

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

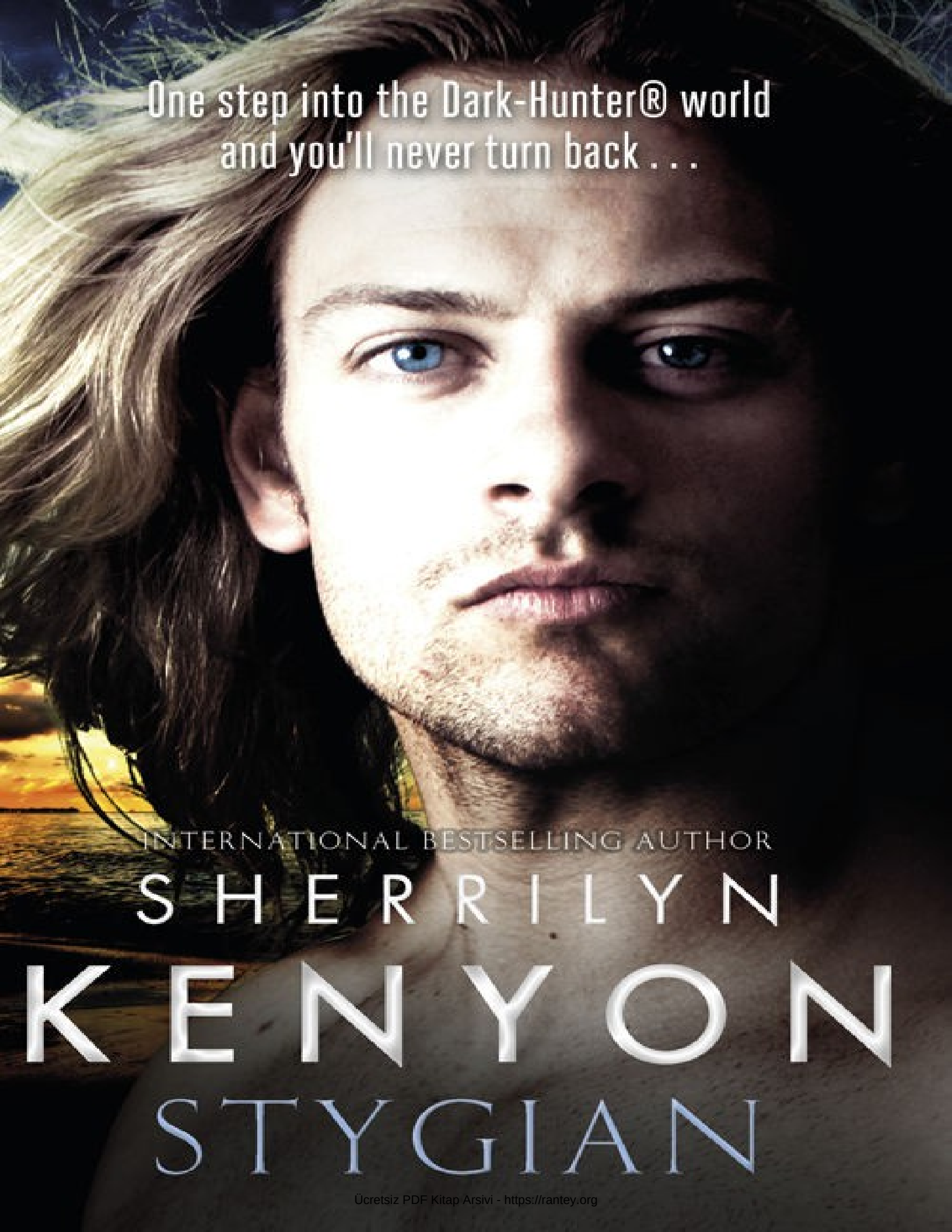
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One step into the Dark-Hunter® world
and you'll never turn back...

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN

KENYON

STYGIAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Uluslararası çok satan yazar **Sherrilyn Kenyon**, 2004 yılından bu yana New York Times çok satanlar listesine altmıştan fazla roman soktu; sadece son üç yılda on yedi kez bir numaraya yerleşti. Bu olağanüstü çok satan yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor.

Eleştirmenler tarafından paranormal kurguda en önde gelen ses olarak ilan edilen Kenyon, dünyayı büyüleyen ve geleneksel tür çizgilerini bulanıklaştıran yeni yollar açmaya devam eden mevcut paranormal trendin öncülüğüne ve tanımlanmasına yardımcı oldu.

Kitapları 100'den fazla ülkede 25 milyondan fazla baskı yapan yazarın mevcut serileri arasında şunlar yer almaktadır: Karanlık Avcıları, Birlik, Avalon'un Lordları, Nick Günlükleri ve Belador Şifresi.

Sherrilyn Kenyon'u çevrimiçi ziyaret edin:

www.sherrilyntenyon.co.uk
[@ KenyonSherrilyn](https://www.facebook.com/AuthorSherrilynKenyon)

Sherrilyn Kenyon'a övgüler:

"Bir yayıncılık fenomeni... [Sherrilyn Kenyon] çılgınca başarılı paranormal sahnesinin hüküm süren kraliçesi
Publishers Weekly

'Kenyon'ın yazıları hızlı, ironik ve durmaksızın yaratıcı.
Bunlar annenizin vampir romanları değil'
Boston Globe

"İster Sherrilyn Kenyon ister Kinley MacGregor olarak yazsın,
bu yazar harika bir romantik fantezi sunuyor!
New York Times çok satan yazarı Elizabeth Lowell

Sherrilyn Kenyon'ın Karanlık Avcısı Dünyası

Serisi: (okuma sırasına göre)

Fantezi Aşığı Gece
Zevkleri Gece
Kucaklaşması
Şeytanla Dans
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Geceyi Yakalayın
Gecenin Günahları
Geceyi Serbest
Bırakın
Ayın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı Devil May
Cry
Gece Yarısı Açıkken Rüya
Kovalayıcı
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay
Yükseliyor
Merhamet
Yok İntikam
Muhafız
Zaman
Zaman Styxx
Dark Bites Hiç
Kimsenin
Oğlu
Dragonbane
Dragonmark
Ejderdoğan
Stygian

Deadmen's Cross:
Karanlık Avcı

Dünyası

Yürüyen Ölüler Ölüm
Pazarlık Yapmaz

Karanlık Avcısı Yoldaşı

Sherrilyn Kenyon

tarafından da: Lig Serisi

Gecenin
Doğuşu
Ateşin
Doğuşu
Buzun
Doğuşu
Gölgelerin
Doğuşu
Sessizliğin
Doğuşu Öfkenin
Doğuşu Meydan
Okumanın
Doğuşu İhanetin
Doğuşu
Efsanenin
Doğuşu
İntikamın Doğuşu

Belador Kodu

Blood Trinity
Alterant
Lanet
Gryphon'un Yükselişi

Nick'in Günlükleri

Infinity
Invincible
Infamous
Inferno
Illusion

Instinct
Invision
Intensity

Sherrilyn Kenyon tarafından Kinley MacGregor adıyla
yazılmıştır: Avalon'un Lordları Serisi

Karanlığın Kılıcı
Karanlığın
Şövalyesi

Stygian

SHERRILYN KENYON

Telif Hakkı

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır ISBN:
978-0-349-41332-7

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Sherrilyn McQueen, LLC

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)
[Sherrilyn Kenyon'a Övgüler](#)
[Sherrilyn Kenyon'ın Karanlık Avcısı Dünya](#)
[Serisi Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Stygian Dawn](#)

[25 Haziran, MÖ 9527](#)
[26 Haziran, MÖ 9527](#)
[29 Haziran, MÖ 9527](#)
[9 Ağustos, MÖ 9524](#)
[20 Mart, MÖ 9522](#)
[21 Mart, MÖ 9522](#)
[19 Haziran, MÖ 9516](#)
[15 Aralık 9515](#)
[5 Mart 9514](#)
[24 Temmuz, MÖ 9513](#)
[3 Eylül, MÖ 9512](#)
[17 Ekim, MÖ 9512](#)
[10 Haziran, MÖ 9511](#)
[12 Haziran, MÖ 9511](#)
[27 Haziran, MÖ 9511](#)
[30 Haziran, MÖ 9511](#)
[9 Temmuz, MÖ 9511](#)
[7 Eylül, MÖ 9510](#)
[17 Nisan, MÖ 9508](#)

30 Nisan, MÖ
9508 27 Haziran,
MÖ 9506 28
Haziran, MÖ
9506
1 Temmuz, MÖ 9506
22 Mart, MÖ 9503 30
Haziran, MÖ 9501
MÖ 30 Ekim 7383 MÖ
3 Eylül 7382 MÖ 8
Eylül 7382 MÖ 18
Temmuz 2945 MÖ 18
Şubat 1650 MS 1
Haziran 780 MS 3
Ekim 801 7 Ekim 1988
31 Ekim 1988 15
Kasım 1988 29 Kasım
1988 4 Mart 1989
8 Ağustos 1990 23
Ağustos 1990 15
Haziran 1996 15
Şubat 2004 16
Şubat 2004 9 Mart
2004 10 Mart 2004
12 Mart 2004 19
Mart 2004 24 Mayıs
2004 1 Ekim 2008
24 Ekim 2008 1
Kasım 2008 4
Kasım 2008 8
Kasım 2008 20
Kasım 2008

[1 Aralık 2008 19](#)
[Ocak 2009 20](#)
[Ocak 2009 24](#)
[Ocak 2009 4](#)
[Temmuz 2009](#)
[Ekim 2010 24](#)
[Ekim 2010 16](#)
[Ocak 2011 23](#)
[Haziran 2012 25](#)
[Haziran 2012 12](#)
[Ekim 2012](#)
[21 Aralık 2012 23 Aralık](#)
[2012 24 Aralık 2012 23](#)
[Ekim 2017 28 Ekim 2017](#)

[Sonsöz](#)

Tanıdığım en güçlü adam olan Ian için.
Yolculuğunuz daha yeni başlıyor, ama çok uzaklara
gideceksiniz.

Sözlerimi bir kenara yaz.

Ve Madaug ve Cabal için.

Ve cehennem ateşinden geçip daha da güçlenerek
çıkan ve bir Anka kuşu gibi eşsiz yüksekliklere
yükselecek olan Steven için.

Kimsenin size kim olduğunuzu
söylemesine izin vermeyin. Siz
biliyorsunuz ve yolunuza çıkan herkese
meydan okuyacaksınız.

STYGIAN DAWN

Bir zamanlar gurur duyduğu kocasına ne yaptıklarını görmek için parmaklıkların arkasından bakarken gözyaşları Braith'i kör etmişti. Tüm Sephirii varlıkları ruhani ve güzel olsa da, hiçbirisi değeri Kissare'sinden daha güzel değildi. Yine de onu ölümün eşiğine kadar dövmüşlerdi. Beyaz kanatlarını kaslı vücudundan ayırmışlar ve onu bir zamanlar olduğu vahşi savaşçının kırık bir gölgesi olarak bırakmışlardı.

Yine de keçeleşmiş beyaz saçlarının arasından onu gördüğü anda savaşçının bakışlarına yaşam ateşi geri döndü. Empyreal saçlar onunkilerin siyahlığıyla keskin bir tezat oluştuyordu.

"Apollymi," diye nefes aldı, kendi dilinde "kalbimin ışığı" anlamına gelen bir sevgi sözcüğü kullanarak.

İlk tanıştıkları andan itibaren ona başka bir şey demeyi reddetmişti. Korkulması gereken bir canavar olduğu için onu küçümseyen ve alay eden diğerlerinin aksine, sadece Kissare onu dünyayı yutacak ve bunu yaparken gülecek olan zifiri karanlık bir çukurdan daha fazlası olarak tanıyordu.

Ve haklıydılar. Her şeyden ve herkesten nefret ediyordu.

Onun dışında.

Acısına rağmen ona gülümsedi. "Buraya gelmemeliydin."

"Yapmak zorundaydım." Kederinden boğulurken parmaklıkların arasından yüzünü kavradı. "Atticus'a ilaç verdim ve anahtarı çaldım." Onu serbest bıraktı, böylece pelerininin kıvrımlarından anahtarı çekebilecek ve onu serbest bırakmak için hapisanesinin kilidini açabilecekti. "Yapabiliriz

."

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti. Onu serbest bırakmasını engellemek için kanlı ve morarmış elini onunkinin üzerine koydu. "I

gidemezsin. Seni ve Monakribos'u korumanın tek yolu bu."

Her gece ağlayarak uyuyan ve kayıp babasını soran küçük oğullarından söz edince hıçkıra hıçkıra ağladı. Kissare ve Monakribos çok yakındılar. Monakribos doğduğu andan itibaren Kissare onun yanında olmuştu. Oğullarını yatağına yatırıp uyuttuğu tek bir geceyi bile kaçırmamıştı; yeter ki bebek babasının kollarında uyuyakalmasın.

Ta ki diğer tanrılar Kissare'nin çocuğunun babası olduğunu öğrenene kadar.

Kissare'nin kardeşine, gevşek ve hain dili için lanet olsun! Kissare'nin tutuklanmasına neden olan ihanet yüzünden tavana çivilediği bir dil.

Bununla da yetinmemiş, Tisahn'ın kendisine göstermeyi reddettiği merhamet için çılgık atarken dilinin yanına iki testisini de çivilemişti. Sonra sırf onları da koparıp çivileyebilmek için iki taşak daha büyötmüşü. Ne yazık ki zayıf çocuk, ona üçüncü bir set verme şansı bulamadan ölmüşü.

Daha da kötüsü, zavallı kız kardeşi Braith'in onu diriltip daha fazla işkence etmemesi için cesedini ondan saklamıştı....

Sefil sürtük! Yaptığı son şey olsa bile bir gün Cam'den bunun hesabını soracaktı.

Erkek tanrıların dişi Sephirii'lerden ya da en alt çukurlardan çıkardıkları herhangi bir fahişeden çocuk sahibi olmalarında bir sakınca görülmezken, erkek bir Sephiroth'un hizmet ettiği herhangi bir tanrıçayı hamile bırakması kutsala saygısızlık olarak kabul edilirdi.

Ama Braith kalbinde sadece Kissare'yi ve oğullarını sevmişti. Tüm bu yüzyıllar boyunca onu güldüren tek kişi Kissare olmuştu. Aradığı tek arkadaşlık onunkiydi. Ne zaman umutsuzluğa kapılsa, onu teselli etmişti. Ne zaman dostluğa ihtiyaç duysa, o hep yanında olmuştu. Mazeret yok. Gecikme yok.

En iyi arkadaşı.

Onun tek arkadaşı.

Şimdi...

"Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum Sare. İstemiyorum sensiz yaşamak için."

Yanağına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce "Şşşt," diye fısıldadı. "Sen bir tanrıçasın. İçlerinde en güzeli. Benim doğumumdan yüzyıllar önce yaşadın ve bensiz de iyiydin."

"Hayır. Hayatta kaldım ve katlandım. Soğuk ve duygusuzdum. İsteyeceğim son şey, eskiden evim dediğim o yalnız cehenneme geri dönmek."

"Ve şimdi annesine ihtiyacı olan bir bebeğiniz var."

Hıçkırıklara boğuldu. "Onun da babasına ihtiyacı var." Kissare olmadan oğulları nezaketi nasıl öğrenecekti? Ona cinayet, işkence ve nefretten başka bir şey öğretemezdi.

Tek anladığı bunlardı.

Elini onun siyah saçlarına gömdü ve bakışlarını ona kilitledi. "Diğer tanrılar bizi asla rahat bırakmayacak Polli. Bunu sen de biliyorsun. Onların kutsal yasalarını çiğnedik ve onlar nefret dolu bir topluluk. Benim idamım bunu telafi edecek. Beni tek başıma cezalandırmaları, sen ve Kree'yi cezalandırmalarından daha iyi.... Ama senin için geri döneceğim. Yemin ederim. Ne pahasına olursa olsun. Ölüm bizi ayıramaz. Hiçbir şey ayıramaz. Seni uzak kalamayacak kadar çok seviyorum."

Acıya rağmen ona inandı. Eğer o söylediyse, doğruydı. Ona bir kez bile yalan söylememişti. Böyle bir şey yapmak ona göre değildi.

"Sen olduğunu nereden bileceğim?"

Kızın elini avucunun içine aldı ve kalbinin üzerine koydu, böylece kız avucunun altındaki şiddetli, güçlü atışını hissedebilecekti. "Bileceksin ve benden şüphe etmeyeceksin. Asla. Göreceksin."

"O zaman seni bekleyeceğim. Başka hiç kimse bana dokunamayacak. Sen sonsuza dek benim tek kalbim olacaksın." Onu ve asil fedakârlığını onurlandırmak için saçlarını bembeyaz yaptı.

Onun ve oğulları için.

Saçları bir daha asla başka bir renk olmayacaktı ve o dönene kadar -karanlığını işaretlemek için- siyahlar içinde oturacaktı.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sen her zaman benim değerli Apollymi'm olacaksın." Onun dudaklarını öptü. "Şimdi onlar seni bulmadan git.

Oğlumuzu yetiştirin ve babasının onu ne kadar sevdiğinden şüphe etmesine asla izin vermeyin. Bir gün ikiniz için de geri döneceğim. Buna güvenebilirsiniz."

Başını sallayıp elini bıraktığında kalbi paramparça oldu. "Seni bekleyeceğim! Sonsuza kadar!" Arkasını döndü ve gelecekte korkarak uzaklaştı. Ve tanrılar onları ayırmaya cüret ederse ne yapacağını biliyordu.

25 Haziran, MÖ 9527

Büyük Yok Edici Apollymi, cehennem hapishanesinin derinliklerinden fırlayarak tüm dünyayı ateşe verdi ve onu ilkel balçığına geri döndürmeyi amaçladı.

Gazabı amansızdı. Ve hiç kimse bağışık değildi.

Dalgalar kıtaların üzerine çöktü ve onları bir gecede okyanusların dibine gömdü. Kaynayan kara bulutlar güneşi yok etti. İnsanoğlunun yeryüzündeki tüm yaşamı yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Tanrılar bile korkudan titredi.

Neden mi? Çünkü o eski tanrılar, her şeyden çok sevdiği tek şeyi ondan almak için bir kez daha bir araya gelmişlerdi. Tekrar. Kurtarmak için kendisini hapse atmalarına izin verdiği tek kişiyi.

İkinci oğlu.

Zalimliklerinden ve katliamlarından korumak umuduyla insanların dünyasında sakladığı tek çocuğu.

Ondan önceki kardeşi gibi o da tanrılar tarafından zulme uğramıştı. Ona hiç merhamet gösterilmemişti.

Nezaket yok.

Bunun yerine, kendi panteonu insanlığın onu istismar etmesine izin vermiş ve yirmi birinci yılının arifesinden hemen sonra onu vahşice öldürmeyi başarana kadar onu takip etmek için kendi yollarından çıkmıştı.

Ondan önce Monakribos'ta olduğu gibi, o da babasının sevgisinden mahrum kalmıştı.

Annesinin korumasından mahrum bırakıldı. Şimdi...

İntikamını alacaktı!

Kefaret için öfkeli bir kan arayışında olan Apollymi, önce kendi panteonuna saldırmış ve tüm tanrıları yok etmişti.

Çocuğunu lanetledi.

Katateros'ta son ikiye ulaşana kadar.

Orada, kadim tanrıça rüzgârlarının gücünü göndererek hem Symfora'yı hem de kızı Bet'anya'yı, Atlantis tanrılarının bir zamanlar tertemiz partilerini ve insanlığın kaderini belirleyen toplantılarını gerçekleştirdikleri teokropolisin aydınlık fuayesine, Apollymi'nin sevgili oğulları ve kocasıninkilerle birlikte fırlattı. Onları bir yırtıcı hayvan gibi takip ediyor, yaptıklarından dolayı ruhlarıyla ziyafet çekmeye niyetleniyordu.

"Onu siz öldürdünüz. Hepiniz!"

İlk ve tek aşkına müdahale etmeden önce Apollymi'nin olduğu kadar koyu renkli olan ölüm ve keder tanrıçaları Symfora başını salladı. "Oğlunu biz öldürmedik. O hâlâ yaşıyor."

Beyaz saçları kıvrak vücudunun etrafına dökülürken gümüş rengi gözlerini kısıp Apollymi dudaklarını büktü. "Apostolos'um bu sabah topraklarıma davet ettiğin Yunan tanrısı tarafından katledildi." Oğlunu öldüren ve ardından tüm Apollite halkını yirmi yedi yaşında acı içinde ölmeleri için lanetleyen bir tanrı.

Symfora'nın gözleri dehşet içinde açıldı. "Apollo'yu buraya hiç kabul etmedim. Bu senin ve Archon'un verdiği bir karardı."

"Kapa çeneni!" Apollymi, kendisini suçluluk duygusuyla mızraklayan bir gerçeği söylediği için onu unutulmaya terk etti. Çocuğunun başına gelenlerden dolayı suçlanmayı reddediyordu.

Tanrılar iki oğluna da ihanet etmişti, Monakribos ve Apostolos! Ve onlarla işi bitmişti.

Annesinin kaderinin ardından artık tek başına olan Bet'anya, hiçbir yardım almadan Apollymi ile yüzleşti. Koyu karamel teni solgunlaştı. Atlantisli gazap, sefalet ve av tanrıçası ayakta kalan son kişiydi.

Düşecek son kişi o olacaktı.

Ancak Apollymi ona doğru uzandığında, Bet'anya'nın şişmiş karnını görünce tereddüt etti. Çok daha genç olan tanrıça hamileydi. Görünüşe bakılırsa her an doğum yapabiliirdi.

O anda kalbinde öfke ve acı savaştı. En çok da, çocuğunu bir değil iki kez kaybetmiş bir annenin acısını hissettikçe merhameti alevlendi. Böyle bir acıyı bir başkasına nasıl yaşatabilirdi?

Nefes almakta zorlanan Bet'anya onun bakışlarını korkusuzca ve aldatmadan karşıladı. Katateros'taki tüm tanrıçalar arasında açık ara en güzeli oydu. Yarı Mısırlı yarı Atlantisliydi. Egzotik yüz hatları keskin hatlara sahipti ve badem şeklindeki gözlerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran gür abanoz saçlarıyla çevrelenmişti. Apollymi Mısırlıların ona neden Bethany dediklerini anlayabiliyordu. Atlantis dilinde Bet'anya "sefaletin koruyucusu" anlamına geliyordu ama babasının dilinde Bethany "lütuf yemini" anlamına geliyordu.

Böylesine çekici bir yaratık için çok daha uygun bir lakap. "Seni hapsetmedim ya da oğlunu avlamadım Apollymi. Onların zulmüne ortak olmadım. İnsan diyarında oğluna rastladığımı düşündüğüm tek seferde, bu bilgiyle sana geldim, diğerlerine değil. Onlara ikiniz aleyhinde tek kelime bile etmedim." Gözyaşları onu boğdu. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bugün buraya bu panteonu sonsuza dek terk etmek için geldim, böylece kendi bebeğimi onların politikalarından uzakta, huzur içinde doğurabilirim. Lütfen, benim size yapmadığımı siz de bana yapmayın."

Kız haklıydı ve Apollymi bunu biliyordu. Bet'anya'nın kanını ne kadar isterse istesin, başka bir masum bebeği öldüremezdi. Özellikle de bu günde. Toprak hâlâ nemliyken ve kendi oğlunun kanıyla lekelenmişken olmazdı. "Tanrılar arasında onun babası kim?"

"Babası ölümlü. İnsan."

İnsan ...

Apollymi'nin bu iğrenç türden kendisinden bile daha fazla nefret ettiğini bildiği bir tanrıçadan asla şüphelenmeyeceği bir şey vardı. "Adı ne?"

"Didymos'lu Styxx."

Öfkesi daha önce görülmemiş bir güçle kendini yenilerken Apollymi bir an nefes alamadı.

Tüm ölümlüler arasında, tüm dünyada, ona verilecek isim bu değildi.

Bugün olmaz.

Oğlunun yaşadığı hayatı ve Didymoslu Styxx yüzünden ona yapılanları kendi gözleriyle gördükten sonra değil...

Lanet olsun ona! Çünkü Styxx, değerli Apostolos'unu öldürmeye kararlı olan tanrılardan korumak için oğluyla bağ kurması için seçtiği prensti. Çocuğunu ve onun doğuştan gelen haklarını koruması gereken insan ikiz kardeşi!

Bunun yerine Styxx, oğlunun katledilmesine ve ihanete uğramasına seyirci kalmıştı. O kadar insan arasında, boğazını bizzat parçalamayı en çok istediği insan oydu!

Yok Edici formu devreye girdiğinde gözlerinin gümüşten kırmızıya döndüğünü hissetti.

Bet'anya sendeleyerek uzaklaştı ve bebeğini korumak için kollarını karnına sardı. "Lütfen, Apollymi... bebeğim masum."

"Öyleydi. Benimkiydi!"

Her ikisini de. Yine de oğulları tanrılar tarafından ölüm cezasına çarptırılmıştı.

Hepsini.

Apollymi kendini durduramadan içgüdüsel olarak tepki verdi.

Ve panteonunun ona yaptığını tanrıçaya iade etti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, öfkeli bir çığlık atarak Bet'anya'nın oğlunu karnından çıkardı.

Bet'anya sendeleyerek geri çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Nefes nefese Apollymi'nin ellerinde kıpırdamadan duran oğluna baktı ve ona dokunmak için uzandı.

Ama Apollymi bunu kabul etmedi. Kimse ona zerre kadar merhamet göstermemişti. Bir kez bile.

Bu nedenle, tam güçle karşılık verdi. Bet'anya'yı havaya uçurdu ve kaltağı diğerleri gibi bir heykele dönüştürdü. Sonsuza dek duyabileceği ve görebileceği, ancak bir daha asla hareket edemeyeceği veya bir parçası olamayacağı dipsiz bir boşlukta oturmasına izin verdi.

herhangi bir dünya. Ona yaptıklarından dolayı hepsi bunu hak ediyordu.

Çocuklarına ne yaptıklarını.

Sonra Apollymi elindeki minik bebeğe baktı ve oğluna yaptıkları gibi onu da atmaya başladı.

Onu bir çöpmüş gibi denize atmak için. Hiç düşünmeden ölebilsin diye.

Ama Styxx'in oğlu olduğu için, sanki kendi oğlunu kucağına almış gibiydi. Onun Apostolos'una benziyordu.

Aslında aynıydı. Her bir parçası aynıydı. Minik el ve ayak parmakları.

Ona anne deme şansını hiç bulamamış dudakları... O günü hatırladıkça gözleri doldu, yirmi Bir yıl önce, Apostolos rahminden koparılıp alındığında. Çok küçük ve kırılgan.

Sadece sevgiye ihtiyacı olan masum bir bebek...

Ve Monakribos'un çok küçük ve tatlı olduğu zamanları hatırladı. Babasını her ikisinden de çaldıktan ve onları kederleri içinde kaybolmuş halde bıraktıktan sonra tek yaptığı babasının sevgisi için yalvarmaktı. Dünyanın acımasızlığıyla onları ezmesini engelleyecek gücü yoktu.

"Tıpkı senin gibi," diye fısıldadı bebeğe. "Onlar da çaresizdi."

Kimse onlara acımamıştı.

Oğulları için, tek başına, güçlerinin bağlanmasına izin vermişti. Tanrıların onu karanlık, içi boş bir hapis haneye kilitlemesine izin vermişti, ta ki sahip olduğu azıcık akıl sağlığını da yitirene kadar.

Gözyaşları sessizce düşerken yanaklarında kristaller oluşturdu ve kederi hiç istemediği bir kalbi parçaladı.

Lanet olsun sana Kissare, bana aşkı hissettirdiğin için.

Onun yüzünden, yıkım tanrıçası duygusuz değildi. Kalbi paramparça olmuş ve yıkılmıştı. Didymoslu Styxx'ten ne kadar nefret etse de, babasının yarattığı yaratığa çok benzeyen bu bebeği öldürmeyi kendine yediremiyordu.

Bu kadar genç yaşıta ölmemesi gereken kıymetli Apostolos'una çok benzeyen bir bebek.

Çok acımasızca.

Kalbini parçalayan acıdan nefes almaya çalışırken daha fazla gözyaşı onu kör etti.

Seni koruyacağım, küçüğüm. Güçlü ve iyi bir adam olacaksın.

"Karanlığın içinden ışık doğar. Bu Stygian cehenneminin bellerinden doğdun ve sana Urian denecek - yeni halkımızın alevi. Ve bir gün, benim kılıcım olacaksın. Hepsinden intikamımı alacağım. Onlar benim oğlumu benden aldılar, ben de onlarınkini onlardan alacağım. Birlikte, benim değerli Alevim, insan ırkını ve bu dünyadaki tüm tanrıları yok edeceğiz."

Ama önce, ölümlüler diyarında ve kim ya da ne taşıdığı hakkında hiçbir fikri olmayan bir annenin karnından yeniden doğması gerekecekti ...

Bu çocuğun kaderinin ne olacağını.

Ve Apollymi yeni geçici annesinin kim olacağını biliyordu. Ona erkeklik konusunda akıl hocalığı yapacak en iyi babanın kim olacağını.

Evet, insanlığın dünyası hepsinin önünde titreyecekti.

26 Haziran, MÖ 9527

Şafak

Strykerius Apoulos ağladım içinde korku olarak o
duydum Binlerce Apollit'in acı içinde ölürken
attığı çığlıklar. Onlara siper almalarını ve rahiplerle
rahibelerin uyarılarına kulak vermelerini söylediğinde neden
onu dinlememişlerdi? Çünkü hiç kimse yaratıcılarının,
kendilerinin hiçbir rol almadığı bir şey yüzünden onlara karşı
döndüğüne inanmak istemiyordu.

Masum oldukları bir şey.

Kendilerinden nefret eden bir tanrıya inanmaya devam
ettiler. Onlara sadece sırtını dönmekle kalmamış,
duyarsızlığıyla onları lanetlemiş olan bir tanrıya.

Başını geriye atan Stryker, tüm bunların adaletsizliği
karşısında kükredi. Sadece bir avuç insanın yaptıkları
yüzünden tüm Apollite ırkı nasıl lanetlenebilirdi?

Yine de karşı karşıya oldukları şey
buydu. Tamamen yok olma.

Kendi babasının eliyle. Babasının zar zor tahammül ettiği,
katledilmiş bir fahişenin acımasızca yok edilmesi. Bir azizin
bile sinirlerini bozacak biri. Bu hiç adil değildi.

"Stryker?"

Karısının ona seslenişini duyunca irkildi. Sarı saçları,
mükemmel mavi gözleri, teyzesi Afrodit de dahil olmak
üzere doğmuş her kadını kiskandıracak yüz hatları ve
kıvrımlarıyla güzelliğin vücut bulmuş hali olmasına rağmen,
Hellen ne zaman yanına gelse irkiliyordu. Çekici olmadığı
için değil, onunla asla evlenmek istemediği için. Yine de
ırkını lanetleyen Olimposlu babasını memnun etmek için
sevdiği gerçek kadını terk etmişti. Hellen'i eş olarak alıp
Phyra'yı sonsuza dek terk ederek babasını yatıştırabilmek
için onu kendi adına lanetleyerek terk etmişti.

Evlilik mutluluğu için çok fazla. Ve ailevi yükümlölükler.
"Stryker, çabuk gel! Lütfen! Bir sorun var.
çocuklar!"

Kadının sesindeki panik onu dehşete düşürdü.
Hayır! Babası kendi torunlarının canını bağışlamıştı.

...
Aptal mısın sen? Ne zamandan beri Apollo'nun
umurunda?

Çocuklarını boş ver, senin hakkında ne düşünüyorsun?

Kabul, bu doğruydı ama yine de Stryker babasının bu
kadar pervasız olabileceğine inanmak istemiyordu.

Ya da aptal.

Babası onu ya da çocuklarını umursamıyor olabilir ama
Apollo'nun intihara meyilli olmadığı kesin...

Eğer o ve tüm çocukları ölürse, onları hayatına bağlayan
tanrı da ölecekti.

Çocuk odasına koşup çocuklarını kıvranırken ve kusarken
bulana kadar böyle düşünüyordu. Küçük bedenleri titriyor,
mutlak bir acı içinde hıçkırıyor ve inliyorlardı. Bu acıyı çok iyi
biliyordu, çünkü babasının onu yarattığı canavara
dönüşmeden sadece birkaç saat önce kendisi de bu acıyı
yaşamıştı.

İnkâr edemeyeceği acımasız bir gerçeği gördüğünde
gözlerinden yaşlar süzüldü.

Babası merhamet ve şefkat göstermeden hepsinden
nefret ediyordu. "Pencereleri kapatın! Hemen," diye
homurdandı Stryker hamile

karısı ve ona yardım eden iki kadın hizmetçi.

Emirlerine itaat etmek için acele ettiler.

Eğer doğan güneşin ışınları çocuklarına dokunursa, onları
anında öldürürdü. Çünkü bu, babası Apollon'un lanetiydi.
Bundan böyle, hiçbir Apollite'nin Yunan tanrısının alanına
girmesine izin verilmedi. Apollon, gün ışığında kanının bir
damlasına sahip olan birini yakalarsa, onu kemiğine kadar
yakacak ve anında öldürecekti.

Neden mi? Çünkü Stryker'ın öz annesi olan Apollite
kraliçesi, kıskançlık krizine girerek Apollo'nun Yunan
metresinin ve Yunan tanrısı için doğurduğu piç oğlunun
öldürölmesini emretmişti. Kraliçenin gaddarlığının cezası
olarak

Suçlar, Apollo tüm halkını birbirlerinin kanıyla beslenmeleri için lanetlemişti - başka bir rızık bilmemeleri için lanetlenmişlerdi.

Ama en kötüsü... hiçbir Apollit bir daha yirmi yedinci yaş gününü geçemeyecekti. Artık doğdukları andan itibaren insanlardan daha hızlı yaşlanırken, yirmi yedinci yaşlarının sabahında yaşlanma döngüleri daha da hızlanacak ve o günün sonunda acı verici bir şekilde yaşlılıktan ölecek ve çürüyerek toza dönüşeceklerdi.

İstisna yok. Alternatif yok.

Tek bir damla Apollite kanı taşıyan herkes.

Bu babasının emriydi. Ve hepsi için geçerliydi.

Stryker ve çocukları da dahil. Apollo'nun kendi torunları.

Dehşete kapılmış bir halde dört küçük oğlunu teselli etmek için kollarına aldı, ancak teselli edecek bir şey yoktu. "Şşşt," diye nefes aldı.

Kendisi ve anneleri gibi, hepsi altın sarısı saçlı, açık tenli ve parlak yanaklıydı. Onlara sırtını dönen büyükbabalarının gururu oldukları söylenir.

Hellen kızları Dyana'yı omzuna yasladı. Aslında ona Stryker'ın teyzesi, Artemis-Apollo'nun ikiz kız kardeşinin adını vermişlerdi. Bu düşünce şimdi midesini bulandırıyor. Baba tarafından ailesinden herhangi birini nasıl onurlandırabilirdi ki?

Kardeşime karşı gelmeyeceğim, Strykerius. Senin için bile. Bir daha benden yardım isteme.

Bencilliği yüzünden o Olimposlu sürtükten nasıl da nefret ediyordu. Artık tek duası, Artemis'in bir gün çocuklarına verdiği değer kadar değer verdiği bir şeyi kaybetmesiydi.

"Baba!" Arşimed karnını tutup kuru kuru sancılanırken sızlandı. "Çok acıyor!"

"Biliyorum, m'gios." Oğlunun alnından öptü ve acısını dindirmek için onu salladı. "Sadece nefes al."

Theodorus küçük yüzünü Stryker'ın pelerininin kıvrımlarına gömüp daha çok ağlarken tek kelime etmedi. Aynı şekilde, onun

İkizler, Alkimos ve Telamon, inleyip sızlandılar. Birbirine uyan bukleleri nemliydi ve can havliyle ona tutunurken terden birbirine karışmıştı.

Hellen'in yüz hatları saçları kadar solgunlaştı. "Onlar da lanetli, değil mi?"

Stryker'ın bakışları, güzel annesinin birebir kopyası olan yeni yürümeye başlayan kızına kaydı. Midesi bulanana Stryker, Dyana'nın solgun gözlerinin karardığını ve oğlunun dişlerinin birkaç saat önce kendisinininkiler gibi uzayıp dişlere dönüştüğünü izlerken başını salladı.

Çocuklar bütün günü mutasyona uğramadan geçirdikleri ve karısı Yunan olduğu ve Atlantisli kanını paylaşmadığı için, Stryker babasının torunlarını lanetten koruduğunu varsaymıştı. Babasının gerçekten umursayacağını bir an için bile düşünmesi ne kadar aptalcaydı.

Hellen, çocuklarının onları öldürmeden bir daha asla gün ışığını görmelerine izin verilmeyeceğini anladığında ruhunun derinliklerinde bir feryat kopardı.

Ya da bir lokma gerçek yemek yiyin.

Stryker'ın onu sadece altı yıl içinde dul bırakacağını ve kimsenin vermeyeceği bir merhamet için sokaklarda dilenmek zorunda kalacağını. Stryker tanrılar tarafından lanetlendiği ve kadın da onun melez çocuğunun annesi olduğu için herkes ondan nefret edecekti. Apollitler Yunan olduğu için, Yunanlılar da bir Apollitle evlenip onunla çiftleştiği için. İnsanlar her zaman acımasızdı. İkisi de bunu çok iyi biliyordu.

Hellen ilk kez soluk mavi gözlerindeki öfkeyle ona baktı. "Annen neden Ryssa ve oğlunu katletmeleri için askerlerini göndermek zorundaydı?"

"Çünkü babam sadakatsiz, azgın bir aptal!" Ve Apollo, Kraliçe Xura'ya Stryker'ın hayatta ve iyi olduğunu ve Yunanistan'da rahibeleri tarafından yetiştirildiğini söylemek için beş saniyesini bile ayıramadı. Apollon daha ziyade Xura'yı Stryker'ın tanrılar tarafından katledildiğine inandırmıştı çünkü onun tanrıça Apollymi'nin kehanet edilen ve kendi panteonlarını devirecek olan bebeği olmasından korkuyorlardı.

Xura'nın, kendi oğlu "öldürüldükten" sonra Ryssa'nın oğlunun yaşamasına izin verilmesini bu kadar kıskanmasının nedeni de buydu.

Böylesine mantıksız iki ebeveyne sahip olmayı Stryker'a bırakın. Annesinin kıskançlığa cevabı Ryssa'yı öldürüp onunla işinin bitmesi olmamıştı. Hayır, onu ve oğlunu parçalara ayırmak olmuştu. Babası da misilleme olarak Xura ve askerlerini öldürmekle yetinmemişti.

Hayır, asla bu kadar basit bir şey değil.

Ölçülülük tanrısı aklını kaçırmış ve sanki katliamdan hepsi suçluymuş gibi tüm Apollite ırkına saldırmıştı. Ve böyle bir lanet bir kez söylendiğinde, geri almanın hiçbir yolu yoktu.

Asla. Stryker'ın çabucak öğrendiği gibi, tüm tanrılar ve rahipler de aynı fikirdeydi.

Apollo'nun sözü kesindi.

Stryker nefesinin altından, "Lanetlendik," diye fısıldadı. Kimse ona yardım etmeyecekti. Etrafının bir avuç bencil pislikten başka kimseyle çevrili olduğunu düşünerek kendini bir an bile kandırmamış olsa da, bu durum bunu fazlasıyla doğruluyordu.

Herkes kendini düşünüyordu. O başka yöne dönene kadar sadece onun arkadaşlarıydılar. Alabildiklerini alıp gittiler ve ona olan borçlarını çabucak unuttular. Onlar için yaptıklarını.

Hellen'in şişmiş karnına bakarken tüm bunların dehşetinden başı dönüyordu. Her an ona bir oğul daha doğurabilirdi. Kendi Apollite güçleriyle çocuğun ruhunun kıpırdanışını hissedebiliyordu.

Lanetli bir çocuk.

Bu da öfkesinin tehlikeli bir seviyeye çıkmasına neden oldu.

Sikerim böyle işi! Kızgın öfkesi yeniden alevlendi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim!"

Ne pahasına olursa olsun çocuklarını kurtaracaktı. Hellen başını kaldırıp ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Stryker oğullarını annelerine teslim etti. "Geri döneceğim."

Çenesi gevşedi. "Güneş doğuyor. Nereye gidiyorsun?"

"Bu kabustan bir çıkış yolu bulmak için."

Teni daha da solgunlaşırken başını salladı. "Ama-" Stryker onun sesindeki histeriyi görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Düşündüğünün aksine, intihara doğru gitmiyordu.

Daha önce, tanıdığı tüm Yunan tanrılarını denemişti. Aileden olmasına rağmen, hepsi de yapılacak bir şey olmadığını söyleyerek onu geri çevirmişti.

Yine de tüm bunlar olurken, bir başkası ona seslenmişti. Onunkinin bir intikam çılgılığı olduğunu düşünen adam, korkudan onun çağrısını duymazdan gelmişti. Bu bir misilleme tuzağı olmalıydı. Ne de olsa, kendi ailesi yardım etmeyi reddederken o neden ona yardım etsin ki?

Onun kellesine duyduğu arzu mantıklıydı. Babasının panteonu onunkini yok etmiş ve halkını ölümle lanetlemişti. Tanrı'dan öç almak için Apollo'nun oğlunu yok etmek istemesi gayet mantıklıydı. Stryker'ın babası tarafından nefret edildiğini ve hor görüldüğünü bilmesine imkân yoktu.

Ama şimdi her şey farklıydı. Ve diğerleri onun kaderini görmezden gelirken o, kızın bir şeyler yapmaya istekli olabileceği kumarını oynayacak kadar çaresizdi.

Bu sahip olduğu en iyi umuttu.

Tek umut, gerçekten.

Gidecek başka bir yeri de yoktu.

Kimse onu istemiyordu. Kimse

umursamadı. Bu dünyada

yalnızım.

Yine de hepimiz öyle değil miyiz?

Gölgelerden ve gün ışığından uzak durmaya dikkat ederek, bir zamanlar çok sevdiği yemyeşil ada evinin yolunu tuttu. Şimdi babasıyla olan ittifakından dolayı nefret ediyordu. Ama bir zamanlar, Yunanlılar bu cenneti fethedip ellerinden almadan önce Atlantislilere ait olduğu için minnettardı. Çünkü bugün, önceki tanrılarla olan bu bağlantıya ihtiyacı vardı.

Geriye pek bir şey kalmamıştı. Eski binalarının ve tapınaklarının çoğu yıkılmıştı; savaş sırasında ve sonrasında Yunan gücünün bir göstergesi olarak yerle bir edilmişlerdi.

Apollo'nun bile dokunmaya cesaret edemediği bir köy hariç hepsi.

Apollymia.

Büyük Apollymi'nin koruması altında olduğu söylenir. Yıkım tanrıçası o kadar saygıdeğer ve korkutucuydu ki, korkak Yunanlılar doğanın sevgili köyünü geri almasına izin vermişlerdi. Çünkü hem tanrı hem de insan olan herkes tanrıçadan çok korkuyordu. Yenildikten sonra bile köyün tek bir parçası bile yağmalanmamış ya da talan edilmemişti. Hiç dokunulmadan, Yunanlıların geldiği ve Atlantisliilerin terk ettiği günkü gibi bomboş, bir zaman kapsülü gibi duruyordu.

Ne yazık ki zaman, çökmüş ya da yabancı otlar ve çalılarla büyümüş yapılara karşı acımasız davranmıştı.

Stryker çocukken buradaki harabelerde koşup oynar, annesiyle ve onun halkıyla bir bağ kurmaya çalışır, kanının bu yönüne dair bir şeyler öğrenmeye can atardı.

Bir gün keşif yaparken, bir zamanlar burayı koruyan tanrıçanın unutulmuş bir tapınağını keşfetmişti. Hâlâ bilmediği nedenlerden dolayı, buraya oturup babası kadar kendisini de görmezden gelen tanrıçayla konuşmaya gelmişti. Yine de çocukken bile, ada halkının Apollymi'nin onları bu kadar terk etmesine neden olacak ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu. Kibir miydi? İhmal mi?

Yoksa halkına sırtını dönmesine neden olan basit bir ilahi kapris mi?

Apollo söz konusu olduğunda, kendisine tapanları terk etmesi için hiçbir şey gerekmedi.

Stryker, Apollymi için durumun böyle olmamasını umuyordu. Lütfen babamdan daha iyi ol ...

Olmadığından korkan Stryker, çağrısının bir tuzak olmaması için daha da çok dua etti. Belki de her şeye rağmen, diğerlerinin ona nasıl davrandığına rağmen yardımına koşacaktı. Şüphesiz, Atlantisli yıkım tanrıçası da babasından en az onun kadar nefret ediyordu...

Yunanlılara olan nefreti dillere destandı.

Stryker, güneş onu kavurmaya başlamadan önce eski tapınağın süslü altın kaplamalı kapılarına ancak ulaşabilmişti.

Bacakları yanarken, girişini inatçı bir meydan okumayla protesto eden ve onu kapının eşiğinde yakmaya kararlı görünen kapıları itti. Paslı menteşeleri onlarca yıldır kullanılmadıkları, ihmal edildikleri ve çürüdükleri için gıcırdıyordu. Ama bunu kazanmalarına izin vermeyecekti. Kapılardan bile daha inatçı bir şekilde, kapılar açılıncaya kadar onları itti, sonra da harap olmuş gözlerini ve kabarmış bedenini rahatlatan karanlığa doğru koştu.

Nefes nefese, fokurdayan ve kaynayan derisini söndürmek için pelerinini kullandı. Bacaklarındaki kanayan, iltihaplanan ve kötü izler bırakacağına şüphe olmayan yaralara tısladı. Öyle olsun. İyileşecekti.

Acı içinde yüzünü buruşturarak babasına bir kez daha küfretti ve o piçin binlerce kez ölmesini diledi.

"Tartarus'ta kavrulasın, seni fare pisliği!" Sesi yankılandı, birkaç kuşun uçuşmasına ve düşünmek istemediği diğer hayvanların saklanmak için koşuşturmasına neden oldu.

Stryker iğrenerek çürümeye yüz tutmuş pisliğe baktı. Yıllar önce buraya en son geldiğinde olduğundan bile daha kötüydü. Örümcek ağları artık o kadar kalındı ki, bir sütundan diğerine içi boşalmış perdeler gibi sarkıyorlardı. Hiçbir kap ya da ocak sağlam kalmamıştı. Ne de heykel. Bir zamanlar tertemiz olan mermer, toprak zeminde kırıntılar gibi duruyordu. Apollymi'ye tapanların ona saygılarını sunmak için toplandıkları tapınağın ortasındaki ana heykel bile o kadar kırılmıştı ki Apollymi'nin ne kolları ne de tacı vardı.

Bir zamanlar güzel olan yüzü kınayıcı bir küçümsemeye bürünmüştü ama yine de yoğun ve ürkütücüydü. Civa rengi gözleri loş ışıktaydı.

Gerçekten de, yıkım tanrıçası uzun zaman önce burayı terk etmiş ve arkasına bakmamıştı.

Lanet olsun!

Fark etmezdi. Akşama kadar eve gidemezdi. O yüzden bunu deneyebilirdi. Altı yıl daha sefalet çekmekten başka kaybedecek bir şeyi yoktu.

Geleceğinden şüphe duyduğu bir mucize için dua eden Stryker, tanrıçanın kafatasları ve güllerden yapılmış abanoz bir tahtta oturduğu kırık heykelin dibinde duran kırık sunağa yöneldi. Yontulmuş gümüşten gözleriyle, sanki onun ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi ona bakıyordu.

Belki yapabilir.

Stryker bir tanrıdan doğduğu ve yıllar boyunca onları pek çok kez ziyaret ettiği için, daha önce ilahların huzurunda hiç gergin olmamıştı. Yine de bu tanrıyla ilgili bir şey onu son derece tedirgin etmişti. Belki de acımasız ününden kaynaklanıyordu.

Ya da daha fazlası. Şöhretinin babasınıninki gibi övünmekle ilgili olmadığını söyleyen bir önsezi. Onunki aslında abartısızdı.

Her iki durumda da, onu çağırmak için kollarını kaldırırken sertçe yutkundu.

"Apollymi Magosa Fonia Kataastreifa ..." Ön kolunu kesti ve bu konuda çok ciddi olduğunu bildirmek için sunağına bir kan sunusu yaptı. "Eğer beni duyabiliyorsan, tanrıçam. Çağrına cevap vermek için geldim ve ilahi yardımın için yalvarıyorum. Lütfen, Akra... Sana ihtiyacım var ve sana hayatımı, ruhumu ve kılıcımı sunuyorum. Sonsuza dek."

Hiçbir şey olmadı.

Neden olsun ki?

Yarı Yunanlıydı ve onun düşmanıydı. Yüzyıllar boyunca halkı onunkilere karşı savaşmıştı. Kendi babası umursamazken Atlantisli bir tanrıça ona ve çocuklarına ne olduğunu neden umursasındı ki?

Bunun saçmalık olduğunu biliyordun. Hiç zahmet etmemeliydin.

Birinin, herhangi birinin yardım edeceğine bir an bile inanmış olmaktan tiksinerken, tekrar eve dönmenin bir yolunu bulmaya niyetlenerek kapılara yöneldi.

"Buraya gelmek için neden bekledin, Apollo'nun oğlu?"

Stryker sert ama melodik bir sesle donakaldı.

İçini ürperten bir şey.

Heykele doğru geri dönmeye başladığında tapınağın kapıları açıldı. Şiddetli bir rüzgâr elbiselerini vücuduna yapıştırdı ve onu dışarıya, güneşin ölümcül ışınlarına savrulmamak için yanındaki sütuna tutunmaya zorladı. Karanlık gölgelerin arasından uzun boylu, zarif bir kadının dış hatları belirdi.

Dönen gümüşten parlayan gözleri olan biri. Kendi kalbindeki öfkeyle eşleşen bir öfkeyle doluydular.

Beyaz-sarı saç şeritleri sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi vücudunun etrafında dönüyordu. Hayalet, hortlak formunda vahşi ve acımasız görünüyordu, olduğu iddia edilen acımasız tanrıçanın ta kendisiydi.

"Tanrıça Apollymi?"

Dudaklarını kıvırdı. "Sence bir başkası tapınağıma adım atmaya ve gazabıma cüret etmeye cesaret edebilir mi?"

Onun mizacına göre mi? Sadece son derece aptallarsa.

"Şimdi soruma cevap ver, Yunan köpeği!"

Stryker, bu özel tanrıçanın korkaklığa hiçbir şekilde tahammül edemeyeceğini bildiğinden, bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Geciktim çünkü beni buraya öldürmek için çağırdığınızı düşündüm. Ve eğer bu yanlış bir varsayımса çok özür dilerim Akra. Şimdi, sizden rehberlik ve lütuf istemeye geldim. Kendimi senin merhametine bırakıyorum."

Güldü. Şakağından gök gürültüsü gibi yuvarlandı ve tavanın bir kısmının etrafına çökmesine neden oldu, vücuduna daha da yaklaşan gün ışığıyla hayatını tehdit etti.

Ama buna aldırış etmeyecek kadar çaresizdi. "Lütfen, Akra. Buraya babamdan intikam almaya geldim."

Kahkahası anında kesildi. "Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü ben aynı zamanda Atlantis kraliçesinin oğluyum. katledildi."

"Xura'yı hiç tanımadın. Baban seni daha doğmadan onun rahminden aldı ve sen Yunanistan'da onun rahibeleri arasında büyüdün. Neden annene ya da bana sadakat duyarsın ki?"

Stryker gerçek karşısında irkildi. Ama bundan çok daha fazlası vardı. Çocukluğu hiç mutlu geçmemişti. Gerçekte, acı ve sefil geçmişti. Babasına karşı tuttuğu ve ondan nefret ettiği bir çocukluk. "Babamdan ve onun kaprisli ruh hallerinden korkarak yaşayan ve onun yüzünden beni sevmeyen kadınların arasında. Sadece beni doğurandan daha iyi bir adam olamayacağımdan korkuyorlardı. Seni temin ederim, Akra, hiçbirine sadakatim yok. Bana kalp kırıklığı ve sefaletten başka bir şey getirmedi." "

Kadın adamın vücuduna şüpheci bir bakış fırlatırken rüzgâr duruldu. Sanki karakteri hakkında fikir edinmeye çalışıyormuş gibi onu tepeden tırnağa süzdü. "Kimseye sadık olmadığını söylerken bana sadakat teklifiyle mi geliyorsun?"

O haklıydı. Onu hiç kimseye vermemişti. En fazla Zephyra'ya yaklaşabilmişti. İlk karısı, yanında ölmeyi planladığı kişiydi. Bugüne kadar sadakatini sadece ona borçluydu.

Ama babası onun gitmesine izin vermekten başka çaresi olmadığını görmüştü. Daha da önemlisi, Stryker Phyra'nın kendisinden sonsuza dek nefret etmesini sağlamak zorunda kalmıştı.

"Değersiz olduğumu açıkça kabul ediyorum, Akra." Stryker yüzleşmek istemediği bir gerçek karşısında kesik kesik bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, ne kendim ne de bir başkası için hiçbir şey umurumda değil... çocuklarım dışında. Sahip olduğum ve değer verdiğim tek şey onlar."

Onun gözlerinde yüreğindeki gerçeği görmesi için dua etti. "Ve babam onları lanetledi. Sana yalvarıyorum, lütfen onları bağışla ve benden ne istersen yapacağım. Ve her şeyi yaparım. Hayatımı al. Ruhumu al. Ne istersen tereddüt etmeden yapacağım. Sadece ölmelerine izin verme. Bu şekilde değil. Hiçbir parçası olmadıkları bir şey için değil. Tekrar söylüyorum, sana yalvarıyorum Akra. Ve ben hiçbir zaman hiçbir şey için yalvarmadım. Hiç kimseden."

"İşte bu yüzden seni çağırdım, Strykerius. Bir anlaşılmaya varabileceğimizi biliyordum. Apollo'ya duyduğumuz nefretin bizi birbirimize bağlamaya yeteceğini."

Süpürürcesine bir zarafetle, onun önünde durabilmek için odayı geçti. Kadından öyle parlak bir ışık yayılıyordu ki, Apollit gözleri neredeyse kör oluyordu ve bu ışık onu elini kaldırıp gözlerini korumak zorunda bıraktı.

Hayalet gibi parmakları adamın çenesini kavradı. "Evet, Strykerius. Sana Apollon'un fermanından sonra nasıl yaşayacağını ve lanetini nasıl engelleyeceğini gösterebilirim. Ama tedavi çoğu zaman hastalıktan daha kötüdür. Yine de, eğer yeterince cesursan ve bunun tadına katlanabilirsen, sen ve çocukların sonsuz yaşama sahip olacaksınız. Yanımda yürü ve bana hizmet et, ben de sana tüm dünyayı nasıl ele geçireceğini göstereyim. Birlikte, onların yok ettiklerini yeniden inşa edeceğiz. Benimle savaşırsan dünya bir kez daha Atlantis tanrılarına ait olacak ve Yunanlılar gazabımızdan boğularak ölecekler."

Kadının sözleri karşısında ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Tanrılarla yapılan pazarlıklar hiçbir zaman zayıf taraf için iyi sonuç vermezdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Yine de çocukları için var olan en karanlık güçlerle takas yapardı.

Apollymi.

"Dediğini yapacağım, akra" - egosunu yatıştırmak için Atlantis dilinde "hanımefendi ve metres" anlamına gelen kelimeyi kullanmayı ihmal etmedi
-"Sonsuza kadar."

Güzel bir altın kadeh ortaya çıkarırken dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. Uzun siyah bir tırnağıyla bileğini kesip içine kanını akıttıktan sonra kadehi ona sundu. "İç, m'gios. Eğer cesaretin varsa. Ve sana krallığımı göstereceğim. Orada sen, çocukların ve halkın gün ışığının bir daha asla zarar vermeyeceği bir yerde yaşayabilirsiniz. Bugünden itibaren, oğlum gibi olacaksın. Benim panteonumun bir üyesi ve bir Atlantis tanrısı. Sana Apollo'nun yıkımının anahtarını göstereceğim ve birlikte babana bedelini ödeteceğiz ve senden aldığı her şeyi geri kazanacaksın."

Stryker soğuk elini fincanın etrafına sardı ve başını salladı.
"Geleceğe içelim. Sonsuza dek tanrıların ve insanlığın
kanından başka bir şey yağmasın."

29 Haziran, MÖ 9527

Apollymi, Strykerius'un yardım için bağıran panik içindeki sesini duyunca donup kaldı. Hor gördüğü Kalosis cehennemi diyarında, sadece birkaç dakika önce gerçekleşen gürültülü kutlama yerine her şey sessizdi.

Günlerdir, insanlığa karşı savaşlarında Strykerius'a katılmayı kabul eden Apollite ırkının kalıntıları, Apollo'nun ölümcül güneş ışığının onlara asla ulaşamayacağı bu diyarda evlerini seçmek ve yeni hayatlar kurmak için buraya inmişlerdi.

Yerleştikleri sırada Strykerius, büyükbabalarının lanetinden sonra doğan ilk Apollitler olan ikiz oğullarının doğumuyla meşguldü.

Şimdi bir şeyler çok yanlıştı.

Kendini Strykerius'un yanına, onun ve karısının kendi tapınaklarının yanındaki küçük tapınağa yerleştikleri yere götürdü. Hellen yataklarında yatıyordu, oğullarını doğurduktan sonra hâlâ ayakta duramayacak kadar güçsüzdü.

Karısı kucağında bir bebek tutarken, Strykerius Urian'ın yanında duruyordu - Apollymi'nin Bethany'den koparıp Hellen'in rahmine yerleştirdiği bebek, böylece Yunan fahişe onu kimsenin haberi olmadan doğurabilecekti. Bu Apollymi'nin sonsuza dek kendine saklamayı planladığı bir sırdı.

Yine de Strykerius'un yüzündeki sert ifadeden Apollymi, dünyadan intikamını almak için seçtiği çocukla ilgili bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Ne oldu?"

Yüzü kül rengi olan Strykerius kesik kesik nefes aldı. "Oğlumu kaybediyoruz."

Sesindeki keder kalbini sızlattı ve bu da öfkesinin artmasına neden oldu. Urian ölmeyecekti. Apollymi bir şey yapmıştı.

Buna yemin ederim.

Kadın hareketlerini yeniden düşünmeye fırsat bulamadan bebeği onun elinden aldı. Paris adını verdikleri diğer bebekten çok daha küçüktü. Apostolos'un yaşam gücünü Styxx'inkiyle birleştirmesinin yol açtığı felaket yüzünden Apollymi bunu Paris ve Urian'la yapmayı reddetmişti; bir daha asla böyle bir hata yapmayacaktı. Bunun yerine, Urian'ı Paris'in ve Strykerius'un DNA'sına sadece bebeğin kökenini maskeleyecek kadar bağlamıştı ve bunu yaptıktan birkaç saat sonra Apollo'nun onları lanetleyeceğini asla bilmiyordu.

Ne yazık ki, kehanet ve öngörü onun güçleri arasında değildi.

Yine de şimdi yaşam mücadelesi veren bebeğe bakarken, onun yaşam gücünü ikiz kardeşininkine bağlamamakla büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Çünkü Strykerius haklıydı. Paris'in aksine, Urian gelişmiyordu.

Annesinin göğsünü iten ve bunun için yaygara koparan kardeşine baktı. Aklına tuhaf bir düşünce geldi. "Ne kadar yedi?"

"Hiçbir şey." Hellen hıçkırıklara boğuldu. "Paris de öyle. İkisi de emmeyi reddediyor."

Apollymi kadının aptallığına lanet etmek istedi. Ama sonra, o bir Yunanlıydı. Ondan zekâ beklemek çok fazla olurdu. "Senin sütünü istemiyorlar, insan," diye tükürdü ona.

İşaret parmağını dudaklarına götürdü ve deriyi kırana kadar ucunu ısırdı. Sonra parmağını Urian'ın ağzına yerleştirdi.

Koyu renk gözlerini açtı ve sakinleşirken hızla parmak ucunu emmeye başladı. Tenine yeniden renk geldi.

Apollymi rahat bir nefes aldı. Haklıydı. Apollo bir piçti.

Bu çocuğu kurtardığı için minnettar olan Apollymi, kanı bebeği daha fazla mutasyona uğratmadan önce parmağını geri çekti. Olduğu gibi, kara gözlerini maviye çevirdi.

Hayatının bağışlanmış olmasından dolayı rahatlamış bir halde onu Strykerius'a teslim etti. "İçmek için Apollite kanına ihtiyacı var. İkisinin de var.

Lanet yüzünden, bir insan annenin sütünü ememezler."

Strykerius minnettarlıkla iç çekti. "Bunu hiç düşünmemiştim.

Teşekkür ederim, Akra."

Başını ona doğru eğdi. "Yeni doğan bebekleri olan diğerlerine de söyle. Anneleri Apollit olsa bile büyük olasılıkla hepsinin anne sütüyle birlikte kana ihtiyacı olacak. Babanın bebeklerin ölmesini istediğine şüphe yok."

Apollo böyle kalpsiz bir hıyardı.

Kendi oğlunu nasıl bulduğunu hatırladıkça Apollymi'nin gözlerinde yaşlar süzülüyordu...

Apollo'nun duygusuz eli tarafından bağırsakları deşildi. Canavarların ziyafet çekmesi için denize atıldı.

İntikam arzusu yükselip Apollo'nun kalbini söküp yemesini istediğinde çığlık atmamak için dişlerini birbirine kenetledi. Dünyayı unutulmaya mahkûm edecek bir şey. Ve onun yanışını memnuniyetle görecekti. Var olan her tanrıyı seve seve parçalayacaktı. Kalbindeki acıyı dindirecek tek şey bu olabilirdi.

Tam bir yıkım.

Sabır, sevgili Braith. Sabır. Akou aimassorai, ni adayakopa'ia-Kanayan ben olsam da, kırılmayacağım.

Anekico ler aracnia-Zafer örümceğin.

Apollon'un lanetinin getirdiği tek iyi şey, Apollitlerin artık insanlardan çok daha hızlı yaşıyor olmasıydı. Urian'ın olgunluğa erişmesi on sekiz ila yirmi yıl almazdı.

Sadece on dakika içinde orada olacaktı.

O zaman savaş için eğitmeye hazır olacak ve onu düşmanının peşine gönderebilecekti.

Bir gün Urian ona Apollon'un başını getirecekti. Ve oğullarını da ona geri verecekti.

9 Ağustos, MÖ 9524

"Onu görebiliyor musun? Orada mı? Güneş ışığını görebiliyor musun, Urian?"

Kalbi gergin bir bekleyişle çarpan Urian, aydınlık karşısında yüzünü buruşturdu. Nefesini tutarak, ikiz kardeşiyle birlikte onları genç yaşamları boyunca korumuş olan derin ve karanlık gölgelerin saklandığı yarığın köşesinden baktı. Tüm kurallara ve emirlere, korkunç sonuçlara ve tehditlere rağmen, saatler önce geçitten gizlice çıkmış ve şafağın sökmelerini beklemişlerdi.

Artık her şey başlarına gelmişti ve kendi yaşlarında ya da daha genç hiçbir Apollit'in daha önce görmediği şeyi nihayet görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Güneş!

"Sanırım öyle, Paris." Urian sabırsız bir bekleyişle gülümserken kalp atışları hızlandı. Hayatı boyunca bu anın hayalini kurmuştu.

Gün ışığını görüyorum!

Sadece bir kez. Sadece sıcaklığını hayal edebilirdi. Parlaklığını. Parlayan büyüsunü. Hepsi bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Ebeveynleri bunu açıklamaya çalışmışlardı, ama bunu bizzat deneyimlemekle aynı şey değildi.

Düşünüldüğünde gerçekten de basit bir şey. İnsanlar bunu her zaman görürdü. Hamamböcekleri ve kemirgenler bile. Ama o ve Paris gibi Apollite ırkından doğanlar için bu yasaktı.

Artık kışkırtıcı bir arayış içindeydiler. İnsanların sahip olduğu bu bilinmeyen sırrı keşfetmek için.

Urian bunun ne olduğunu bilmek zorundaydı.

Yasalarına karşı geldiği için babası onu eşek sudan gelinceye kadar dövse bile, her darbeye değirdi.

"Neye benziyor?" "Altın."

Paris'in saçı gibi.

İkiz olmalarına rağmen birbirlerinin aynısı değillerdi. Urian'ın saçları renksiz beyazken, kardeşinin saçları başkalarının tercih ettiği ve genellikle mükemmel olduğunu söylediği kıskanılacak bir tondaydı.

Urian'ın mükemmel olduğu tek şey bela bulmaktı. Ve onu da çok bulurdu.

"Garip." "Nedir,

Uri?"

"Güneş," diye mırıldandı.

"Nasıl yani?"

Bir kere, düşündüğünden çok daha küçüktü. Yüzünü yukarı kaldırarak başını eğdi ve kaşlarını çatarak inceledi. "Hareket ediyor gibi görünüyor. Yaklaşıyor."

Çok yakın, diye fark etti telaşlı bir solukla.

"Nasıl yani?"

Ah, kahretsin! Bu güneş değil! Paniğe kapılan Urian ciyaklayarak Paris'e doğru döndü ama kaçıp kurtulabilecekleri hiçbir yer olmadığını fark etti.

"Uri?"

Eliyle Paris'in ağzını kapattı ve onu orada tutmak için duvara doğru sürükledi.

"Paris! Urian!"

Babasının derin, gırtlaktan gelen hırıltısı karşısında irkildi. Evet, o sesi iyi tanıyordu. Paris de öyle. O kadar şiddetli ve öfkeliydi ki, kardeşinin anında altını ıslatmasına neden oldu.

Ve bu sırada Urian'ın bacağı.

Tiksintiyle, alışkanlıktan Paris'i itti. Ancak onu en başından beri neden tuttuğunu çok geç hatırladı.

Urian sessizce ikisinin de aptallıklarına lanet okudu.

"İşte buradasın!" Babasının adımları doğruca onlara doğru yöneldi. "Kardeşin nerede?"

Paris hemen onu işaret etti ve onu ifşa etti. Sadakatsiz pislik! En iyi arkadaşı Davyn'in aksine Paris hiçbir zaman sadakat göstermemişti. Kendini kurtarmak için herkesi ihbar ederdi.

Boğazının arkasından kısık bir sesle hırlayan babaları, Paris'i ikinci komutanı Trates'e teslim ettikten sonra Urian'ı yerinden kaldırdı ve en azılı savaşçıların bile dehşet içinde kaçışmasına neden olacak bir bakışla ona baktı. Ve onları kim suçlayabilirdi ki? Neredeyse iki metre boyundaki Strykerius iri yarı, kaslı bir erkek canavarıydı. Tanrı Apollo'nun oğluydu ve lanetli ırklarının geri kalanından bile daha fazla güce sahipti. Ve tüm Apollitler ve Daimonlar sarı saçlı doğarken, babası uzun saçlarını simsiyah boyamayı seçmişti. Bu da onu diğerlerinin toplamından daha uğursuz ve ölümcül gösteriyordu.

Ama Urian çoğundan daha cesurdu. Korkusuna rağmen çenesini kaldırarak babasıyla yüzleşti ve yavaşça gözlerini kırıştırdı. Dayak yemesinin an meselesi olduğunu bildiği halde ellerini yumruk yapmış halde iki yanında tutuyordu.

"Bu günahın için seni döveceğimi biliyorsun." Urian başını salladı. "Daha azını beklemiyordum."

"Yaşadığın her yıl için üç kırbaç." "Dokuz kırbaçtan kurtulacağım."

"Trates'ten."

Sert ve sadık olan Trates, babasının ondan istediği hiçbir şeyde tereddüt etmezdi. Urian o kırbaçların canını yakacağını biliyordu ama yine de Urian'ı olduğu kadar onu da keseceklerdi, çünkü Trates bir çocuğa zarar vermeye dayanamazdı. Bu zayıflık babasının ikincisinde nefret ettiği bir şeydi ve sürekli olarak askerinden söküp atmaya çalıştığı bir şeydi.

Urian, kendi kötü fikri olan bir şey yüzünden Trates'e zarar verme düşüncesine katlanamıyordu. İkisinin de acı çekmesi adil değildi. "Xedrix'ten."

Babasının çenesi düştü. "Charonte iblisi mi?"

Urian başını salladı. "Cezadan geri adım atmayacak. İstedğin bu, değil mi?"

Bu da babasının çenesinin daha da düşmesine neden oldu. "Tanrılar aşkına, sen arsız küçük bir piçsin, değil mi?"

"Babamla aynı kumaştan kesilmiş... en azından Mata'nın bana söylediği bu."

Babasının dudaklarının bir köşesi alaycı bir eğlenceyle yukarı doğru kıvrılırken öfkesi kaçır gibi oldu. "En azından bacağındaki çişin senin olmadığını biliyorum.... Paris'in mi?"

"Söylememeyi tercih ederim, Baba."

Babası gözlerini kıstı, sonra onu kollarının arasına aldı. "Yaptığın şey için seni dövmeliydim. Öldürülebilirdin!"

"Sadece güneş ışığını görmek istedim."

"Ve oğullarımın büyüüp adam olduklarını görmek istiyorum, Uri. Anlıyor musun?"

Başını salladı.

Elini saçlarına götüren babası onu göğsüne öyle sıkı bastırdı ki canı gerçekten acıdı. "Baba! Acı! Acı!"

Babası sert bir iç geçirdi. "Gerçek acının ne olduğunu bilmiyorsun Urian. Ve tanrılara asla bilmemen için dua ediyorum. Bu dünyada seni hangi dehşetlerin beklediği hakkında hiçbir fikrin yok. Seni koruyamayacağım korkunç şeyler."

Urian elini babasının sakallı yanağına koydu. "Merak etme baba. Seni onlardan koruyacağım."

Babası güldü. "Sanırım öyle olacak." Sonra yüz hatları sertleşti ve gözleri kızardı, öfkesi alnını kararttı. "Ama bir daha asla güneş ışığına yaklaşmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Evet, Akri." Xedrix'ten ve Kalosis'i onlarla paylaşan diğer Charonte'lerden öğrendiği, "efendi ve sahip" anlamına gelen Atlantis terimine geçti.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Urian yakalandığını bildiğinden burnunu şeytanca kırıştırdı. "Hayır, Akri. Asla."

Babası homurdandı ve onu sıktı. "Ah, seni küçük haylaz!" Onu ayağa kaldırdı. "Defol git! Temizlen ve yatağına git!"

"Okies." Urian onu Kalosis'te yaşadıkları ve babasının normalde oturup diyarlarına girebilecek başıboşları beklediği merkez salona geri götüren portaldan geçti. Karanlık salon tamamen boştu ve gecenin bu saatinde ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Bu da bir

Açlıktan ölmek üzere olduğu için utanç duyuyordu çünkü daha önce babası gitmişti ve kimse onu beslemek istememişti. Hepsi onun tuhaf gözlerinden çok korkuyordu. Sadece babası Urian'ın diğer Apollitler gibi olmamasına aldırıyor gibiydi.

Beslenmeyi istemeliydi... Oh neyse.

Karnı guruldayan Urian, odasına giden koridora doğru yöneldi.

"Urian?"

Tanıdığı ama asla doğrudan konuşmamaları gereken sert, melodik ses karşısında dondu kaldı. Bu da kurallara aykırıydı.

Yine de hiç kimse tanrıça önce konuşursa ne yapılacağını söylememişti. Elbette onu görmezden gelmek kabalık olurdu...

"Akra?"

Apollymi koridorda tam önünde belirdi. "Gün ışığını görmek ister misin?"

Kararsızlık içinde dudağını ısırды, babasının ne diyeceğinden emin değildi. Ona yatağa gitmesini söylemişti. Ama aynı zamanda tanrıçalarına her zaman itaat etmeleri gerektiğini de söylemişti...

Gülümseyerek elini ona doğru uzattı. "Söz veriyorum bu sana zarar vermeyecek ve bu yüzden başın belaya girmeyecek. Gel çocuğum."

Hayır diyemeyecek kadar heyecanlanmıştı, ona doğru koştu ve elini kendi elinin içine aldı. Giysilerindeki idrara bakarak yüzünü buruşturdu. "Kardeşin iğrenç biri."

Paris'in Urian'ı sık sık dövmesine neden olan bir şeyleri üzerine silme alışkanlığı olduğu için bunu tartışmazdı.

Kadının eli onunkinin etrafına dolanır dolanmaz, adam yeniden temiz ve tazeydi. "Teşekkür ederim, Akra!"

"Rica ederim." Urian'ı koridorlardan geçirerek karanlık bahçesine ve arka tarafta, her tarafta siyah güllerin açtığı ve havayı keskin tatlılıklarıyla kokulandırdığı bir havuza götürdü. Urian karanlıkta büyümeyi nasıl başardıklarından emin değildi ama nedense bu çiçekler gölgelerde büyüyordu.

Apollymi'nin kanatlı Charonte iblislerinden ikisi büyülmüş mermer tüneliğinin her iki yanında nöbet tutuyordu. Güzel, parlak renkli bedenleri onları davetkâr ve nazik gösteriyordu ama Apollymi bu görünüşün aldatıcı olduğunu ilk elden biliyordu çünkü Charonte'ler dostça bir sohbetten ziyade yanlarına yaklaşan herkesi ya da her şeyi yemeye daha yatkın, acımasız bir savaşçı ırktı.

Urian ve tanrıça siyah suyun dalgalandığı havuza yaklaşırken ikisi de ne bir ses ne de bir hareket çıkardı. Başboş küçük çocukları yemeyi ne kadar sevdiklerini bilmeseydi, iblisleri heykel sanırdı. Ama Urian, Charonte'lerin Apollitlerin bu bölgeye girmemesi gereken yerlerde buldukları başboş Apollitleri yemekten ne kadar hoşlandıklarını çok iyi biliyordu, çünkü babası ne zaman o ya da kardeşleri yaramazlık yapsa onu bir tanesine yem etmekle tehdit etmişti.

Yine de onların ve tanrıçanın bahçesinin güzelliği karşısında nefesini sertçe içine çekti. "Burası neresi, Akra?"

"Benim özel aynam. Dışarıya bakıp yukarıdaki dünyayı ve içinde neler olduğunu görebildiğim bir ayna."

"Oooo!" Eğildi ve bir parmağıyla taş duvardan aşağıya değil de geriye, havuza doğru akan siyah suya dokundu. "Bunu nasıl yapıyor?"

Burnunu kırıştırarak ona göz kırptı. "Büyü!" diye nefes aldı.

Kıkırdadı.

Nazik bir gülümsemeyle havuzun kenarındaki mermerin üzerine oturdu ve ona kendisine katılmasını işaret etti.

Urian onun yanına sıçradı.

Havuz suyunun gece yarısı dalgalanmalarında yansıyan gümüş gözlerindeki derin hüznü gördü, ona baktı ve elini düz saçlarının arasından geçirdi. Saçları onunkiler kadar beyazdı. "Neden bu kadar üzgünsün, Akra? Paris kadar yakışıklı olmadığım için mi?"

Onu kucağına çekti. "Saçmalama Urian. Sen kardeşinin olabileceğinden çok daha yakışıklısın."

"Başkalarının ne dediği değil."

"Yanılıyorlar."

Bunu tartışabilirdi, ama o bile kendisini bir hapşırıkla öldürebilecek güçlü bir tanrıçayla tartışmaktan daha iyisini biliyordu. "O zaman kalbini acıtan ne?"

Elini onun yanağında nazik bir okşayışla gezdirdi ve yanlarındaki Charonte iblislerinin telaşla kıpırdanmasına neden oldu. "Bana bir zamanlar tanıdığım bir çocuğu hatırlatıyorsun. O da senin gibi meraklıydı ve sürekli başını belaya sokardı."

"Onun adı da Urian mıydı?"

"Hayır." Onun burnuna hafifçe dokundu. "Onun adı Monakribos'tu. Ama ben ona Kree derdim."

Bunlar tuhaf isimlerdi. "Kree'ye ne oldu?"

Yanağından bir damla gözyaşı düştü ve solgun teninde parlak bir elmasa dönüştü. Urian bu manzara karşısında hayrete düştü. "Aşık oldu Urian ve tanrılar zalim oldukları için onu öldürdüler. Asla aşık olmayacağına dair bana söz vermelisin. Çünkü aşk aptalca, zararlı bir duygudur ve dokunduğu her şeyi yok eder."

"Baba da böyle söylüyor. Aşkın insanları deli ve zayıf yaptığını söylüyor."

O da başıyla onayladı. "O haklı. Baban çok bilge bir adam."

"O zaman asla sevmeyeceğim."

"İyi çocuk." Başını öptükten sonra eğilip elini havuzun siyah suyuna daldırdı ve bir daire çizerek karıştırdı. "Şimdi gözlerini kapat Urian ve görmek istediğin güneşi düşün."

"Ama neye benzediğini bilmiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Havuz kalbinizi bilir ve en çok arzuladığınız şeyi bulup size gösterecektir."

Urian bu kadar inanılmaz bir şeyin düşünülmesi karşısında dudaklarıyla büyük bir O harfi yaptı. Bir tanrı olmak ve böyle araçlara sahip olmak güzeldi. Ve bu yüzden büyükbabasının neden onları lanetleyecek kadar zalim olduğunu anlamıyordu. Bir insan böyle bir armağanı nasıl çarçur edebilirdi? Bir insanın bu kadar değerli şeyleri nasıl bir kenara atabildiğini asla anlayamayacaktı.

Ve bahsetmişken...

Gözlerini kapatarak tanrıçanın dediğini yaptı, sonra gözlerini açtığında dalgaların daha önce hiç görmediği kadar canlı renklerle bezenmiş güzel bir manzara oluşturduğunu gördü. Hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyorlardı. Muhteşemdi! Ama parlak ışık gözlerini çok acıtıyordu.

Elini kaldırdı ve acı içinde gözlerini kıstı. Her ayrıntıyı incelemek için elinden geleni yaparken gözyaşları köşelerde yüzüyordu.

"Bu güneş, Uri." "Kör edici."

"Olabilir." Suyu tekrar karıştırdı, böylece ışık daha az yoğundu ve adam onu daha iyi görebiliyordu.

Urian elini indirdi. "Onu hiç gördün mü, Akra?"

"Gördüm."

"Beğendin mi?"

Omuz silkti. "Doğrusu, öyle ya da böyle hiçbir şey düşünmedim."

"O zaman özlüyor musun?"

Kesik kesik iç çekerken üzüntüsü daha da arttı. "Özlediğim şey bu değil."

Nasıl yapamazdı ki? "Sonra ne olacak?"

"Beni rahatsız eden acıyı anlamak için çok gençsin. Ne yazık ki her zaman öyle olmayacaksın ve bu beni en çok üzen şey."

Urian onun kederini anlamıyordu ama o kadar derindi ki bunu hissediyordu. Onu teselli etmek isteyerek havuzun kenarında ayağa kalktı, kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Her iki Charonte de geri adım attı.

Apollymi önce gerildi ve sonra onu göğsüne sıkıca bastırdı. Onun sırtını ovdu ve başını omzuna yasladı. "Ne zaman güneşi görmek istersen bana gel Urian, sana göstereyim."

"Tamam. Ve ne zaman sarılmaya ihtiyacın olursa, Akra, bana gel ve sana bir tane vereyim." Ona gülümsemek için geri çekildi.

Yüzünü soğuk ellerinin arasına aldı. "Baban haklı, sen bir haylazsın. Ve ona bu konudan bahsetmemelisin."

Bu."

Bu sadece onun kafasını karıştırdı. "Neden olmasın?"

"Bundan hoşlanmayacaktır. En iyisi buluşmalarımızı aramızda bir sır olarak saklamak, tamam mı?"

Urian başını salladı. "Tamam."

Elini yukarı kaldırdı. "Bunun üzerine yemin etmeliyiz." Eline tükürdü. "Okies, akra."

Kanayana kadar avucunu ısırdı. "Kan yemini tükürükten daha güçlüdür."

Gördüğü manzara ve koku karşısında midesi guruldadı.

Bu ses üzerine kaşlarını çatı. "Aç mısın?" "Çok."

Apollymi elini onun için uzattı. "O zaman devam et ve beslen, Uri. Bu bizim bağımız olacak. Kimse bunu bilmesin. Ve sen de Aşil gibi olacaksın. Türünün diğer üyelerinden daha güçlü olacaksın. Ben bir Apollite olmasam da kanım seni besleyebilir. Ve bana borcunu ödeyeceğin gün gelene kadar seni daha güvende tutacak."

Urian ne yaptığını düşünemeyecek kadar açtı ama onun kanını tattığı anda bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anladı...

20 Mart, MÖ 9522

Babam ölüyor.

Urian karanlığın içinde koşarken nefes alamıyor ya da düşünemiyordu. Gözyaşları ve acıyla kör olmuş bir halde, halkını sürekli takip eden ölümden kaçmaya çalışırken nereye gittiğinden bile emin değildi.

Babasına ne olduğunu bile bilmiyordu. Tek bildiği, onu birkaç dakika önce eve zar zor hayatta getirdikleriydi. Babası ölmeden önce kanamasını durdurmaya çalıştıkları için herkes kızmış ve çılgılık atmıştı.

Çok fazla kan...

Babasını daha önce hiç zayıf görmemişti. Onu hiç bu kadar solgun ve titrerken görmemişti. Şu anda bile Trates'in babasını kapıdan geçirirkenki görüntüsü zihnine kazınmıştı.

Vahşi ve kudretli Strykerius nasıl olur da kendi başına ayakta duramaz?

Anne ve babasının birbirini sevmediğini bilmesine rağmen, annesi babasının morarmış ve kanlı elini tutmuş ve ağlamıştı. Sadece bu bile ona babasının durumunun ne kadar vahim olduğunu anlatıyordu.

Urian onu görmeye çalıştığında, Archie onu odadan dışarı itti. "Kimse seni burada istemiyor, Uri! Git buradan!"

Doktor da aynı fikirdeydi. "Ayak altındasın, evlat! Kimilda!"

Ve böylece kapıdan çıkıp sokağa koştu. Aklında hiçbir hedef olmadan, sadece devam etti. Şimdi ...

Ciğerleri, onları güvende tutan keskin, ktonik hava yüzünden ağrıyordu. Bacak kasları uzun koşusunu protesto ederken, kederi kendi hayatını tehdit eden kısır bir kavrayışla onu boğuyordu. Tüm bunlarla başa çıkamayarak nemli zemine yığıldı.

yere düştü ve sessiz bir ıstırap içinde haykıran tüm ıstırabını dışı vurdu.

Babasını kaybedemezdi. Bu şekilde değil.

Seni seviyorum, Baba!

Aniden, karanlıkta yakınında bir şey kıpırdadı. Urian bir soluk alma ve hıçkırıkla karanlık zeminde doğruldu.

"Kim var orada?" diye sordu, gözyaşları yüzünden otoritesi sarsılmıştı.

Sıcak bir şey yanağına o kadar hızlı sürtündü ki onu göremedi. Sadece sıcak, kuru bir yalama gibi gözyaşlarına dokunduğunu hissedebiliyordu. Ve ardından kucağında bir cam figürü bıraktı. O kadar nazikçe yerleştirilmişti ki, keten chitonuna değen damlayı zar zor hissetti.

Kafası karışan ve şaşırان Urian, mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş küçük bir askerin görüntüsünü görmek için onu eline aldı. İnanılmazdı. O kadar gerçek ve ayrıntılıydı ki adamın hareket etmesini bekledi. Hoplitin bir mızrağı ve kalkanı bile vardı.

Gözyaşlarını içine çekerek hırıltılı bir nefes aldı ve gözlerini sildi.

Şimdi daha iyi hissediyor musun?

Urian kafasının içinde duyduğu yumuşak, tatlı sese baktı. "Kimsin sen?"

Ben Atramentian Şelalesi'nin koruyucusuyum. Burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz. Tanrıça, özel sığınağına izinsiz girdiğini bilseydi ikimizi de cezalandırırdı. Karanlık sınır bölgesini geçmeye cüret eden herkesi yemem gerekiyor.

Urian dünyalara kaşlarını çatı. Yemek mi?

Bu hemen merakını uyandırdı. "Sen Charonte'lerden biri misin?" Burada, Kalosis'te kendi toprakları vardı ve Apollymi kızıp onları ceza olarak serbest bırakmadığı sürece normalde onun ırkıyla etkileşime girmezlerdi. Hangi yöne koştüğünü tam olarak hatırlayamasa da, onların bölgesine doğru gidecek kadar aptal olmadığından emindi.

Sadece Paris ve Theo bu kadar aptal ve intihara meyilliydi. Urian her zaman iblisleri uzak tutmaya özen gösterirdi.

Hayır, ben bir Charonte değilim.

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Charonte değil mi? Başka ne vardı?

Hediyelerini kavrayan Urian, daha önce hareketi gördüğü gölgelerin içine bakabilmek için kendini ayağa kaldırdı. "Sen bir tanrı mısın?"

Kafasının içinde yumuşak, nazik bir kahkaha duyuldu. Daha fazla yaklaşmamalısın. Yoksa korkarsın.

Neyden? "Neden? Sen bir canavar mısın?"

Aynen öyle. Bu yüzden alanıma giren çocukları yiyorum.

Urian her zamankinden daha meraklı bir şekilde elindeki askere baktı. O üzgünken bir canavarın ona hediye vermesi garipti. Böyle bir canavar için yersiz ve düşünceli görünüyordu. "O halde yalnız bir canavar olmalısın."

Pardon?

Burnunu elinin tersiyle silerek bir kez daha kesik kesik nefes aldı. "Sadece korkutucu görünmüyorsun, hepsi bu." Aksine, hoş biriydi.

Etrafındaki havanın yeniden hareketlendiğini hissetti.

Sizi temin ederim, beni görseydiniz çok korkardınız.

Urian bu meydan okuma karşısında homurdandı. "Eminim yapmazdım. Göster kendini."

İlk başta, onun cesaretini karşılayacağını düşünmedi. Ta ki önündeki fırça sallanmaya başlayana kadar.

Ve sadece biraz değil. Çok fazla.

Korkunç, çok korkunç. Ayaklarının altındaki zemin o kadar çok sarsıldı ki dengesi bozuldu. Bu canavar ne kadar büyüktü?

Urian onun uyarıları karşısında ne beklediğinden emin değildi. Ama kesinlikle karşısındaki büyük, gümüşü altın rengi turuncu ejderha değildi.

"Çok güzelsin." Bu sözler, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. Ne de olsa, bu akıllıca bir şey olmayabilirdi.

Bir ejderhaya güzel demek, vahşi olarak düşünölmekten hoşlandıkları anlamına gelir. Yine de elinde değildi. Kız öyleydi.

Sırf bu hakaret için bile onu yiyebilirdi.

Kızın öfkesinin ortaya çıkmasını beklerken sertçe yutkundu.

Kızmak yerine şaşkınlıkla geri çekildi.

Güzel mi? Sence ben güzel miyim?

"Şey... evet. Bunu size hiç kimse söylemedi mi?"

Başını salladı. Benden korkmuyor musun?

"Pek değil. Ama bunun nedeni ağabeyimin hiçbir şeyden korkacak kadar mantıklı olmadığımı söylemesi."

Güldü. Adın ne, pido? "Urian. Ya senin?"

Sarraxyn.

En az onun kadar güzeldi ve bu onun üzerinde bir başka sıcak dalga yarattı. Yaklaştı ve elini ona doğru uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sarraxyn."

Onun tenine dokunmak için uzandı.

Urian pullarının soğuk ve yapışkan olmasını bekliyordu. Oysa şaşırtıcı derecede sıcak ve yumuşaktı. "Zambak gibi kokuyorsun."

Çok arsızsın, değil mi?

"Herkes bana böyle söylüyor."

Siyah kanatları sanki sessizce gülüyormuş gibi seğirdi. Yola çıksan iyi olur, Urian.

İstememesi çok kötü. Kalıp onunla konuşmayı tercih ederdi. Ama istenmediği yerde kalmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. "Pekâlâ, ama hediyem için teşekkür ederim."

Rica ederim Lord Urian, ve korkmayın. Baban bu gece ölmeyecek.

Kadının sözleri karşısında nefesi kesildi. "Ne?"

Başını ona doğru eğdi. Koruduğum şeyin bir kısmı tanrıçanın kutsal hayat ağacı. Babanın hayatını kurtarmak için Xedrix'i buraya özsu getirmesi için gönderdi bile. Döndüğünüzde çok daha iyi durumda olacak.

Urian bir rahatlama çığlığıyla kendini Sarraxyn'e fırlattı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim!" Babasını kontrol etmek için koşmadan önce onu sıkıca kavradı.

Ama fazla uzağa gitmedi. Birkaç adım sonra koşarak ona geri döndü. "Sen bir canavar değilsin, Sarraxyn. Çok güzelsin!" Kızın pullu yanağına hızlı bir öpücük kondurup mutluluk çığlıkları atarak kaçtı.

Sarraxyn Apollite'in kaçışını şaşkınlık içinde izledi. Onun hareketleri karşısında çenesi gevşedi ve insan formuna dönmek için gözden kaybolmasını bekledi. Yine de onun kucaklamasının ve öpücüğünün sıcaklığı tenine yapıştı.

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şefkat göstermemişti. Hiç kimse.

Çok azı nazik davranmıştı. Sadece bir avuç kardeşi - Falcyn, Max, Illarion, Hadyn ve Gadrin.

Aslında onu Atlantisli savaş tanrısı Misos'a, onun krallığında hizmet etmesi için satan öz kardeşi, piç Malstrom'du. İsteddiği son şey, kutsal Haxyn için ebedi bir muhafız olarak köleleştirilmek, kimseyi görmesine ya da mutlak yalnızlık içinde çürümekten başka bir şey yapmasına izin verilmemesiydi.

Sonsuz gecenin bu karanlık, nemli diyarından nefret ediyordu. Ejderhaların yalnız olması gerekirken, o kendi türündeki diğer ejderhalar gibi değildi. Çoğu dişi öyle değildi. Türünün erkeklerinden daha sosyaldi. Ve o da ortalama bir dişi drakodan bile daha sosyaldi.

Ailesi ya da arkadaşı olmadan burada köleleştirilmek, burayı olduğundan daha büyük bir cehennem diyarı haline getiriyordu. Zalimlikleri için Atlantisli'lere lanet olsun.

Charonte'ler onun tek ziyaretçileriydi ve nadiren gelirlerdi. Belki her yüzyılda bir.

Urian o zamandan beri gördüğü ilk "insan" olmuştu...

Hatırlayamıyordu. O kadar uzun zaman olmuştu. Ve daha adil, yakışıklı birini hatırlayamıyordu.

O da kendisi gibi genç görünüyordu. Gerçi Apollites'in nasıl yaşlandığından pek emin değildi. Bildiği kadarıyla topraktan bile yaşlı olabilirdi. Binlerce yaşında olmalarına rağmen çocuk gibi görünen bazı tanrılar gibi.

Bu yüzden günlerini bir ejderha olarak yaşamayı tercih ediyordu. Bu formdayken kimse onun sadece bir kız olduğunu bilmiyordu. Ayrıca, bir ejderha olarak çok daha güçlüydü, bu da onun için çok daha güvenliydi.

Daha büyük ya da daha acımasız bir şey tarafından yenme olasılığı daha az olduğu için.

Kardeşi Veles bunu ona demir çivilerle kazımişti. Ne yaparsan yap Xyn, bir drakoma olarak kal! Sana kolayca zarar veremezler. Güçlü kal. Hepsinden önemlisi, hayatta kal!

Elbette Veles insan halinden nefret ederdi. Tıpkı tüm insanlardan nefret ettiği gibi.

Ve diğer herkesi de. Özellikle de onları ve annelerini lanetleyen tanrıları.

Normalde Xyn kardeşiyle aynı fikirdeydi. Kendisi de başkalarını umursamazdı. İhanet etmek için çok hızlıydılar. İlk darbeyi vurmak için daha da hızlıydılar ve onun bunun için zamanı yoktu.

Ama Urian can sıkıntısı ve yalnızlığı için güzel, kısa bir oyalanma olmuştu. Buraya nadiren birileri ya da bir şeyler gelirdi. Bir hamamböceği bile.

İç çekerek, tanrıça onu gözetlemeden ve görev yerinden uzaklaşırken yakalamadan önce alternatif bedenine geri döndü. Bu asla olmazdı.

Apollymi korkunç bir hanımdı. Talepkar ve acımasız. Ne zaman birinin kaydardığını hissetse sertleşirdi. Ve özellikle Xyn'e karşı kin besliyor gibiydi.

Ancak bu kez Xyn'in ağacının dibindeki çakıl taşlarını saymaktan daha önemli bir işi vardı. Düşünmesi gereken yakışıklı, sarı saçlı bir çocuk vardı.

Canlı mavi gözleri ve güzel bir gülümsemesi olan biri.

21 Mart, MÖ 9522

"Çocuğu yemeyin! Lezzetli olsa da hazımsızlık çekmeye değmez. Ayrıca muhtemelen av eti tadındadır."

Xyn durgun karanlıkta Urian'ın cesur ve çirkin açıklamasına gülmek için kendini zor tuttu. Koruya döndüğü anda onu hissetmişti. O eşsiz deri ve erkek kokusundan şaşmak mümkün değildi. İnine yaklaştığı anda burun deliklerini doldurmuştu.

Bu onun türünün güzelliğiydi. Hiçbir şey ve hiç kimse onlardan saklanamazdı. Birçok insanın düzenli bir banyo rutininin kaçınma eğilimi göz önüne alındığında, bu aynı zamanda onların lanetiydi.

Ancak bu erkek nefis kokuyordu. Kızın onu koklamak istemesine neden oluyordu... ki bunu bilseydi muhtemelen onu korkuturdu.

Tıpkı onun yaptığı gibi. Bunun yerine burnunu kırıştırdı ve adamın kendisinden ne istediğini görmek için sık ağaçların arasına doğru ilerledi.

Xyn küçük açıklıkta onu görür görmez donakaldı, elinde oldukça büyük bir kristale benzeyen bir şey tutuyordu. Onu çalmış mıydı?

Sen ne yaptın?

Onu yere bırakıp omuz silkti. "Bir ejderha için hediye bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Hayır. Biz oldukça kolayız. Bizden küçük olan her şeyi yeriz.

Bu çok şey bırakma eğilimindedir.

Kadının küstahça yorumu onu sinirlendirdi. "Ah... şey." Eliyle kristali işaret ederken boğazını temizledi. "Oraya alışveriş için gitmedim. Tecrübelerime göre, çocuklarını çalıp ejderhalar için şekerleme olarak kullanmaya çalışırsanız aileler biraz huysuzlaşıyor." Boynunu kaşıyarak yanındaki büyük kristale doğru koştu. "Ama sordum

Etraftaki yaşlılar ejderhaların parlak şeyleri sevdiğini söyledi, ben de sana bunu buldum."

Ona yaklaşmak için çabaladı. Xyn gülümsedi. Çok güzelmiş. Teşekkür ederim!

"Bir şey değil. Solren'imi kurtardığın için en azından bunu yapabildim."

Adamın düşünceli tavrı içini ısıttı. Bu son derece nazik bir davranıştı. Ve daha da nadirdi. Bu benim için bir zevkti... bir kereliğine.

Mücadelesine ara verip yüzünü buruşturarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Normalde yardım ettiğim insanları umursamam. Yine de senin için bir şeyler yapabildiğime sevindim.

"Ah." Sesinde tuhaf bir nota vardı. "Demek haklıymışım. Burada yalnızsın, değil mi?"

İnkâr etmek istedi. Ama ne faydası vardı ki? Gerçek en kalın kafalılar için bile apaçık ortadaydı. Zaten bu konuda konuşabileceği pek kimse de yoktu.

Evet. Korkunç bir şekilde.

Urian onun hediyesine yaslandı ve çok sevimli bir şekilde iç çekti. Belki de yalnızlığı yüzünden böyle konuşuyordu ama onu kesinlikle büyüleyici buluyordu. Ve muhteşem.

Daha da kötüsü, onun yanında insan olmak için duyduğu tuhaf arzuydu. Onun elini tutmak ve alışılmadık derecede yakın durmak. Daha önce hiç böyle bir arzu duymamıştı. Ama onun kendisine, erkeklerin arzuladıkları kadınlara baktıkları gibi bakmasını istiyordu.

Bu ikisi için de ölümcül olabilecek bir şeydi, çünkü tanrıça onun kimseyle arkadaşlık etmesine asla izin vermezdi.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Xyn düşüncelerini daha makul ve çok daha güvenli bir konuya dönmeye zorladı. Elbette.

Birinin onu duyabileceğinden korkuyormuş gibi etrafına bakınan Urian, yumuşak bir fısıltıyla konuşmak için yaklaştı. "Ben de yalnızım. Hem de çok." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sence bu

birlikte yalnız kalabilmemiz için ara sıra gelip seni ziyaret etsem sorun olur mu?"

Onun sözleri karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. İnanılmaz derecede çekici ve komik biriydi. Ve onu yoluna göndermesi gerekse de, onu bir daha göremeyeceği düşüncesine katlanamıyordu.

Böylece bir gün pişman olmamak için dua ettiği çok kötü bir karar verdi. Yakalanmamak için dikkatli olmalıyız. Tanrıça, ağacına ya da sularına birinin yaklaşmasına izin verdiğimi öğrenirse çok üzülürdü.

"O halde ne öneriyorsunuz?"

Xyn tereddüt etti. Bu kötü bir fikirdi. Bunu varlığının her parçasıyla biliyordu. Ama yine de kendini durduramadı. Bir arkadaş istemesi gerçekten o kadar kötü müydü?

Birine sahip olmayı hak etmiyor muydu? Herhangi birini?

Kendini durduramadan, geri dönüp ikisine de zarar vermemesi için dua ettiği sözleri söyledi. Tanrıça oğlu için yas tutarken Áreos'a gelebilirsin. O sırada kimse onu rahatsız etmez ve asla dışarı çıkmaz. Ülkede her şey sessizdir.

O zaman ikisi de asla yakalanmamalıydı. Apollymi'nin programına sadık kaldığı ve kutsal saydığı haftanın tek günüydü. O kutsal günde kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemezdi.

Urian başını salladı. "Hesperus Saati." Gün gibi o saat de tanrıçanın ölüm acısı yüzünden kesintiye tahammül edemeyeceği en kutsal zamandı.

Stryker bile ona tecavüz etmeye cesaret edemezdi.

O zaman ziyaret edebiliriz ve kimse daha akıllı olmaz.

Urian'ın gülümsemesi onun ruh halini anında hafifletti. "Görüşürüz o zaman, ejderham."

Olması gerekenden daha mutlu ve onu gerçekten korkutan bir seviyede, onun kaçışını izlerken konuşmadı.

Görüşürüz, dostum.

Ama kalbinde, bunun ikisi için de iyi bitmeyeceğine dair dehşet verici bir his vardı.

19 Haziran, MÖ 9516

"Çok güzel bir gelin olacak."

"Bana boğazını söktürtme, Trates."

Urian, babasının alaycı tehdidinin, Stryker'la arasına mümkün olduğunca mesafe koyabilmek için hemen izin isteyen Trates'te yarattığı çığ korkuyu görünce kahkahalara boğuldu. Onu suçladığından değil. Babası berbat bir ruh halindeydi ve Tannis kendini değersiz bir Apollite çöpüne bağlama niyetini açıkladığından beri son birkaç gündür böyleydi.

Aslında kimse Tannis'in Erol'la evlenmesini istemiyordu. Özellikle de babaları ve bu nişan partisi herkesi iyice kızdırmıştı.

Apollite laneti sayesinde tamamen gelişmiş, yetişkin bir kadın olmasına ve onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında bir insanla aynı yaşta görünmesine rağmen, hâlâ sadece on iki yaşındaydı.

Babası olarak Stryker onun gerçek yaşını ve lanetlenmemiş olsalardı evde onunla birkaç yıl daha geçireceği gerçeğini bir türlü unutamıyordu. Bu yüzden uzun bir nişanlılık dönemi için ısrar ediyordu. Kızı, müstakbel damadı ve Tannis'in müstakbel kayınvalidesi bu durumdan şikâyetçiydi.

Babaları dışında, Urian ve annesi uzun nişanlılık konusunda hemfikir olan tek iki kişi gibi görünüyordu. Ama Urian Erol'dan nefret ediyordu. Kibirli piçin tekiydi ve aralarında uzun bir kavga geçmişi vardı.

Yine de Urian'ın hemen herkesle kavga ettiği uzun bir geçmişi vardı.

Annesi Urian'ın koluna sarılırken iç çekti. "Bu kadar erken bir zamanda bir bebeğimi daha kaybedeceğime inanamıyorum."

"Özür dilerim, Mata." Çenesini, Erol'a dik dik bakarken bir yandan da bıçak bileyen babasına doğru salladı. "Yine de düşünüyorum da, eğer Solren'in istediği olursa, düğün olmayacak. Belki sadece bir düğün ziyafeti..."

Güldü. "Solren'ine bayıldığım zamanlar oluyor, Uri." Uri'nin kolunu okşayarak, sanki kendisine duyduğu derin sevgi ve saygıya rağmen insan kanının onu baştan çıkardığını biliyormuş gibi uzaklaştı. Pelerinini boynunda daha yukarı doğru düzeltti. "Ee... kimden hoşlanıyorsun?"

Urian her zaman korktuğu bu soru karşısında yanaklarındaki rengin yükseldiğini hissetti. Özellikle de açlıktan midesinin guruldamasına neden olduğu için. Açlıktan ölmek onun kaderi gibi görünüyordu. Yürüyen yemeklerle dolu bir odada olmasına rağmen. Ama burada onu besleyecek kimse yoktu.

"Henüz kimseyi
bulamadım." "Hâlâ
beslenmiyor musun?"

Sorusunun altında yatan panik halindeki korku notasını gözden kaçırmadı. Bu, kendisinin ve babasının ondan ve diğer herkesten kasıtlı olarak sakladığı bir sırdı. Babasının, kanlarını keseler ya da kaplar içinde Urian'a getirebilmek için kanlarını akıtmaya zorladığı bir avuç sadık adamı olduğu gerçeği. Apollites'in beslenmesini istediği şekilde yemek yemekle aynı şey olmasa da, Urian'ın açlıktan ölmesini engelliyordu.

Bunun tek avantajı, onu diğerlerinden biraz daha sinirli bırakmasıydı.

İnsanların dediği gibi, daha zayıf ve daha acımasız. Sürekli aç olduğu için duyuları daha keskindi. Güçleri daha güçlü, daha odaklıydı. Ve her zaman kızgındı ve bir kavga arıyordu.

Annesi ve kız kardeşi hariç. Ve tabii ki tanrıça. Ama bunun nedeni, Apollymi'nin onun yanında öfkesini gösterecek olursa boğazını parçalayacağını bilmesiydi.

Neyse ki Tannis o anda annesini çağırdı ve kız kardeşi annelerinin yemesi için hazırladığı küçük yemek için onu eve götürürken cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Burada yemeğe ihtiyacı olan tek kişi anneleri olduğu için

Yemek, Urian, Tannis, Paris ve Davyn sırayla onun için yemek pişirdi.

Apollymi her zaman onun sebze, meyve ve taze et yediğinden emin olurdu. Ve annelerine iyi bakıldığından emin olmayı bir gurur kaynağı olarak görüyorlardı.

Ve her türlü tehditten korunuyor.

Urian huzursuz bir şekilde, kız kardeşinin haberini ve beslenmesini kutlamak için topluluklarının birçoğunun toplandığı karanlık salondaki kalabalığın arasında sürüklendi. Bu da salonun hızla bir seks partisine dönüştüğü anlamına geliyordu, bu yüzden ebeveynler küçük çocuklarının gözlerini kapatıyor ve onları eve koşturuyorlardı. Hiç şüphe yok ki Tannis'in annelerini çağırmasının asıl nedeni de buydu. Hepsi de insan annelerini "partilerinden" ayrı tutmaya özen gösteriyordu. Yemek yeme şekillerinin onu dehşete düşürmesi bir yana, Apollit olmayan biri olarak kendini kolaylıkla birinin baş yemeği ve Urian'ın ilk katliamının tanığı olarak bulabilirdi çünkü Urian annesi ve kız kardeşine karşı korkutucu derecede korumacıydı. Babası bıçağı keskinleştirebilirken, Urian onu kullanmak için biraz fazla hızlıydı.

Kimsenin onu beslememesinin bir başka nedeni. Öfkesi halk arasında zaten dillere destandı.

Güçleri de öyleydi.

Davyn sendeleyerek ona doğru yürüdü. Gözlerinin donuk ve sersemlemiş görüntüsünden, zaten epeyce beslendiği ve biraz kan sarhoşu olduğu belliydi. Dişlerini yalayarak Urian'ın sırtına yaslanıp çenesini Urian'ın çıplak omzuna yaslariken gülümsedi. Birlikte büyüdükleri için Urian'dan tek başına korkmuyordu.

Ya da başka birini.

"Hey, Uri kardeş. Bize katılmak istemediğine emin misin?" Eli biraz fazla güneşe, Urian'ın kısa chitonunun eteklerine doğru kaydı.

Urian Davyn'in sarılmasından ve özensiz ellemesinden kendini kurtarıken güldü. "Biraz fazla mutlusun Dav ve Paris bunu paylaşmıyor. İnan bana, biliyorum. Hala bir çürük var

En son battaniyeyi fazla kaçırdığımda. Bu yüzden yediğim dayağı düşününce, erkek arkadaşını üzerime örtülmüş halde bulursa ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

Davyn tısladı. "Aç olduğunu biliyorum. Yeniden ısıtılmış kan içmekten yorulmadın mı? Taze bir şeyler yemek istemez misin?"

Hayır demesi son derece zor olan bu davet karşısında nefesi kesildi. Her parçası Davyn'in kanının kokusuna uyum sağlamıştı. İçinde beslenmek için duyduğu açlığa.

Ancak...

Götlük yapmayacağım.

Kardeşine değil.

Ve kesinlikle ayık olsaydı dehşete düşecek olan Davyn'e değil. Davyn kana susamış olmasaydı asla böyle davranmazdı. Paris onu besleyip evin yolunu bulması için yalnız bırakmaması gerektiğini bilmeliydi. Kardeşinin yaptığı aptalca bir şeydi. Davyn birilerinin onu kolayca avlayabileceği bir kalabalığa terk edilemeyecek kadar genç ve deneyimsizdi.

"Bak ne diyeceğim, Davy. Paris'i bulalım, olur mu?"

"Ooo, üçümüz oynuyoruz. İyi fikir. Bunu daha da çok sevdim!"

"Evet." Urian Davyn'in kolunu omuzlarına doladı ve ikizini aramak için onu kalabalığın içinden geçirdi.

Yine de kendisi açlıktan ölürken ve istekli bir donöre bu kadar yakinken diğerlerinin beslenmesini görmek ve koklamak... işkenceydi. Ve midesinin ihtiyaçla guruldamasına neden oluyordu. Vücudunun diğer kısımlarının, düşünmek bile istemediği rahatsız edici bir açlıkla tepki verdiğiinden bahsetmiyorum bile.

"Paris'i nerede bıraktın?" Davyn

neredeyse baygındı.

Urian onu sarsarak uyandırmak zorunda kaldı. "Davyn! Kardeşimi nerede bıraktın?"

"Bir odada."

Oh, bu hiç yardımcı olmadı. Davyn ayık olsaydı, Urian onu tokatlardı. Bunun yerine kızgınlıkla içini çekti. Bu

Davyn'in sahip olduğu tek arkadaş olması iyi bir şeydi, yoksa onu deşme isteğine karşı koymak daha zor olurdu.

Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemeyen Urian, ilk giysiler çıkmaya başladığı anda karısını ve çocuklarını eve götürmüş olan kardeşi Theo'yu bulmaya karar verdi. Theo iffetli olmaktan çok uzaktı ve şimdiye kadar düzenlenmiş en şehvetli partilerden bazılarına katıldığı biliniyordu -tıpkı Theo'nun karısı Praxia'nın evliliklerinden önce yaptığı gibi- Theo'nun en büyük çocuğu bir kızdı ve onun namusu konusunda son derece korumacıydı.

Theo'nun evinin salona en yakın ev olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden önce oraya gidip onunla başlamak mantıklıydı.

Urian'ın ısrarla kapıyı çalmasının ardından, zar zor giyinmiş Theo kapıyı sinirli bir kaşla açtı. Urian, ağabeyinin halinden ve boğazındaki kızarıklıktan, Theo'nun Praxia'yla kendi cinsel ilişkisinin ortasında olduğunu söyleyebilirdi.

Urian'a hırlarken Theo'nun havlamasındaki ısırik da bunu doğruluyordu. "Ne istiyorsun?"

Büyük kardeşlerinden biriyle uğraşırken ahlaki bir zorunluluk olduğu için maksimum sinir bozuculuk amacıyla yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra kardeşini tekrar olabildiğince sinirlendirmek için kelimelerini uzatarak yavaşça konuştu. "Apollo'nun ölümlü. İnsanlık dünyası üzerinde Apollite hakimiyeti ve lanetimizin sona ermesi. Ama şu anda, tavrını sana hangi pislik verdiyse ona geri vermene ve Paris'i bulmana razıyım."

Urian Davyn yavaşça yere doğru yan yatmaya başladığında onu yakaladı ve düzeltmesine yardım etti. "İyi ve düşünceli kardeşimiz Davyn'i terk etti ve kim bilir nereye, kim bilir kime bir şeyler yapmak için ortadan kayboldu. Ben o aptal piçi bulmaya çalışırken sen de bize yardım edip Davyn'e göz kulak olabilir misin?"

Davyn sonunda Urian'ı ellemeye çalışmayı bırakıp ikisine de kaşlarını çattı. "Theo ile yatmak istemiyorum, Uri. O bir pislik. Paris'i bulalım. O çok sevimli."

Urian ağabeyine ne demek istediğimi anlayan bir bakış attı.

Bu Theo'nun öfkesini dindirdi. "Ne zamandır böyle?"

"Onu bulduğumdan beri."

Theo, Urian'ın alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "Ve Paris onu bu halde mi bıraktı?"

"Tüm söylediklerimi yapıyorsun, dahi." Gah! Ailesinin işleyen bir beyne sahip tek üyesi o muydu? Urian'ın, kardeşlerinin gen havuzunda mantıklı düşünebilen tek kişiyi saklıyor olabileceğinden şüphelendiği zamanlar olmuştu.

Urian sırtarak ona kızgın bir bakış attı. "Davyn haklı. Sen bir pisliksin."

Theo tiksintili bir alaycılıkla Davyn'i çenesinden yakaladı ve karısına seslenmeden önce onu evinin derinliklerine çekti. "Prax? Üstünü giyin. Biz dönene kadar Davyn'e göz kulak olmanı istiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi diğer odadan. Tiz ses tonundaki kızgınlığı fark etmemek mümkün değildi. "Sadece dediğimi yap, kadın!"

Urian kapıda durakladı. "Onunla bu şekilde konuşmamalısın. O senin çocuklarının annesi, biliyorsun." Urian'ın nedenini hayal bile edemediği bir zamanda Theo'ya katlandığından bahsetmiyorum bile.

"Sen kendi işine bak, Uri. Burası benim evim ve nasıl uygun görürsem öyle yönetirim."

Oooh, hepsinin babalarına kızmasına neden olan aynı mağara mantığını varsaymak Theo'ya kalsın. "Karınla bu tonda konuştuğunu duysa solren kıcına tekme basardı."

Theo'nun burun delikleri öfkeyle alevlenirken chalmys'lerini sabitledi.

Kardeşinin öfkesini görmezden gelen ve davranışından tiksinen Urian, Theo'nun yanından geçerek Praxia'nın nöbet görevini devralmak için merdivenlerden indiği yere baktı. "Paris'i aramaya gidiyoruz. Onu bulur bulmaz Theo'yu geri getireceğim."

Belki yara bere içinde kalmamıştı, özellikle de çene çalmaya devam ettiyse.

...

"Teşekkür ederim, Urimou."

Saygıyla başını ona doğru eğdi, sonra da Çık.

Theo'nun evinin dışına çıkar çıkmaz Theo onu yakaladı ve Urian'ı komşusunun evinin duvarına çarptı. "Bunu bir daha yaparsan, ben-"

Urian onun karnına bir yumruk attı. "Beni tehdit etme Theo.

Artık çocuk değilim."

Theo güçlerini kullanarak onu geri savurdu ve boğdu.

Urian kendi psişik patlamasıyla onu tutmayı bıraktı ve güçlerinin öfkesini tamamen dizginlemesine izin vererek saldırdı. Theo'ya dokunmadan onu sokaktan aşağıya doğru savurdu.

Güçleri başkalarınınkinden çok daha güçlü olduğu için Urian onları sergilemekten daha iyisini biliyordu. Bu yüzden ilk kez Apollymi dışında birinin önünde güçlerini tamamen açığa çıkarıyordu.

Ama bu gece kendini tutamayacak kadar öfkeli ve açtı.

Ve çok geç, kontrolünü ve öfkesini toparladığında, bu gece sokakta patlamasına tanıklık edecek pek çok kişi olduğunu fark etti. Kutlamaya gelip giden çok fazla kişi vardı.

Kahretsin. Kendisini kınayan dehşet dolu bakışları görmek için yavaşça arkasını döndü.

Her zaman.

Başka biri bu kadar büyük bir güç gösterseydi, bunun için alkışlanırdı. Büyük kabul edilir ve övülürdü.

O değil. Hayır, Stryker ve Yunanlı gelininden doğan tuhaf beyaz saçlı oğul asla. Diğer Apollitlere benzemeyen gözleri olan. Yapmadığı ve yardım edemediği şeyler yüzünden korkulacak ve dışlanacaktı.

Ben gerçekten lanetli doğmuşum.

Bu, aşağılanması ve yanlış değerlendirmeleri için bir istisna değildi. Şimdiden etrafındaki fısıltıları duyabiliyordu.

O bir ucube!

Bu kadar genç biri bunu nasıl yapabilir?

Onun nesi var?

Sana ondan uzak durman gerektiğini söylemiştim! Neler yapabileceğini görüyorsun!

Bu doğal değil!

Urian doğru olanı yapmaya çalıştığında bile, bu her zaman onun aleyhine dönüyordu. Bir şekilde halkının gözünde her meselenin yanlış tarafında yer alıyordu. Hiç başarısız olmadı. Onu her zaman kötü adam olarak değerlendirdiler.

Tıpkı şimdiki gibi.

Onun gerçek yüzünü hiç görmediler.

Tek yapmaya çalıştığı ikizi Davyn'e ve baldızına yardım etmek olduğu halde herkes ona cezalandırılması gerekiyormuş gibi bakıyordu.

Ne zaman öğreneceğim?

O Anti-Midas'tı. Dokunduğu her şey boka dönüşüyordu ve bunun adaletsizliği karnında çiğ çiğ yanıyordu.

Eğer bu yeterince kötü değilse, Paris'in de bu taşkınlık nedeniyle kellesinin uçurulmasını isteyenler arasında olduğunu gördü; Paris tamamen iyiydi ve kardeşleri Alkimos'un yanındaydı. Bilmeliydim...

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

"Urian? Bu da ne?"

Babası yanında belirttiğinde irkildi.

Cevap vermeye fırsat bulamadan Theo kendini ayağa kaldırdı. "Ona bir iyilik yapıyordum Solren ve karşılığında aldığım teşekkür bu. Bana sebepsiz yere saldırdı."

Babaları dikkatini tekrar ona yöneltti. "Bu doğru mu, Urian?"

Urian Theo'ya ters ters baktı. "Kendimce sebeplerim vardı."

Bu cevap babasının pek hoşuna gitmedi ve olması gereken prensler gibi değil de sıradan iki serseri gibi sokakta kavga ettikleri için ikisine de tiksintiyle baktı. "O zaman detaylandırın."

Öfkesini dizginleyerek Theo'ya doğru eliyle işaret etti. "Bir pislik doğurmuşsun Solren. Onu beyinsiz bir pislik haline getirmeye çalışıyordum."

"Urian!" diye homurdandı babası.

Kesinlikle hissetmediği bir soğukkanlılıkla chalmys'ini chiton'unun üzerinde düzeltti, özellikle de diğerleri yarı saygın adını lekelemeye devam ederken. Urian'ın tek istediği yapabiliyorken gitmekti. Herkes tarafından yalnız bırakılmak.

Bunun yerine, sanki bu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi durmaya zorladı kendini. Kınamalarının yüreğini ne kadar yaktığını ve ruhunu ne kadar yaraladığını bilmelerine asla izin vermeyecekti. "Benimle konuşma tarzına itiraz ettim ve ona daha saygılı bir üslup öğretmeye çalıştım. Onun küstah taktiklerinden bıktım ve artık ne onun ne de bir başkası tarafından aşağılanmayı reddediyorum."

Theo dudağını büktü. "Görüyorsun, Solren! O inatçı bir velet. Onun saygısızlığını sürekli hoş görmek yerine, şımarık küçük kıcına şaplak atmalısın."

Babaları başını salladı. "Hayır, Urian haklı. Dünya ve insanlar sana, sen onlara nasıl izin verirsen öyle davranacak. Sana karşı çıkma cüretini gösterdiği için onu cezalandırmayacağım, Theo. Özellikle de senin karşılık verme yeteneğine sahip olduğunu ve ne zaman onun ya da bir başkasının seni küçümsediğini düşünsen ona saldırmaktan çekinmediğini bildiğim halde."

Theo öfkeyle homurdandı. Sonunda, Urian'a ters ters bakarken dudağını büktü. "Bir gün Solren, gözde yavruna daha sıkı bir tasma takmadığın için pişman olacaksın. Sözlerimi unutma. O kendinden başka kimseye sadık olmayan kuduz bir piç kurusu."

Neyse ki babaları daha iyi biliyordu. Theo'nun evine doğru anlamlı bir bakış attı. "Dikkatli olun, m'gios, çoğu zaman yüzleştığımızde öfkemizle kendimizi mahkûm ederiz. Bu yüzden kardeşinizi kendi günahınızın gölgeleriyle lekelemek için zehir kusmadan önce iki kez düşünün. Çünkü nefret bir bumerangdır, bir kez fırlatıldığında onu fırlatana geri dönmek için kötü bir yolu vardır ve çoğu zaman onu ilk serbest bırakan eli sakat bırakır."

Theo'nun çenesinde bir tik başladı. "Güzel. Üstüne titre. Hep yaptın zaten. Onun sorununun yarısı bu." Ve bununla birlikte

Eve gidiyorum.

Yine de kalabalık kaldı. Bakıyor, fısıldıyor.

Kınıyorlardı.

Urian onların yargılarını sanki derisinin üzerinde sürünen, yaşayan, nefes alan bir canavarmış gibi hissetti. Ve bu his onu üzüyordu. Neden Paris gibi daha çekici olamıyordu?

Herkes ikizini sever ve ona hayrandı.

Yine de sevilme için ne kadar uğraşırsa, onlar da o kadar az istekli oluyorlardı. Bu yüzden denemekten vazgeçmiş ve kendini onların nefretine ve aşağılamalarına bırakmıştı. Asık suratlı yalnızlığına. Böylesi daha kolaydı. Onu tokatlamaya fırsat bulamadan onları reddetmek ve şu anda midesini bulandıran bu mide bulandırıcı hissi riske atmak daha iyiydi.

"Onu dinleme, Uri."

Babasının bu gibi durumlar için en sık söylediği cümleye gözlerini devirmeden önce kendini zor tuttu. Kardeşleri ne düşünürse düşünsün, herhangi bir saygısızlık gösterdiğinde babaları onu terslerdi. Stryker kimseye karşı sabırlı olmasıyla ya da herhangi bir itaatsizlik veya küstahlığı hoş görmesiyle tanınmazdı.

Özellikle de çocuklarından.

"Emredersiniz, efendim."

Babası onu ensesindeki saçlarından kabaca yakaladı ve bakışlarıyla buluşana kadar onu yukarı bakmaya zorladı. Şimdi tanrıçalarınınkine benzeyen o dönen gümüş gözlerde sert ama sevgi dolu bir parıltı vardı - babasının Apollo'yla girdiği bir çatışmada neredeyse ölmek üzereyken, Urian'ın Sarraxyn'le ilk kez karşılaştığı o gece Apollymi'nin babasının hayatını kurtarmış olmasının bir sonucuydu bu. Bu yüzden babası artık onu besleyemiyordu. Urian'ı sadece babası gibi bir Daimon'a dönüştürmekle kalmamış, aynı zamanda yaşam güçlerini birbirine bağlamış ve babasının onun gözlerinden görmesini sağlamıştı. Düşüncelerini ve duygularını bilmek için. Babası iki tanrının kanını taşıdığı için, bu ona diğer Apollitlerden ya da Daimonlardan çok daha fazla güç veriyordu.

Gerçekten de babası diğerlerine benzemiyordu.

Urian da öyle.

"Beni dinle, pido, ve bu sözleri ciddiye al. Düşündükleri için onları lanetle. Çünkü bu asla kontrol edemeyeceğin ya da değiştiremeyeceğin bir şey. Üzerinde otorite sahibi olduğun şey, onların kin dolu sözlerine verdiğin tepkidir ve sen istemedikçe onların senin dünyanda hiçbir değeri yoktur. Sizin için önemli olması gereken tek görüş sevdiğiniz insanlarınkidir. İlgilenmeye değer gördüğünüz insanlar. Diğerlerine kulaklarınızı ve kalbinizi kapatın. Çünkü onlar sizin hayatınıza verdikleri zararı umursamıyorlarsa, siz de onlarınkine verdiğiniz zararı umursamayın. Kana kan. Dişe diş. Unutma Urian, ilk darbeyi akıllı bir adam vurur ama son darbeyi akıllı bir adam vurur. Anladın mı?"

"Evet, Solren."

Onu omzuna çekti ve sıkıca sarıldı, sonra da başını öptü. "Seni seviyorum, pido," diye Urian'ın kulağının dibinde homurdandı. "Bunu asla unutma."

Urian başını sallayarak babasının pelerinine sarıldı ve ona sıkıca tutunarak desteği için minnettar oldu.

Babası, omurgasına yara bere içinde kalmasına neden olan iki güçlü darbeye onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Şimdi git. İşine bak."

"Emredersiniz efendim." Urian Paris'e doğru yöneldi ve kardeşine öyle sert bir yumruk attı ki, onu doğruca yere düşürdü.

"Bu da ne böyle!" Paris doğruldu ve çenesini ovuşturdu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Urian ona ters ters baktı. "Bu bir pislik olduğun içindi. Davyn'i bul ve onu bir daha bırakma. Bir dahaki sefere bu kadar aptal olursan seni bıçaklarım ve erkek arkadaşını elinden alırım.

-Kendi başının çaresine bakamayacak durumdayken kaçıp onu terk edersen Davyn kadar iyi ve düzgün birini hak etmiyorsun."

Urian uzaklaşırken Paris kendini ayağa kaldırdı. "Eşek olan ben değilim, Urian! Sensin!"

Urian hiç durmadan alay etti. "Bu konuda yanılıyorsun, Adelphos! Tanrılara bir kurban versen iyi olur.

Bir gün hepinizin içimde yaşadığını sandığı Şeytanı kucaklamaya karar vermediğim bu gece. Size söz veriyorum, o canavarı serbest bıraktığım gün... hepiniz kaçacak delik arayacaksınız."

15 Aralık, MÖ 9515

"Baba! Bir şeyler yap! Matera'nın bizi bırakıp gitmesine izin veremezsin!"

Urian kız kardeşinin çılgınca sözlerini yankılamak istiyordu ve içinden Tannis'in mızız sesi kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ama yüksek sesle tek bir protesto sözcüğü bile söylememesi gerektiğini biliyordu. Bir kere, babasının bu yüzden onu duvara çarpmayacağından emin değildi.

Stryker sevgi dolu ve şefkatli bir baba olsa da oğullarının bu tür burun kıvrımlarına asla tahammül edemezdi. En azından Ophion dışında hiç kimsenin. Nedense Ophie'nin sızlanmaları yanına kâr kalıyordu.

Diğerleri...

Ben erkek yetiştiriyorum, çocuk değil. Tanrılar adına, beni gururlandıran askerler olacaksınız. Bu dünyada evimi temsil eden köpekleri sineye çekmeyeceğim. Beni böyle utandırmadan önce seni Hades'e kendim götüreceğim!

Herkesin iyi bildiği bir Stryker tiradıydı bu.

Annesi gözyaşları içinde yanaklarından öperken Urian dimdik ayakta duruyordu. "En iyisi bu. Gerçekten." Sertçe yutkundu. "Burada daha fazla kalmaya cesaret edemiyorum. Kalosis'te sayıları giderek artan Daimonların arasındaki tek insan olarak değil." Endişeyle babalarına baktı.

Urian onu suçlayamazdı ve birçoğunun ona aç gözlerle baktığı düşünülüyordu, burada bu kadar uzun süre kalması onları ne kadar sevdiği hakkında çok şey anlatıyordu. Babaları neredeyse sekiz yıl önce Daimon'a dönüşmüştü ve bunca zaman onun ruhundan beslenmeye direnebilmiş olması onun için çok şey ifade ediyordu. Çünkü Kalosisli Hellen, Urian'ın yakın olduğu insanlar arasında en güçlü ruhlardan birine sahipti. Onun yaşam gücünün sıcaklığı ve inancı, içindeki canavara sesleniyor ve her çekişinde salyalarının akmasına neden oluyordu.

Yakınında. Onu huzurunda güvende tutan tek şey ona duyduğu sevgiydi.

Buradaki diğer Apollitler ve Daimonların onun ailesinden korkması ve ona zarar verenlere ne yapacaklarını bilmeleri, onu aralarında kutsal ve güvende tutuyordu.

Yine de haklıydı. Onların arasında yaşadığı her gün, giderek artan bir riskle birlikte geliyordu.

Apollit evlilikleri zorunluluktan doğan evliliklerdi. Yaşam sürelerinin kısalığı ve yalnızca birbirlerinin kanıyla yaşayabildikleri gerçeği göz önüne alındığında, fiziksel olgunluğa erişir erişmez aile kurmak ve evli çiftlerin birbirlerini besleyebilmeleri için genç yaşta evlenirlerdi. Özellikle de beslenmek ergenlikten sonra hormonlarını korkutucu bir seviyeye çıkardığı ve yemek yedikleri her an aşırı derecede tahrik olmalarına neden olduğu için. Sonuç olarak, aile üyelerinden beslenmekten acizdiler

-Apollo'nun onlara attığı bir başka iğrenç bonus laneti.

Babası gibi Daimon'lar bile kanla beslenmek zorundaydı. Aldıkları insan ruhları yaşamlarını uzatsa da, Apollite plazmasına ihtiyaç duyan kan açlıklarını bastırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Daimonların bedenleri Apollite'den yaşayan ölü haline döndükten sonra artık çocuk sahibi olamadıkları ve Hellen de çocuklarını insan kanıyla besleyemediği için, annelerinin bu âlemde Daimonların onu ruhu için öldürmeye teşvik etmekten başka bir amacı yoktu.

Babaları onu sevseydi, her şey farklı olabilirdi. O zaman onu yanında tutmak için savaşıma istekli olabilirdi.

Ancak babaları ona anneleri olarak saygı duysa da, duyguları daha ileri gitmedi. Stryker kimsenin ona saygısızlık etmesine, onunla ya da onun hakkında kötü konuşmasına izin vermezdi. Yine de ona şefkat anlamında gösterebildiği ancak bu kadardı. Onları Apollo'nun ona dayattığı ve hiç istemediği bir evlilikti. Bütün çocukları bunu biliyordu. Aslında, ona doğru bakmadığı günler bile olmuştu.

Hepsinin çok iyi bildiği bir şeydi bu ve annesinin durumunu görmek Urian'a acı veriyordu. Gülümsemelerinin ardındaki o hiç solmayan hüzün. Ya da Apollo'nun onu boşanmaya zorladığı ilk karısını her düşündüğünde babasının bakışlarındaki özlem.

Karşılıklı eziyetleri o kadar kötüydü ki, Urian sık sık babasının annesiyle seks yapmayı başardığı tek zamanlarda kendisinin ve kardeşlerinin gebe kalıp kalmadığını merak ederdi. Bu yüzden birkaç gün önce Kalosis'ten ayrılıp insanlar âlemine dönmeyi teklif ettiğinde, babası hemen hazırlıklara başlamıştı. Stryker yolculuğu hızlandırmak için her şeyi yapmıştı ama onun için eşyalarını toplamamıştı.

Güzel yüz hatları kederle buruşmuş olan annesi Urian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bebeklerimden ayrılmaktan nefret ediyorum. Ama hepiniz istediğiniz zaman beni görmeye gelebilirsiniz. Bunu biliyorsunuz. Nerede olursam olayım her zaman hoş karşılanacaksınız. Karanlık bir yerin güvenli olduğundan emin olacağım." Dudağını ısırarak aralarına baktı. "Beni görmeye gelecek misin?"

Urian başını salladı. "Ben de geleceğim."

"Sözünden dönmeyeceğini biliyorum." Onun alnından öptü. "Kıymetlim, Uri. Kardeşlerine ve kız kardeşine benim için göz kulak olacak mısın?"

"Bize güvenmiyor musun?" Archie savunmaya geçercesine sordu.

En büyük çocuğunun yanına giderken ona dudak büktü. "İstediğimi biliyorsun. Ama artık kendi karın ve çocuğun var, bir tane de yolda. Urian hâlâ evde."

"Çünkü kimse ona sahip olamayacak." Theo, Urian'a onu iliklerine kadar kesen şeytani bir sırıtış fırlattı.

Normalde Urian öfkelenir ve ona vururdu ama annesi için o kadar kederliydi ki bunu dert etmedi.

"Theo!" Babaları boğazını sertçe temizleyerek uyardı.

Urian gibi daha zayıf olan ama yüz hatları Stryker'inkiyle aynı olan Alkimos eziyete devam etti. "Neden bu kadar kızgınsın Solren? Urian'ın hâlâ bakire olduğunu hepimiz biliyoruz."

Bunun üzerine tüm kardeşleri ona kahkahalar atarak egosuna daha da fazla darbe indirdi.

"Yeter!" diye kükredi babaları.

Urian, kardeşlerinin doğrudan kalbine indiğini bildiği bu alay karşısında midesinin bulandığını hissetti.

Bu yüzden yaptılar. Piçler! "Ucube," diye fısıldadı Alkimos kulağına.

Urian dişlerini sıktı, bu hakaret için ona bir yumruk atmak istiyordu ama sonra ilk darbeyi vurduğu için başını belaya sokacak kişinin kendisi olacağını biliyordu - ki kardeşinin istediği de buydu. Onu sürekli şiddete teşvik ediyorlardı.

Kardeşlerinden neden bu kadar farklı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bunu inkâr etmek de mümkün değildi. Sanki herkes bunu hissedebiliyordu ve hepsi onun anlayamadığı ya da yardım edemediği bir şeye tepki gösteriyordu.

Sanki kusurluymuş gibi.

Annesi ona sarılmak için geri döndü ve bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Çünkü yarın onunla bu saçmalığa başladıklarında daha iyi hale getirmek için burada olmayacağını biliyordu. Yarın, annesinin acısını dindirecek değerli merhemi olmadan onların zulmüyle baş başa kalacaktı.

Urian ellerini pelerininin içine soktu, söylemek istediği sözler boğazında düğümlendi. Kendisini de yanında götürmesi ya da kalması için ona yalvarmak istiyordu, böylece kendini bu kadar yalnız ve istenmeyen hissetmeyecekti.

Her ikisi de bencilce ve tehlikeli olur.

Gözlerini kapatarak, onun gidişine neden olan şeyi hatırlayınca irkildi.

Kalosis'te çok uzun süre mahsur kalan Daimon.

Urian ve Paris, Tannis'e yeni bir chiton yapabilmesi için kumaş alışverişi yapmak üzere anneleriyle birlikte yürüyorlardı. İkisi de bu işe sürüklenmek istemedikleri için acımasızca şikâyet ediyorlardı.

"Davyn bunu neden yapmıyor?"

Paris ona sıırttı. "Tam bir pisliksin. O da senden daha fazla alışveriş yapmayı sevmiyor."

Anneleri gözlerini devirmişti. "İkiniz de şikayet etmeyi keser misiniz! Ablanızın güzel bir şeye ihtiyacı var. Erol ona çok kötü davranıyor. Onu yeniden gülümsetecek bir şeyler almasının zamanı geldi. Çocuklarımı böyle mutsuz görmekten hoşlanmıyorum."

Bu sadece Urian'ın yüzünü daha da buruşturmasına neden olmuştu. "O zaman neden yine buradayız?"

O daha konuşmadan, öfkeli feryadı duymuştu. "İnsan!"

Üç saniye sonra Daimon saldırdı ve annelerinin boğazını parçalamayı hedefledi.

Urian Daimon'un önünü kesip ona ulaşmasını engellerken Paris annelerini yakalamıştı. Daimon'u tereddüt etmeden öldürmeye hazırdı. Neyse ki iş o noktaya gelmemişti.

Urian kılıcına uzanır uzanmaz, babası Daimon'u kalbinin üzerindeki kara lekeden bıçaklamak için ortaya çıktı. Bıçak, tükettiği insan ruhunun bıraktığı lekeyi delip geçer geçmez Daimon parçalara ayrıldı.

Urian rahatlayarak geri adım atmıştı ama annesi derinden sarsılmıştı. Ve bu sefer sakinleşmemişti.

Aksine, anneleri her zamankinden daha içine kapanık ve korkak hale gelmişti.

Söylenmeyen gerçek, artık inkâr edemeyecekleri bir canavar gibi büyümüşü. Kalmaya devam ederse, ruhunun bir başkası için çok büyük bir cazibeye dönüşmesi an meselesiydi. Artık bu âlemde kalamazdı.

Eğer Urian yaşamak için onunla birlikte giderse ve insanlardan biri onun bir Apollit olduğunu öğrenirse, annesi olduğu için öldürülecekti.

O da bu korku hikâyelerini annesi kadar iyi biliyordu. İnsanlar bir Apollite barındırırken yakaladıkları her erkek, kadın ya da çocuğu diri diri yakarlardı. İnsanlık için böyle bir kişi bir Daimon'dan daha kötüydü. Onlar hain ve sapkındı. Ve halkından herhangi birine merhamet edebilecek başka herkesi korkutmak için örnek olarak kullanılırlardı.

Gitmesine izin vermeliyim.

Hem onun hem de onların iyiliği için.

Yine de bu hiç adil değildi. O onun annesiydi ve elinden geldiğince onu yanında tutmak istiyordu.

O da böyle hissediyordu. Ayrılma konusundaki isteksizliği, ona ve kardeşlerine tutunma şeklinden belliydi.

"Ne zaman ihtiyacın olursa bana gel," diye fısıldadı kulağına. "Senin için her zaman güvenli bir yerim olacak, kıymetli bebeğim."

Urian başını salladı. "Seni seviyorum, Mata."

Kollarını onun omuzlarına doladı. "Ve ben seni daha çok seviyorum, Urimou'm." Yanağını öptükten sonra bıraktı ve Paris'e doğru adım attı.

Chalmys'i düzeltip fibula kemiğıyle yeniden tuttururken Paris hırıltılı bir nefes aldı. "Çocuğum... bir pelerini düzgün bir şekilde örtmeyi asla öğrenemedin."

Kardeşi ona gülümsedi. "Eğer öyle yapsaydım, kendini işe yarar hissetmezdin."

Hüzünlü bir gülümsemeyle eliyle düzeltti. "Urian'a benim için göz kulak olur musun? Diğerlerinin ona zarar vermediğinden emin olur musun?"

"Yapacağımı biliyorsun. Sinirlerimi bozuyor ama o benim ikizim. Ayrıca Davyn çoğı gün onu benden daha çok seviyor."

O da buna güldü. "Davyn nerede?"

"Karılarıyla birlikte dışarıda."

"Güzel. Onu görmeden gitmek istemedim."

Midesi bulanana Urian, kadın vedalaşmasını bitirirken geride durdu ve serbest bırakılacağını bildiğı bir sonraki cehennem dalgasını bekledi.

Beklendiğı gibi birkaç dakika sonra geldi. Babası, annelerine insanlar alemindeki yeni evine kadar kimin eşlik edeceğini açıkladığı anda.

"Pekala, Urian. Onun yerleştini görmek için altı saatin var. Şafaktan çok önce dönmeni bekliyorum."

Archie küfretti ve öfkeyle kustu. "Neden Urian gidiyor da bizden biri gitmiyor?"

"Tanrıça böyle istedi." "Bu hiç adil değıl!"

Babalarının yüzündeki ifade akıllı olan herkesi sakinleştirdi.

Ne yazık ki, Archie şikâyet etmeye devam ederken o hayati organı eksikti.

Sonunda babaları keskin bir bakışla onun sözünü kesti. "Ve umurumda da değil, Arşimed. Şimdi kenara çekil ve gitmelerine izin ver."

Urian, Trates ve diğer iki Daimon'la birlikte parıldayan geçitten annesiyle birlikte ayrılırken topladığı bakışlar karşısında içini çekti.

Dördü arasında, Kalosis'e giden ve Kalosis'ten gelen limani portallarına hükmedebilen tek kişi oydu. Diğerlerinin sandığı gibi babalarından değil, o daha çocukken Apollymi'nin kendisinden bir armağandı bu. İşin tuhafı, babası tanrıçanın bunu ona neden bahsettiğini sorgulamamıştı. Aksine yorum yapmadan kabul etmişti.

Urian, Apollymi'nin babasına bu hediyeden ne zaman bahsettiğini hiç sormamıştı ve babası da gönüllü olmamıştı. Bunun yerine, babası bir gün Urian'ın portalları açacak anahtarla ortaya çıkmasını kabullenmişti ve bir kez bile ne olduğu ya da neden olduğu hakkında konuşmamışlardı.

Ama babası bu konuda iyiydi. Özellikle de konu tanrılar olduğunda. Stryker tanrıların yaptığı hiçbir şeyi sorgulamazdı.

Bunu düşünmek istemeyen Urian, dünyaları birbirine bağlayan uçsuz bucaksız hiçliğin içine düşerken gözlerini kapattı. Bu şekilde seyahat etmekten nefret ederdi. Kafası karışır ve midesi bulanırdı. Ama Kalosis'ten ayrılmanın tek yolu buydu.

Sonunda vardıklarında ve karanlık insan dünyasına adım attıklarında, görkemli bir Yunan uçurumunun kenarındaki küçük, taş bir kulübenin yakınındaydılar. Kocaman bir dolunay, zeytin kokulu manzarayı karanlık, tepeli bir denizin üzerinde dans eden tereyağlı gölgelerle aydınlatıyordu. Annesi, yaşadıkları diyarın donuk, kasvetli grisinden başka bir şey görmeyeli çok uzun zaman olduğu için nefesi kesildi. Gözleri yaşlarla doldu.

"Mata?"

Rüzgâr soluk mavi duvağını saçlarından uçurup sarı buklelerini savururken elini onun omzuna koydu.

örgülerinden kurtuldu. "Ben iyiyim, Uri. Baban evimin küçüklüğünden kalma ayrıntılarını hatırladığı için sevinç gözyaşları bunlar. Tıpkı ona defalarca anlattığım gibi görünüyor."

Mutlu olduğu için minnettar olan adam, çantasını küçük kulübenin kapısına doğru taşıdı. Burası ona oldukça iyi bakabilecek büyüklükte bir çiftliğin ortasında yer alıyordu. Küçük bir üzüm bağı ve çiftlik hayvanlarının yanı sıra bol miktarda elma ağacı vardı. Kalosis'te ona temin etmekte zorlandıkları, içmeyi çok sevdiği sütü kolayca sağlayacak olan ineklerin sesini duyabiliyordu.

Kulübeye yöneldi ve onun için ahşap kapıyı açtı, ardından dirseğiyle kapıyı itti.

O dışarıda beklerken yeni evini incelemek için içeri girdi ve çantasını ayaklarının dibinde yere koydu.

Onu korumaya yardım etmek için gelen Daimon'lar kulübenin içine bakabilmek için onun yanında durmaya başladılar. "İçeri girebilir miyiz, Akra?"

Gülümseyerek onlara doğru döndü.

"Hayır!" Annesi evet demek için ağzını açtığı anda Urian tersledi.

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Neşesi de öyle.

Ayağıyla çantasını eşikten içeri iterken ses tonundaki öfkeyi çabucak yatıştırdı. "Evine asla bir Daimon ya da Apollite davet etme, Mata. Kapının içinde her zaman güvende olduğunu unutma. Bize orada bulunma izni vermediğin sürece içeri giremeyiz." Tanrıların onları istemediği yerlere gidememelerini sağlamak için büyükbabasının bir başka laneti.

Hepsinin kendilerini zaten olduğundan daha da istenmeyen ve dışlanmış hissetmelerine neden olan bir şey. Tek yaptığı, insanlardan daha az olduklarını evlerine sokmaktı. Hayvanlardan daha az. Tanrıların gözünde halkı, en basit barınak ya da bakım için bile uygun olmayan, yaşam formlarının en aşağısıydı.

Onların dünyadaki kaderi, saçma sapan kısa yaşamları boyunca reddedilmek ve alay edilmektir.

"Ama, Urian-"

"Hayır, Mata." Onu annesinden sonsuza dek uzak tutacak, nefret ettiği bir zorunluluk karşısında gözyaşlarına boğuldu. Yine de bu onun korunması içindi. "Ben bile buna değmem. Ziyarete geldiğimde başka bir yerde buluşuruz. Evini güvende tutman için sana yalvarıyorum. Hepimizden. Benden bile."

Çünkü gerçek şuydu ki, açlık yeterince kötü olduğunda, gün gelip Daimon'a dönüştüğünde, onun yanında bile güvende olmayacaktı ve bunu biliyordu. Hiçbir insan ruhu bir Daimon'un yanında güvende olamazdı.

Onları ne kadar sevdikleri önemli değil.

Onunla kalmaya hiç niyeti olmadığını anladığında gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Bir gün dönüşeceği Daimon'a teslim olmamak için kendine güvenmiyordu. Onunla birlikte dışarıda durmak için geri döndü. "Seni çok özleyeceğim! Kalmayacak mısın?"

Onu göğsüne bastırdı, tanrılara bunu yapabilmeyi diledi. "Burada yemek yemem mümkün değil." Kalosis'te yemek yemesi onun için olduğundan daha da zor olacaktı. En azından orada, Charonte ve Apollymi annesinin diyetini paylaşmışlardı. Aralarından seçim yapabileceği çeşitli yiyecekler vardı. Belki süt yoktu ama diğer pek çok şey bolca bulunuyordu.

İnsan diyarındaki bir Apollite ya da Daimon sadece bela arıyordu çünkü onları beslemek için kendi türlerinden bir başkasına ihtiyaçları vardı.

Annesi Trates'e ve diğerlerine baktı. "Baban Daimon'a dönüşmek için yirmi yedinci yaş gününe kadar beklemedi. Sen erken dönüşemez misin?"

"Mata," diye azarladı, "ben çok gencim. Ve hâlâ beslenmem gerekiyor." Trelos'a dönüşebileceğinden bahsetmiyorum bile - Daimonların gelişigüzel öldürmelerine neden olan delilik. Eğer bunu burada yaparsa, kendisine zarar vermesini asla engelleyemezdi. Bir insan olarak çok zayıf ve küçüktü.

Kendi annesini yok etme düşüncesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Düzensiz bir iç çekişle başını salladı. "Kalosis'te sana davranış şekillerinden nefret ediyorum ve bunun için kendimi suçluyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben insanım. Eğer ben de bir Apollit olsaydım, farklı olmazdın ve seni bu kadar reddetmezlerdi diye düşünüp duruyorum. Evlenmeliydin..."

Urian başını salladı. "Mata, yapma."

"Ne yapmayayım? Oğlum için endişelenmek mi? Bir anneye oğlu için endişelenmemesini söylemek, Urian, birine nefes almamasını söylemek gibidir."

Güldü. "İyi olacağım. Yemin ederim."

"Ve yaşadığım her günün her dakikasında senin için endişeleneceğim. Ama bu endişeyle birlikte, seni on kat daha fazla sevdiğimi bil."

"Biliyorum. Tıpkı benim de seni sevdiğim gibi." Omzunun üzerinden diğerlerinin beklediği yere baktı. "İçeri girip ihtiyacın olan her şeyi aldığından emin olmalısın. Ateşi yaktığını görene kadar burada bekleyeceğim. Solren ertesi gün gelecek hizmetkârları ayarladığını söyledi. Yiyecek, erzak ve ihtiyacınız olan her şeyi getirecekler."

Babası, Urian ve diğerlerinin Apollit ve Daimon olduklarını anlayıp ona zarar verebileceklerinden korktuğu için, bu hizmetkârların onun gelişi sırasında burada olmasını istememişti.

Bugünlerde çok sayıda Apollit sırf eğlence olsun diye insanları avlıyordu. Apollo'nun lanetinden ve Atlantis'in yok edilmesinden sonra, hayatta kalmayı başaranlar Yunan insanlarına karşı çılgınca saldırmaktan hastalıklı bir zevk almışlardı.

İnsan kanı onları besleyip yaşatamasa da, intikam susuzluklarını dindiriyor ve kendilerini lanetleyen tanrılara saldırma ihtiyaçlarını gideriyordu. Çılgın ölüm makineleri olan çılgın Trelos Daimonlarından bahsetmiyorum bile. Vicdan ya da kısıtlama olmaksızın, kimi parçaladıkları umurlarında değildi. Temel sloganları şuydu: "Bana birini verin."

Treli, insanlar arasında her türlü görkemli hikaye ve efsaneyi ortaya çıkaracak kadar büyük bir tahribat yarattı.

Apollitler ve Daimonlarla ilgili popölasyonlar. Korku ve şüpheyi yaymak için de uzun bir yol kat etti.

Sırf bu kavgaları ve çılgınlıkları yüzünden, insanların hepsini yok etmek için ebedi bir arayışa girmemiş olmaları bir mucizeydi.

Annesi diğerlerine baktı. "Oğlumla biraz yalnız kalabilmem için lütfen geri çekilir misiniz?"

Trates ve diğerleri uzaklaştı.

Urian'ın elini tutarak, diğerlerinin duyabileceklerinden daha da fazla mahremiyet sağlamak için Yunanca'ya geçti. "Beslenmenin seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Mata..." Adam geri çekilmeye çalıştı ama kadın onu öyle sıkı tutuyordu ki, kurtulmanın tek yolu ona zarar vermektir ve adam bunu yapmayı reddetti.

"Beni dinle, Uri. Bunun seni ne kadar utandırdığını biliyorum. Ergenliğe girdiğinden beri hiç canlı beslenmedin..." Adamın yanağını avuçladı ve bu konudan utanç duymasına rağmen onu kendisine bakmaya zorladı.

Ve haklıydı da. Gözlerinin rengi ve diğer Apollitlerin ondan, babasından ve büyükbabasından duydukları korku nedeniyle, hiç kimse onunla herhangi bir şekilde eşleşmek istemiyordu. Başka ne gibi kusurlar taşıyabileceğinden korkuyorlardı.

"Senin hiçbir sorunun yok. Sen iyi bir çocuksun. Harika bir evlatsın. Baban ve ben seninle gurur duyuyoruz. Ve bir gün, sen de bunu göreceksin bir kadın bulacaksın."

Acı onu boğarken sertçe yutkundu. Bu, uzun zaman önce ruhuna sıkıca yerleşmiş ve ne kadar zorlarsa zorlasın gitmesine izin vermeyen köklü bir mutsuzluktu. "Bir ikiz olarak doğdum Mata, ama yine de kendimi çok yalnız hissediyorum. Bir şeyin parçasıymışım gibi hissetmem gerekmez mi?"

Ona dudak büktü. "Neredeyse bir saat arayla doğdunuz. Paris'in aksine, sen bu dünyaya ilk ayakla gelmek istedin. Aslında bu konuda çok ısrarcıydın. Fikrini değiştirmen ve seni doğurabilmem için kendini geri çekmen için tanrıçanın bir eylemi gerekti. Sonra da beslenmedin. Ama Apollymi olmasaydı, seni o ilk gün kaybedebilirdik.

Tanrı biliyor ya, o zamandan beri her gün inatçısın. Tıpkı baban gibi sen de her zaman işleri kendi bildiğin gibi yapmak istedin, seni kışkandığım bir cesaretle. Bunu asla kaybetme. Özellikle de çok yakında karşılaşacağın şey göz önüne alındığında."

Solgun gözleri ciddileşti. "Her gece babanın, Apollo'nun senin ve kardeşlerinin üzerine koyduğu bu laneti sona erdirmenin başka bir yolunu bulması için dua ediyorum. Bunun için ve sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadıkları için tüm tanrıları lanetliyorum. Lanet olsun onlara!"

Kadının ses tonundaki zehre bakakaldı. Daha önce tanrılardan bahsederken hiç böyle bir dil kullanmamış ya da sesini yükseltmemişti. Annesi her zaman nazik ve kibar bir ruha sahip olmuştu.

Biri çocuklarını tehdit etmediği ya da bir kuralı çiğnemedikleri sürece. O zaman babasını zayıf gösterebilirdi.

"Hayat adil değil ve çocuklarıma karşı son derece acımasız davrandı. Ama bunun seni üzmesine izin verme. Ne olursa olsun, Urimou. İster bir avuç ister milyarlarca olsun, aldığın her nefesin tadını çıkar. Her biri için savaşıyorsun. Ve başkaları seni devirmeye çalıştığında, ayağa kalk ve seni sadece senin yenebileceğini bil. Hiçbir zaman, hiçbir nedenle kimseye senin üzerinde güç verme."

Başını sallayarak elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Elimden geldiğince sık ziyaretine geleceğim." Bu sözünde ciddiydi ve tutabileceği bir söz olması için dua etti. Hiçbir zaman uzun süre kalmayı ya da onun evine adım atmayı düşünmese de, zaman zaman gelip onu görebilirdi.

"Ben burada olacağım. Olacağımı biliyorsun ve ocağım her zaman sıcak olacak ve seni bekliyor olacak."

Tıpkı kalbinin onun için her zaman sıcaklıkla ısınacağı gibi. Urian isteksizce gitmesine izin verdi ve onun içeri girip kapıyı kapatmasını izledi. Mandal, ruhunun derinliklerine işleyen, yankılanan bir sonluluk sesiyle düştü.

Ateşi yakmasını beklerken boğazı daha da sıkıldı. Ve her kalp atışında, sözünü tutabileceğini ve onu tekrar görebileceğini umarak daha çok acı çekiyordu.

Ancak bir Apollite'nin hayatı belirsiz bir şeydi. Özellikle de insanların topraklarına girmeye cesaret ettiklerinde. Kalosis'e ulaşmayı başaranlar, iki ırk arasındaki savaşa dair korkunç hikâyelerle gelmişlerdi. Apollit köylerinin gündüz vakti baskına uğradığı ve insanların onları gün ışığına çıkarıp sadece yanırlarını izledikleri.

İnsanlar yirmi yedi yaşında ölmelerine izin vermekten memnun değillerdi. Tamamen yok olmalarını istiyorlardı. Yaşları önemli değildi. Apollite bebekleri beşiklerinden alınıp şehir duvarlarından atılmış ve yasaklandıkları güneşin altında cızırdarak ölmüşlerdi. Beşiklerinde boğuldular. Boğuldular.

Ya da daha kötüsü.

Kadınları ve çocukları Apollo'nun açık hava sunaklarına bağlanmış ve şafak vakti su toplayıp ölmeleri için güneşin altında bırakılmıştı. Erkeklerin kafaları kesilmiş ve kesilecek hayvanlar gibi ritüel olarak kurban edilmişlerdi.

İnanılmaz dehşet hikâyeleri ortalığı kaplamıştı. Tam da Urian daha kötüsünün olamayacağını düşünürken, biri son duyduğunun da ötesinde bir hikâyeye çıkageldi.

Ve bu, Yunanlıların kendi halkına yardım eden insanlara yaptıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Onları doğurduğu için annesine ne yapacaklarını hayal bile edemiyordu.

Trates adamlarına tekrar katılırken öne çıktı. "İyi misin Kyrios?"

Soru karşısında gözlerini kırptırdı. Kalosis'teki tüm Apollitler ve Daimonlar gibi Trates de ona Atlantis dilinde "efendim" diye hitap ediyordu. Babasının ısrar ettiği bir formalite.

Urian başını salladı. "Sadece mata'm için endişeleniyorum."

Işık sonunda kulübeye gölgeler düşürmeye başladı. Perdeyi çekerek ona el salladı. Kendisini göremediğini bildiği halde, bu jeste karşılık verdi.

Bir geçit çağıran Urian, yanındaki diğerlerinin de duyabilmesi için sesinin taşındığından emin oldu. "Eğer biri ona zarar verirse, askerlerin Ryssa'ya yaptıklarını

Didymos ve oğlu, onlardan ve ailelerinden alacağım intikamın yanında hafif bir okşayış gibi kalır."

Kapıdan içeri koşarcasına girmeleri, sözlerini sadece duymakla kalmayıp onlara inandıklarını da gösteriyordu.

Güzel. Çünkü bunları yerine getirmek için her türlü niyeti vardı. Annesi insan olabilirdi ama o onun annesiydi ve ne olursa olsun onu güvende görecekti.

Yine de, mum ışığının çerçevelediği sevgi dolu yüzünü görmek için son bir kez arkasına baktığında, içinden korkunç bir korku hissi geçti. Lütfen, bunun bir hata olmasına izin verme ...

Ve bunun annemi son görüşüm olmasına izin verme.

Endişe ve kaygıdan kalbi sıkışarak onları Kalosis'e kadar takip etti.

Adamları evlerine giderken, o da hiçbir Apollit'in ziyaret etmesine izin verilmeyen karanlık bahçeye gitti. Sarraxyn'le tanıştığı geceden beri her hafta yaptığı bir yürüyüşü bu. Yine de bu, normalde toplantılarını yaptıkları gece vakti olan Hesperus değildi. Bu risk onun için önemli değildi. bu gece. Urian'ın en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı.

Onun tek arkadaşı, gerçekten. Davyn'den başka. Ama Davyn'i Paris'le paylaşmak zorundaydı ve Davyn iyi bir arkadaş olsa da, Urian sonunda Davyn'in sadakatının her zaman Paris'in üzerinde olacağını biliyordu. Olması gerektiği gibi.

Xyn yalnızca onun kızıydı. Onu başka hiç kimseyle paylaşmadı. Asla. Ona ihtiyacı olduğunda, iyi günde kötü günde hep oradaydı. Ve onsuz hayatını nasıl sürdürebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Herkesin kendi evcil ejderhası olmalı. Zamanın yarısında onu yemekle tehdit etse bile.

Ve bu zamanlar onun sinirlerini bozmadığı zamanlardı.

Planlanmamış bir saatte davetsiz misafir olduğu için kokusunu etrafa yaymaya ve normalde olduğundan daha fazla gürültü çıkarmaya özen gösterdi.

"Xyn?" diye fısıldadı yüksek sesle karanlığa, şimdi ona daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. "Orada mısın?"

"Başka nerede olabilirim ki, Uri? Saklanabileceğim bir yer değil."

Dışarıdan gelen sesi duyunca dondu kaldı. Bu bir ilkti. Şimdiye kadar onun gerçek ses telleri olduğunu bile bilmiyordu.

"Peki sen neden buradasın? Áreos değil."

Sorusunun yol açtığı acı verici düğümden boğazını temizledi. "Annem bu gece insan diyarına dönmek üzere Kalosis'ten ayrıldı ve bir arkadaşına gerçekten ihtiyacım var."

Onun yanında belirdi. Pulları karanlıkta, aysız gecede parıldayan canlı bir dalga gibi akıyordu. İkimizin de başını büyük belaya sokabilirsin.

"Biliyorum. Bu kadar bencil olduğum için özür dilerim."

Elinde değildi.

Ona ihtiyacı vardı.

Sorun değil. Üzgünsün. Acı çekerken yalnız kalmamalısın.

O da yapmamalıydı. Yine de etrafında hiç kimse yoktu. Hiçbir şey için. Urian uzanıp onun çenesini kavradı ve uzun, sıcak boynuna yaslandı. Bunun onu neden bu kadar rahatlattığını hiçbir zaman anlayamamıştı ama yine de onun pullarını üzerinde hissetmenin bile kalbinin içindeki canavarı nasıl yatıştırdığını inkâr edemezdi. Hiç kimse ona onun gibi hissettirmemişti. Onun en yakın arkadaşıydı. "Apollymi'ye seni serbest bırakmayı sordum."

Kollarında hareketsiz kaldı.

"Haklıydın Xyn. Bundan hoşlanmadı."

Hala tek parça olmana şaşırdım.

O da öyleydi. Aslında Urian onun şiddetli tepkisi karşısında irkildi. "Beni Xedrix'e yedirmediğine şaşırdım. Yemin ederim bunun için bir tabak sos çıkardığını gördüm."

Ve öyle de oldu. Tanrıçanın gözleri kan kırmızısına dönmüştü ve rüzgârları Urian'ı o kadar hızlı ve öfkeli bir şekilde geriye savurmuştu ki, vücudundaki her kemiğin kırılmamış olmasına şaşırmıştı.

Güldü. Denediğin için teşekkürler.

"Daha işim bitmedi. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Burada lanetlenmek ikimiz için de adil değil."

Kuyruğuyla onun saçlarını karıştırdı. Ama en azından burada seninle lanetliyim.

Onun her zaman söylediği bir Şeyle alay etti. Nasıl bu kadar pozitif kalabildiğini asla anlayamayacaktı. "Bu pek de parlak bir taraf değil. Özellikle de erkek kardeşlerimin anlattıklarını duyunca. Ya da kız kardeşimin. Bunun cehennemin en kötüsü olduğunu söylerlerdi."

Xyn alay etti, sonra o kadar hızlı gözden kayboldu ki Urian ona yaslanamadan öne doğru tökezledi.

"Sarraxyn?"

Birkaç saniye sonra ortaya çıktı. Sana bir Şey yaptım.

Kadının sözleri onu Şoke etti. "Bana bir Şey yapmak zorunda değildin."

Evet, biliyordum. Bana annenin insanlar âleminde yaşayacağını söylediğin an, oraya daha çok gideceğini biliyordum... Yılan gibi gözlerini ona dikti. Seni tanıyorum, Uri. Her zaman belayı bulursun, saklanman gereken zamanlarda bile. Kendine yardım edemezsin. Bu yüzden yapılması gerekiyordu, yoksa kısa sürede şişlenirdin.

Bunda doğruluk payı vardı. "Peki bana ne aldın? İnsan uzaklaştırıcı sprey mi?"

Bunu Şaka olarak söylemişti.

Sprey değildi. Aksine, ayaklarının dibinde beliren altın-turuncu bir zırh giysisi ortaya çıkardı. Kuyruğunu kullanarak, görmesi ve incelemesi için onu kaldırdı. Benim pullarımdan yapıldı, bu yüzden herhangi bir insan ya da Apollit yapımı zırhtan daha güçlü ve daha dayanıklı. Hiçbir ölümlü ya da ölümsüz silah onu delezmez. Onu giydiğin sürece ateş de sana zarar veremez.

Onun düşünceli hediyesi karşısında kalbi Şefkatle doldu. Hauberk'in ortasına yerleştirilmiş ejderha başını parmaklarken çenesi gevşedi. "Bu çok güzel Xyn. Bunun karşılığını nasıl ödeyebilirim ya da sana ne kadar teşekkür edebilirim?"

Hiç incinmeyerek. Tek arkadaşıma bir Şey olursa çok üzölürüm.

Öne doğru bir adım atarak burnunun ucunu nazikçe öptü. "Sana daha iyisini yapacağım. Özgür kalmanı sağlayacağım!" Ve onun yaptığı bir Şey yüzünden asla başının belaya girmemesini.

Aklında bu düşünceyle zırhını topladı ve biri Apollymi'ye söylemeden önce karanlığa doğru yola koyuldu

O buradaydı ve bu yüzden onu cezalandırdı.

Her adımında, onu kurtaracağına dair kendi kendine yemin ediyordu. En azından bunu yapabilirdi!

Xyn, Urian görüş alanından çıkana kadar hareket etmedi. Onu özgür bırakmaya kararlı olduğu için heyecanlanmalıydı. Bir zamanlar hayalini kurduğu tek şey buydu.

Şimdi...

Tek istediği Urian'dı. Her nasılsa, haftalık ziyaretlerinin üzerinden yıllar geçtikçe, kendisini öpmemiş olan bu utangaç Apollit çocuğa aşık olmuştu.

Ve o, asla sahip olamayacağı tek şeydi.

Sen bir aptalsın, Sarraxyn.

Kardeşi Veles, kalbini onun gibi birine vermek gibi intihar sayılabilecek bir şey yaptığını öğrenirse onu boğacak ilk kişi olurdu. Tanrıça Apollymi'nin bunu öğrenirse ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Bu ilişki her türlü imkansızdı.

Kalbinde görebildiği tek şey Urian'dı. Onsuz bir gelecek istemiyordu.

Yine de onunla bir gelecek göremiyordu. Hem de hiç. Bu mümkün değildi ve o da bunu biliyordu.

"Mahvolduk," diye fısıldadı. Ve yine de kendini bunu yapmaktan alı k o y a m a d ı .

5 Mart, MÖ 9514

"Urian! Seni beklemiyordum! Burada ne işin var?"

Annesinin hayranlık dolu gülümsemesinin yarattığı heyecanla dişlerini göstermeden önce kendini zor tuttu. "Bugün senin doğum günün, Mata. Bunu kaçırmayacağımı bilmen gerekirdi."

Tehlike ne olursa olsun.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona sıkıca sarıldı. Urian gözlerini kapadı ve onun artık Kalosis'te olmamasının en çok özlediği şeyin tadını çıkardı.

Annesinin sevgi dolu kucağı. Onu o kadar özlemişti ki, kulübesini bulup ziyaret etmek için gecenin çökmesini zar zor bekleyebilmişti. Bu hevesi Xyn'in onunla alay etmesine bile neden olmuştu.

"Burada olduğuna inanamıyorum! Seni görmek çok güzel!"

Elindeki küçük sepeti ona uzatırken omuz silkti, içinde kendisinden bir hediye ve Xyn'in de onun pullarından yaptığı bir hediye vardı. Ejderhası bu konuda her zaman düşünceliydi. Döktüğü her pulunu saklamaya ve onları kullanmaya özen gösterirdi.

"Keşke daha erken gelebilseydim ya da daha uzun kalabilseydim."

Sıcak mavi gözleriyle adamın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Benim değerli Urimou'm." Çenesini kulübesine doğru salladı. "Neden-"

"Hayır, Mata," dedi hızla, onu evine davet etmeden ve güvenliği için ısrar ettiği tek temel kuralı çiğnemedi önce durdurdu. "Yapmamalısın."

"Bu konuda aptallık ediyorsun." "Bunu şansa bırakmak istemiyorum."

"Hellen? İyi misin?"

"Ben iyiyim Memnus. Oğlum ziyarete geldi."

Sesindeki daha önce duymadığı notayla kafası karışan Urian, yaşlı bir adam elinde bir fenerle dışarı çıkarken geri adım attı.

"Oğlun mu?"

Kahverengi bir chiton ve yün şapka giymiş olan yaşlı sakallı adam onlara doğru ilerlerken Urian sessizce küfretti.

Tereyağlı ışığı Urian'ın Xyn'in ona verdiği yeni zırhına vurduğu anda dondu kaldı ve Urian'ın ne kadar uzun ve kaslı olduğunu fark etti. Çenesi düştü. "Neden... Oğlunun bir asker olduğunu fark etmemiştim."

Annesinin gözlerinde eğlenen bir parıltı belirdi. Mecburiyetten, tüm Apollitler öyleydi. Ya savaşmayı öğrenirler ya da ölürlər. "Gerçekten de öyle. Tıpkı babaları gibi tüm oğullarım gibi."

Yaşlı adamın gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Onlarla gurur duyduğunu biliyorum." Elini dostça uzattı. "Bana Prens Styxx'i hatırlatıyorsun. Ona tıpatıp benziyorsunuz."

Kolunu sallayan Urian kaşlarını çattı. Bu lakaba sahip olduğunu duyduğu tek bir kişi vardı. "Didymoslu Styxx mi?"

"Evet. Gelmiş geçmiş en iyi askeri komutan. Gençken onunla birlikte hizmet ettim. Halikarnas'taki ilk savaşında oradaydım. Ve bunu asla unutmayacağım." Homurdanarak başını salladı. "Cılız, sümüklü bir veletten başka bir şeye benzemiyordu ve miğferi kafasında o kadar gevşekti ki, savaşta vurulduğunda çan gibi çalacakmış gibi görünüyordu. Ve o günlerde muhtemelen çoğu ordudan daha pahalıya mal olan bir at üzerinde bizi toplamak için yola çıktığında hepimiz onunla alay ediyorduk. Ve bizi kim suçlayabilirdi ki, gerçekten? Hiçbir savaş deneyimi olmayan zengin bir prens veledi. Liderlik deneyimi olmadığı için akşama kadar hepimizin öleceğini düşündük. Bize komuta etmek için orada olmasının bir hakaret olduğunu düşündük. Ama o bize gösterdi. O gün Atlantisliilere gösterdiği cesareti hiç görmemişim. Hiçbirimiz görmedik. O, Atlantisliilerin gücüne ve kurnazlığına sahipti."

Tanrıların kendileri. Ares'in kılıç becerisi. Kudretli Atlas'ın gücü. Kimsenin önünde eğilmedi. Bu yüzden bugün ordumuzun rozetini takıyorum."

Yaşlı adam boynundaki zinciri çekip ona kırmızı mineli bir madalyon gösterdiğinde Urian kaşlarını kaldırdı. Ortasında siyah bir anka kuşu yükseliyor ve başının üzerinde "Savunuyorum" yazıyordu.

Yaşlı adam onu işaret ederken gururla sırttı. "İşte bu Stygian Omada'nın amblemi."

Parmağıyla izini sürerken parça Urian'ı büyüledi. "Stygian Omada?"

"Evet. Eskiden bize böyle derlerdi. Achilles'in Myrmidonları vardı. Jason'ın Argonotları. Styxx'in Stygiai'si vardı. Ve onlardan biri olduğum için gurur duyuyorum." Başının üstünden çıkardı ve Urian'ın yumruğuna bastırdı. "Al bakalım. Bunu almalısın."

Urian bu hediye karşısında şaşkına döndü. "Hayır, efendim. Bu kadar değerli bir şeyi alamam."

"Devam et, ısrar ediyorum. Lütfen devam edin. Hiç oğlum ya da torunum olmadı ve kızlarım ve torunlarım eski savaş hikayelerimden bıktılar, bıktılar. Ben ölmeden önce, ona yeniden onur kazandıracak bir savaşçıya gitmesi gerekiyor. Majesteleri bunu onaylardı, onaylardı."

Urian onun sözlerine ve ihanet ettikleri kalp acısına kaşlarını çatı. "Sanki prens ölmüş gibi konuşuyorsun."

Yaşlı adamın gözleri karardı ve hüznü. "Ne yazık ki öyle. Tanrılar tarafından çok erken alındı."

Urian madalyonu kavradı. Yaşlı adam için kendini çok kötü hissetti. Bu çok üzücüydü. "Özür dilerim."

Memnus'un gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim. Gerçekten de korkunç bir gündü." Düzensiz bir iç çekişle Urian'ın kolunu sıvazladı. "Ama burada yeterince rahatsız ettim. Sen annenle vakit geçir. Seninle tanışmak güzeldi, genç Urian."

"Ve sen." Urian madalyonu havaya kaldırdı. "Tekrar teşekkür ederim.

Bunu saklayacağım!"

Gülümseyerek eve geri döndü.

O gider gitmez annesi Urian'ın elini madalyonun üzerine koydu. Endişeli gözlerini ona doğru çevirdi. "Aklını başına al kıymetlim, bunu tanrıçadan ve özellikle de babandan uzak tut."

"Neden?"

"Didymoslu Styxx ikisinin de dostu değildi. Prenses Ryssa'nın kan kardeşi idi."

Bu haber Urian'ın midesini bulandırdı. "Apollo'nun metresi mi?"

"Aynısı. Ve onun öldüğü gün o da öldü. Bazıları Apollymi'nin eliyle öldüğünü iddia ediyor. Diğerleri ise onu öldürenin Apollo olduğunu söyler. Her iki şekilde de, sadece askerleri tarafından sevildi. Fethettikleri... onu hiç sevmeyizlerdi."

Bunu söylemeye gerek yoktu.

Yine de efsanevi prens komutanı merak ediyordu. "Onu hiç gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Onu sadece ününden tanıyordum. Ama Memnus'un söyledikleri doğrudu. Adamları tarafından çok sevilirdi ve savaşta acımasızdı. Hiç kimse onu yenemedi."

Vay canına... Urian buna hayran kalabilirdi. Ve bu onun çok ilgisini çekti. Babası gibi o da savaşta güçlü durabilen herkese saygı duyardı. Strateji hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirse o kadar iyiydi.

Ama önce kutlaması gereken bir doğum günü vardı.

Sonra da babasını ve onları koruyan tanrıçayı çileden çıkarmaya odaklanacaktı. Apollymi'yi Xyn'i serbest bırakmayı kabul edene ya da bu uğurda onu öldürene kadar kızdırmayı planlıyordu.

24 Temmuz, MÖ 9513

"O piçten gerçekten nefret ediyorum."

"Şimdi, şimdi Archie, arenaya her adım attığında kıcını tekmeliyor diye nefret etme."

Archimedes Davyn'i öyle sert itti ki Davyn sendeleyerek Paris'e geri döndü. Her ikisi de kahkahalara boğuldu. Archie kendisinden çok daha küçük olan arkadaşına vurmak için ileri doğru hamle yaptığında, Urian onun elini yakalamak için arkasından fırladı.

Kardeşinin kabadayılığından ve tavırlarından bıkmıştı. Özellikle de bugün.

"Birine vurmak istiyorsun, Adelphos. Sahaya dön ve kılıcını al. Öfken geçene kadar seni birkaç kez daha yere sermekten mutluluk duyacağım. Ama Davyn'e asla el kaldırmayacaksın."

"Siktir git, Urian!" Urian tarafından bir kılıç dövüşünde henüz mağlup edilmiş olan Arşimet ona saldırdı.

"Archimedes!" Babalarının öfkeli haykırışı öfkesini anında bastırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

Yüzü asık bir ifadeye büründü. "Öfkem yüzünden hep bana bağırıyorsun... neden hiç ona" -çenesini Urian'a doğru salladı- "küstahlığı yüzünden gitmiyorsun?"

Babaları Urian'a çelik gibi bir bakış fırlattı, Urian da sanki ikisine de meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Haksız olsaydı yapardım. Şimdi gidip sakınleşin yoksa arenada karşılaşacağınız kişi ben olacağım."

Bu, babalarından sonra ikinci büyüklükte olan devasa canavarı sakınleştirmeyi başardı.

Urian, Apollit kanı sayesinde neredeyse yetişkin bir adam olmasına rağmen, ikisi kadar uzun boylu olmak için hâlâ birkaç santim eksikti ve tam olarak boyunu ölçebileceğinden şüpheliydi. Kasları iyice belirginleşmiş ve bilenmiş olsa da,

Babasının, Paris'in ve Archie'nin hantal yapılarına kıyasla daha zayıf ve hızlı bir yapıya sahipti.

Davyn'in yaptığı gibi.

İkisinin boyu diğerlerinin yarısı kadardı. Yine de kendilerini koruyabiliyorlardı. Vahşi bir güçten yoksun olmalarına rağmen hız ve beceriklilikle bunu telafi ediyorlardı.

Archie'nin Davyn'i itip kakmayı bıraktığından emin olan Urian, arkadaşını korumak için koşarken düşürdüğü kalkanını geri aldı.

"Dur!" Babasının sesindeki öfke geri döndü ve hepsini olduğu yerde dondurdu.

Babası yanına gelip kalkanını kolundan çekerken Urian ne hareket etti ne de nefes aldı. Ama kardeşlerinin hepsi ateş altındaki sefil köpekler olmadıkları için minnettardı. Birbirlerinden ayrıldılar ve rahatlayarak gülümseme cesaretini bile gösterdiler.

Ve Urian bu istenmeyen ilgiye neden kendisinin mazhar olduğunu çok geç fark etti. Kalkanı Styxx'in yükselen siyah anka kuşunun bir yorumuyla süslenmişti ve anka kuşunun başının üzerinde "Savunuyorum" yazan bir Yunan anahtarı deseniyle çevrelenmişti.

Kahretsin, o amblemi daha fazla değiştirmeliydim... Onu yeniden tasarladığında, yeterince gizlediğini düşünmüştü.

Orada büyük bir yanlış hesaplama var.

Tıpkı annesinin tahmin ettiği gibi, babasının gözleri ve burun delikleri öfkeyle parladı. "Bu Stygian Omada'nın amblemi. Aricles Hanesi'nden Styxx'e ait olan ordu!"

Bir an için yalan söylemeyi düşündü. Ama her zaman her konuda dürüst olmuştu, özellikle de babasına karşı.

Beni yaptıklarımla yargılayın, dudaklarımdan duyduğunuz yalanlarla değil; çünkü ne ben yalan söylerim ne de bir başkası benim hakkımda...

Bu her zaman onun sloganı olmuştu. Şimdi de değiştirecek değildi.

"Biliyorum, Solren." Urian Stryker'a Baba demeyi uzun zaman önce bırakmıştı. "Baba" çocuklar içindi ve "Solren" erkekler babalarına böyle seslenirdi.

"O Atlantis'in dūřmanıydı. Bunu biliyorsun, Urian. Tanrılar adına, neden böyle bir sancak altında savaşmayı seçtin?"

Çünkü ben bir aptalım. Babasının bu konuda gösterdiği öfke göz önüne alındığında tek mantıklı neden bu gibi görünüyordu.

Ama Urian bu cevabın onu tersleyeceğini biliyordu, bu yüzden alaycılığını kontrol etti ve gerçeği söyledi. "Kılıcı eline almış en büyük askeri komutanlardan biriydi Solren. Halikarnassos'taki ilk savaşını kazandığında benden ancak daha büyüktü ve bu savaş tanrılara karşıydı. Ve Apollo'nun dūřmanıydı. Tıpkı bizim gibi."

Urian adam hakkında okudukça ona daha çok hayran oluyordu.

"Ve bizim Akra'mız da en az o tanrılar kadar, hatta onlardan daha fazla nefret ediyor ondan. Eğer hayatına değer veriyorsan, pido, o kalkanı yak ve onun yanında asla onun adını ağızına alma. Beni anlıyor musun?"

Oh... Bu sahip olmak için önemli bir bilgiydi.

"Evet, Solren. Ben-" Urian'ın sözleri birinin çığlık atmasıyla kesildi.

Hepsi döndüklerinde iri yarı, kanlar içinde bir erkek gördüler. Gözleri vahşiydi, belli ki aklını kaçırmıştı ve bulabildiği her kurbanı arıyordu.

"Trelor!"

Halkı arasında çığlıklar yükselirken Urian irkildi. Babası küfrederek Theo'yu kenara itti, kılıcını çekti ve hemen dengesiz adama doğru yöneldi. Paris ve Davyn de aynısını yaptı.

Kalkanını aldı ve halkını savunmak için acele eden diğerlerine yardım etmeye gitti. Trelor Daimon ulaşabildiği her Apollite'ye saldırmaya başladı.

Erkek, kadın, çocuk, fark etmezdi. Hepsine saldırdı.

Ve her ısırıkta, insanlarından birini zamanından önce kendisi gibi bir Daimon'a dönüştürme riski her zaman vardı

-Yaşamlarını uzatmak için insan ya da Apollit ruhlarına güvenmek zorunda olan, aksi takdirde çürüyüp toza dönüşecek kişiler.

Onu çılgına çeviren de buydu. Çünkü Apollon'un lanetini Apollymi'nin onlara öğrettiği şekilde engellemeye karar verdiklerinde her Apollit'in aldığı risk buydu. Tanrıçanın ya da babasının onları duyamayacağını düşündüklerinde fısıltılar ya da korkulu ses tonları dışında kimsenin bahsetmediği ya da konuşmadığı bir riskti bu.

Diğer hissedebilen varlıkların yaşam gücüyle yaşayan gerçek bir avcı olmaya karar vermek yeterince zordu. Lanetinizden bir gün daha fazla yaşayabilmek için onların ruhlarını tüketmek.

Tükettiğiniz her ruhun sizi delirtebileceğini ve sizi arkadaşlarınızın ve ailenizin aşırı önyargıyla sizi öldürmek zorunda kalmasına neden olabilecek çılgın, akılsız bir canavara dönüştürebileceğini fark ettiğinizde bu bambaşka bir şeydi.

Ama halkının başka seçeneği yoktu. Trelos çılgınlığı bir kez yerleşti mi, geri dönüşü yoktu.

Ölüm tek seçenektir, çünkü yeni bir ruh sadece bir öncekinin deliliğini daha da kötüleştiriyordu. Urian canavar için çok üzülyordu ama iş başa düştüğünde hislerinin bir önemi yoktu.

Trelos Daimon'ları Apollite'ler için bir o kadar risk oluşturunuyordu.

insanlara yaptıkları gibi. Ayrım gözetmeksizin öldüren kuduz bir hayvana benziyorlardı. Merhamet, şefkat ya da anlayışları yoktu. Bu nedenle, kendi duygularını bir kenara bırakmalı ve onları yok etmeye yardım etmeliydi.

"Nerede o kaltak!" diye bağırdı trelos. "Bizi bu hale getiren tanrıçanın boğazını istiyorum!"

Sersemlemiş ve şok olmuş olan Urian, akli başında sözler duyunca kısa bir süre durdu. İlk kez bir trelos bu durumdayken uzaktan da olsa mantıklı bir şey söylemişti.

Babası, Trelos'un Apollymi'nin sarayına giden yolunu kesmek için harekete geçti.

Bir kez olsun babası ona engel olmamıştı. Şaşırtıcı bir hareket kolaylığıyla Daimon babasını kenara itti ve

Archie'yi Davyn'e çarptı. Sonra Paris'i kaldırdı ve Theo'nun üzerine fırlattı. İki de yere çakıldı ve bu sırada üç kişiye daha çelme taktı.

Urian, Apollymi'nin kapılarına ulaşmadan önce trelosun önünü zar zor kesti. "Yapma." Styxx'in günlüklerini ve diyagramlarını inceleyerek ğrendiğ i bir hareketle, Daimon'u geriye doğ ru itmek için kalkanını kullandı.

Daimon onu bir Titan'ın beklenmedik gücüyle yana savurdu. O kadar büyüktü ki Urian bir an için piçin kolunu yuvasından koparmasından korktu.

Bu kılavuzda yoktu.

Urian yere sertçe çarptı ama orada kalmayı reddetti. Hiç kimse onu yerde tutamazdı. Hiçbir şey için.

Aksine, kalkanıyla birlikte hızla yuvarlandı ve akıcı bir hareketle ayağ a fırladı. Savaşa hazırlıklı olduğ u için yere sağ lam basıyordu ama bacaklarının titrediğ ini biliyordu. Sadece bunun baş kaları tarafından anlaşılmaması için dua etti.

Özellikle de karşılaştığ ı canavar.

Daimon yüksek ve öfkeli bir kkremeyele kalkanı Urian'ın kolundan almak için hamle yaptı. Bu sefer gerçekten uzvunu kaybedebileceğ inden korkan Urian, kalkanı bıraktı ve onu bğ rnden bıçakladı. Trelos ığ lık attı ve sendeleyerek geri çekildi. Nefes almakta zorlanan Urian kopisini açtı ve ne doğ ru bir adım atarak Daimon'un gğ snn tam ortasına inen bir vuruşla Daimon'un kalbinin üzerinde dev bir leke oluşturacak şekilde ziyafet ektiğ i insan ruhlarının toplandığ ı kara lekeye sapladı. Daimon anında parçalara ayrıldı ve üzerlerine ince bir altın tozu yağ dı.

İtiraf etmek istediğ inden daha fazla rahatlayan Urian gergin kahkahasını güçlükle bastırdı. Elinden geldiğ ince kabadayılık taslayarak terini silmek için kolunu kullandı ve zaferi konusunda soğ ukkanlı davranmak için elinden geleni yaptı. Sanki bu savaştaki ilk gerçek zaferiymiş gibi değ il de, bu tür şeyleri her zaman yapıyormuş gibi.

Ama içinde, taklalar atıyordu.

Daimon-katili kim? Ben Daimon avcısıyım. Kıımı pn, sürtükler!

Etraflarındaki kalabalık onun adını tezahüratla anarken Archie ona küfretmeye başladı. Babası gururla gülümsedi. Yine de dürüst olmak gerekirse ve rahatlmasına rağmen, Urian her şeyden çok şok olmuştu. Hâlâ ayakta olduğu ve saldırısının işe yaradığı için hayrete düşmüştü.

Daimon'un büyüklüğü ve muazzam gücü göz önüne alındığında, yerde kanlar içinde kalkanının yanında yatmadığı için şanslıydı.

Aklıma geldi de...

Kalkanı neredeydi?

Urian onun ortalıkta görünmediğini fark edince kaşlarını çattı.

Bu da ne...?

"Harikaydın!" Babası sırtını sıvazladı ve ona sarıldı.

Davyn ve zaferini kutlamak için koşuşturan diğer birkaç kişi gibi.

Ta ki Apollymi ve Charonte'sinin sarayın açık kapısında durup onlara dik dik baktığını fark edene kadar.

Bu herkesin şenliğini ve neşesini kısa kesti. Kaşlarını çatan bir tanrıça genelde böyle yapar.

Özellikle de söz konusu Apollymi olduğunda. Kimse onun gözetimi altına girmek istemezdi, çünkü bunu yapanlar genellikle bir tür büyük felaketle karşılaşır.

Urian bile sertçe yutkundu ve kadının ifadesinin yaptığı bir şeye yönelik olmaması için dua etti. Testislerinin vücudunun içine geri girmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

"Bu Daimon benim alanıma nasıl bu kadar yaklaşabildi?" Evet, bu ses tonu tüyler ürperticiydi.

Babası gergin bir şekilde boynunu ovuşturdu. Hiç şüphesiz kendi taşakları da büzüşüyordu, bu da Urian'ın kendi taşakları hakkında daha iyi hissetmesini sağlıyordu. "Geçitten geldi, Akra."

Alaycı bir küçümsemeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu senin izlemen gerekiyordu, değil mi Strykerius?"

"Öyleydim, Akra. Affet beni."

Kalosis'in içinde bir rüzgâr kıpırdanmaya başladığında bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı ve onları öfkesine karşı uyardı. Tanrıça bunu her yaptığında hepsi korkardı. "Görünüşe göre bu treli bizim için sorun olmaya başladı. Onları avlayacak birine ihtiyacımız var. Bu olay tekrarlanmadan önce onlarla başa çıkılmasını sağlayabilecek bir grup."

"Anlaştık." Babası Trates'e baktı, Trates'in yüzü anında solmuştu.

Apollymi de Trates'e döndü, Trates de Apollymi'nin bakışları karşısında sanki Apollymi ona ateş etmiş gibi geri çekildi. "En iyi kırk savaşçınızı toplayın ve onları avlamak için seçkin bir güç olarak görevlendirin."

"Yapacağım, Akra." Trates'in sesi gerçekten de çatallaştı. Tekrar konuşmadan önce sesini temizledi. "Bir daha kimsenin bu kadar yaklaşmamasını sağlamak için bir Illuminati'nin seni ve geçidi korumasını sağlayacağız."

"Bunu sen yap. Ve Urian'ın da aralarında olduğundan emin ol." Urian'ın midesi yere çarptı. Neden bu işin içine çekilmişti? Babasının gözleri büyüdü. "Ama o sadece bir pido, akra."

"Hepinizin başarısız olduğu yerde başarılı olan bir çocuk. Oğlunu hafife alma, Strykerius. Bu yaşta bile en iyi savaşçıların arasında yer alıyor."

Boğazındaki iniltiyi güçlkle yakaladı. Harika...

Urian, kardeşlerinin öfkeli bakışlarıyla karşılaştığında kendisine doğru gelen kış tekmelerini şimdiden hissedebiliyordu. Beni dışla, tanrıça. Sanki babamın asla saklamaya çalışmadığı iltimaslarına zaten kızmıyorlarmış gibi. Elbette, seninkini de buna ekle ve sırtıma bir hedef daha koy.

Babası onun neden bu kadar iyi bir dövüşçü olduğunu bilmek isteseydi, tek yapması gereken adamın peştamalını her düşürdüğünde kaç oğul doğurduğunu saymak olurdu. Ne zaman yalnız kalsalar Urian'ın kafasına nişan alan oğullar. Tannis'in bile zaman zaman, eğer onun yanında gardını düşürürse, ona bir yumruk indirdiği biliniyordu.

Ve ayakkabılarıyla inanılmaz bir nişan alma yeteneği vardı. Tanrılara şükür topuklarını sivriltmemiş.

Ah, tek çocuk olmak...

Ama hayır, doğurgan bir anne babadan doğmuş olmalıydı. Theo yanından geçerken omzunu Urian'ın sırtına vurarak daha sonra "konuşacakları" olduğunu haber verdi.

Çok güzel.

Kendi ailesinde gerçekten bir yabancıymış gibi hissettiği zamanlar oldu.

Bu kesinlikle onlardan biriydi. Özellikle de herkes dağılmaya başladığında kendi ikizinin yüz hatlarını buruşturan hırıltılı ifadeyi yakaladığında.

Lanet olsun. Paris'in bile ona kızması özellikle kötüydü. Davyn, Paris'in peşinden gitmeden önce ona sempatik bir bakış attı.

Urian ...

Uzun zaman önce sadece kendisinin duyabildiğini öğrendiği çağrılara tepki vermedi. Ne yazık ki bu seferki ona neşe veren kişiden gelmiyordu. Daha ziyade onu korkutan kişiden geliyordu.

Birden sanki izleniyormuş gibi hissetti. Bu hisle tüyleri diken diken oldu. Boynunu ovuşturdu ve daha önce hiç görmediği minyon bir sarışını görene kadar etrafına bakındı. Göz kamaştırıcıydı.

Bakışları karşılaştığı anda hızla uzaklaştı ve kalabalıkla birlikte gözden kayboldu.

Lanet olsun! Onun kim olduğunu öğrenmek için her şeyini verebilirdi. Ama şu anda buna cesaret edemiyordu. Kendisi aranırken olmazdı.

Küçük ürkek tavşanı beklemek zorunda kalacaktı.

Kimsenin ne yaptığını ya da nereye gittiğini görmemesine dikkat ederek, gizli bir arka kapıdan Apollymi'nin sarayına ve zamanının çoğunu yıllar önce gün ışığını arayan küçük bir çocukken ona ilk kez gösterdiği havuzun yanında geçirdiği özel bahçesine giden koridora doğru ilerledi. O meşum şafaktan beri gizlilik içinde pek çok kez ziyaret ettiği bir havuz.

Kadının bulunduğu yere yaklaşırken yavaşladı.

Her zamanki gibi güzelliğiyle nefes kesiciydi. Kalbini sızlatan hüznüyle eterik ve garip bir şekilde dingindi. Hiç bu kadar zarif birini görmemişti.

Uzun beyaz-sarı saçları, narin yüz hatlarını çerçeveleyen karmaşık bir tarzda yüzünün etrafına dolanan küçük örgüler halindeydi. Saçlarının arkası serbest bırakılmış ve ince, solgun omuzlarının üzerine dalgalar halinde dökülmüştü. Uzun siyah elbisesi koyu renkli taşların üzerinde yayılıyor, sanki manzaranın bir parçasıymış gibi onunla bütünleşiyordu. Onu rahatsız etmeye cüret eden herkesi acımasızca ezecek soğuk, kırılğan bir parça.

Aklı başında biri buradan olabildiğince uzağa kaçardı. Ama o çağrılmıştı ve bu yüzden kaçmak daha çok intihar gibi görünüyordu. Bu nedenle, onun önünde diz çöküp başını eğebilmek için bir adım öne çıktı. "Akra."

Elini kara sulardan çekti ve elbisesinin kıvrımlarına sildi. "Bugün inanılmaz derecede cesurdun Urian. Solren'in için bir övgü."

"Teşekkür ederim, Akra. Denerim."

"Hayır, Urian. Sen başaracaksın." Ona yaklaşabilmek için ayağa kalktı. Etrafında tuhaf bir hava vardı. Ona yabancı gelen ve normalden daha da kasvetli olan ruh hali karşısında şaşkınlığa düşmesine neden olan bir hava.

Başını eğerek bakışlarını daralttı. "Bunu tartışmalı mıyız?" Kalkanı aralarında belirdi.

Urian onun kendisine neden kızgın olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. Ah... kahretsin, yine mi bu? Neden annemi dinlemedim ki?

"Saygısızlık etmek istemedim, Akra."

Öfke yerine, solgun, dönen gözlerinde garip bir ışık dans ediyordu. "Alınmadım ama solren'inizin bu durumdan oldukça etkilendiğini tahmin edebiliyorum."

Bu onun ruh halini ifade etmenin hafif bir yoluydu. "Çok öfkeleneneceğini söyledi."

Dudaklarını büzdü. "Didymoslu Styxx'in arkadaşım olmadığını söylemek zorundayım. Ve Atlantis'e yaptıkları göz önüne alındığında, böyle bir canavara hayranlık duymanızı... garip buluyorum."

Urian omuz silkti. "Güçlü ve becerikliydi. Fearless."

"Ve o neredeyse yürüdü onun ordu yukarı ve adımlar Katateros'un, tanrılarının salonuna."

"Yani bu doğru mu?"

Başını salladı. "Ama Apollo'nun bir ihaneti olmasaydı, Styxx Atlantis'i yenerdi ve burası onun evi olurdu. Hepimize hükmedecekti."

"Bu yüzden mi ondan nefret ediyorsun?"

"Hayır, çocuğum. Benim sebeplerim bundan çok daha derin. Ve çok daha kişisel." Parmak eklemleri saçları kadar beyazlaşana kadar kalkanı sıkıca kavradı. Ama bir an sonra kesik kesik bir nefes verdi. "Yine de kahramanını senden almayacağım. Bir çocuğun her zaman örnek aldığı biri olmalı. Olmayı arzuladığı biri. Ölümlüler dünyasında yaşarken o piçten ne kadar nefret etsem de, savaşta adamlarına karşı adil olduğunu kabul ediyorum. Savaşta yenilmez bir komutandı. Pirelerini kaşımadığı ya da taşaklarını yalamadığı zamanlarda uyuz bir köpeğin bile asil özellikleri olduğunu kabul etmekte yanlış bir şey yok."

Urian bu son cümleyi nasıl karşılayacağından emin değildi. Özellikle de bir an sonra kalkanını değiştirip Styxx'in anka kuşu ile ejderha amblemini birleştirerek ikisinin eşsiz bir kimerasını oluşturduğunda.

Bir Daimon sembolü.

Anaç bir gülümsemeyle ona doğru uzattı. "İşte, m'gios. Kendine ait bir Stygian Omada'sı kuracak ve benim için onu yöneteceksin. Senin ordun Styxx'inkini gölgede bırakacak ve onunki unutulmuş bir anıdan ibaret kaldıktan çok sonra bile hatırlanacak."

Sersemlemiş ve hayrete düşmüş bir halde, kadının nezaketi karşısında ağzı açık kaldı. "Teşekkür ederim, Akra. İkinizi de onurlandırmak için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Bakışlarında anlamadığı bir özlem vardı. Akıldan çıkmayan bir acıyla oyalanıyordu.

Adam gitmeye hazırlanırken, kadın onu durdurdu. "Bana başka bir şeyin cevabını ver Urian." "Akra?"

"Kardeşiniz Paris'in neden şarap içmekle ilgilenmediğini biliyorum ama sizin de bundan kaçındığınızı fark ettim. Yine de aynı nedenlerle değil. Neden?"

Bu kaçınılmaz soru bir kez daha gündeme geldiğinde yanaklarının ısındığını hissetti. Neden herkes onun diyetine bu kadar takılmıştı? Ya da eksikliğine? Yalnız olduğu gerçeğinden utanması yeterince kötüydü. Neden herkes ona bunu açıklamak zorundaydı?

"Dilini mi yuttun, pido?" "Sanırım şoktan öldüm, akra."

Ona dudak büktü. "Bana verecek cevabın yok mu? Yoksa sen de Paris gibi erkeklerle birlikte olmayı mı tercih ediyorsun?"

"Doğrusu, kendime saklamayı tercih ediyorum, Akra."

Bakışları karanlık ve önsezili bir hal aldı. "Yalan söylüyorsun Urian."

Bir tanrıya asla yalan söylememelisin. Kokusunu alabiliyoruz."

Kalkanının kenarıyla oynarken içini utanç kapladı. Bu, hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmadığı tek şeydi.

Herhangi birine.

"Urian?"

Onun dönen gümüş bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Benim diğerleri gibi olmadığımı biliyorsun."

"Nasıl yani?"

"Benden korkuyorlar, Akra. Gözlerim yüzünden diğerlerinden daha lanetli olduğumu söylüyorlar."

"Solren'iniz bana bu aptallıktan bahsetti ve ben de ona bunu dikkate almamasını söyledim. Sen de aldırmamalısın."

Aşağılanması bir cehennem gibi yanmak üzere yeniden yükselirken gözyaşları onu boğdu. "Senin için söylemesi kolay, Akra. Solren için de. Ama burada yemeğini bir fincandan almak zorunda olan tek kişi ben olduğumda bu çok zor. Ve bunu herkes biliyor."

"Anlıyorum."

Ama tüm bunların acısını ve utancını hisseden Urian'dı. "Bu yüzden kendime saklıyorum.... ki sorun değil. Gerçekten. Çocuklara babalık yapmak ve onların bizim vermemiz gereken kararlarla yüzleşmelerini izlemek gibi bir arzum yok. Yalnız olmayı tercih ederim."

En azından kendini inandırmaya çalıştığı yalan buydu.

Onun yanında durmak için hareket etti, böylece elini

kimsenin yapamayacağı bir şefkatle saçlarında gezdirebildi.

yapabileceğine inanıyordu. Ama bunu ona göstermekte hiç tereddüt etmemiştir. En azından yalnız kaldıklarında.

Ne yazık ki, ondan korkmayan sadece o ve babasıydı.

Ve Davyn. Bazı nedenlerden dolayı, o her zaman iyi bir arkadaş olmuştu.

"Zavallı çocuk."

Onun sempatisinin ağırlığı altında huzursuzca kıpırdandı. "Gözlerim neden mavi, Akra?"

Yanağını soğuk avucunun içine aldı ve bakışlarıyla buluşması için yüzünü çevirdi. "Çünkü sen özelsin Urian. Lanetli değil. Özelsin. Bundan asla şüphe etme."

"Kendimi özel hissetmiyorum." Kendini piç bir üvey çocuk gibi hissediyordu.

Nefret edilen ve istenmeyen.

Sanki bir şey onu rahatsız etmiş gibi gerildi ve geri çekildi.

"Baban seni arıyor. O endişelenmeden gitsen iyi olur."

Başını sallayarak kalkanını kaldırdı ve onu selamladıktan sonra gitmek için döndü.

"Urian?"

Durakladı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Evet, Akra?" "Kaderinden asla şüphe etme. Büyüklük hissettiğin bir şey değildir. Ve kazanacağını bildiğin bir meydan okumayı ya da savaşı kabul etmek de değildir. Büyüklük, başkaları dehşet içinde sinip kurban edilmelerine izin verirken ve kendilerini ya da başkalarını korumak için hiçbir şey yapmazken, korktuğunuzda ve yine de daha büyük bir düşmana karşı harekete geçtiğinizde ortaya çıkar. Bugün hem Davyn hem de benim için yaptığınız şey... işte bu büyüklüktü. Ve

sende fazlasıyla var."

Kalbi gururla kabardı. Ne zaman böyle şeylerden bahsetse, neredeyse buna inanabiliyordu. "Teşekkür ederim, Akra."

Gülümsedi ve bu kez gülümsemesi donuk gözlerine ulaştı. "Kaderine güven, Urian. Çünkü o seni bulacaktır. Ondan saklansan bile."

3 Eylöl, MÖ 9512

Xyn, Urian'ı her zamanki buluşma yerlerinde, Apollymi'nin aynasının bir kısmını besleyen karanlık şelalenin yakınına serdiği battaniyenin üzerinde bulduğunda kısa kesti. Bu kısım olağandışı olmasa da, yanında yiyecek getirmiş olması olağandışıydı, özellikle de ne yiyebildiği ne de içebildiği için. Bu, annesi burada yaşarken onun için yaptığı bir şeydi.

Onun için değil.

Bu da ne?

Gülümseyerek kendini ayağa kaldırdı. "Mutlu yıllar!" Sözleri karşısında kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. Pardon?

Gülümsemesi dişlerini görebileceği kadar genişledi. "Madem ne zaman doğduğunu bilmiyorsun ve her zaman benim doğum tarihimı hatırlamaya özen gösteriyorsun, ben de sana kendi doğum tarihini vermeye karar verdim. Bu yüzden bugünü senin doğum günün olarak belirledim. Mutlu yıllar, Xyn."

Onun nezaketi karşısında gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Daha mı kötüydü? Şefkat onu boğdu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Daha önce hiç kimse bu kadar düşünceli olmamıştı. Neredeyse ejderha formundan çıkıp insan derisine geri dönecekti ama kendini tuttu.

Nasıl tepki vereceğini bilemezdi. Onun pek çok gücü olduğunu bilse de, bunların tam kapsamını bilmiyordu. Ve ona kendini insan gibi gösterebildiğini söyleme zahmetine hiç girmemişti. Aslında, ne düşüneceğinden ve gerçeği öğrenirse nasıl tepki vereceğinden korktuğu için ondan sakladığı çok şey vardı - ailesinin gerçekte kim olduğu gibi.

Benden sonsuza dek nefret ederdi.

Buna katlanamazdı. Her şeyden ve herkesten koparıldığı bu dünyada sahip olduğu tek şey Urian'dı. O onun tek arkadaşındı. Apollymi, Urian'la bile

Geniş güçleri yüzünden kardeşlerine yardım etmeleri için Bane-Cry yapamıyordu. Kaçışı yoktu.

Umut yok.

Urian onun tek tesellisiydi. Bu dipsiz karanlıktaki ışığı. İsmi göz önüne alındığında, bunun ironisi onun için kaybolmamıştı. Ve bu onun için neden bu kadar önemli olduğunun sadece bir parçasıydı.

"Ağlıyor musun?"

Zayıflığını görmesini istemediği için gözlerini kırpıştıtararak nemi uzaklaştırdı. Tabii ki görmez. Gözlerimi yaştartan şey senin kokun.

Urian güldü. Onun alay etmesine hiç alınmamıştı çünkü bunu kastetmediğini biliyordu. Onu asla gerçekten aştayılamazdı. "Sana inanmıyorum."

Yapmalısın. En son ne zaman banyo yaptın?

Kmser gibi yaparak başını salladı. "İyi o zaman, bunu yalnız yiyeceğim."

Sen yemiyorsun.

"Ah, evet. Unutmuşum."

Ejderhasının bedeniyle ona zarar vermemeye zen göstererek yanına uzandı ve gerçekten de çok lezzetli olan yemeğe burnunu soktu. Teşekkürler, Uri.

Urian asabi ejderhasına gülümsedi. Kardeşlerinden gelen bu tür davranışlar onu düpedüz şiddete sürüklerken, onun huysuz doğasını neden bu kadar eğlenceli bulduğunu bilmiyordu.

Yine de ona hayrandı.

Onunla ilgili her şeyi, hakaretlerini bile.

Ve elinden geldiğince onun için bir şeyler yapmayı seviyordu.

Büyük ya da küçük, onun için hiç fark etmezdi.

Onu memnun ettiği için mutlu bir şekilde sırtına tırmanıp omurgasına yaslandı, kanatlarının arasına uzandı, böylece onun ulaşamadığı yerleri kaşıyabilecekti.

Memnun bir i çekti ve siyah kanatlarını koyu renkli çimlerin üzerine açtı. Yan tarafları bir ejderhanın mırıltısına eşdeğer olan rahatlatıcı bir şekilde titreşmeye başladı. Bunu ilk keşfettiğinde, neredeyse yuvarlanıp onu öldürecekti.

Şimdi, onun sırtını kaşımaya ve kadının da ona zarar vermeden huzur içinde yatmasına izin veren mutlu bir uzlaşma bulmuşlardı.

Kanatlarının uçları, mırıltısıyla eş zamanlı olarak çırpındı.

Urian onun omurgası boyunca uzandı. "Peki bütün hafta ne yaptın?"

Alay etti. Yedi. Yıkandı. Uyudu. Bahçeyi dolaştı. Biraz daha uyudu. Apollymi'yi ateşe vermeyi düşündüm... bilirsin, ushe. Peki ya sen?

"Kardeşlerimle savaştım. Kız kardeşimle kavga ettim. Kardeşlerimle kavga ettiğim için babam tarafından cezalandırıldım. Dövüşmek için eğitildim. Kavganın neden kötü olduğuna dair dersler verildi, bu da kafamı karıştırdı. Etrafımdaki herkes tarafından birkaç düzine kez küçümsendim. Bilirsiniz, ushe."

Özür dilerim.

"Sorun değil. Sorun değil. Alıştım artık."

Ses tonundaki yalanı duyuyorum.

Evet ve yalanı düğümlemiş karnında hissetti. Bunun onu rahatsız etmemesini ne kadar isterdi. "Ben de kurnazlık yaptığımı sanıyordum."

Sırt üstü yatarken ona bakabilmek için başını çevirdi. Ne istiyorsun, Uri'm?

Hüzünle iç çekti. "Bilmiyorum. Küçükken güneşi görmek isterdim. Gün ışığına çıkmak. Şimdi... Apollo'nun boğazını parçalamak istiyorum."

Bir aile istemiyor musun?

Urian başını salladı. "İhtiyacım olan tüm aileye sahibim. Çoğu gün istediğimden daha fazlasına."

Güldü. Peki ya aşk? Kendine ait bir kadın? Bu onun ötesindeydi. Hiçbir dişi onu besleyemezdi. O verilen yukarı hepsi umutlar. o işe yaramaz

Rüya ve soğuk yemeklerine alıştı. Bu onu en çok rahatsız eden şeydi. Theo ve Archie'nin sürekli belirttiği gibi, kaderinde istenmeyen bir bakire olarak ölmek vardı.

"Ben aşka inanmıyorum.

En azından şairlerin pazarladıkları gibi değil."

Gençsin.

Belki de. Ama karşılaştığı herkesin gözlerinde gezinen küçümseme ve şüpheyi görmemek mümkün değildi. Ya da

fısıldadıkları nefreti duymayı özlüyordu. Onların acımasız dedikodularının her hecesini yakalamasını sağlayan insanüstü kulaklarına nasıl da lanet ediyordu.

Kadının omurgasının üzerine oturdu. "Ne? Aşk konusunda aynı fikirde değil misin?" Tüm yaratıklar arasında, onun bu konuda kendisiyle aynı fikirde olacağını varsayardı.

Evet. Bahsettikleri aşkı biliyorum. "O zaman şanslısın."

Xyn bunları düşünürken sustu ve Urian'ın yanıldığını fark etti. Onu sevdiği için şanslı değildi. O konu hakkında böyle hissettiği sürece değil.

Onu evcil hayvanı olarak gördüğü ve pullarının altında ne kadar insan olduğunu bilmediği sürece değil.

Başka bir türden doğan ve buna inanmayan birini sevmek, şüphesiz hepsinden nefret eden tanrılar tarafından tasarlanmış en acımasız kaderdi. Ve kalbini yerinden söküp atmasını durdurabilmeyi diledi. Çünkü attığı sürece, aşkına asla karşılık vermeyecek bir adam için atacaktı.

17 Ekim, MÖ 9512

Xyn'i özleyen ve onunla birlikte olmayı dileyen Urian, kız kardeşini bir zamanlar bu diyara ev sahipliği yapmış eski tanrıların terk edilmiş tapınaklarından birinin yakınındaki bir merdivende görünce duraksadı. Diafonia'nın tapınağı. Atlantisli uyumsuzluk tanrıçası. Yeraltı dünyasının hükümdarları Misos ve Thnita'nın çocuğu olarak dünyaya gelen Diafonia ve kız kardeşi Pali-anlaşmazlık tanrıçası-insanlar âleminde dolaşır, burada insanlığı ve Atlantislileri birbirlerine düşürürlerdi. Sadece eğlence için. Ve genellikle sıkılmaktan başka bir sebepleri yoktu.

Bu tür bir zalimliği asla anlayamazdı. Büyükbabasının onları lanetlemesini anlayamayacağı gibi.

Apollymi'nin Pali ve Diafonia'yı zalimlikleri göz önüne alındığında neden favorileri olarak seçtiği de onu şaşırtıyordu. Yine de bu, ailesine karşı intikamını yağdırdığında onları gazabından kurtarmaya yetmemişti.

Bu iki tanrıçanın ilk düşenler arasında olduğu söylenirdi.

Bu da Urian'ın kanını dondurdu. İhanet asla sınır tanımazdı. Her zaman gecenin en karanlığında ve en az beklediğiniz yerden gelirdi.

En güvendiğin kişinin elinden.

Hiç kimseye güvenilmez. Özellikle de senin hayatın ya da iyiliğin konusunda.

Bunu düşünmek istemeyen Urian, bir konu yüzünden üzgün görünen Tannis'e doğru yöneldi. Babaları onu Dyana olan ismini Tannis olarak değiştirmeye zorladığından beri bu kadar umutsuz görünmemişti çünkü Apollo'nun onları ölüme terk eden kız kardeşini onurlandıran bir isimle anılmasını reddediyordu.

Gölgesi üzerine düşer düşmez irkilerek başını kaldırdı, sonra rahatlayarak sakinleşti.

Kadının sefaletini görünce kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Islak yanaklarını kuruladı. "Tamam."

Bu yalana bir an bile inanmadı. "Bunu bana en son söylediğinde, kafama bir ayakkabı fırlatmandan önceydi. Diğer de kasıklarına."

Bunlardan ikincisi doğru çıkmış ve ona hala irkilmesine neden olan sonsuz acılar çektiymişti.

Hatırlatması neredeyse onu gülümsetmeyi başarıyordu. Ya da belki de bu, ona bir ayakkabı daha fırlatma dürtüsünden kaynaklanıyordu. "Çünkü o sırada beni rahatsız ediyordun."

"Şimdi seni kızdırıyor muyum? Sadece başımı eğmeye hazır olup olmadığımı bilmek istiyorum... ya da değil."

Güldü, sonra hıçkırıklara boğuldu.

Anında ayıldı. "Pekâlâ, iyi olmadığını biliyorum." Endişeyle onun yanına diz çöktü. "Neyin var?"

Dudakları titreyerek kırmızı chalmys'e uzandı ve onu kavradı, sonra burnunu kalın yüne üfledi.

Tamam, bu iğrençti ve normal şartlar altında onun hareketlerine ciddi şekilde karşı çıkardı. Ancak bu gece kendini ona karşı sabırlı olmaya ve çok fazla yaltaklanmamaya zorladı. "Kız kardeşim olduğun ve ağladığın için gerçekten şanslısın. Yoksa kardeşlerimden biri olsaydın seni öldürürdüm. Ya da başka biri."

Kırmızı kumaşın üzerinden sadece gözleri görünecek şekilde ona baktı. Zarif bir kokuyla burnunu pelerine sildikten sonra pelerini indirdi. "Özür dilerim. En sevdiğim kardeşim olmanın nedenlerinden biri olduğunu söylesem yardımcı olur mu?"

Alay ederek kirlenmiş giysisine baktı. "Pek sayılmaz. Çoğunlukla, çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Paris'i ya da Ophie'yi tercih ediyorsun."

"Bu doğru değil." Yünleri birbirine sürttü, hasarının bir kısmını gidermeye çalıştı.

Urian iğneyi çıkardı. "Al bakalım. Şimdi alsan iyi olur. Senin sümüklü paçavranı daha fazla kullanmayacağım." Omuzlarına bağlamak için hamle yaptığında, gözünün önüne gelen

boynunda çürükler vardı. Boğazı acımasızca tahrip edilmişti.
"Bunu sana kim yaptı?"

Panik gözlerinde alevlendi. "Bir şey yok."

Öfke derinlerden yükseldi ve onu geçici olarak kör etti.
"Erol?"

Kadın cevap vermeyince gerçeği anladı. Kocasına lanet olsun. Sadece bir haftadır evliydi.

Bir hafta!

Ayağa kalkarken yanaklarını yakan sıcaklığı hissetti.

"Urian, hayır!" Tannis onun kolunu yakaladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onur. Namus. Ve adil oyun. Babanın sana öğrettiği şeyler. Bizden zayıf olanları seçmeyiz. Asla." Konuşurken azı dişlerinin dudaklarını kestiğini hissetti; öfkesinin derecesi ve kayınbiraderinin kanını tatmayı ne kadar çok istediğiydi bu.

Tannis ayağa fırladı. "Zaten senin bir ucube olduğunu düşünüyorlar,

Adelphos! Erol'a kocalık hakları üzerinden saldırırsan-"

"Başkalarının ne düşündüğünü kontrol edemem. Benim hakkımda ne düşündükleri de umurumda değil. Ama onun sana zarar vermesini engelleyebilirim." Öfkesi artmaya devam ederken Urian boğazının çığlığı karşısında yüzünü buruşturdu. Bunun cezasız kalmasına izin vermesine imkân yoktu. Bu onun içinde yoktu. İçinden gelmiyordu işte. "Seni böyle görmeyeceğim. Kendini kontrol edemediği için değil."

Kolunu nazikçe onun elinden kurtardı ve kocasının normalde arkadaşlarıyla vakit geçirdiği salona yöneldi. Sık sık orada toplanır, başıboş bir Apollite ya da insanın Apollymi'nin portallarından birine düşmesini ve böylece onları avlayabilmeyi umarlardı.

Bu da onların zihniyetleri hakkında her şeyi anlatıyordu.

Ve attığı her adımda ruh hali daha da karardı, öyle ki kasvetli salona girdiğinde kanın tadına bakmaya ve birkaç kemik kırmaya hazırды.

Erol tam da beklediği gibi ön tarafa yakın bir masaya oturdu ve etrafı bir grup genç adam tarafından çevrildi. Hepsi gülüp eğlenirken Tannis tek başına ağlamaya terk edilmişti.

Eğer daha önce öfkeli olmasaydı, sadece bu bile onu cinayete itebilirdi.

Daha da kötüsü? Yanında sarhoş bir şenlik içinde kıvrananlardan ikisi öz kardeşleriydi. Telamon ve Theo, aralarından geçirdikleri kadınların damarlarından içiyorlardı. Xörön ya da kan fahişeleri. Diğer Apollitler ve Daimonlar tarafından yiyecek olarak kullanılmak üzere kendilerini satan erkekler ve kadınlar.

Aşırı beslenmenin getirdiği kan ve şehvetten sarhoş olan Telamon başını kaldırıp Urian'ın yaklaştığını gördü. Kucağındaki yarı çıplak kadından geri çekildi ve kadının itiraz ederek inlemesine neden oldu. "Küçük kardeşim, Uri... burada ne yapıyorsun? Kimse seni istemiyor."

Bu da Theo'nun yemek yerken seviştiği kadından uzaklaşmasına neden oldu. Ne yazık ki hamile karısı değildi, şüphesiz evdeydi ve akşam yemeğini yiyebilmek için kocasının nerede olduğunu merak ediyordu.

Ve hiçbiri eniştelерinin kız kardeşleri söz konusu olduğunda kendilerinden daha iyi bir ahlaka sahip olmadığı gerçeğini umursamıyor gibiydi.

Şehvet düşkünü piçlerin karılarını dövmedikleri gerçeği dışında. Eğer onu kabul edecek bir kadın bulacak kadar şanslı olursa, ona sadık kalacak ve ona saygı ve özenle davranacaktı. Doyumsuz bir satir gibi etrafta dolaşmazdı.

Hepsine lanet olsun!

Urian öfkeli bir hırıltıyla Erol'u yakaladı ve Tannis'e davrandığından daha nazik davrandığı fahişenin elinden çekip aldı ve ona ters bir yumruk attı.

Kendisinden çok daha iri olan Apollite, Urian'ın çenesine bir kesik atmadan önce küfretti. Urian yumruğu engelledi ve Erol'un karnına, onu ekmek sepetinde sert bir şekilde yakalayan bir yumrukla karşılık verdi. Adam hırıldayarak geriye sendeledi. Urian ellerini iki katına çıkararak önce Erol'un çenesine, sonra da boğazına sertçe indirdi. Kontrol edemeyeceği kadar öfkeliydi, adamın tamamen yok olmasına niyetliydi.

Dürüst olmak gerekirse, onu kılıcıyla deşmek istiyordu ve bu karşı konulması zor bir cazibeydi.

Bundan sonra Urian, kendisinden çok daha büyük olan canavara öfkesini boşaltırken yumrukların sayısını unuttu. Tek gördüğü kız kardeşinin boynu ve gözyaşlarıydı. Hıçkırıkları kulaklarında çınliyordu.

Onları Tartarus'a kadar lanetleyin!

Ta ki babasının onu çektiğini hissedene kadar. "Dur!"

Nefesi kesilen Urian, öfkesine tanık olmak için kaç kişinin toplandığını fark edince gözlerini kırıştırdı.

Herkes şaşkın bir sessizlik içinde dururken Tannis oradaydı ve ona bağıırıyordu.

Erol kanlar içinde yerde yatıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Neyin var senin?" Theo ona ters ters baktı.

Lanetlenmişti. Güneşten mahrumdu. Herkes ondan nefret ediyordu. Çoğu gün o da kendinden nefret ediyordu. Daha iyi hobilere ihtiyacı vardı.

Ergenlik çağında. Kardeş yerine göt heriflerle. Ve en iyi arkadaş olarak bir ejderha.

Ve bir tırnağı vardı.

Gerçekten, liste sonsuzdu.

Ama en önemlisi, Urian geri adım atmayı ya da özür dilemeyi reddetti. Bu onun içinde yoktu. Bunun yerine Erol'un ayaklarını tekmeledi. "Eğer Tannis'e bir kez daha öfkeli bir elini uzatırsa ya da kazara bile olsa vücuduna bir çürük daha koyarsa, bana yardım et Apollymi, kalbini söküp ona yedireceğim!"

Bu, babasının dikkatini çekmeyi başardı. "Affedersiniz?"

Urian çenesini Tannis'e doğru salladı. "Onun boynuna ne yaptığına bak. Sonra da beni eleştirip hatalı olduğumu söyle."

Tannis çığlık atmayı hemen kesti. Babalarının yaklaşması karşısında irkilerek Urian'ın chalmys'ini boğazına doğru daha sıkı tuttu.

Ama babaları bunların hiçbirini kabul etmiyordu.

"Göster bana." "Bir şey yok, Baba."

"Baba" demesi bile onun ruh halini yatıştıramadı ya da kararlılığını zayıflatamadı. Babalarının gözleri kan kırmızısına

döndü. "İndir onu ve bana boğazını göster. Şimdi!"

Bunu yaptığı anda, herkes bunun ölümcül bir hal almak üzere olduğunu anladığı için salon boşaldı. Herkes serpintiden nasibini almamak için güvenli bir yere koştu. Theo ve Telamon giyinmek için çabaladı.

"Bilmiyorduk, Solren." Telamon sesli bir şekilde yutkundu.

Tek kelime etmeden Urian'ın yüzüne döndü. "Kız kardeşini eve götür."

"Baba," diye hıçkırdı Tannis. "Ne yapacaksın?" "Sen merak etme. Sadece Urian'la git. Ve al Diğerleri de seninle. Şimdi!"

Urian saygıyla başını eğdi. Babası böyleyken tek bir kelime bile konuşmaması gerektiğini biliyordu, yoksa kendini günah keçisi olarak bulurdu. Yine de kardeşlerinin hepsinin ona kızgın olduğunu biliyordu. Bunda yeni bir şey olduğundan değil. Devam eden ilişkilerinde sürekli bir durum gibi görünüyordu.

Bu gerçek, salondan çıktıkları anda kanıtlanmıştı.

Koluna ilk vuran Theo oldu. "Sen hiç kendi işine bakamaz mısın?"

"Evet!" Telamon onu arkasından itti. "Neden her zaman işlerimize burnunu sokuyorsun? Tam bir pisliksin!"

Tannis onları tokatladı. "Onu rahat bırakın!"

Urian onun davranışları karşısında en çok kimin afalladığından emin değildi: kardeşleri mi yoksa kendisi mi?

Özellikle de uzanıp yanağından öptüğünde. "Teşekkür ederim, Uri. Beni koruduğunu biliyorum ve kendi adıma bunu takdir ediyorum."

Kahretsin... Erol onu ne kadar kötü incitmişti? "Seni seviyorum, Tanny."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Sırayla Telamon ve Theo'ya bakmak için döndü. "Ve davranışlarınız için ikinize de yazıklar olsun. İkiniz de iyi olup olmadığımı bile sormadınız. Tam bir piçsiniz!"

Kadın gitmeye başladığında Urian uzanıp onun elini tuttu. "Bu gece bizimle kalmak ister misin?"

Dudakları titredi. Sonra kardeşlerine doğru utanç dolu bir bakış daha fırlattı. "Solren'in üzerine titremesi yüzünden Urian'dan nefret ediyorsun ve bunun için Urian'ı suçluyorsun. Bunun yerine

kendiniz. Urian'ın ailelerimiz arasındaki yeri işte bu yüzden böyle. O başkalarını düşünüyor ve etrafındaki her şeyin farkında, siz ikiniz ise kendi işe yaramazlığınızdan başka bir şey görmüyorsunuz. Bencil ve aşağılıksınız!"

Urian'ın elini tutarak onu eve doğru çekti. "Evet, Urian. Bu gece seninle ve Solren'le kalmayı tercih ederim. Diğerlerine ihtiyacım yok."

Mantıklı düşünemeyecek kadar sersemlemiş olan Urian, Apollymi'ninkinden sonra ikinci büyüklükte olan tapınak sarayına doğru yola çıktıklarında hiç konuşmadı.

Tanrıçanın kine bitişik olan bu ev, babalarının buraya geldiğinde ikametgâh olarak seçtiği evdi. İronik bir şekilde, Atlantis tanrıları Kalosis'i evleri olarak gördüklerinde bu yeraltı cehennem diyarının tanrısı Misos'un karısına aitti - bu yüzden onu Apollymi'nin tapınağına bağlayan bir arka koridoru vardı.

Thnita Kalosis'in kraliçesi olduğu için, sarayı Apollymi'nin şu anda ikamet ettiği sarayla neredeyse eşit büyüklükteydi. Ancak diğerlerinin fısıldadığı hikâyelerden Apollymi'nin her zaman o sarayda yaşamadığını biliyordu. Bir zamanlar burada, Kalosis'te tutsaktı, ancak diğer tanrıların o günlerde onu nerede tuttukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da onu zapt etmeyi nasıl başardıklarını. Bu kadar güçlü bir tanrıçayı zapt etmeye çalışmak onlar için kesinlikle eğlenceli olmalıydı.

Bir keresinde Urian çocukken Apollymi'ye o günlerde hücresinin nerede olduğunu sormak gibi bir hata yapmıştı.

O gece gözlerinin her zaman gümüş renginde kalmadığını öğrenmişti. Saçları da her zaman beyaz-sarı kalmıyordu.

Yok Edici'nin gerçek halini görmüştü. Ve evcil Charonte'si Xedrix'e göre, Urian o haldeyken onunla karşılaşp da bunu anlatacak kadar hayatta kalan iblis doğumlu olmayan tek kişiydi.

Ders çıkarıldı. Apollymi sorgulanmayı sevmezdi. Ve asla ama asla hapsedildiğinden bahsetmezdi. En azından nefes almaya devam etmek istiyorsa.

Aslında, o ve babası arasında, sağlıklı kalmak istiyorsa insanları hiç sorgulamamayı öğrenmişti. Bırakın bilmenizi istedikleri şeyi gönüllü olarak söylesinler.

Bu şekilde çok daha güvenliydi ve çok daha az çürük oluşuyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak.

Bu yüzden Urian kız kardeşini süslü mermer salonlarından geçirip odalarının bulunduğu arka tarafa götürürken sessiz kaldı. Evlendiğinden beri onunkine kimse dokunmamıştı.

Tıpkı annelerinin odasını, insan diyarına gittiği gece olduğu gibi bıraktıkları gibi. Annelerinin durumunda, babaları hariç hepsi buraya sürüklenir, onun varlığının rahatlığını ararlardı. Onun sıcaklığının anılarını. Bu onların onun anısını koruma ve onu dayanamayacakları kadar çok özlediklerinde onu onurlandırma yoluydu.

Tannis söz konusu olduğunda babaları, Erol'dan kaçıp sığınacak bir yere ihtiyaç duyması halinde, burada istediği zaman çekilebileceği bir odası olacağını ve hiçbirinin bu odaya tecavüz etmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Ailenin en zayıf üyesi olduğu için, onu her türlü tehditten korumak onların göreviydi.

"Tanny!" Ophion kapıdan içeri girer girmez koşarak ona sarıldı.

Atreus ve Patroklos hemen arkasındaydı.

Gülerek her birine sırayla sarıldı ve onları isimleriyle çağırdı.

Urian homurdandı. "Atreus ve Patroklos'u birbirinden nasıl ayırt edebileceğini hâlâ bilmiyorum. Pes ettim ve çoğu gün onlardan sadece 'ikiz' diye bahsediyorum."

"Uri!" diye azarladı. "Bu çok kaba, özellikle de ikizi olan birinden geliyorsa."

"Evet, ama Paris'e hiç benzemiyorum." Kardeş olmanın güzelliği işte buydu.

"Sorun yok, Tanny. Atreus ve ben umursamıyoruz. Solren de çoğu zaman yanlış anlıyor. Sadece onu düzeltmek için zahmet etmiyoruz."

Patroklos'un çenesini kavrayarak kıkırdadı. "Belki de isimlerinizi kıyafetlerinizin üzerine yazmalıyız."

Ophion yüzündeki morlukları fark eden Urian'a kaşlarını çatarak baktı. "Yine mi kavgâ?"

Urian yorum yapmadı. "İzin verirsiniz..." Koridorun sonundaki odasına gidebilmek için onların yanından geçti.

Oraya vardığında kapısını kapattı ama yine de onun hakkında dedikodu yaptıklarını duyabiliyordu.

"Onu rahat bırak, Tanny."

"Chalmys'ini geri vermem gerek."

"Ben olsam yapmazdım. Urian'ın besleneceğine eminim ve rahatsız edersen onu kızdırırsın."

Urian onun Ophie'yle birlikte kapısının hemen dışındaki koridorda durakladığını duydu.

"Oh!" Tannis'in nefesi kesildi. "Urian'ın birini bulduğunu bilmiyordum."

İkizlerden biri yüksek sesle, "Yapmadı," diye fısıldadı.

Dışlerini sıkan Urian, babasının yatağının yanına bıraktığı soğuk mesaneye doğru bakarken bir küfür savurdu. Küçük kardeşlerinin yaşamak için ne yapmak zorunda olduğunu anladıklarından haberi yoktu.

Lanet olsun sana,
Apollo. Bana da
lanet olsun.

Acı ve aşağılanma onu bu duruma düşürdüğü için parçaladı. Bir xōrōn bile onu beslemek için para kabul etmezdi. Bir fahişe bile satın alınamazken bu ne kadar üzücüydü? Diğer dışlanmışların arasında bile tam bir dışlanmıştı.

Urian mesaneyi bir çekmeceye itti. Buna başvurmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Dürüstçe mi? Ölmeyi tercih ederdi.

Tiksinti ve utanç içinde hançerini çıkardı ve derin bir kesik açana kadar ön koluna doğru çekti.

hissettiği acının bir kısmını hafifletti. Yine de artık onu bir zamanlar olduğu gibi rahatlatmıyordu. Acı artık çok derindi.

Ve sorun da buydu. En düşük seviyeleri düşmeye devam etti ve en yüksek seviyeleri de düşmeye devam etti.

Bu hızla alçalmaya devam ederse, ayağa kalkmak için düşmesi uzun sürmeyecekti.

Dahası, babası onu bir daha kendini keserken görürse sinir krizi geçirirdi. Derisinde tek bir yara izi bile görürse onu Prometheus gibi bir kayaya bağlamakla tehdit etmişti bile.

"Bana yardım et, Urian! Seni döverdim, ancak bunun caydırıcı olması için acısını çok seviyor gibi görünüyorsun!"

Bu doğruydı. Kimse onu kıramazdı çünkü o zaten paramparçaydı. Pek çok yönden.

Aniden üzerine bir gölge düştü.

Babasını ya da sinir bozucu kardeşlerinden birini bekleyen Urian, savaşıma hazır bir şekilde başını kaldırdı.

Ta ki odasında belirenin Tannis olduğunu fark edene ve onun kara gözlerindeki sempatiyi görene kadar.

Derin bir sempati ifadesiyle elini kendi eliyle kapattı ve hançeri kolundan geri çekti. "Küçük bebek, ne yapıyorsun?"

Onun azarlamayan ya da yargılamayan sevgi dolu ilgisinden daha da utanarak bakışlarını yere indirdi, yüzüne bakamadı. İçindeki sızı o kadar büyüktü ki, zaman zaman onu bütünüyle yutacakmış gibi hissediyordu. Sanki büyük bir canavar onu kemiriyor, ruhundan geriye kalan azıcık şeyi de yutmakla tehdit ediyordu. "Bu kadar yorgun olmak için çok gencim, Tannis," diye fısıldadı. Diğerlerinin ona davranış şeklinden bıkmıştı. Arkasından söyledikleri yalanlardan ve onu nasıl izlediklerinden -kötü niyet, kıskançlık ve nefretle, bunu gerektirecek hiçbir şey yapmadığı halde.

Onu şiddete yönelten şey buydu. Dünyanın ona yapmaya çalıştığı gibi o da dünyayı alt etmek istiyordu. En çok da yalnız kalmak istiyordu.

Yatağına kayarak onu kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. "Biliyorum. Herkes senden güçlü olmanı ve güçlü davranmanı bekliyor.

Yetişkin bir adam gibi ve sen sadece bir çocuksun, Urian. Yine de çocuk olmana asla izin verilmedi."

Bu doğrudu. Her zaman tetikte olmak zorundaydılar. Yetişkin gibi göründükleri için herkes onlara öyle davranıyordu ama içlerinde hâlâ çocuklardı. En azından o böyle hissediyordu.

"Evlenmek için yeterince yaşlı hissediyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hoşuma giden kısımları da var. Beni korkutan kısımları da var." İç çekti. "Ringde senin gibi olduğunu hayal ediyorum. Gerçek bir savaş için kendini hazır hissediyor musun?"

"Bazen. Biliyorsun, yıllardır Theo ve Archie'nin kılı kışkılarıyla mücadele ediyorum."

Kadın homurdandı. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle diyorsun. Zaman zaman oldukça kanlı oluyor." Kandan bahsedince ne kadar aç olduğunu farkına vardı. Damarları dudaklarına ne kadar yakındı. Bu, midesinin guruldamasına neden oldu.

Tannis'in gözleri büyüdü. "En son ne zaman beslendin?"

İnsanların aksine, beslenmelerine yemek demiyorlardı. Aynı şey değildi. Hem de hiç.

Yaptıkları şey insanların asla anlayamayacağı bir şekilde ilkel ve hamdı. Daha çok bir ritüeldi. Kendisi bilmezdi, çünkü yakınlık kurduğu tek şey soğuk, iğrenç bir koyun derisi mesaneydi.

Urian omuz silkti.

"Her gün beslenmiyor musun?"

"Neden zahmet edelim ki? Zaten hiç dolmuyor ki."

"Urian!"

Yorgun bir nefes verdi. "Yapma, Tannis. Tadının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İğrenç bir şey." Mesaneyi attığı çekmecedan çıkardı ve ona uzattı.

Yavaşça içti ve bir yudum aldıktan sonra iğrenç tadı yüzünden öğürdü.

"Sana söylemiştim."

Elini dudaklarına bastırarak mesaneyi adama geri verdi ve ürperdi. Hâlâ konuşamıyordu.

başını salladı ve sonra öksürdü. "Sen kazandın. Bu iğrenç." "Biliyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Keşke bir savaşçı olsaydım. Sana kötü davrandıkları için hepsinin kışına tekmeyi basar ve seni beslemeleri için onları zorlardım."

"Buna tecavüz denir, kardeşim. Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Birini bulmana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Kulağa ne kadar kolay geliyordu. Kana susamışlık ya da sarhoşluk bile ona karşı doğuştan gelen güvensizliklerini ya da korkularını geçersiz kılamazdı. Bu onu çok yalnız ve izole bırakmıştı. Kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Kocaman bir ucube gibi. Öyle ki, ilişki kurabildiği tek kişi bir ejderhaydı...

"Sana iyi şanslar dilerim."

"Tannis!"

Babalarının kükremesiyle sıçradı.

Urian onun elini sıkıca kavradı. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. En iyisi canavarla yalnız yüzleşeyim. Onu bu lanet olası evliliğe ben ikna ettim. Sadece bir kız çocuğu olsam da, kardeşlerimle aynı derecede omurgaya sahibim." Hüzünle gülümseyerek onun parmak eklemlerini öptü ve elini bıraktı. "Yakında senin için bir evlilik olacak, söz veriyorum."

Bu sözler karnına inen bir yumruk gibi çarptı. "Seninkinden sadece bir tane daha iyi."

"Ha, ha. Bu çok alçakçaydı, Urian. Senin için bile." "Özür dilerim. Dayanamadım."

Babasıyla yüzleşmek ve kocasından geriye bir şey kalıp kalmadığını öğrenmek için odadan çıkmadan önce ona bir öpücük kondurdu.

Urian iç çekerek başını taş duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Babasının boğuk sesi, öfkesi içinde garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Öfkesi yüzünden değil, onu besleyen sevgi yüzünden. Stryker başka hiçbir şey için bu kadar öfkelenmezdi. O tutkulu bir adamdı.

"Kahretsin, Tannis! Sana o pislikle evlenme demiştim!"

Urian, Tannis'in sakın ve tatlı sesine gülümsedi. "Ben dul muyum, Baba?"

"Hayır, ama anne olabileceğinden şüpheliyim."

Urian güldü. Ve bununla birlikte, kendi mata'sını ziyaret etmeyi arzuladı. Onu en son gördüğünden beri sanki sonsuza dek görüşmemiş gibi hissetmişti.

Ayağa kalkarak güçlerini zırhını giymek için kullandı - babasının Kalosis'ten ayrılırlarsa yapmaları konusunda ısrar ettiği bir şeydi bu. Ayrıca gruplar halinde dışarı çıkmaları gerekiyordu. Asla yalnız değillerdi.

En az dört. Daha fazlası daha da iyiydi. Babası bu kadar paranoyaktı, özellikle de söz konusu oğulları olduğunda. Stryker hiç kimsenin onları avlayan insanlar ya da tanrılar tarafından saldırıya uğrama riskini göze almasını istemiyordu.

Bu, Urian'ın karşı geldiği türden tek emirdi. O da sadece annesini ziyaret ettiğinde.

Pervasız olduğu için değil, onu korumak için. Nerede yaşadığını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. O çok savunmasızdı ve istediği son şey onu, hayatlarını uzatmak için hızlı bir ruha ihtiyaç duyabilecek birinin hedefi haline getirmektir. Daimonların gözü dönmüştü ve bunu yaptıklarında kimse güvende değildi. Herkesi avlayabilirlerdi.

Erkek, kadın,
çocuk. Bebek.

Kardeşleri isterlerse onu bulabilirlerdi. Bencilce olsa da, Urian onu her zaman onlar olmadan görmeyi tercih ederdi. Sadece Tannis onunla vakit geçirmekten kaçınmazdı. Ne zaman ziyaret etseler annelerini özveriyle paylaşır ve onu küçümsemeye ya da gölgede bırakmaya çalışmazdı.

Paris bile bu kadar nazik değildi.

Ayrıca, Xyn'in zırhına sahipti ve onu giydiği sürece zarar görmesi mümkün değildi. Onun kollarına sarılmak gibiydi ve açıklamaya meydan okuyan bir şekilde kendini güvende ve rahatlamış hissediyordu. Normalde ne zaman üzülse aradığı kişi Xyn olurdu.

Ama bu gece annesinin rahatını daha çok istiyordu.

Odasından çıkan Urian, her birinin annelerine götürmek istedikleri eşyaları koydukları sandığın yanına gitti.

ziyaretlerini küçük bir sepete koyarlardı. Bu, hepsinin birbirleri için iyilik olarak yaptığı bir şeydi. Sonra dar geçitten aşağı, Apollymi'nin saraydaki bölümüne doğru yürüdü, ailesinden kimsenin orada olmayacağını biliyordu, çünkü tanrıçadan babalarından korktuklarından daha fazla korkuyorlardı. Ve orada insan dünyasına bir geçit açtı. Tespit edilme riski olmadan bunu yapabileceği tek güvenli yer orasıydı. Eğer buradaki diğer insanlardan biri yarığı fark ederse, bunu Apollymi'ye ya da portalları kullanmaması gereken ama bazen tanrıçanın emriyle ya da bir insan veya iblis simsarı Jaden onları dışarı çağırdığında bunu yapan Charonte'lerden birine atfedeceklerdi.

Kanal, havada soğuk bir değişim olarak başladı, ardından iki dünyayı birleştiren büyük bir delik oluşturmak için birleşene kadar daha hızlı ve daha hızlı dönen parlayan parçacıkların parıltısı. Işık, karanlıkta yaşayanlar için kör ediciydi. Ve tıpkı ateşe yaklaşan pervaneler gibi, onları kendine doğru çekiyordu.

Urian içeri adımını atar atmaz, annesinin kulübesini normalde ziyaret ettiği saatten daha geç olduğunu fark etti. Bulutlu gökyüzündeki ayın yüksekliğine bakılırsa gece yarısına daha yakındı.

Yine de annesi, onlardan biri gelirse diye kulübesini genellikle gece yarısını çok geçene kadar açık tutardı.

Onun diyarına adım attığı anda, Urian beklenmedik derecede soğuk hava karşısında titredi. İnsan dünyasında alışması zor olan şeylerden biri de buydu. İklimdeki farklılık. Kalosis'te hava yıl boyunca sabitti. Asla çok sıcak olmazdı. Ne de çok soğuk. Yağmur yağmazdı.

Dışarıda...

Brr...

Ellerine üfleyerek ayaklarını yere vurdu, sonra kulübenin içinden gelen tuhaf bir ses duyunca durakladı. Tiz bir kahkahayı derin bir inilti takip ediyordu.

Urian'ın gözleri, çok iyi tanıdığı samimi sesler karşısında irileşti.

Annesinin bir sevgilisi vardı.

Zaman dondu ve nefes alamaz ya da düşünemez hale gelene kadar etrafına çöktü. Kalbi göğsünün ortasında sertçe çarpıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Bir yanı o kulübeye girip kızgın bir çocuk gibi onları parçalamak istiyordu. Onu bu şekilde kirletmeye cüret eden adamın bağırsaklarını deşmek. Kadının geri dönmesini ve babasından, ona bakan ve onun iyiliğini düşünen biriyken onu küçük düşürdüğü için özür dilemesini talep etmek istiyordu.

Ama içindeki erkek, zaman zaman onu zayıflatan yalnızlığını anlıyordu. Babası onun maddi refahını sağlamış olsa da, duygusal olarak onunla bir kez bile ilgilenmemişti. Stryker sürgünden beri onunla konuşmak ya da bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için bir kez bile buraya gelmemişti. Onu terk ediş şekli soğuk ve duygusuzdu.

Babaları hayatının bu kısmını tamamen onlara bırakmıştı. Yani hayır, bunu istediği için onu suçlayamazdı.

Arkadaşlığa ihtiyacım
var. Hala ...

Hayatına onlardan uzakta devam ettiği için yüreği yanan Urian ne yapması gerektiğini biliyordu. Onun için getirdiği sepeti yere bıraktı ve kendisine verdiği kolyeyi çıkardı.

Annesi, Apollite ailesinin tehdidi ya da lekesi olmadan mutlu olmayı hak ediyordu. O bir insandı ve bu onun dünyasıydı.

Onların değildi. Asla onların olamazdı.

"S'agapo, Mata," diye fısıldadı. Seni seviyorum.

Gözlerinde yaşlarla kulübenin kapısına dokundu, bunun son vedaları olacağını biliyordu.

En iyisi buydu. O bir insandı. O bir
Apollitti.

Sonsuza kadar lanetli. Sonsuza dek lanetlenmiş. Annesi bugünden itibaren karanlık olmak zorundaydı. Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir.

Apollymi'nin ona söylediği gibi, aşk kimsenin ihtiyaç duymadığı bir zayıflıktı. O artık bir çocuk değildi. O bir erkekti. A

Savaşçı. Oyuncaklarını b i r kenara atıp babasının onu yetiştirdiği askeri kucaklama zamanı gelmişti.

Ben halkıma önderlik edecek olan ışığım.

Olduğu şeyi değıştiremezdi. Kaderini de inkar edemezdi. Hayır, kaderini kucaklamasının zamanı gelmişti.

Tek başına.

10 Haziran, MÖ 9511

"Siz moronların beni buna ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum."

"Yüce Zeus, Archie... yeter! Kimse seni davet etmedi!" Paris, Urian'a sinirli bir bakış atmadan önce ona ters ters bakmak için durakladı. "Bir kez daha şikayet edersen onu durduğu yerde bıçaklamana izin veririm."

Theo elini Archie'nin ağzına kapattı. "Onu boğmama ne dersin?"

"Bu işe yarar." Paris kolunu Davyn'e doladı. "Şimdi biraz saygı göster ve çeneni kapat."

Ormanın içinden Davyn'in kız kardeşi ve eniştesinin yaşadığı köye doğru nispeten sessiz bir şekilde ilerlerken Archie hoşnutsuz sesler çıkarmaya devam etti.

Yollarına devam ederken Urian hiçbir şey söylemedi. Archie'nin burada olması onu rahatsız etse de, aslında bu kardeşinin çok tipik bir davranışydı. Davyn birkaç günlüğüne köylerine gelip ailesiyle birlikte olmak istemişti ve doğal olarak Paris de Davyn'in bunu tek başına yapmadığından emin olmak için onunla birlikte olmakta ısrar etmişti.

Hiç kimse bir aile üyesinin ölümünü izlemek için yalnız bırakılmamalıydı. Birlikte oldukları zamanların çoğunda birbirlerini öldürmeye çalışsalar da, bu onuru başkasına bırakmayacaklarını söylemeye gerek yok. Paris ve Davyn'in onlar olmadan insanlar âleminde tek başlarına hareket etmeleri çok tehlikeliydi. Davyn ailesine sahip çıksa da kendi başlarının çaresine bakabileceklerine inanmadılar.

Biri için. Herkes için.

İşte buradaydılar, topluca. Birbirlerine kızgın ve keskin nişancılar.

Xyn'in dediği gibi, ushe.

"Bu Pollux Tarikatı da neyin nesi?" Ophion sordu. Sarışın kalan diğerlerinin aksine, o

saçlarını babaları gibi siyaha boyamak için. "Tek kelimeyle mi? Aptalca!"

"Archie!" Paris sert bakışlarını yeniledi. "Dur!"

"Sorun yok Paris. Pek de haksız sayılmaz." Davyn Ophion'a üzerinde birbirine kenetlenmiş bir daire deseni bulunan küçük bir madalyon uzattı.

Ophion parçaya kaşlarını çatarak baktı. "Nedir bu?"

Urian, Archie ile bir kez olsun aynı fikirde olduğu için sesindeki küçümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Topluluklarındaki herkes bu amblemi, verdikleri sözü yerine getirmeye niyetli olduklarına dair bir dayanışma işareti olarak takıyor. Ya da Apollo'nun lanetinden kurtulmak ve Daimon'a gitmek için ayın intiharı yapmayacaklarına dair ettikleri yemine sadık kalan aile üyeleriyle birlikte olmak için bir araya geldikleri gece takarlar. Yirmi yedinci doğum günlerinde orada oturacaklar ve tanrının istediği gibi çürüyecekler." Alkimos ve Telamon'un gözleri dehşet içinde açıldı. "Archie haklı! Onlar aptal!"

"Teşekkür ederim. Sonunda benimle aynı fikirde olan biri çıktı."

Theo, Urian'ın sözleri karşısında homurdandı. "Sana sık sık katılıyorum. Sadece bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum çünkü başka kimsenin benim de senin gibi bir aptal olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Urian'ın kahkahası birdenbire ateş kokusu alınca kesildi. Koku kardeşlerinin her birine aynı anda ulaştı.

Çatırdama sesi de öyle. Çeliklerin çarpışması ve çığlıklar

...

Hep birlikte savaş moduna geçtiler ve bir falanks oluşturarak miğferlerini çekip kalkanlarını yerlerine kilitlediler. Urian alışkanlıktan dolayı zayıf tarafı aldı. Aralarındaki en güçlü savaşçı olarak, yıllar önce bunun için gönüllü olmuştu. Savaş söz konusu olduğunda, özellikle de insanlara karşı, mevcut sekiz kişi iyi pratik yapmış bir birlikti.

Davyn'in ailesinin ve köylerinin aksine, Strykerius'un oğulları Anglekos değillerdi - psişik güçlerini ya da üstün kuvvetlerini insanlara zarar vermek için asla kullanmamaya yemin etmiş Apollitler için kullanılan bir terim.

Onlar Spathi'ydi. Acımasız. Soğuk. Kan ve kemik için. Sadece Apollymi'ye sadık ve insan ırkına ve bir Apollite veya Daimon'u tehdit eden herkese karşı cehennem azabı çekiyorlardı. Bu yüzden amblemleri güneşin üzerinde bir ejderhaydı. Güneş, Yok Edici Apollymi'nin, ejderha ise babaları Stryker'ın işaretiydi.

Ve karanlığın örtüsü altında köye yaklaştıklarında, Urian seslere ve kokuya neyin sebep olduğunu gördü.

İnsan askerleri orada yaşayan Apollitleri yok etmişti ve hâlâ bulabildikleri her şeyi ve herkesi yağmalayıp yakıyorlardı.

Davyn acı dolu bir çığlık atarak neredeyse rütbesini kırıp ileri atılacaktı ama Paris onu yakalayıp geri çekti.

"Hayır, aşkım. İntikam adına. Sakin ol yoksa bizi de alırlar."

İnsanların onları gördüğü ve saldırmak için toplandığı kanıtlanmış bir şey.

Theo etraflarında dönerek bir daire oluşturdu. Urian, ona kendini beğenmiş bir alaycı bakış atan kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

"Ne?" Theo kırılgan bir ses tonuyla sordu. "Senin iğrenç bir pislik olduğunu düşünüyor olabilirim... ki öylesin Uri. Ama sen benim kardeşimsin. Bir insan eliyle öldüğünü görürsem lanet olsun."

"Evet," diye hırladı Archie. "Ve eve gidip Solren'e senin ölmene izin verdiğimi söyleyecek değilim. Hepimizin derisini yüzer."

Urian, kardeşleri bir savaş çığlığı atıp kendilerine karşı yapılan ilk saldırıya ve düşmanlarına sundukları aşılmaz duvara karşılık verirken güldü. Kopisi ve güçleriyle saldırdı, her ikisini de kullanarak insanları geri püskürttü ve kendisine ve kardeşlerine saldırırken onları ayaklarından düşürdü.

Çember şeklinde bir falanks halinde kalmaya niyetlenmişlerdi ama birkaç dakika içinde insanlar, özellikle de savaş arabalarında ciritlerle üzerlerine gelenler, saldırılarıyla onları parçalamıştı. Urian, savaş arabacılarından biri yanlarına gelip elindeki kırbacı ona indirdiğinde iki büküm oldu.

Kalkan. Kenara takıldı, onu öne doğru çekti ve korumalarından uzaklaştırdı.

Yine de Urian güçlerini kullanarak savaş arabasının dingilini kilitledi ve ona zarar veren piçi uçurdu.

Bir sonraki saldırgana saldırmak için döndüğünde, parlak mavi bir ışık gözüne çarptı.

Sarışın bir çocuk koşuyordu.

Çenesi gevşedi. Özellikle de çocuğun yanan bir kulübeye doğru koşmaya çalıştığını fark ettiğinde.

Kahretsin!

Urian çocuğu korumak amacıyla onu yakalayabilmek için kendini çocuğun pozisyonuna getirdi.

Bunu yaptığı anda çocuk dişlerini Urian'ın eline geçirdi.

Kesinlikle Apollite ve insan değil.

"Hey!" Urian kimin tarafında olduğunu göstermek için kendi dişlerini çocuğa gösterdi.

Urian'ın kendisine zarar vermek isteyen bir insan değil de bir Apollit olduğunu anlayan çocuğun gözlerinden yaşlar aktı. "Lütfen yardım edin! Mata'm ve kız kardeşim kapana kısıldı çünkü mata'm kör ve kız kardeşim onu bırakmıyor!"

Etrafına bakan Urian çocuğun da güvende olmadığını gördü. Etraflarını saran acımasız delilik denizinde değil. İnsanlar acımasızdı ve onlarla savaşanlar da daha iyi değildi. "Pekâlâ." Onu çalıların arasına doğru itti. "Eğil. Ben hemen döneceğim."

Urian binaya koşarken çocuk bir tavşan gibi kaçtı. Yangının gürültüsünden bile kızın ağladığını ve onu kurtarmaya çalışan annesine yalvardığını duydu. Onlara doğru yöneldi.

Ağzını ve burnunu çenesinin bir kısmıyla kapatarak yanan binanın içinden geçti, korlardan ve düşen kalaslardan elinden geldiğince kaçtı. Ateşten her zaman korkmuştu. Onları kolayca öldürebilecek bir başka şeydi.

Duman gözlerini yakarken alçakta kaldı ve kızı yanında bulana kadar zemin boyunca ilerledi

Kendinde değildi ve çok kötü yaralanmıştı. İnsanların onu istismar etmek için acele etmedikleri belliydi.

Urian kadına dokunduğu anda kadın çığlık attı ve ona doğru çılgınca sallanmaya başladı.

"Şşş, güvendesin. Seni tutuyorum." Fibula kemiğini çözdü ve pelerinini çıkardı, Sarraxyn'in zırhını alev geçirmez yaptığı için tanrılara şükretti. Garip bir şekilde, buranın bunaltıcı sıcaklığında vücudunu serin tutmayı bile başarmıştı.

"O bir Apollite, Mata. Onun da bizim gibi dişleri var."

Kadın beklenmedik bir şekilde adama sarılırken korkunç hıçkırıklara boğuldu.

"Sizi pelerinime saracağım ve ikinizi de dışarı ışınlayacağım. Tamam mı?"

Zayıfça başını salladı.

Urian hızla çıplak vücudunu örttü ve sonra onları yanan binadan çocuğun dönüşünü beklemesi gereken yere, umarım iyi gizlenmiş, o yokken kimsenin onu fark etmemesi ve zarar vermemesi için örtünün altına götürdü.

Üçü dışarı çıkar çıkmaz, oğlan çitlerin arasında saklandığı yerden koşarak yanlarına geldi. Kız kardeşini yakaladı ve ona sıkıca sarıldı. "Geras! Öldüğünü sanmıştım!"

Çocuk bir çığlıkla cevap verdi.

Kalbi alarmla çarpan Urian, onu alarma geçiren şeyin ne olduğunu görmek için döndü.

Bir insan çocuklara doğru koşuyordu. Güçleriyle kadını yere indirdi ve zırhlı adamı onlara ulaşmadan zar zor yakaladı. Urian bir kılıç tezahür ettirdi ve kalkanını bıraktığı yerden çekti. Kalkan ateşin içinden uçtu ve koluna sekip yerine sabitlenmek için savaştı.

İnsanı geriye savuran Urian, kısa kılıcıyla insanın kolunu kesti ve sonra dönüp kalkanının kenarıyla onu yakaladı. Tek bir yumuşak hareketle döndü ve

kopisiyle insanın boğazını kesmek için tekrar geldi.

İnsan sendeleyerek geri çekilirken ve ölmek üzere yere düşerken hırıltılı bir çığlık attı.

Adamın öldüğünden emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra Urian kalkanını sırtına bağladı ve anne ile çocukların yanına döndü. Kadın kör olduğu ve bir gece için yeterince travma yaşadığı için, ona dokunmadan önce ne yaptığını açıkladığından emin oldu. "Üçünüzü güvende olacağınız ve insanların size ulaşamayacağı bir yere götürüyorum. Bana güveniyor musunuz?"

"Evet," diye nefes aldı anneleri, pelerinini harap olmuş bedenine daha sıkı sararak.

"Benim adım Urian."

"Xanthia. Çocuklarım Geras ve Nephele."

Kendilerine yapılanlardan tiksinen ve bunun için kan dökülmesini isteyen Urian, elindeki göreve odaklanması gerektiğini biliyordu. "Bana katlan, güzel Xanthia. Şimdi kendini hazırla. Seni kucağıma almak için kollarımı sana dolamak üzereyim. Daha fazlası değil." Kadının çıplak ve morarmış bedenini dikkatle kucakladı ve ona yapılanları düşünmemeye çalıştı. Zavallı kadının gereksiz yere maruz kaldığı acımasız şiddeti. Bunun için insanlara ve bu tür hayvanlarla barış içinde yaşayabileceklerini düşünen zavallı Apollitlere lanet olsun. "Eğer hazırsanız?"

Başını salladı.

Urian onu kaldırırken olabildiğince nazik olmaya çalıştı.

Kolları onu sıkıca sardığı anda, hıçkırıklara boğuldu ve neredeyse ona karşı koyacaktı.

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum," diye nefes aldı.

Ama bir şeyi bilmek ve ona göre hareket etmemek tamamen farklı iki şeydi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Bir portal çağıran Urian, hızlı olması gerektiğini yoksa paniğinin onu alt edeceğini ve portalda onunla dövüşmeye başlarsa hepsinin ölebileceğini fark etti.

Kapı açıldığı anda çocuklar korku içinde geri çekildiler.

"Her şey yolunda," diye onları temin etti. "Işık size zarar vermez. Bu güneş ışığı değil. Kimsenin size zarar vermeyeceği bir diyara gidiyoruz. Hayatım ve şerefim üzerine yemin ederim." Elini Nephele'ye uzattı. "Elimi tut, sıkı tutun ve kardeşine tutun."

Belirsizlik içinde dudağını ısırды.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Xanthia. "Sanırım buna güvenebiliriz."

Kızın minik elinin hâlâ onunkini tutarken titremesi ne kadar üzücüydü. Onu en çok rahatsız eden de buydu; bu kadar küçük bir çocuğun bu kadar korkması. Hayatta sadece güveni ve iyi şeyleri bilmeliydi. Tüm çocuklar gibi.

Hiç kimse böyle bir ihaneti ve acıyı bilmemeli. Hele de bir çocuk.

Öfkesinden boğulan Urian, çocukların geri çekilip kendilerine zarar vermeyeceğinden emin olduktan sonra onları parlayan ışığın içinden geçirdi.

Geçit onları insan diyarından Kalosis'e sürüklerken çığlıkları kulaklarında yankılandı. Onları suçladığından değil. Ne bekleyeceğinizi bilmediğinizde ilk seferinde ürkütücüydü. Gerçi bilerseniz bile çok daha iyi değildi.

Ziyafet salonunun ortasına indiğinde, babasının tahtında sert bir bakışla oturduğunu ve parıldayan sisin içinden gelip ayaklarının dibine inen her aptalı yemek için orada beklediğini söylemesi de cabasıydı.

Babası, oğullarından herhangi birinin o gece karanlık bölgelerinden ayrıldığından habersiz olduğu için bu durum iki kat daha kötüleşmişti.

"Urian? Bu da ne böyle?" Babasının öfkesi önce dövülmüş, çıplak kadına, sonra da çocuklarına yöneldi.

Evet, bu, ebeveynlerin çocukları korkutmak için kullandığı efsanelerdeki bir canavarın yüzüydü. Urian bile babasının onu öldürmeyeceğinden emin değildi.

Çocuklar bu kaba havlamadan çığlıklar atarak geri çekildiler. Urian onları suçlamadı. Babasının öfkesi karşısında altlarına işeyen yetişkin adamlar görmüştü.

Diz çökerek, Xanthia'yı kendisine karşı dengede tutarken onları göğsünde topladı. "Şşşt, çocuklar. Sorun yok. Stryker benim solrenim. Size zarar vermeyecektir."

Öte yandan, babası böylesine bariz bir itaatsizlik yüzünden onu dövebilirdi.

Önce Nephele sakinleşti. "Baban mı?"

Başını salladı. "Merak etme. Her zaman vahşi görünür. Ama sadece insan yer." Gülümseyerek Geras'ın sırtını ovuşturdu. "Bir sürü oğlu ve torunu var. Sana kızgın olmadığına söz veriyorum. Tokatlamak istediği kişi benim."

Bu, çocuğu güldürmeyi başardı. "B-b-b-b-ama sen bir erkeksin. Bizi kurtaran vahşi bir savaşçı!"

"Babama değil. Güven bana. Onun gözünde ben senden daha büyük değilim."

Nephele yüksek sesle fısıldamak için annesine doğru eğildi. "Mata, onun babası bir Daimon! Ve devasa!"

"Şşş, Neph. Bu onu kızdırabilir."

Urian kollarında Xanthia ile ayağa kalktı. "Köyleri insanlar tarafından saldırıya uğradı. Onlara yardım etmesi için Tannis'e ihtiyacım var. Hanımefendi ağır yaralı."

Babasının kaynayan öfkesi ölümcül bir seviyeye ulaştı. "Kardeşlerin nerede?"

"Dövüşme

k."

"Trates!"

Urian onun ses tonundaki öfke karşısında irkildi. "Solren-"

"Ben dönene kadar senden tek kelime duymak istemiyorum. Ona ve çocuklara göz kulak ol. Bizim için geçidi aç ki aptal kardeşlerini nerede bıraktığını bileyim ve sakın savaşa geri dönmeye kalkma yoksa bana yardım et, seni olduğun yerde iğdiş ederim ve bir daha asla evinden ayrılmamanı sağlarım!"

"Emredersiniz, efendim." Urian sorgusuz sualsiz itaat etti.

Babası ve bir grup Illuminati gittikten sonra Geras'a baktı. "Dediğim gibi, hâlâ senin yaşında olduğumu düşünüyor. Üstelik beyinsiz."

Urian onları salondan evine doğru götürürken Geras gözlerini kocaman açarak Nephele'nin koluna yapıştı. Elini kullandı

telepati yoluyla kız kardeşini çağırdı, böylece kız kardeşi onu sarayda karşılayabilecek ve yataklar hazır olacaktı.

Neyse ki o geldiğinde Archie'nin karısıyla birlikte kapıdaydı. Onları ışınlayabilirdi ama Xanthia'nın ne kadar zayıf olduğunu ve yanlarından geçen her gölgeden ürken çocukların korkusunu göz önünde bulundurarak, hiçbirine daha fazla zarar verme ya da travma yaratma riskini almak istemedi.

Tannis onların perişan hallerini görür görmez nefesi kesildi.

Uzun boylu, kıvrak ve güzelliğin timsali olan baldızı, içinde bulundukları durum karşısında yüzünü buruşturdu. Archie'nin nasıl olup da bu kadar güzel ve nazik bir eş bulacak kadar şanslı olduğunu asla anlayamayacaktı. Ya da bunu yaptıktan sonra bu aptalın onu neden aldattığını. Yine de kardeşi, sadece Archie'nin bildiği nedenlerden dolayı sürekli yoldan çıkıyordu.

"Hoş geldiniz, ufaklıklar. Ben Hagne. Neden benimle gelmiyorsunuz, onlar mata'nızla ilgilenirken ben de sizi temizleyeyim? Sizi bekleyen sıcak suyum ve oyuncaklarım var." Urian'a doğru sempatik, acı dolu bir yüz ifadesi takındı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı.

Kaşları daha da çatıldı. "Archie'yi bıraktığınızda en azından yaşıyor muydu?"

"Evet."

"Tanrılara şükürler olsun. Çünkü eve döndüğünde onu öldüren kişi ben olmak istiyorum."

Bu çok berbat bir şeydi ama dürüst olmak gerekirse, bunun için onu suçlayamazdı.

Urian tek kelime etmeden Xanthia'yı yatak odalarına doğru taşıdı.

Tannis koşarak onun önüne geçti. "Onu benim eski odama koyabilirsin. Hizmetçilere çoktan bir yatak hazırlattım. Orada daha rahat edecektir."

Urian "misafirinin" etraflarında kimlerin olduğunu göremediğini bildiğinden, onun için açıkladı. "Xanthia, bu benim kız kardeşim Tannis. Seni onun bakımına teslim ediyorum. Son derece naziktir... en azından kardeşleri olmayanlara karşı. Ve bir

herkese karşı iyi, nazik bir hanımefendi." Urian onu Tannis'in odasına götürdü ve şefkatle yatağa yatırdı. "Emin ellerde olacaksın."

Geri çekilmeye başladığında, Xanthia onun kolunu yakaladı. "Teşekkür ederim."

"Hiçbir şey düşünme. Şimdi dinlen. Sen iyileşene kadar çocuklarına iyi bakılmasını sağlayacağım." Ona yaptıkları için kendini çok kötü hisseden adam, güven verici bir şekilde elini okşadı ve onu serbest bıraktıktan sonra kabul salonuna geri döndü.

Hagne hizmetkârlara çocukların yıkanması için daha fazla sıcak su çekmelerini ve giysi getirmelerini emrediyordu. Urian'ı görür görmez onu kenara çekti. "Babaları gözlerinin önünde öldürüldü. Bunu biliyor muydun?"

Sonsuza dek görecekları kâbusları düşününce yüzünü buruşturdu. "Hayır. Babaları hakkında soru sorma fırsatım olmadı. Onları bulduğumda her şey çok hızlı geliyordu." Öfke ve keder onu boğdu. "Annelerine ne olduğunu gördüler mi?"

"Hiç sanmıyorum. Onları izlediğim ve dinlediğim kadarıyla, insanlar evlerine geldiğinde çocuğun babası onu pencereden atmış ve ahıra koşturmuş. Çocuk arkasına baktığında babasının öldüğünü görmüş. Kız da öyle, sonra annesi onu onların elinden kurtarmak için zamanında mahzenlerine saklamış."

"Tanrılara şükürler olsun." Aksi takdirde Nephele de tecavüze uğrardı.

Aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan Hagne ona tokat attı. Yanağı acıyan Urian ona bakakaldı. "Bu ne içindi?"

"Orada ne yapıyordun ki? Kocamla!"

Ona ters ters bakarak, hırpalanmış çenesini ovuşturdu. Kahretsin, neredeyse bir erkek kadar sert vurabiliyordu.

Yine de birkaç erkek kardeşinden daha sert vuruyordu. "Davyn'e şafakta başlayacak olan yirmi yedinci yaş gününde eniştesini görmesi için eşlik etmek. Kocasını öldüğünde kız kardeşinin yanında olmak istemişti. Onun ve çocuklarının yalnız kalmasını istemedi."

Adamın zırhlı koluyla vambrace arasında çıplak kalan koluna bir tokat attı. "Seni düşüncesiz pislik! Seni ve Paris'i öldürebilirim! Aptallığınız için ikinize de lanet olsun!"

Yüzünü buruşturarak onun vuruş menzilinden çıkarken kasıldı. Uzun kolları ve erişim mesafesi için ona lanet olsun. Beklenen mesafenin üç katına uzanmayı başarabilen bir çocuk gibiydi. "Neden? Archie bizden nefret ediyor."

"Hades'in peştamalı, öyle. Seninle ve ikizinle anlaşıyor çünkü tıpkı onun gibisiniz ama ikinizi de kendi hayatından daha çok seviyor. İkinizden birine bir şey olursa ölür, bu yüzden bu gece evde kalması gerekirken buraya gelmekle aptallık etti."

Hâlâ tek kelimesine bile inanamayan Urian ona bakakaldı. "Archimedes Strykeros mu? Koca götlü mü? Bilirsin işte? Günlerini beni yere sermeye çalışarak geçiren vahşi mi? Beni yere yatırıp suratıma osuran?"

"Evet. Aynı iğrenç yaratık." Onun kabalığınan duyduğu hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "İster inanın ister inanmayın, kimse size zarar veremesin diye sizi sertleştirmeye çalışıyor."

"Buna zerre kadar inanmıyorum."

"Öyle yapmalısın." Hagne çocuklara doğru yönelmeden önce son bir kez koluna yumruk attı.

Acıdan yüzünü buruşturan Urian sert bir iç çekti. Kahretsin, eğer onu döven kardeşleri değilse, kız kardeşlerinden biriydi. Kaybettiği için kazanamazdı.

"Uri?"

Harika... Şimdi onunla uğraşma sırası Tannis'te olacaktı.

Onu kızdırmak için ne yaptığını ve koridora geri dönerken nasıl misilleme yapacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Onu bıraktığı odaya varana kadar attığı her adımda midesi sıkışıyordu. Açmak için omzunu kapıya dayadı.

Tannis içeride, yatağın yanındaydı.

Urian kısa bir süre durdu, gördüğü manzara karşısında kafası karışmıştı. "Bana mı ihtiyacın vardı?"

"Evet." Çenesini Xanthia'ya doğru salladı. "Kocasının nerede olduğunu biliyor musun?"

Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Onu insanlar öldürdü."

Tannis acıyla yüzünü buruşturdu ve derin bir iç çekti. "Zayıf ve beslenmeye ihtiyacı var. O halde onun için ayıracak kanın var mı?"

Dudağını kıvırmamak için kendini zor tuttu ama Tannis haklıydı. Xanthia bir Apollite'nin normalde yaptığı gibi beslenecek durumda değildi. "Hala taze olup olmadığına bakacağım. Çabuk bozulma eğilimindedir." Babasının zorla yaptığı bağışların en kötü yanı da buydu. Sadece birkaç saat işe yarıyorlardı. Şanslıysa belki bir gün.

Urian onları bıraktı ve odasına gitti. Kan keselerini sakladığı küçük taş sandığa yöneldi ve en sonuncusunun mührünü açtı.

Zekice kokladı.

Evet, bu çok iğrenç bir şeydi... Gerçi hiç de çekici değildi. Kan bir bedenden çıktıktan sonra hızla soğurdu. Neredeyse anında çürümeye başladılar. Dakikalar içinde metalik tat daha da kötüleşti.

Bir saat sonra mide bulandırıcıydı.

Ama dilenciler seçici olamazdı. Bu yüzden onu kız kardeşine götürdü ve teslim etti.

"Fazla bir şey değil. Yine de hepsini alabilir." Açlıktan ölmeye alışkındı.

"Teşekkür ederim."

Başını eğen Urian, Xanthia tattan dolayı öğürmeye başladığında kapıya ancak ulaşabilmişti.

"İçmek zorundasın," diye ısrar etti Tannis, normalde ona ayırdığı o sinirli ses tonuyla. "Eğer içmezsen ölürsün."

"Ben... Ben yapamam!" Onu iterken hıçkırarak ağladı ve Tekrar kustu.

Bu hissi biliyordu. Bu kesinlikle sonradan edinilmiş bir tattı ve o taze kana alışkındı.

Urian ne yapacağını düşünürken tereddüt etti. Kız kardeşi haklıydı. Kan olmadan, Xanthia'nın vücudu iyileşemezdi ve o

beslemeleri gereken çocukları vardı. Başkalarının kanını alabilse de, Apollit çocuklar genellikle bir yabancından kan almak yerine tanıdıkları ve rahat oldukları kişilerden beslenmeyi tercih ederlerdi. Kan alışverişleri yakın ve kişiseldi. Genç birinin yeni tanıştığı biriyle yapmak isteyeceği bir şey değildi. Bu tür bir pervasızlık ergenlik çağına kadar ortaya çıkmaz ve "el altında" ne varsa onunla yatmayı arzulayan hormonları hızlandırır.

Çocuklar normalde sadece ebeveynlerinin onları beslerken kucaklamasını isterlerdi, özellikle de beslendikten hemen sonra uykuya dalma eğiliminde oldukları için.

Nephele ve Geras bu gece bir ebeveynlerini kaybetmişlerdi. Bir başkasını kaybetmeyi göze alamazlardı.

Kendini durduramadan yatağa döndü ve Xyn'in onun için yaptığı vambrace'in bağcıklarını çözmeye başladı. "Al bakalım."

Xanthia onu göremese de, irkilerek başını kaldırdı.

Kız kardeşi gibi.

Tannis kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Her şey yoluna girecek," diye ikisine de güvence verdi. "Onu kolumdan besleyebilirim." Xanthia'nın yüzündeki dehşeti gördü, ancak görmeyen gözleri onun samimi olup olmadığını bilmiyordu. "Kız kardeşim güvenliğinizi ve refahınızı sağlamak için kalabilir. Ben sana dokunmayacağım. Sadece çocuklarını besleyebilmen için ihtiyacın olanı al."

Tannis başını salladı. "Urian... bu seni zayıflatır." Bakışları, zırhının onu örtmediği ve birkaç kılıç darbesi aldığı kolundaki yarıklara kaydı.

"Ve sen yaralısın."

"İyi olacağım, Tanny." O yaralara birkaç dikiş atılması gerekiyordu.

Kardeşleriyle antrenman yaparken daha kötü sakatlıklar geçirmişti.

Xanthia yorganı çenesine kadar çekti. "Karı aldırılmaz mı?"

"Benim yok." "Sen

bir Daimon

musun?"

"Hayır, ben hala bir Apollit'im. Sana zarar gelmeyecek." Kolunu kızın tam önüne koydu, böylece kız kolunun sıcaklığını hissedebilecekti. "Hazır olduğunda burada olacak. Daha fazla yaklaşmayacağıma söz veriyorum. Solren seni besliyormuş gibi güvendesin."

"Kardeşim onurlu bir adamdır. Sözünden dönmez."

Birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra Xanthia battaniyeyi indirdi ve uzanarak adamın ön kolunun etini nazikçe parmakladı. Uzuvarının uzunluğunu keşfetmesinin verdiği hassas hisle derisi karıncalandı.

Nefesi onu daha da heyecanlandırdı ve dudaklarını yalayıp ısırarak hassas bir nokta bulmak için etini nazikçe parmaklarken onu daha önce hiç olmadığı kadar sertleştirdi.

Urian gözlerini kapadı ve kendini acıya hazırladı. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. En son doğal yollarla beslenmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordu. Ergenlikten sonra bunun tamamen farklı bir his olduğunu biliyordu. Ama her zaman hormonal dalgalanmanın sadece beslenen kişi tarafından hissedildiğini varsaymıştı.

Yanılıyordu.

Dişlerini derisine batırdığı an, tüm vücudu yıldırım çarpmış gibi canlandı. Sahip olduğu her bir sinir ucu gerildi. Daha da kötüsü, onu beslemesi daha da sertleşmesine neden oldu. Onu hayal edilemez bir şehvetle arzulamasına neden oldu.

Sevgili tanrılar...

Tüm bunların etkisiyle titredi.

İlk kez, bir trelosun öldürme çılgınlığına başlamadan önce nasıl hissetmesi gerektiğini anladı. Çünkü bu, bu delilikti.

Onu hemen o anda ve orada alma dürtüsüyle savaşırken nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Diğer elini yumruk yaparak hareket etmemek için kendini zorladı. Buna cesaret edemedi.

Ve bu, hayatı boyunca başardığı en zor şeydi. Vücudundaki her bir molekül onu beslemek ve almak istiyordu. Bu öylesine ezici bir ihtiyaçtı ki, buna nasıl karşı koyabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tannis'in yanakları pembeleşirken, her geçen kalp atışında daha da rahatsız olduğu gözle görülür hale geldi. "Ben çocukları kontrol etmeye gidiyorum." Neredeyse koşarak odadan çıktı.

Yine de Urian hareket etmedi. Cesaret edemedi.

Xanthia onun kolunu yalayıp emiyor, gittikçe daha çılgınca bir hızla içerken hırıliyordu. Tırnaklarıyla adamın derisini tırmalamaya başladı.

Bu sesler, onun gül kokulu saçlarının kokusuyla birleşince... tek yapmak istediği, onun sıcaklığı ve kokusuyla kaplanıp içinde kaybolana kadar kendini onun derinliklerine gömmekti.

Daha da kötüsü, onun dudaklarını boynunda hissetmek istiyordu. Sırayla onun kanını tatmak...

Kesin şunu! Sen bir hayvan değilsin!

Hayır, ama şu anda öyle hissediyordu. İçindeki iblis sürünerek salyalarını akıttı.

Ta ki tırnaklarını adamın pazularına geçirip tamamen hareketsiz kalana kadar.

Şaşkın bir nefesle ona baktı.

Çenesi düştü ve titredi. Dudaklarındaki kan görüntüsü onu daha da cezbetti. Kanı yaladı, sonra irkilerek çenesine dokunmak için uzandı. "Seni nasıl görebilirim? Nesin sen?"

O da aynı şekilde afalladı, ağzı açık kaldı. "Pardon?"

Gözlerini kısarak ona baktı, kesik kesik bir nefes aldı ve çenesini parmakladı. Bakışları inanılmaz bir merakla doluydu. "Ben kör doğdum..." Odanın etrafına göz gezdirdi. "Şimdiye kadar sadece belli belirsiz gölgeler gördüm. Gün ışığından sürgün edilmemin ironisi zaten onu hiç görmemiş olmamdı. O günleri hatırlayacak kadar yaşlı olduğumdan değil." Xanthia bakışlarını onunkilere çevirirken gergin bir kahkaha attı. "Sen çok güzelsin. Seni nasıl görebilirim... ya da başka bir şeyi?"

Onun sözlerine acı acı gülme sırası Urian'daydı. "Dediğin gibi, mibreiera, hayatın boyunca kördün. Sende

Beni kıyaslayacak kimse yok. İnanın bana, özel bir şey değilim." Adam uzaklaşmak için hamle yaptı ama kadın onun kolunu yakaladı ve yanında tuttu.

"Teşekkür ederim, Urian." Gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Bizim için... benim için yaptıklarının karşılığını ödeyebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Urian!"

Yakından tanıdığı o gürültülü hırıltı karşısında yüzünü buruşturdu.

Yatağın içine doğru büzülürken yanaklarının rengi soldu. "Senin solren?"

Başını sallayarak ona sırtıttı. "Keşke havlamanın ısırmasından daha kötü olduğunu söyleyebilseydim. Ne yazık ki çok daha hafif."

Ve o daha kıpırdayamadan kapı, delicesine öfkeli bir Daimon'u içeri almak üzere kırılarak açıldı.

Babasının yüzündeki ifade, Apollymi'nin normalde Daimon tozu veya Apollit bağırsaklarından oluşan parlak bir gösteriyle etraflarında çok sayıda cesedin patlamasıyla sonuçlanan patlayıcı öfke nöbetlerinden birini yansıtıyordu. Bu normalde Trates'in saklanmak için bir köşeye kaçmasına neden olan türden bir öfkeydi. Ve Urian babasının omzunun üzerinden, Paris'in gölgelerden kardeşinin kığını koruması için ona yalvardığını görebiliyordu.

Şimdi ne olmuştu?

"Kardeşlerinin gitmesi için ısrar eden sen miydin?"

Neredeyse hiç. Öyle ya da böyle umurunda bile değildi. Davyn'in yalnız gitmemesi konusunda kararlı olan Paris'ti ve Urian yolculukta kendisine eşlik edilmesini isteyen ikizi tarafından onlara katılmaya ikna edilmişti.

Urian onaylandıktan sonra ilk ısrar eden Theo olmuş, ardından da Ophie üzerine gitmişti. Ondan sonra Theo, Alkimos'u taslak olarak hazırladı ve olay oradan tırmandı.

Paris hâlâ babalarının arkasından yaptığı sessiz hareketlerle ona yalvarıp yakarıyordu. Belli ki burada onun kaçırdığı bir şeyler oluyordu. İkizi için çok önemli bir şey.

Bunun seni her türlü pisliğe bulaştıracağını biliyorsun. Yoksa Paris böyle davranmazdı.

Evet, öyle yaptı.

Sadece bu bile kardeşinin dişlerini boğazına geçirme isteği uyandırıyor. Neden onu bu duruma sokmuşlardı? Bir kez olsun hain bir eşek gibi davranıp onları cezalandırması için babasına teslim etmek istedi.

Üzülerek söylemeliyim ki, değildi. Ve kendine sadakati olmamasından nefret ediyordu. Onlara olan sadakati her zaman kendini korumasından daha öncelikliydi.

Urian bakışlarını ikizine dikti. Oh, bana borçlusun, seni pire torbası! Düşüncesini kardeşine yansıtmak için güçlerini kullandı.

Paris ona bir öpücük verdi.

Buna müstehcen bir hareketle ya da bıçak fırlatarak karşılık vermek isteyen Urian tepki vermemek için kendini zorladı. "Soruna nasıl cevap vereceğimden emin değilim, Solren." Bunun en büyük sebebi ona yalan söylemek istememesiydi.

Babası ona öyle sert bir tokat attı ki, bir an için bilincini gerçekten kaybedebileceğinden korktu.

Ya da birkaç diş.

Olduğu gibi, duvara çarptı ve kendini oradaki sandığa zorlukla tutturdu. Yağ lambası takırdadı ve neredeyse yere düşüyordu.

"Telamon ölümün kıyısında yatıyor. Hayatta kalması için tanrılara dua etsen iyi olur. Kardeşlerin hâlâ savaşırken bir daha savaştan kaçarsan, yardım et de korkaklığın yüzünden bağırsaklarını deşeyim!" Urian'ı saçlarından yakaladı ve kapiya doğru savurdu. "Bir yabancı için aileni terk ettin! Bu ne cüret!" Onu eşikten içeri tekmeledi.

Hiçbir sözün onu kurtaramayacağını bildiği için Urian çenesini kilitledi, ellerini yüzüne götürdü ve kendini gelecek dayığa hazırladı. Bunun için Paris'e lanet olsun. Ve onu uyarmadığı için. Babalarını deliliğe sürükleyen tek şey buydu ve Paris bunu biliyordu. Apollo ve piç tanrının babalarını her zaman ihmal etmesi ve herkesi ve her şeyi ondan üstün tutması sayesinde, Stryker onların bu hatayı yapmasına asla katlanamazdı. Ya da buna yakın bir şey.

Her şeyden önce kan.

Urian darbeler vücudunun üzerine yağarken tısladı. Babasının ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onu cezalandırmakla ilgili değil, kendi babasına saldırmakla ilgiliydi. Bu saf, katıksız bir nefretti.

Ve bu onu ruhunun derinliklerine kadar, zırhının içinden bile soktu.

Çoğunlukla kendini koruyamadığı için. Babasına vurmayı reddetti. Herhangi bir sebepten dolayı.

"Strykerius!" Bir dalga odaya yayıldı ve babasını kendisinden uzaklaştırdı.

Kör edici acıdan nefes nefese kalmış ve güçsüz düşmüş olan Urian titreyerek yere uzandı. Apollymi babasına ters ters bakabilmek için aralarındaki odada cisimlenirken tepeden tırnağa ağrıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bir oğlun yaralandı diye diğerini öldürmeyi mi planlıyorsun? Hangi mantıklı dünyada bunun bir anlamı var?"

Aklı gözlerine geri döndüğünde babası kendini ayağa kaldırdı. Sonunda kendini kontrol ederek Urian'ın yanına diz çöktü ve saçlarını Urian'ın acıyan yanağından, gözünden ve çenesinden geriye doğru taradı, böylece Urian'ın yüzünü kavrayıp verdiği hasarı inceleyebildi. "Özür dilerim."

Sanki umurumda.

Babasını iten Urian yuvarlandı ve aslında onu hiç desteklemek istemeyen bacaklarının üzerinde durdu. O anda, varlığının her parçasıyla babasından nefret etti.

İkizinden daha da çok nefret ediyordu. Bunun için ikisine de lanet olsun. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve onların saldırganlığının yükünü çekmekten bıkmıştı. Tek yaptığı birine yardım etmeye çalışırken dayak yemekten bıkmıştı.

"Urian..."

Bunu duymak istemediği için babasını görmezden geldi ve odasına doğru ilerledi. Kapıyı çarpmayı tercih etmesine rağmen, güçleriyle kapıyı nazıkçe kapatmak için kendini zorladı. Ama ihtiyacı olan son şey, bu gece başka bir ev kuralını ihlal ettiği için bir kez daha dayak yemekti.

Bir damla daha kan kaybetmek için bile çok zayıftı. Acıdan nefesi kesilmişti, burnunu sildi ve ağzındaki kanı yıkanmak için kullandığı leğene tükürdü, sonra ağzını çalkaladı. Kahretsin, acıyordu. O kan dişlerini gevşetmişti. Onlara ihtiyacı olduğundan değil.

Yine de...

Arkasındaki hava kıpırdadı. Babası ya da kardeşi olduğunu düşünerek gerildi.

"İyi misin?"

Xanthia'nın beklenmedik nazik sesi karşısında nefesi kesildi.

Güzel, hırpalanmış egosunun ihtiyacı olan tek şey buydu ...

Utanç ateşi yanaklarını yaktı ve yaralarının daha da yanmasına neden oldu. Bir bez kaparak şişmiş dudaklarını sildi. "İyiyim." Ona baktı. "Dinleniyor olmalısın."

"Seni kontrol etmek istedim." Sertçe yutkundu. "Bizi kurtardığın için cezalandırıldığın için çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Evet, kardeşlerimin kendi başlarının çaresine bakabileceğini düşünmüştüm. Onlar devasa, kavgacı pislikler. Üstelik silahlıydılar. Sen ve çocukların değildi. Bir avuç zavallı insana karşı kendimizi savunamıyorsak ölmeyi hak ettiğimizi her zaman söyleyen solren'imın neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Hayatımızın her günü kendimizi korumamız ve onlara karşı savaşmamız için bizi eğitti."

"Bize onların yanında barış içinde yaşamamız öğretildi. Savaşmayı öğrenmezsek ya da silah taşımazsak bizi rahat bırakacaklar ve bize zarar vermeyeceklerdi. Bizler çiftçi ve çobandık. Aramızda bir savaşçı bile yoktu."

"Evet, biliyorum. Davyn'in babası kız kardeşi kocasının ailesiyle yaşamaya gittiğinde çok öfkelenmişti. Ona bunun bir hata olduğunu söylemişti. İnsanların kendi dünyalarında yaşamalarına asla izin vermeyeceklerini... eğer bir kurtla yatarsan, yenilmeyi bekle."

"O haklıydı." Elinden bezi aldı ve alnını silmek için kullandı. "İyileşmek için beslenmen gerekiyor. Seni kim emziriyor?"

"Donörler arasındayım." Tam olarak yalan sayılmazdı. Sadece beslendiği canlı donörlerin olmadığını, daha ziyade babasının adamlarını bırakmaya zorladığı kanı topladığı mesaneler olduğu gerçeğini atladı.

"O zaman kanımı sana sunuyorum."

Bu teklif karşısında şaşkına dönen Urian'ın ağzı sulanmıştı ama bunu ona yapamazdı. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. "Xanthia-"

İtirazını durdurmak için parmaklarını adamın dudaklarının üzerine koydu. "Bizim için yaptığın onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim. Tanrım, Urian... hayatımda ilk kez görebiliyorum! Lütfen, bunu senin için yapmama izin ver."

Boynunu ona doğru uzatırken daha fazla itiraz etme düşüncesi yok oldu. Belki de açlıktan ölüyor olmasaydı ve duygusal olarak ham olmasaydı, içinde bir parça asil kahraman bulabilirdi.

Ama tam o anda, kadının sunduğu teselliye geri çeviremeyecek kadar acı çekiyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Bu bencilceydi ama umurunda değildi. Acı ve ağrı içinde, içindeki iblisin kontrolü ele geçirmesine izin verdi ve onu durdurmak için herhangi bir nezaket kırıntısı bulamadan önce dişlerini etine batırdı.

Ve bunu yaptığı anda, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen, açıklanamaz bir zevk içini parçalayınca hırladı. Her şey daha keskin ve net hale geldi. Renkleri daha canlı görüyordu. Saçlarının kokusu, doğrudan kasıklarına giden derin bir açlığı uyandırdı. Kutsal tanrılar...

Apollitler ve Daimonların akıllarını kaybetmelerine şaşmamalı. Bunu şimdi anlıyordu.

Nefesini sertçe içine çekerek, kızın peplosunun eteğini kaldırmadan ve içindeki canavarı doyurmaya çalışmadan önce kendini zar zor tuttu. Ama insanların yaptıklarına bakılırsa

onu bu şekilde kullanmayı reddetti. Onun kan ihtiyacını karşılaması yeterliydi. Ondan daha fazlasını alamazdı.

Bu gece olmaz.

O bile o kadar hayvan değildi.

Onun kanını almak yeterli bir izinsiz girişti. Yine de ondan daha fazlasını istiyordu. Ellerini saçlarında gezdirdi, başını avuçlarının arasına alırken kafa derisine doğru yaydı. Boğazının derinliklerinde inleyerek vücudunu onunkinin etrafına sardı, bu da adamın kendini tutmasına yardımcı olmuyordu.

Urian ihtiyacı olan sıcak kanın tadına bakarken onun tenini yaladı ve okşadı. Babasının ona sağladığı soğuk, cansız boktan çok daha tatlıydı. Ve onun yumuşak, tatlı bedeninin kendisine doğru bastırıldığının farkındaydı. Ölmeye hazır olana kadar o kıvrımları her santimine sürtüşünün.

Derin, açlık dolu bir hırıltıyla onu duvara yasladı ve kalçalarını onunkilere dayadı.

Xanthia soluk soluğa kaldı, sonra eliyle onu kavrayabilmek için vücutlarının arasına uzandı.

Aletine dokunup onu okşamaya başladığı anda, vücudu iradesi dışında tepki verip kendini avucunun içine bıraktığında haykırdı. Mahcup bir şekilde geri çekilerek onun bilmiş bakışlarıyla karşılaştı.

Ama artık çok geçti.

Bilmiş bir bakışla ona gülümsedi. "Bakire misin?"

Yanakları biraz daha ısınırca kafası tutuşacaktı. Gözlerini kaçırdı, apaçık gerçeği itiraf edemeyecek kadar utanmıştı.

Gülümseyerek dudaklarını öptü, sonra da ısırarak kanının kendi kanına karışmasını sağladı. "Ne zaman acıkırsan Urian, seni beslemekten büyük mutluluk duyarım. Gel ve beni bul."

Şok ve şaşkınlık içinde, Xanthia'nın ellerini onun leğeninde yıkamasını izledi, sonra da bu gece olan her şeyi çözmeye çalışması için onu odasında yalnız bıraktı.

Lanet olsun.

Sarsılmıştı. Sersemlemişti ve hayatında hiçbir konuda olmadığı kadar kafası karışık, hiçbir şeyle gerçek anlamda başa çıkamıyordu. Ama kadının teklif ettiği şeyden daha fazlasını istiyordu.

Hayır, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kızın kanının tadı hâlâ ağzındaydı. Dudaklarında. Kadının kokusu hâlâ burun deliklerinde ve teninde dolaşıyor, onu daha da acıktırıyordu. Vücudu yeniden sertleşmeye başladı.

Ta ki başka bir düşünce araya girip önceliği alana kadar.

Bir aptal kardeşi kontrol etmesi ve diğerinin kıcını tekmelemesi gerekiyordu.

Bu yüzden çabucak yıkanıp giyindi, sonra da babasının onu inandırdığı kadar ölüme yakın olmayan Telamon'u bulmaya gitti. Aslında, Urian'ın şimdi piçin yatağının ucunda beklediği yerden daha çok bir sıyrık gibi görünüyordu.

Bacaklarını iki yana açmış olan Urian, kollarını iki yana açmış, yerde yatıp kendisine bakan Telamon'a dik dik bakıyordu. "Senin daha çok bir cesede benzemeni bekliyordum kardeşim."

Telamon, Urian'ın hırpalanmış yüzünü görünce yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana böyle görünmenin sebebinin ben olmadığımı söyle."

"Hayır, Paris öyle. Ve ben buradan ayrıldığımda, o benden çok daha kötü görünecek."

Telamon güldü, sonra acı içinde inledi. "Asla bir insana sırtını dönme, Uri. Onlar hain küçük piçler! Thanatotik kaltak birinin gerçekten karşılık vermesinden o kadar korktu ki kılıcını düşürdü ve yere yığıldı. Onu öldü sandım, bu yüzden arkamı döner dönmez ayağa kalktı ve bir dirgenle bıçaklandım. Kendi kılıcını geri almak için bile çabalayamadı. Ah! Rezillik. Üzerine işenip ateşe verilmeyi tercih ederdim."

Urian, Telamon'un babasının onu inandırdığı kadar ölüme yakın olmadığına şükrederek kardeşiyle birlikte güldü. "Hayati organlarını ıskaladığına sevindim."

"Ben de öyle. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımı Archie'ye borçlu olduğum için daha çok utanıyorum. Gah! Bunun sonunu asla duyamayacağım."

Urian başını sallayarak ona doğru yürüdü ve sarıldı. "Beslenmene ve dinlenmene izin vereceğim. Gerçekten, iyi olmana sevindim. Nefret

Ama gidersen seni özlerim. O zaman hatalarım için suçlayacak kimsem olmazdı."

"Evet. Senden nefret ediyorum, seni annesiz, keçi tepen köpek."

Urian onu sertçe sıktı, sonra bırakmadan önce sarı saçlarını çekti. "Uykunda öl."

"Sen de."

Telamon'un karısı Natassa, kardeşinden uzaklaşan Urian'a kaşlarını çatarak baktı. "Aranızdaki bu tuhaf ilişkiyi asla anlayamayacağım. Birbirinize karşı çok acımasızsınız."

Urian sırttı. "Bu bir kardeş sevgisi, küçük kardeşim. Gecenin sonunda, birbirimiz için ölebileceğimizi biliyoruz."

"Tabii önce birbirimizi öldürmezsek."

Urian Telly'nin sözleri karşısında başını salladı. "Kesinlikle."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim. Sadece kız kardeşlerim olduğu için çok mutluyum."

Telamon homurdandı. "Ürkütücü." Sonra tekrar Urian'a baktı. "Paris'te iyi şanslar."

"İhtiyacım yok." Urian kapıyı kapattı ve çıkmak üzere koridora yöneldi. Ön odada, ateşin yanında oynayan yeğenlerini izlemek için durakladı. Elias, Telamon'un tıpatıp aynısıydı. Aynı altın sarısı saçlar. Aynı koyu kahverengi gözler ve yontulmuş yanaklar. Thesally ise Natassa'nın çok daha küçük bir versiyonuydu. Hatta ona uygun soluk yeşil bir peplos giymişti. Sarı saçları da küçük kafasının etrafında benzer bir şekilde toplanmıştı. Telamon yakın gelecekte kızının erdemini korumaktan büyük keyif alacaktı.

Onlardan birine sahip olmadığım için çok mutluyum.

Onlara doğru yürüyen Urian, ayrılmadan önce onlara bir öpücük verdi ve sarıldı. Yeğenleri kardeşlerinin en iyi yanlarıydı. Ona kardeşlerini neden sevdiğini hatırlatıyorlardı ama onları duvarlara çarpmak istemesine neden olan iğrenç ağızları yoktu. Kardeşlerini zaman zaman bu kadar itici yapan şeyin ne olduğunu asla anlayamayacaktı. Neden fikirlerini ve yumruklarını kendilerine saklayamıyorlardı?

Çocukları çok değerliydi. Belki bu bir gün değişecekti. Ama şu ana kadar onlara tapıyordu.

Her zaman böyle olması için dua etti.

Urian caddede ilerlerken pelerinini daha sıkı çekti. Şimdi ikizinin başına bela açacaktı.

Paris'in Davyn'le paylaştığı küçük kulübeye ulaşması uzun sürmedi. Davyn, Paris'in sahip olduğu ayrıcalıklı geçmişten gelmediği için babalarının daha büyük, daha zengin konutunda kendini rahat hissetmiyordu. Ve hizmetçiler onu düpedüz geriye itiyordu. Urian'ın sonsuz şokuna ve şaşkınlığına rağmen Paris, Davyn'in yanına taşınmak ve son derece mütevazı bir yaşam sürmek için şımartılmaktan ve kendisine hizmet edilmekten vazgeçecek kadar başka bir insanı önemsemeyi başarmıştı. Bu hâlâ kafasını kurcalıyordu. Fedakârlık, hedonist kardeşlerinin hiçbirisi için yabancı bir kavram değildi.

Yine de Paris, partnerini hiç aldatmayan tek kardeşi idi. Bu kadar bağlı olmaları her ikisi hakkında da çok şey söylüyordu.

Urian kapıyı çalmadan açtı. "Paris! Davyn!" Bağırmasının tek nedeni garip bir sahnenin içine girmek istememesiydi. Kardeşleriyle ilgili bir şey vardı; hiçbirisi özellikle ihtiyatlı değildi.

Zahmet etmesine gerek yoktu.

Kulübe boştu.

Güzel. Küçük pislik hâlâ ana salonda olmalı, kahramanlıkları ve savaş becerileriyle övünüyordur. Bu iyiydi o zaman. Kardeşine atmayı planladığı dayağa tanıklık edecek bir seyirci işine yarayabilirdi.

Öfkesi kabaran Urian ona doğru yöneldi.

Tabii ki ikisini Daimon ve Apollitlerin çemberinde, Paris'in beklediği gibi böbürlenirken buldu. Ve bazı "tekniklerini" gösteriyordu.

Urian'ın bakışları daraldı. Boğazının derinliklerinde hırlayarak ileri doğru koştu. Paris'e doğru ilerlerken kalabalık dağıldı. Kardeşi döndü. Paris'i belinden yakaladı ve onu havaya kaldırarak yere çarptı.

"Ne Tartarus'u, Urian!" Paris onun boğazını yumrukladı.

Urian darbelere kendi karşı saldırılarıyla karşılık verirken umursamayacak kadar öfkeliydi.

Paris onu kafasının üzerinden çevirmeye çalıştı. Urian'ın buna tahammülü yoktu. Tek istediği kardeşinin kanıydı.

"Seni yalancı tırpan çuvalı!" İntikam ihtiyacı kana susamışlığıyla karışmıştı. Kendi ikizinin onu babalarına yem etmesi onu yeni bir öfke seviyesine sürükledi.

Bir an yerde boğuşuyorlardı. Sonra havada asılı kaldılar.

"Seni ele geçiren bu çılgınlık da ne?" diye sordu babaları, elleri kalçalarında aşağıdan izliyordu.

Urian onu tutmaktan kurtulmak için kıvranmaya başladı. "Ananke ve Lyssa!"

Babası, Urian'ın patlamasının suçunu zorlama ve öfke tanrıçalarına yüklemesini hoş karşılamadığını belirten alaycı bir yüz ifadesi takındı.

"Hiç komik değilsin, pido! Ben de eğlenmiyorum. Bu gece ikinci kez sabrımı fena halde zorladın. Sen olsaydım, üçüncüsü için beni zorlamazdım."

Urian, sadece tekrar dayak yemesine neden olacak bir cevap vermemek için kendini zorlamak zorundaydı. Ama iğneleme onun ana diliyken bu çok zordu. Ve tuzlu iğnelemeler onun en sevdiği besin maddesiydi.

Daha da kötüsü, keskin Apollit duyuları sayesinde babasının dişlerini gıcırdattığını bile duyabiliyordu.

Babaları odadaki tüm Daimon'lara alaycı bir tavır takındı ve en ağır eleştirilerini Paris ve Urian'a sakladı. "Şimdi lütfen biriniz, Apollymi adına, bu patlamayı bana açıklayabilir mi?"

"Urian başlattı, Solren."

Babası uzun ve öfkeli bir nefes verdi. "Ben deli miyim yoksa oğullarımın en çok söylediği cümle bu değil mi?"

Urian alay etti. "Ne diyebilirim ki Solren? Ben Apollo'nun torunuyum. Gittiğim her yere güneş ışığı saçarım."

Babası derin bir hırıltıyla, sanki şiddetli bir baş ağrısını bastırmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını burnunun kenarına bastırdı. "Tanrılar adına, evlat... Lyssa ve Ananke'yi unut. Kurban ettiğin ve her nefesinde hizmet ettiğin kişi Koros. Seni tanımasam, küstahlık tanrısının vücut bulmuş hali olduğuna yemin edebilirim. Hybris'in seni doğumda benim gerçek oğlumla değiştirmedikten emin miyiz?"

"Belki de yapmıştır. Bu çok şeyi açıklar." Lanet olsun, Uri. Çenenin kapalı tut! Diline hâkim olmakta neden bu kadar zorlandığını bilmiyordu.

Pervasız bir canavardı ve hainlik de cabasıydı. Başını belaya sokma konusunda kardeşlerinden bile daha kötüydü. İş onu beladan kurtarmaya geldiğinde ise daha da az yardımcı oluyordu.

Eğer akıllı olsaydı, daha kötü bir hasar vermeden önce o şeyi kesip çıkarırdı.

Babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa bir dişini ya da hayati bir organını kaybetmesine ramak kalmıştı.

"Paris... Bence Davyn'i alıp önümüzdeki gün için dinlenmelisin. İkiniz de uzun bir gece geçirdiniz. Dinlenmeye ihtiyacınız olduğuna şüphe yok." Onu yere indirdi.

"Emredersin Solren." Babalarını selamladı, Davyn'i topladı ve gitti.

Sinirlenen Urian derin bir nefes verdi ve sanki tüm bunlardan sıkılmış gibi kollarını cesurca göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Babası başını yavaşça salladı. Urian'ı uyarmadan yere bıraktı.

Urian yayılmak yerine güçleriyle kendini yakaladı ve bir yırtıcının çömelişiyle yere indi. Bu, etrafındaki kalabalıkta duyulabilir bir soluğa neden oldu ve babasının çenesi açıldı.

Başı dik ve tetikte, mükemmel bir duruş sergileyen Urian ayağa kalktı ve meydan okuyan bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

Hadi bakalım, sürtükler.

Hepsi onu hafife aldı. Hep küçümsediler. Yaşı nedeniyle, onun bir yarı tanrı ve bir rahibenin oğlu olduğunu unutmaya meyilliydiler. Annesi bir insan olmasına rağmen, ona kendi güçleri bahşedilmişti.

Apollo. Her ne sebeple olursa olsun, Urian bu yetenekleri diğer kardeşlerinden daha fazla miras almış gibi görünüyordu.

Öyle olsun.

Babasının da belirttiği gibi, Hybris ve Neikea'nın memelerinden zehir emmiş ve burada, Apollymi'nin dizinin dibindeki bu Stygian çukurunda iblislerle arkadaş olarak yetiştirilmiş küstah bir piçti.

Gerçekten mi? Ne bekliyordu ki? Uyumlu, mutlu bir çocuk mu? O gemi sadece yelken açmamıştı, limanda batmıştı, bir daha asla görülemeyecekti.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Urian omuz silkti. "Beni dışarı çıkarıp şafağa mı bırakacaksın?"

"Beni kışkırtma." Çenesinde bir tik başladı.

Tüm oğullarım arasında sen benim en büyük gururum ve beni en çok korkutan kişisin. Seni böylesine cesarete ve deliliğe iten her neyse, bir gün seni intihara meyilli bir aptallığa sürüklememesi için dua ediyorum.

Urian kafasının içinde babasının sesini duyunca kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Ne?"

Odaya göz gezdirdi, duyduğunu sandığı şeyi duyup duymadığından emin değildi. "Ben... Bir şey söylediğini sanmıştım."

"Sadece senin üzerinde gerçekten işe yarayabilecek bir cezayı tartışıyorum, çünkü senin inatçı iradeni dizginleyecek bir şey bulamadım henüz." Babası saçlarından bir avuç tuttu ve onu kollarının arasına aldı. Onu dayanılmaz bir kucaklamayla göğsüne bastırdı. "Beni senin yasını tutmak zorunda bırakma, seni değersiz orospu çocuğu." Bu sert sözleri başka kimse duymasın diye Urian'ın kulağına fısıldayarak hırladı. Ama Urian'ın duyduğu kelimeler değildi. Onların altında yatan duyguyu hissetti.

Babası onu severdi. Tıpkı tüm oğullarını sevdiği gibi.

Ama Stryker her şeyden önce bir savaşçıydı. Ona zalimlik ve elinin tersi dışında hiçbir şey vermemiş olan soğuk, umursamaz bir atanın demir yumruğu altında büyümüştü. Onların aksine, Stryker hiçbir zaman

bir annenin kollarında. Hastalandığında ona hiç şarkı söylememiş ya da geceleri onu sallayarak uyutmamıştı. Onunla hiç gülmemiş ya da yatarken onu gıdıklamamıştı.

Buradaki diğerleri insan anneleri için onları lanetleyebilirken, Urian gerçeği biliyordu. Onun sevgi dolu yöntemleriyle sarmalandıkları için kutsanmışlardı. Büyükbabalarının onlara ettiği lanet dışında çocukluğuyla ilgili değiştirebileceği hiçbir şey yoktu.

Ya da Apollo'nun daha hiçbiri doğmadan çok önce babasının kalbine yerleştirdiği nefreti. Babasını, gülümsemesini lekeleyen o acıdan kurtarmak için her şeyini verebilirdi.

"S'agapo para poli, Baba." Urian, babasının oğullarından nadiren duyduğunu bildiği sözleri fısıldadı... Seni çok seviyorum baba.

Babası onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum. Şimdi git bakalım." Aralarındaki konuşmaya kulak misafiri olmayan ya da babasının onu tutarken ellerinin korkudan nasıl titrediğini görmeyen herhangi bir izleyiciye kaba gelebilecek bir hareketle onu kabaca itti.

Yine de babasının tüm huysuzluğuna rağmen Urian gerçeği biliyordu. O el üstünde tutuluyor ve seviliyordu.

Onları aile olarak bağlayan sadece kanları değildi. Sadakatleri ve bağlılıklarıydı.

Urian ...

Çağrıldığını hissedince omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

Her zamanki gibi dikkatli bir şekilde Apollymi'nin bahçesinin kapısına ışınlandı. Hiç kimsenin onun bahçesinde kendini göstermesine izin verilmezdi. Bu küfür eylemi için tanrıça şiddetli bir tepki verir ve onu parçalara ayırırdı.

Bu yüzden çift kapıyı nazikçe açtı ve mütevazı bir yürüyüşle bahçeye girdi. Charonte'lerinden hiçbiri kıpırdamadı ya da mermer havuzunun kenarında otururken onun varlığını hiçbir şekilde kabul etmediler. Büyülü siyah sular bu gece özellikle parlaktı.

Urian onun önünde eğildi.

Ancak o zaman hareket etti. "Beslenmişsin."

Bir soru değil. Xanthia'ya ne yaptığını bir şekilde bildiğini söyleyen bir ifade. Yine de neden şaşırdığını bilmiyordu. Ne de olsa o bir tanrıçaydı.

"Yaptım, Akra."

Apollymi elini siyah suyun içinde döndürdü. "Geleceği görememenin bana ne kadar acı verdiği hakkında bir fikrin var mı Urian? Bu benim için öylesine büyük bir sorun ki, aşkım habercimin... oğlumun bu yeteneğe sahip olmasını ve benim yerime görebilmesini sağladı."

"Apostolos?" diye sordu.

Atlantis tanrıları tarafından lanetlenen ve Apollo tarafından öldürölen ikinci oğlundan pek bahsetmezdi. Tıpkı kardeşleri tarafından ihanete uğrayan ve sevgilisini öldürdükten yıllar sonra öldürölen ilk çocuğu Monakribos gibi, Apostolos'un ölümlünün acısı da çok tazeydi. Bu yüzden yeniden kanamaya başlamasın diye o yarayı nadiren kaşırdı.

"Evet. Ve bu kadının nasıl olduğunu bilmemek bana acı veriyor.

birlikte olduğunuz kişi hayatınızı etkileyecek. Bu seni

korkutuyor mu?" "Beni hiçbir şey korkutamaz, Akra."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oynadı. "Biliyorsun Urian, benim panteonumda cesaret-Akeon ve aptallık-Koalemos- gittikleri her yerde el ele yüröyen ikiz tanrılarıdır. Çünkü cesur olmak için önce bir dereceye kadar pervasız bir aptallığa sahip olmak gerektiği söylenirdi." Bakışları ve ses tonu karardı. "Sizi nereye götürdöğüne dikkat edin."

"Uyanık olacağım, Akra." "İyi

çocuk, Urian Kleopas."

Kaşlarını çatı. "Pardon, akra?"

"Duymadın mı? Birçok kişi seni böyle çağırmaya başladı. En azından arkandan. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Babamın şanı olarak anılmak için mi?" Urian bunu düşünmek için durakladı. Bir yandan, bu biraz rahatsız ediciydi. Kardeşlerinin babalarının gözdesi olduğu için onunla alay etmeleri yeterince kötüydü.

Başkalarının da katılacağı düşöncesinden pek hoşlanmamıştı.

Ancak diğer yandan...

"Hayır, Akra. Her konuda babamı onurlandırmak için çabalıyorum. Tek umudum bir gün onun yarısı kadar savaşçı olabilmek ve

Hayatımı onun kadar asil bir şekilde. Halkına ve ailesine hizmet ederek. Tanrıçasına."

Bir nefes fısıltısıyla ve hiçbir uyarıda bulunmadan, yanağını buz gibi soğuk avucunun içine alabilmek için tam önünde cisimlendi. Bu onun vücuduna ürperti yaydı. "Tüm yaşamın hilesi budur, Urian. Perspektif. Her şeyde. Çünkü insanların senin hakkında söylediklerini değiştiremezsin. Sadece onların bitmek bilmeyen dedikodularına karşı nasıl hissettiğini ve tepki verdiğini değiştirebilirsin. Ya kırılır ve incinirsin ya da bunu kabullenir ve yükselirsin. Bilge, ikincisini seçendir."

Gümüş rengi gözleri canlı bir kırmızıya dönüşürken, dokunuşunun soğukluğu etini yakmaya başladı. "Gerçekte kim olduğunuzu asla gözden kaçırmayın, m'gios. Kendi kalbinize karşı dürüst olun. Çünkü içinde babaninkinden çok daha büyük bir güç var. Bir gün, bu yönünüzü kucaklamayı öğreneceksiniz. İşte o zaman çocukluk gerçekten biter. Ebeveynlerimizin korumasının gölgesinde yürümeyi bıraktığımız ve hayatımızın tüm ışığıyla yüzleşmek için tek başımıza, kendi ayaklarımızın üzerinde durduğumuz gün. Çoğu düşer ve tökezler. Bazıları bir daha asla ayağa kalkamaz. Diğerleri sonunda ayakta durmayı ve yürümeyi yeniden öğrenir. Ve küçük bir avuç ..."

Bakışlarını daraltarak ona gülümsedi. "O küçük azınlık, içlerinde kör edici bir öfkeyle göklere yükselecek. Onlar sadece kendi ayakları üzerinde durmazlar, Urian. Güçlü kanatlarla süzülürler. Sende babanı görüyorum, pido ve bu beni korkutuyor."

"Seni korkutuyor mu, Akra? Neden?"

Gözlerini kırıştırdı ve adamın yüzünü serbest bıraktı. "O inatçı bir piçti."

Kelime seçimi kafasını karıştırmıştı. "Öyle miydi?"

"Öyle," dedi hızla, boğazını temizleyerek. "Uzun bir gece oldu, ormourpido. Uykuya ihtiyacın var. Çünkü doğan her şafakla birlikte, gün seni kırmak için yeni yollar bulacaktır."

Bu cevaba güvenmesi gerekip gerekmediğinden emin olamayan Urian başıyla selam verip oradan ayrıldı ama babasının yanına dönmedi. Sadece bir tane vardı

O anda olmak istediği yer. Apollymi haklıydı. Uzun, çok uzun bir gece olmuştu.

Ve rahatlamak istedi.

Bu huzuru bulduğu tek bir yer vardı.

Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olduktan sonra dikkatlice Xyn'in ardağına doğru ilerledi.

"Sarraxyn?"

Karanlıkta tısladı. Ne yapacağım ben... Sesi uzaklaştı. Yaralandın mı?

Bu endişeli ses tonu dudaklarına bir gülümseme getirmeyi asla ihmal etmedi.

Nedenini bilmiyordu. Sadece içini ısıtmıştı.

"Savaştaydım."

Xyn o kadar hızlı bir şekilde arkasında belirdi ki şok oldu. Bu kadar büyük bir yaratığın nasıl bu kadar hızlı ve sessizce manevra yapabildiğini asla anlayamayacaktı.

El gibi hissettiren bir şey ona sürtündü. Zırhım seni korumadı mı?

"Hayal bile edemeyeceğin şekillerde." Uzanıp yüzünü kavradı ve dikenli çenesini okşadı. "Teşekkür ederim. Ne yazık ki bu benim her şeyimi kapsamıyor. Ve bunların çoğu savaştan değil, daha çok sonrasından... Solren'im onun bilgisi dışında insan diyarında olduğumuzu ğrendiğinde."

Geri çekildi ve ejderhasının başını eğerek kaşlarını çattı. Pardon? Baban seni dvştğn için mi dövdü?

Kızın ses tonunun ihanet ettiği aynı acıyı hissetti. "Evet. Adamın hiçbir anlamı yok. Çok saçma biri."

Onu pullarının sıcaklığıyla sararak, derin ve dalgalı bir okşayışla okşadı. şelalede yıkan ki iyileşebilesin.

"Emin misin?" Yakalanırlarsa idam edilebilirdi. Apollymi'nin şifalı sularına kimsenin yaklaşmasına izin verilmiyordu. Normalde, Xyn tanrıçanın nerede olduğunu kesin olarak bilmediği sürece onlara bakmasına bile izin vermezdi.

Xyn onun sırtına sokuldu ve başını salladı. Evet. Fikrimi değiştirmeden önce çabuk git.

Urian'ın bundan fazlasına ihtiyaı yoktu. Kendini kıyafetlerinden sıyırdı ve hızla suya daldı.

İnanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Çok sıcak ve davetkârdı. Bir annenin okşaması gibi.

Normalde sularla tek temasları, yaralandıklarında bir Charonte'nin ona ya da bir başkasına verdiği küçük yudumlarla olurdu ve Apollymi suyun onlara getirilmesini onaylardı.

Gerçekten içinde yıkanmak için ...

Burası Katateros'tu. Cennetin Atlantis versiyonu.

Xyn şelalenin kenarına doğru süründü, böylece Urian'ın gökkuşağı havuzunda çırılçıplak yüzüşünü izleyebilecekti. Keşke orada ona katılmayı ne kadar istediğini bilseydi ...

Kahretsin, muhteşemdi. Her yönden mükemmel ve tamamen nefis....

Adamın gür, kaslı vücuduna ve suyun o yırtık kasları nasıl parlattığına uzun uzun baktı...

Evet, buna değirdi. Ve ne zaman onu yıkanırken izlese ejderhasının bedeninde kalmak onun için hep zor olmuştur. Bu yüzden, yakalanırlarsa hayatının tehlikeye gireceğini bile bile bunu yapmasına izin veriyordu.

Dudağını ısırarak içindeki ısının yükseldiğini hissetti ve bu ejderhasının ateşinden değildi.

Yıllardır Apollite'lerden birinin kılığına girerek onu uzaktan gözetlemek için ana Apollite kasabasına giriyordu. Bazen antrenman yaparken. Ya da kutlamalar için toplandıklarında. Onu fark etmemesi ya da Tanrı korusun, konuşmak için ona yaklaşmaması için her zaman kalabalıklar içindeydi.

Gerçi onun güzelliğine kendini fazla kaptırıp yeterince hızlı çekilemediği birkaç kez kıl payı kurtulduğu olmuştur.

Şimdi...

Bu gece farklısın, Urian. Bana anlatmadığın başka ne oldu?

Urian'da daha önce olmayan bir özgüven vardı. Tam olarak tanımlayamadığı tuhaf bir hava. Yaralarına rağmen, anlam veremediği bir huzur hissediyordu.

En çok da onu kollarının arasına almak ve kimsenin ona zarar veremeyeceği ya da güvenliğini tehdit edemeyeceği şekilde yakınında tutmak istiyordu.

Kara suyun içinde duraklayıp, kıyıda bekleyen kadına baktı. Sırt üstü yüzerek ona tüm mükemmel vücudunu sınırsızca gösterdi. Her santimini.

İçinden daha da fazla sıcaklık aktığını hissettiğinde boğazı kurudu. Tek istediği form değiştirip onun üzerine tırmanmak ve böylece onu içine alıp kendisininmiş gibi sahiplenmek için gereken cesaretti.

Bu cennet olurdu. Ve bu, asla gerçekleşemeyeceğini bildiği tek hayaliydi.

Özellikle de sonunda sessizliği kalbini paramparça eden sözlerle bozduğunda.

"Bu gece beslendim."

Onun başka bir kadınla seks yaptığı düşüncesiyle mutluluğu parçalanırken, inanılmaz bir öfke ve kıskançlık dalgası içini parçaladı. Öyle şiddetli ve öfkeli bir dalgaydı ki neredeyse ona ateş püskürecek. Ona zarar vermek için can atıyordu. Bundan da öte, adamın bulduğu kadını bulmasını ve kel ve kanlar içinde kalana kadar kafasındaki her teli koparmasını istiyordu.

Merhamet için
yalvarıyor! Bunu nasıl
yapabildi?

O zaman nasıl yapmasın ki?

Gerçek bir eşek arısı kovanı gibi soktu ve kendini sakinleşmeye ve acı, sert bir gerçekle yüzleşmeye zorlarken gözlerini yaşarttı. Onu beslemesi için bir Apollite'ye ihtiyacı vardı. Bunu asla yapamazdı ve bunu biliyordu. Tüm güçleri ve yetenekleriyle ...

Asla onun ihtiyacı olan şey
olamazdı. Hiçbir zaman.

"Xyn?" Yüzerek ona yaklaştı. "İyi misin?"

Hayır. Nasıl olabilir ki? Sevdiği adam kalbini kırmıştı. Başka bir sevgili edinmişti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Adam sadakatsizdi ve burada o başka biriyle oynaşırken ve bunu burnuna sokarken sessizce durmak zorundaydı. Adam gözlerinin önünde gülerek bir başkasıyla birlikte olurken. Bir kadın bunu nasıl içine sindirebilirdi?

Ona böyle bir soru yöneltmesi bile delilikti.

Yine de acıya rağmen. Bu rezalete rağmen, parçalanmış kalbini yalanlayan sakın ve kararlı bir sesle cevap vermeden önce zorlukla yutkundu. Tabii ki.

Endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak sudan çıktı, sırlıslam ve çıplaktı ve ona doğru yöneldi.

Onun hiçbir parçasına sahip olamayacağını bildiği halde güzelliğini görmeye dayanamayan Sarraxyn kalkıp uçarak uzaklaştı ve bu korkunç yerden ayrılp kendi ailesini bulmayı her zamankinden daha çok diledi. Tekrar kendi türünün arasında olmayı. En azından orada korkunç derecede yalnız olmayacaktı.

Sonsuza dek. Kendisi gibi kimsenin olmadığı bir dünyada dışlanmış biri. Kimsenin onu sevemediği ya da gerçekte olduğu gibi göremediği bir yerde. O burada bir ucubeydi.

İstenmeyen. İhtiyaç duyulmayan.

Elinde olmayan şeyler yüzünden yargılandı.

Ve gerçekte kim ve ne olduğunun sadece yarısı görüldü. Ama bir gün ...

Bir gün özgürlüğüne kavuşacak ve dünya onu gerçek kalbi ve gücüyle tanıyacaktı.

O gün hepsinin onun önünde korkudan titreyeceği gün olacaktı.

Urian bile.

12 Haziran, MÖ 9511

"Senin materyalin insan!"

Urian, Xanthia'nın evine girdiği ve Xanthia'nın ona nefret dolu sözleri sanki bir korkuluktan fırlatılmış ve tüm varlığını yakmaya niyetli ateşli el bombalarıymış gibi tükürdüğü anda donup kaldı. Tepki vermemek için kendini zorlayarak derin bir nefes aldı. "Öyle."

Xanthia tısladı ve dişlerini ona doğru gösterdi. "Neden bana yalan söyledin?"

Kızın yersiz saldırısı karşısında öfkesi kabardı ve çalkalandı. Bu noktada patlaması için fazla bir şey gerekmeyecekti. Xanthia ne kadar zayıf bir zemine bastığının farkında değildi. Kimse ona annesi için saldırmamıştı. Delphi'li Hellen onun için kutsaldı ve onu doğuran kadını savunurken ölebilirdi - Apollymi'nin kendisine karşı bile.

"Yalan söylemedim, Thia. Sen de sormadın. Annem Yunanlı. Ben Yunan değilim. Şimdi izninizle..." Kız onu daha fazla zorlamadan oradan ayrıldı ve bu, deneyimlerinin ona her zaman bu tür hararetli tartışmaları takip ettiğini öğrettiği çirkin bir durum haline geldi.

Ona annenden bahsetmeliydin.

Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Hiç şüphe yok ki bir pislik bu haberle ona koşmuştu, sırf dedikodusunu yaymak için, kendi berbat hayatına zarar vermekten başka bir nedeni yoktu. Başkalarının sahip olduğu bu dürtüyü hiçbir zaman anlayamamıştı. Yarı gerçekleri söylemek ve bilmedikleri bir şeyi biliyormuş gibi davranmak. Drama uğruna kurguladıkları iğrenç oyun için istedikleri saçmalıkları uydurmak. Sanki belirli bir konu hakkında içeriden bir bilgiye sahiplermiş gibi davranırlardı, oysa gerçeği bilenler sadece gerçek katılımcı taraflardı.

Diğerleri sadece aptaldı.
"Urian!"

Xanthia'nın çağrısı üzerine sokağın ortasında durdu ve dönerek onun kendisine yetişmesini bekledi. Sarı saçlarını kulaklarını okşayan ve boynunu okşayan küçük örgüler halinde toplamıştı. Onun büyüleyici bulduğunu bildiği bir tarz. Davetkar. O tatlı, etli kıvrımlara duyduğu özlemle onu sertleştiren bir stil.

Ondan sadece üç yaş büyük olmasına ve Apollitlerin daha çabuk yaşlanmasına rağmen, bir şekilde ondan daha genç görünmeyi başarıyordu.

Damarlarında dolaştığını duyduğu kanın tadına bakmak için ağzı sulandı. Ama onun kınamasının acısı kalbinin içinde çığ ve acıydı. Kısa ömründe yeterince yaşamıştı ve daha fazlasını istemiyordu.

Bu dünyayla ve insanların ona verdiği hükümle işi çoktan bitmişti.

Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldığı için nefes nefese kalan kadın, soğukkanlılığını korumaya çalıştı ve dolgun dudaklarını yaladı. "Özür dilerim. Seni suçlamak ya da öfkelenmek istememiştim. Haberler beni gafil avladı. Köyümde olanları ve bizi nasıl koruduğunu düşününce, senin kısmen insan olduğunu duymayı hiç beklemiyordum. Onların ırkından en az benim kadar nefret ettiğini düşünmüştüm."

Çenesinde bir tik başladı. "Kimse nereden geldiklerine yardım edemez, Thia. Sadece nereye gittiklerine."

"Biliyorum. Beni affedebilir misin?"

Kız kirpiklerini kırpıştırıp ona o tatlı, baştan çıkarıcı bakışını attığı anda kalbi yumuşadı. Muhtemelen daha önce hiçbir kadın bunu yapmadığı içindi. Flört edilmeye alışkın olan kardeşlerinin aksine, buna karşı hiçbir savunması yoktu. Kadın söz konusu olduğunda umutsuzdu.

Ve ne zaman yanına gelse azıyordu. Hormonlarına lanet olsun. Kendini kontrol edemiyordu. Bunu ondan daha iyi biliyordu.

"Tabii ki."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Bu onun son savunmasını da eritti.

Urian onun dilinin tatlı tadıyla hırladı ve vücuduna bastırıldığı sıcak kıvrımlarını hissetti. Bu onun açlığını anında yeniden uyandırdı.

"Benimle eve gel, Urian. Seni doğru düzgün besleyebilmek için çocuklarımı kız kardeşime gönderdim."

Peplosunu vücudundan sıyırmayı ve onun kanıyla sarhoş olana kadar içerken kendini onun derinliklerine kaydırmayı hayal ederken onu serçe parmağının etrafına sarmayı bitirmek için söylemesi gereken tek şey buydu. Onu ne kadar çok beslerse, ona karşı o kadar aç oluyordu. Bu gerçekten bir çılgınlıktı.

Ve burada bir ailesi olduğu için onun adına mutluydu. Kız kardeşi köyünden sağ kurtulanlar arasında ortaya çıkmıştı. Ne yazık ki Davyn'inki gelmemiştir.

O daha tek kelime edemeden elini tuttu ve onu Davyn ile Paris'in yaşadığı yerden çok da uzak olmayan küçük kulübesine götürdü.

Onu yatağına yaklaştıran her adımda, içindeki ateşli açlık daha da artıyordu. Annesinden, onların açlıklarının insanların acıktıklarında hissettiklerinden çok farklı olduğunu biliyordu. Apollite lanetinin bir parçası, hayal edilebilecek hiçbir şeye benzemeyen doymak bilmez bir çılgınlıktı; beslenmenin birinin diğerinin boğazını parçaladığı bir cinayet sahnesine dönüşmemesi için eşlerin tetikte olmasını gerektiren bir şeydi bu.

Apollo'nun kötü niyetinin de bu olduğuna şüphe yoktu. Türlerinin birbirini yemesi için yalvaran yakıcı açlık. Sahip olmak ve olabildiğince şiddetli bir şekilde tahrip etmek. Belki de insanlar haklıydı ve onlar bilinçli varlıklardan çok hayvanlara benziyorlardı.

Bazen sanki içindeki iblis insandan daha fazla kontrolü elinde tutuyormuş gibi hissediyordu. Ve henüz Daimon bile olmamıştı. Dönüştüğünde ne kadar kötüleşeceğini ancak hayal edebilirdi.

Bu onu sürekli rahatsız eden bir korkuydu. Trelos ve kontrol edilemez hale geleceği korkusu. Ya kendini kaybederse

ve hiç geri dönmedi mi?

Zaten sınıra çok yakın yaşıyorlardı. Her gece delilikle dans ediyorlardı. Birini uçurumun kenarından itmek için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordu.

İnsanın neler yapabileceğini bilmek dehşet vericiydi. Yaşamak için avlanan bir katil olarak doğmak. İçindeki canavarı inkâr edebilirdi ama sadece bir süreliğine. O canavarı kucaklamak zorunda kalacağı gün yaklaşıyordu.

O da bunu biliyordu.

Mütevazı kulübesine girdiklerinde Xanthia kapıyı kapatıp kilitledi. Işık yoktu çünkü canavarların buna ihtiyacı yoktu. Saf karanlıkta görebiliyorlardı.

Kemerini çözdü ve ayaklarının dibine bıraktı.

Urian'ın nefesi tatlı bir beklentiyle bedeninden dışarı fırladı, sonra omzundaki fibulaya uzandığında yakalandı. Onu çözdü, böylece tüm elbisesi yere düştü.

Onun süslenmemiş güzelliğini görünce boğazı kurudu. Canavar ya da değil, mükemmeldi. Solgun teni karanlıkta parlıyor ve ona lezzetli bir yemekten çok daha fazlasını vaat ediyordu.

Nazik bir gülümsemeyle ona yaklaştı ve kaftanı ile kılıfına uzandı. "Çok utangaç ve yakışıklı."

"Seni korkutmak istemiyorum."

Onlara en kolay gelen şey buydu.

Gülerek çenesini ısırdı ve parmakları çevik bir şekilde deriyi işleyerek onu zırhından kurtardı. Parça parça zırhı yere bıraktı ve zırh donuk bir çınlamayla yere düştü. "Bir savaşçının savaş için bunlardan ne kadar çok giydiğini hiç fark etmemiştim."

Öldürmek için daha iyi.

Vambrace'i görünce yüzünü buruşturdu. "Ne kadar ağır olduğunu da. Bu kadar kaslı olmana şaşmamalı."

Xyn normal zırhtan daha ağır olan hauberk'inin kayışlarıyla uğraşırken gülümsedi. Xyn'in pulları dövme zırhlar gibi değildi. Daha esnek ve daha güçlüydüler. Ve

çok daha güçlü ve dayanıklı. "Bunu kaldıramayacaksın, Akra."

Onun bu saygı ifadesi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Oh?"

"Mmm." Başının üzerinden çekip çıkardı ve Onu.

Kaşlarını çatarak omzunu kavradı.

Urian ağırlığının sadece bir kısmını ona bıraktı ama yine de bu onun öne doğru tökezlemesine yetti.

"Aman Tanrım!"

Onu dikkatlice yere koyarken sırttı. "Sana söylemiştim."

"Archon adına bunun içinde nasıl yürüyorsun?" Omuz silkti. "Çocukluğumdan beri zırh giyiyorum.

Bu konuda hiçbir şey düşünmüyorum." Ayrıca, Xyn'in zırhına bayılıyordu. Ona onu ve onun kendisine gösterdiği özeni hatırlatıyordu. İçinde kendini yenilmez hissediyordu.

Urian eldivenlerini çıkarmak için hamle yaptığında, kadın diz çökerek onları çözdü. Urian dişlerini gıcırdatarak, kızın onu pullardan ve deriden kurtarıırken bacağını okşayıp masaj yapmasına hırladı. Sonra dişleriyle baldırını ısırdı ve tırnaklarını kaslı bacağının üzerinde gezdirdi.

Başı döndü. Kadının okşamalarının ardından tüm sinir uçları canlanırken tüyleri diken diken oldu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Güçleri cızırdadı ve yaylandı. Sanki vücudunda bir şimşek dans ediyordu. İlk kez şeytanı bastırılmış ve sessizleşmişti.

Evcilleştirilmiş.

Urian kendini sabitlemek için duvara doğru uzanırken, kadın dudakları ve diliyle vücudunu yavaşça keşfetti. Aptalca bir şekilde, hiçbir şeyin geçen gece ona yaptıklarından daha iyi hissettiremeyeceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Dudaklarını adamın sikinin ucuna kaydırırken bu düşünceler bir an sonra yok oldu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Kadın güldü ve bu titreşim onu tüm varlığıyla derinden sarstı.

Gözlerini kapatarak, kendini ona karşı tekrar utandırmamak için hızla avucunu ısırdı. Zonklayan acı onu uçurumun kenarından geri getirdi.

Bu Xanthia'nın da dikkatini dağıttı. Adamın kanının kokusu ona ulaşır ulaşmaz başını kaldırdı.

Urian onu şu anki görevinden alıkoymaktan nefret ediyordu ama kanayan parmaklarındaki kanı yalayıp emebilmesi için yanağını kavradı. Dilini etinin üzerinde gezdirerek Urian'ın aldığı zevki daha da artırdı. Giderek daha sert bir şekilde parmaklarını emdi.

Buna dayanamayan adam onu kaldırdı ve duvara yapıştırdı. Dişlerini adamın omzuna geçirirken aynı anda adam da onun içine girdi. İkisi de coşkuyla haykırdı.

"İşte bu!" Zevkle haykırarak tırnaklarını adamın sırtının derinliklerine geçirdi ve saçlarını çekti. "Daha sert, Urian! Isır beni, şimdi!"

Dişlerini kadının boğazına geçirdi. Kız, adamın kollarında çırpınmasına neden olan kulak delici bir çığlıkla boşaldı. Kız kalçalarını ona doğru daha da sert bir şekilde iterken, vücudu kollarında titrerken boğazının derinliklerinde hırladı.

Ve kendi kurtuluşunu bulduğunda, babasının ona getirdiği bayat kana bir daha asla geri dönemeyeceğini fark etti.

Bundan sonra olmaz.

Bu nedenle, annesiyle ilgili sayısız ilişkisi yüzünden babasını bir daha asla yargılamayacaktı. Şimdi babasının neden beslenmek için Apollitler ve Daimonlar aradığını anlıyordu. Apollon'un yemeleri için tasarladığı şekilde düşünüldüğünde, halklarından herhangi birinin bayat kanı kabul etmesine imkân yoktu. Bu ilkel ve çığ bir şeydi.

Daha da ötesi, ilahi bir şeydi.

Yine de kardeşleri başka bir konuydu. Karıları Apollit'ti ve onları besleyebilirlerdi. Kendileri bir şeyler ararken eşlerini bundan mahrum bırakmaları affedilemezdi.

Başka birinden beslenmek. Gerçek bir kalbe ihanet etmeye nasıl cüret ederler? Bu ölçülemeyecek kadar zalimceydi.

Urian babasının onların davranışlarına neden göz yumduğunu asla anlayamayacaktı. Eğer ona böyle değer verecek bir kişi olsaydı...

Onun kalbini asla kırmazdı. Böyle bir iyiliği asla hafife almazdı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Kanını ve bedenini kendisiyle paylaştığı için Xanthia'ya ölçüsüz bir minnet duyan Urian, onu kollarının arasına aldı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Yeterince yemek yedin mi?"

Başını salladı. "Sen mi?"

"Evet... şimdilik," diye alay etti.

Gülerek onu öptü. "Banyom ısınıyor. Gel ve bana katıl."

Zayıf ve aynı zamanda daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olan Urian, onun peşinden arka taraftaki bir odaya gitti.

Loş mum ışığında parıldayan büyük bronz küvette ona katılmadan önce onun banyoya emekleyerek girişinin tadını çıkardı. Küvetin içine girdiğinde sıcak su kenarlardan aşağıya doğru aktı ve içini çekti.

Hayatında ilk kez tamamen doymuş bir halde kenara yaslandı ve Xanthia'nın onu yıkamasına izin verdi.

Apollitler ve Daimonlarla ilgili tek şey, beslendikten sonra kanamalarının olmamasıydı. Tükürükleri, yaralarını anında durduran ve iyileştiren bir pıhtılaştırıcı madde içeriyordu. Çok derin ya da büyük bir yaralanma olmadığı sürece, kesikler konusunda endişelenmelerine gerek yoktu.

Yaldızlı küvette arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin?"

Urian derin bir iç çekti. "Korkarım bir daha asla eskisi gibi olamayacağım." "Nasıl yani?"

Onu göğsünün üzerinde bir battaniye gibi uzanacak şekilde yukarı çekerek dudaklarını öptü ve ıslak bedeninin onunkine sürtünmesinin tadını çıkardı. Onu okşayabilmek ve kadifemsi yumuşaklığının derinliklerine inebilmek için parmaklarını suya daldırdı.

Nefesini sertçe içine çekti.

"Bana Katateros'u gösterdin, Thia. Şimdi Kalosis'ten nasıl memnun olabilirim?"

Küvetin kenarlarını kavrayıp kendini adamın sikinin üzerine kaydırırken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Başı dönmeye başlayan Urian, yavaşça ona tekrar binmeye başladığında derin ve tatmin edici bir nefes aldı.

Başını bronz küvetin kenarına yaslayan adam, mükemmel göğüsleriyle oynarken kapüşonlu gözlerle onu izledi. Su vücudunun üzerine ve kenarlarına sıçradı, kenarlardan daha fazlası döküldü. Ama ona karşı daha da hızlı hareket ederken buna aldırmış etmedi.

"Savaşçı olabilirsin Kyrios, ama bu gece sanırım seni fetheden kişi benim."

Urian imkânsız olduğunu bildiği bir şeyi inkâr ederek burnunu kırıştırdı. "Hayır, m'edera." Onun en sevdiği, kıymetli bebek anlamına gelen sevgi sözcüğünü kullandı. "Fethetmedim. Sadece beni biraz evcilleştirdi." Küçük bir atıştırmalık almak için onun boynunu ısırdı.

Adam biraz daha beslenirken nefes nefese ona sarıldı.

Ta ki aşağıya bakıp midesini bulandıran bir şey görene kadar.

Urian geri çekilip kızın kollarında kendisine ait olmadığını bildiği taze ısırik izlerine bakarak kaşlarını çattı. Onları orada görünce öfkesi derinden alevlendi.

"Thia? Bunlar kime ait?"

Aşağı baktı, sonra ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Kıskandın mı?"

Tutuşunu sıkılaştırdı.

"Urian, beni incitiyorsun ve bu konuda beni sorgulamaya bile hakkın yok."

Onu hemen serbest bıraktı. Kız haklıydı. Bırakmadı. Ama bu ihanetin acımasız acısını durdurmadı. Başka bir adamın onunla beslenmesi düşüncesine katlanamadığı gerçeğini de değiştirmede. Bu düşünce bile onu cinayet işlemeye itti.

Ona ters ters bakarak kolunu ovuşturdu. "Eğer bilmek istiyorsan, bu benim çocuklarımdan." Kolunu uzattı. "Yakından bak

ve boyutların küçük olduğunu göreceksiniz. Çocuk boyu."

Kaşlarını çatarak onları çok daha nazikçe parmakladı. Sonra yaptıklarından ve kardeşlerini suçladığı kötü niyetli düşüncelerinden dolayı kendini daha da kötü hissetti. Onların inançsız olması, diğer herkesin inançsız olduğu anlamına gelmiyordu. "Haklısın. Ben bir pisliğim."

"Evet, öylesin."

Kolunu öperek başını banyo suyunun altına sokmasına izin verdi.

Kekeleyerek geldi. "Beni affedebilir misin?"

"Belki."

Urian gözlerindeki suyu sildi. "O zaman benimle evlenir misin?"

Dondu kaldı. "Pardon?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak ona sırttı. "En romantik teklif değil, kabul. Ama en samimisi." Onu karşı köşeye sıkıştırana kadar ona yaklaştı. "Senin tek besin kaynağın olmak istiyorum, mi kyria. Seni ve çocuklarını korumama izin ver."

Kararsızlık içinde dudağını ısırdı. "Peki gelecek için niyetiniz nedir?"

Hayatlarının kısalığı ve hepsinin yirmi yedinci yaş günlerinde neye karar vermek zorunda kalacakları göz önüne alındığında, tüm Apollitler için çok önemli ve vahim bir soruydu. Eğer eşlerden biri Daimon'a giderse, artık diğerini besleyemezdi. Bir Daimon'dan beslenmek bir Apollite'nin de anında Daimon'a dönüşmesine neden olacağından, diğer eşi ya onlarla birlikte Daimon olmaya ya da yemek için sadakatsizliği seçmeye zorlayacaktır.

"Yirmi yedinci yaş günümden önce Daimon'a gitmeyi planlıyorum. Ama sen benden daha yaşlısın. Bu yüzden seçim önce sana düşüyor. Kendi adıma... avcı olmak av olmaktan iyidir. Her zaman."

Yüz hatları yumuşadı. "O zaman seninle evlenirim, Urian Kleopas. Kendim ve çocuklarım için senin korumanı kabul edeceğim."

Bu sözlerin içinde tuhaf bir boşluk bırakması ne kadar garipti. Sevinmesi gerekirdi. Sonunda onu besleyecek birini bulmuştu. Vücuduna girmesine izin veren güzel ve itibarlı bir kadın.

Yine de tüm bu coşku ve fiziksel zevke rağmen, sanki daha fazlası olmalıymış gibi hissediyordu.

Onu sevmiyorsun.

Bunu o anda anlamıştı. Büyük şairlerin yazdığı şey bu değildi. Paris'i baba evinin lüksünden vazgeçip Davyn'le sefalet içinde yaşamaya iten çılgınca tutku kesinlikle bu değildi.

Xyn ile olan arkadaşlığı değildi.

Ve belki de bu iyi bir şeydi. Belki de Apollo'nun lanetli torununun hak ettiği ya da umabileceği tek şey buydu.

Her iki durumda da, artık endişelenmesine gerek kalmayan bir gereklilikti.

Rahatlamış olmalısın.

Bunun yerine, hissettiği şey daha çok bir mide hastalığına benziyordu.

Ve Xyn'e koşup orada saklanmak için tuhaf bir dürtü duydu.

Ama bu çok saçmaydı. Yerleşiyorsa ne olmuş yani? En azından onu besleyecek biri vardı. Ölçülemeyecek kadar minnettar olmalıydı. Kadınlar ona kendilerini sunmak için sıraya girmiyorlardı.

Paris ve diğer kardeşleri için yaptıkları gibi.

Kimse seni istemiyor. Hiç istemediler.

Bunu düşünmek istemeyen Urian boğazını temizledi. "Gidip solrenime haber vermeliyim. Düğün kutlamamızı hazırlamak için zamana ihtiyacı olacak."

"Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?"

"Biz Apollitleriz. Er ya da geç, sence de öyle değil mi?"

"Elbette."

"İki hafta sonra o zaman?"

Xanthia boğuldu. "Ciddi misin sen?"

"Evlilik için zaten oldukça yaşıyım ve kızınız da çok geçmeden evlilik yaşına yaklaşmış olacak. Babamın torunu olarak, çok daha büyük bir

Ona koca aramaya başladığınızda ne kadar uzun süre evli kalırsak toplumumuzda o kadar iyi bir yere sahip oluruz."

"Bunların hiçbirine itiraz edemem." Gülümsedi. "Pekâlâ. İki hafta sonra."

Urian onu öperek küvetten çıktı ve giyindi. Sonra da evleneceğini söylemek için önce Apollymi'ye gitti.

Urian karanlık bahçesinin dışında tereddüt etti. Özellikle de onun hafif hıçkırıklarını kapıdan duyabildiği için. Aynasının karşısında tek başına oturup, kucağında küçük siyah yastığıyla, asla kucağına alamayacağı oğlu için ağlamasından nefret ediyordu.

Onun yalnız acısına acıyordu. Yıkım tanrıçası, dünyanın kalbine kazıdığı derin bir ıstıraptan yoksun değildi. Kimse bu kadar acı çekmemeliydi. Özellikle de yalnızken.

Bir tanrıça bile değil.

Ona yapılanları hak etmiyordu. Bir değil, iki kez. Ondan her şeyini almışlardı. İki oğlunu da -Monakribos ve Apostolos. Ve sevdiği tek adamı. Kissare.

Archon'un Kissare'nin reenkarnasyonu olduğuna inanması için onu kandırmışlardı. Zalimce, acımasızca bir şakaydı bu ve Archon'un onun pahasına otorite sahibi olabilmek için yaptığı bir güç oyunu olduğunu öğrendiğinde onu varlığının çekirdeğine kadar ezmişti.

Ne kadar yalnız hissetse de, Apollymi'nin acısıyla kıyaslanamazdı. Onun ihaneti.

Dünyaya verdiği onca şeye rağmen, gerçekten hiçbir şeyi ve hiç kimsesi yoktu.

Kurtardığı Daimonlar ve Apollitler bile ona hakkını teslim etmedi. Kendilerini hayal edilebilecek en kötü kaderden kurtaran bu büyük hanıma olan borçlarını çabucak unuttular. Ama o olmasaydı, hiçbiri şu anda hayatta olmayacaktı. Ya da gelecek için umutları olmayacaktı.

Ne kadar büyük olursa olsun ya da ne kadar fedakârlık yapılırsa yapılsın, insanlar kendilerine gösterilen iyiliği ne kadar çabuk unuturlar. Bir başkasına ne borçlu olduklarını. Yine de hiçbir kinin peşini bırakmadılar,

ne kadar önemsiz olursa olsun. Ne de ne kadar kasıtsız olursa olsun, onlara yapılan herhangi bir yanlış.

"Akra?" diye seslendi kapıdan hafifçe.

Kesik kesik bir nefes aldı ve acısını görmemesi için hemen kendini toparladı.

Yine de biliyordu. Kadının sakladığı şeyleri hep görürdü. Bu onun yeteneğiydi.

Ve onun laneti.

"Girin."

Kapılarını açmak için güçlerini kullandı ve yavaşça tüneğine doğru yürüdü. Xedrix parlayan bakışlarını Urian'a dikti ama Sabine, Charonte dışısının her zaman yaptığı gibi onu görmezden geldi. Yine de onu, hanımının hoşuna gitmeyecek bir şey yapması durumunda menüsüne eklemekten çekinmeyeceğini gösteren bir uyanıklıkla izledi.

Apollymi kırmızı sforasını yastığın üzerine bıraktı ve Urian'ın bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Senin için ne yapabilirim, ormourpido?"

"Senden bir iyilik isteyeceğim, Akra."

Bu da kaşlardan birinin çatılmasına neden oldu. "Eğer bana o ejderhayı bir kez daha serbest bırakmayı sorarsan-"

"Hayır, Akra. Öyle değil ..." Belli ki Xyn konusunda onu o kadar kızdırmıştı ki bu konu tanrıça için hassas bir konu haline gelmişti. Bu yüzden konuyu çabucak değiştirerek bu gece onu rahatsız etmesine neyin sebep olduğuna geldi. "Xanthia'ya evlenme teklif ettim."

Sfora'yı düşürdü.

Xedrix onu yakalamak için koştu.

Apollymi hepsinin üzerinde süzölmek için yükseldi. Ayakta durmuyordu; havada, kara suların üzerinde asılı duruyordu. "Pardon? Onu seviyor musunuz?"

Bir kez olsun onun ruh halinden emin olamayan adam, ona dürüstçe cevap vermeden önce zorlukla yutkundu. "Hayır, Akra. Bu... karşılıklı bir fayda."

"Anlıyorum." Gözleri kırmızı kırmızı parlamaya başladı. "Ve benden istediğin bu iyilik?"

Onun bu tuhaf davranışı karşısında biraz gergin olan Urian derin bir nefes aldı. "Sana ne söylediyimi hatırlıyor musun?"

çocukken?"

"Evet, ama gençken bana birçok şey söyledin. Şimdi hangisinden bahsediyorsun?"

Onu sürekli rahatsız eden. Vicdanına en ağır gelen. Ve ilk önce ele almadan evliliğe gidemeyeceği bir şeydi.

"Çocuklar hakkında, Akra. Söylediklerimde ciddiye aldım. İsteyeceğim son şey ölmesini izlemek zorunda kalacağım bir bebeğe babalık yapmak. Ya da Daimon'a dönüşüp ruhsuz bir katile dönüştüğünde başında durmak zorunda kalacağım bir bebek. Avlanmak. Nefret edilen. Lütfen bir Apollite olduğum sürece asla baba olmamamı sağlayabilir misiniz?"

Adamın isteği karşısında çenesi düştü. "Benden ne istediğini anlıyor musun Urian?"

"Evet, akra." Bakışları kadının yere bıraktığı yastığa gitti. "Seni rahatsız eden acıyı biliyorum. Mi solren'i ruhunu pazarlık etmeye iten acıyı. Burada yeterince treli öldürdüm ve beni nasıl bir kaderin beklediğini iyi bilecek kadar çok Daimon dönüşümü ve Apollite ölümü gördüm. Çocuklarım için bunu istemiyorum. Kimsenin yaşaması için bir yol değil. Lütfen kalp acını benden esirgeme, Akra. Bu merhamet için sana yalvarıyorum."

Adamın önünde durmak için kendini alçaltırken gözlerinde daha fazla yaş parlıyordu. Uzanarak onu kollarının arasına aldı ve alnından öptü. "O halde tamamdır, kıymetlim. Sen kısırsın."

Garip, farklı hissetmiyordu. Ama kısır olduğunu söylerse ona güvenecekti. "Teşekkür ederim, Akra."

"Bana teşekkür etme, Urian. Bunun için değil. Çünkü senden bildiğim en büyük mutluluğu aldım."

"Hayır, akra." Gözyaşı lekeli yastığa baktı. "Dediğin gibi, her şey olaylara nasıl baktığınla ilgili. Benden aldığın şey, şimdiye kadar çektiğin en büyük kalp ağrısı ve acıydı."

Başını ona doğru eğdi. "Dediğiniz gibi, m'gios. Hayat tamamen bakış açısıyla ilgilidir."

Xanthia omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissedince dondu kaldı. Yakın olduğu ve her şeyden çok nefret ettiği biriydi. Yine de bunu belli etmemesi gerektiğini biliyordu, çünkü bu bir ölüm cezası olurdu. Kendini toparlayarak dudaklarını sahte bir gülümsemeye zorladı.

"Lordum." Kadim tanrının önünde reverans yaptı.

Apollit kılığına girmiş olan büyücülük ve en karanlık zanaat tanrısı küçük odaya alaycı bir ifadeyle baktı. "Sana ne kadar sefil bir izbe vermişler."

Dürüst olmak gerekirse, panteonunun ona ve çocuklarına verdiği ölüm cezasından daha iyiydi. Her şey düşünüldüğünde, kulübeyi tercih ederdi.

Ayrıca, deneyimleri ona kadim tanrının konuşmasını istemediğini öğretmişti. Bu yüzden Helios önünde hoplayıp zıplarken bakışlarını yere dikti ve düşüncelerini kendine sakladı. Ve Helios ne zaman yanına gelse, güneş ışığı tanrısının hayatına hiçbir şey getirmemesindeki ironiyi de gözden kaçırmadı. Gerçekten de kimin daha kasvetli olduğuna karar vermekte zorlanıyordu: Helios mu yoksa Apollon mu?

Kısa bir süre durdu ve ona doğru döndü. "Planlarımda ne kadar ilerlediniz?"

"Stryker'ın oğlu bana evlenme teklif etti." "Aferin kızıma! Hangi oğlu?"

"En sevdiği."

İlk defa memnun görünüyordu. "Ne kadar da sürprizlerle dolusun..." Gülümsedi. "Seni seviyor mu?"

"Henüz değil, ama olacak."

Bakışları daha da yoğunlaştı. "Mükemmel. Buna layık olduğunu kanıtladın. Bu yüzden sana istediğini vereceğim. Tekrar gün ışığında yürümek istiyorsan... Apollo'yu panteonumdan çıkarmam için bana yardım et. Onun soyunu yok et ve ben de senin şafağın yeni kraliçesi olarak yanımda hüküm sürmeni sağlayayım."

"Peki ya benim kan açlığım? Artık Apollitler yoksa ben nasıl yiyeceğim?"

"Sen Stryker'ı ve onun sefil yavrularını varoluştan uzaklaştır, çocuğum, ben de sana ambrosia ve

ölümsüzlük için ihtiyacın olan nektar, benim."

Onun önünde durmak için hareket etti. "Bu basit bir takas. Ben o iğrenç sonradan görmenin panteonumdan çıkarılmasını istiyorum, sen de hayatını geri istiyorsun. Bana hak ettiğimi ver, ben de sana hayallerini vereyim. Tek yapman gereken Apollo'nun soyunu bu bölgeden uzaklaştırmak ki ben de bir savaşa neden olmadan ona ulaşamayayım."

Helios soğuk bir şekilde gülümsedi. "Basit bir takasla ikimiz de mutlu olacağız."

Xyn o kadar uzun zamandır hissetmediği bir varlığı hissedince ürperdi ki önce hayal gördüğünü düşündü. Şüphesiz, bu unutulmuş bir kâbustu.

"Lanetleneneğim, kızım."

Kanı dondu... er.

Döndüğünde, babasını şelalenin gölgelerinde, Apollymi'nin kendi alanını işgal ederken yakalarsa onu parçalayıp yok edeceği yerde görünce şaşkına döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

Helios onun insan formuna takdir dolu bir bakış fırlattı. "Kızıl saçların ve yeşil gözlerin dışında, annenin lanetlenmeden önceki halinin ta kendisisin."

"Ve tekrar soruyorum, neden buradasınız? Tanrıçamı uyarmadan ve ihanetinin karşılığını görmeden önce tek bir kalp atışınız var."

"Bundan şüpheliyim. Apollymi gelirse, ona beni içeri aldığını söylerim. Yoksa onun haberi olmadan geçidinden nasıl geçebilirdim ki?"

Xyn onun tehdidi karşısında nefesini sertçe içine çekti. Ona yalancı diyebilirdi ama bu onun ve türünün uzmanlaştığı türden bir ihanetti. Yunanlılar bu şekilde piçtiler ve hiçbir Titanlar kadar piç değildi. Bu yüzden Zeus, babası kendi çocuğunu öldürdükten sonra kendi babasını hadım etmişti.

Onlardan geçebileceği hiçbir şey yoktu.

"İçeri nasıl girdin?"

"Sana sırrımı söyleyecekmişim gibi mi?" Helios onun çenesine dokunmak için uzandı.

Onun dokunuşundan sanki bir engerek yılanıymış gibi geri çekildi. Ve gerçekten de onu böyle görüyordu. "Bana hiç babalık yapmadın."

"Doğru, ama o zaman daha önce hiç işe yaramadın." Omurgasından aşağı bir ürperti indi.

"Nasıl yani?"

Bakışları onun yanından geçerek Apollymi'nin kutsal ağacının yetiştiği koruluğa gitti. "Haxyn ağacının ypnisi. Onunla yapmanı istediğim bir şey var."

Ona yardım etmeyeceğini söylemek istedi. Ama buna gücü olmadığını biliyordu. Ona şantaj yapacaktı. Urian'a zarar vermediği sürece, onun planlarına uyacaktı.

Bu da kendisinden daha çok nefret etmesine neden oldu.

Lütfen Urian'ın bunu öğrenmesine izin vermeyin...

27 Haziran, MÖ 9511

Urian, Apollymi'nin etrafındaki havayı kokladığını görünce durakladı. Saçını ve pelerinini bile koklamıştı. "Bir sorun mu var, Akra?"

Adamın omuzlarını iki kez daha kokladı. "Yemin ederim Yunan kokusu alıyorum!"

Sanki vücudu onu rahatsız eden bir kokuymuş gibi onu koklamaya ve mıncıklamaya devam etmesinden tedirgin olan adam kaşlarını çatı. "Solren'imın tören için yerleştirdiğı bir sürü zeytin asması var."

Apollymi ona çok kızgın bir bakış fırlattı. "Bir bitki ile onların türünden birinin yağlı kokusu arasındaki farkı bilirim. Bir tanrının kokusu. Ve bu da bir tanrının itici kokusu.

..." Davyn onlara yaklaşırken sesi kesildi.

Urian'ın annesiyle.

İnanamayacağı kadar sevinen adam, onu görünce nefesi kesildi. "Mata!"

Gülümseyerek ona sarılmak ve yanaklarından öpmek için acele etti. "Oh!

Bak ne kadar güzelsin!"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Düğününü kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?"

Apollymi alay etti ve elini burnuna bastırdı.

Urian, bunun annesinin kokusunu aldığını düşündüğü Yunan olması gerektiğini söyleme şekli olduğunu anladığında onu görmezden geldi.

Annesinin başının üzerinden tanrıçaya bakarak onun dönen bakışlarını yakaladı ve alçaklığı karşısında gözlerini devirdi. Xedrix Urian'ın küstahlığı karşısında yutkundu ama tanrıça mağrur bakışlarını en sevdiği mavi iblise çevirince hemen kendini tuttu. Urian'ın küstahlığına tahammül edebilirdi ama Charonte'sinden bunu asla kabul etmezdi.

Xedrix,

onun kanatlarını koparıp duvara monte edebilirdi.

Urian annesinin elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Gel, Mata. Seni Thia'mla tanıştırayım."

Kalosis'i artık evleri olarak gören Daimonların sayısına karşı her zaman anlayışlı ve temkinli olan Urian, Urian'ı yakından takip etti ve onun yanında kaldı. "Seni özledim Urian."

Urian elini onun parmaklarının üzerinde sıktı. "Ben de seni özledim."

Onu durması için çekti. "Lütfen... Bilmek zorundayım. Seni üzecek bir şey mi yaptım? Bu kadar uzun süre uzak kalmanın bir nedeni var mı?"

"Biliyorum..." Boğazında acı acı yanan kelimeler boğazında düğümlendi. Adam onu ne kadar mutlu ederse etsin, insan sevgilisinden bahsetmeyi kendine yediremiyordu. Bunu düşünmek onu çok rahatsız ediyordu.

Onu üzen şeyin ne olduğunu anlayan annesinin gözleri büyüdü. "Memnus'u nereden biliyorsun?"

Onu son gördüğünde tanıştığı adam olduğunu fark edince dişlerini sıktı. Bu daha da sinir bozucuydu. "Bir gece seni görmeye geldim ve ikinize kulak misafiri oldum."

Yanaklarındaki renk soldu. "Urian-"

Güven verici bir şekilde elini sıktı. "Her şey yolunda, Mata. Seni anlıyorum. Seni önemseyen birine sahip olmaya hakkın var ve ben ikinize karşı da kötü niyet beslemiyorum." Ona içten bir gülümseme sundu. "Senin mutlu olmandan daha çok istediğim bir şey yok."

Çenesini kavrayarak başını aşağı çekti ve yanağını onunkine bastırdı. "S'agapo para poli moro mou."

Bu sözler gözlerini yaşarttı. Annesini ne kadar özlediğini unutmuştu. Onu yargılamayan ya da ondan hiçbir şey beklemeyen kolların sıcaklığıyla sarılmanın nasıl bir his olduğunu. Xyn'le olan ilişkisinde eksik olan tek şey buydu. Onun kendisine böyle sarılması ve içini dışını ısıtması için her şeyini verebilirdi.

"Baba Urian! Abiron ve Kylas ile oynayabilir miyim?"

Kendi oğlunu görmek için annesinin sıcak kucağından geri çekilirken güldü. "Mata... Geras'la tanış, benim yeni küçüğüm." Xanthia'nın altın saçlı melek yavrusunu görebilmesi için geri adım attı. Kısa monokitonu oyun oynamaktan çoktan lekelenmişti. Annesinin onun ne kadar kirli olduğunu gördüğünde sinir krizi geçireceğine şüphe yoktu. Ama kısa bir süre önce o yaşta olan Urian, çocuğun başına buyrukluğunu çok iyi anlıyordu. Ayrıca fibula kemiğinin omzunda durmadığı gerçeğini de.

Urian diz çökerek, Xanthia görmeden ve Geras'a annesinin ona ve kardeşlerine yaptığı gibi telaşlanmadan önce onu biraz daha sıkı tutturdu. "Elbette kuzenlerinle oynayabilirsin. Sadece başını belaya sokma ya da seni Charonte'ye çok yaklaştırmalarına izin verme. Bölgelerine çok yaklaşan küçük Apollitleri yeme eğilimindedirler."

Geras gözlerini korkudan kocaman açarak Xedrix ve Sabine'e doğru baktı. Turuncu ve sarı sarmallı Charonte dişisi sanki onun sözlerini duymuş gibi başını çevirdi. Gözleri parladı.

Geras nefesini tuttu ve koşarak uzaklaştı.

Annesi gülerek başını salladı. "Babalık sana yakışıyor. Ama yeğenlerine karşı hep sabırlı oldun."

Bunu bir iltifat olarak söylemiş olsa da, bu onu sadece üzdü ve kalbinin derinliklerinde yaraladı. Mükemmel bir dünyada, çocuklarla dolu bir evi çok severdi. Onların büyümesini ve oynamasını izlemek için.

Ama bu dünyada değil. Lanetleri başlarının üzerindeyken olmaz.

O ve Paris bu konuda hemfikirdi. Diğer kardeşlerinin bencilce yaptıklarını yapmayı ve çocuklarını ölüm cezasıyla yüzleşmeye zorlamayı reddediyorlardı. Son tarihin ne kadar yaklaştığının farkındaydı. Şimdi ve o zaman arasındaki her gecenin ne kadar değerli olduğunun.

Ve sonraki her nefesin ne kadar tehlikeli olacağını. Sahip olduğu zamanın tadını çıkaracağına yemin etti.

Bu, kolaylık olsun diye gerçekten sevmediği bir kadınla evlenmek anlamına gelse bile. Ne de olsa

bekleme lüksüne
sahipti. "Tek çocuğu
mu?"

"Hayır. Onun bir kızı var." Urian çenesini küçük bir arkadaş grubunun içinde duran Nephele'ye doğru salladı. Mor peplosunu Tannis'ten ödünç almıştı ama yine de kızın üzerinde son derece çekiciydi. Urian'ın rahatını kaçırarak kadar çekiciydi, çünkü Nephele'nin güzelliğinin cezbettiği tüm genç oğlanları kovalamak istiyordu. Her ne kadar öz kızı olmasa da, ona karşı daha az koruyucu değildi ve onu kendi kızı gibi görüyordu. "Onun adı Nephele."

"Eğer annesine benziyorsa, Xanthia'nız gerçekten de harika bir güzel olmalı."

"Teşekkür ederim."

Xanthia'nın sesiyle döndüklerinde onu arkalarında buldular.

Urian saygıyla başını eğdi. "Mata... gelinimle tanış."

Birbirlerinin kollarını tutarak sırayla zarifçe yanaklarından öptüler ve sonra Xanthia, Urian'ın sahip olduğu için lanetlediği insan annesine reverans yaptı. Onları yakından izledi, Xanthia annesinin duygularını incitecek bir şey söylerse her an müdahale etmeye hazırды.

"Seninle tanışmak bir zevk, Kyria. Urian senin hakkında çok güzel şeyler söyledi. Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum."

"Çok nazıksın, Xanthia. Oğlumun bu kadar iyi bir şekilde yerleştiğini görmek beni çok heyecanlandırıyor, üstelik böyle harika bir güzellikle. Eminim tanrıça ikinizi de daha fazla çocukla kutsayacaktır."

"Umarım öyledir. Hiçbir şey beni daha fazla heyecanlandıramaz." Xanthia'nın gözleri büyüdü. "Lütfen beni bağışlayın.... Geras! Sakın buna cüret etme!" Arkasından ateş yakmaya çalışan Geras'ın peşinden koştu.

Urian çocuğun maskaralıkları karşısında başını salladı.

"Sakın gülmeye kalkma." Annesi şakacı bir şekilde çıplak koluna vurdu. "Hatırladığım kadarıyla bir çift ikiz

o yaşıta aynı şeyi yapmak."

"Evet, ama biz daha iyiydik. Gerçekten başardık." "Ve neredeyse solren'in çalışma odasını ateşe veriyorduk."

"O da bizim kışımızı ateşe verdi," dedi Paris neşeli bir kahkaha atarak onlara katılırken. "Selamlar, Mata. Nasılsın?"

Gülümseyerek çenesini kavradı ve onu öptü. "Harika, şimdi çocuklarımı gördüm. Peki senin daha iyi olan eşin nerede?"

"Ah! Davyn'i bana tercih ettiğini hep biliyordum ve şimdi kanıtım var." Altın sarısı bukleleri dans ederken, gözlerindeki neşe kaybolduğunda ayıldı. "Sakıncası yoksa ona evde kalmasını söyledim. Hâlâ kız kardeşini ve ailesini kaybetmenin yasını tutuyor."

Urian yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı. İsteyeceğim son şey ona daha fazla acı çektirmek."

"Güzel. Onun yokluğunu saygısızlık ya da küçümseme olarak algılayabileceğinizden korkuyordu."

Urian dehşete kapıldı. "Asla. Onun kalbini bundan daha iyi tanıyorum. Ona asla böyle kötü bir niyet beslemem."

Bu ikizini anında rahatlattı. "Böyle bir kötülük onun içinde de yok. Bu yüzden başkaları yerine onunla birlikteyim. Diğerleri entrikalar çevirip planlar yaparken, o son derece sadıktır."

Muhtemelen Paris dışında kimse bunu Urian'dan daha iyi bilemezdi.

Anneleri Paris'in pelerinini düzeltti. "O zaman gitmeden önce onu mutlaka ziyaret edeceğim. Tüm çocuklarımı görmeden ve onları sevdiğimi bilmelerini sağlamadan eve dönemem."

Paris gülümsedi. "Seni özledim, Mata."

"Ve ben de seni." Omzunun üzerinden Daimonlardan birinin kendisine baktığı yere doğru bir bakış attı.

Urian piç kurusuna dik dik baktı, yanlarına yaklaşmayı aklından bile geçirmeye cesaret edemiyordu.

"Onu yakaladım." Paris, dünyalarında yeni olan ve Hellen'in menüsünden çıkarıldığını bilmeyen adamlarla konuşmak için yanlarından ayrıldı.

Sonsuza kadar.

Yine de Urian'a biraz daha yaklaştı. "Burada eskisinden çok daha fazlası var."

"Evet. Buraya her gün insanların dünyasından kaçıp sığınmak isteyen çok sayıda insan geliyor."

"Müstakbel gelinin gibi."

Başını salladı.

"Yine de onu sevmiyorsun."

Urian bu sözler karşısında dondu kaldı.

Annesi ona doğru sert bir bakış fırlattı. "Eğer yanılıyorsam inkar et."

Sorun, onun yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmadığı bir gerçeği görmüş olmasıydı. Herkesten gizlemek için elinden geleni yaptığı bir gerçeği.

Kendisi bile.

Ama o onun annesiydi ve kalbini Xyn'den başka herkesten daha iyi tanıyordu; Xyn de ondan saklayamadığı bir gerçeği dile getirmişti.

Gözlerinden yaşlar süzülürken annesinin yüzü anında düştü. "Ah, bebeğim... Onu sevmiyorsan bunu neden yapıyorsun?"

"Beni o besliyor, Mata. Başka kimse besleyemez. Yaşamak için kana ihtiyacım var."

Sertçe yutkunarak onun kolunu sıktı. "Çok üzgünüm Urian. Ateşli bir tutkuyu hak ediyorsun. Seni akılsız ve-"

"Hayır, Mata," dedi, biri sözlerini duyup Xanthia'ya iletmeden önce sözünü kesti. "Bunu istemiyorum. Asla. Hayatlarımız çok kısa. Kendimi kontrol etmek istiyorum. Hayatta kalmak için buna sahip olmalıyız."

Alay etti. "Benim pragmatistim. Bu kadar yaşlı olmak için çok gençsin. Bu kadar bıkkın. İçindeki çocuğu ne öldürdü?"

Bakışları babasının Misos'un düşmanlarının kemiklerinden yapılmış soğuk, siyah tahtında tek başına oturduğu yere gitti ve içinde eski anılar canlandı. "O çocuk, babamın kendi babasının hayatına son vermeye çalışmasının ardından Daimon'a gittiğini gördüğüm gece öldü ve anladım ki bu dünyada hiçbirimiz için merhamet yok. Beşikten mezara kadar hepimiz lanetliyiz. Hayat uysallar için değildir. Pes etmeyecek kadar inatçı olanlar içindir."

Nefesini sertçe içine çekti. "Sana ne yaptılar?"

Bu kadar basit. Bu dünyaya geldiği anda kığına bir tokat yemişti, başka birinin kaniyla kaplanmıştı ve hayat o zamandan beri durmaksızın kığına tekmeyi basıyordu. Durmadan ya da tereddüt etmeden. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlardan dolayı yumruk sarhoşuydu.

Sanki ne zaman ayağa kalkıp nefes alabileceğini düşünse, biri ya da başka bir şey onu dizlerinin üzerine çökerten çarpıcı bir darbe indiriyordu. Hiç rahat edemiyordu.

Ama onun endişelenmesini istemiyordu. "Hiçbir şey, Mata. Ben sadece içimdeki iblise diğerlerinden daha erken teslim oldum. Onunla savaşmak yerine, onu gerekli bir parçam olarak benimsedim. Şimdi yorganın altında harika bir yatak arkadaşısı olarak yatıyoruz. Ne de olsa biz Daimon'uz, değil mi?"

Gözleri onun sözleri karşısında hüzünlendi. "Sen yarı insansın Uri ve henüz bir Daimon değilsin."

Ama insan olmayı göze alamazdı. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Bu sadece onun ölümüne neden olurdu. Tıpkı Davyn'in ailesinin başına geldiği gibi.

Uysallara sadece ayaklarının altındaki toprak miras kalırdı. Ve bakması gereken kendi ailesi olmak üzereydi.

Çocukluk zamanı sona ermişti. Bu dünya şefkate ya da merhamete izin vermiyordu. Uyanıklık ve acımasız bir kılıç kolu gerektiriyordu.

Bu geceden sonra kendisi de bir koca ve baba olacaktı. Şu anda düşünmesi gereken kendinden çok daha fazlası vardı. Bakışları Nephele ve Geras'a gitti.

Xanthia'ya.

Çok daha fazlası.

"Urian? Beni korkutuyorsun." Annesinin nazik sesindeki dehşeti kimse fark edemezdi.

"Korkma, Mata. Ben beni yetiştirdiğin şeyin ta kendisiyim."

Elini adamın beyaz-sarı saçlarına daldırdı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Öğrettiğim şeyi asla gözden kaçıрма

Sen, Urian. Onur. Dürüstlük. Sadakat.

Merhamet." Evet, ama sadece kendi ailesi için.

Başka kimse yok.

Ne de olsa o da babasının oğluydu. Ve Stryker gibi onun da merhametinin sınırlı bir sınırı vardı. Eğer ondan beslenmezsem ya da onu becermezsem, umurumda olmaz. Babasının kurallarını kavraması kolaydı.

Bu dünya özüne kadar acımasızdı ve onları hiç umursamıyordu. Bu nedenle onlar da hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Tek amaçları hayatta kalmaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Üstünden, altından, etrafından ya da içinden. Arkanızda duranları korurdunuz. Yanınızda duranlar değerli müttefiklerdi ve önünüzde duran herkes yok edilmesi gereken bir hedefti.

Basit bir kuraldı. Ve onları hayatta tutan da buydu.

Bu gecedен itibaren o Urian Kleopas olacaktı ve hepsi ona bu lakabı taktıkları geceye pişman olacaktı.

30 Haziran, MÖ 9511

"Lanet olsun, o kadının kanında ne var ki seni bu kadar tahrik ediyor?"

Urian Archie'nin sorusuna gülerek kardeşini tekmeledi ve neredeyse kafasını uçuracaktı. "Sorun nedir, Adelphos? Ayak uyduramıyor musun?"

"Theo!" Archie destek için bağırdı.

Urian iki kardeşiyle aynı anda dövüşmek için döndü. Sahada pratik yaparken güçlerini kullanmamaları gerekiyordu. Bu, güçlerinin kilitlendiği ya da ellerinden alındığı bir tür tuzak ya da cihazın içine düşmeleri ve savaş becerileri dışında hiçbir şey kullanmak zorunda kalmamaları ihtimaline karşı babalarının ısrar ettiği bir şeydi.

Bu gece, Archie ve Theo hile yapmaya karar verdiler. Hiçbir uyarıda bulunmadan, ikisi de onu kış üstü yere seren bir Tanrı darbesi indirdi. Acı içinde inleyerek yuvarlandı ve ayağa kalktı. Öfkenin damarlarında dolaştığını hissetti.

Kendini durduramadan, kendi güçleriyle saldırdı. Patlaması yuvarlandı ve onları uçurdu.

"Urian!"

İlk başta babasının sert sesini tanıyamadı. Ta ki Stryker onu yakalayıp sertçe sarsana kadar.

Urian yavaşça kendine geldi ve ailesinin ne yaptığını gördü.

Vücudunun her yerinde tuhaf semboller parlıyordu, yanardöner ve güzel. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Gözlerini kırıştırarak yutkundu. "Solren? Ne oldu?" Yönünü bulmaya çalışarak yavaşça bir daire çizerken son birkaç dakikaya dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Babası derin, uğursuz bir hırıltı çıkardı. "Bir şey hatırlıyor musun?"

Gördükleri karşısında sarsılan adam yavaşça kaşlarını çatı.

"Hayır."

Babası dönüp Archie ve Theo'ya ters ters baktı. "Ne yaptınız siz?"

Bön bön baktılar.

Sonra Archie, "Neden bizim suçumuz olsun ki?" diye mırıldandı.

Urian'ı serbest bırakan babası, onları parçalamaya hazır vahşi bir yırtıcı gibi peşlerine takıldı. "Çünkü kardeşinize saldıran sizdiniz."

Theo kılıcıyla Urian'a el hareketi yaptı. "Bu bizi onun bir ucube olduğu gerçeğinden sorumlu yapmaz!"

Paris kendini Urian'ın sırtına yasladı. "Bunu duy, Uri. Sen bir ucubesin."

"Kapa çeneni." Urian omuz silkti.

Paris gülerek sendeleyerek uzaklaştı.

Ancak Paris'in eğlencesi ve Urian'ın kızgınlığı bir çığlık atılmasıyla kısa sürdü.

"Yüce tanrılar, şimdi ne olacak?" Stryker derin bir iç çekti.

Ta ki duyduklarının Telamon'un karısı Natassa olduğunu anlayana kadar. Sonra evlerine ışınlandı.

Urian göğsünü delip geçen bir acı hissettiğinde antrenman sahasında felç olmuş gibi duruyordu. Bu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Kendisine söylenmeden kardeşinin öldüğünü biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama biliyordu.

Kalosis'in karanlık sokaklarında koşarken öfke gözlerini kör etmişti. O kadar kör olmuştu ki, güçlerini kullanarak kardeşinin evine gitmeyi aklına bile getirmedi.

Bunun yerine, neler olduğunu görmek için çığlıklara doğru ilerleyen meraklı seyircilerden kaçtı. Telamon'un evine vardığında Urian nefes nefese kalmıştı. Titriyor ve terliyordu.

Dehşet içinde, kalabalığın arasından geçerek, histerik ve gözyaşları içinde ailesinin toplandığı eve doğru ilerledi.

Urian sonsuza dek yaşasaydı, babasının Telly'nin odasının zemininde, kardeşinin yanında diz çökmüş halini asla unutamazdı. Telamon'un elini tutan babaları, sanki ruhu paramparça olmuş gibi ağlıyordu. Urian babasının böylesine iç burkucu bir şey yapabileceğini bile bilmiyordu.

Gözyaşları. Bu kadar sert bir savaşçıyı sarsan hıçkırıklara aldırmayın. Çok gururluydu.

Babası Telamon'un cansız bedenini sanki bir bez bebekmiş gibi tutuyordu. Etrafındaki kardeşleri de en az onun kadar sarsılmış bir halde diz çökmüşlerdi.

Bu ortak feryatlar Urian'ın bedeninde ikinci bir kalp atışı gibi gümbürdedi ve onu temelinden sarstı. Sadece Apollitler gömecek bir ceset bırakırdı. Daimonlar öldüklerinde parçalanırlardı. Babası ölseydi, bedeninden geriye yas tutacakları hiçbir şey kalmayacaktı. Ölümünden birkaç dakika sonra, babalarının devasa kaslı savaşçı bedeninin 1.80 cm'lik kısmı ince bir altın tozundan başka bir şey olmayacak ve sonsuza dek rüzgârda kaybolup gidecekti.

Silik bir anı.

Ama Telamon hâlâ bir Apollitti.

Vücudu sağlam kaldı. Ve babaları onu serbest bırakmayı reddetti.

Kardeşi sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu. Sanki her an uyanıp Urian'a hakaret edecekmiş gibi. Ya da ona hayali bir hakarete bulunacakmış gibi.

Kendi kederinin o anında, Urian tüm varlığının yeniden ısındığını hissetti. Daha önce kardeşleri ona saldırdığında içinden geçen aynı elektrik yükünün kıpırdadığını hissetti. Acıydı ve ağzında asit gibi bir tadı vardı. Etindeki o tuhaf işaretler geri döndü. Ama bu sefer daha parlaktı. Omuzundan parmak ucuna kadar kolu parlıyordu.

Ne yaptığıının farkına varmadan, kardeşinin babasının kollarında yattığı yere doğru ilerledi ve elini Telamon'un göğsünün ortasına doğru uzattı.

Ona dokunduğu anda, parmak uçlarından Telamon'a doğru parlak bir ışık fırladı. Urian sarsıntısının tüm vücuduna yayıldığını, hücrelerine yayıldığını ve kardeşinin göğsüne doğru aktığını hissetti.

Telamon'un sırtı kamburlaştı. Sanki elektrik çarpmış gibi her tarafı titredi. Birkaç dakika sonra hareketsiz kaldı.

Herkes Urian'a doğru döndü. Ona suçlayıcı gözlerle baktılar. Babası yavaşça ayağa kalktı.

Urian hareket etmedi. Telamon'un göğsünü ya da kolunu da bırakmadı. Sanki birbirlerine bağlanmış gibiydiler. Sanki bırakacak olsa, bu onu kesinlikle öldürecekmiş gibi. Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu ama düşünmüştü.

Nefes nefese kalan kardeşi gözlerini açıp ona baktı.

Sonra Urian'a küfretti.

Babalarının çenesi düştü. Urian'a sanki Zeus'un ta kendisiymiş de Olimpos'un teokropolisinden onlarla buluşmak için inmiş gibi baktı. "Ne yaptın sen?"

Urian sersemlemiş bir halde başını salladı, en az onlar kadar şaşkıındı. Parlayan koluna ve eline baktı. Tarif edemediği ya da kavrayamadığı ilkel bir enerjinin gücüyle zonklamaya devam ediyorlardı.

Ta ki Apollymi, Yok Edici kılığına girip odada belirene kadar.

Kırmızı gözleri fırıl fırıl dönerken siyah saçları etrafına savruldu. Görünmeyen bir rüzgâr, saçlarının ve elbisesinin bir kasırgadaki kurdeleler gibi kıvrak vücudunun etrafında dönmesine neden oldu. "Kim benim alanıma bir Kaynak tanrısı çağırmaya cüret etti!"

Babası onu korumak için hareket etti, böylece Yok Edici Urian'ın parlayan kolunu ya da başka bir şeyi göremedi. "Hiç kimse, Akra."

Bu davranışlar babasını daha çok sevmesini sağlamıştı. Onu korumaya çalışması sadakatin en büyük göstergesiydi ama Urian aptal değildi.

Kimse bunu Apollymi'den saklayamazdı. Denemek intihar olur. Ve bu yalan için ikisini de öldürürdü.

"Bana bir şey oldu, Akra." Urian görmesi için kolunu yukarı kaldırdı.

Kendini yere bırakırken saçları tekrar beyazladı ve gün ışığını görmek için aynasına bakmasına izin veren tanrıçaya dönüştü. Bakışlarını odanın içinde toplanan herkese çevirdi. "Benimle gel, Urian."

Babası tereddüt etmeden bir adım öne çıktı. "Akra-"

"Bu işe karışma Strykerius," diye tısladı.

Babası tereddüt etti.

Urian babasına iyi olacağına dair güvence vermek istedi ama kadının ses tonundan konuşmaması gerektiğini anladı. Herhangi bir tartışma ya da başka bir söz söyleme havasında değildi.

Dürüst olmak gerekirse, onun bu ruh halinin ne olduğundan pek emin değildi. Bir kızgınlık ile katıksız bir öfke arasında gidip geliyordu.

Bunun yerine babasına alçakgönüllü bir gülümseme takındı ve onu odadan çıkıp sarayına kadar takip etti.

Yalnız kaldıkları anda Apollymi, normalde kardeşlerinden birine yumruk attıktan sonra babasından gördüğü bir bakışla ona doğru döndü. "Ne yaptın sen?" Sesi keskin ve kırılıyordu.

Urian omuz silkti. "Kardeşim ölmüştü ve ben ona dokundum ve..."

Nefesinin altından küfretti.

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde, kadının kendisine neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Sahip olacağını hiç tahmin etmediğim bir güç. Şimdi onu kontrol etmeyi öğrenmelisin yoksa Midas gibi hayatını mahvedecek. Ve etrafındaki herkesi."

Bu sözler onu ruhunun derinliklerine kadar ürpertti, özellikle de kadının bunları söyleme şekli. Ne demek istiyor olabilirdi? "Anlamıyorum, Akra."

Cevap vermeden önce boğazının derinliklerinde hırladı. "Kolundaki işaretler en eski dillerden geliyor. İlk dillerden biri. Tanrıça Bathymaas'ın güçlerine sahipsin."

İlk denge ve yaşam tanrıçasından bahsedilince çenesi düştü. İlahi adalet tanrıçası.

Uzun zaman önce, tanrılar birbirleriyle savaşıırken, o tek başına insanlığı ve Apollitleri onlardan korumanın bir yolunu bulmuştu. Ta ki acımasız tanrılar onu bu yüzden yok edene kadar.

Ama onun işaretiyle doğmuş olması mantıklı gelmiyordu. Neden?

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sen tanrılardan doğdun Urian, bunu biliyorsun. Bu tür yaratıklar her zaman tuhaf yeteneklerin bir karışımıdır. Kimse çocuklarının içinde nasıl hizalanacaklarını asla bilemez. Ta ki çok geç olana kadar."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Yine de Bathymaas tanrıçaların en eskilerinden biriydi. Birincil güç.

Apollo'nun düşmanı.

Akraba olmadıkları ve aynı panteonu bile paylaşmadıkları halde neden böylesine büyük bir armağanı taşıyacak kişi olarak onu seçmişti? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Apollymi'nin ifadesi daha da sertleşti. "Ama asıl soru şu: Daimon'a dönüştüğünde içindeki o güce ne olacak? Daha önce hiç kimse bunu yapmadığı için sorun da burada yatıyor, pido. Ve bu Apollo'nun seni, babanı ve kardeşlerini lanetlerken hesaba kattığı bir şey değil."

"Ne diyorsun, Akra?"

"Bu kadar güçlü bir tanrıçadan miras kalan gücün kim bilir neye dönüşebilir." Uzun, yorgun bir nefes verdi. Sonra dönüp ona baktı. "Bugün kardeşinin hayatını kurtardın Urian. Yarın hepsini öldürebilirsin.

... ve kendiniz. Çünkü güçleriniz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve onları nasıl kullanacağınızı anlamıyorsunuz. Bir gün, evrenin dokusunu parçalama yeteneğine bile sahip olabilirsin. Kime ya da neye dönüşebileceğinizi bilemeyiz. Tek bildiğimiz heyecan verici bir gün olacağı."

Acı acı güldü. "Yoluna çıkan her kimse onun için iyi bir şey olmayabilir. Ama yine de heyecan verici."

9 Temmuz, MÖ 9511

"Üç kalp atışında cüzzamlıdan tanrıya. Korkunç bir şey. Gerçekten." Urian bir başka güzel kadını kasıklarından çıkarırken Davyn'e yüzünü iğrenerek buruşturdu.

Bu gerçekten protesto için inledi.

Urian da bunu yapmak istiyordu, özellikle de onu baştan çıkarmaya niyetli kadınların bitmek bilmeyen kuyruğundan ne kadar rahatsız olduğunu düşününce.

"Ben evliyim," diye üçüncü kez tekrarladı ona. Gah! Kelimenin tam anlamıyla açlık ve ihtiyaç içindeyken tüm bu ilgi neredeydi?

Ona karşı dudaklarını büzdü. "Ben de öyle. Kocam aldırmayacağını söyledi. Senin aşılarmış kanın ikimizi de güçlendirebilirmiş. Senden beslenmemi istiyor. Hatta istersen o da bize katılacak. Kız kardeşim de."

Bundan tiksinen Urian ayağa kalktı ve sanki yanıyormuş gibi uzaklaştı. İsteddiği son şey, sadece onu kullanmak isteyen insanlarla bir seks partisi yapmaktı. Unutun bunu!

Davyn ona engel olmak için hızla aralarına girdi. "Üzgünüm aşkım. Eğer biri onun şahane kışından evlilik dışı bir parça koparacaksa, senden çok daha uzun süredir bunun için yalvaran ben olduğumdan, bu konuda öncelikli bir hakka sahibim." Ona göz kırptı.

Çenesi düştü.

Urian'inki gibi. Dişlerini pişmanlık duymayan bir sırtışla gösteren Davyn, Urian'ın kolunu sahiplenici bir tavırla kavradı ve onu sürükleyerek uzaklaştırdı. Ama önce kadına şeytani bir sırtıma fırlattı, sonra da Urian'ın kalçasını avuçladı.

"Hey şimdi!" Urian nefesini tuttu ve Davyn ikisini de kıskanç Paris'e çarptırmadan önce geri çekildi.

Ya da daha kötüsü, öfkeli bir Xanthia. "Bunu söylediğine ya da yaptığına inanamıyorum."

Davyn omuz silkti. "Özel işlerinizi bu kadar aleni bir şekilde araştırmaya cüret ettiğine inanamıyorum. Bunu yapmayı düşünmemiş olmam beni oldukça kışkandırıyor ama o kadar da kaba değilim. Ya da intihara meyilli. Kasıklarınıza oturmaya ya da okşamaya cüret edersem Paris beni öldürür."

"Sen öyle diyorsun. Geçmişte o bölgede senin birkaç cüretkâr el yordamını hatırlıyorum."

Davyn alay etti. "Bana bir tane söyle!" "Sarhoştun, yine de-"

"Onlar sayılmaz."

Urian onun alaycı üslubuna meydan okurcasına homurdandı. "Aynı fikirde değilim, dediğiniz gibi benim özel işim de öyle."

Davyn güldü. "Evet, her ne olursa olsun, hatırlamıyorum, yani böyle bir şey olmadı. Ayrıca, eskiden erkek kuzumu ve onun arka ve ön taraflarını başkalarından koruduğumuz kadar şimdi de seni dikkatle korumak zorunda olduğumuza inanamıyorum. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Urian. "Dünya normalden daha fazla çıldırdı."

"Mesele o değil." Ophion Urian'ı Davyn'den uzaklaştırdı ve farklı bir yöndeki çıkışa doğru çekti.

Sokağa çıktıklarında Ophion binanın içine uzanıp Davyn'i kapıdan içeri çekti, sonra da kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. "Hakkındaki söylentiler yayıldı, Adelphos. Telly için ne yaptığını herkes biliyor. Şimdi hepsi senin bir tanrının güçlerine sahip olduğunu ve onları iyileştirebileceğini düşünüyor. Yani senin meninden alırlarsa, anında ölümsüz olacaklarına inanıyorlar."

Urian'ın çenesi tekrar düştü. "Ben Tanrı Set değilim! Bunlar deli mi?"

Ophie teslim olmak için kollarını kaldırdı. "Hermes'e mızrak atma. Sadece kasaba dedikodularını aktarıyorum. Seni halkımızın kurtarıcısı olarak selamlayanlar onlar. Mide bulandırıcı, gerçekten, çünkü senin ne kadar aptal olduğunu biliyorum. Yarısı seni bizi lanetimizden kurtaracağı söylenen mistik Gündüz Yürüyen olarak ilan ediyor. Artık senin her şeyi yapabileceğini düşünüyorlar."

Urian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun! İhtiyacım olan son şey, bir grup aptalın beni Poseidon'un deniz canavarına karşı Andromeda'yımışım gibi gün ışığına fırlatması."

"Çoğu gün seni bir deniz canavarına yem etmek isterdim ama başka nedenlerden dolayı."

Urian kardeşini itti. "Tam bir baş belasısın."

"Bunu senden öğrendim."

Urian hırlayarak gözlerini devirdi. "Ah, bir geceliğine de olsa çükünü kendine saklayabilen bir solren'im olsaydı. Sürekli tökezlediğim tüm kardeşlerim için ona lanet olsun. Hayatını kurtarmak ve bunu başlatmak yerine Hades'in o piçi alıp dövmesine izin vermeliydim."

Ophie onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ah şimdi, seni kızdırmak için burada olmasaydık bizi özlerdin."

Urian alay etti. "Bundan şüpheliyim."

Davyn aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan durdu ve Urian'ın ona doğru yürümesine neden oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" Davyn'in kafatasının arkasına çarptığı alnını ovuşturdu.

Davyn konuşmadı. Sadece Urian'ın evinin kapısının önünde dizilmiş olan kalabalığa eliyle işaret etti.

Ah, lanet olsun...

Böylesini hiç görmemişti. Sanki bir bayram günü sadaka dağıtıyorlardı.

Davyn omzunun üzerinden ona sırtıtmak için başını geriye yasladı. "İyi yerleştirilmiş bir tanrı-bolt'u onların yarısını yok edebilir." Dişlerini şeytani bir sırıtışla parlattı. "Sen ne diyorsun?"

Urian orada kendisini neyin beklediğini düşünerek mutlak bir ıstırapla yüzünü buruşturdu. "Beni kışkırtma." Ve bu baştan çıkarıcıydı. Bunlar daha birkaç gün önce ona hiçbir faydası dokunmayan insanlardı.

Ta ki kullanabileceklerini düşündükleri bir güce sahip olana kadar. İşe yaraması komikti.

Bu da Urian'ın onlardan son derece soğumasına neden oldu. Çünkü onların gerçek yüzünü çoğunun gördüğünden çok daha erken bir yaşta görmüştü. Çünkü doğuştan

Kahverengi Apollit gözleri yerine mavi gözlerinin anormalliği, ona karşı küçümsemelerini gizlememişlerdi. Bu da şimdi onlara duyduğu kızgınlığı gizlemesini daha da zorlaştırıyordu.

Özellikle de ihtiyacı olduğunda onunla en temel yiyeceklerini paylaşmayı reddeden bu Apollitler, iyilik için yalvararak ona saldırmak için döndüklerinde. Onu ölü ve sokakta görselerdi uykuları kaçmazdı.

İkiyüzlülükleri içler acısıydı.

"Urian! Çocukken ne kadar yakın olduğumuzu hatırlıyor musun? Hep beraberdik. Ayrılmazdık!"

Theo'nun kendisiyle daha önce hiç konuşmamış olan arkadaşı Iolus'a baktı. Bu, Theo'ya Urian'ı evde bıraktığından emin olmasını söyleyen arkadaşıydı, çünkü Urian'a katlanamıyordu. "Kardeşin o acayip gözleriyle beni ürkütüyor."

Evet, Urian onu iyi hatırlıyordu.

"Yeter!" diye kükredi babası onlara katılırken. "Çocuğu rahat bırakın! Eğer bir mucize istiyorsan, bunları yaz ve Trates'e ver. Urian seni şımartmak isteyip istemediğini görmek için bunları daha sonra gözden geçirebilir."

İtiraz ettiler ama neyse ki babası ikna olmadı.

Urian havada tuhaf bir şey hissedince başını salladı.

Babası ona kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?" "Hayır. Bunu hissettin mi?"

"Neyi hissetmek?"

"Bir şey..." Urian etraflarındaki karanlık sokağı taradı. Ama teninde gezinen his iyileşmek yerine daha da kötüleşti. "Burada bir tanrı var."

Babası ona alaycı ve sıkılmış bir bakış attı. "Bu Apollymi olmalı. Onu kaçıramazsın. Uzun boylu, sarışın, öfkeli tanrıça. Sağ tarafındaki büyük, karanlık salonda yaşıyor."

Babasının alaycılığına homurdandı. "Hayır. Bu farklı bir şey. Hissedemiyor musun?"

Babası başını iki yana salladı. "Sadece Apollymi ve onun Charonte'sini hissedebiliyorum."

Yine de Urian bunu hissetti. Şiddetle. Aralarındaki başka bir tanrının güçlü hissini inkâr etmek mümkün değildi. Bu his derisi boyunca süzülüyordu. İnkâr edilemezdi.

Belirgin.

Daha da kötüsü, kötü niyetliydi.

"Bu başka bir şey Solren."

Babası, onlarla konuşmak için sesini alçaltmadan önce dağılmak istemeyen kalabalığa göz gezdirdi. "Hepinizle konuşmam gereken bir konu var. Daha sonraya kadar bekleyecektim ama ..."

"Ne?"

"Savaş yaklaşıyor. Gördüğünüz hiçbir şeye benzemiyor. Xanthia'nın köyündeki yıkım sadece münferit bir saldırı değildi. Tanrıça bizi yanına aldığı için kutsanmış durumdayız. Çünkü yüzeydeki yaşam ..." Babası gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Apollymi'nin Atlantis'e yaptığı ve dünyanın büyük bölümünü harap eden saldırıdan ve Atlantis panteonunun kaybindan sonra, tanrıların güç dengesi altüst oldu. Ve bununla birlikte, Chthonianlar."

Paris kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Bir panteonun yok olmasıyla birlikte, Chthonianlar evrenin dengesini nasıl yeniden kuracakları ve tanrıları ve bölgelerini nasıl yeniden düzenleyecekleri konusunda birbirlerine düşmüş durumdalar. Ve onlar savaşırken, tanrılar da güç için yarışıyor. Dağınık halkımız henüz kendi ayakları üzerinde duramıyor ve tespit edildikleri anda sistematik olarak katlediliyorlar."

Urian bu haberi ve bunun hepsi için ne anlama geldiğini sindirirken kardeşlerine baktı. "Bu yüzden mi bu kadar çok Apollit her tür fey ve iblisle takas yapıyor? Apollon'un lanetinden kurtulmak için ırklar mı türetmeye çalışıyorlar?"

Babası başını salladı. "Bunun önümüzdeki yıllarda nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Ama tanrıları benim kadar iyi tanıyan biri olarak, bu tür ırkları genellikle kuduz hayvanlar gibi yok ederler. Bunun nasıl sonuçlanacağını görene kadar, benim önerim dikkat çekmemek ve birbirlerini öldürmeleri için onlara zaman tanımak."

Ophion bu sözler karşısında öfkelen-di. "Onlara yardım etmemiz gereken bir zamanda korkaklıktan mı bahsediyorsun?"

Babaları hakaret ettiğ-i için Ophion'u tersledi. "Ben akıldan bahsediyorum, aptal! Öne çıkan çivi çakılır. Ve kimsenin egosunu beslemek için halkımızın gereksiz yere düştüğünü görmeyeceğim."

"Peki ya annemiz?" Urian babasının da aynı sertlikte bir tepki vermesi için kendini hazırladı.

Stryker'ın insanlar âlemini gözetlemek için kullandığı kırmızı sforaya benzeyen küçük sarı bir sfora uzattı. "Bunu sana emanet ediyorum. Ona saldırıya uğrarsa bizi çağırması için bir araç ve yaşamak için buraya dönme seçeneğ-i verdim. O kendi türünün arasında kalmayı seçti. Hellen Kalosis'e dönmek istemediğ-ini açıkça belirtti."

Bu sözler kalbini acıtmıştı ama Urian bu sözler için onu suçlayamazdı. Mecbur olmadığ-i halde onu karanlıkta yaşamaya zorlamak yanlıştı. Annesi aydınlıkta yaşamayı hak ediyordu. "Ona göz kulak olacağım."

Paris Davyn'in elini tuttu. "Bizi koruyan bir Chthonian var mı Solren?"

"Hayır. Bizi umursamıyorlar. Tanrılar söz konusu olduğunda Apollitler kendi başlarındadır. Sahip olduğumuz tek şey Apollymi. Sadece o umursar."

Ophion'un gözleri karardı. "Bu doğru değil."

"Hayat ne zamandan beri adil ya da adaletli?" Urian kardeşinin aptallığ-ına acı acı güldü.

Babası iç çekti. "Ne yazık ki Urian haklı. Bu adaletle ilgili değil. Hayatta kalmakla ilgili. Siktir et babamı! Oğullarımı ya da kızımı gömmeyeceğim çünkü o ucuz bir Yunan fahişesini becermek zorunda kalan bir pislik. Bırakın yukarıdaki dünya yanıp kül olsun, bırakın kendilerini parçalasınlar. Biz burada güvendeyiz ve burada kalacağız."

Paris yine boğazını temizledi. Bu sefer daha yüksek sesle. "Um... Solren? Sadece küçük bir sorun var."

"Ve bu?"

"Sen zaten bir Daimon'sun ve geri kalanımız da çok geride değil. Peki burada kilitli bir şekilde nasıl hayatta kalacağız?"

Toz olmaktan kurtarmamız gereken insan ruhlarını?" Urian hepsini öldürebilecek bu gerçek karşısında irkildi. Onu mutlak bir dehşetle dolduran bir gerçek.

Urian mı?

Kafasının içinde Xyn'in sesinin tadını çıkarıyordu. Onu baştan sona ısıtmakta asla başarısız olmayan zihinsel bir okşama gibiydi.

Onu görmek için yanıp tutuşurken, onu meyve bahçesinin yanındaki şelalenin yanında buldu. "Selamlar, benim en güzel leydim." Kollarını onun uzun, sıcak boynuna doladı ve ejderhasına özgü o tatlı kokuyu içine çekti.

Onu kucaklamak için pençeli eliyle yukarı kaldırdı. Neyin var?

Gülerek, yüzüne sadece birkaç santim mesafedeki jilet gibi pençeye baktı. "Çoğu kişi bunu görürdü." Dikkatlice çekiştirdi. "Nasıl bir aptalım ki bu kadar yakındayken korkmadan burada yatabiliyorum?"

Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun.

"Doğru." İç çekerek ellerini başının arkasında birleştirdi ve kadın onu mağarasına doğru götürürken ayak bileklerini çaprazladı. "Daha önce burada bir tanrı hissettim. Sen de hissettin mi?"

Bunun üzerine dikenli bir kaşını kaldırdı. Apollymi.

Sinirlenen adam yüzünü buruşturarak ona baktı. "Yemin ederim, bir kişi daha bana bunu söylerse, şiddetli bir tepki vereceğim. Apollymi değil. Başka biri. Tamamen farklı bir güç."

Sarraxyn içine korku yayılırken dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şekilde, Urian babasının Apollymi ve Urian'a karşı harekete geçmesi için baskı yapmak üzere tekrar uğradığı önceki ziyaretini hissetmiş olmalıydı. Helios'a gelmemesini söylemişti.

Dinlemedi. Tanrı olmanın bir parçasıydı bu; en iyisini bildiklerini ve her zaman en hızlısı olduklarını düşünüyorlardı. Ama bu doğru olsaydı, Helios Olimposlular tarafından bu kadar kolay kenara itilmezdi.

Ancak, bunu en son babasına gösterme hatasını yaptığında, babası onu öyle bir patlatmıştı ki

kardeşi Veles müdahale etmek zorunda kalmıştı. Aksi takdirde bu vahşi saldırıdan sağ çıkamazdı.

Gözlerini kapatarak Urian'ın dikkatini bu karmaşadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Karınıza alışma süreciniz nasıl gidiyor? Sormaktan nefret etmesine ve Xanthia'ya tutkuyla kızmasına rağmen, en güvenli konu bu gibi görünüyordu.

En azından avucunun içinde sertleştiğini hissedene kadar böyle düşünüyordu. Belki de evlilik, küçük Apollite'yle aynı fikirde değildi.

Biri umut edebilir.

Urian mı?

İç çekti ve yüzünü buruşturmak için doğrulup oturdu. "Minnettar olmalıyım."

Bu ifadede bir "ama" seziyorum.

"Ama"- ona sırtıttı- "bazen ona karşı bir soğukluk var. Bu normal mi?"

Xyn bu soru karşısında alaycı bir tavır takındı. Etrafımda bunu bilecek kimse yokken bana mı soruyorsun?

Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Çok zalimce davrandım. Hiç düşünmemiştim."

Kalbinin değişen ritmini dinlerken sessizliğe gömüldü. O kadar üzgündü ki, bu onun kalbinin acısını paylaşmasına neden oldu. Bunun da ötesinde, içinde derinlere gömülü tuttuğu bir sırrı söyleyecek kadar cesaretlendirdi onu. Ya seni seven biri olsaydı, Uri? Ama seni besleyemeyen?

"Ne demek istiyorsun?"

Baban gibi. Ya bir insana ya da başka birine aşık olsaydın? Apollite ya da Daimon olmayan birine. Ne yapardın?

Küçümseyerek homurdandı. "Böyle bir şey asla olmaz. Kendime izin vermezdim."

Xyn onun acı sözleriyle yüreğinin burkulduğunu hissetti. Oldukça dar görüşlüsün, değil mi?

"Pek sayılmaz. Sadece pratik davranıyorum. Başka birini sevmeyi seçersem nasıl yemek yiyebilirim?"

Kulağa ne kadar kolay geliyordu, sanki aşk bir seçimmiş gibi. Eğer öyle olsaydı, bu kadar acı çekmezdi. Ve adamın bu tavrı onu cidden kızdırmıştı. Onu yere fırlatıp ezmek için ani bir dürtü duyduğunda görüşü karardı. "Aptal olmak demek istiyorsun!"

Sözlerini yüksek sesle söylediğinde gözleri büyüdü. "Xyn?"

Öfkeyle, ona zarar verme dürtüsüne teslim olmadan önce onu yere yatırdı. "Evine git Urian. Sen burada güvende."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam gitmeyi reddedince, kadın ona bir ateş püskürttü.

Urian Xyn'in yakıcı nefesinden zar zor kurtuldu. Alevler normal bir ateşten çok daha sıcaktı. Bu haliyle, bulunduğu yere yaklaşmamış olmasına rağmen onu yaktı ve derisini yaktı.

Kutsal Katateros! O ana kadar onun gücü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ejderhasının aslında ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yanığı hafifletmek için cildine serin hava üfleyerek bahçeden hızla uzaklaştı. Onu neyin kızdırmış olabileceğini anlayana kadar yolu yarılamıştı.

Aklını kaybetmeden önce sorduğu soru.

Ama hayır... Xyn onunla ilgilenemezdi. Bu şekilde değil. O bir ejderhaydı.

O bir Apollite idi.

Bu fiziksel olarak mümkün bile değildi.

Yine de ejderhalar kızları her zaman kaçırdı. Elbette, zihninde her zaman onları yediklerini varsaymıştı.

Şimdi sonucu merak ediyordu ...

Zeus ve hatta büyükbabasının bile başka hayvanların kılığına girerek insanları hamile bıraktığı iddia edilir. Boğalar, kuğular, su ...

Şüphesiz Xyn bunu onunla yapmasını istememiştir. İstiyor muydu?

Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Onu dehşete düşürdü. Evliydi ve evli olmasaydı bile arkadaşları.

En iyi arkadaşlardı ve yıllardır öyleydiler. Mesela...

Paris ve Davyn.

Boktan.

Urian onların sıradan arkadaşlardan daha yakın olduklarını fark edince yavaşladı. İkisi inzivalarında çok şey paylaşmışlardı. Bundan da öte, Xyn onunla ilgilenmişti. Diğerleri katlanabileceğinden daha fazla olduğunda Xyn onun sığınağı olmuştu.

Bu işe yaramaz, Uri. O bir hayvan. Bir ejderha.

Ve bakması gereken bir karısı vardı. Onunla Xyn arasında asla bir şey olamazdı.

Asla.

Yine de içinde bir şey vardı... onu düşüncelerinden bile daha fazla korkutan bir şey. Dürüstçe inkar edemeyeceği bir his.

Onu seviyordu.

Ve bu ikisini de lanetleyecekti.

7 Eylül, MÖ 9510

Urian, Apollymi'nin sarayına girdiğinde daha önce hiç bulamadığı bir şeyle karşılaştı.

Bir yabancı.

"Kimsin sen?"

Uzun boylu, son derece zayıf kadın arkasını döndü. Nefes kesiciydi. Ve çok tuhaf bir şekilde giyinmişti; bir erkeğin giyebileceğine benzer kısa yeşil bir chiton, düzgün dizlerinin hemen üzerinde kesilmişti. Uzun, kahverengi, ince dokunmuş bir chalmys ince omuzlarına dikkatlice örtülmüş ve çift yay oluşturan süslü bir inci ve altın fibula ile tutturulmuştu. Altın sarısı saçları karmaşık bir şekilde örülmüş ve bir tanrıçaya yakışır şekilde başının etrafına sarılmıştı.

Zarafeti, boyu ve güzelliğiyle Urian onu bir Apollite sanabilirdi. Ama dişleri yoktu. Gözleri de kahverengi değildi. Aksine, daha çok teyzesi Artemis'inkilere benzeyen canlı, olağanüstü bir yeşildi.

Ya da en azından onun hakkında söylenen buydu.

Ve şimdi düşününce, bu kadın Yunan tanrısallığı kokuyordu. O kadar ki, Apollymi'nin sarayında muhafız olarak kullandığı üç başlı köpeklerden biriyle onun yerini tespit etmeye çalışmadığına şaşırdı.

Ya da Charonte'yi koklayan birkaç kişi. Normalde aralarındaki böylesine güçlü bir varlık en azından Xedrix'in bunu araştırmak için buraya gelmesini gerektirirdi.

Peki bu Yunan kızının Apollymi'nin Stygian sarayında ne işi vardı? Bir savaş yayı mı tutuyordu? Ve bir çocuğun kıyafetinde koşu sandaletleri giyiyordu?

Bu konuda hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu.

"Soruma cevap vermedin." Durumunun ne kadar vahim olduğunu anlatmak için bu kez daha keskin bir ton kullandı.

Kaşları çatıldı ve ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Kimsin sen ve neden buradasın?"

Bu küstah hırıltı kendi öfkesini tetikledi. "İzinsiz giren ben değilim."

"Ben de değilim."

Evet, doğru. Hiçbir Yunan buraya ait değildi ve o da bunu biliyordu.

Tıslayarak onun önünde durmak için ışınlandı. "Aynı fikirde değilim."

Sırıttı. "İstediğin kadar yalvar. Tiyatronuz beni soğutuyor."

O daha cevap veremeden Xedrix yanlarında belirdi. Benekli mavi teni normalden daha koyu görünüyordu, onlara dik dik baktı ve öfkeli bir ebeveyn gibi tısladı. "Yok Edici'nin sabrını denemeyin çocuklar. Sizin aptallıklarınızı kaldıracak durumda değil."

Her ikisini de kollarından tutup koridordan aşağı, tanrıçanın aynasının yanında beklediği Apollymi'nin bahçesine sürükledi.

Urian sert tutuşa itiraz etmemek için çenesini kilitledi ve kızın da aynısını yaptığını fark etti.

Apollymi onlara nasıl davranıldığını görünce nefesi kesildi. "Xedrix! Onları serbest bırak!"

O da hemen öyle yaptı. "Affet beni, Akra. Tartışıyorlardı."

Oturduğu yerden kalkarak başını salladı. "Yani onları yendin mi?"

İblis, Apollymi'nin gözlerindeki öfke karşısında anlaşılmaz bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Bunun yerine onları yemek istedim ama senin daha fazla sorun çıkarabileceğini düşündüm. Bu daha iyi bir seçenek gibi göründü."

En sevdiği iblisin derisini yüzmek için duyduğu arzuyu bastırırcasına derin bir iç çekti. "Peki." Eliyle iblisi bir kenara salladı, sonra Urian ve kıza hitap etmek için öne çıktı. "Sanırım ikinizin tanışma vakti geldi, bir noktada yollarınızın kesişmesi kaçınılmazdı. Urian, bu benim Abadonna'm,

Katra. Katra, Spathi ordumun lideri Stryker'ın oğlu Urian'la tanış."

Urian'ın burun delikleri bu tanışma karşısında seğirdi. "Artemis kokuyor." Daha önce kokladığı pis koku bu olmalıydı.

Katra sinirlendi. "Ben onun hizmetkârlarından biriyim ve sen de banyo yapabilirsin dostum. O eğitim zırhının içinde kaç gündür terliyorsun ki zaten? Hijyen tanrıçasıyla tanışıp arkadaş olmaya çalışmalısın. Gerçekten." Hakaretini vurgulamak için elini hafifçe burnuna bastırdı.

Bakışlarını tehlikeli bir şekilde daralttı. "O neden burada, Akra?"

Solgun gözlerinde alışılmadık bir parıltıyla Apollymi onları merakla izledi. "O benim için bir casus."

Urian ağzı açık kaldı.

Katra'nın yüzündeki şaşkın ifadeden bu sözlerin onun için de yeni olduğu anlaşıyordu ama Urian son derece değişken bir tanrıçayla ters düşecek kadar aptal değildi.

Yine de Katra başını eğerek onu bir böceğe duyduğu merakla inceledi. "Daha önce hiç Apollite görmemiştim."

Elini kaldırdı. "İzin verir misiniz?"

Kendisine bir deneymiş gibi davranmasından rahatsız olan adam protesto etmek için çenesini kaldırdı. "Ben bir ucube değilim."

"Biliyorum. Ama sen daha önce gördüğüm herkesten farklısın, bu yüzden merak ediyorum."

Apollymi'ye doğru baktı.

"Katra'ya o piçin halkınıza ne yaptığını gösterin. Bir hayvanın kendi oğluna ve torunlarına neler yaptığını görsün. Neden ondan nefret etmesi ve sana sırtını dönen Artemis'e asla güvenmemesi gerektiğini anlamasına yardım et. Ne de olsa sen tanrıçanın yeğenisin. Yine de kendi kanı için hiçbir şey yapmıyor. Katra'nın bu soğuk kaltağın kalbinde ailesine karşı ne kadar sevgi olduğunu görmesini sağla."

Katra ona sinirli bir bakış fırlattı ama tek kelime bile karşı çıkmadı.

Urian ağzını açarak kızın dişlerini incelemesine izin verdi. Gerçi "kız" terimi muhtemelen ona karşı acımasızcaydı. Büyük ihtimalle kız onun gerçek yaşına yakındı ama yine de genç bir kız gibi görünüyordu, oysa o bir Apollit olduğu için yirmili yaşlarının ortasında yetişkin bir adam gibi görünüyordu.

Dişlerinin sivri uçlarını nazikçe parmakladı. "Acıyorlar mı?"

"Hayır. Başka türlü bir dişim hiç olmadı."

"Ve kandan başka bir şey yemiyor ya da içmiyor musunuz?"

Başını iki yana salladı.

Endişelendi. "Ne kadar korkunç."

"Bilmediğin şeyi özlemezsin."

"Bu doğru değil. Babamı hayatımın her günü özleyorum ama onu hiç tanımadım. Ve onun ve hayatının her ayrıntısını sonsuza dek merak ediyorum."

Sanırım bu farklıydı. Bir babayı kaybetmekle kan içmeye zorlanmak aynı şey değildi. Babasının kim olduğunu bilmediği bir hayatı hayal bile edemiyordu. Ya da onu her gün görmediği bir hayatı.

Hayatta onun için ailesinden daha önemli hiçbir şey yoktu. Özellikle de anne ve babasına değer verirdi. Her ikisine de.

Ama sonuç olarak, Katra oldukça tuhaf düşünceleri olan tuhaf bir tüy parçasıydı. Urian ona kaşlarını çattı. "Ve sahip olmadığım ya da kaçırdığım şeylerle ilgili düşüncelerle kendime işkence etmemeyi tercih ederim. Hayat bunu benim için yapmaya çok istekli."

"Çok mu karanlık?"

Onun alaycılığına homurdandı. "Bir cehennem diyarına sürgün edildiğinde hafif ve yumuşak olmak zor."

Katra bunu düşünmek için durakladı. "Hiç gün ışığı görmedin, değil mi?"

Onun yanından geçip onları rahatsız edici bir yoğunlukla izleyen Apollymi'ye baktı. Onun düşüncelerini okuyabilmeyi ne kadar isterdi. Ya da şu anda Katra'nınkini. "Sadece tanrıçanın aynasından."

"Vay canına. Özür dilerim." Katra gerçekten ciddi görünüyordu.

Urian mutlak bir gerçeği söylemeden önce omuz silkti. "Olma. Artemis'e hizmet etmek zorunda kalmaktansa gün ışığını görmemeyi tercih ederim."

Katra onun hakareti karşısında bön bön baktı. "Ah! Hiç iyi geçinemeyeceğimizi söyleyebilirim."

"Bana uyar." Apollymi'ye doğru döndü ve ona hızlı bir selam verdi. "İzin verirsen, Akra?"

Katra Urian'ın gidişini izledi ve başını salladı.

"Bir sorun mu var?" Apollymi sordu.

"Neden ona kuzen olduğumuzu söylemedin?"

"Aynı sebepten dolayı kimsenin senin torunum olduğunu bilmesine gerek yok Katra. Gizli şeyler konusunda biz sessiziz. Annenden ne kadar nefret etsem de, oğlumu korumak için Artemis'in itibarını korumak zorundayız. Bu nedenle Strykerius senin Apollon'un yeğeni olduğunu asla bilmemeli."

Ve Katra onları terk eden tuhaf Apollite'in ardından bakarken onu rahatsız eden başka bir konu daha vardı.

"Tanrı aşkına, çocuk. Aklında başka ne var?"

Katra başını öne eğdi. "Urian neden babama bu kadar çok benziyor?"

Apollymi alay etti. "Urian'ın Strykerius'un sureti olduğunu söylüyorlar."

Bu açıklamayla alay etti. "Stryker'ı gördüm. Sarı saçları ve arabası dışında, aralarında sadece geçici bir benzerlik var. Ama annemin babamı her özelliğini bilecek kadar izlediğini gördüm. Acheron'u canlı olarak hiç görmemiş olsam da çenesinin çizgisini, burnunun ve gözlerinin şeklini biliyorum. Kaşlarının ince kavisini. Ve o ve Urian ikiz olabilirler. Tek fark Urian'ın teninin biraz daha koyu tonda olması."

"Çünkü annesi Mısırlı."

Bu haber, Urian'ın gerçek annesi hakkında hiçbir fikri olmayan Katra'yı şoke etti. "Pardon?"

Apollymi istemeden yaptığı hatayı fark edince dondu kaldı. Ama bunu yapmak kolaydı. Yalnız başına o kadar çok zaman geçiriyordu ki dilini korumak zorunda kalmaya ya da

kendini sansürlüyordu. Ve burada Katra'ya dikkatli olmasını söylüyordu.

...

"Hiçbir şey. Sadece söylediklerimi hatırla. Burada söylenen hiçbir şeyden bahsetme. Kendine sakla."

"İnan bana, bu konuda iyiyim. Matisera'mı diğer tanrılardan korumak için öyle olmak zorundayım."

Apollymi Katra'yı kendine doğru çekti ve ona sarıldı. "Artemis'i öldürmeme izin vermelisin. Hepimizin iyiliği için. O uyurken boğazını kes."

"Yaya! Bunu yapamam! Onu seviyorum."

Bu sözler onun derinden gelen bir inilti duymasına neden oldu. "Neden?" diye homurdandı. "O tamamen sevimsiz biri."

"Benim için değil. Ayrıca, senin hakkında aynı şeyi düşünen pek çok kişi var ve bu tamamen yanlış. Bu arada, beni özlemeden önce geri dönmem gerekiyor. Buraya seni görmeye geldiğimi öğrenirse ölür."

"Güzel! Ziyaretleriniz için teşekkür etmek üzere ona bir sepet göndereyim mi?"

"Yaya!" Katra oflayıp pufladı, sonra da yanağından öptü. "Kendine iyi bak ve yakında görüşürüz."

Apollymi isteksizce gitmesine izin verdi. Hâlâ Katra'nın gerçek olduğuna inanamıyordu. Biricik oğlunun kimsenin haberi olmadan bir çocuk babası olduğuna. Kızı kendi gözleriyle görmemiş ve onu kendi kollarında tutmamış olsaydı, buna inanmazdı. Ama bu gerçeği inkâr etmek mümkün değildi.

Katra, Apostolos'un kızıydı.

Keşke Katra annesine olan sadakatinden vazgeçebilseydi. İki panteona bağlı kaldığı sürece Katra her ikisi için de tehlikeliydi. Her iki tarafa karşı da kullanılabilirdi.

Tıpkı Urian'ın gerçek annesi gibi. Bethany, Prens Styxx'i sevdiği için korumasını istemeden Yunanlılara devretmemiş olsaydı, Atlantisli o ilk gün Yunan ordusunu yok edecek ve Yunanistan'a karşı savaşlarını başlamadan kazanacaklardı.

O zaman Prenses Ryssa, Apollo'nun iyiliğini kazanmak için ona verilmezdi ve o ve oğlu ölmezdi, böylece

Stryker ve halkının lanetlenmesine neden oldu.

Daha da önemlisi, Bethany'nin sadakati bölünmemiş olsaydı Apostolos katledilmeyecekti. Ve Atlantis yok olmazdı.

Bölünmüş sadakatlere asla güvenilemezdi. Şu anda sadece Strykerius'a güveniyordu çünkü babası Strykerius'un çocuklarını ölümle lanetlediğinde aralarındaki bağı sonsuza dek koparmıştı. Bunu sadece kelimelerle tamir etmek mümkün değildi. Strykerius, masumiyetlerini lanetlediği için Apollo'yu asla affetmeyecekti.

Bundan emin olacaktı ...

17 Nisan, MÖ 9508

"Solren? Lütfen kızmayın... Bunu gördüğümde sforanızla oynuyordum."

Urian ön odalarında oturduğu yerden başını kaldırıp kılıcını parlatırken Geras'ın elinde kristal sforasını tuttuğunu gördü. Çocuğa nazikçe gülümsedi. "Kızgın değilim, m'gios." Oğluna karşı sabırlı olmaya çalıştı. "Yine de eşyalarım girmeden önce sormalısın."

Yağlı bezi bir kenara bırakan Urian, neden bu kadar üzgün ve endişeli olduğunu göstermesi için çocuğa elini uzattı.

Geras küçük topu ona vermek için yaklaştı.

Urian gergin oğluna kızgın olmadığına dair güvence vermek için bir an durdu. Geras kelimenin tam anlamıyla titriyordu, çok korkmuştu. Kopisini bir kenara bıraktı ve Geras'ı kollarının arasına alarak dizlerinin arasında durmasını ve sforayı net bir şekilde görmesini sağladı. "Peki seni bu kadar üzen ne gördün?"

Dudağını ısırarak Geras, ona göstermek için ateşin önünde tuttu.

Alevler soluk kristalin içinde titriyordu. İlk başta Apollymi'nin gözleri gibi dönen sisten başka bir şey yoktu.

Ta ki Urian annesinin evini görene kadar.

Ve sevgilisinin avluda yatan cesedinin sırtından dört ok çıkmıştı.

İçinden soğuk bir korku geçti ve onu ruhunun derinliklerine kadar sarstı. Nefes alamıyor ya da düşünemiyordu.

Ayağa fırladı.

"Solren?"

Kendi başına eve daha yakından bakmaya korkan Urian neredeyse oğluna takılıp tökezliyordu. "Kızgın değilim Geras. Minnettarım." Başını öptükten sonra kılıcına uzandı.

Kardeşlerini bu uyanık kâbusa çağırmadan önce, imgelemi tanrıça ile doğrulamak istedi.

Kalbi inkârlarla ve aklına gelebilecek diğerk açıklamalarla çarpıyordu.

Belki de yanılttı. Belki, belki başka bir şeydi.

Lütfen, tanrılar, başka bir şey olsun!

Onun bahçesine ışınlandı.

Ne yaptığını düşünemeyecek kadar paniklemiş bir halde doğruca havuza gitti.

Apollymi anında ayağı kalktı ve onu bir tanrı şimşegiyle yere serdi. Beklenmedik bir acı sanki bir dağı çarpmış gibi vücudunda patladı. O kadar aşırı ve şiddetliydi ki tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Dürüst olmak gerekirse vücudundaki her kemiğın paramparça olduğunu düşündü. Kulakları benzersiz bir tiz sesle çınladı.

Neden Xyn'in zırhını giymedim? En azından bu ona bir çeşit koruma sağlardı.

Şu anda hiçbir şeyi yoktu. Ve bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğinden emin değildi.

Aslında, Apollymi'nin onu kollarının arasına alıp sarıldığını ve yanağını okşarken adını söylediğini fark etmesi bir saniye sürdü. Bu onun ne kadar acı içinde olduğunu gösteriyordu. Onu ne kadar anlamsız bir hale getirmişti.

Hareket etmeye ya da mantıklı bir düşünceye sahip olmaya çabalıyordu.

"Habersizce buraya dalarak aklınızdan ne geçiyordu?"

Olmamıştı.

"Benim mata'm," diye

nefes aldı. Kadın kaşlarını

çattı. "Ne?"

"Materyalimin durumunu kontrol etmek istedim."

"Seni aptal çocuk!" Charonte'sine doğru baktı. "Xedrix, şeleden su getir. Çabuk!"

İblisin uzağı gitmesine gerek yoktu. Güzel bir rahibe zaten bahçelerdeydi. Urian'ın daha önce hiç görmediğı bir rahibe. Siyah bir elbise giymişti, uzun, kıvrıcık kumral saçları vardı.

Karmaşık bir şekilde tasarlanmış ve koyu renkli dalların arasından geçirilmiş minik örgüler ve kurdeleler barındıran saçlar. Her ne kadar bakışlarını yere dikmiş olsa da ve adam kendini ölmek üzereymiş gibi hissetse de, Apollymi'ye mücevherlerle kaplı bir fincan uzatmak için yaklaştığında onun yeşil gözlerinin canlı güzelliğini kaçıramadı.

Apollymi onu dudaklarına götürdü. "İç!"

Urian kara su karşısında irkildi ve midesi tiksintiyle bulandı.

"İç!" diye ısrar etti.

Kendini hazırlayarak itaat etti ve tadının görüldüğü kadar kötü olmaması için dua etti.

Siyah su ağzına girip dudaklarını ve dilini yaktığı anda boğuldu ama bir şekilde yutmayı başardı. Gül kokulu suyun tadı daha çok nane ve daha önce hiç bilmediği bir tatlılığa benziyordu. Ve vücudunu ateş gibi sararak tüm acısını da beraberinde götürdü.

Rahibe ortadan kaybolmadan önce önce saçlarına, sonra da omzuna nazik bir el koydu.

Urian ondan Apollymi'ye baktı. "O kim?" "Sen boş ver. Sen iyi misin?"

Ölüme yakın deneyiminin etkisiyle hâlâ sarsılmış olan Urian kaşlarını çatı. "Beyin hücrelerimin son üç ya da dört parçasını nakavt ettiğinden oldukça eminim, akra."

Kadın onunla alay etti. "Mabedime böyle kabaca girmen konusunda sana ne demiştim?"

"Bu geceden sonra asla unutmayacağım bir nokta."

"Görmüyor musun?" Ona ters ters bakarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi annene neler olduğuna bir bakalım."

Urian, havuza gittikleri sırada uğradığı şiddetli saldırının ardından hâlâ doğru düzgün görmekte biraz zorlanıyordu. Buraya bu amaçla gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Güneşi görmek istediği günler çoktan geçmişti. Sahip olamayacağı şeyler için özlem duymamayı öğrenmişti. Böyle anlamsız çabalarla kendine işkence etmemeyi.

Ama sular durulup da annesinin yaşadığı yerdeki parlak ışığı görünce nefesi kesildi. Bu bir illüzyon değildi. Annesi acımasız bir saldırı altındaydı. Aynalı sularda, çiftliğini yağmalayan ve verdikleri zarardan zevk alan insanları görebiliyordu.

Urian ışınlanmaya başladı ama yapamadı. Apollymi onu içeri kilitlemişti.

"Delirdin mi sen? Gündüz vakti!"

"Umurumda değil!" Annesinin saldırıya uğramasını izlerken hayal kırıklığına uğramış gözyaşları gözlerini doldurdu. "O benim mata'm!" Minik annesinin yardım ve merhamet çığlıklarını duydukça kalbinde histeri kabardı. İkisi de ona gelmedi.

Bunun yerine insanlar vahşetlerine devam ettiler.

Apollymi suları dalgalandırdı, görüntüleri dağıttı, böylece artık onları göremiyor ya da duyamıyordu.

Önemi yoktu. Aklına ve ruhuna kazınmışlardı. Sonsuza dek orada yara izi kalacaktı.

"Ni!" Urian geri koşarak bağırdı. "Onu bırakamazsın. Yalnız ve korumasız! Bir şeyler yapmalıyız!" Adam **çırpınırken** onu göğsüne bastırdı.

"Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Saçmalık! Sen bir tanrıçasın. Charonte'ni gönder. Bir fırtına! Bir şeyler yap! Ona yardım et! Lütfen! Lütfen!" Urian hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve annesine yardım etmek için çaresizce çırpınıyordu.

Nasıl olur da hiçbir şey yapmazlar?

Onu bırakmayı reddetti. Bunun yerine onu göğüslerine daha sıkı tuttu. "Biliyorum, pido... Biliyorum. Bana ihtiyacı olduğunda oğluma yardım edemedim. Oğullarımdan hiçbirine ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokken nasıl acı çektiklerini bilmek beni öldürdü. Sahip olduğum tüm güçlere rağmen Hades'e girip oğlumu oradan çıkaramayacağımı ve hayatını geri getiremeyeceğimi bilmek. Kalbimi parçaladı ve beni bu cehennemde zar zor işleyen, karşınızda gördüğünüz bu paramparça kabuğa bıraktı. Ne kadar acı verdiğini biliyorum. Ama yapılacak bir şey yok. Eğer gidersen, ölürsün. Bu kadar basit. Bunu biliyorsun. Annen bunu yapmazdı.

hiçbir şey için zarar görmeni istemez. Senin incindiğini görmektense bin kere ölmeyi tercih eder. İnan bana, bir annenin yüreğini bilirim. Eğer sen ölürsen, çocuklarını ve karını böyle bir kaderden kim koruyacak?"

Şu anda bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Annesinin saldırıya uğradığını ve yetişkin bir savaşçı olan kendisinin ona yardım edemediğini bildiği halde değil. Bu doğru ya da adil değildi.

Hepsine lanet olsun!

Sevdiği şeyi savunamayacaksa eğitimin ne faydası vardı? Neden zahmet ediyorlardı ki? Bu ne içindi?

Neden?

Hayatında ilk kez kendini tamamen çaresiz hissediyordu ve bundan nefret ediyordu.

Kendinden nefret ediyordu. Tanrılara lanet olsun!

Babasına lanet olsun! Kendi ruhuna lanet olsun!

"Şşş," diye fısıldadı Apollymi omzuna yaslanıp ağlarken. Ona böylesine vahşi bir tanrıçaya asla atfedemeyeceği bir şefkatle sarıldı.

Ama o annesi değildi. Asla çocukken onu emziren o nazik, tatlı kadın olamazdı. Ona ninniler söyleyen, sıcak bir kucaklama ve şefkatli bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan tüm dünyasını yoluna koyan kadın. Hiç kimse ona bir daha o kadar sevildiğini hissettiremeyecekti.

Ve nefret ettiği sert bir dünyada acımasız eller tarafından parçalara ayrılıyordu.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, pido. Sen yaşıyorsun. Senin için istediği buydu. Tek istediği buydu. Hayatın ve mutluluğun. Bu iki şeye sahip olduğun sürece, onu asla hayal kırıklığına uğratmadın. Güven bana, biliyorum."

Yine de bundan daha fazlasını istiyordu.

Annesinin hayatta ve iyi olmasını istiyordu. Mutluydu.

En önemlisi, Urian bu dünyada yürüyen en kutsal kadına saygısızlık edenlerden kan istiyordu.

Ve gün batımında, bunu fazlasıyla elde edecekti. Tanrılar onlara merhamet etsin, çünkü Urian etmeyecekti.

Şimdi
olmaz.
Hiçbir
zaman
olmaz.

Kadim, ilkel bir tanrıça olarak Apollymi'nin herhangi bir şeyden korktuğu pek görülmezdi. Ama Strykerius'un oğullarının bir araya gelişini, insanlığa karşı ilk saldırılarını yönetmek üzere zırhlarını giyişlerini izlerken, bundan korktu.

Çünkü ağabeyinin asırlar önce söylediği sözleri bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Savaşın cehennem köpeklerine dikkat edin. Bir kez serbest bırakıldıklarında efendilerini yemekte olduğu kadar düşmanlarının boğazlarıyla ziyafet çekmekte de hızlıdırlar. O zamanlar Jaden'in duyguları yüzünden korkak olduğunu düşünmüştü. Acınası bir aptal.

Şimdi...

İçinden derin bir önsezi duygusu geçti. Urian daha önce hiç görülmemiş bir kimeraydı. Daha da kötüsü, doğduğu andan itibaren ona yalan söylenmişti.

Kanını paylaştığı tanrılar tarafından lanetlendi.

Gerçek babası Styxx, hem bir Yunan prensi hem de bir ömür önce Atlantisli bir kahraman olan Didymoslu Arikles olarak değişken bir yaratıktı. Tıpkı kendi kocası gibi ihanete uğramış ve katledilmiş bir adamdı. Tanrılar, büyük savaş kahramanı Aricles'in Styxx olarak yeniden dünyaya gelmesine asla izin vermemeliydi.

O tek savaşçı yeterince tehlikeliydi ama Aricles, Styxx'in sahip olmadığı çocuksu bir masumiyete sahipti. Apollo tarafından ihanete uğrayıp öldürüldükten sonra, Aricles başka hiçbir şeye benzemeyen acımasız ve kurnaz bir prens olarak yeniden doğmuştu. Styxx'in enkarnasyonunda, sevdiği şeyi korumaya çalışırken yenilmez olmuştu. Sanki Styxx bir şekilde Aricles'in yaşadığı her şeyi biliyor ve bu dünyanın acımasızlığını ve tüm düşmanları ona karşı ayaklanmadan önce bastırmak için ilk öldürücü darbeyi vurmanın acı gerekliliğini içten içe anlıyordu.

Bu tutku ve dürtüyü tek oğluna da geçirmiş, böylece Urian da inanılmaz bir yeteneğe ve doğuştan gelen bir hakka sahip olmuştu. Ne zaman

Bethany olarak yeniden doğan tanrıça Bathymaas'ın güçleriyle birleşti...

Ne yaptım ben?

Apollo'nun DNA'sıyla doğmuş en ölümcül yaratıklardan ikisinin kanını aşlamış ve Urian'ın hayatını bebekken kurtarıp onu Hellen'in karnına yerleştirerek güçlerinin Stryker'inkilerle birleşmesine izin verdiğinde ona kim bilir hangi ek güçleri vermişti.

Dünyayı yok etmek istedin Braith. Bu çocukla, bunun için mükemmel bir araç yaratmış olabilirsiniz.

Tek sorun, Urian'ı kontrol edebildiğinden emin olmamasıydı.

Ağabeyi Jaden'ın yüzyıllar önce korkunç öngörüsüyle belirttiği gibi, Urian'ın, cehennem köpeği doğumundaki rolünü öğrendiğinde onun boğazını kesmesi de, güçlerinin hediyesi için onu kucaklaması kadar olasıydı.

Onu korkutan da buydu.

Göremediği ya da yönlendiremediği şeyleri harekete geçirdi.

Onu ve kardeşlerini aynalı havuzun karanlık sularından annesinin kulübesine ışınlanırken izlerken kanı buzdan daha soğuk aktı.

Etrafı kardeşleriyle çevriliyken, Styxx ve Bethany'nin gurur duyacağı sert bir soğukkanlılıkla kendini bir arada tutuyordu. Gerçekten de Urian, üvey annesinin cesedini bulup gerçek tanrıça annesi Bethany'den miras aldığı güçlerle onu hayata döndürmeye çalışırken, Stygian komutanının ta kendisiydi.

Ama Hellen öleli çok olmuştu. Artık onun için hiçbir umut yoktu. Ve bu dehşet Urian'ın zamanın ve uzayın dokusunda çınlayan içgüdüsel bir çılgılık atmasına neden oldu. Bu, mutlak bir ıstırapın acı dolu çılgılığıydı. Etrafındaki duvarları sarsan ve tanrıların salonlarının derinliklerinde yankılanan ruh derinliğinde bir sefalet.

Apollymi onu bulacağı şey konusunda uyarmaya çalışmıştı. Tüm ölümler kurtarılamazdı. Birçok nedenden dolayı. Telamon hayata geri dönmüştü çünkü kendi bedenini terk etmeye hazır değildi.

karısı ya da çocukları. Hellen başka bir meseleydi. Bir insan olarak yorulmuştu. Sebeplerinin Urian ya da onun güçleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ölüleri kendi iradeleri dışında geri getirmek mümkün olsa da, bu asla iyi bir fikir değildi.

Oğlu Apostolos, biri diğerinin iradesine müdahale ettiğinde neler olduğunun en iyi örneğiydi.

Malachai gibi.

Kararlarını acının vermesine asla izin verme, aşkım. Çünkü en karanlık saatlerimizde en karanlık cehennemlerimizi yaratırız. Kissare haklıydı. Herkes kendi sonunun mimarıydı. Bugüne kadar, bu yüzden ondan nefret etmişti.

Apollymi, Urian'ın da bunu fark etmesini aynasından izledi. O anda gözlerinin içindeki ışık söndü. Bu çok iyi bildiği bir görüntüydü; Hephaistos'un ilk bakışta canlı bir yaratık gibi görünen otomatlarından biri gibi.

Ta ki biri gözlerinin ruhsuz ve soğuk olduğunu fark edene kadar.

İnsanlığa dair tek ipucu Urian'ın annesinin bedenini kısa bir süreliğine kollarına alıp yanağından öpmesiydi. Parlak kırmızı chalmys'ini çıkardı ve annesinin harap olmuş bedenine sardı.

Sonra onu kollarına alıp dışarıya, güçleriyle hızlıca inşa ettiği ateşin yanına taşıdı ve gözlerine bozuk para yerleştirdi.

Kardeşleri teker teker annelerinin bedenine birer siyah mavillo gülü yerleştirdiler. Apollymi'nin kendi bahçesinden koparıp Urian'la birlikte gönderdiği güller, Yok Edici'den gelen en büyük saygı işaretiydi. Bethany'nin oğlunu bilmeden karnında taşıyan ve Apollymi'nin intikamı için onu doğuran kadına ödediği son bir onur nişanesi.

"O kadar çok hata yaptım ki," diye fısıldadı gözleri yaşlarla dolarken.

Bazılarından pişman oldu.

Bazılarını hissetmedi. Ama yetiştirilmesine yardım ettiği çocuk için kendini çok kötü hissediyordu. Urian'ın bu gece hissettiği acıyı kimse hak etmiyordu. Bu kadar mağdur ve çaresiz hissetmeyi.

Bu, kalbinin içinde sürekli bir yoldaş olarak yaşayan bir ıstıraptı. Hiç kimse kendi hayatında güçsüz hissetmemelidir. Hiç.

Stryker'ın oğulları bir dua okuduktan sonra cenaze ateşini yaktılar. Ateş yanarken Urian başını kaldırıp baktı ve bir şekilde Apollymi'nin baktığı suların sisleri arasından onun bakışlarıyla karşılaştı. Onun görüş noktasının neresi olduğunu nereden biliyordu?

Bu onun üzerine bir ürperti daha gönderdi. Güçleri hayret vericiydi. Ama sonra, o Stygian varisiydi.

Urian güçlerini annesini ve hizmetkârlarını öldüren adamların kimliklerini çağırmak için kullandığında ateş gökyüzünü aydınlattı ve parlak bir şekilde yandı. Piromansi en sevdiği şey değildi ama annesinin bedenini yalayan alevler de en az onun kadar intikam istiyordu.

Birlikte, ikisini de haklı çıkarmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi ona verdiler.

İnsanlar duydukları dedikodular yüzünden Daimon'lar için onun çiftliğine gelmişlerdi. Ve Apollite'leri barındırdığı için onu cezalandırmayı kendilerine görev edinmişlerdi.

İnsanların bazılarıyla tanışmasının zamanı geldi.

Ne dilediğinize dikkat edin. Başına gelebilir.

Hayatın en üzücü yanı, eylemlerinizi ya da eylemsizliklerinizle kendi korkularınızı ortaya çıkarmanızdır. Belki de sonunda karma aslında buydu. Birdenbire ortaya çıkan ve birilerini uyarmadan yere seren büyük, mistik bir güç değil.

Daha ziyade birinin kendi aptallığının ya da zalimliğinin bir yan ürünü olarak başkasına zarar vermek isterken bumerang gibi dönüp onu alaşağı etmiştir.

Çünkü bu gece böyle olacaktı. İnsanlar onun türünden korkuyordu. Eğer öfkelenip masum annesine gereksiz yere saldırmamış olsalardı, o ve kardeşleri onları huzur içinde bırakacaktı. Ama kendi vahşi aptallıklarıyla saldırdıkları için, o ve kardeşleri onları hayal ettikleri ya da korktukları her şeyden çok daha kötü bir şekilde katledecekti.

Çeyrek olmayacaktı.

Merhamet olmayacak.

Sadece kan ve çığlıklar.

Theo onu durdurmak için Urian'ın kolunu tuttu. "Bunu yapmamız gerektiğine emin misin? Bu Mata'nın isteyeceği son şey. Onun adına ne planladığımızı bilse dehşete düşerdi. Şiddete karşı nasıl hissettiğini biliyorsun."

Urian, Archie'nin bakışlarıyla buluşmak için omzunun üzerinden baktı. İlk kez birlik olmuşlardı. "Eğer bunu kaldıracak miden yoksa Theo, evine git. Bu işe karışan her insanın kanının tadına bakmadan bu diyarı terk etmeyeceğim ve eğer diğerleri yolumuza çıkarsa... canları cehenneme."

Tekrar Theo'ya baktı. "Karar ver."

Theo yutkundu ve kendi ikizine baktı. "Alki?" Alkimos başını salladı. "Bu konuda onlarla birlikteyim, Adelpheos. Ama sen vicdanının sesini dinle. Seni yargılamayacağım."

Theo, davasına daha fazlasını kazandırmak için çabalarken pes etmeyi reddetti. "Atreus? Patroclus?"

İkisi de onun omzunu sıvazladı. "Gidiyoruz," dediler hep bir ağızdan.

Theo derin bir iç çekti. "Bunu yapamam. Hayatta kalmak için öldürmek başka bir şey. Bu intikam. Bu onu geri getirmeyecek. Ve onun anısını bu şekilde utandıramam."

Urian kardeşinin yeni bulduğu din olan Dindar Korkaklık'la alay etmemek için kendini zor tuttu. "Belki ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak ve bu adalet. Ona yaptıkları için hak ettiği şey bu." Ve bununla birlikte, kardeşi için bir geçit çağırdı. "Evine git."

Theo başını sallayarak içeri girdi.

Urian kardeşlerine baktı. "Başka kimse var mı?" Bu kan arayışı için bir araya gelmişlerdi.

"Pekâlâ." Urian geçidi eve kapattı, böylece her şey bitene kadar kimse onları bulamayacaktı.

Daha da önemlisi, kimse onları durduramazdı.

Sonra alevlerin ona gösterdiği yeri bulmak için güçlerini kullandı. Küçük, uykulu bir insan köyü.

korkaklar kendilerini güvende ve korunmuş sanarak geri kaçmışlardı. Apollite'in ya da Daimon'un ulaşamayacağı kadar uzağa.

Sanki.

İnsanlar bir Spathi'yi öldürmek yerine, önce onlar hakkında birkaç şey öğrenmeliydi.

Birincisi, aileye her şeyden çok değer verirlerdi. Biri saldırmak için grubu senin için gelmeye davet etti.

İki, sadece bir şansın vardı. Bunu iyi değerlendirmelisin. Çünkü ayağa kalktıklarında, ki kalkacaklardı, onları durdurmak mümkün olmayacaktı.

İnsanlar saldırılarını yapmış ve geri çekilmişlerdi.

Bu onların son hatası olacaktı. Nihayetinde Urian kardeşlerinin bu gece ne yaptığını umursamıyordu. Onların hareketlerini denetlemeye hiç niyeti yoktu. Bu ona düşmezdi. Doğru ya da yanlış onun için hiç önemli değildi. Şimdi değil. Annesinin söz konusu olduğu yerde değil. İnsanlar kendi yaptıklarını denetlemekte başarısız oldukları anda her türlü merhamet haklarını kaybetmişlerdi. Annesinin çiftliğine ayak bastıkları, etine tek bir zalim el sürdükleri ve mülkünü aldıkları an.

Nasıl ki annesini ailesine yardım ettiği ve onları koruduğu için cezalandırmışlarsa, o da karşılaşabilecekleri herhangi bir insan için aynı şeyi hissediyordu.

Hepsi insan annelerden doğdukları için suçluydular. Ne de olsa Apollo'nun torunuydu.

Bırakın kan olsun. Kaos olsun. En önemlisi, intikam olsun.

Bu yüzden Urian izini sürdüğü ilk saldırganın ön kapısını tekmeleyerek açtığında ve onları öldürmek için bekledikleri sokağa yakmak için meşaleler attıklarında, adamın ailesinin çığlıkları hakkında hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey duymamış ve küçücük annesini döven piçin kocaman canavarından başka bir şey görmemişti.

Yakaladığı hayvan buydu. Dişlerini gösterdiği hayvan.

"Daimonlar!" diye bağırdı adam, kaçmaya ve Urian'ı savuşturmaya çalışarak.

Urian güldü. "Sen öyle san. Bir Daimon sadece ruhunu isterdi."

Ama çok daha fazlasını istiyordu. Kan intikamı. Adama uzun ve sert bir acı çektirmek istiyordu. Boğazı çiğnenip kanayana kadar çığlık atmasını ve merhamet için inlemesini dinlemek istiyordu.

Urian güçlerini kullanarak insanın bacaklarını birçok yerden kırdı. Mümkün olduğunca acı çekmesini ve insan hasta olana kadar yalvarıp ağlamasını istiyordu.

Adamı saçlarından yakaladı ve dişlerini gösterebileceği şekilde yukarı çekti. "İşte bu, insan. Ağla ve bana yalvar. Dayaklarımızdan sesin kısılana ve kendi kanın ve safranla boğulup ölene kadar yalvarışlarını duymak istiyorum."

Oğlu kardeşlerinden kaçmak için sokaklarda koşarken adam daha da yüksek sesle bağırdı. Urian güçleriyle onu tuzağa düşürdü ve Archie çığlık atan çocuğu kollarının arasına aldı.

Urian geçitten geçtiği anda babasının tahtta oturmuş, ölümcül bir bakışla kendisine baktığını görünce donakaldı.

Evet, bu kutup taşı eritebilir.

Babası, hepsi geçitten geçip koridorda önünde durana kadar kıpırdamadı. Sonra ölümcül bir yırtıcı hayvan gibi tahtından inerek korkutucu bir çömelme hareketi yaptı.

Ama Urian korkmuyordu. Azıcık bile korkmuyordu. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ umursamayacak kadar kederliydi.

Babası ölümcül bir ruh haliyle aralarındaki mesafeyi kapattı. Urian kanın zırhından yuvarlandığını hissetti. Miğferinin burun siperinden damladı ve ayaklarının dibindeki soğuk fayansın üzerine parlak bir sıçrama deseni halinde düştü.

Yine de, babasının bakışlarını eşit bir şekilde karşılarken kıpırdamadı ya da irkilmedi.

Babası önünde durdu ve miğferi başından çekti. Başparmağıyla muhafıza vurdu, sonra kanı tatmak için diline götürdü. Kanı yalayıp temizledikten sonra insan olduğunu anlayınca kaşlarını kaldırdı. "En azından ruhları toplamak için yanına birkaç Daimon alabilirdin."

Urian gözlerini kıstı. "Onların herhangi bir parçasına sahip olan herkesin bağırsaklarını deşerdim. Mata'm öldüğü sürece onlar da ölecek. Onların hiçbir parçası hayatta kalmamalı. Bir kalp atışı için bile."

Babası gözlerinde parlayan saygıyla başını ona doğru eğdi. "Not edildi."

Archie başını eğdi. "Bize kızgın mısınız Solren?" Babaları sırayla onları taradı. "Ne düşünüyorsunuz?" Kardeşleri teker teker özür mırıldandı.

"Özür dilerim."

"Affet beni, Solren."

Ta ki babası Urian'la bakışlarını kilitleyene kadar. "Yaptıkların için hiç özür dilemeyecek misin?"

Urian başını salladı. "Üzgün değilim. Hem de hiç. İnsanlar bana ait olana saldırdı ve ben de onlara halkımıza yönelik sebepsiz saldırılarına daha fazla müsamaha göstermeyeceğimizi bildirmek için yeterli güçle karşılık verdim. Ayrıca, annemin Gölgesi'nin Acheron kıyılarında dolaşıp oğullarının onu intikamının alındığını görecektik kadar sevmediği için ağıt yakmasına izin veremezdim. Onu yeraltı dünyasına Charon'un ücretini ödemeye yetecek kadar para ve isteyen her tanrının kadehini dolduracak kadar kanla gönderdim."

Babası uzun ve yorgun bir iç çekti, sonra oğullarına döndü. "Gidin... temizlenin ve ailelerinize bakın."

Urian gitmeye hazırlanırken babası onu durdurdu. "Urian?"

Başlamak üzere olduğundan emin olduğu sert nutuktan korkuyordu ama tepkisini babasından sakladı ve kendini metanetli görünmeye zorladı. "Evet, Solren?"

Babası elindeki kanlı miğferi incelerken kaşlarını çattı. Miğferi yerine koyarken çenesinde bir tik öfkeyle çalıştı.

Urian. "Beni gururlandırırıyorsun, ama ..." Başını salladı ve hırladı.

Bu sözler ve verdiği tepki kafasını karıştırmıştı. Babası ne söylemeye çalışıyordu? "Ama ne?"

Bakışları uyarı ile karardı. "Seni bu kadar tahrik eden şeytana karşı dikkatli ol. Xanthia'nın onu yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyordum. Bunun yerine, son zamanlarda daha da düşmanca davranıyorsun. Bu beni endişelendiriyor."

Bazı geceler ona da oluyordu. "Ben iyiyim, Solren." "Sen iyi misin?"

Bir parçasının şüpheleri olsa da başını salladı.

Dümenini alan Urian evine doğru yola koyuldu. Ama her adımda, bastırıldığı öfke ve keder yüzünden daha çok sarsılıyordu. Daha mı kötüydü? Eve bu şekilde gidemeyeceğini biliyordu. Kan ve vahşetle kaplı olarak değil. İsteyeceği son şey oğlunun ve kızının babalarının bu görüntüsüne sahip olmasıydı.

Ya da Xanthia.

Bu gece yaptığı şey kötüydü. Bu konuda Theo yanılmamıştı. Kendisini bile hasta edecek bir şekilde onların ölümüyle övünmüştü. Karısı ve çocuklarının onun neler yapabileceğini bilmelerine gerek yoktu.

Daha da kötüsü, hiç pişman değildi. Tereddüt etmeden tekrar yapardı.

Ben bir hayvanım. Theo haklıydı. Anneleri ondan utanırdı.

Ama yine de değildi. Adalet ihtiyacı hâlâ iliklerine kadar işlemişti ve geri dönüp onları daha fazla kirletmek istiyordu. İçinde anlamadığı, doğuştan gelen bir parça vardı. Anlayamadığı bir delilikle harekete geçmek için haykırıyordu.

Neyim var benim?

Kardeşleri onun gibi düzenin terazisini düzeltmek için aynı çılgılık atma ihtiyacını hissetmiyorlardı. Kaosu dengelemek ve yanlış yapanları bulmak için.

Neden onlardan bu kadar farklıydı?

Bunu düşünmek istemiyordu, Xyn'in varlığını herkesten çok arzuluyordu ama onu aramaktan daha iyisini biliyordu

Özellikle de Apollymi'nin bahçesine izinsiz girdiğinde olanlardan sonra. İhtiyacı olan son şey yeni bir kafa travmasıydı. Bu yüzden yıkanmak ve kıyafetlerini değiştirmek için Paris'in evine doğru yola çıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde Paris orada değildi. Davyn, Urian'ın içinde bulunduğu durumu görünce şok olmuş bir ifadeyle kapıyı açtı.

Urian yüzündeki kanı sildi. "Eve gitmeden önce burada yıkanabilir miyim acaba?"

Davyn kekeleydi. "Duruma göre değişir... lütfen bana giydiğin bağırsakların ya da kanlı şeylerin Paris'e ait olmadığını söyle."

Bu soru karşısında dehşete düşmüş ve gücenmiş bir halde arkadaşına kaşlarını çatı. "Hayır, ama beni içeri almazsan, seninkini de ekleyebilirim."

Davyn geri adım atarak onun içeri girmesi için yer açtı. "İkinizin bazen birbirinize nasıl saldırdığınızı göz önüne alırsak, sorduğum için beni suçlayamazsın. Onun ya da kardeşlerinizden birinin olması doğal bir varsayım." Urian miğferini masanın üzerindeki örtünün üzerine koyarken o da kapıyı kapattı. "Paris nerede bu arada?"

"Bilmiyorum. Doğruca buraya geleceğini düşünmüştüm." Urian pelerinini çıkararak leğene yöneldi ve Davyn zırhını çıkarmasına yardım ederken suyu döktü.

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Neyin içine girdin?"

"Çoğunlukla insan bağırsakları."

"Ew!" Davyn ürperdi. "Hatırlat da karınlarını deşmeyeyim o zaman. Korkunç kokuyorlar!"

"Gerçekten de. Sıvı diyetimizin olmasının beni oldukça mutlu ettiğini söylemeliyim."

Birden arkalarından biri yüksek sesle boğazını temizledi. "Kardeşimin kıyafetlerini neden çıkardığını sormalı mıyım, Dav?"

Urian omzunun üzerinden bakınca temiz ve özenle cilalanmış bir Paris'in onlara baktığını gördü. "Ben de senin gibi eve, karımın yanına kanlı ve kokuşmuş bir şekilde dönmek istemedim."

Paris kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama kocamın yanında kokmaktan çekinmiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Onu itip kakmam umurumda değil."

Paris sonunda rahatlarak güldü. "Haklısın." Urian'ın temizlenebilmesi için soyunmasına yardım etmek üzere yanına geldi. "İğrençti. Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum."

Davyn homurdandı. "İkinizin beni almadığınıza inanamıyorum.

O benim de annemdi."

Paris anında pişman oldu. "Ah, tatlım. Özür dilerim. Bunu düşünmemiştim bile. Ve kendini kötü hissetmeni istemedim."

Urian banyosunu çabucak bitirirken, onlar da yatak odalarına doğru sürüklendiler ve giderken giysilerini bıraktılar. "Paris, sen bir pislik olduğun için özür dilerken ben de birkaç kıyafet ödünç alıp dışarı çıkacağım."

Kaşlarını daha da kaldırmasına neden olan bazı seslerle noktalanın bir yanıt verdiler.

Bu tutkuyu eşiyle de paylaşmayı dileyen Urian sözlerini çabucak bitirdi, ardından kılıcını, kalkanını ve Paris'in pelerinini alarak sessiz ve تنها evine doğru yola koyuldu.

Paris'teki Davyn'in aksine, kimse onu beklemedi.

Kulübesini hızlıca taradığında çocukları yataklarında, derin uykuda buldu. Xanthia da öyle. Bu da Urian'ın içindeki boşluğun daha da acımasına neden oldu. Evdeyken bile kendini bir yabancı gibi hissediyordu.

Kendi evinde hoş karşılanmıyor.

Kendi ailesinde. Hâlâ kendini bir yere ait hissetmiyordu.

Bir ejderha dışında.

Ne kadar garip değil mi?

Urian iç geçirerek kılıcını duvardaki yerine yerleştirdi ve kalkanını astı, sonra da karısı için ateşi yaktı. Xanthia soğuk huyluydu, bu yüzden yatmadan önce ateşe yeni odun koymaya ve uyandığında odanın çok soğuk olmaması için ondan önce kalkmaya özen gösterirdi.

Ayağa kalktığında, kadının yataktan kendisini izlediğini fark etti. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Bu gece ne yaptığını duydum." Sesi soğuk ve kırılıyordu.

Konuyu kapatacağını umarak elinden gelenin en iyisini yaptı. "Oh?"

Ona ters ters baktı. Gözlerinde acı bir yargı vardı. "Theo sen ve diğerleri olmadan döndükten sonra herkes bunu konuşuyordu ve hepinizin ne planladığını anlattı. İnsanların şimdi misilleme yapacağını söylüyorlar. Bizi bulmak için buraya geleceklermiş."

Onun saçma korkusuna homurdandı. Sanki bir insan Apollymi'nin sürgü deliklerinden birinden geçebilirmiş gibi, geçse bile orta salondaki babasının ayaklarının dibine düşerdi. İnsan için kötü bir gün, ama orada olan Daimon için iyi bir akşam yemeği.

Atıştırmalık işlerine yarayabilir.

O da karısına sıırttı. "Bundan şüpheliyim. Aksine, bizden daha çok korkmaları gerekir." İlk kez bir Apollite ya da Daimon onlara karşılık vermişti.

Ve ona göre bunun zamanı çoktan gelmişti.

Ne yazık ki, Xanthia onun bakış açısını paylaşmıyordu. Aksine, ona karşı dudağını büktü. "Sen korkunç bir katilsin, Urian. Yaptığın şeyden utanıyorum."

Bu sözler onu derinden yaraladı. Ama gözlerindeki kınama kadar değil. Bu ruhunu derinden yaralamıştı.

"Anlıyorum." Demiri şöminenin yanına bıraktı ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

Arkasına bakmadan yürümeye devam etti. "İstendiğim bir yerde. Belli ki burası değil."

Xyn, Urian'ı olan o sıcak, tatlı kokuyu aldığı anda hâlâ insan formundaydı. En uzun dakika boyunca, değişmemeye başladı. Apollymi onu patlattıktan sonra bardağı ona verenin kendisi olduğunu söylemek için.

Sonunda onun saçlarının ipeğini, o zamandan beri hatırası yüzünden yanan etinde hissetmişti.

Keşke cesaret edebilseydi...

Korkaklığından dolayı kendinden nefret ederek ejderha bedenine büründü ve siyah kanatlarını aşağıya doğru kıvrarak onu şelalenin yanında karşıladı.

Kokusunun keskinliğinden, onun öfkeli olduğunu biliyordu.

Hepsinden önemlisi, onun üzgün ve duygusal olarak incinmiş olduğunu biliyordu. Ne olmuştu?

"Her birinin içini boşalttık."

Bu onun için daha iyi hissetmesini sağladı, ama onun ruh hali kafasını daha da karıştırdı. Mutlu olması gerekmez miydi? Güzel.

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, yorumu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. "Dehşete düşmedin mi?"

Olmalı mıyım?

Ona sert bir bakış attı. Sonra yavaşça, her kelimeyi heceleyerek konuştu. "Onları ben katlettim, Xyn."

Yavaşça başını salladı. Anladım, Urian. Anneni öldürdüler. Yaptığın her şeyi ve daha fazlasını hak ettiler. Onu rahatlatmak için burnuyla ona sokuldu. Keşke sana yardım etmek için orada olabilseydim.

Ona yapıştı ve sıkıca tuttu.

Xyn onun kucaklamasının tadını çıkarıyor, bunun gerçek bir kucaklaşma olmasını, bedenlerinin birbirine bastırılmasını diliyordu. Neden ona gerçeği söyleyecek cesareti bulamıyordu?

Ama o zaman biliyordu. Onunla olan azıcık temasını da kaybetmekten korkuyordu. Nasıl tepki verirdi?

Ya onu bir daha görmek istemezse? Bu göze alamayacağı bir şanstı.

Urian onun burnunu öptü ve geri çekildi. "Bugün Apollymi'nin rahibesini gördün mü?"

Onun beklenmedik sorusu karşısında dondu kaldı. Pardon?

"Kızıl saçlı bir kadın daha önce bana şelalenizden su getirdi. İzinsiz girenlere karşı nasıl olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden suyu nasıl aldığını merak ediyordum." Kadının pullarını okşadı. "Saçları senin rengine uyuyordu."

Yutkundu. Sertçe. Sonra sesini ve tonunu dengede tutmak için elinden geleni yaptı. Oldu mu?

Kaşlarını çattı, sonra gözlerini incelemek için başını eğdi. "Evet. Öyle... Gözleri bile."

Tökezleyerek geri çekildi ve şaşkınlıkla ona bakarken başını salladı. "Sarraxyn? İnsan şekline girebiliyor musun?"

Neden ona bunu sormak zorundaydı? Neden şimdi?

Korku kalbinin içinde sıkışıp kalmıştı. Ona yalan söylemek istiyordu... hayır, yalan söylemesi gerekiyordu. Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyordu.

Keşke yapabilseydi.

Tanrılar, bana yardım edin.

Kendini olacıklara hazırlayarak, sonunda onun gerçek yüzünü görebilmesi için insan haline dönüştü.

Ve bekledim.

Sonra biraz daha bekledi.

Urian orada öylece durdu, tamamen sersemlemişti ve hareket edemiyordu. Öfke ve ihanet içinde savaşıyordu. Kederle öylesine karışmışlardı ki ne düşüneceğini bilemiyordu. Nasıl tepki vereceğini. Buraya rahatlamak için gelmişti ve şimdi...

Kim ve neydi o? "Neden bana söylemedin?"

Uzun kumral saçları loş ışıktaki parlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, fey güzelliğiyle enfesti. Yeşil gözleri adeta parlıyordu. Gerçekten de daha önce gördüğü kadındı. Saçına dokunan kadın.

"Korkuyordum."

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Bronz renkli, dökümlü bir peplos giymiş, bir tanrıça gibiydi. Dudakları mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş ve öpüşmek için yaratılmıştı.

Ve onun vücudu...

Urian bu kadını bunca yıldır tanıdığı ejderhayla bağdaştırmakta zorlanıyordu. En azından sivri kulaklarını görene kadar. Onlarda garip bir şekilde uygun bir şeyler vardı.

Ona doğru adım attı.

Adam uzaklaştı. "Urian-"

"Yapma, Xyn." Bunu kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı. Bunca zamandır ona yalan söylediği gerçeğini.

Belki yalan söylemedim. Yanlış yönlendirilmiş ya da saklanmış. Her neyse, içinde bir sızı bırakmıştı.

"Lütfen anlayın. Seni incitmek istemedim. Bizim için bir şey olmadığını biliyorum. Sen Apollite'sin ve ben seni besleyemem." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve dudakları titredi. "Seni bunca yıl sevdim."

Urian, onun da kendisini ne kadar çok sevdiğini fark edince yüzünü buruşturdu.

Ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Çünkü o haklıydı. Bu zalimliğin de ötesindeydi.

İkisine de.

Yemek yemesinin tek yolu başka bir kadından beslenmekken, beslenmenin onu başka biriyle seks yapmaya iteceğini bile bile nasıl birlikte olabilirlerdi? Yoksa o iğrenç kan keselerine geri dönmek zorunda kalacaktı...

Bu ne ona ne de kendisine haksızlık olur.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnını onunkine bastırdı. "Seni görmek için pek çok kez gizlice kaçtım."

Onu kasabanın insanları arasında kaç kez gördüğünü fark ettiğinde acı boğazını yaktı. "Biliyorum. Şimdi seni görüyorum... Kalabalığın içinde defalarca gördüğüm yüz seninki." Elini kızın yumuşak, canlı ve solgun saçlarına daldırarak onu öptü ve ağzının acı tatlılığı karşısında homurdandı.

Onun için çok şey ifade ediyordu. En iyi arkadaşı. Mihenk taşı. Onun ejderhası.

Ve ona asla sahip olamazdı.

Asla.

Kalbi kırıldı, onu bıraktı ve uzaklaştı. Bu gece sadece annesini kaybetmemişti. Ejderhasını ve en iyi arkadaşını da kaybetmişti.

Ve muhtemelen karısı da.

30 Nisan, MÖ 9508

Ophion bir vaz0 kafasının yanından uçup yüzüne bir santimden daha az bir mesafede paramparça olurken eğildi. Hiç hareket etmeyen Urian'a daha da yakındı.

Ama Urian hiç beklemediğı bir anda üzerine bok yağmasına alışkındı. Onu öldürmemesi çok kötü.

Çenesi bir karış açılan Ophion, sadece parçalanmış mermiye değil, Urian'ın buna hiç tepki vermemesine de inanamayarak Urian'a baktı. "Kahretsin, kardeşim! Karına ne yaptın sen?"

Urian zarlari masanın üzerinde yuvarladı ve bir tur daha kaybedince iç çekti. Düşündü. Şansı yaver gidiyordu.

Kötüden daha kötüye.

"Yemeklerimi başka yerlerde yiyorum ve benim kötü yaşam tercihlerim yüzünden oldukça sinirli."

Ophion acıyla yüzünü buruşturdu. "Ne oldu?"

Urian iç çekerek sandalyesine geri oturdu. "Midemi bulandıran yemekler yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim diyelim."

Kardeşi açık kapıdan Xanthia'nın arkadaşlarıyla birlikte gittiğı yöne baktı. "Yemek için ne yapıyor o zaman?"

"Sormadım ve umurumda da değil." Karısının birileri için bacaklarını açtığına şüphe yoktu.

Ophion'un kaşları havaya kalktı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Urian başını salladı. "Senin aksine Adelphos, ben rahatlık ve geçim için evlendim, tutku için değil. O bunları bıraktığında... rahatını nerede bulursa orada arayabilir." Üzücü ve acı bir gerçek karşısında omuz silkti. Onun kiminle ya da ne zaman seviştiğı gerçekten umurunda değildi. "Ancak çocuklar başka bir mesele. Onlara hâlâ ben bakıyorum." Babası onlara sorumluluk aşlamıştı ve

Kendi başlarının çaresine bakamayacak durumda olanlara bakmayı ihmal ettiklerinde onları ilk dövenler onlardı.

Her zaman söylediği gibi, arkanızda kim duruyorsa onu korurdunuz. Yanınızda duranlarla savaştınız ve önünüzde duracak kadar aptal olan herkesi öldürdünüz.

Asla onların düşmanı olmayın.

Trates bir anda yanlarında belirdi. "Urian? Baban seni çağırıyor. Derhal."

Bu ses tonu son derece rahatsız ediciydi. Tıpkı beklenmedik görünüşü gibi. Böyle bir çağrının gelmesi ve hatta bu kadar korkunç bir şekilde gelmesi nadir görülen bir durumdu.

Ophion'la kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

Kardeşi oturmaya devam etti.

Urian'ın dile getirilmeyen sorusu üzerine acı acı güldü. "Seninle gelirdim ama bu hiç hoşuma gitmedi. Aslında, testislerimin karnıma geri döndüğünden oldukça eminim." Urian'ın koluna bir şaplak attı. "İyi eğlenceler kardeşim. Cenaze oyunların için bir ateş yakacağım."

Urian, babalarının şimdi ondan ne istediğini görmek için Trates'in peşinden giderken, "Tanrılar seni çarpsın, pislik," diye homurdandı. Dürüst olmak gerekirse, özellikle can sıkıcı bir şey yaptığını düşünemiyordu.

En azından bu gece değil.

Çoğu gecenin nasıl geçtiği düşünüldüğünde, bu onun için bir rekordu. Normalde bu saatlerde iyi bir dayak yemiş olması gerekirdi.

Bir kez olsun ve karısının ona olan öfkesine rağmen, daha iyi bir davranış sergilemişti.

Kimsenin yüzüne yumruk atmamıştı. Herhangi bir isyan başlatmamıştı. Hepsinden mucizevi bir şekilde, kardeşleriyle kavga bile etmemişti.

Yine de babasının çalışma odasına girdiğinde ve orada bir grup tanıdık olmayan Daimon bulduğunda, kısa bir süre geri çekildi.

Bu beklenmedik bir şeydi. Özellikle de liderleri de dahil olmak üzere partinin her üyesinin bir kadın olduğu gerçeği göz önüne alındığında. Beyaz orikalkumdan bir göğüs zırhı giymiş olan bu kadın da diğerleri gibi göz alıcı bir güzelliğe sahipti. Uzun sarı saçları

örülmüş ve peleriniyle uyumlu parlak kırmızı kurdelelerle bağlanmıştı. Pelerin, pteruglarının çivili siyah derisi ve uzun siyah savaş sandaletleriyle tezat oluşturunuyordu.

Lanet olsun.

O ve savaşçıları, genç Apollit fantezisinin gerçeğe dönüşmüş haliydi. Gençliğinin çoğunu ormanda yalnız, kayıp ve çıplakken başına gelmesini dileyerek geçirdiği türden bir rüya.

Liderleri bakışlarıyla buluştuğu anda, kasıklarına anında bir elektrik akımı gittiğini hissetti ve bu elektrik akımı da o sayısız hayal saatlerini hatırladı.

En azından kızgın bir şekilde kaşlarını çatıp babasına dönene kadar. "O bir Apollite mi?"

Ana salonlarında tuttuğu kemik tahtının daha küçük bir versiyonunda oturan babası umursamazca omuz silkti. "Gerçekten de öyle. Seni uyarırdım ama kendin görmeden bana inanacağını sanmıyordum."

Şaşkınlıkla aralarındaki mesafeyi kapatarak Urian'ın önünde durdu ve onu burun buruna inceleyebildi. "İnsan köyüne yapılan baskını yöneten sen miydin?"

"Öyleyim."

"Sen mi?" Bu ses tonunda daha fazla küçümseme olabilir miydi? "Hepsini sadece bir avuç adamla mı öldürdün?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Kardeşlerim."

Çenesi yine düştü. "Apollites de mi?"

"Tabii ki."

Koyu renk gözlerinde çiğ, sınırsız bir sıcaklık vardı ve ona elle tutulur bir açlıkla bakarken aralarındaki havada cızırdıyordu. "Ölüm Getiren'e saygılarımızı sunmaya geldik. Bu kadar cesur ve yetenekli birinin Daimon olması gerektiğini düşündüm."

Babası kıkırdadı. "Soruna cevap vermek gerekirse Urian, onlar kuzeyden gelen bir Amazon Daimon kabilesi."

Bu durum karşısında kafası daha da karışan Urian onun omzunun üzerinden babasına baktı. "Amazonlar mı?" Daha önce bu tür bir sadakate sahip bir Daimon grubunu hiç duymamıştı.

Tüm mantığa meydan okudu.

Kadın babası adına cevap verdi. "Güneş tanrısının laneti geldiğinde biz Artemis'e hizmet eden Atlantislilerdik. Tanrıça bize yardım etmek için kardeşine karşı gelmeyi reddedince, merhamet talebimize hangi tanrı cevap verirse hizmetimizi ve yaylarımızı ona çevirdik. O zamandan beri kız kardeşlerim ve ben, türümüzden başkalarını bulup onlara yardım etmek ve yolumuza çıkanlara savaş becerilerimizi göstermek için bir arayış içindeyiz."

Urian bununla ilgiliydi. Kendi babasının onları Apollon'un gazabından kurtarmak için yaşadığı panik hikâyelerini biliyordu. Apollon ya da Zeus'un onlara yapacaklarından korktukları için hiçbir tanrı bu işe karışmak istememişti.

"Çağrınıza kim cevap verdi?" Urian'ın bildiği kadarıyla, sadece Apollymi kendi ırkına merhamet göstermiş ve Apollo'ya meydan okumaya cesaret etmişti.

"Tanrıça Marzanna."

Babasına baktı. "Onu hiç duymadım."

"O bir kuzey tanrıçası." Babasının dudakları alaycı bir mizahla büküldü. "Bana ilginç biri olduğu söylendi. Persephone ve Hades'in bir tür karışımı, hepsi bir arada. Böyle bir karışımdan bekleyeceğiniz psikozla birlikte. Ölümsüz Koshchei'nin karısı."

Babasının ses tonunda Urian'ın tam olarak anlayamadığı garip bir nota vardı. "Onlarla tanıştın mı Solren?"

"Sadece bir kez. Çocukken. Genç zihnimde oldukça büyük bir etki bırakan tuhaf bir çiftti."

Urian'ın kaşları daha da çatıldı. Babasının bu kadar diplomatik olduğunu daha önce hiç görmemişti.

Kadın gülümsedi. "İnsan haşaratına karşılık vermeye cüret eden Daimon'la tanışmak için uzun bir yol kat ettik. Cesaretin daha önce bizi etkilemişti ama şimdi senin bir Daimon bile olmadığını biliyoruz..."

Urian ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Bunaldın mı? Etkilendiniz mi? Apollo'nun meyvesini tatmak ister misiniz?" Kadın güldü. "Çok arsızsın, değil mi?"

Babası öfkeli bir iç çekti. "Her zaman başımın belası. Onu asla dizginleyemedim ya da kontrol edemedim. Tamamen annesini suçluyorum."

Sırıttı. "Yine de bu sözleri söylerken sesindeki gururu duyuyorum, Strykerius. Başka türlüşünü istemezdin." Elini kılıcının kabzasına koyarak tahtına doğru döndü. "Peki anlaşmamızı kabul ediyor musun?"

Babası kaşlarını kaldırdı. "Seni satmak için mi oğlum?" Urian'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Bir düşüneyim. Hayır. Asla. Her ne kadar arsız olsalar da oğullarıma bağlıyım. Özellikle de buna."

İyi, çünkü bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

"İstediğin fiyatı veririm."

Babası başını salladı ve onu azarladı. "Bethsheba, bana Olimpos'un tahtını teklif etsen bile reddederim. Çocuklarıma bir fiyat biçmeyeceğim. Dediğin gibi, buraya bir Daimon için geldin ve oğullarım hâlâ Apollit. Urian bir Daimon olsaydı bile cevabım yine de hayır olurdu."

"Ama bir düzine oğlunuz var, değil mi?"

"On."

"Elbette-"

"Bir oğul diğerinin yerini tutmaz. Belli ki senin hiç oğlun yok, yoksa bunu bilirdin."

Evet. Urian şu anda babasının sadakati için fazlasıyla minnettardı.

Ona doğru geri dönmeye başladığında, babası elini uzattı ve Urian'ın tüm vücudunu parlak mavi bir ışıltıyla kapladı.

"Leydim, hayır dedim ve bu benim son cevabım. Beni etkilemeyecek." Babası yavaşça oturduğu yerden kalktı ve merdivenlerden inerek onlara yaklaştı. "Samimiyetim konusunda hata yapmayın. Siz halkınız için savaşıyorsunuz, ben de öyle."

Çocuklarımla tek bir gözyaşı dökmemesi için halkımın ve tüm dünyanın Tartarus'un en alt çukurunda yanmasını bile göze alırdım. Bu nedenle, sizin için savaşmaları için onları köleliğe mahkum etme düşüncesi... kabul edilemez."

Cık cık etti. "Neden oğlunuzun karar vermesine izin vermiyoruz? Ya onun kalbini kazanırsam? O zaman evliliğimizi onaylar mıydınız?"

Urian onun sözleri karşısında ağzı açık kaldı. Kadın ciddi miydi? "Oğullarımla hepsi evli."

Adamın vücuduna takdir dolu bir bakış atarken gözlerinde entrikacı bir ışık belirdi. Eğer kadın ona bir bayram günü kuzu eti ikram ediyormuş gibi davranmasaydı, biraz daha gururu okşanırdı.

Ona gülümsedi. "Sen Apollites'sin. Her zaman başka bir eş alabilirsin, değil mi?"

Teknik olarak haklıydı. Çok eşlilik, özellikle Apollo'nun lanetinden sonra, halkları arasında yasadışı ya da bilinmeyen bir şey değildi. Buna sadece açgözlülük olarak bakıyorlardı. Ancak tüm katılımcılar anlaşmayı kabul ettiği ve kimse maddi ya da duygusal olarak bundan zarar görmediği sürece, her zaman sosyal olarak olmasa da yasal olarak kabul edilebilirdi.

Babası ona şöyle bir baktı. "Sanırım o kadar aptalsa..."

Teşekkürler, Solren.

"Ama," diye uyardı babası, "henüz Daimon yapılmak için çok genç. Onu dönüştürmemelisin."

Gülümsedi. "Onu dönüştürmek istemiyorum, Strykerius. Benim kabilem senin insanlarınla aynı değil. Daha önce de belirttiğin gibi. Hayır... Oğlunuzla çiftleşmek istiyorum."

Bu hiç de garip değildi. Babasının önünde seksi tartışmak ...

Ne için yaşadığını.

Yaptıkları pazarlık karşısında biraz dehşete kapılan Urian babasının bakışlarıyla karşılaştı. "Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Babası ona boş boş baktı. "Ne? Seks hayatına karışmamı mı istiyorsun?"

Sayılır. Urian kendini aygırlara sunulan bir çiftlik hayvanı gibi hissetmeye başlamıştı. Özellikle de her biri ona ve özellikle de kasıklarına bakarken, sanki yeni favori oyuncaklarıymış gibi onunla ilgilenmek istiyorlardı.

Birdenbire gençlik fantezisi bir kâbusun uğursuz görüntüsüne bürünmeye başlamıştı ve bu Amazonlar tanrıçalardan bakir lamiai formlarına dönüşüyorlardı.

"Eee?" diye sordu babası cevap vermekte gecikince.

"Sanırım hayır. Bilirsin işte, damızlık olmak falan." Tabii ya,

Kısır olduğu için onu hamile bırakma isteğini yerine getirmek biraz zor olacaktı ama bu konuyu açmak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

Ve gerçekten de bunu duyacak havada görünmüyordu.

Babası da öyle.

Bu yüzden kulübedeki tek domuz pırzolası olarak çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Domuz pırzolası imajı birkaç dakika sonra Bethsheba'nın gelip kuşağının düğümünden tutarak onu odadan dışarı çekmesiyle daha da kötüleşti.

Urian babasına "bana yardım et" der gibi bakmaya başladı ama babasının onu dişi kurtların önüne attığını düşününce bunun faydasız olacağını anladı. Babası onun bu ilgiden hoşlanması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Beni sokakta mı kazmayı planlıyorsun, yoksa aklında bir hedef mi var?"

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Senin evin yok mu?"

"Var ve onların önünde beni becermene çok üzülecek bir eş ve iki çocukla dolu." "Bu konuda oldukça düşmanca davranıyorsun. Düşünmeye başlıyorum seks yapmak istemiyorsun."

Ona alaycı bir bakış attı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Düşünmüyor musun?"

Ciddi miydi? "Bu şekilde değil."

Bu onu sersemletip susturmuşa benziyordu. En azından sonunda kasıklarının üzerindeki düğümü bıraktı.

Urian giysilerini düzeltti. "Erkekler hakkında bildiğini sandığın şeylerin aksine Bethsheba, bize fahişe gibi davranılmasından bir kadından daha fazla hoşlanmayız."

"Bu yüzden mi, yoksa güçlü bir kadın tarafından tehdit edildiğini mi hissediyorsun?"

Onun meydan okumasına güldü. "Apollymi'yle ya da karımla tanıştın mı? İnan bana, kıyaslandığında oldukça önemsizsin. Güçlü kadınlar beni korkutmaz. Onları zayıf olanlara tercih ederim."

"O zaman neden bana karşı bu kadar soğuksun?"

"Bana davranış şeklin yüzünden. Ben senin emrinde havlayacak bir sürtük değilim."

Ve güçlü kadınlardan bahsetmişken...

"Bu da ne böyle?" Xanthia onun yanında o kadar hızlı cisimleşti ki neredeyse DNA'larını birbirine bağlayacaktı. Bir kalp atışı ya da bir adım daha atsa trajik bir biyolojik hataya neden olabilirdi.

"Neymiş o?" diye sordu dalgın dalgın.

"Yeni bir eş mi?" diye bağırdı. "Doğru mu duydum? Başka biriyle evlenmeyi mi planlıyorsun?"

Küçük toplulukları için Apollymi'ye şükürler olsun. Kötü haberler iyilerden çok daha hızlı yayılıyordu.

Urian iç geçirerek, iki kadını tanıştırma zamanının geldiğine karar verdi. "Xanthia, Bethsheba ile tanış."

"Kalosis'in canı cehenneme!" Bethsheba'yı geri itti. "Kocama bir diş atarsan kendini dişsiz ve kel bulursun, sürtük!"

Urian kaşlarını çatarak Bethsheba'ya baktı. "Zayıf kadınlar hakkında ne diyordun?"

Xanthia gözlerinde Fury'lerin öfkesiyle ona doğru döndü. "Konuşmuyorsun. Belki bir daha asla!"

Bu yoruma garip bir şekilde sinirlenen ve eğlenen adam ellerini havaya kaldırdı ve en başından beri içinde olmak istemediği bu kavganın dışında kalmaya karar verdi. "Evet, aşkım."

Birdenbire Paris sırtında belirdi ve Urian'ın omurgasına yaslandı. Kolunu boynuna doladı ve çenesini Urian'ın çıplak omzuna dayadı. "Bu oldukça ilginç ve eğlenceli görünüyor. Şimdi kendini neyin içine soktun kardeşim?"

"Emin değilim."

Bethsheba Xanthia'yı geri itti. "Sakin bir daha davet edilmeden bana dokunmaya cüret etme."

"Ve sakın kocamın beline dokunmayı aklından bile geçirme."

Bethsheba onunla alay etti. "Bir şampiyonun karısı olmaya pek uygun görünmüyorsun. Seni hangi delikten çıkardı da böyle yüce bir mertebeye yükseltti?"

Xanthia çığlık atarak ileri atıldı ama Urian kardeşinden kurtuldu ve onu parçalara ayıracak olan savaşçı kraliçeye saldıramadan yakaladı. Karısının ateşine hayran olsa da, aptal değildi. Xanthia'ya temel eğitim vermişti, daha fazlasını değil. Hiçbir zaman dövüşmeyi gerçekten umursamamıştı ve Bethsheba'nın yeteneklerine sahip bir savaşçıya meydan okuyacak biri değildi. Her ne kadar şu anda karısına öfkeli olsa ve onu yersiz yere kınadığı için bizzat dövmek istese de, o hâlâ onun karısıydı ve hiçbir şey için ona zarar vermesine izin vermezdi. Ona sadakat ve bağlılık yemini etmişti ve karısı onu ne kadar canavar olarak görse de, o en azından onurlu bir canavardı.

"Bırakın beni!" Xanthia çığlık attı, tekmeledi ve çimdikledi.

Urian acıya karşı dişlerini sıktı. "Sakin ol." Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. Öfkeli birine söylenebilecek en kötü şeyin sakinleşmek olduğunu nasıl unutabilirdi ki?

Her zaman, bu onları daha da sinirlendirmişti.

Çocukken Archie ve Theo ile uğraşırken öğrendiği ilk ders. Sol yanağında hâlâ o aptalca davranışlardan birinin izi vardı.

Bethsheba gülmeye cesaret etti. "O şirretle çok uğraşıyorsun."

Bu da kalçasına büyük bir topuk tekmesi yemesine neden oldu. Urian yüzünü buruşturdu.

"Onu daha fazla kıskırtmasan olmaz mı?"

Xanthia başını tekrar adamın burnuna çarptı.

Urian anında kırıldığını hissetti. Orospu çocuğu! Acı kafatasını yararken ve gözleri protesto için sulanırken neredeyse ona olan hakimiyetini kaybediyordu.

"Yeter!" Babasının haykırışı sonunda karısını sakinleştirmeyi başarmıştı. Ondan korkmasa da, babasının ona karşı hiçbir sevgi ya da sadakat beslemediği ve ziyafet çekmek için kalbini sökmekten çekinmeyeceği gerçeğine sağlıklı bir saygı duyuyordu.

Urian burnundan akan kanı silebilmek için onu ayağa kaldırdı.

Yarasını görür görmez babasının gözleri öfkeyle açıldı.

Xanthia onun arkasında durmak için geri çekildi.

Evet, bu mükemmel değil miydi? Şimdi ondan tekrar hoşlanıyordu. Hatta korunmak için chalmys'ine sarıldı.

Ona sinirli bir yüz ifadesiyle baktı.

"İyi misin?" diye sordu babası endişeli bir ses tonuyla.

Urian bir an babasına gerçeği söylemeyi düşündü - burnunun bok gibi hissettiğini ve Xanthia'nın tiyatrosuyla işinin bittiğini. Ama ne yazık ki, çocukları onu seviyordu ve o da çocuklarını seviyordu. "Ben iyiyim, Solren."

Yine de babasının bakışları tehditkâr bir şekilde Xanthia'ya yöneldi. "Evine git. Şimdi."

Kaçtı.

Bethsheba küstah, baştan çıkarıcı bir çalımla Urian'a doğru yürüdü. Yumuşak geyik derisinden bir bez parçası çıkardı, böylece Urian'ın burnunu şefkatle kurularıp bakımını yapabilecekti. Ve her ne kadar kabul etmek istemese de, çenesini kavrayan parmaklarının nazik sıcaklığına vücudu tepki verdi. Özellikle de Xanthia'nın alt dudağının ortasını patlattığı yerdeki zonklamayı yatıştırmak için başparmağıyla alt dudağının üzerinde gezinmesi. "Karın onun iyiliği için gösterdiğin özeni takdir etmeli. Ve onun hayatını kurtardığın gerçeğini de."

"Öfkesi için onu suçlamıyorum. O iyi bir kadın. Ben de sıradan bir kocayım." Aralarında ne tür sorunlar olursa olsun, Urian itibarının zedelenmesini ya da karakterinin kimse tarafından suistimal edilmesini istemiyordu.

Bethsheba bunun üzerine homurdandı. "Olağanüstü bir evlat yetiştirmişsin Strykerius."

"Biliyorum."

Bethsheba geri adım atarak göğüslerinin arasına sıkıştırdığı kabile amblemleri kolyesini çıkardı. "Bu yüzden seni huzur içinde bırakacağım, güzel Urian. Aklın başına geldiğinde ve o cadalozun senin kalibrende bir adama layık olmadığını anladığında bizi ara. Ben hüküm sürdüğüm sürece, Marzanni'ler sonsuza dek Apollimyalıların müttefiki olacaklar."

Urian'ın yanağını öpmek ve kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Gerçek bir kadına binmeye hazır olduğunda, kalçalarım senin için ıslak ve açık olacak."

Eğer bu sözler ağzının suyunu akıtmaya yetmediyse, kızın hırıltılı nefesinin sesi ve kendi kanıyla karışmış kanının kokusu neredeyse onu o anda yakalamasına ve ikisini de utandırmasına yetecekti. Davetini o anda kabul etmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Çünkü gerçek şu ki, günlerdir kimseyle birlikte olmamıştı. Karısı ona hakaret ettiğinden beri açlıktan ölüyordu ve yiyecek bir şeyler için can atıyordu.

Ve Xyn'le olan kavgasından sonra, cehennemden daha azgındı. Hiçbir şekilde şefkat ya da ilgi görmemişti. Kendini çok kaybolmuş ve yalnız hissediyordu.

Başboş. Dürüst olmak gerekirse, sadece bir yerde hoş karşılandığını hissetmek istiyordu. Birileri tarafından.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, onu sertleştiren ve özlemle sızlatan sıcak, aç bir öpücük verdi. Dilini adamın alt dudağındaki kesikte gezdirdi. "Tılsımın üzerine kanından bir damla koy ve adımı söyle. Seni duyacağım ve hemen geleceğim."

Hüzünlü bir iç çekişle geri çekildi ve başını babasına doğru eğdi. "Kendine iyi bak, Strykerius. Belki bir gece yine karşılaşırız."

"Gerçekten de." Babası ayrılabilmeleri için geçidi onlar için açtı.

Urian onlar gidene kadar ne hareket etti ne de konuştu.

Ta ki babası ona yaklaşıp geyik derisinden bezi elinden alana kadar. "Sen asil bir aptalsın. Benim soyumdan geldiğine inanamıyorum."

"Biliyorum."

Babası tiksintili bir iç çekişle başını salladı. "Ne zamandır Tannis'in evinde uyuyorsun?"

Urian gerçeği itiraf etmeden önce düzensiz bir iç çekti. "Üç gün."

"Karnını doyurdun mu?"

"Pek sayılmaz. Tanny bana bir fincanda kanından biraz yedirmeye çalıştı ama içimden hiç almak gelmedi."

Babası taze ısırık izleri olan kolunu tuttu. "Yine de çocuklarını besliyorsun." Bu ses tonundaki öfkeli kınamayı kaçırmak mümkün değildi. "Kendin için bir şey almazsan onları beslemeye devam edemeyeceğini biliyorsun."

Urian biliyordu. Bir Apolliti hasta etmenin en hızlı yoluydu. Ve onları öldürecek nadir bir hastalığa neden olabilirdi.

"Sadece Geras'ı besliyorum. Onu sallamazsam uyumuyor. Uykuya dalmadan hemen önce birazcık alıyor."

Babasının çenesinde bir tik başladı. "O çocuğun üzerine titriyorsun. Bu tür aptallıklar için artık çok yaşlı."

"Solren'imın bana öğrettiği gibi sadece oğluma göz kulak oluyorum."

Babası tiksintiyle kolunu savurdu. "Aradaki fark benim senin solren olman."

Urian kaşlarını çatarak onu azarladı. "Kalbimde, Geras benim tohumumdan gelmiş kadar benimdir."

Babası saçlarından bir tutam yakaladı ve onu daha yakına çekti. "Hayır, Urian, arada bir fark var. Sen bu dünyaya geldiğinde ben oradaydım, hâlâ mata'nın kanıyla kaplıydın. Seni ilk tutan benim ellerimdi. İlk gördüğün benim yüzümdü. Mata'nınkinden bile önce. Sana her gün sarıldım.

Çocukluk. Size söz veriyorum, o çocuğa duyduğunuz sevgi, size ve kardeşlerinize her baktığımda hissettiklerimin yanında, taşıdığınız kanın benim kanım olduğunu bilerek çok hafif kalır. Sizi bu dünyaya benim ellerimle getirdiğimi ve hayatımın her günü sizin refahınızın bana ait olduğunu biliyorum. Tanrılar tarafından lanetlenmenize neden olanın benim kanım olduğunu. Bunun için kendimden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsiniz. Babamdan ne kadar nefret ettiğimi. Beni lanetlediği için değil. Ama çocuklarıma ve onların çocuklarına yaptıkları için. Ve eğer karın senin için doğru olanı yapmazsa, boğazının kesildiğini göreceğim. Çünkü onun hayatı benim için hiçbir şeydir, ama senin mutluluğun her şeydir."

"Senin deliliğini ona ileteceğimden emin olabilirsin, Solren, derhal."

Babası Urian'ın alnını öpmeden önce yüzünü buruşturdu ve şakacı bir şekilde onu itti. "Sabrımı zorluyorsun, pido."

"Birinin yapması gerek Solren. Aksi takdirde kafan miğferinin içine sığmayacak kadar şişecek. Ve savaş için buna ihtiyacın var."

Babası hırlayarak teokropolise doğru yola koyuldu. "Mata'nı suçluyorum!"

"Hep seni suçladı."

"Ve ikimiz de kışına ağır bir kayış indirmemiz gerekirken seni fazla şımarttık."

"Şimdi mi anladı?"

Urian, kardeşi arkasındaki gölgelerden çıkarken Archie'nin alçak ses tonuna kaşlarını kaldırdı. "Bunu daha yüksek sesle söylemeye cesaretin var mı? Hem de solren'inin yüzüne karşı."

"Ben sen değilim, Uri. Beni duvara yapıştırırdı."

Evet, doğru. "Sana bana vurduğu kadar sert vurmadı."

"Aynı fikirde değilim. Lanetten önce çok daha sert bir ebeveyndi. Theo'ya sorun. Dilimizi ve hareketlerimizi siz genç pisliklerden daha fazla dizginlememizin bir nedeni var. Suçluluk duygusu onu sandığınızdan daha fazla zorluyor."

Urian buna inanıyordu.

Archie onu kocaman pençesiyle yakaladı.

Bu da ne? Urian ona karşı koymaya çalıştığında, o sadece şiddetli tutuşunu yoğunlaştırdı.

"Kes şunu, Uri, seni tokatlamadan önce. Thia'dan ne kadar hasar aldığını görmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen benim küçük kardeşimsin ve senin incindiğini görmek istemiyorum." Yüzünü buruşturarak onun için burnunu düzeltti.

Urian acı içinde tısladı. "Düzeldi mi?"

"Evet... yine kız kardeşim kadar güzelsin." Dudağını büktü. "Bu acı verici olmalı."

"Kemiği yeniden kırmadan önce daha az acıt." Urian kemiği nazikçe parmakladı.

Archie onun sinirli haliyle alay etti. "Hadi gel. Seni eve bırakayım."

"Ben iyiyim, Archie. Ayrıca, endişen beni korkutuyor." "O zaman ödeştik. Senin aptallığın beni korkutuyor." Bir tokat attı

onu kolundan tuttu. "Bugün bana ya da yatacak bir yere ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Bu gece gittikçe garipleşmeye devam ediyordu. Başa çıkamayacağı kadar şaşırان Urian eve gidip Xanthia'yı kontrol etmeye karar verdi. Tüm bu olanlar göz önüne alındığında, yapılacak en doğru ve iyi şey bu gibi görünüyordu.

En azından evinin kapısını açıp çok farklı bir ses duyana kadar böyle düşünüyordu...

Ve kızının bir erkekle çiftleşmek için çok genç olduğunu biliyordu. Ya da oğluyla.

Şüpheleri yeterince kötüydü. Ve yatak odasının kapısını açmadan önce neyle karşılaşacağını biliyordu. Bu yüzden karısının başka bir adamın üzerinde çırılçıplak yattığını görmek onu şok etmemişti.

Kayınbiraderi olduğu gerçeği yaptı.

Sadece Davyn olsaydı daha fazla afallardı. Ama Erol'un kan sarhoşu bakışları onunkilerle buluştuğu anda daha da mide bulandırıcı bir farkındalık yaşadı.

Archie'nin bu kadar iyi davranmasının nedeni buydu. Onun için çok endişelenmişti. Xanthia kardeşine asılmış olmalı.

ve Erol'un aksine Archie tam bir ahlaksız piç değildi. Şüphesiz onu uyarmak istemişti ama buna cesaret edememişti.

Onun yerine Urian'a kalacak bir yer teklif etmişti.

Karısının bir fahişe olduğu gerçeği için teselli ...

"Vay be... kendimi ne kadar da aşağılık hissediyorum. Sen vicdansız bir serseriyle yatabilesin diye kraliçeyi reddettim."

Xanthia doğruldu ve gözlerinde en ufak bir pişmanlık olmadan onunla yüzleşti. Elinin tersiyle ağzını silerek ona ters ters baktı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Pek sayılmaz. Kafası bir dizi hakaretle çınlıyordu. Dilinin serbest bırakması için yalvardığı hakaretler. Ama çocuklarının annelerine karşı böyle bir şiddetle uyandırılmalarına gerek yoktu. "Cılız kıçını onun üzerinden çek de onu öldürebileyim diye. Bacaklarını kimin için açtığın umurumda olduğu için değil, sevgili kız kardeşime bunu yaptığı için ve çocuklarımızın travma yaşamasını istemiyorum. O yüzden giyinir giyinmez, onunla ilgileneceğim... oh, ve bu geceden sonra, sevgili Xanthia, bizi boşanmış say."

27 Haziran, MÖ 9506

Bethsheba tiz bir savaş çığlığıyla kollarına gelirken Urian'ın başı döndü. Onun coşkusuna gülerak dişlerini boğazına geçirdi ve tatlılığıyla beslenebilmek için kanının ağzını istila etmesine izin verdi. Kızın her orgazm oluşunda onu daha da lezzetli kılan bir şey vardı.

Adrenalinden mi yoksa Daimon'un farklı bir formu olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Her neyse, kız duyularını harekete geçirmişti. Vuruşlarını hızlandırarak kendini onun çığlıklarına ve kokusuna kaptırdı.

"Majesteleri?"

Urian hayal kırıklığı içinde küfretti.

Sheba adamın kollarında kaskatı kesildi ve orgazmı yarıda kesildi. Sheba'nın yanına taşındığında öğrendiği ilk ders, o bitirmeden önce Sheba'nın orgazmının tamamen bittiğinden emin olmaktı, yoksa bunun bedelini cehennemde ödeyecekti.

Ağır bir altın şarap kadehini talihsiz hizmetçiye fırlatırken kulak zarlarının esnekliğine meydan okuyan bir çığlık attı. Neyse ki kız, uçarı metresinin mermilerinden kaçmaya alışkındı. "Lanet olsun, Niva! Sözümüzü kesme konusunda sana ne demiştim?"

Ufak tefek sarışın yüzünü buruşturarak bardağı aldı ve halıları lekelemeden ve dikkatsizliği yüzünden kızın dayak yemesine neden olmadan önce şarabı ustalıkla temizledi. Bu da daha sonra Bethsheba'nın aşığılık bir hizmetçi olarak gördüğü kişiyi savunmasının ardından Urian ile karısı arasında bir kavgaya neden olacaktı.

"Bağışlayın beni, Majesteleri. Ama Kral Urian için ziyaretçilerim var... kardeşleri onu bekliyor."

Urian ona özür dileyen bir sırıtış attığında Sheba sinirli bir nefes verdi. Urian, Sheba'nın öfkesini yatıştırmak için yorganın altından onu yakından ve ustalıkla okşadı.

bıyıklarıyla göğsüne bastırdı. "Üzgünüm aşkım. Onlar her zaman benim baş belam olmuştur."

Saçlarını çekiştirdi. "Kafalarını mı kestireyim?"

Urian güldü. "Cezbedici... ama hayır. Onlar benim kardeşlerim ve solrenim bunun karşılığını talep edecektir. Neye ihtiyaçları olduğunu görmeme izin ver ve gecenin geri kalanını bunu telafi ederek geçireyim." Çıplak karnına ve göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra onun üzerinde kaymaya başladı.

Onu yakaladı ve bacaklarını beline dolayarak kalçalarının arasında tuttu. "Burada olacağım, çıplak ve dönüşünü bekliyor olacağım. Çok uzun sürmesin."

"Acele döneceğim."

Değerli bir surat ifadesiyle onu serbest bıraktı.

Urian yataktan kaydı, çabucak yıkandı ve karısının daha önce "akşam yemeği" için ona saldırdığında attığı yerden keten şendilini aldı. Saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak hafif bir bornoz aldı ve Bethsheba'nın halkının, babasının Apollymi'ye yaptığı gibi sadakatle hizmet ettikleri tanrıçaya kutsal saydıkları eski bir dağın kalbinden oyulmuş olan odalarından çıktı. Koyu renkli taş duvarlar Apollo'nun lanetlediği gözlerini rahatlatıyor ve sıcaklığı serin tutuyordu.

Kalosis'e oldukça benzeyen bu evdeki tek gerçek fark, insanların bu eve gerçekten erişebilmesiydi.

Yeterince yükseğe tırmanırlarsa.

Bununla birlikte, Sheba'nın kültürü Apollimyalılarinkine hiç benzemiyordu. Bu da ne zaman durup bunun üzerinde düşünse işini zorlaştırıyordu. Bethsheba'yla öfke yüzünden evlenmişti ve bunun bedelini hiç tahmin etmediği şekillerde ödüyordu.

Ona karşı Xanthia'nın hiç olmadığı kadar nazik olsa da, yine de onu sevmiyordu. Ve kendini kullanılmış gibi hissediyordu.

Thia kendisini insanlardan koruyacak ve kendisi ile çocuklarına Kalosis'te kalıcı bir yer garanti edecek bir koruyucu istemişti. Sheba ise emriyle serbest bırakacağı bir saldırı köpeği istiyordu. Kendi iradesi olmayan birini. Beklediği

sorgusuz sualsiz itaat. Vicdanının önüne geçen bir sadakat.

Urian Deathbringer'ı istemişti.

O efsane sadece annesinin intikamını almak için yaşamıştı. Zannettiği kadar akılsız olmayan kuduz bir cehennem köpeği. Öfkesi yatıştıktan sonra burada, insanlar âleminde öğrendiği şey, insanlığa karşı hiçbir nefret ya da kin beslemediği idi. Onlar ondan çok daha aşağıdaydı. Onlara karşı tamamen ikircikliydi.

Nefretini sadece halkını lanetleyen tanrılara saklıyordu.

Ailesinden ve Apollymi'den uzakta, kanının içindeki volkanik sıcaklık sadece adaletsizlik olduğunda ortaya çıkıyor gibiydi. Kardeşleri her yaklaştıklarında onu gıcık etmek için etrafta olmadıklarından, günlük yaşamında oldukça yumuşak başlıydı.

Korkunç derecede öyle aslında.

Aslında ne kadar sessiz ve içedönük biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha da kötüsü, Sarraxyn'i gerçekten özlemişti. Düşünebileceğinden çok daha fazla. O kadar ki yetenekleri konusunda kendisine yalan söylemiş olmasını artık umursamıyordu bile.

Bir yanı onu tekrar görmek istiyordu - özür dilemek anlamına gelse bile. Ama bunca zaman sonra nasıl yapacağını bilmiyordu.

Doğrusu, bugünlerde derisinin içinde yaşayan yabancıyı zar zor tanıyordu. Gerçekten de kendini kaybetmişti. Archie ve Theo'nun beklediği süslü taht odasının kapısını açtığı anda da bu duygu iyice yüzüne vuruldu.

Ona doğru döndüler, sonra fısıltıyla konuşmaya devam edebilmek için ona arkalarını döndüler, çünkü ikisi de ziyarete geldikleri kişinin o olduğunu anlamamıştı. Onu bir yabancı sanıyorlardı.

O kadar uzun süre uzak kalmadım.

Neredeyse bir yıl oldu. Ama hala ...

Onun neye benzediğini unutmamaları gerekirdi. Ya da kendi kanlarından birini tanımamaları.

Urian acı bir şekilde eğlenerek tanıdık odaya göz gezdirdi. Siyah mermer altınla kaplanmış ve buraya gelen herkesi hayran bırakacak ve etkileyecek şekilde tozlanmıştı, ama bunun kalın kafalı kardeşleri üzerinde herhangi bir etkisi olduğu söylenemezdi.

Sheba gözdağı vermeyi çok severdi. Bu yüzden tahtına zincirlediği iki evcil hayvanı vardı. Kardeşlerinin yabancı kokusundan tedirgin olan iki büyük aslan, Archie ve Theo'nun etrafında volta atıyor, hırlıyor ve kurbanlarına yaklaşmak için bir yol ararken zincirlerini zorluyorlardı.

Kilerinden bir parça biftek almak için durakladı. "Şşş, Nero, Leo... her şey yolunda." Urian çiğ eti Sheba'nın tahtının yanında yerde duran altın tabakların üzerine attı.

Hemen yemeğe atladılar.

Urian'ın yarı çıplak haline ilk bakan Archie oldu. "Kahretsin, Uri. Ne oldu sana böyle?"

Kaşlarını çatan Theo, Urian'ın omuzlarına dökülen saçlarını avuçlayabilmek için onun yanına doğru ilerledi. "Bu da ne böyle?"

Urian, Sheba'nın özenle ördüğü ve saçının her tarafına boncuklarla işlediği minik örgüleri çekiştirdi. Babasının halkının modası saçlarını kulaklarının hemen altında tutmak olsa da, Sheba'nın kabilesi saçlarını çok daha uzun tutardı. Urian'ın saçları artık omuzlarına kadar iniyordu. "Bu onların kültüründe bir asalet göstergesidir. Uzun gümüş ve altın boncuklar benim onların hükümdarı olduğum anlamına geliyor."

"Peki ya göz makyajı ve yüz boyası?" Theo, Niva'nın her sabah Urian'ın yüzünün sol tarafı ve saç çizgisi boyunca ve burnunun ucundan çenesinin hemen altına kadar çizdiği karmaşık deseni parmakladı.

"Bu bir gelenek, moron." Tıpkı sol kulağındaki, özgür bir adam olduğunu ve karısına ait olmadığını gösteren yakut küpe gibi - ki bu onun kabilesi için nadir bir şeydi. "Ve ayrıca toplumlarındaki rütbemizin de bir göstergesi." Urian çıplak omzunu kaşıdı. "Peki ziyaretinizin bir anlamı var mı? Yoksa siz ikiniz

sıkıldım ve düşündüm, ne oluyor? Yapacak daha iyi bir şeyimiz yok, gidip Urian'ı kızdıralım mı?"

Archie gözlerini devirdi. "Biz de tam seni özlüyorduk." Theo'ya doğru baktı. "Yine mi neden?"

Omuz silkerek ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Belki de ona gösterecek bir şeyimiz olduğu içindir?"

İşte bu korkutucu bir düşünceydi. "Ne oldu? İkiniz sonunda aranızda tek bir beyin hücresi buldunuz ve onu nasıl kullanacağınızı gösterecek birine mi ihtiyaç duydunuz?"

Archie onu itti.

Bunu yaptığı anda, bir ok kalbine doğru vızıldadı.

Urian, kardeşinin göğsünün ortasına düşmeden önce zar zor yakaladı. Bir nefes daha geç kalsaydı, kardeşini anında öldürebilirdi.

Gözleri irileşen Archie'nin beti benzi attı. "Ne-"

"Durun!" Karısının muhafızları kardeşlerini katletmek için ilerlerken Urian tersledi. Sırtarak oku, onu atan Birgit'e geri verdi. "Korumanıza minnettarım ama kardeşimi aptallığı yüzünden öldürürseniz çok üzülürüm."

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Kapıya doğru geri çekilmeden önce Archie'ye uyarıcı bir bakış fırlattı.

Her iki kardeşi de şok içinde ağzı açık kaldı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Urian onlara kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Buradaki küçük kardeşin değil."

"Görünüşe göre." Theo gergin bir kahkaha attı. "Kahretsin, Uri."

Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Ama o bu düşüncelerini paylaşacak biri değildi.

O da boğazını temizledi. "Neden yine buradasın?"

Daha önceki yaramazlıklarını geri kazanarak sırttılar. Ardından, göğüslerini ona göstermek için tuniklerini açtılar. Daha da önemlisi, Daimon'un işareti artık kalplerinin üzerinde duruyordu.

Urian'ın midesi bu manzara karşısında büzüştü. Birkaç saniye boyunca tepki vermedi. Veremezdi de. Dürüst olmak gerekirse, bu habere nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Bir yanı Apollo'nun soğuk aptallığı yüzünden korkunç bir şekilde ölmeyeceklerini bilmekten memnun olsa da,

Diğer bir kısmı ise bu geceden sonra nasıl yaşamak zorunda kalacakları düşüncesiyle hasta oldu.

Zamanında öldürmezlerse geleceklerinin tek bir kalp atışında sona erebileceğini...

Bir Apollite için hayat ne kadar tehlikeliyse, bir Daimon için o kadar tehlikeliydi.

Theo ayıldı. "Mutlu değil misin?"

"Her şeyden çok kafam karıştı." Theo'ya kaşlarını çattı, mecbur olmadığı halde neden bu kadar çabuk din değiştirdiğini anlayamıyordu. "Yirmi yedi yaşına girmene daha üç yıl vardı."

"Biliyorum, ama Archie korkuyordu."

Bunu anlıyordu. Bir seçim yapmak zorunda kalacağı Arşimet'in doğum gününe sadece birkaç ay kalmıştı. Ama ...

Archie boynunu ovuşturdu. "Yapamadım, Uri. Çok uğraştım... Yaptım. Theo benimle gelmişti ve insan da oradaydı. Uyumluydu. Solren'in bize öğrettiği gibi, insanın iradesini kendi irademle büyülemiştim. Ruhunu bana teslim etmeye fazlasıyla istekliydi. İnsan kimseye saygısı olmayan piç bir köpekti, etrafındaki herkese kötü davranıyordu, ölmeyi hak ettiğini düşündüm, böylece onu öldürdüğüm için daha az suçluluk duyacaktım. Yani, dünya onun gibiler olmadan daha iyi. O da ruhunu teslim etmeye fazlasıyla istekliydi. Ama sonra sızlanmaya ve acınası bir şekilde yalvarmaya başladı ve ben... bunu yapamazdım."

Theo başını salladı. "Ben de onun için yaptım. İnsanı öldürdüm ve ruhunu aldım, sonra da Archie ile paylaştım."

Urian irkildi. "Peki bu ne anlama geliyor?" Archie'ye kaşlarını çattı. "Bir Anaimikos olarak yaşamak zorunda mısın?" Onlar hayatta kalabilmek için diğer Daimonlardan beslenen Daimonlardı, tıpkı annesinden beslenen yavru bir kuş gibi.

Archie utangaç bir şekilde başını salladı.

Ancak Urian, Theo'nun Archie'yi nasıl "beslemek" zorunda kalacağını düşündükçe bu görüntü hızla çok daha grafik ve dehşet verici bir şeye dönüştü. Elbette bu Apollites'in Archie'yi beslemesi kadar cinsel bir şey değildi...

Öyle miydi?

Gözleri büyüdü.

Aklının nereye sürüklendiğini anladıklarında hemen itiraz ettiler.

"Aman Tanrım!" Archie tersledi. "Öyle bir şey değil!" Şiddetle ürperdi. "Ölmeyi tercih ederim!"

"Neden böyle iğrenç bir şey düşündün ki?" Theo Urian'ın kolunu tokatlamaya başladı, sonra muhafızlara ve aslanlara bakıp tekrar düşündü. "Beslenmekle aynı şey değil bu! Ayrıca, eğer bir erkekle yatacak olsaydım, o hödükten çok daha yakışıklı birini seçerdim! Uh! İğrenç biri! En azından Davyn'in peşinden giderdim."

Urian alay etti. "Bir ruhu nasıl paylaştığınızı nereden bilebilirim ki? Ben bir Daimon değilim!"

Theo gözlerini devirdi. "Ruh değişimleri tamamen farklıdır."

"Nasıl yani?" Urian her zaman nasıl çalıştığını merak etmişti. Kimsenin içine girmedığı tek şey buydu. Halklarının en iyi saklanan sırrıydı.

"Sana söylesem bile bana inanmazsın. Bu, hazır olduğunuzda size gösterilmesi gereken bir şey."

Urian Theo'ya yaklaştı, böylece kardeşinde başka ne gibi farklılıklar olabileceğini görmek için onu inceleyebilecekti. "Peki nasıl bir şey?"

İkisi de ayıldı.

"Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum, gerçekten." Urian kulağını parmaklarken Theo kıpırdamadı. "Güçlerim şimdi daha da arttı. Hayal bile edemeyeceğin şekilde."

Archie yüzünü buruşturdu. "İlk olarak, ruhlar çok gürültülü."

Theo başıyla onayladı. "Artık Treli'nin neden delirdiğini biliyorum. Kafanın içindeki insanı her zaman duyabiliyorsun. En kötü türden dırdırcı bir eş gibi."

"Evet." Archie içini çekti. "Yalvarıyorlar, sızlanıyorlar ve takas yapıyorlar.

Ve bu sestен kaçamazsınız. Beyninizin içinde çınlıyor."

"Onları susturmak için yapabileceğin bir şey var mı?"

Başlarını salladılar. "Solren, zayıfladıkça ve ruh öldükçe silikleşeceğini söylüyor. Ödememiz gereken

Çünkü bu bize tekrar ne zaman avlanmamız gerektiğini söyleyecektir. Bu nedenle, yaşamımızı sürdürebilmek için yüksek sesle ve net bir şekilde bağırımlarını istiyoruz."

Bu korkutucuydu. Kendi iç monologu zaman zaman yeterince gürültülü oluyordu. İçindeki bir şeyin onu bastırmaya çalıştığını hayal bile edemezdi. "Yaşamamanın başka yolu yok mu?"

Başlarını salladılar.

Archie kaşlarını çattı. "Peki ya karının adamları? Onlar için nasıl işliyor?"

"Tanrıçaları hayatlarını korumak için onları ateş iblislerine bağladı. Ben de bunu tavsiye etmiyorum." Özellikle de Sheba'nın içindeki iblis ne zaman harekete geçse ruh halinin daha da kötüleştiği düşünülürken.

Archie muhafızlara doğru baktı. "Peki bunlar Apollit mi?"

Artık öyle değil. Yavruları bile Urian'ın alışık olduğundan farklıydı. "Marzanni farklı bir tür... Daimonlara daha çok benziyorlar. Bazı farklılıklarla birlikte."

Theo bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Bizim gibi yaşlanmıyorlar ama ölümsüz de değiller. İstedikleri zaman çocuk sahibi olabilirler." Çocuk sahibi olamayan Daimonların aksine. Apollit olmaktan çıktıklarında, doğurganlıklarını kaybettiler.

"Gün ışığında yürüyebilirler mi?"

Urian başını salladı. "Henüz kimse lanetin bu kısmını engelleyemedi. En azından benim bildiğim kadarıyla. Yine de deneyenler olduğunu duydum."

Hepsi felaketle sonuçlanmıştı. Görünüşe göre Apollon, bir damla Apollit kanı taşıyan hiç kimsenin bir daha gün ışığını göremeyeceğinden emin olmaya kararlıydı.

"Majesteleri?" Niva kapı aralığındaki gölgelerden endişeyle boğazını temizledi. "Böldüğüm için bağışlayın ama leydim size görevlerinizi hatırlatmamı istedi."

Her zaman azgın metresi. İç çekti. "Hemen geliyorum."

Koşarak uzaklaştı.

"Görevler mi?" Archie alay etti. Sonra ayıldı. "Gerçek. Mutlu musun?"

Burada sahip olduğu şeye dürüstçe mutlu diyemezdi. Sefil ya da kötü niyetli olmasa da, şimdiye kadar sadece bir kişiyle gerçekten mutlu olmuştu.

Xyn.

Ve o burada olmadığı ve onu hiç göremediği için...

"Ben memnunum."

"Bu mutluluk değil, Urian." Theo, Archie'ye endişeli bir bakış attı.

Ailesinin onu bu kadar kolay okuyabilmesinden nasıl da nefret ediyordu. Onlardan hiçbir şey saklayamamıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın. "Siz ikiniz yaşlı kadınlar gibi endişeleniyorsunuz. Ama gitmeden önce bir şey sormak istiyorum."

"Yani?" Archie başını eğdi.

"Çocuklarıma annelerine kadar eşlik eder misiniz? Onu özlüyorlar ve onu görmek istediklerini biliyorum."

"Elbette."

Urian, Niva'dan yolculuk için onları toplamasını istemeye gitmeden önce başını Archie'ye doğru eğdi. Özellikle Nephele annesini görmek için yalvarıyordu. Onları Xanthia'dan uzak tutmak hayatında yaptığı en boktan kindarlık eylemiydi ve çocukken ağabeylerine yaptığı bazı şeyler düşünüldüğünde, bu çok şey ifade ediyordu.

Ama gerçek şu ki, Xanthia ile olan evliliğinin keyif aldığı tek kısmı onlar olmuştu. Ve burada, Sheba'nın ve halkının yanında onu akli başında tutan tek şey de onlardı. Yalnızlığına ve kendi ev özlemine karşı bir merhem.

Özellikle de Sarraxyn söz konusu olduğunda. Arkadaşını ne kadar özlediğini düşünmemek için dikkatini dağıtacak bir şey olarak onlara ihtiyacı vardı.

Hayır, arkadaşı değil. Sevdiği tek kadın. Asla sahip olamayacağı tek kadın.

Ve çocukları olmadan burada olma düşüncesi...

Kalbi sıkışan Urian iç çekti. Geras ve Nephele için adil değildi ve bunu biliyordu. Buraya ait değillerdi ve mutsuzlardı. Bencillik ediyordu ve artık annelerinin yanında olma zamanları gelmişti. Üvey babalarıyla değil.

"Baba!"

Koridorun diğer ucundan Nephele'nin seslenişini duyunca yatak odasının kapısında durakladı. Ona doğru koşarak gelirken sesi taşa yankılandı. Belli etmemeye çalışsa da, ona yaklaşırken güzel yüzündeki heyecanı gördü.

"Bizi gerçekten eve mi götürüyorsun?"

Bu sözler midesine inen bir yumruk gibiydi. Ne kadar isterdi ama eve giderse buraya da asla dönemezdi ve bu da halkları arasında bir savaşa neden olurdu.

Urian onu boğan gözyaşları içini çekti. "Hayır, aşkım. Kardeşlerim burada. Seni ve Geras'ı mata'na geri götürecekler."

"Ah." Sesi onun hissettiği hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Peki ya sen?"

Adam kızın sarı saç örgülerini parmaklarken içi acıyla doldu. "Burada Marzanni'lerle kalmak zorundayım. Ama eğer Kalosis'te kalmak istersen, seni geri dönmeye zorlamayacağım. Yine de seni çok özleyeceğim." Sesi son kısımda çatallaştı. Onları her gün özleyecekti.

Dudakları titrerken gözlerinden yaşlar süzüldü. Bir hiçkırıkla kendini onun göğsüne attı.

Gözlerini kapatan Urian, kendi gözyaşlarına karşı savaşırken onu orada tuttu. Çocuklarını gerçekten seviyordu. Her zaman da sevecekti.

Geras koşarak geldi ve Urian'ın onlara katılmayacağı gerçeğine surat asabilmek için kendini onlara doğru attı.

Kalbi daha da kırılan Urian, Sheba'nın kapının diğer tarafından kendisine katılması için seslendiğini duyana kadar onları tuttu.

Lanet olsun. Onunla çocukları arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydı. Ama hayat asla adil değildi.

Ve taşaklarına vurmaktan özel bir zevk alıyor gibiydi.

"Gitmem gerekiyor ve amcalarınız sizi bekliyor." Her birini sırayla öptü. "Kendinize iyi bakın. En kısa zamanda ziyaretinize geleceğim."

"Seni özleyeceğim, Baba!" Geras dedi ki.

"Seni şimdiden özledim, haylaz." Urian onun çenesine vurdu, sonra da Nephele'nin yüzündeki yaşları sildi. "Benim için iyi ol."

"Yapacağım. Kendine iyi bak, Baba."

Onun sözleri kalbini şişirdi ve sızlattı. Ona ne zaman böyle seslenseler, bu onu paramparça ediyor ve her şeye rağmen anneleriyle evlendiği için mutlu olmasına neden oluyordu. Sadece onlar için bile Thia'yla yaşadığı cehenneme değmişti.

Onlar koridorda yürürken izlemek için durakladı. Geras el sallamak için arkasına baktı ve Nephele ona son bir öpücük kondurdu.

Urian her iki jeste de ağır bir yürekle karşılık verdi. Değişimden nefret ederim. Her zaman öyleydi.

Bir Apollite olmanın en kötü yanı da buydu. Acınacak kadar kısa hayatlarında değişim hepsi için hızlı ve öfkeli bir şekilde geldi.

Yirmi yedi yıl bir insanın yaşaması ve ölmesi için yeterli bir süre değildi. Başlamaya fırsat bulamadan gittiler.

Oyun bitti. Neden? Çünkü kendi büyükbabası bencil bir pislikti. İnsanlar neden bu kadar bencil ve soğuk olmak zorundaydı?

Diğerleri her gün üç saniyeliğine etraflarına bakabilseler ve acı çekenlerin sadece kendileri olmadığını fark edebilseler ne güzel bir dünya olurdu. Herkes acı çekerti.

İnsanlar saldırmadan önce bir nefes alıp ateş hattındaki herkesi hesaba katabilselerdi.

Yine de asla yapmadılar. Bunun yerine, öfke iki ucu keskin bir kılıçtı ve geniş bir kavis çizerek her iki yönü de kesiyor ve ardında kanlı bir yara bırakıyordu.

Urian iç çekti. Kişisel kaderi, takip e d e b i l e c e ğ i n d e n çok daha hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. Buna beş yıldan az bir süre kalmıştı.

kader doğum
günü. Beş yıl

...

Göz açıp kapayıncaya kadar ya annesi gibi ölü ya da kardeşleri ve babası gibi bir Daimon olacaktı. Bir bakıma, kararlarını çoktan vermiş oldukları için kardeşlerine imreniyordu. Artık bu konu akıllarını kurcalamıyordu.

Bunu yapabilecek miydi? Yoksa Archie ve Davyn gibi olacak ve başka bir Daimon tarafından beslenmek zorunda mı kalacaktı?

Urian kendini Daimon'a karşı koyabilecek kadar güçlü görse de bundan emin değildi. Annesine zarar veren insanları parçalara ayırmak bir şeydi. Masum olanları öldürmek başka bir şeydi.

Tanrılar, Archie'nin bir insan karşısında bocalayacağını düşüneceği son kişi olduğunu biliyordu. Kardeşi ona hiç vicdan azabı çektirmemişti.

Ya da herhangi bir darbe. Fiziksel ya da zihinsel.

Ve o gece insan çocuklarını parçalayan da oydu...

Ama hiçbir savaşçının gerçek ölçüsü, savaşta sınanacağı güne kadar bilinemezdi. Üstün bir düşmanın darbeleriyle paramparça mı olacaklarını yoksa tüm meydan okuyanların üstesinden gelmek için zafere mi ulaşacaklarını ancak o anın sıcaklığında anlayabilirlerdi. Soyut olarak ne yapacağını söylemek bir şeydi ama o an ezici bir vahşetle gelip çattığında bunu gerçekten yapmak başka bir şeydi.

Dur ve savaş ya da dön ve kaç.

Annelerinin intikamını almaya giden ve onun adına insanları katleden kardeşin, kendi hayatını kurtarmak için Daimon'u dönüştürebilen kardeş olmaması ironikti. Yine de o gece korkakça davranıp saklanmak için eve kaçan kişi, kendi hayatını kurtarmak için o ruhu alan kişinin ta kendisiydi.

Kimin kendisi için, kimin başkasını kurtarmak için savaşacağını asla bilemezsiniz.

Kime ve ne zaman güvenebileceğinizi. Hayatın en korkutucu yanı buydu. Hiç beklenmedik bir şeydi.

Kapıyı açtığında Sheba'yı beklerken buldu. Tıpkı söylediği gibi.

Oldukça tedirgin olmasına rağmen, bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi, çünkü bu temelde onun normal haliydi. Bunun yerine soyundu ve yatağına döndü. Her zamanki gibi uslu bir evcil hayvan.

Adamın yüzündeki acımasız ifadeyi görür görmez kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Kardeşlerim... Daimon'a gittiler."

Çenesi düştü. "Onlara katılmanı mı istediler?"

"Henüz değil. Bu sadece bir nezaket ziyaretiydi."

Sheba elini adamın göğsünde gezdirdi ve sıcak okşayışının ardından tüyleri diken diken oldu. Kalbinin üzerinde durakladı, onlar gibi din değiştirseydi karanlık bir Daimon'un işaretinin duracağı yerde. "Bir seçeneğin olduğunu biliyorsun aşkım. Tanrıçamıza seni bizden biri yapması için yalvarabilirim. Onlar gibi Daimon olmak zorunda değilsin."

Gözleri kehribar-turuncunun o tuhaf tonunda parlarken, elini aşağıya doğru indirerek onu kavradı ve diliyle yavaşça

Adem elmasını okşarken kesesiyle oynadı. Aleti avucunun içinde sertleşirken Urian nefesini içine çekti.

Cazip bir teklifti. Farklı bir iblis olmak için. Başka bir tanrıçaya hizmet etmek.

En azından seçenekleri

vardı. "Sadece söyle..."

O bunu yaparken nasıl olur da doğru düzgün düşünemezdi? Ne zaman onu böyle okşasa hormonlarının kölesi oluyordu. Hissedebildiği tek şey oydu. Aniden, sessizliğin içinden sarsıcı bir çığlık yükseldi.

"Majesteleri!"

Bu havayı bozdu. Ve onu çok sinirlendirdi.

Daha fazla çığlığı, çarpışan çelik sesleri izledi. Bir başka kesintiye daha sinirlenen Urian, güçlerini kullanarak kendini karısının ordusuna uyum sağlaması için giymesi konusunda ısrar ettiği zırhın içine soktu ve kılıcını aldı

Sheba yaratıcı küfürler savurarak yataktan fırlarken, bir yandan da kalkanını ve siperini tutuyordu.

Kendilerine doğru tırmanan şiddet karşısında onun için endişelenen adam, güçlerini kullanarak ona kendi zırhını giydirdi.

Onun bakışlarını acımasız bir gülümsemeyle karşıladı. "Hatırlat da seni sevdiğimi söyleyeyim."

Savaş miğferini ona uzattı. "Seni kızdıracak bir şey yaptığımda bunu sana hatırlatmayı tercih ederim."

Gülerek, ona ateşli bir öpücük vermek için parmak uçlarında yükseldi. "Sen seksi bir canavarısın, Urian Ölüm Getiren." Dişleriyle çenesini sıyrırken gözleri parlıyordu. "Karnımı çocuklarınla doldurman için yanıp tutuşuyorum."

Kadın kendi kılıcını ve kalkanını almak için uzaklaştığında suçluluk duygusu onu yaktı. Onu henüz hamile bırakmamış olmasını asla kendisine karşı kullanmasa da, her ay kanaması geldiğinde ve gebe kalmadığı için gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğünde dehşete düşüyordu. Apollitlerle ilgili tek iyi şey buydu. Daimonlara dönüştüklerinde, kadınları artık çocuk taşıyamıyor ve doğanın döngüsünün bu kısmı onlar için sona eriyordu. Bu geçiş, doğurganlıklarını erken kaybettikleri için yas tutan bazı kadınlar için zor olsa da, diğerleri bunu sevinçle karşılıyordu.

Sheba çocuk istiyordu. Öyle ki Thia'nın çocuklarına iyi bir üvey anne olmuştu. Bu yüzden ona çocukların veda etmeden gittiğini henüz söylememişti. Onun bunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

Ama bu bekleyebilir.

Miğferini başına geçirerek dışarı çıktı ve onları bekleyen kaosu görünce nefesini sertçe içine çekti.

Urian hiç böyle bir katliam görmemişti. Baskınlarda bulunmuş olsa da, bunlar çatışmalardı... insan köyüne saldırdıkları gece gibi. İnsanlar hazırlıksız yakalanmış ve uyuyorlardı.

Aynı şekilde, burada yaşadığı son bir yıl boyunca, Sheba ve savaşçıları ona karşı küçük akıncı birlikleri yönetmişlerdi.

insan kervanları ve küçük insan gezgin grupları- bu yüzden Xyn'in zırhını kaybetmesine fazla itiraz etmemiştir. Onların daha az yetenekli olanlarına karşı savaşmak için ona gerçekten ihtiyacı yoktu.

Ama bu bir baskın partisi değildi.

Bu bir orduydı. Ağır silahlı ve iyi eğitilmişti. Altın zırhları yıllar önce Apollymi'nin havuzundaki güneş gibi parlıyordu. Neredeyse kör ediciydi ve bir güneş amblemiyle işaretlenmişti. Ve Sheba'nın savaşçıları ağızını açık bırakan acı bir kolaylıkla kesiyorlardı.

Ta ki Sheba'nın komutanı yaptığı baldızını görene kadar - saldırı altındaydı ve düşmek üzereydi. Çok geç, Urian kendini hatırladı. Güçlerini. Kükreyerek büyükbabası Apollo'nun gücünü topladı ve onlara doğru görünmez bir sonik patlama fırlattı.

İlk insan dalgasını yere serdi ve Sheba'nın savaşçılarına geri çekilip yeniden toparlanmaları için zaman kazandırdı. Karısını belinden yakaladı. "Geri çekilmemiz gerek."

Gözleri öfkeyle parladı. "Geri çekilmek korkaklar içindir!"

"Sheba! Aç gözlerini. Sayıca yirmiye yirmi üstünlüğümüz var.

Bir. Halkınızın yarısı çoktan öldü."

"Asla! Yapmayacağım-" Bir ok boğazına saplanınca sözleri kısa kesildi.

Sersemlemiş olan Urian, kadın kendi kanıyla boğuşurken bir saniyeliğine kıpırdıyamadı. Sonra Urian onu korumaya çalışırken, iki ok zırhını delip göğsüne saplandı.

"Kafalarını kesin!" diye bağırdı insanlar. "İblislerin bedenlerini yakın! Hiçbir şeyin kalmadığından emin olun!"

Başka bir insan askerlere bağıyordu. "Çocukları bulun! Ne yaparsanız yapın! Bütün çocukları avlayın! Toplayın onları!"

Daha fazla ok yağarken acıdan gözyaşları onu kör etti, o kadar kalındı ki evlerinin duvarlarını zar zor görebiliyordu. Okçuların nerede olduğunu bile bilmiyordu. Etrafındaki insanlar çığlıklar ve ağlamalarla yere düşüyordu. Bazıları inliyordu. Sheba'ya tutundu ve güçlerini çağırmaya çalıştı ama çok acı çekiyordu.

Yapabileceği en iyi şey bir portal açmaktı. Onları Kalosis'e götürebilirse, babası onlara yardım edebilirdi.

Ama bunun için bile çok zayıftı.

Mavi parıltılı kapı, o kapıyı açar açmaz solmaya başladı.

"Baba!" Urian soluk soluğa ona doğru sürünmeye çalıştı. Eğer ona ulaşabilirse ...

Ortadan kayboldu.

Ni! Sheba'nın elini saçlarında hissetti. Başını çevirerek onun bakışlarıyla karşılaştı.

Gülümsemeye çalışırken dudaklarının kenarlarından kan damlıyordu. "Uri'm," diye nefes aldı. "Çok adil." Sonra gözlerindeki ışık söndü.

İki ok daha sırtına ve üç ok da vücuduna saplandı. Hiç tepki vermedi.

Ruhu onun öldüğünü acı içinde haykırdı.

Öfkeli ve acılı bir şekilde bağırdı ve onu koruyabilmek için daha yakına çekti. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve o da bunu biliyordu. O çoktan gitmişti. Yine de onun şu anda olduğundan daha fazla zarar görmesini istemiyordu. Onun Sheba'sı kibirli bir kadındı. Ölürken bile güzelliğinin zedelenmesini asla istemezdi.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Daha da kötüsü, halkını yüzüstü bırakmıştı.

En azından çocuklarımı güvenli bir yere götürdüm. Onların güvende olduğunu bilerek huzur içinde ölebilirdi. Tanrılara şükürler olsun ki onları bıraktığı zaman bırakmıştı.

Ve kardeşleri.

İnsanların onlara doğru koştuğunu duydu. Geldikleri gibi bıçaklıyor ve kesiyorlardı. Hepsinin öldüğünden emin olmak için yerde yatan herhangi bir cesedin kafasını kesiyorlardı.

"Oraya! Yakalayın şunları!"

Urian hançerine uzandı ama uyuşmuş parmakları kabzayı kavrayamayacak kadar güçsüzdü.

İnsanın saçlarını tuttuğunu ve boğazını kesmek için başını kaldırdığını hissetti. Ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. İtiraz bile edemeyecek kadar zayıf ve uyuşmuştu.

Aniden koridorda bir ışık parladı ve onları kör etti. Onunla birlikte gök gürültüsü gibi taşı kesen yüksek, şiddetli bir çığlık geldi. Duvarın bazı bölümlerini yıkarak, taştan parçalar kopardı.

Devasa kırmızı bir ejderha geçitten içeri dalınca insanlar saklanmak için kaçıştılar.

Urian, babasının ejderha nefesini üzerlerine salmak için yanından geçtiğini hissettiğinde kendi kanından oluşan bir havuzun içine düştü. Düşmanları çığlıklar atarak kaçıştı. Babası Urian'ın yanına koşabilmek için insan bedenine dönüşürken, daha fazla Daimon onları takip etmek için portaldan içeri daldı.

"Ne yaptın, pido?"

Urian gözlerini kırpıştırarak babasına baktı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım, Baba. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Babasının yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Hayır, çocuğum. Benimle kalıyorsun ve beni hayal kırıklığına uğratmadın. Bunu duydun mu? Sadece ölürsen beni hayal kırıklığına uğratırsın." Omzunun üzerinden baktı. "Trates! Bethsheba'yı al ve cesedini Kalosis'e getir." Sonra Urian'ı kucağına aldı ve tıpkı Urian'ın çocukken babasının kucağında uyuyakaldığı ve babasının ona gün ışığından sürgün edilmeden önceki dünyaya dair hikâyeler anlattığı zamanlarda yaptığı gibi onu kollarına aldı.

Urian yeniden şımartılmanın onu bu kadar rahatlatmasından nefret ediyordu. O yetişkin bir adamdı. Böyle bir şey için çok yaşlıydı. Ama yine de... babasını istiyordu.

Bundan da öte, annesini istiyordu. Çünkü kalbindeki acı o kadar büyüktü ki, patlamasından korkuyordu. Aslında ölmüş olmayı diliyordu. Bu, bu gece olanların suçluluğuyla yaşamaktan daha kolay olurdu.

Sheba öldüğünde orada durduğunu ve onu korumak için hiçbir şey yapmadığını bilmek. Ona zarar vermelerini engelleyecek hiçbir şey. Neden oku durdurmak için zamanında görmemiş ya da duymamıştı? Neden?

Sevgili tanrılar... onun ölümünü aklından nasıl çıkaracaktı? Nasıl?

Urian, babası onu Kalosis'e geri götürene ve Paris ile Davyn'in beklediği babasının sarayına girene kadar hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etmemişti.

"Kutsal Apollymi, ne oldu?"

Babası Paris'in sorusuna cevap vermedi. "Apollymi'ye gitmeni ve Urian'ın ölümün eşiğinde olduğunu söylemeni istiyorum. Yardım etmesi için yalvar. Davyn, onun için bir yatak hazırlamama yardım et."

Onlara yardım etmek için koştu.

Paris tek kelime etmeden kendisine emredileni yaptı.

Yatak odasına vardıklarında Urian'ın bilinci neredeyse yerinde değildi. Ama hâlâ bu işin bitmediğini bilecek kadar uyanıktı. "Bununla nasıl yaşayacağım Solren?"

"Hepimizin trajedi ve adaletsizlikle yaşama şekli, m'gios. Her seferinde bir nefes, ta ki bir gün uyanıp midenizdeki hasta yumrunun nihayet çözüldüğünü fark edene kadar."

Urian kendisini hiç rahatlatmayan bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. "Bu ne kadar sürer?"

Babası durakladı. "Bilmiyorum, Uri. Doğduğumdan beri benimkinde boğuluyorum."

28 Haziran, MÖ 9506

"Burada olmamalısın."

Urian babasının sözleri karşısında sertçe yutkundu. "O benim karım, Solren. Bu onuru ona borçluyum."

Yine de Saba'nın yıkanmış ve kefenlenmiş bedeninin yerleştirildiği ve gözlerinin madeni paralarla kapatıldığı ateşi yakmak için ilerlediğinde tökezledi. Paris ve babası onu yakaladı.

Minnettar olan Urian, Apollymi'nin güçlerini kullanarak orta avluda inşa ettiği, bir zamanlar Atlantisli tanrı Misos'un demir yumruğu altında lanetlilerin işkence gördüğü yüksek yapıya doğru ona yardım ettiklerinde itiraz etmedi.

Ve belki de hâlâ öyleydiler. Bu gece Sheba için son görevini yerine getirmek üzere yukarı tırmanırken kesinlikle öyle hissediyordu. Çünkü duygusal olarak harap olmuştu. Fiziksel olarak zayıftı. Berbattı.

Bu kadar yorgun ve yenilmiş olmak için çok genç.

Bir zamanların gururlu kraliçesinin güzel cesedini gördüğünde gözleri yaşlarla doldu. Beyaz orichalcum zırhı içinde, sonunda huzura kavuşmuş gibi görünüyordu.

Onu onurlandırmak ve yasını tutmak için beyazlar giyinen Urian, mavyllo'yu -Apollymi'nin kutsal siyah gülünü- öptü ve kılıcını tutan Sheba'nın ellerine koydu. "Sen her zaman büyük ve kudretli bir savaşçıydın. Güzel bir hanımefendi ve hepimiz için bir ilham kaynağıydın. Onsuz yaşadığım her gün senin arkadaşlığını özleyeceğim."

Bu sözleri söyledikten sonra aşağı indi. Sonra o, Paris ve karısının kalan iki koruması, karısının tüneğini ateşe vermek için yanan oklar fırlattı. Aç alevlerin kök salıp yapıya yayılmasını izlerken suçluluk ve öfke dolu sessiz gözyaşları döktü.

Babası sırtını sıvazladı ve onu kendine çekti. "Onun intikamını alacağız."

Nasıl? Söylentilere göre saldırının arkasında Helios varmış. Onların sonunu getirmek isteyen başka bir tanrı. Saldırganların üzerinde gördüğü zırh göz önüne alındığında bu mantıklı geliyordu.

Tek soru nedeniydi? Sheba ve halkı çoğunlukla Yunan topraklarının dışında kalmıştı. Bir Yunan tanrısının Marzanni'ye saldırması için hiçbir neden yoktu.

Hiç mantıklı değildi.

Urian kendi acısının içinden çocuklarının ağladığını duydu. Babasından uzaklaşarak Geras'ın yanına gitti ve onun yanında diz çöktü. Çocuk kendini Urian'ın kollarına attı, böylece orada ağlayabilecekti. Urian gözlerini kapadı ve ona sarıldı.

"Sorun yok, Geramou."

"Ya seni öldürselerdi, Baba!"

Çocuğun yanağından öptü. "Senin baban kolay düşmez. Beni alaşağı etmek için bir Yunan tanrısından daha fazlası gerekecek."

Nephele konuşmadı. Sadece ellerini onun saçlarına doladı ve sanki bırakmaya korkuyormuş gibi ona tutundu.

"Tanrım, çocuğum. Neden böyle titriyorsun?" Ondan hâlâ tek bir ses çıkmıyordu.

Onun için endişelenen Urian Geras'ı bıraktı, böylece ayağa kalkıp onu kendine çekebildi. "Neph?"

Dudakları titredi ama yumruklarını Urian'ın pelerinine geçirirken onları birbirine sıkıca bastırdı. Urian onu yanında tuttu ve onun da kardeşi gibi ağır yaralandığı ve baskından zar zor kurtuldukları için üzgün olduğunu düşündü.

Ateş sönmeye başlayana kadar başka kimse konuşmadı. Ateş sönene kadar da kimse konuşmadı. Ancak o zaman Apollymi'nin Charonte'si Sheba'nın kalıntılarının toplanacağı ve Apollymi'nin kutsal bahçesine götürülüp meyve bahçesine serpileceği töreni bitirmek için içeri girdi.

Xyn'in yaşadığı aynı bahçe ve meyve bahçesi.

Onu hâlâ görmemişti ve bunun için gelmemiş olması onu incitmişti. Aslında onu kalabalığın içinde bekliyordu. Ne zaman ona ihtiyaç duysa hep yanında olurdu.

Onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bugüne

kadar.

Ama kaç kişinin taziyelerini paylaşmak için yanına geldiğini sayamazken, o aralarında değildi. Ve bu o kadar canını yakmıştı ki, neredeyse anlaşılmazdı. Gerçekten de içi parçalanmıştı. Ve uygun bir yanıt olduğunu umduğu bir şeyler mırıldanırken, diğerlerinin yüzleri ve sözleri kendi kederinin içinde kayboldu.

Aslında hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece boğazını yakan ve gözlerini yakan keskin kül kokusunu hatırlıyordu. Karnındaki boş ağrıyı. Ve onu kontrol etmek için kin dolu sözlerini bir kenara bırakma zahmetine katlanamayan bir arkadaşın derin acısı.

"Hadi, m'gios. Dinlenmelisiniz."

Babası onu eve götürdüğünde Urian bu kez itiraz etmedi.

Urian'ın yanında herkesin kaçındığı o duyarsız soruyu ilk soran Paris oldu. "Sheba neden bizim öldüğümüzde çürüdüğümüz gibi çürümedi?"

Theo onun koluna yumruk attı. "Tanrım, sen bir pisliksin! Biraz beynin olsun! Kardeşin acı çekiyor ve sen ona bunu mu soruyorsun? Cidden mi? Neyin var senin?" Urian'a yüzünü buruşturdu. "O kelimeyi söyle ve ben de onun kışını tekmeleyeyim."

Urian iç çekti. "Sorun değil. Gerçek şu ki, neden yapmadıklarını bilmiyorum. Sanırım Ölümsüz Koshchei yüzünden. O hileci bir tanrı. Apollo'ya zarar vermek istemesi mantıklı olurdu. En azından benim teorim bu."

Babasının evine girdi ve karısının muhafızlarından oluşan bir grubu görünce hemen geri çekildi. Saldırıdan sağ kurtulanların küçük bir kalıntısı. "Küçük" önemli bir kelimeydi.

Çok az kişi kalmıştı. Acınası bir sayı, gerçekten.

Hemen önünde eğildiler.

Urian kaşlarını çatı. "Neden buradasın, Kisha?"

En uzun boylu sarışın elinde mavi renkli bir şişeyle öne çıktı. "Gidecek başka yerimiz yok Majesteleri. Evimizi yok ettiler. Halkımızı yok ettiler. Siz hâlâ bizim kralımızsınız. Emirlerinizi bekliyoruz."

Ne tuhaf... liderlik ve rehberlik için ona bakacaklarını hiç düşünmemişti. Özellikle de Sheba ona hiçbir zaman gözde bir süs eşyasından fazlası gibi davranmadığı için.

Babasına doğru bir bakış attı. Uzun zamandır ilk kez kendini yeniden çocuk gibi hissetti. Kaybolmuş küçük bir çocuk gibi. Bir yanı babasına ne yapması gerektiğini, kalması mı yoksa gitmesi mi gerektiğini sormak istiyordu ama o huysuz çocuğu dizginledi ve kendini babasını eşit bir insan gibi karşılamaya zorladı.

Urian ne yapacağını biliyordu. Hepsinden önemlisi, Sheba'nın halkının neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Hayatta kalanları buraya getirmek için izniniz var mı, Solren?"

Babası bu sorudan rahatsız olmuş görünüyordu.

Öyle olsun. Urian şişeyi aldı. "Yeniden inşa etmek için bir yer bulmalıyız."

"Deli misin sen?" diye tersledi babası. "Tabii ki burada kalabilirsin! Sana ters ters baktım çünkü verili olan bir şeyi benden istemen gerektiğini düşünmene inanamadım. Evimde her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

Oh. Şimdi kendini bir an öncesine göre daha da aptal hissediyordu. Başını sallayan Urian tekrar Kisha'ya baktı. "Diğerlerini çağır, yerleşmelerini sağlayalım."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Bir kez daha selam verdikten sonra, o ve diğerleri ayağa kalkıp hızla oradan ayrıldılar.

Onlar gider gitmez, kardeşleri ve babası şişesini incelemek için yaklaştılar.

"Ne oldu?"

"Sana kan getirdiler mi?"

Urian, Sheba'nın ona ilk kez servis yaptığı zamanı hatırlarken meraklarına hüznle gülümsedi. "Sayılır." Şarabı açtı. "Bu kan bal likörü. Ayrıca sanguine şarapları da var. Ve evet, Apollitler bile bunu içebilir. Hoşuna gidecektir. Güven bana." Doğrudan şişeden bir yudum aldı, sonra da onlara uzattı.

Başlangıçta ürkek davrandılar ama şarabın tadına baktıklarında, onun ilk seferde verdiği tepkinin aynısını verdiler

denemişti. Tam bir zevk, ardından da ne Apollite'in ne de Daimon'un daha önce hiç tatmadığı bir oburluk gelmişti. Normalde birbirlerinin kanından başka bir şey yemeye ya da içmeye çalıştıklarında vücutları bunu reddediyordu - büyükbabası Apollo'nun sayesinde.

Yiyecek ve içecekler onları şiddetle hasta ediyordu.

Bu değil. Her nasılsa, Sheba'nın bira üreticileri doğru oranları karıştırmanın bir yolunu bulmuşlardı, böylece vücutları sanki hiç lanetlenmemişler gibi içkiyi kabul edecekti.

Sonunda diyetlerinde bir çeşit çeşitlilik olması harikaydı.

Birdenbire dışarıda yüksek sesli bir kargaşa duydular, öfkeli bağırışlar ve hemen geri çekilmeyen herkese bedensel zarar verme tehditleriyle noktalandı. Öfke babasının gözlerini karartmıştı ama Urian o kusursuz baritonun derin temposunu tanıdı. "Bekle!"

Urian tam zamanında dışarı ışınlandı ve savaşçının devasa canavarının, bu kavgacı yeni gelenin aralarındaki bir trelos olduğunu düşündükleri için onunla yüzleşecek kadar aptal olan üç Daimon'un kafasını koparmak üzere olduğunu gördü.

Urian onları suçlamıyordu. Öfkesi ve tavırları göz önüne alındığında, bu doğal bir varsayım olurdu.

Ama bu Trelos değildi.

O çok daha ölümcül bir şeydi.

Neredeyse iki metre boyunda, altın sarısı saçlarıyla vahşi bir görüntüye sahipti. Kaslı omuzları tek başına yeterince geniş sayılabilirdi ama zırh ve savaş kürkleriyle kaplı bu omuzlar, bu canavar adamı kızdıran herkese ezici bir darbe indirmeyi vaat ediyordu. Ve bu, ona Dul Birakan denmesinin nedenlerinden yalnızca biriydi.

Bir de sırtına bağladığı iki büyük çift başlı baltayı kullanmakta sadece usta değil, aynı zamanda çok da hızlıydı.

Ve genellikle hafifçe tedirgin olmasından başka bir nedeni yoktu.

Dudaklarını kıvıran Dul Birakan, kendisine yaklaşan ilk Daimon'a doğru yöneldi.

"Ruyn!" Urian bağırdı. "Dur!"

Sanki onu kızdıran kişiden hâlâ bir parça koparmak istiyormuş gibi duraksadı, sonra yavaşça Urian'ın yüzüne döndü. "Kız kardeşim nerede?"

Urian acı dolu soru karşısında irkildi ve kız kardeşini çok seven adamın bağırsaklarını deşen kişinin kendisi olmasından nefret etti. Suçluluk duygusuyla boğulurken aralarındaki mesafeyi kapattı. "Özür dilerim."

O çelik mavisi gözlere musallat olan ıstırap yakıcıydı. Dünyadaki tüm insanlar arasında Ruyn, Sheba'yı herkesten çok sevmişti. Sahip olduğu tek aile oydu.

Başını arkaya atarak acı dolu, gök gürültüsü gibi bir kükreme çıkardı.

Adamlarından birkaçının ileri atılmasına neden olan bir şey.

Urian onları durdurmak için elini kaldırdı. Sonra başını salladı. "Sana haber göndermeliydim. Tekrar çok özür dilerim."

O daha cevap veremedi, Ruyn'a şüpheyile bakan babası da onlara katıldı. "Bu da kim?"

"Sheba'nın üvey kardeşi Ruyn." Urian bu sözleri daha yeni söylemişti ki Apollymi tam Yok Edici formunda ortaya çıktı. Siyah üzerine siyah, kırmızı gözleri parlıyordu. Kasırga gücündeki rüzgârlar tüm Kalosis'i süpürdü, çoğunu yere serdi ve cesetleri uçurdu.

Stryker, Urian'ın zarar görmesini engellemek için onu yakaladı ve güçleriyle onları bir binanın kenarına sabitledi.

Ama Urian'ı en çok şaşırtan ve şoke eden şey daha önce hiç görmediği bir manzaraydı. Herkesin gözünü kırpmasından daha hızlı bir şekilde, Ruyn ayaklarının dibinde yere diktiği uzun ahşap bir asa ortaya çıkardı. Tepesinde, büyük yeşil bir gözü ortaya çıkarmak için açılan dikdörtgen bir topu tutan gümüş bir el vardı.

Tanımlanamayan bir kaynaktan gelen alçak perdeden bir çığlık, tanrıçayı geri çeken tiz bir savaş çıığına dönüştü. Bundan da öte, yanındaki tüm Charonte'leri diz çökmeye zorladı. Gözün ortasından parlak turuncu bir ışık fııkırdı.

yönleri. Bir güneş kadar parlaktı ve Daimonlarla Apollitlerin korkudan büzüşüp kaçmasına neden oldu.

Ruyn ancak o zaman hepsini tarayabilmek için başının üzerine kaldırdı.

Kalabalığın içinde kendisine saldırabilecek birini arıyormuş gibi yavaşça bir daire çizdi. Herkesin sakinleştiğinden emin olduktan sonra Apollymi'ye doğru geri döndü.

Görünüşü bir kez daha solgun ve soğuktu. "Barış için geldim, Apollymi."

Urian onun adını telaffuz edişindeki gariplik karşısında kaşlarını çattı. Onların kullandığı "Uh-PAUL-low-may" yerine kulağa daha çok "Apple-me" gibi geliyordu.

Ona dudak büktü. "Yine de Charonte'mi cezalandırmaya cüret mi ediyorsun? Bu nasıl bir barış?"

Ruyn ona çekici bir sırıtış sundu. "Ben bir iblisin oğluyum, değil mi?"

Bakışları buza dönüştü. "Gerçekten de öylesin. Ve bir o kadar da değersiz ve hainsin."

Yüzüne yerleşen ve yüz hatlarını taşa çeviren nefretle mizah anlayışı anında yok oldu. "Aşağılayıcı olmaya gerek yok. Sen ve babam bir zamanlar müttefiktiniz."

"Ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda sırtını döndü." Ruyn'un ayaklarının dibindeki yere tükürdü. "Seni hiç umursamadığı için şanslısın. Yoksa seni parça parça ona geri gönderirdim."

Urian bu zalim sözlerin Ruyn'un gözlerinde alevlenmesine neden olan acıyı kaçırmadı. Çabucak sakladığı, derinlerde yatan bir azap.

"Tekrar söylüyorum, benim kavgam seninle değil tanrıça. Ben sadece kız kardeşime ve kocasına saygılarımı sunmak istedim."

Elini savurdu ve bu sefer güçleri bir jilet gibi adamın üzerine indi, etini derinlemesine kesti ve elbiselerini parçalayıp vücudunu kanlar içinde bıraktı. "Bir daha davet edilmeden ya da anahtar olmadan geçidimi ihlal edersen köpek, kafanı babana, kalbini de annene gönderirim."

Hakkını teslim etmek gerekirse, Ruyn bu darbenin verdiği acıya neredeyse hiç tepki vermedi. Bunun yerine öfkeli tanrıçanın önünde dimdik durdu ve başını eğdi. "Anlaşıldı."

Sonra da ona sırtını dönüp Urian'a doğru yürüme cüretini gösterdi; Urian'ın esasını sıkıca kavradığını ve öfkesini zorlukla kontrol altında tuttuğunu fark etmemiştir.

Kendini babasından uzaklaştıran Urian kayınbiraderine yaklaştı. "Özür dilerim Ru."

Göğsündeki kanı sildi ve omuz silkti. "Fiziksel acıyla başa çıkabilirim." Apollymi'ye dönüp bakarak dudağını büktü. "Onunki kendi annemin sevgi dolu dokunuşundan daha iyi ya da daha kötü değil." Sonra bakışları yeniden fırtınalı bir hal aldı. "Sheba acı çekti mi?"

"Hayır. Saldırı çok hızlı oldu." Urian karısına ait olan kolyeyi çıkardı ve Ruyn'a uzattı. Ailesinin garip bir karışımı olan bu tılsım, Thor'un çekici ile bir kurt ve kuzgunun tasarımıydı. "Buna benden çok senin sahip olmanı isterdi." Urian Ruyn'un elini sıkıca kavradı. "Ayrıca krallığı da sana devredeceğim. Her ne olursa olsun, bu benden çok senin hakkın ve seni halkının lideri olarak görmeyi tercih edeceğini biliyorum."

Ruyn'un gözlerinde yaşlar birikti. Eli titredi. "Neden bir tahttan vazgeçesin ki?"

Gülümsedi. "Ben Yunanlıyım. Apollymian. Marzanni Sheba'nındı. Ve ne yaptığını biliyorum." Düşüncelerini Ruyn'a yansıttı. Sheba bana Apollon'un lanetine rağmen daha uzun yaşayabilmek için yaptığın fedakârlığı anlattı. Kabilesini kurtarmak için yaptıklarını. Elini Ruyn'un elinin üzerinde sıkı. "Sheba'nın dediğı gibi, biz her zaman müttefik olacağız. Sen ve ben her zaman kardeş olacağız ve kardeşlerimle önemsiz şeyler yüzünden kavga etsem de, asla birine kazık atmayacağım. Özellikle de taht gibi önemsiz bir şey için."

Ruyn onu kucağına çekti ve uzun bir dakika boyunca sarıldı.

Urian sessizce ağlarken onun sıcak gözyaşlarını hissetti. Ruyn hırıltılı bir nefesle Urian'ın sırtına iki kez vurdu ve

boğazını temizlemek ve gözlerini silmek için uzaklaştı.

Huysuzca kendi kolyesini çıkardı ve Urian'a doğru uzattı. "Bu benim işaretimdi. Bana ihtiyacın olursa kardeşim, çağırırsan gelirim. Ne olursa olsun. Ne zaman olursa olsun." Urian'ın koluna vurdu. "Unutma, tüm yollar Ruyn'a çıkar."

Urian yaptığı kötü kelime oyunu karşısında homurdandı.

Sonra ayıldı ve Urian'ın ailesine doğru karanlık, ciddi bir yüz ifadesi takındı. "İkinizden de çok daha uzun yaşadığım için sana bir tavsiyede bulunmama izin ver küçük kardeşim. Bugün tanrıçana hizmet ettiğini unutma. Ama verilen sadakat nadiren geri döner. Bunu Primus Bellum'dan kurtulan birinden dinle. Günün sonunda, kime sadakat yemini ettiğimiz önemli değil, onlar için sadece bir avuç iblisiz. Hiç düşünmeden ölüme terk edecekleri işe yaramaz şeyler. Ben, Caleb, Dagon, Gölge, Xev

... sayısız diğerleri. Bizim hakkımızda hiçbir şey düşünmediler. Yine de kazanmalarını sağlamak için sahip olduğumuz her şeyi Kalosum'a feda ettik - Mavromino'nun karanlığına hizmet etmek için doğmuş olsak da, Kalosum'un ışığı için savaştık. Sonunda, iyi olması gerekenler, hizmetlerimiz için bizi ödüllendirmesi gerekenler ve bunu yapmaya söz verenler, bize sırtlarını döndüler ve bizi gerçekte kim ve ne olduğumuzla görmemeyi seçtiler. Kalplerimize bakıp ne verdiğimizizi ve ne kaybettiğimizi görmek yerine, bizi bir çöp gibi bir kenara attılar. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, nefret ettiklerinden daha iyi değillerdi ve diğer taraftan nefret ettikleri tüm nedenlerden dolayı. Bu yüzden nereye güvendiğinize dikkat edin ve kime hizmet ettiğinize iki kat daha fazla dikkat edin. Sizi besleyen eli ısırmayın, efendinizin elini, sizi onların havasını solumaya layık olmadığınıza karar vermelerinden başka bir nedenle vurma şansı bulmadan önce kopardığınızdan emin olun."

Ruyn, Sheba'nın kolyesini kalbinin üzerine yerleştirirken iç çekti. "Barış içinde yaşayamamaları insanlığa karşı en üzücü ithamdır. Çok fazla kişi barışa giden yolun

Mutluluk ancak etrafındakilerin üzerine yürüyerek elde edilebilir. Oysa gerçek çok daha basittir."

"Eğer tek başına mutlu olamıyorsan, kalabalıkta asla mutlu olamazsın." Urian bu sözleri Ruyn'un söylemesine fırsat vermeden söylemişti, çünkü bu sözler Sheba'nın ona sık sık söylediği bir şeydi. Anneleri onları bu felsefe üzerine yetiştirmişti.

Ruyn başını salladı. "Eğer kendine katlanamıyorsan, neden başkasının katlanmasını bekleyesin ki? Ve eğer başkalarına zarar vermeye çalışırsanız, bu size her zaman zarar olarak geri dönecektir."

Bu konuda haklıydı.

"Kendine iyi bak küçük kardeşim. Umarım tekrar karşılaşırız." Ve bununla birlikte, gitmişti.

Herkes yavaşça ve gergin bir şekilde dağılırken, Apollymi Urian'a doğru ilerledi.

"Oğlun nasıl, Strykerius?"

Babası sırtını sıvazladı. "Beklenebileceği kadar iyi."

"Beslenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Urian bu sözler karşısında yüzünün ısındığını hissetti. En azından iki evliliğinden çıkan tek iyi şey buydu ...

Artık kimse onu beslemekten korkmuyordu. Artık ona kanlarını vermek için sıraya giren kadınlar vardı.

Erkekler de.

Ve sadece Davyn değil. Aslında bu kadar çok kişinin ondan bir parça istemesi oldukça rahatsız ediciydi.

"Ben iyiyim, Akra."

"Eğer vaktiniz varsa, size saldırınız hakkında soru sormak istiyorum."

Babası itiraz etmek için ağzını açtı ama Urian araya girdi. "İyi olacağım, Solren. Sadece bir dakika."

"Emin misin?"

Başını salladı.

Babası isteksizce Urian'ın Apollymi'yi sarayına kadar takip etmesine izin verdi.

Mermer duvarların içinde yalnız kalana ve meraklı gözlerden uzaklaşana kadar konuşmadı. Sonra döndü

Sorgulayıcı bir bakışla ona baktı. "İddia ettikleri gibi Helios muydu?"

"Olabilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, saldırı hızlı ve şiddetliydi. Yere düşmeden önce onu zar zor gördüm."

Nefesinin altından küfretti. "Gözlerini dört aç Urian. Etrafımızda çok fazla tehlike var. Şimdiden bir hain buldum ve onu öldürdüm."

"Helios için mi?"

Başını salladı. "Büyükbabanın ve Rezar'ın peşinde."

Kadının sözleri karşısında kaşlarını çattı. Titan güneş tanrısının, onun yerine geçen Apollo'yu neden öldürmek istediğini anlasa da

-O kin maçı anlamayan ve bilmeyen kimse yoktu... Rezar farklıydı. En eski ilkel tanrılardan biri olarak Helios'u yok edebilecek güçlere sahip olmalıydı. Titan neden kazanamayacağı bir dövüşü seçecek kadar aptal olsun ki? "Anlamıyorum."

"Ve bunu yapmaman iyi bir şey. Bu seni hayatta tutacaktır. Helios hakkında başka bir şey duyarsan bana getir."

"Her zaman,

Akra." "Güzel.

Şimdi git."

Urian uzaklaşmaya başladı, sonra duraksadı. "Gitmeden önce bir şey sorabilir miyim?"

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Bahçenizi koruyan ejderha mı?"

Gözleri kıpkırmızı parladı. "Artık onun için endişelenmene gerek yok. O artık burada değil." Ve böylece ortadan kayboldu.

Bu kısaltılmış kelimeler etine hançer gibi saplandı. Sersemletici bir darbeydi ve acıdan sersemlerken geri adım atmasına neden oldu.

Gitti mi?

Xyn nasıl gitmiş olabilir?

Urian, Apollymi'nin az önce söyledikleriyle başa çıkmaya çalışırken kıpırdamadan durdu. Kafasında milyonlarca soru dönüp duruyordu.

Ölmüş müydü? Öldürülmüş müydü?

Apollymi artık orada değil de ne demekti? Bunu kabullenemeyerek, neler olup bittiğini kendi gözleriyle görebilmek için Sarraxyn'in mağarasına ışınlandı. Ve bunun gerçek olduğundan emin olmak için. Çünkü dürüst olmak gerekirse

kabul etti. Kabul etmeyi reddetti.

Ta ki gerçeği kendi gözleriyle görene kadar. Mağarası boştu.

O gitmişti ve bir zamanların güzel ejderhasından geriye hiçbir iz kalmamıştı. Bir pul bile. Yerde bir çizik bile yoktu. Sanki hiç olmamış gibiydi.

Ve bu kalbini parçaladı. Vücudunun her molekülüne acı yayıldı. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Anıları ona çarparken gözyaşları onu kör etti ve onu görmek için eve daha erken gelmediği için kendine lanet etti.

Hiç özür dilemediğim için.

O bir insandı ve ben ona bok gibi davrandım.

İncinmiş ve yaralanmıştı, söylediği ya da yaptığı her şey için kendini çok suçlu hissediyordu. Bu şekilde ayrılmalarına nasıl izin verebilmişti? Onun için çok önemliydi. Bunu ona neden söylememişti?

Sadece bir kez mi?

Ben bir pisliğim.

Söylenmemiş olan her şey için duyduğu pişmanlık içini yakıyordu. Onu incitmişti ve şimdi bunu telafi etmenin hiçbir yolu yoktu.

Seni seven bir kalbe asla zarar verme, çünkü bu dünyada sana acı çektirmek isteyen çok fazla insan var. Annesinin sözleri şimdi onu rahatsız ediyordu. Annesi haklıydı.

Xyn'i yaralamıştı ve ne için? Kendi kibri için mi?

Kendi aptallığım.

Bunun için yalnız kalmayı hak ediyordu. Çünkü kalbinin derinliklerinde, ejderhasına yaklaşabilecek başka birine asla sahip olamayacağını biliyordu. Nasıl yaklaşabilirdi ki? Bir erkek her gün bu tür yeteneklere sahip bir kadınla karşılaşmazdı.

Ona uçabileceğini hissettiren bir kadın. Gülümsemesi kalbine şarkı söyleten.

Bundan nasıl vazgeçebilirdi ki?

Soğuk ve yalnız, köşede garip bir parıltı yakaladığında gitmeye başlamıştı. Kaşlarını çatarak, ne olduğunu görmek için ona doğru yöneldi.

Ne tuhaf... Mağaranın duvarına gömülü olan Xyn'in her zaman taktığı küçük kolyeydi. Ona ejderhanın gözyaşı adını vermişti.

Küçük deri bir çantanın içinde katlanmış bir not vardı. Notu açarken elleri titredi ve sonra tatlı, akıcı yazıyı okumaya başladı.

Sevgili Urian'ım,

Sen yokken, kardeşim özgürlüğümü güvence altına aldı. Buraya geri dönüp dönmeyeceğini ya da beni düşünüp düşünmeyeceğini bile bilmiyorum. Aramızda olanlardan kaç kez pişmanlık duyduğumu bilemezsin.

Seni gördüğüm o son gece.

En iyi arkadaşımı pek çok yönden özlüyorum. Senin yüzünü kalbimde taşımadığım tek bir gün bile olmadı ve ölene kadar da olmayacak.

Her neredesiniz, umarım mutlusunuzdur ve umarım eşiniz size sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur. Keşke seni arayabilseydim dediğim tek şey bu. Sadece bir kere. Lütfen kendine iyi bak ve eğer beni düşünürsen, umarım sözlerimi bağışlarsın

Öfkeyle söylenmiş sözler. Ve belki bir gün beni düşünüp tekrar gülümseyebilirsin.

Seni her zaman seveceğimi unutma.

Her zaman senin,
Xyn

Suçluluk duygusuna ve acıya dayanamayan Urian gözlerini kapadı ve gözyaşlarına boğuldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve öfkeyle gittiği için kendine lanet etti.

Ne yaptım ben?

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

O bir ejderhaydı. Onu bir daha bulmasının imkânı yoktu.

1 Temmuz, MÖ 9506

"Demek yaşıyorsun."

Urian, Xanthia'nın keskin ve tiz sesini duyunca yorgun bir iç çekti. Sandalyesine uzanırken sırtının duvara dayalı olmasına şükretti. Aksi takdirde, omurgasına bir hançer saplayabilirdi.

Ana salonda zar oyunu oynarlarken karşısında oturan Ophion ve Atreus'tan, tanımadığı bir Apollite'nin yanında duran karısına baktı ve sırtıttı. "Görünüşe göre seni çok üzmüş."

Bakışları ona daraldı, sonra yumuşadı. "Çocuklarımın hayatını kurtarmayı başardın. Bu yüzden seni bir dereceye kadar affedebilirim."

Nedense bundan şüpheliydi. Ve onun bu ziyaretle ne ilgisi olduğunu merak etti.

Urian iç geçirerek dirseğinin dibindeki, babasının halkına kanlarından yapmayı öğrettiği şarabın bulunduğu kadehe uzandı. "Çocuklar nasıl?"

"Geras seni özlüyor."

Kızın bunu itiraf etmesi onu hayrete düşürmüştü. Normalde, konuşmaları sırasında onu sadece azarlar ve küfredirdi. "Ben de onu özlüyorum." Urian zarlara uzandı.

Ve hala orada duruyordu. Garip bir sessizlik içinde ona bakıyordu.

Sırasını savdı ve kaybetti. Görünüşe bakılırsa, kız onun tüm şansını ve iyi mizahını emiyordu. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı Thia?"

"Döndüğünüzden beri kalacak bir yer bulup bulmadığınızı merak ediyordum."

Kardeşleri hep bir ağızdan homurdandı.

Urian her ikisine de alaycı bir bakış atarken, son konuşmalarına bakılırsa neden bunu sorma zahmetine girdiğini merak ediyordu.

ayrılmıştı. Elbette şimdi kendini ona sunmuyordu. Delirmiş miydi?

Kardeşlerine ters ters baktı. "Neye gülüyorsunuz, sizi sırtlanlar?"

Atreus kocaman gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. "Beni eve götür, seni koca kaslı aygır, ve beni besle! Senin için açlıktan ölüyorum!" Nefes nefese Urian'ı pençelemeye başladı.

Bu yeterince kötüydü.

Daha mı kötü? Ophion da buna katıldı. Hatta Urian'ın dudaklarına özensiz bir öpücük konduracak kadar ileri gitti.

Urian tiksintiyle onları itti. "Tanrılara yemin ederim ki, Solren beni bu çılgınlıktan kurtarmak için ikinizi de Eunomia'ya kurban etmeliydi!"

Xanthia kardeşlerine gözlerini devirdi, sonra dikkatini Urian'a çevirdi. "Kapımı açık bırakmalı mıyım?"

Lanet olsun, şaka yapmıyordu. Gerçekten de onun için bir oyun oynuyordu. Helios şimdi buz sarkıtlarına biniyordu.

Ve Urian, Xanthia'nın yatağına dönme hatasını tekrarlamadan önce onlara ağlıyor olacaktı.

Sırıtarak gözlerini kardeşlerine dikti. "Bu kadar istendiğim bir evi nasıl terk edebilirim?" Kendisini daha açık bir şekilde okşayabilmeleri için kardeşlerine yaslandı.

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Hepiniz dejenere olmuştunuz!"

"Öyle miyiz?" Urian gülerek sordu. "Erol'u sikerken yakaladığım kişi sensin! En azından benim kardeşlerim hastalıklı değil."

Öfkeyle çığlık atarak, kalabalık salondan olabildiğince çabuk kaçmak için koşturdu ve bir yandan da ona aklına gelen her ismi sayıkladı.

Ophion uzaklaşırken nefesini sertçe içine çekti. "Kahretsin Uri, bu çok soğuktu."

Pişmanlık duymadan yüzünü buruşturarak doğruldu ve giysilerini düzeltti. "İstediğim kadar soğuk değil. Ayrıca, bunu çocukların önünde yapmadım ve onu henüz öldürmedim." Tannis, Urian'ın ilk kocasından ayrılmasından sonra dul kalması konusunda hâlâ onunla konuşmuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşi ona minnettar olmalıydı. İkinci kocası ona karşı o göt heriften çok daha nazikti. Özellikle de Urian etrafta olduğunda, Erol'la aynı kaderi paylaşmak istemiyordu.

Bütün evliliklerde iyi bir bağırşak deşme olmalı. Doğru saygının tonunu belirler.

Onlar oyunlarına devam ederken Atreus sessizliğe gömüldü.

Ophion o kadar nazik değildi. "Peki yemek için ne yapacaksın?"

Urian, xörön'lardan birinin müşteri aradığı yere bakarken, her ikisi de ona sanki tercih edilen bir tatlı etmiş gibi bakıyordu. Bugünlerde onu besleyecek birini bulmak sorun değildi. "Evlilikle işim bitti."

"Şimdilik mi demek istiyorsun?"

Vicdan azabı ve suçluluk duygusu onu mızrak gibi kıvrandırırken, kardeşinin sorusuyla içi sıkıştı. Chiton'unun altında gizlenmiş olan Xyn'in kolyesine dokundu ve onu tamamen anlayan, tanıdığı tek kadını düşünmemek için elinden geleni yaptı. Onun ruhunu sadece o tanıyordu.

Ve kadın onun için kaybolmuştu. "Sonsuza kadar."

22 Mart, MÖ 9503

"Urian!"

Nefesini içine çeken Urian, keskin histerik ses tonu karşısında inledi. İlk başta bunun kız kardeşinin çığlık çığlığa uluması olduğunu düşündü. Şüphesiz, Tannis'ten başka hiç kimse bu iğrenç notaya basamazdı.

Ama ses devam edip daha da yükselip tizleşince, Xanthia olduğunu anladı.

Odasına girdiğinde ve onu yerde kürkler içinde, üzerine ve altına örtülmüş üç çıplak kadınla birlikte bulduğunda ise bu durum bambaşka bir boyuta taşındı. Yerden hoşlandığından değil. Sadece, yatak hepsine ve bir gece önce yaptıkları alemlere yetmeyeceği için tek seçenek buydu.

"Nedir bu?"

Yastığının son derece büyük bir göğüs olduğu ve elinin nereye gömülü olduğu göz önüne alındığında bunun oldukça açık olduğunu varsayardı. Ve eski karısının maskaralıklarına şahit olduğu için onun hiç de namuslu bir kadın olmadığını biliyordu.

"Ses tonunu alçalt," diye tersledi, sonra fısıldadığı ses tonu bile kafasını bir hançer gibi kesince kendine lanet etti. "Neyin var senin şimdi?" Esnedi ve adını tam olarak hatırlayamadığı uyuyan arkadaşına zarar vermemek için elini dikkatlice çekti.

"Bu Nephele! İnadına, evlenmesini yasakladığım o... o... beş para etmez herifle kaçmış!"

Başını ovuşturarak tekrar uzandı ve sağındaki güzel yuvarlak, sıcak göğse sokuldu. En derin üzüntüsüne rağmen, sahibinin adını da hatırlayamıyordu. Ama adil olmak gerekirse, o da sahibinin adını sormamıştı. "Eminim Daphne'nin ya da Idora'nın yanındadır."

Xanthia yatağının yanına çömeldi ve üzerindeki örtüyü çekiştirmeye cüret etti. "Beni dinlemiyorsun, Urian!" Yüzüne kaba bir şekilde bir şey itti. "O Kalosis'ten ayrıldı!"

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı ve kızın burnunun önünde salladığı notu aldı. Birkaç saniye sonra kelimelere odaklanabildi.

Ve her okuduğunda kanı donuyordu.

"Kahretsin, kadın! O bunu yaparken sen neredeydin?" Ayağa kalktı.

Xanthia'nın burun delikleri alevlendi. "Bir fahişenin kalçaları arasında sıkışıp kalmadığım kesin!"

Ona ters ters baktı. "Senin yerinde olsam o ejderhaya eğilmezdim." Dişlerini sıktı ve mektubu tekrar okudu. "İnsan diyarına gittiğine inanamıyorum."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Eliyle mektubu işaret etti. "Bir şeyler yapmalısın. Onu bul!"

Başını kaşıyarak başını salladı. "Tamam. Eve git ve Geras'a göz kulak ol. Ben onu geri getireceğim." En azından artık tamamen ayıktı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde yıkandı, sonra da güçlerini kullanarak giyindi.

Doğruca Apollymi'nin sarayına gitti ve bahçesinde tanrıçalarını aradı. Kızının yerini bulma şansı olduğunu bildiği tek şey onun aynasıydı. Tanrıçayla konuşup onu böyle bir amaç için kullanmasına izin vermesi için dua etti.

Ama sorduğu anda, memnun görünmüyordu.

Her zaman yanında olan iki Charonte onu izlerken tüneğinde oturan Apollymi kaşlarını çattı. "Cevabı biliyorsun Urian. Böyle şeyler söz konusu olduğunda, ayna ne istediğini gösterir."

Bu yüzden defalarca sormasına rağmen Xyn'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Lanet şey ona asla nerede olduğunu söylemiyordu. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de çalışmasını engellemişti.

Ya da o yaptı. Apollymi'nin başına gelmeyen kalmamıştı, özellikle de o huysuz hallerinden birine büründüğünde.

Bunu düşünmek istemeyerek kenara doğru gitti ve siyah suda kendini gördüğünde dondu kaldı. Normalde Apollitler yansıma yapamazdı. Bu da Sheba'yı çılgına çevirmişti çünkü durmadan ona nasıl görüldüğünü soruyordu. Sanki böylesine muhteşem bir güzelin muhteşem görünmediği bir günü olabilirmiş gibi.

Yine de bunu söylediğinde ona bir kez bile inanmamıştı. Kadınlar... Onlar hakkında bunu asla anlayamazdı.

Şahsen Urian bu konu hakkında fazla düşünmemişti.

Şimdiye kadar. Türünün yansıma yapamadığı göz önüne alındığında, ilk kez kendini gördü ve diğer Apollitlerin ve Daimonların ona neden böyle davrandıklarını anladı.

Ben bir ucubeyim.

Gözleri, alaylarıyla onu inandırdıklarından daha da korkunçtu. Babasınıninkiler tanrıçalarınıninki gibi gümüş rengindeyken -ki bu da rahatsız ediciydi- onunkiler canlı mavinin doğal olmayan bir tonuydu. Neredeyse parlıyorlardı. Daha önce hiçbir insanda görmediği bir renkti.

Sheba'nın kabilesinin boncuklarını ve kurdelelerini çıkarmış olsa da, hayalet gibi beyaz saçlarını uzun tutmuştu.

İkinci karısıyla hiçbir zaman büyük bir tutkuyu paylaşmamış olsa da, ona değer vermişti ve onun anısını ve birlikte geçirdikleri zamanı onurlandırması gerektiğini düşünüyordu.

Ona bu kadarını borçluydu. Çünkü onu değiştirmişti. Bir çocuğu alıp ona ailesi olmadan da yaşayabileceğini göstermiş ve onu kendine güvenen bir adam yapmıştı. Hayatına girip onu Kalosis'ten uzaklaştırmasaydı olamayacağı bir şekilde bağımsız.

Bunun için her zaman minnettar olacaktı.

Ama yapamayacağı tek şey Xyn'in zırhını giymekti. Bu onun ölümü anlamına gelse bile. Onu bir sandığa koymuş ve zarar görmemesi için üzerine bir büyü yapmıştı. Çünkü ondan geriye kalan tek şey buydu.

Bir de o burada olmadan aşkını taşımanın acısı...

O acı ısırik kaldıracabileceğinden çok daha fazlaydı. Bu yüzden diğerlerinin giydiği siyah Spathi zırhını giymişti.

Apollymians. Yine de onlara hiç benzemiyordu. Pek benzemiyordu. Daha ölümcül ve zehirli olarak göze çarpıyordu.

Urian Ölüm Getiren.

Sheba gurur duyardı. Yorgun bir nefes alarak düşüncelerini elindeki konuya yönlendirdi. Bulması gereken küçük bir kız vardı. Kendini kadın sanan ve onu bulup annesinin yanına götürmezse genç hayatının ne kadar karmaşık bir hal alacağından habersiz olan bir kız.

İlk başta inatçı sular ona bir şey göstermeyi reddetti. Döndüler ve sinir bozucu bir şekilde boş kaldılar.

Urian tam vazgeçip kendi başına aramaya koyulacaktı ki, sonunda çok yavaş bir şekilde dönmeye başladılar. Sonra hızlandılar.

Birden o çok iyi tanıdığı şımarık sarışın kafayı gördü. Diğer Apollitlerle birlikte büyük bir salondaydı. Kızın iyi olduğunu görünce içi rahatladı.

Ta ki oradaki adamlardan biri onu yakalayana kadar. Kadın panik içinde bağırdı.

Önlerindeki adam dudağını büktü ve kılıcını kınından çıkardı. "Onu öldürebiliriz. Eğer onun kanından değilse, işimize yaramaz. Ve hiçbir amaca hizmet etmez. Ayrıca, neden umursasın ki? Annesinden uzun zaman önce boşandığını duydum."

"Hâlâ onun üzerine titriyor. Onu bize getirebilir." Apollite, Nephele'nin kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve nefret dolu bakışlarını ona çevirdi. "Geçidi açması için Urian'ı çağır."

Başını iki yana salladı. "Solren'ime ihanet etmeyeceğim." Adam ona öyle sert bir ters vurdu ki kadın yere düştü.

Urian derin bir hırıltıyla, bir an bile düşünmeden ışınladı. Ve harekete geçmeden önce bu salonda kaç adam olduğuna bakması gerektiğini çok geç fark etti.

Sonra bu girişimde kendisine katılacak en az bir Apollit daha bekledi.

Muhtemelen daha fazla.

Evet, bu kötü bir fikirdi çünkü sayıca çok azdı. Soğukkanlı davranmaya çalışarak etrafına bakınırken, salonda en az yüz Apollit ve Daimon gördü.

Onunla birlikte.

Ve Nephele.

Kahretsin, ona daha iyi dövüşmeyi öğretmeliydim. Denemiş olmasına rağmen, kız hiç ilgilenmemiş ve kendini savunmayı öğrenmekten çok ringe çıkma konusunda onunla tartışarak zaman geçirmişti. Bu da tamamen ters etki yaratıyordu, bu yüzden hayal kırıklığından vazgeçmişti.

Kendime not: Ebeveynlikte başarısız oldum.

Öte yandan, salondaki çok sayıda savaşçı göz önüne alındığında, sadece ikisinin olması önemli olmazdı.

Mahvolmuşlardı.

Bu konudaki gerçek hislerini belli etmemek için elinden geleni yapan Urian boğazını temizledi ve etrafını saran adamlara kaşlarını kaldırdı. Yapılacak tek bir şey vardı.

Blöf ve çalım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve karşısındakine ters ters baktı. "Ellerini kızımdan çekmeni ya da onları kaybetmeni öneririm."

Kulağa yeterince sert geliyordu. Buna neredeyse inanabilirdi.

Apollite gülmeye cüret etti. Bu, Urian onu güçleriyle patlatıp sırtları yerde yanan bir kül yığını haline getirene kadar yaklaşık üç saniye sürdü. Diğerleri yaşadıkları şoku atlatamadan Urian Nephele'yi yakaladı ve bir portal çağırdı. Onu geçitten geçirdi ve diğerleri ona saldırdığında peşinden gitmek üzereydi.

Ailesini ve Kalosis'i korumak için hemen kapattı.

Bu da onun yanlış tarafta olduğu anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Kendini sakın kalmaya zorlayarak adamları tararken gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Artık kızım güvende olduğuna göre..." O

kolyesine doğru uzandı. Bu onun son savunma hattıydı.

İşe yaramayabilir. Hatta daha hızlı öldürülmesine bile neden olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, cevap vermemeyi seçerse Ruyn'u suçlayamazdı. Ya da vardığında onu öldürmeyi. Ama Urian'ın seçenekleri gerçekten tükenmişti.

Parmağını batırdı ve kanın onlar yaklaşırken kayınbiraderini çağırmaya yeteceğini umdu.

"Apollo'nun piçini öldürün!"

Urian bu sözlerle alay etti. Birincisi, o bir piç değildi, gayet meşru biriydi. İkincisi... "Neden?" diye hırlayarak kılıcını kınından çıkardı. "Onu sevdiğimden de değil."

Cevapları toplu bir saldırı olarak geldi.

Harika. Nefret ettiği boktan bir büyükbaba için onu öldürmek. Bu çok yanılttı.

Güçlerini toplayarak, şu anda Xyn'in zırhını giymediği için gerçekten pişman oldu. Duygularının üstesinden gelmeli ve bir savaşçı olduğunu ve zırhın büyüğü olduğunu hatırlamalıydı.

Ve taşaklarının vücuduna bağlı olmasından hoşlanıyormuş.

Yanında bir ışık parladı. Saldırmak için döndü, partilerine katılmaya karar veren her neyse onu öldürmek niyetindeydi. Sonra tereddüt etti ve Ruyn'un orada belirdiğini görünce geri çekildi.

Tanrılara şükür, sonunda biraz takviye almıştı.

Ruyn'un durumu değerlendirmesi bir dakikadan az sürdü.

Ve Urian'ın aptallığı buna neden olmuştu. Alaycı bir sırıtışla başını salladı. "Kardeşim, bana öyle geliyor ki gününü gün etmek için cidden yanlış günü seçmişsin."

"Günlüğümün çalınmasına izin vermekten iyidir. Orada durup kıcıma hayran hayran bakacak mısın yoksa bize yardım mı edeceksin?"

"Daha ziyade sana ödünç verdiğim bir parmak olmalı, dostum." Ruyn hırlayarak sırtındaki iki baltayı kaldırdı ve hazır hale getirdi. "Senden hoşlanmam iyi bir şey. Başka biri olsa ilk kurbanım olurdun."

Urian homurdandı. "Birkaç tanesini daha sevmemen çok kötü. Seninle arkadaş olmak hiç de fena olmazdı diye düşünüyorum."

şey." Kendisine en yakın Apollite'i patlatmak için bir tanrı şimşegi kullandı ve bir sonrakine kılıç savurdu. Böyle zamanlarda babasının ya da Xyn'in ejderhaya dönüşme yeteneğine sahip olmayı diliyordu. Şu anda ateş gücünü kullanabilirlerdi.

Ne yazık ki, bu güçler onun kapsamının ötesindeydi.

Ruyn onun sözleriyle alay etti. "Bah, arkadaşlar. Onlara kimin ihtiyacı var ki? Onlar sadece biranı içer ve neşelendirmeye çalışarak mükemmel bir ruh halini mahvederler." Bir vuruşta üç Apollit'in kafasını kopardı.

Urian etkilenmişti. Düşmanlarını eski yöntemlerle katletmek zorundaydı. Elleriyle ve büyüyle.

En kötüsü de bu grubun neden peşinde olduğunu ya da ne istediklerini hâlâ bilmemesiydi. O ne yapmıştı ki? Normalde sadece kardeşlerini cinayete sürüklerdi. O da bilerek yapardı.

Bir atardamara çarpıp yüzüne kan sıçrayınca eğilen Urian dudaklarını yaladı. En azından karnı doyuyordu. Ruyn işin bu kısmından pek memnun değildi. Urian'ın aksine, Ruyn bir Apollit değildi. O ve Sheba bir anneyi paylaşıyorlardı, Apollon'un kanını ya da lanetini değil.

Ruyn da tekmeleyerek ve kıvırarak onların arasından geçti. Urian, sayıları düşünüldüğünde düşündüğünden daha iyi dayandı. Ta ki üzerlerine bir ok yağmuru yağana kadar.

Ruyn kendisine yönelenleri baltalarıyla savuşturdu.

Urian o kadar yetenekli değildi. Tek bir tanesini yakalayabilse de, kılıcını düşürmeden bundan fazlasını yakalayamazdı. Daha deneyimli olsaydı, telekinezi yeteneğini kullanarak onları saptırabilir ya da başka bir numara yapabilirdi.

Ne yazık ki babası değilmiş.

Ve üç tanesi göğsüne saplanmış.

Şiddetli bir deja vu turunu geri getiren sersemletici bir acıyla tek dizinin üzerine düştü. Kalk, lanet olsun!

Yapamadı. Yapabildiği en iyi şey nefes nefese kalmaktı.

İçlerinden biri onu sırtından tekmeledi. Urian ona doğru yuvarlandı ve o n u bıçaklamaya çalışırken piçin dengesini bozup çelme taktı. Bu sadece okların içeri girmesine neden oldu.

daha da derinleşti ve vücutunda daha fazla acıya neden oldu. Yüksek sesle inleyerek, bir an için bunun acısından bayılabileceğini düşündü.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Karşısındaki adam, çektiğı acıya gülme cüretini gösteren bir Daimon'du.

Çok uzun sürmeyeceğini bildiğı bir acı. Herhangi bir kalp atışında bayılacaktı.

Ruyn'a doğru döndüğünde, kardeşinin ona yardım etmek için yaklaşmaya çalıştığını gördü.

Ama bunu atlatmanın tek bir yolu vardı. Ve sümüklü, boktan bir Daimon'un onu alt etmesine izin vermeyecekti. Bu şekilde değil. Dizlerimin üzerinde ölmeyeceğim ...

Urian şeytani bir sırıtışla Daimon'a doğru döndü. Sonra dişlerini piçin boğazına geçirdi ve onu parçalayarak açtı.

O kanı tattığı anda, kardeşlerinin ona ne anlatmaya çalıştığını anladı. Adrenalinin vücutuna yaptığı atış sinir bozucuydu. Kelimenin tam anlamıyla sanki uykuya dalmış ve şiddetli ve korkutucu bir şey tarafından sarsılarak uyandırılmış gibi hissetti.

Ama şimdi daha canlıydı. Daha uyanıktı. Evrenin kendisiyle uyum içindeydi.

Daha fazlasını duydu.

Daha fazlasını gördü.

Daha fazlasını hissetti.

Kafatasının içinde kulakları sağır eden bir uğultu da buna dahildi. Bir an için bu sesin şiddetinden delirebileceğini düşündü. Sanki beyninin derinliklerine gömülmüş ve sadece kendisinin duyabildiğı tiz bir ciyıklama gibiydi.

"O bir Daimon!"

Bu sözler kulaklarında, irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle çınladı ve yankılandı. Dahası, saldırganlar anında geri çekildi. Kelimenin tam anlamıyla uzaklaştılar ve geri çekildiler.

Neden?

Ruyn kaşlarını çatarak ona baktı. "Şimdi, savaş yetenekleri düşmanlarımla adım geçtiğinde titreyip kaçmasına neden olacak kadar hayranlık uyandıran bir canavar olduğumu düşünmeyi sevsem de, bu sadece kendimi elde etmek için kadınlara anlattığım bir hikaye.

yattı." Elindeki kanlı baltalarla artık eğlenmekte olan grubu işaret etti. "Bu gerçeküstü bir şey ve palavracı masalları ve yaşlı adamların fantezileri dışında gerçekleşmez. Ne yaptın Urian?"

Kekeledi. "Bilmiyorum."

Urian'ın kellesini ilk isteyen kişi yere kan tükürdü. "Onu öldürmeye gerek yok. O artık ölü."

Ruyn etkileyici derecede kötü bir surat ifadesi takındı. "Kokusu bir cesedi çağırırsa da, her zaman böyle kokardı. Piç kurusu bana yeterince canlı görünüyor."

Adam gözlerini devirdi. "O bir Daimon. Apollo'nun soyunu sona erdirmek için buradayız. Apollite soyundan son kişi de öldüğünde lanetimiz kalkacak."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Urian'daydı. Bununla ne demek istemişti?

"Bu doğru mu?" Ruyn ona sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Urian lidere ters ters baktı. "Bu aptallığı nereden duydu?"

"Helios'un kahininden. Bunun doğru olduğuna dair bize yemin etti. Apollite çocuklarının sonuncusu da öldüğünde, üzerimizde bir lanet kalmayacak."

Urian bunun üzerine dudağını büktü. Kahinler tarihinde ne zamandan beri kahinler bu kadar açık konuşmuştu? Güneş doğudan doğduğunda, sabah güneş doğmuş olacak ya da savaştan sonra kudretli bir krallık düşecek, hayır-kahinlerden alınabilecek tek şey buydu. Ne olursa olsun doğru olacak gereksiz bilmecelerle konuşurlardı, böylece bahislerini korurlardı ve siz de onları gerçek olmasını istediğiniz şekilde yorumlardınız.

Birinin neden bir kahini dinlediğini hiç anlamamıştı.

Sağındaki Apollit çenesini Urian'a doğru salladı. "Hey? İşlerini bitirebilmemiz için bizi ailesinin geri kalanına götüremez mi?"

Urian bir başka aptalca aydınlanma karşısında inledi. Özellikle de diğerleri onun haklı olduğunu anladığında.

O ve Ruyn aynı anda nefeslerinin altında "Kahretsin," diye mırıldandılar.

Ruyn, "Sol taraftaki pisliği yakaladım," dedi.

"Daha da iyisi, bir geçidim var." Urian geçidi hızla açtı ve onu yakaladı.

Ancak Urian Kalosis'e inmek yerine, daha önce hiç görmediği bir dağın uçurumunda yere çakıldı. Ve daha yere iner inmez dağın dibi ayaklarının altından çekildi.

Urian hızla ve öfkeyle düştüğünü hissetti. Bu da neydi böyle?

Öldüğüne inandığı için dua etmeye bile vakti yoktu. Tutunacak hiçbir şey yoktu.

Ta ki soğuk, pürüzlü zemine dişlerini sarsacak kadar sert bir şekilde çarpına kadar. Sarsılmış ve bir an için sersemlemiş bir halde, binlerce metrelik bir düşüşün üzerinde sallanıyordu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlamadığına şaşırı. Düşmesini engelleyen tek şeye tutundu.

Kocaman bir kol gövdesi.

Ruyn'un gözlerinin içine bakarken, "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

"Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ aklım başıma gelebilir ve bırakabilirim. Çünkü tanrılar senin değerinden daha fazla bela olduğunu biliyor."

"Gittiğimde beni özleyeceğini biliyorsun."

Ruyn, onu tutuşunu kaybetmeden ya da ikisine de zarar vermeden yukarı ve sivri çıkıntının üzerinden çekmeye çalışırken alay etti. Homurdanarak ve nefes nefese, bütün bu süre boyunca Urian'a küfretti. "Kilo ver, dostum! Sıvı diyeti yapan birinin bu kadar kilo aldığını hiç görmemiştim! Lanet olsun! Genelde biri bana bu kadar sorun çıkardığında, en azından çabalarım için bir oral seks alırım."

Son bir kez yüzünü buruşturarak Urian'ı çekmeyi ve küçük bir çıkıntının altına sıkışana kadar onunla birlikte yuvarlanmayı başardı.

Urian acı bir kahkaha attı. "Beni istediğin kadar kucaklayabilirsin, seni vahşi. Ama beni öpmeyi düşünmeden önce bana bir yemek ve yüzük ısmarlamalısın ve evlenene kadar diğer oral aktiviteler kesinlikle söz konusu değil. Ben ucuz bir fahişe değilim, biliyorsun değil mi?"

Ruyn gülerek onu itti. "Her türlü yanılıyorsun Yunanlı. Kız kardeşimin sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Başını salladı, sonra kaşlarını çattı ve yüzünü inceleyebilmek için Urian'ın çenesini kavradı. "Sen iyi misin?"

"Az önce olmadığımı söyledin."

"Ne dediğimi biliyorum. Ama sen biraz yeşile dönmüşsün." Urian sinirli bir şekilde homurdandı.

"Başım ağrıyor."

"Seninki gibi bir kafam olsaydı benim de canım yanardı."

İri yarı hödüğe yüzünü buruşturan Urian tekrar inledi. "Geriye dönüp baktığımda, sanırım beni öldürmelerini tercih ederdim."

Ruyn ayağa kalkmadan önce ona sarıldı ve Urian'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Söylediklerinin herhangi birine inanıyor musun?"

"Laneti sona erdirmek hakkında mı?" Başını salladı.

Urian zonklayan şakaklarını ovmaya devam ederken bunu düşündü. "Bilmiyorum. Bu tanrılar. Her şey mümkün, özellikle de bizi becermek söz konusu olduğunda."

"Peki, eğer öyleyse... baban halkını kurtarmak için kendi çocuklarını öldürebilecek mi?"

Bu kolay bir cevaptı. "Hayır. Asla. Ama bunun bir önemi olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Urian acı acı güldü. "Babamın ve kardeşlerimin Daimon'a dönüşmeden önce kaç kadınla yattıklarını düşünürsek? Aralarında kaç çocuk yapabileceklerini kimse bilemez. Ailemde çocuk yapmadığını bildiğim sadece iki kişi var, ben ve Paris."

"Emin misin?"

Beyni kafatasına çarpıyormuş gibi hissetmesine rağmen başını salladı. "Ben kısırım. Sheba ve benim bu yüzden hiç çocuğumuz olmadı."

"Peki ya kardeşin?"

"Kadınlarla yatmaz."

Ruyn baltalarını vambraklarının üzerinde temizlerken derin bir iç çekti, sonra da kınlarına geri koydu. "Peki babana kehanetten bahsedecek misin?"

"Hiçbir fikrim yok. Buna inanacağından bile emin değilim. Tanrılara pek inanmaz... Apollymi dışında." Urian durdukları çorak, rüzgârlı uçurumun etrafına baktı. "Şu anda bunun bir önemi yok. Buradan asla çıkamayabiliriz."

"Nasıl yani?"

"Nerede olduğumuzdan emin değilim ve bazı nedenlerden dolayı geçidim açılmıyor. Sen ve ben bir süre burada kalabiliriz."

Ruyn uzun bir iç çekiş yaptı. "Harika. Burada seninle kapana kısıldım. Şarap yok. Bira yok." Onu bir bakışla taradı. "Ve sen bir kadına bile dönüşemiyorsun. Kahretsin, dün gece yanlış tanrıyı kızdırdım."

"Affedersiniz?"

"İsterdim ama bu kadar beceriksizliğin hiçbir mazereti olamaz. O yüzden ben biraz kestireceğim. Eğer bir geçidi nasıl açacağını bulursan ya da başka bir şey seni yemeye karar verirse beni uyandır. Eğer yeterince sıkılırsam, bir balta daha ödünç verebilirim."

Urian bu asabi herife homurdandı. Onu neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyordu. Kardeşleri için bu tavır tahammül edilemezdi. Nedense Ruyn bunu çekici ve komik buluyordu.

Gerçi şu anda onu tekmelemek için can atıyordu.

Yine de Helios'un kehanetini merak ediyordu. Doğruluk payı olabilir miydi?

Onları Apollo'nun lanetinden kurtarmanın bir yolu var mıydı? Yoksa bu da tanrıların bir başka yalanı mıydı? Ne de olsa umut gerçekte buydu. Zeus'un Pandora'nın kutusunun dibine koyduğu tüm lanetlerin en kötüsüydü, böylece Pandora kutuyu açtığında, insanlığın devam etmesini sağlayacak o aptalca şeyi dünyaya salacaktı.

Tanrılar üzerlerine ne kadar umutsuzluk, aşığılanma ve kâbus yığarsa yığsın, devam edeceklerdi.

Umutları olduğu sürece acı çektiler.

O kaltaktan nasıl da nefret ediyordu. Tanrılar tarafından uydurulmuş tüm belaların en kötüsüydü ve herhangi bir bilinçli varlığa oynadıkları en acımasız şakaydı - Pandora'nın kutusunun içinde olmasının gerçek nedeni de buydu. Xyn'i tekrar bulabileceğine dair umudu olmasaydı, şu anda burada olmazdı.

İşte bu yüzden Elpis'ten Olimpos'taki diğer tüm tanrıçalardan daha çok nefret ediyordu. Çünkü gerçek amacını yalan ve ihanet kisvesinin ardına saklamıştı. Rahatlatmak için orada değildi. Cezalandırmak ve insanın azabını uzatmak için oradaydı.

Daha fazla değil. Urian'ın onunla işi bitmişti.

Helios etrafındaki Daimonlara ve Apollitlere ters ters baktı. "Apollo'nun çocuklarını öldürmeniz gerekiyordu. Gitmelerine izin vermeyecektiniz."

"O bir Daimon, lordum. Çocuk sahibi olamaz."

Helios ona bir tanrı şimşeği göndererek onu parçalara ayırdı. Sonra diğerlerine ters ters baktı. "Aptalca bir fikir beyan etmek isteyen başka biri var mı?"

Hemen geri çekildiler.

Ateşin kollarında ve teninde dalgalandığını hissederek, alev alev yanan bakışlarını sırayla her birine çevirdi. "Bir daha emir verdiğimde, sorgusuz sualsiz dediğimi yapacaksınız. Apollo'nun çocuklarının ve torunlarının ölümünü istiyorum. Bana onların kalplerini getirin yoksa onların yerine sizinkileri alırım!"

Bu oyundan bıkmıştı ve Zeus'un ve diğer Olimposlu sonradan görmelerin onu masa artıklarıyla beslemesini izlemekten yorulmuştu.

Savaş ilan edilmişti ve onu kazanmaya niyetliydi.

30 Haziran, MÖ 9501

"Bugünün ne olduğunu biliyorsun."

Urian, çağrıldığı çalışma odasına geldiğinde babasının sorusu karşısında irkildi. "Elbette biliyorum."

"İstediğim gibi onunla konuştun mu?" "Denedim. Dinlemedi."

"Çocuklarını onunla konuşmaya ikna ettiniz mi?"

Urian bu soru karşısında kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki yaptım!" Babası bir ileri bir geri volta atıyordu. Ve sonra onu gördü. Tutmak için elinden geleni yaptığı hıçkırıklara boğulurken babasının gümüş rengi gözlerinde parlayan yaşları. "O ölecek, Urimou."

Bu sözleri ve babasının çocukluğundan beri onun için kullanmadığı lakabı zar zor duydu.

"Benim değerli kızım. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu kandırmaya bile çalıştım. Onu büyülemek için. İnatçılığı için ona lanet olsun!"

Kederinden boğulmak üzereyken babasının yanına gitti ve onu kollarına çekti. "Özür dilerim."

Urian babasının sarılışının şiddetine hazırlıksızdı. Babasının güçlü bir adam olduğunu bilse de, kolları onu bir Titan gücüyle sarana kadar ne kadar güçlü olduğunu fark etmemişti. Yüzünü boynunun kıvrımlarına gömen babası, Urian'ın yapabileceğini asla hayal edemeyeceği türden, ruhunu parçalayan hıçkırıklarla ağladı. Kardeşi için döktüğü gözyaşları yanında soluk kalıyordu. Ellerini Urian'ın avuçlarına doladı ve sanki onu bırakmaktan korkuyormuş gibi orada tuttu.

Ne söyleyeceği ya da onu nasıl teselli edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden sadece orada durdu, babasına sarıldı ve kendi gözyaşları dökülürken sırtını ovdu.

Babası sonunda geri çekildiğinde, elini Urian'ın yüzünün iki yanındaki saçlarına gömdü ve ona ters ters baktı. "Bir babanın çocuklarını gömmemesi gerekir. Onları korumak için yaşarız ve diğer tarafta onları karşılamak için orada olabilmek için önce biz ölürüz. Bu çok yanlış, Uri."

"Biliyorum, Baba. Biliyorum."

Dudakları titreyen babası Urian'ın yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra da yanaklarından öptü. "Seni seviyorum, pido." Kesik kesik nefes alarak onu bıraktı ve kapıya yöneldi. "Bırak da gidip kız kardeşinle oturayım."

Urian onun uzaklaştığını duyunca kıpırdayamadı. Kendi kederi ve öfkesi onu felç etmişti. Bu çok yanlıştı. Ve babası için çok kötü hissediyordu. Kendi çocuklarını terk etmek zorunda kalan kız kardeşi için öfkeliydi.

Ve o gün onun çektiği acıyı izlemek zorunda kalacağı için de çok kızgındı.

Sanki hepsi daha önce görmemiş gibi. Sayısız kez.

Bunun için bir terimleri bile vardı. Thanatogori-ölüm nöbeti ya da gün boyu süren nöbet- türlerinden biri yirmi yedi yaşına geldiğinde ve Daimon'a dönüşmemeye karar verdiğinde.

Kız kardeşi çoktan acı dolu ölüm sürecine başlamış olacaktı. Urian yeterince arkadaşının bu şekilde öldüğünü görmüştü. Ailesinin yok oluşunu hiç izlememişti.

Bundan korkarak babasının yanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Böylece oradan ayrıldı ve tüm ailesinin zaten toplanmış olduğu evine doğru yola çıktı.

Geras ve Nephele bile, Nephele'nin kocasıyla birlikte oradaydı. Eksik olan tek kişi Xanthia'ydı. Ama Nephele'yi Kalosis'e geri getirdiği gecedен beri onunla pek konuşmamıştı. Nedeninden emin değildi ve konuşmayı reddettiği için de üstüne gitmedi.

Ayrıca, kadının psikozu onun sorunu değildi, özellikle de artık yeniden evlenmişken. Geras ve Nephele'nin onu hâlâ babaları olarak görmeleri ironik olsa da. Ve bu onun için sorun değildi.

Onları çocukları olarak görmeye devam etti.

Paris ve Davyn onu kapıda ilk karşılayanlar oldu. İkisinin de gözleri şişmişti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Davyn onu tutarken Paris yanaklarını sildi.

"Ben de öyle. Her zaman bundan daha akli başında görünürdü." Dikkatini dağıtmaya çalışarak, garip bir vazoyu yerleştirilmiş olan masaya baktı. "Nedir o?"

Davyn yüzünü buruşturdu. "Bunu Tobias yaptı. İçine annesinin tozunu koymak istiyor, böylece ondan sonra onu yanında tutabilecek..." Gözyaşları akmaya başladığında sesi kesildi.

Urian anlamıştı. Tobias, Tannis'in en küçük ve tek oğluydu. Annesine en yakın olan oydu. "Nerede o?"

Paris kesik kesik nefes aldı. "Yatağında. Onun yanından ayrılmıyor."

"Gidip onları göreyim o zaman." Urian arka tarafa yöneldi ve kalabalığın arasından güçlüklerle ilerledi. Tannis'in odasına ulaştığında kendi kız kardeşini zar zor tanıyabildi. Şimdiden çok büyümüştü.

İki kızı iki yanında yatarken oğlu yatağın ayak ucundaydı. Babası yerde diz çökmüş, Tannis'in büyük kızının sadece iki hafta önce doğurduğu bebek torunu Marcella'yı kucağına almıştı.

Annelerinin adını taşıyan Helena, Tannis'e sarıldı ama diğer kızı Rhoda, Urian'ı görür görmez ona doğru atıldı. "Uri Amca! Durdur şunu!"

"Keşke yapabilseydim, Stormy. Dün bütün gün denedim. Karşılığında aldığım tek şey hakaretler oldu." Yeğeninin başını öptü.

Rhoda en tiz sesiyle feryat etti. "Bu şekilde asla ölmeyeceğim. Bana yardım edin, önce bütün insanları canlı canlı yiyeceğim!"

"Aferin kızıma," dedi babası gururla. "Bu ateşi çocuklarına aktardığından emin ol."

"Baba!" Tannis tersledi. "Onu böyle şeylere teşvik etmeye cüret etme."

Biri Urian'ın elini tuttu. Yeğeni ya da yeğeni olduğunu düşünerek önce aşağıya baktı.

Archie'ydi.

"Birimiz onu ısırsa ölmesini engelleyebilir miyiz sence?"

Urian bunu düşündü. "Olabilir. Ama o zaman da bu çaba için kışımıza tekme basabilir. Denemekten çekinmeyin."

Homurdandı.

Ve böylece günleri, onun acı içinde çılgık atmasını dinlerken ve ölümünü izlerken dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Urian hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ne de bu kadar nefret etmişti.

Şafak vakti acılarına son verdiğinde, babaları Tobias'ın kavanozuna koymak için yavaşça tozunu toplarken hepsi o kadar derinden yaralanmıştı ki hiçbirisi konuşamıyordu.

Tobias onu büyük bir özenle kucakladı ve kız kardeşleriyle birlikte sessiz nöbetlerini tutmaya gitmeden önce şöminenin üzerine yerleştirdi. Urian'ın kardeşleri aileleriyle birlikte dağılmaya başladı. Paris ve Davyn Urian'ın yanına gelirken, Theo babasıyla sessiz bir fısıltıyla konuştu.

Paris babalarına doğru baktı. "Davyn ve ben bu gece Daimon'a gidiyoruz."

Urian bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Pardon?"

İkizinin çenesinde bir tik başladı. "Bundan sonra... Bir gün ya da gece daha beklemeyeceğim. Davyn'in sadece birkaç ayı daha var. Şansımızı zorlamamaya karar verdik. İki yıldır bir tanesin, değil mi?"

Başını salladı.

"O kadar da kötü değil, değil mi?"

Urian ensesini kaşdı. "Dürüst olmak gerekirse? En iyisi değil. Özellikle de başlangıçta. İlk aylarımın çoğunu bu hastalıkla geçirdim. Bir insanı ruhunu almak için izin vermesi için kandırmak sandığın kadar kolay değil. Güçlü bir ruha sahip bir insan seçmek daha da zor. Onlar yozlaşmış küçük piçler. Ve sürekli sızlanmaları sizi deliliğe sürükler."

"O zaman nasıl başa çıkıyorsun?"

Urian onlara şeytani bir sırıtışla baktı. "Ben zehirle yaşarım." "Bunu yapabilirim."

Homurdandı. "Çok fazla aşıksın. Ama yardım etmek için buradayım.

Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Başlarını sallayarak onu yalnız bıraktılar. Urian babasını bekledi çünkü başka kimsesi olmayan sadece ikisiydiler.

"Benim için endişeleniyor musun?"

Babasının sesindeki sert tonu duydu. "Birazcık."

"Yapma. O kadar kırılgan değilim."

Belki de. Ama kardeşlerinin aksine Urian babasının aslında onlardan çok da büyük olmadığı gerçeğini asla unutmamıştı. Archie, Theo ve Tannis doğduğunda o daha genç bir delikanlıydı. Urian ve Paris doğduğunda ise ancak yirmi yaşındaydı. Apollo'nun onu zorladığı kararların içine itilmek için çok gençti.

Ölmek için lanetlenmek için çok genç.

Babası onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Sen de öylesin." "Pardon?"

"Düşüncelerini duyabiliyorum Urian. Ve bu kadar çok şey yaşamak için çok gençsin." Babası yataktan Tannis'in yastığını aldı ve kokusunu içine çekebilmesi için yüzüne bastırdı. Sonra onu bir bebek gibi göğsüne bastırdı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Başka bir çocuğu daha gömmek istemiyorum. Kardeşlerini korumama yardım et."

"Niyetim bu."

"Güzel. Söylediğin şey hakkında düşünüyordum."

"Helios'un kehaneti hakkında mı?"

Başını salladı. "Apollo'nun başka bir Apollite metresi vardı. Bizimkiler hakkında endişelenmeden önce o soydan başlayacağız. Onların her birini tek tek yakalayıp boğazlarını kesmekle görevlendirilmeni istiyorum. Bakalım bunda doğruluk payı var mı?"

"Emin misin?"

Tannis'in yastığını okşarken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onları benim için öldür Urian. Her birini."

Babasının sesindeki ıstıraptan irkildi. Kendisinininkini yansıtıyordu. "Bunun yapıldığını göreceğim, Baba."

Urian Xyn'in havuzunun kenarında oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmış, boş ve lanetlenmiş ruhu için hiçbir şey olmasa da bir çeşit rahatlık arıyordu. Bu kadar yaşlı ve yenilmiş hissetmek için çok gencim.

Çünkü bugün kendini çok yaşlı hissediyordu. Gerçekten de ruhunun ve kederinin ağırlığı o kadar ağırdı ki, kendini suya atacak olsa, onu o kara suların dibine sürükleyeceğinden ve boğacağından hiç şüphesi yoktu. Etrafını bu şekilde sarmışken yüzmeyi beceremezdi.

Babası bunu nasıl başarmıştı? Adama daha önce saygı duymadıysa bile şimdi kesinlikle saygı duyuyordu. Çünkü bu bok ciğerlerindeki nefesi emiyor ve acıya teslim olup her şeye son vermek istemesine neden oluyordu. Başka bir ruh bulma zahmetine girmesi ve şu anda beyinde çığlık atan ruhun onu mezara götürüp her şeyi sona erdirmesine izin vermemesi için tek bir neden bulmakta zorlanıyordu.

Ailesinin geri kalanının aksine, o tamamen yalnızdı. Babasının bile bir kız arkadaşı ya da karısı vardı ya da Nelea her neyse.

Urian onun uygun bir yemek dışında gerçek rolünün ne olduğundan pek emin değildi. Her ne kadar evlerinde kalsa da, orada yaşadığından ve başka bir yerde yaşamadığından oldukça emindi. Ama ne o ne de babası ilişkilerine dair kesin bir açıklama yapmamıştı ve Urian yeni bir annesi olup olmadığını bilmek isteyip istemediğinden emin değildi. Bu yüzden sormadı, onlar da söylemediler.

Ona karşı samimi davranmaya devam etti ve yolları her kesiştiğinde onunla kısa ve nazik bir sohbet gerçekleştirdi.

Doğrulup başını ovuşturdu. Nedense içindeki insan ruhu normalden daha yüksek sesle çığlık atıyordu. Bunun kederinden mi kaynaklandığını, yoksa belki de insan ruhunun diğerlerinden daha fazla sızlanmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Her neyse, bu sadece ıstırabını artırıyordu. Muhtemelen salona gitmeli ve birlikte beslenebileceği birini bulmalıydı. Bu, içindeki çığlıkların bir kısmını hafifletmeye yardımcı olabilirdi. Ama o

aç değildi. İsteddiği şey gerçek bir rahatlıktı. Kendisini daha iyi hissettirecek kimsenin olmaması çok kötüydü.

"Urian?"

Bir daha duymayı hiç düşünmediği bir ses duyduğunda kalbi durdu.

Hayır, bu olamazdı. Sersemlemiş ve buna inanmamış bir halde döndü, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Xyn?"

İnsan formunda ve kırmızı bir chiton üzerine bronz zırh giymiş olan kadın yavaşça ona doğru yürüdü. Canlı Titian saçları örülmüş ve sivri kulaklarını ortaya çıkaracak şekilde başının etrafına sarılmıştı. "Sanki bir şeylerin ters gittiğini hissettim." Endişeyle etrafına bakındı. "Apollymi beni burada bulursa küplere biner ama gelip senin iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu. Bunu açıklayamam. Sadece seni kontrol etmem gerekiyordu."

Aniden bastıran mutluluk ve keder yüzünden boğazı o kadar sıkışmıştı ki konuşamıyordu. Elleriyle yüzünü kavrayarak, her zaman yapmak istediği tek şeyi yaptı.

Onu öptü.

Xyn Urian'ı içine çekerken nefesi kesildi ve onun karşısında eridi. Çok sarhoş edici kokuyordu. Deri, haxyn ve tatlı üvez. Hiç kimse onun Apollite'i gibi kokmuyordu. Hiç olmamıştı. Adamın dili onunkine değdiğinde ürperdi. Elini Chalmys'inin ketenine sokarken, parmaklarının altında kaslarının kasıldığını hissetti.

Sonunda çekilip ona baktığında, kız o güzel mavi gözlere doğru muzipçe gülümsedi. "Anladığım kadarıyla beni özlemişsin?"

Onun sorusuna güldü. "Hayal edebileceğinden çok daha fazlası." Gözlerinde kederli bir ifade belirdi. "Mektubunu buldum. Ve her şey için özür dilerim."

Onun yumuşak saçlarıyla oynadı. "Ben de öyle. Ama kalamam."

Gözlerindeki ıstırap kalbini parçaladı ve onun için acı çekmesine neden oldu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Neyin var?"

Dudakları titredi. "Tannis bugün öldü." "Oh, tatlım, çok üzgünüm."

Yanağından aşağı tek bir damla yaş süzüldü. "Ben iyi olacağım." Boğazını temizledi ve o katı, sert lider rolüne büründü. "Başını belaya sokmadan önce gitmelisin."

Neler olduğunu bile bile nasıl gidebilirdi? Kız kardeşinin onun için ne anlama geldiğini bilerek? "Yanında kimse var mı?"

Adam tereddüt edince, kadın kaşlarını çattı. "Karın nerede?" Adam iç çekti. "Sheba öldürüldü."

Xyn midesinin bulandığını hissetti.

"Ne zaman?" "Birkaç yıl önce."

Yıllardır mı? Bunca zamandır yalnız mıydı? Buna inanamıyordu. "Yeniden evlenmedin mi?"

Adam onu geri çeken bir düşmanlıkla homurdandı. "Neden yapayım ki?"

Arkadaşlık normal bir sebep olabilirdi ama onun çok daha mantıklı bir sebebi vardı. "Yemek için mi?"

"Artık beni beslemek isteyen kadınlar var. Mecbur olmadığım halde tekrar acele etmeme gerek yok."

Gözlerini devirmeden önce kendini zor tuttu. Sesi ağabeyi Veles'e o kadar çok benziyordu ki bu korkutucuydu. "Yani yalnız mısın?"

"Sen değil misin?"

Şey... evet. Ama bunu düşünmek istemedi. O bir ejderhaydı. Tam olarak aynı şey değildi. Yalnız olmaya alışkınlardı. Bu onların DNA'sında vardı. Hayatı boyunca, ona eşlik etmeyi arzuladığı tek kişi oydu.

Ve onu arzuluyordu. Mantıklı olandan çok daha fazla. Ellerini onun saçlarına gömüp şakacı bir şekilde çekiştirirdi.

"Benim zavallı Uri'm. Sen her zaman benim baş belam oldun." Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Bu doğru."

Gözlerinde şefkatli bir ışıkla elini saç örgülerinin arasına sokarak onlarla oynamaya başladı. "Seni tekrar görebildiğim için çok mutluyum. Ama fark edilmeden içeri nasıl girdin?"

"Charonte'ler arasında dostlarım var. Bir parça ballı kek için neler yapabileceklerini bilseniz şaşırırsınız."

"Buradan dışarıda kalmam durumunda bunu hatırlamam gerekecek."

Gülümsedi. "Ben gitsem iyi olacak."

Gözlerindeki hüznü geri döndü. "Eminim kocanız sizi özlüyordur."

"Benim bir kocam yok."

Konuşmak için ağzını açtığı anda, konuşmasını engellemek için çenesini yakaladı. "Sana daha önce de söyledim. Sevdiğim tek bir kişi var, Uri, ama seni ne kadar sevsem de, beni aldatacağını bile bile başka bir kadının kanıyla beslenmene seyirci kalamam."

Gözleri karanlık ve fırtınalı bir hal aldı. "Büyükbabamdan nefret ediyorum." "Ben de öyle."

Tereddüt etti. "Ama ya laneti bozmanın bir yolunu bulabilirsem?"

Bir an için nefes alamadı. Bu kadar basit olabilir miydi? "Ne demek istiyorsun?"

"Ölüm cezasının altından kalkmanın bir yolunu bulabileceğimizi düşünüyoruz."

"Cevabımı biliyorsun. Seninle olmak istiyorum Urian, gerçekten."

Ama seni paylaşamam. Bu benim için adil değil."

Urian'ın mutluluğunun geri geldiğini gördü. "O zaman bu laneti sona erdirmek için iki kat daha fazla sebebim var, iki kat daha hızlı." Ve bu sefer onu kollarına aldığı anda, öpücüğü sahipleniciydi ve derin bir vaatle doluydu. Dudakları tutku tadındaydı.

Bir daha asla şansının olmayacağını bildiği bir şeyi isteyen Xyn, onun chalmys'ini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Adam şikâyet etmeyince, chiton'unun da onu takip ederek ayaklarına kadar inmesini sağladı ve göğsünü ellerine açtı. Xyn onun sert ve sıcak bedenine dokunduğunda, adam nefesini dişlerinin arasından emdi.

Göğsündeki iyileşmekte olan yaraların üzerinde nazikçe bir çizgi çizdi. "Ne oldu?"

Sırıttı. "Görünüşe göre, sinir ettiğim tek kişi sen değilsin."

"Seni hiç de eğlenceli bulmuyorum."

"Sikimin üzerindeki elin farklı söylüyor." Avucuyla parmaklarını kavrarken sesi derindi.

ona nasıl okşayacağını gösterebileceğini söyledi. "Sana zarar veremediğim için mutlu olsan iyi edersin."

Adam yüzünü avuçlarının arasına alıp ona hiddetle bakarken yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. "Şu anda leydim, dikkatinizi ne şekilde olursa olsun çekeceğim."

Xyn gülümsedi, ta ki bakışları kalbinin üzerindeki Daimon işaretine gidene kadar. "Bu ne zaman oldu?"

"Fark eder mi?"

"Vicdanım öyle olması gerektiğini söylüyor." Dudağını ısırarak uzaklaşmak ve onu olduğu yerde bırakıp arkasına bakmamak istedi. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Ya da kolay.

"Başkalarını öldürerek yaşıyorsun. Ruhlarını sonsuza dek yok ederek."

"Yapmam gerekeni yapıyorum."

Bu sözlerle kalbi kırıldı. Aldığı canlar için pişmanlık duyuyor gibi bile görünmüyordu.

Gözleri karardı. "Benden ne istiyorsun Xyn? Uzanıp ölmek mi, yoksa savaşıp yaşamak mı?"

Onun insan olmasını istiyordu. Bütün olmasını. İnsanlığın ruhlarını avlamadan yaşamasını.

Göksel bakışlarındaki acı içini parçaladı ve midesini ağrıttı. Bu bakışı biliyordu. Xanthia'dan boşanmasına neden olan şey buydu. "Seni yargılamıyorum."

"Evet, öylesin. Kendine yalan söyleme. Bana da yalan söyleme."

Adam gitmeye hazırlanırken onu yakaladı. "Urian..." Zırhını çıkarmak için güçlerini kullandı.

Çıplak olduğu anda adamın gözlerindeki öfke buharlaştı. Bir erkeği nasıl hareketsiz bırakacağı ya da dikkatini nasıl çekeceği konusundaki açık sözlülükleri için kardeşlerine daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

İşe yaradı.

Urian'ın bakışları kızın çıplak vücudunun her yerinde gezindi ve gözleri kızın her yerini yaladı, derinliklerindeki açlık koyulaştı. Aralarındaki hava şarj oldu.

"Seni her zaman seveceğim Urian. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Aralarındaki mesafeyi kapatan Urian, elini kızın yanağına doğru kıvırdı ve ardından dudaklarını kızın boğazına gömdü. Urian, Urian'ın boynunun etrafındaki izleri kemirirken, sıcak nefesi Urian'ın tenini nazikçe yalarken, Urian'ın içinden binlerce zevk şeridi geçti.

Elini adamın çıplak omurgasında gezdirip onu kendine doğru çekerken Xyn ürperdi.

Urian coşkuyla ürperdi. Hayatında hiç böyle hissetmemişti. Hiç bir kadınla birlikte olmamış ve kendini bu kadar hoş karşılanmış ve istenmiş hissetmemişti. Tadabildiği tek şey bu andı ve hissedebildiği tek şey onun sevgisiydi. Onun sıcak kabulü. Daimon'un yaşam tarzını onaylamasa da onu hâlâ seviyordu.

Bu bir mucizeydi.

Bunun gücünden ve Katateros'a en yakın şey olan bu kadına sahip olma ihtiyacından dolayı titriyordu.

Geri çekildi ve onun canlı yeşil, tutkuyla donuklaşmış gözlerine baktı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Onun sözlerine dudaklarını karıncalandıran bir öpücükle karşılık verdi. Ve dişlerine dikkat etmesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. O bir Apollite değildi.

Xyn bir ejderhaydı. Ve cesareti onu şaşırtmış ve heyecanlandırmıştı. Dudaklarını çenesine yerleştirdiğinde hafifçe geri çekildi, böylece dilini çenesinin hizasında gezdirerek bıyıklarını okşayabilecekti. Urian içinden binlerce ürperti geçerken gözlerini kapattı.

Nefesi her yerini elektriklendirdi ve onu hayatında hiç olmadığı kadar sertleştirdi. Kulak memesini şakacı bir şekilde ısırdı ve ellerinin altındaki vücudunun uzunluğu boyunca ürperdiğini hissedince gülümsedi. Meme uçları, onu tatmaya çağıran sert tepelere doğru gerildi.

Urian başını eğdiğinde Xyn nefesini sertçe içine çekti. Duyuları sersemlemişti, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Ama daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı.

Buraya çok genç yaşta kapatıldığı için, istediği kimse olmamıştı. Ve bir kez özgür kaldığında...

Kalbi Urian'da kalmıştı.

Onu tatmin etmeyeceğini bildiği halde başka birini bulmaya gerek yoktu. O bunu istiyordu... Daimon'u. İyi ya da k  t  , kalbini hızlandıran ve aynı anda hem zayıf hem de g   l   kılın tek kişi oydu.

Ve onu mağaralarına g  t  rmek için kucağına aldığında, başını onun omzuna koydu, bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Bunu kaç kez hayal etmişti?

İçeri girdiklerinde nefesi kesildi. "Devam mı ediyorsun?"

G  zleri karanlıkta parlıyordu. "Sana dair sahip olduğum tek şey buydu."

Burayı bir tapınağa d  n  şt  rd  ğ  n   fark ettiğinde g  zleri doldu. Her şey aynen bıraktığı gibiydi. "H  l   buraya geliyor musun?"

Onu paletin  n   zerine yatırarak, ona mahcup bir g  l  mseme verdi. "Sadece seni   zlediğimde."

"G  r  n  şe g  re beni   ok   zlemişsin." "Tabii ki   zledim."

Adam v  cudunu onunkinin   zerine koyduğunda ve   ıplak bedeni onunkiyle   arpıştığında başı d  nd  . G  ğs  n  n sert d  zlemleri, kaslı g  ğ s kaslarına s  rt  nd  k  e daha da sertleşen g  ğ slerine bastırdı.

Elleri onun kalçalarını kendi kalçalarına yaklaştırırken Urian dudaklarına doğru inledi. Ellerini sırtında gezdirirken, kalçalarının birleştiği yerdeki yumuşak bukleleri şişmiş şaftına karşı hissedebiliyordu.

Lanet olsun.

Kadının ırzına geçmekle acele etmemek arasında kalmıştı. Bu iki d  rt   onu   ld  r  yordu. Uzanıp g  ğ slerini avuçlarının arasına aldı, sonra elini karnının   zerinden koyu kumral buklelerine doğru kaydırđı. "Tenin   ok kusursuz."

"Ejderha olmanın g  zelliği. Derisi fazla hasar almaz."

Buna g  l  msedi. Sonra başını aşağı eğip sağ g  ğs  yle oynadı.

Xyn zevk dalgaları içinden geçerken tısladı. Öpücüklerini diğer göğsüne doğru takip etti. Xyn inledi, adamın körüklediği zevk ve arzu karışımına hayret etti.

Elleri vücudunun her yerinde gezinirken, gittiği her yeri okşayıp keşfederken dudaklarına geri döndü. Kör edici bir ihtiyaçla onun dokunuşunu arzuluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, elini karnında gezdirip vücudunun merkezine dokunana kadar hiçbir şeyin daha iyi hissettirebileceğini düşünmemişti. Xyn parmaklarını onun saçlarına doladı ve bu zevkin yoğunluğuna karşı sırtını dikleştirdi. Vücudundaki tüm ısı bacaklarının birleştiği noktada toplanırken hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Birdenbire Urian'ın tüm vücudunun sertleştiğini hissetti ve bir lanetle ondan uzaklaştı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Çenesi gevşemiş olan adam şaşkınlıkla ona baktı. "Sen bakire misin?"

Onun sorusu karşısında kızardı. "Bunu söyleyebileceğini fark etmemiştim."

Daha da çok ağzı açık kaldı. "B i r a z c ı k , evet. Gerçekten bana söylemeyecek miydin?"

"Neden bu kadar

kızgınsın?" "Kızgın değilim."

Ona alaycı, sivri bir bakış attı. "Gerçekten mi? O zaman bu ses tonuna ne diyorsunuz? Benim yaşadığım yerde mutlu değil."

"Kafam karıştı."

"Yakınından bile geçmez."

Homurdandı. "İmkânsız davranıyorsun. Bir şeyi bu kadar ... bu kadar ... sakladığın için üzgünüm."

"Kişisel mi?"

"Evet."

"Benim işim mi?"

Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Şimdi beni kötü hissettiriyorsun." "Güzel. Kendini kötü hissetmelisin."

Adamın elinin kenarını çimdikledi.

parmağının ucuyla burnunu okşadı. "Aslında bu doğru değil, seni istediğim için kendini özel hissetmelisin."

Kadının elini avucunun içine aldı ve önce yanağına, sonra dudaklarına götürerek avucunu öptü, sonra da gözlerine bakabilmek için elini kalbine doğru tuttu. "Sadece kendime kızgıyım. Keşke ben de senin için bu kadar saf olabilseydim Xyn. Sen bunu hak ediyorsun."

Bu sözler onu o kadar derinden etkiledi ki bir an için ağlayabileceğinden korktu. Onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla sevdiği için bacaklarını onun etrafına doladı ve onu tüm hisleriyle öpebilmek için kendine çekti.

Urian hırlayarak dizlerinin üzerinde, kadının kalçalarının arasında yükseldi. Yüzündeki ifade tam bir çaresizlik ifadesiydi. "Üzgünüm Xyn. Seni bekleyemem," diye fısıldadı. "Seni çok kötü istiyorum."

Bakışları adamın kaslı göğsünde gezinirken ve kalbini kaplayan kara lekenin üzerinde oyalanırken onun sözlerini anlamadı.

Onu öptü, sonra yavaşça vücuduna girdi.

Kaslı kalçaları onunkilere bastırırken, Xyn onun içinde derin ve sert olduğunu hissederek haykırdı. Tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Bu hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Adam devasa boyutlardaydı! Ve düşündüğünden çok daha fazla yakıyordu.

"İyi misin?" "Um-hmm."

"The kanama Ölüm kavrama üzerinde benim geri Çürütüyor bu kelimeler."

Nefesini içine çekerek onun haklı olduğunu anladı ve hemen pençelerini onun etinden çekti. "Özür dilerim."

"Sorun yok, diyor derisi yüzülen kişi." Tekrar kendi tarafına baktı. "Çok kan kaybı var mı?"

Xyn şakacı bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Minimal."

Bir kahkaha atarak, kalçalarına doğru yavaşça itmeye başlamadan önce dudaklarını yakalamak için eğildi.

Vücudu alev alev yanan Xyn nefesini tuttu.

Urian dudaklarını onun boğazına gömdü ve dişleriyle ona zarar vermemeye dikkat etti. Onun öylece kalmasından nefret ediyordu.

Gergindi. "Rahatla," diye kulağına nefes verdi.

Ama yapmadı. Aksine, sözleri onu daha da üzmüş gibi görünüyordu.

Onun rahatsızlığını hafifletmek için ne yapacağını bilemediği için kendine lanet etti ama daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştı. Bunu onun için daha iyi hale getirmek isteyerek kulağına nefes verdi ve sonra dilini lobunun üzerinde gezdirdi.

Hemen zevkle inledi ve ellerini adamın kaburgalarında gezdirdi. Kendini onun dokunuşuna teslim ederken, esnek formunu ona karşı hissedebiliyordu. Vücudu ihtiyaçtan yanıyordu ama onu incitmemek için kendini yavaş hareket etmeye zorladı.

Urian dudaklarından ayrılıp yanağından boynuna ve kulağına doğru bir iz bıraktığında Xyn inledi. Vücudu Urian'ın diline tepki olarak titrerken Xyn zevkle kıvrandı, Urian dilini kulağının dışında dolaştırdı ve sonra da hassas, narin etinin içine soktu. Kutsal Olympus, böyle bir şeyi hiç hayal etmemişti!

Ejderhaları unutun... daha iyisini hayal bile edemezdi!

Adamın sıcak kahkahası tekrar yankılandı. "Hoşuna gitti, değil mi?" "Gerçekten beğendim."

Öpücükleriyle daha aşağılara indi. Göğüslerine, karnına. Sıcak nefesi onu gıdıklarken, her yerini yalayan bıyıkları nazikçe tenini sıyrıyordu.

Xyn gözlerini kapadı ve onun sıcak tenini kendi teninde hissetmenin tadını çıkarırken, adam vücudunu onunkine doğru en nefis vuruşlarla yuvarladı ve bu vuruşlarla eş zamanlı olarak onu ısırdı.

Ellerini onun saçlarına gömdü ve onu daha da derine çekmek için kalçalarını kaldırdı. İşte bu yüzden onu asla başka bir kadınla paylaşamayacağını biliyordu. Şu anda ona çok yakın hissediyordu.

Bu basit bir seks değildi. Onunla değildi. O onundu.

Bir ejderha olarak bunun bir anlamı vardı. Çünkü onlar kıskanç bir türdü ve hiçbir şeyi paylaşmazlardı.

Ama Urian yemek yemek zorundaydı ve seks onun türü için bunun bir parçasıydı. Apollo'ya yaptıkları için ondan nasıl da nefret ediyordu.

Urian ve halkı. Ona ve Olimpos'un tüm tanrılarına lanet olsun.

O mavi gözlere bakarken, asla başka birini istemeyeceğini biliyordu. Bu şekilde değil. O onun en iyi arkadaşıydı. Yanında gerçekten rahat hissettiği tek kişiydi.

Her şeyde.

Hareket etmeyi bırakmadan bir an önce Urian'ın gözlerine garip bir ışık geldi.

"Bir sorun mu var?"

Xyn'in içinden çıkıp vücudunu kaydırmadan önce yüzüne hınzırca bir sırıtma yayıldı. Xyn onun vücudunda aşağılara doğru inerken neyi amaçladığından emin değildi. Ta ki onun yumuşak kıvrımlarını nazikçe ayırıp ağzına alana kadar.

Başı dönerken, zevk içinden geçerken haykırdı. Adamın dilinin vücuduna akla gelebilecek en kötü şeyleri yapmasından daha inanılmaz bir şey hissetmemiştir.

Acımasızca onunla dalga geçerek vücudunu daha da sıcak hale getirdi. Zevki gittikçe artıyordu.

Coşkusu, bu yüzden öleceğinden emin olana kadar arttı. Ve sonra, bu çok gerçek bir olasılık haline geldiğinde, vücudu şimdiye kadar yaşadığı her şeyden çok daha büyük bir zevkle patladı.

Başını geriye atarak, tüm vücudu hayal bile edilemeyecek bir güçle sarsılırken serbest bırakıldığını haykırdı.

Urian onun elini kendi eline aldı ve vücudu hâlâ orgazmın sancıları içindeyken tekrar içine girdi.

Boğazında daha da derin bir çığlık attı, sonra yumruğuyla yere vurdu.

"İyi misin?"

"Evet," diye nefes aldı ve bir ejderha ölüm yuvarlanmasıyla bedenini onunkinin etrafına sardı.

Urian gülerek, etrafını saran kadının hissinin tadını daha iyi çıkarmak için gözlerini kapattı. Eğer yapabilseydi, sonsuza dek böyle kalırdı. Yapabilmeyi ne kadar isterdi. Onu kalmaya ikna etmenin bir yolu olmasını.

Ama bu adil olmazdı ve o da bunu biliyordu. Keşke onunla birlikte gidebilseydi.

Yine de er ya da geç beslenmek zorunda kalacaktı. Kan bağışçılarına geri dönebilecek olsa da, beslenmek için o kadar iğrenç bir yoldu ki, bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

Pek sayılmaz.

Neden bunu üzerimden kaldıracak bir büyü ya da tanrı bulamıyorum?

Ama gerçekten hiç umut yoktu.

Bunu düşünmemeye çalışarak yavaşça kalçalarına doğru hareket etti. Kadının artan zevk dolu iç çekişleri onu memnun ediyordu, özellikle de kalçalarını onun vuruşlarını karşılayabilecek şekilde hareket ettirmeye başladığında.

Ve serbest bırakıldığında, kör olacağını düşündü.

o.

Xyn onun titrediğini hissedince gülümsedi. Sonra yere yığıldı

ve kendini bir battaniye gibi yavaşça onun üzerine bıraktı. Onun teninin kendininkine değdiği hissini tadını çıkardı. Onun hâlâ içinde olduğunu hissetti.

Uzun süre kıpırdamadı ama kadın onun uykuya daldığından korkana kadar öylece kaldı.

Ya da daha kötüsü,
ölmüştü. "Urian?"

"Buradayım. Sadece
düşünüyorum." "Ne hakkında?"

"Kalktığımda gideceğin gerçeği. Ve bunu yaptığında, kalbim de seninle birlikte gidecek." Kendini kollarının üzerinde yukarı kaldırdı. "Bana bir söz verir misin?"

"Ne?"

"Benimle yılda en az bir kez buluşacaksın."

"Uri-"

"Burada olmak zorunda değil Xyn. Seninle insan dünyasında buluşacağım. Ya da nereyi seçersen. Bu şekilde yemeklerimi bilmek zorunda kalmazsın, hatta onları düşünmek bile zorunda kalmazsın. Bir geceliğine buluşacağız. Eğer seni mutlu edecek birini bulursan, bir daha asla görüşmek zorunda kalmayız. Bana söylemek zorunda bile değilsin. Sadece gelme ve ben de bileyim."

"Peki ya birini bulursan?"

Alay etti. "Yemin ederim yapmayacağım."

Xyn eğilerek onu öptü. "Pekâlâ. Seninle buluşacağım. Ve eğer beni başka bir kadın için ekersen, Urian Ölüm Getiren, ikinizi de öldürürüm."

30 Ekim, MÖ 7383

Urian, kardeşi Theo ve bir arkadaşıyla birlikte bir handaki masada otururken açlıktan ölüyordu. Kısa bir süre önce bir portaldan insan diyarına girmişler ve şehre doğru yol alarak insanların karanlık çöktükten sonra yemek yemek, arkadaşlık ve haber almak için toplandıkları bu gözden uzak yeri bulmuşlardı.

Bu yeni modern çağa nasıl da hayrandı.

Kadınlar daha gevşek ahlaka sahipti.

Erkekler de öyle.

Av bulmak çok daha kolaydı. Bu günlerde onlar için bir araya geliyorlardı. Tek yapmaları gereken içki sipariş etmek ve biraz insan gibi davranmaktı. Gerçi bazı Apollitlerin yemek bulmalarını kolaylaştırmak için kendi halklarına hitap eden böyle yerler açmaya başladıklarını duymuştu, hem Apollit hem de Daimon.

Henüz bir tane bulamamıştı ama umutluydu, özellikle de yıllık randevuları için Xyn ile buluşması gerektiği için.

Theo, arkadaşı Manades'le birlikte onun yanında gülüyordu. İkiisi Urian'ın son parti bloodwyne'ını ele geçirmişlerdi ve oldukça bol miktarda dağıtıyorlardı.

Bu onların dünyasında kazançlı bir ürün haline gelmişti. Ruyn'a teşekkürler.

Ve Sheba. Bunca yüzyıldan sonra Urian hâlâ zaman zaman onu düşünüyor ve yaşıyaydı nasıl olurdu diye merak ediyordu.

Xanthia... birkaç yüzyıl önce ruhunu zamanında yenileyemediği için ölmüştü.

Bu onlar için hassas bir konuydu. Bilim kadar tahmine de dayandığı için dikkatli olmaları gereken bir konuydu. Her ruh farklıydı ve onları ne kadar süre hayatta tutacağı tamamen ait olduğu kişiye bağlıydı.

Hiçbiri birbirinin aynısı değildi. Bazı ruhlar birkaç ay, bazıları ise sadece birkaç saat dayanabilirdi. Bir Daimon ruhu sahiplenene kadar, onun dayanıklılığını asla bilemezdi. Bir insanın dış görünüşü garanti değildi. Küçücük bir insan yenilmesi mümkün olmayan olağanüstü bir ruha sahip olabilirken, en kibirli dev hiçbir işe yaramayan, pörsümüş, korkak bir ruha sahip olabilirdi.

Theo şarabı yudumlamaya başladığında Urian bir yudum almak için kardeşinin elinden kaptı. "Keşke ayılsanız. İkinizin de dikkatini vermesini istiyorum."

"Özür dilerim." Theo kıs kıs güldü, bu da onun özrün samimi olmadığına inanmasına neden oldu.

Urian gözlerini devirdi. Ta ki sağ tarafta olası bir kurban görene kadar. İri yarı bir piçti ve ufak tefek bir hizmetçiyi elliyordu. Kadın sanki başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi bakarken, adam onun acısına gülüyordu. Kadın geri çekilmeye çalıştığında, adam ona öyle sert bir el hareketi yaptı ki, boynunu kırmamış olması bir mucizeydi.

Yine de kimse ona yardım etmek için parmağını kıpırdatmadı ya da ona doğru bakmadı bile.

Urian kardeşinin kolunu tokatladı ve Theo'ya avını bulduğunu haber vermek için çenesini salladı.

Evet, o piçin gen havuzundan çıkarılması gerekiyordu. Bir süreliğine merhamet için yalvaran zalim bir ruhu dinlemeyi umursamazdı.

Onu takip etmek için ayağa kalkmadan önce insan işemeye karar verene kadar beklemek zorunda kaldılar. Urian onun ruhu için şimdiden salyalarını akıtmaya başlamıştı, özellikle de kıza çift sürebileceği küçük bir kız kardeşi olup olmadığını soran sözlerine kulak misafiri olduğunda.

Tiksintiyle onu öldürmekten kendini zor alıkoydu. Bunun yerine Urian kıza çantasını vermek için durakladı.

O kadar ürkekti ki gerçekten de irkildi. "Bu senin bahşişin," diye onu temin etti. "Lütfen, alın."

Eli titredi ama sesi kadar değil. "Teşekkür ederim lordum."

Gözlerini Theo'ya dikti. "İşte bu yüzden Nephele'yi insanlar aleminde istemiyorum."

"Biliyorum, Adelphos. Benim iki kızım var. Sence ben hiç uyuyor muyum?"

Manades homurdandı. "Altı taneye sahip olmayı dene. İlkinin doğduğu günden beri uyumadım ve onlar yaşlandıkça da durumum daha iyiye gitmedi."

Bunu düşünmek istemeyen Urian, binadan çıktıklarında uzun boylu, siyah saçlı bir adam avlarını öldürmeye giderken önlerini kesti.

"Bize müsaade edin." Urian sinirlenerek onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Kasıtlı olarak önlerinde durmak için hareket etti.

Urian kaşlarını kaldırdı. "Özrümü duymadın mı?"

"Duydum Daimon. Sadece umurumda değil."

Bu onu çabucak ayılttı, çünkü insan alemindeki herhangi biri onların gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Soyları uzun zaman önce efsaneler ve mitler arasında kaybolmuştu. "Kimsin sen yabancı?"

"Kim olduğu önemli değil. Ben bir Karanlık Avcısıyım."

Urian kaşlarını çattı. "Karanlığı mı avlıyorsun? Bu biraz beyhude değil mi?"

Beklendiği gibi, hiç espri anlayışı yoktu. Aksine Urian'a sanki boğazını kesebilecekmiş gibi baktı. "Artemis'in bir savaşçısı. Senin türüne bir son vermekle görevlendirildi."

"Bu biraz sert değil mi? Kardeşim, seninle yeni tanıştım. Beni öldürmek istemeden önce beni tanıman gerekmez mi?"

Dişlerini göstererek onlara doğru hamle yaptı ve Manades'i Daimon'un işaretinin tam ortasından bıçakladı. Zavallı Manades'in çığlık atacak zamanı bile olmadı.

Altın tozu yağmuruna tutularak parçalandı.

Urian'ın mizah anlayışı buharlaşırken Theo'nun beti benzi attı. "Bunu yaptığımızı biliyor muydun?" Theo nefes aldı.

Urian, Kara Avcı onlara saldırmak için harekete geçtiğinde bir geçit açtı. Theo'nun önünü kesti ve eve dönebilmesi için kardeşini içeri itti.

Ya da en azından denedi. İnatçı piç gitmiyordu ve Urian'ın tartışacak vakti yoktu çünkü Kara-Avcı

bir kopis çıkardı ve onu bir rosto gibi oymaya hazırlandı.

Güçlerini kullanarak kendi güçlerini ortaya çıkardı. Ama Theo daha savuşturmaya fırsat bulamadan Kara-Avcı'nın boynunu ısırıldı. İkisi de çığlık attı. Ancak Kara Avcı'nın çığlığı zalim bir kahkahaya dönüştü.

"Kimse sana söylemedi mi Daimon? Kara Avcı kanı senin türün için zehirlidir."

Urian piçi bir tanrı şimşegiyle patlattı, sonra da güçlerini kullanarak sahip olduğu her şeyle onu kızarttı. Bunun Kara-Avcı'yı öldürüp öldürmediğini görmek için beklemedi. Bunun yerine, kardeşini yakaladı ve onu geçide taşıdı.

Kalosis'e indiklerinde Theo zar zor nefes alıyordu.

Urian Theo'yu yere yatırırken babası ayağa fırladı ve tahtından indi. "Bu da ne böyle?"

Theo tepeden tırnağa titrerken nefesi kesildi ve boğuldu. "Zehirlenmiş. Bir Kara Avcı tarafından."

"Bir ne?"

Urian babasının bakışlarıyla karşılaştı. "Bir Kara Avcı. Görünüşe göre Artemis Teyze meşgulumuş. Bizi avlamak ve öldürmek için bir şey yaratmış."

"Apollymi!" diye seslendi babası.

Urian kolunun parlamaya başladığını hissetti ama güçlerinin bunun üzerinde işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Onları bir Daimon üzerinde kullanmayı hiç denememişti. "Theo? Bana bak!"

Theo'nun aklı zar zor başındaydı.

"Sakın ölmeye kalkma!" Urian gözyaşlarına boğuldu.

Apollymi kardeşinin ayaklarının dibinde belirdi, sonra dondu kaldı. "Xedrix! Özsuğu getir!"

Charonte'si itaat etmek için uçuş gitti.

Hemen Theo'nun yanına koştu ve alnına dokunmak için diz çöktü. Urian onun bakışlarıyla karşılaştığında kendi gözlerindeki yaşları da kaçırmadı. "Bu yaratıklardan haberim yoktu."

Babası ona ters ters baktı. "Ne zaman yaratıldılar?"

Babasına doğru bir bakış attı. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğim ve söz veriyorum, eğer bir zayıflıkları varsa, bunu

sen."

"Uri?" Theo uzandı ve chiton'unu yakaladı. "Evet?"

"Benim için çocuklarıma babalık yap. Prax'a söyle-"
Birdenbire hiçbir şeye dönüştü.

Urian, kardeşi olan altın tozuna bakarken nefes alamıyordu. Şaşkınlık içindeki inançsızlık onu felç etmişti. Bu nasıl olabilirdi?

Nasıl?

Theo ölmüş olamaz. Bu şekilde değil.

Hayır... Babasının aynı derecede şok olmuş bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. Zırhını çağırırken yüz hatlarına öfke çöktü.

"Trates!" diye kükredi. "Bana altı adam ver.

Şimdi!" Urian ayağa kalktı.

Babası ona bir tanrı şimşegi fırlatarak onu savurdu ve uzaktaki duvara çarpmasına neden oldu. "Bu gece bir oğlumu daha kaybetmeyeceğim! En uzak çukura kadar lanet olsun evlat, seni Charonte'ye yem etmek zorunda kalırsam burada kalacaksın!"

Ve böylece babası ve Trates, ekipleriyle birlikte gitmiş oldular.

Urian utanç ve acı içinde kendini ayağa kaldırdı. Apollymi sempatik bir gülümsemeye yanına geldi. "Çok üzgünüm, Urian."

"Hangi kısmı için?"

"Hepsi, ama en çok kardeşin için."

Gözlerinin yaşardığını hissetti. "Gafil avlandık. Kara Avcı Manades'i hedefinden bıçakladı ve o da parçalandı. Bizim hakkımızda bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Sonra Theo onu ısırdı ve bize onların kanının bizim için zehir olduğunu söyledi."

Eliyle onun yanağını kavradı. "Artemis her zaman hain bir fahişe olmuştur. Eğer bir ordu yarattıysa, bunun bencil nedenlerle olduğunu biliyorsun."

Bu, şimdi Praxia'ya gidip kocasının eve gelmeyeceğini söylemek zorunda olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Bunu diğer kardeşlerine de anlatması gerekecekti. Midesi o kadar sıkıştı ki bir an için hasta olabileceğini düşündü.

Bir hıçkırık koptu ama Urian onu kesik kesik bir nefesle yakaladı.

Apollymi beklenmedik bir şekilde onu kendine doğru çekti ve kollarına aldı. "Sadece nefes al, çocuğum. Hayat kayıptır. Sert ve acıdır. Bizi dizlerimizin üstüne çöktürmeye çalıştığı günler vardır. Kendimize neden sadece bileğimizi kesip her şeyi bitirmediğimizi sordüğümüz zamanlar."

"Son zamanlarda bunu çok fazla hissediyorum."

"Biliyorum." Onun alnından öptü. "Ama aynı zamanda bizi şaşırtıyor. Bizi sıcaklık ve mutlulukla doldurur ve daha fazlası olduğunu bildiğimiz o anlar. Harika bir şey."

Onun sözleriyle alay etti. "Uzun, çok uzun zamandır böyle bir şey hissetmedim, Akra. İçimde sadece her gece uyanan, işe yaramaz hayatımı uzatmak için neden başka bir ruh bulmakla uğraşmam gerektiğine dair bir neden arayan, ağrıyan bir boşluk var."

"Sana nedenini söyleyeyim, Urian. Piçlerin kazanmasına izin verme." "Pardon?"

"Yaşamak için bir neden mi istiyorsun? İşte bu iyi bir sebep. Düşmanlarınızı kızdırır. Eğer sizi sevenler için yaşayamıyorsanız, o zaman sizden nefret edenlere inat yaşayın. Aldığınız her nefes onların gözüne tükürmektir. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerinizi besleyen her nefesi sizden esirgediklerini bilerek bunun tadını çıkarın."

Aslında buna acı bir kahkaha attı. "Gerçek bir yıkım tanrıçası gibi konuştun."

"Kesinlikle. Bazen mesele en iyi olmak değildir. Sadece ayakta kalan son adam olmalısın."

"Sen bu musun?"

"Hayır, iyi Urian. Ben en tehlikeli düşmanım. Ben sabırlı olanım. Pusuda beklerim, gerçek çok farklıken beni bastırdıklarını düşünmelerine izin veririm. İzliyor ve öğreniyorum. Sonuçta, kaplan korkudan değil, amaç için alçakta yatar."

"İlk darbeyi vurman önemli değil, ama son darbeyi vurduğundan emin olsan iyi edersin." Babası hep böyle derdi.

Apollymi başını salladı. "Kesinlikle."

İç çekerek gözlerini sildi. "Teşekkür ederim, Akra."

Onun sırtını okşadı. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Urian, kadın onu yalnız bırakana kadar kıpırdamadı. Zihni hâlâ gecenin olaylarıyla ve bir ruha ihtiyacı olduğu gerçeğiyle çalkalanıyordu.

Artemis onlar hakkındaki kuralları değiştirmişti. Bir yanı bunun Apollo'nun diğer soyunu avlayıp öldürmeleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Ama sonra Artemis'in bunu umursayacağını düşünemedi.

Apollymi'nin de belirttiği gibi, bunun için fazla bencildi.

Paris ve Davyn babasını aramak için salona girdiler. Urian ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını fark edince irkildi. Onlara Theo'dan bahsedemeyince bir portal açtı ve hayatında ilk kez koştu.

Bu aptalca bir şeydi çünkü geçidin onu nereye bırakacağını bilmiyordu. Neyse ki onu gün ışığında bırakmadı.

Buranın Sheba'nın başkentinin kalıntıları olduğunu anlaması tam bir dakikasını aldı. Bir zamanlar Sheba'nın öldüğü koridorun olduğu yerde duruyordu.

Geçmişinin hayaletleri peşini bırakmayınca o geceyi hatırlamaya çalıştı. Ama zaman anılarını köreltmmişti. Artık çok uzun zaman önceydi. Kadının neye benzediğini zar zor hatırlayabiliyordu. Evli olduğu gerçeği bile gerçeklikten çok bir rüya gibi görünüyordu.

Ve hâlâ kafasının içindeki insan ruhları çılglık atıyordu. Ona huzur verdikleri tek zaman Xyn'in yanında olduğu zamanlardı. Bazı nedenlerden dolayı, o yanındayken onları duymuyordu. Onun varlığıyla o kadar meşguldü ki dikkatini mi vermiyordu yoksa Xyn'de onları silen bir şey mi vardı, bilmiyordu.

Her neyse, kadının varlığı ona delilikten değerli bir kurtuluş sağladı.

Urian Xyn hakkında düşünürken, molozların arasına gömülmüş tuhaf bir parıltı yakaladı. Kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü. İlk başta bunun bir çöp parçası olduğunu düşündü. Ta ki yaklaşıp eline alana kadar.

Kopan bir zırh parçasıydı. Sıradan bir zırh değil.

Bu onun bildiği ve gördüğü bir semboldü. Birçok kez. Kalbi küt küt atarken onu aldı ve Kalosis'e döndü.

Kimseye bir şey söylemeden Apollymi'nin sarayına ışınlandı ve bahçesine doğru yola çıktı.

Her zamanki gibi aynasının karşısında oturmuş dünyayı izliyordu. Ama onun yaklaştığını hissettiğinde ayağa kalktı. "Başka bir şey mi oldu?"

Onu selamladı, sonra da zırh parçasını ona doğru uzattı. "Bu amblem nedir?"

Ona bir kez baktı ve gözleri kıpkırmızı oldu. "Bu da nereden çıktı?"

"Sheba'nın sarayından. O gece saldırganlarımızın giydiği zırhın bir parçası."

Siyah elbisesi dalgalanırken parça parçalandı. "Görünüşe göre çok güçlü bir düşmanımız var. Helios, kız kardeşim Azura ile birlikte senin peşine düştü."

"Neden?"

"Sizler Apollo'nun çocuklarısınız. Tahminimce hepinizi ortadan kaldırıp tanrılığını geri almak istiyor."

"Ama Apollo'dan nefret ediyoruz."

Acı acı güldü. "Bunun bir önemi yok Urian. Bir tanrının kanını taşıyorsan, ölüm fermanını da taşıyorsun demektir. Çünkü biz önemsiz yaratıklarız. İnsanoğlundan çok daha fazla. Ve kinlerimiz ve güç oyunlarımız insanoğlunun aklına gelebilecek her şeyden çok daha kötü sonuçlar doğurur."

Apollymi onun elini tuttu ve aynasına doğru çekti. "Suyun içine bak."

O bunu yaparken, kadın da bir eli omzunda, diğeri belinde, onun arkasında duruyordu. Başının üst kısmı

omzuna zar zor ulaştı. şimdiye kadar çok daha büyük ve vahşı görünmesi garipti.

Ama gerçekten de onun yanında fiziksel olarak küçücük bir şeydi. Vücudu narin kemikli ve neredeyse kırılğan bir görünüme sahipti. Bu arada, babası kadar kaslı olmayabilirdi, ama yine de hiçbir şekilde zayıf bir yapıya sahip değildi. Fiziği tüm savaşlar ve antrenmanlar sayesinde bilenmiş ve ölümcül hale gelmişti. Savaştan ve hatta oyundan yara almıştı.

Parmak uçlarını adamın köprücük kemiği üzerinde hafifçe gezdirdi ve bunu yaparken kolu aydınlandı. Parşömen deseni sanki kendine ait bir hayatı varmiş gibi ışıl ışıl ve canlı hale geldi. Ve renk gözlerine kadar ulaştı.

"Sen muhteşem gzellihte bir yaratıksın," diye fısıldadı kulağına. "Benim gibi, mutlak ölüm silahısın ama yine de hayat verebiliyorsun."

"Kardeşimi ya da kız kardeşimi kurtaramadım." Gözyaşlarına boğuldu.

"Bu bizim trajedimiz ve bizi kim ve ne olduğumuz konusunda şekillendiren kalp yangınlarımızdır. Bunun için onlardan nefret ediyoruz ama onlar bizi irademiz dışında şekillendiriyor. Ve bir seçimimiz var; ya bu trajedilerin bizi olmamız gereken silaha dönüştürmesine izin veriz, böylece yapmamız gereken savaşlara devam edebiliriz ya da bunların ağırlığı altında paramparça olup işe yaramaz şeyler haline geliriz. Ben asla yerde yatıp başıma gelenlerden yakınan işe yaramaz bir şey olmayacağım. Aksine karşılık vereceğim ve beni yıkmaya çalışan herkesi yıkacağım. Çünkü ateşle dövülmüş bir silah bunu yapar."

Kollarını hareket ettirerek onu bir anne kuşağı gibi sardı. "Bu gece kendini bir silah gibi hissetmediğini biliyorum. Aldığın darbelerle sarsıldın ve sanki bir tane daha seni kıracakmış gibi hissediyorsun. Ama ben seni tanıyorum Urian. Sen kalkanındaki anka kuşusun. Bu küllerden daha güçlü, daha büyük bir savaşçı olarak doğacaksın ve düşmanlarını yerle bir edeceksin."

Ona yaslandı ve başını salladı. "Teşekkür ederim, Akra."

Acımasızca başını salladı. "Siz yokken Karanlık Avcılarınız hakkında bir şeyler öğrendim."

Yüzünü ona döndü. "Onları neden yarattı?"

"Kontrol için. Başka bir nedeni yok. Bu kardeşine karşı bir güç oyunu."

"Hayatlarımızı umursamadan mı?"

"Eğer sizlerin hayatını önemseseydi, Urian, lanetlendiğinizde hepinize yardım ederdi."

Kadın haklıydı ve o da bunu biliyordu. Artemis teyzesi olmasına rağmen onunla hiç tanışmamış ya da onu hiç görmemişti. O bir tanrıçaydı ve onları kurtarabilirdi ama yine de onlar adına müdahale etmek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Ama zayıflıklarını biliyorum."

Bunun üzerine kalbi küt küt atmaya başladı. "Nedir bunlar?" "Çoğunlukla seninkilerle aynı. Dışarı çıkamazlar Gün ışığı. Ölümsüz olmalarına ve kanla beslenmek zorunda olmamalarına rağmen öldürülebilirler. Kafa kesme. Gün ışığında. Tamamen parçalanarak. Ve onlar uyurken onlara göz kulak olan insan yardımcıları-kalkan taşıyıcıları var. Yemek yemek zorundalar, bu yüzden dışarıdalar ve insanların dünyasında yaşıyorlar, bu da onları savunmasız kılıyor. Hiçbir Apollite ya da insana zarar veremezler. Sadece Daimon'ları öldürebilirler."

"Eğer bu kodu çiğnerlerse?"

"Öldürülürler."

"Yani insanları onlara karşı kullanabilir miyiz?" Başını ona doğru eğdi.

"Güzel... o zaman savaş var."

Apollymi onaylayarak gülümsedi. "Ve seni birincil generalim olarak atıyorum."

3 Eylül, MÖ 7382

Urian, hanın kapısı açılmadan üç saniye önce kadim bir varlığın gücünün bir gelgit dalgası gibi odaya yayıldığını hissetti. Başka kimse fark etmemiş gibiydi ama bu, vücudundaki tüm sinir uçlarının ayağa kalkmasına neden oldu.

Nasıl olmasın ki?

Daha iyi bir terim bulamadığım bu yaratık en az babası kadar uzun boyluydu, boyu bir metre on santimdi. Omuzlarına dökülen uzun simsiyah saçları, kürkleri, siyah dökümlü cüppesi ve pantolonuyla bir barbar gibi giyinmişti. Ama Urian'ın dikkatini tanrısal özünden daha çok çeken şey taşıdığı asaydı.

Bükülmüş tahtanın üzerinde Apollymi'nin üç şimşekle delinmiş güneş sembolü bulunuyordu.

Yanında duran Paris bile amblemi görür görmez kaşlarını çattı. "Bu mu..."

"Öyle." Urian kolunun dayanılmaz derecede ısındığını hissetti. Özellikle de insan-yaratık bir çift dönen gümüş rengi gözünü ona çevirdiğinde.

Paris nefesini sertçe içine çekti.

"Gitmelisin."

Kardeşi tereddüt etti. "Peki ya sen?" "Çok geride kalmayacağım."

Paris hala hareket etmedi.

Urian sinirlenerek onu Davyn'e doğru itti. Düşüncelerini her ikisine de yansıttı. Kocanı al ve buradan git. Hemen! Arka kapıdan.

"Acheron?"

Urian kardeşinin çıkışını korurken yaratık bir Yunan askerine doğru döndü. Ne Paris'e ne de Davyn'e bir şey olmadığından emin olmak istiyordu. Bu gece olmaz.

Yine de Acheron'a doğru tuhaf bir çekim hissetti. Bir tür aşinalık vardı. Sanki onu tanıması gerekiyormuş gibi. Bunu açıklayamıyordu. Sanki içindeki bir şey bu adamı tanıyormuş ya da onun kim olduğunu bilmesi gerekiyormuş gibi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Kolu hâlâ zonkluyordu. Tanrılara şükürler olsun ki kolunu deri bir zırh, siperlik, eldiven ve chalmys ile tamamen kaplamıştı.

Birden kafasının içindeki sesler daha da yükseldi.

Sadece aldığı insan ruhları değil. Artık daha fazlası vardı.

Kafası karışan Urian gitmek için harekete geçti ama Acheron'u karşısında buldu. Yakından bakıldığında fiziksel olarak Urian'dan daha genç görünüyordu. Çok değil, belki birkaç yaş. Ve hemen hemen aynı yapıdaydılar. Yine de bu piçin boyunda birkaç santim fark olması onu rahatsız etmişti.

Acheron bakışlarını ona dikti. "Seni tanıyor muyum?"

Urian başını salladı ve tek kelime etmeden hızla yanından geçip gitti.

Acheron hafif dokunuşu vücuduna inen fiziksel bir darbe gibi hissedince nefesi kesildi. Daha çok göğsüne inen bir balyoz gibiydi. Gerçekten de zar zor nefes alabiliyordu. O kadar şiddetliydi ki kolundaki Charonte koruyucusunu harekete geçirdi.

"Şşşt, Simi," diye nefes aldı, tavernada toplanan insanların önünde derisinden sıyrılıp ani şeytani görünümüyle onları korkutmasın diye onu sakinleştirmek için eliyle okşadı.

Zarar görmedi. En azından fiziksel olarak. Ama endişeliydi.

Masaya doğru geri dönerek, buraya tanışmak için geldiği sert savaş lordunun karşısına oturdu. Koyu sarı saçları ve ışıldadığı izlenimi veren soğuk yeşil gözleriyle, köprücük kemiği boyunca bir zamanlar birinin boğazını kesmeye çalıştığı anlaşılan bir yara izi vardı. Thorn'un uygulayabildiği şiddet göz önüne alındığında, Acheron o kişinin aptallığından kurtulamadığından emindi. Gerçekten de, bu gürültünün içinde

Thorn, hafife alınmaması gereken bir savaşçı olarak göze çarpıyordu. Ölüm ve acımasızlık dolu bir havası vardı.

Ama Acheron daha iyi biliyordu. Bunu hak etmeyen hiç kimseye karşı acımasız değildi. Thorn insanlık için bir şampiyondu. Yüzyıllar önce, onları avlayan iblisleri kontrol altına almayı ve masumlara zarar vermemeleri için onları kendi boyutlarına geri göndermeyi kendine görev edinmişti. Bu nankör bir görevdi ama Thorn asla şikayet etmezdi.

Şey... "asla" biraz abartılı oldu.

Acheron, Artemis'in yarattığı Kara Avcılar'ın yeni lideri olsa da, başkalarına liderlik etme konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Öte yandan Thorn, bir orduya liderlik etmek için doğmuştu. Kendi başına oturabilecek yaşa geldiği andan itibaren üvey babası ona ata binmeyi öğretmişti. O zamanlar, bir gün varis olacağını düşünmüştü. Çok az şey biliyordu, çok daha büyük bir kaderi vardı.

O adamın imparatorluğuna değil, iblislerle savaşı ve onları kendi cehennemlerine geri götüren bir Cehennem Kovucuları ordusuna liderlik edeceği bir ordu.

Acheron'un şu anda hayatta ve sağlam tutmakla görevli olduğu hırçın piçlerle nasıl başa çıkılacağı konusunda liderlik tavsiyesi olan biri varsa, Brakadyalı Akantheus Leucious Forneus'tan ya da en iyi bilinen adıyla Ölüm Toplayıcısı'ndan daha iyisini düşünemezdi.

Ve kesinlikle rolüne uygun görünüyordu. Zincir zırhın üzerine ejderha pullarını andıracak şekilde dikilmiş çeşitli metal plakalarla kaplı kürk ve deriden oluşan çılgın bir takım giymiş, yarı insan yarı canavar gibi görünüyordu. Uzun, bağlanmamış saçları da yardımcı olmuyordu. Ne uzun ne de kısa olan sakalı da. Sadece sakal bırakmak mı yoksa sinekkaydı tıraş olmak mı istediğine bir türlü karar veremediği anlaşıyordu. Ama Thorn böyleydi işte. Kendisinden başka kimsenin emirlerine göre yaşamazdı.

Silahları bile bu şekildeydi. Çoğu kişi kılıç taşıırken, onun tercih ettiği silahlar bir kırbaç, bir sapan yayı ve

uzun bir hançer ve bir şahinin elini andıran pençeli bir eldiven.

Acheron ona başını eğdi. "Az önce burada olan sarışın savaşçıyı gördün mü?"

Thorn gözlerini kısarak onun çıktığı kapıya doğru baktı. "Ne olmuş ona?"

"O bir Daimon muydu?" "Mavi gözlü mü?"

Haklıydı ama... "Neydi o?"

Thorn fincanını doldurmak için uzanırken Acheron'un sorusu karşısında kaşları çatıldı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır." Ses tonundaki şaşkınlık ve güvensizlik gözden kaçmıyordu. Atlantisli bir tanrı olarak Acheron'un tanıştığı herkes hakkında her şeyi bilmediği pek sık görülmezdi. Bilmediği tek zaman, geleceğini bir şekilde etkiledikleri ya da bir arkadaşı veya ailesi oldukları zamandı.

Yine de o kişiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Thorn homurdandı, sonra sırtı ve bal liköründen uzun bir yudum aldı. "Yüzündeki bu ifadeye bayılıyorum, Akipoo."

Ona alaycı bir bakış attı. "Seni bıçaklamak zorunda bırakma beni." "Deneyebilirsin."

İşte bu yüzden Leucious'un adı Thorn'du, yani herkesin baş belasıydı. Özellikle de tüm kötülüklerin kaynağı olan babasının.

"Az önce burada olan adam hakkında bir şey biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?"

Thorn boynunu kaşıdı. "Onun insan olmadığını biliyorum. Senin kışındaki tüyleri diken diken eden her neyse benimkileri de diken diken ediyor. Ama o neydi... Bilmiyorum."

"Hayvan, sebze ya da mineral." Thorn güldü. "İblis ya da Daimon." "Onun bir Daimon olmadığını söylemiştin."

Thorn omuz silkti. "Bir sürü şey söylüyorum. Genelde kimse dinlemez."

Acheron başını salladı.

"Peki... bana şu Karanlık Avcıları'ndan tekrar bahseder misiniz? Onların görevi Daimon'ları avlamak ve içlerindeki insan ruhlarını serbest bırakmak.

ruhlar tamamen yok olmadan önce?"

Başını salladı. "Teori bu. Artemis'e göre, bir Daimon bir insan ruhunu bedenine zorla soktuğu anda ruh ölmeye başlar. Eğer onlara zamanında ulaşabilirsek, işareti delebilir ve ruhu kaynağına dönebileceği evrene geri salabiliriz."

Thorn alçak bir ısıklık çaldı. "Ruhları nasıl alıyorlar?" Acheron omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım."

"Bu görevde sana imrenmiyorum." "Neden?"

Thorn öne doğru oturdu. "Ben sadece iblisleri geri gönderiyorum. Onları öldürmeleri için savaşçıları eğitmekten bahsediyorsun. Tecrübelerime göre, psişik güçleri olan ve bir tanrıyla bağlantılı olan şeyler kolay kolay ölmez. Öldüklerinde de sizi de yanlarında götürmeye çalışırlar."

8 Eylöl, MÖ 7382

Urian önündeki insana baktı. Gözleri, Apollymi'nin onlara bir insanı ölüme yakın olduğu tehlikeli bir seviyeye indirmek için kullanmayı öğrettiğı büyü yüzünden buğulanmıştı. "Bana teslim oluyor musun?"

Başını arkaya doğru sallarken başını salladı.

Başını kaldırmaya zorlayan Urian onu tokatlayarak uyanık duruma getirdi. "Odaklan... Ruhunu istiyorum. Onu bana verecek misin?"

"Evet," diye nefes aldı.

Urian dişlerini adamın boğazına geçirdi ve şahdamarını kopardı. Kendini kötü hissedecekti ama ölmesi Urian'ın ölmesinden daha iyiydi. Ve içtikçe adamın korkusunu hissetti. İnsanlıktan beslenmenin en kötü yanı buydu.

Duyguları birbirine karıştı. Anılarını paylaştılar.

Bu yüzden pek çok Daimon, diğerlerinden çok daha güçlü olmalarına rağmen suçluları avlamaktan hoşlanmazdı. Yaptığı şey çok fazla kontrol ve disiplin gerektiriyordu. Bozuk ruhları ve acımasızlıkları nedeniyle onu da kolayca zehirleyebilirlerdi. Onların zalimliğine doğru kayabilirdi.

Eğer zayıf olsaydı.

Ancak hayatta kalmak için bunu yapmak zorunda olsa da, onlarla aynı türden bir hayvan değildi. Bu ona zorla yaptırılmıştı. Bu bir seçim değildi.

Büyük fark var.

Urian adamın ölüm takırtısını hissedince geri çekildi. O kritik anı beklerken onu göğsüne bastırdı. Adamın burnunu sıkarak göğsündeki tutuşunu sıkılaştırdı ve çağırma büyüsünü mırıldanmaya başladı.

Bir ruhu cezbetmek zor bir şeydi. Birini bedenine almak ise daha da zordu. Bunu yapmaya ilk başladığında, birkaç tanesi kaçmıştı çünkü

İnsan bedenini terk ettikleri o an. Artık görüşü iyice keskinleşmişti.

Kokularını bile alabiliyordu.

Şimdi olduğu gibi. Ruh ona doğru koşup bedenine çarparak fiziksel varlığıyla birleşirken Urian nefesini içine çekti. Bunun şoku her zaman heyecan vericiydi.

Sarsılarak ve başı dönerek, adamın bedeninin sokağa doğru kayabilmesi için bıraktı.

Neredeyim ben? Ne oldu? Merhaba!

Urian kafatasındaki bağırışlardan irkildi. Alnını ovuşturarak derin bir iç çekti. Bundan nefret ediyordu. Patlayan bir yanardağın ortasında kasırgaya yakalanmış bir filin ezdiği bir bebeğin migreni gibiydi.

Ve abartıyor olmayı diledi.

Birdenbire biri elini saçlarının arasından geçirdi. Gerildi ve kadının kokusu burun deliklerine çarpana kadar saldırmaya başladı.

Urian anında rahatladı. "Xyn." Adı dudaklarından bir dua gibi döküldü.

"Ayağınızın dibindeki cesedi soracaktım ama dudaklarınızdaki kan bana oldukça iyi bir fikir veriyor."

Gözlerini açtığı anda, onun güzel bakışlarıyla karşılaşırken parmak eklemiyle kanı sildi. Ta ki alnındaki ve yanağındaki morlukları ve çizikleri görene kadar. İçini bir öfke kapladı.

"Ne olmuş sana?"

"Savaş."

Bakışları karardı.

Yüzünü yumuşak elleriyle kavradı ve parmak uçlarında yükselip dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Sakin ol, benim öfkeli Daimon'um. Ben iyiyim. Savaşta savrulmaya meyillisin."

"Bu hoşuma gittiği anlamına gelmez."

"Biliyorum." Onun alt dudağını ısırdı. "Nasılsın?" Şu anda mı?

"Aç." Ama kan için değil. Biraz daha egzotik bir şey için açlık çekiyordu ...

Urian, vücudunun kıvrımlarının tadını çıkarmak için onu kendine doğru çekti ama dürüst olmak gerekirse ikisinin de çıplak olmasını ve zırhla kaplı olmamasını tercih ederdi.

Kolunu adamın boynuna doladı ve adam onu duvara yaslarken ona sıkıca sarıldı. "Seni gördüğümde inanmadım. Burada ne işin var?"

"Beslenmek için geldim. Ya sen?"

"Biri kardeşimin yumurtasını çaldı."

"Yumurta mı?" Urian, birinin bir ejderhanın çocuğunun peşine düşmeye cüret etmesi karşısında dehşete kapıldı.

"Düşündüğün gibi değil." Alay etti. "İyileşmek için kullandığımız bir şey."

"Ah."

Xyn, Urian'ın elinin zırhının içinde aşağı doğru kaydığını ve böylece parmaklarının vücudunun derinliklerine girebildiğini hissettiğinde nefesi kesildi. Kalbi çarpmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sanırım biliyorsun."

Issız sokakta etrafına bakındı. "Halkın içindeyiz!" "O zaman beni özel bir yere götürseniz iyi olur. Korkarım ben bir

Biraz ruh sarhoşuyum ve senin kokunla birlikte şu anda oldukça vahşiyim."

Gerçekten de öyle. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Onda normalde olmayan bir keskinlik vardı. Onun ölümcül olduğunu her zaman biliyordu ama bu farklıydı. O ...

Bunu nasıl tarif edeceğini bilemiyordu.

Güçlerini kullanarak onları çardaklarına ışınladı. Urian bir tıslamayla geri çekildi.

"Hayır! Her şey yolunda!" Kolundan tuttu ve onu ışığa doğru çekti. "Bu güneş değil. Parlaklık fey ateşinden geliyor."

Nefes alış verişi düzensizdi ve hâlâ dehşet içinde görünüyordu.

Gözlerinde çok vahşi bir bakış vardı.

"Sus," diye onu rahatlattı ve sırtını okşadı.

Urian hayatında gördüğü en parlak ışığa baktı. Hayal edilebilecek hiçbir şeye benzemiyordu. Bu nasıl güneş ışığı olamazdı?

Gözlerini kısarak ona baktı.

Xyn gülümsedi. "Gördün mü, alevler içinde patlamıyorsun." "Senin için söylemesi kolay. Bağışıklığın var."

"Doğru." Onu beline kadar soyarken boynuna sokuldu.

Elleri vücudunda büyüyle çalışırken Urian zar zor nefes alabiliyordu. Tanrım, onu nasıl da özlemişti.

"Başını öne eğ."

Aklı, azgın şehveti ve yeni ruhla birlikte içtiği kan yüzünden körelmişti. Sorgulamadan ona itaat etti. Ellerini saçlarında gezdirdi ve kafa derisine nazikçe masaj yaptı. O kadar iyi hissettirdi ki, yüksek sesle inlememek için dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

Parmakları kafatasının kıvrımlarında kayıyor, saçlarını nazikçe çekiştiriyor, zevk yoğunluğuyla neredeyse kör edene kadar okşuyor ve alay ediyordu.

Sonra ellerini adamın boynuna ve omuzlarına doğru indirdi. Karnına. O anda vücudunun sıvıya dönüştüğüne yemin etti. "Bana ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kalındı.

Xyn parmaklarını onun sert kaslarında yoğurarak onları gevşetti. "Seni benim yapıyorum."

Elleri onu daha da memnun ederken, "Ben zaten seninim," diye nefes aldı. Dokunuşu güçlü ama o kadar şefkatliydi ki acı vermiyor, sadece keyif veriyordu.

"Gel ve yatağıma uzan." Xyn onun bu kadar çabuk itaat etmesine gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, odasının nerede olduğunu bilmese ondan önce davranabilirdi. Hal böyle olunca, büyük bir çardağın ortasına yerleştirilmiş geniş yuvarlak yatağına giden yolu göstermek için onun önüne geçmek için acele etmek zorunda kaldı. Tavandan sarkan beyaz ipek, yatağı cereyandan koruyordu.

Ona yaklaştıkça zırhının parçalarını fırlatıp atan Urian, sanki bir ziyafette açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun dokunuşunu arzuluyormuş gibi itaatkâr bir şekilde uzandı.

Onun yanına sürünerek gelip dizlerinin üzerine çökerken güldü. "Ellerini başının altına koy." Oturdu

Öne doğru eğildi, böylece adamın yara izli sırtındaki kasları nazikçe yoğurabildi. En son birlikte oldukları zamandan bu yana kaç yara izinin daha eklendiğini görmekten ne kadar da nefret ediyordu. Yokluklarının en kötü yanı hep bu olurdu.

Yaralarını katalogluyor. Gözlerindeki daha da kötüleşen acıyı görmek. Fiziksel olarak yaşlanmasa da, yıllar geçtikçe biraz daha donuklaşan o güzel bebek mavilerinde zihinsel bedel her zaman belirgindi. Bu da onun için acı çekmesine neden oluyordu. Onu her gördüğünde, ayrı kaldıkları süre boyunca kaç arkadaşını ve ailesini kaybettiğini sormak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu.

Birincisi, bu acıyı kalbinde hissetmek istemiyordu ve ikincisi de, onu rahatsız eden kendi iltihaplı yaralarını deşmek istemiyordu.

Bu yüzden bu düşünceleri bir kenara itti ve onun bu yıl hâlâ burada, yanında olduğu gerçeğinin tadını çıkardı. Şimdilik güvendedi ve birlikteydiler. Önemli olan tek şey buydu.

Urian derin bir nefes aldı, çünkü mutlak bir coşku onu sarmıştı ve ejderhanın şefkatli elleri ağrıyan, gerilen kaslarını gevşeterek onu daha önce hiç olmadığı kadar rahatlatmıştı. Gerçekten de kıymetli ejderhası gibisi yoktu.

Onu bu yüzden seviyordu. Neden onunla kalmak istiyordu. Keşke yapabilseydi...

Ama geçmişinin acısı ve dünyalarındaki farklılık buna asla izin vermezdi. Hâlâ Apollo'nun diğer soyunun tamamını bulamamıştı. Lanet hâlâ devam ediyordu.

Yine de Sarraxyn'le ilgili bir şey geçmişinin acısını tamamen silmişti. Sadece gözlerinin içine bakmak bile kendisini daha iyi hissetmesine yetiyordu.

Ta ki onu terk etmek zorunda kalana kadar. Onun yanından her ayrıldığında, onu bir daha göremeyeceğinden korkuyordu. Çünkü herkesin, ejderhaların bile öldüğünü biliyordu. Hayatı boyunca Hades ve yardakçıları tarafından takip edilerek yaşamıştı ve onun için bir anlamı olan başka birini daha kaybetmeyi asla istemiyordu.

Çok acıdı.

Onu kaybetme düşüncesi içini kemiriyordu.

Xyn onun gerildiğini hissetti. "Şşşt, Urian," diye fısıldadı kulağına, ellerini tekrar başına götürüp kafa derisini ve şakağını okşadı. "Kötü düşüncelerini bir kenara bırak ve ben seninleyken mutluluktan başka bir şey düşünme."

Bunu yapmak kesinlikle yeterince kolaydı. Hatta ona yardım etmek için mırıldanmaya bile başladı.

Bu gece onunla birlikte olduğu için minnettar olan Urian, onun nazik sesi de en az elleri kadar onu rahatlatırken gözlerini kapattı. Kendini inanılmaz derecede sakin hissetti. Huzurlu. Hayatının hiçbir döneminde buna yakın bir şey yaşamamıştı.

Mükemmeldi.

Ve tüm bunları tatlı, utangaç bir gülümsemeden başka bir şeyle tüm vücudunu yakan güzel ejderhasına borçluydu.

Xyn sırtını öperek tüm gerginliğini üzerinden aldı.

Başparmaklarını nazikçe kürek kemiklerinin altına soktu, sonra ellerini omurgasından aşağıya doğru hareket ettirerek küçük bedenine ulaştı.

Geri.

Oradaki yara izlerinden birini takip etti. Kalçasından sol kalçasına doğru uzanan derin ve kızgın bir yara izi vardı. Bu yaranın bir kılıçtan mı yoksa başka bir yaralanmadan mı kaynaklandığından emin değildi. Her iki durumda da, bu yara ona acı vermiş olmalıydı.

Çok fazla acı...

Kendini durduramadan öne doğru eğildi ve dudaklarını o noktaya yerleştirdi. Urian zevkle tısladı ama ondan uzaklaşmadı ya da dönmeye çalışmadı.

Bundan cesaret alarak dudaklarını yavaşça adamın omurgasından kaslı omuzlarına doğru götürdü. Karamel etinin üzerindeki tüm yara izlerine rağmen, sırtı onun için mükemmeldi. Çok güzeldi. Ve onun her santimini tatmak istiyordu. Adam merhamet dileyene kadar onu tepeden tırnağa yalamak istiyordu.

Urian, kadın derisindeki yara izlerini nazikçe okşarken sertleştiğini hissetti. Ona bu kadar acı veren bir şeyden bu kadar zevk almak garipti. Ama bu onun ejderha leydisiydi. En iyi yaptığı şey buydu.

Acısını yok ediyor.

Yuvarlanarak, kız uzaklaşmadan önce onu yakaladı. Yüzünü eliyle kavradı, sonra öpmek için dudaklarına yaklaştırdı. Dudaklarındaki arzunun tadını alabiliyor, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ve daha fazlasını istedi.

Ayrı kaldıkları her gün tam bir işkenceydi.

Şimdi ona bu kadar yakın olmak ve zaten içinde olmamak ...

Direnci onun varlığının saldırısı altında eridi. Savaşamayacak kadar yorgundu, kendini onun rahatlığından mahrum edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Hoşuna gitse de gitmese de onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. O, soluduğu havaydı.

Hayatta kalmak için ihtiyacı olan kalp atışı.

Xyn gözlerini kapadı ve Urian'ın erkeksi kokusunun ve hissinin üzerine sinmesine izin verdi. Çöküşün ve gücün tadına baktı. Ölümcül bir erkeklik. Öpücüğü şiddetli ve tutkuluydu, vaatlerle doluydu.

Sev beni, Urian. Bu gece bana sarıl ve asla bırakma!

Kelimeler ruhunun derinliklerinde bir dua gibiydi.

Hayatında istediği tek şey oydu. Bir ejderha olarak konumunun ona sağlayabileceği her türlü konfor ve lükse sahip olup da hâlâ altın Daimon şampiyonunun hayalini kurmak ne kadar garipti. Kötü bir iblisin oğlu olmasına rağmen, onun için iyi olan her şeyin sembolüydü. Çünkü o aşktı.

Asalet. Onur. Tutku. Başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemezdi.

Bu şekilde değil.

Adam dudaklarını bırakıp öpücüklerini boğazından boynuna doğru takip ederken kadın titredi. Adamın sıcak eli göğsünü kavradı ve kadının üzerine ürperti yaydı. Kavrayışı sıkılaştı, onu altına çekti, böylece ağırlığı hoş ama ezici oldu.

Okşamaları normalde olduğu gibi yavaş ve şakacı değildi. Bu gece cesur ve açtı, sanki ona doyamıyormuş gibiydi. Sanki vücudunun her yerine aynı anda dokunmak istiyordu.

Kadın da en az onun kadar açtı. Vücudu, kendi aciliyeti tarafından körüklenen ateşli bir ihtiyaçla titriyordu.

Kadının büyük bir şok yaşamasına rağmen, adamın gözleri canlı bir kırmızıyla parladı ve güçlerini kullanarak kadının kıyafetlerini çıkardı, böylece vücudunun alt yarısı çıplak kaldı.

"Bana ne yaptın, ejderha leydim?" Urian onun lobunu yalamadan önce kulağına fısıldadı ve içinden beyaz bir ürperti patlamasına neden oldu. "Seni hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyorum."

"Beni ne kadar arzuladığını göster bana Urian," dedi, sesi kendi şehvet dolu tutkusundan kalın ve derindi. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Urian'ın siki onun küstah sözleri karşısında sarsıldı. Ve sonra eli vücutlarının arasından aşağı kayarak onu avucunun içine aldığı daha da büyüdü. Onun dokunuşuna karşı kendini ovuşturdu, teninin ateşli etinin üzerindeki serinliğinden zevk aldı.

"İçinde nasıl hissediyorum?" Onun tarifini duymak için yanıp tutuşuyordu.

Gözleri parlarken gülümsemesi hınzırlaştı. "Dolu ve sıcak. Sanki ucunu göbeğime kadar hissedebiliyorum."

Kadın onu kavrayıp hafifçe sıktağında homurdandı.

Tıslayarak, kadın onun üzerine gelene kadar yuvarlandı.

"Bana neyi sevdiğini göster, ejderham. Tutkumuz senin ellerinde." Kadın kalçalarının üzerine oturup vücudunu

incelerken Urian nefesini tuttu. Ejderhanın vücudunun

etrafında göz kamaştırıcı bir daire çizdi.

Uyluklarını açmadan ve vücuduna binmeden önce meme ucu.

Kalbi gümbürdeyerek, şimdi zevkine açılan kısmına dokunmak için uzandı. Kendisi için iyice ıslanana kadar başparmağıyla onu nazikçe okşarken yüzündeki coşkuyu izledi.

Daha fazlasını isteyerek ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu hafifçe kaldırdı ve kendini vücudunun derinliklerine gömdü.

Xyn Daimon'unun mükemmel hissi karşısında küçük bir çığlık attı. Kalçalarını kaldırarak kendini daha da derine soktu. Xyn onu yavaş ve kolay bir şekilde içine alırken o da kalçalarını tuttu. Bu muhteşemdi.

Onu izlerken güzel gözleri kapüşonlu ve sıcaktı. "İşte bu,

aşkı. Benimle birlikte ol."

Vuruşlarını hızlandırırken gülümsedi. Urian o büyüü gözlerde parlayan zevkle sırtını dikleştirdi. Urian'ın altında doğrulup onun ağızını öyle bir yaladı ki, Urian'ın başı döndü. Onun nefesinin kendi nefesine karışmasını, dilinin onun vuruşlarıyla aynı anda ağızının içinde gezinmesini çok seviyordu. Xyn elini adamın parlamaya başlayan kaslı kolunda gezdirdi ve kolun verdiğı çelik gibi hissin tadını çıkardı.

Urian başını kızın omzuna yaslayarak onun bedeninin kendi bedenine verdiğı zevki izledi. Kadının zarif ıslaklığı onun için bir sığınaktı ve ona duyduğı şefkat içinde patlıyordu.

Hayatında ilk kez kısır olduğı için pişmanlık duydu. Xyn ile çocuk sahibi olmaktan başka bir şey istemezdi. Onun için normal olmak.

Bu onun tek gerçek pişmanlığıydı.

Hayatta tek bir dileğı olsaydı, bu onunla başka bir ejderha ya da basit bir insan olarak tanışmak olurdu. Kendisinin olduğı canavardan başka herhangi bir şey. Onun kabul edeceğı herhangi bir kahraman olmak ve onun için bir bütün olmak.

Tek istediğı, inkâr edilemeyecek bir vahşilikle ona sahip olmaktı.

Vücutları hâlâ sarmaş dolaştı, onu yatağı yaslayana kadar kaldırdı, böylece birlikteliklerini kontrol altına alabilecekti. Tanrılar aşkına, bu kadına yaşamak için nefese ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Artık rahat ve şakacı olma havasında değıldi.

İçindeki şeytan artık kontrolü ele almıştı ve tek istediğı ona sahip olmaktı. Sonunda doyana ve tatmin olana kadar kendini tekrar tekrar ona gömmek.

Urian onu hızlı ve sert bir şekilde okşarken Xyn dudağını ısırđı. Vuruşları Xyn'in içinde yankılanıyor, vücudunun enine ve boyuna zevkli titremeler gönderiyordu.

Kollarına girdiğinde başı döndü.

Gülümserken dişlerini gösterdi ve onu tatmin edici bir şekilde öpmeden önce yüzünü nazikçe kavradı. Sonra Urian onun ağızını kemirerek doruğı ulaşmasını sağladı. Urian'ın adı dudaklarından dökülürken Urian tırnaklarını onun omzuna geçirdi.

İki kalp atışı sonra, o mükemmel mutluluk anında ona katıldı.

Vücudu sonunda tükenip doyduğunda, kulağına sertçe nefes vererek onun üzerine yığıldı. Başını onun göğsüne yasladı, böylece yanağının altında çarpan kalp atışlarını duyabiliyordu.

Onun vücudunu kendi vücuduyla sararken, nemli, uzun, beyaz-sarı saçlarıyla hafifçe oynadı.

Gözlerden uzak evinin sessizliğinde ikisi de konuşmadı. Urian sadece dokunuşunun onu rahatlatmasına izin verdi, ta ki uykuya dalana kadar, ten tene, bedeni hâlâ onunkinin içindeydi.

Xyn onun alnını öperken, kollarında uykuya dalarken kendisine tamamen yaslandığını hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Daimon'unun böyle bir şey yapması için gereken güveni fark ettiğinde hayatının en mutlu anıydı.

Ve Urian kimseye böyle güvenmezdi. Bu onun içinde yoktu. Onun bedenini kucaklayarak gözlerini kapattı ve Daimon'uyla normal bir hayat sürmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Karı koca olarak birlikte yaşayabilecekleri bir hayat.

Belki de aptalca bir rüyaydı. Ama sahip olduğu tek rüyaydı.

Eğer kardeşleri onda olduğunu bilselerdi ona gülerlerdi. Ejderhaların böyle şeyler düşünmemesi gerekirdi. Yalnız olmak için doğmuşlardı. Sevgilileri olmaması ya da eş istememeleri gerekiyordu. Bu hiç de doğal olmayan bir şeydi.

Yine de hissettiklerine engel olamıyordu. Urian onun kalbiydi.

Ve asla birlikte olamazlardı.

Urian teninde değerli ejderhasının kokusuyla uyandı. Daha gözlerini açmadan ejderhanın elini saçlarında, kalçasını da onunkinin arasında hissetti. Kalçaları beline bastırıyordu.

Bu onun şehvetini hemen ateşledi. Uykusundan hâlâ sersemlemiş olan adamın tek düşüncesi onun sıcak ve esnek vücudunu daha da fazla hissetmekti.

Xyn, Urian'ın derin ve sert bir şekilde içine girdiğini hissederek uyandı. Nefes nefese kaldığında, Urian'ın kendisine arkadan girip kalçalarına doğru iterken bacaklarından birini yukarı doğru büküğünü fark etti.

"Günaydın," diye fısıldadı kulağına, sonra da şefkatle yanağından öptü.

Adam özellikle içine girdiğinde nefesini sertçe içine çekti. "Günaydın Daimon. Görünüşe göre kendini evinde hissediyorsun."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Sertçe tıslayarak elini vücudunun ortasına doğru çekti. "Pek sayılmaz," dedi nefes nefese onun derin vuruşlarına karşılık verirken. "Ama beni memnun etmeni bekliyorum."

Kahkahası kadının içini ısıtırken, itişleriyle eş zamanlı olarak onu şefkatle okşamaya özen gösterdi. Dilini kulağının etrafında gezdirebilmek için başını eğdi. Xyn içinden geçen ürpertinin gücüyle sarsıldı.

Urian onun canlı kızıl saçlarını düzeltmek için uzandığında ejderhasının kokusunu içine çekti. O anda onun bedeninden ya da yanından hiç ayrılmak istemedi.

Kollarını onun etrafına sardı ve kasıldığını hissedene kadar vücuduna girip çıkarken kadınsı kokusunun üzerine sinmesine izin verdi. Kadın haykırdı ve tırnaklarını adamın parlayan koluna geçirdi.

Nefesi kesilen Urian, mutlu bir şekilde ona katılana kadar vuruşlarını hızlandırdı. Kendi orgazmı içinden geçerken dişlerini sıktı ve boğazının derinliklerinde hırladı. Orgazmın gücü onu zayıf ve doygun bırakırken aynı zamanda canlanmıştı.

Gözlerini kapatarak, asla ayrılmak istemeyerek onunla sarmaş dolaş yattı. Burası onun Katateros'uydu. Onun cennetiydi.

Keşke kalabilseydi.

Urian!

Babasının çağrısını duyunca yerinden sıçradı.

Xyn omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi.

"Sen iyi misin?"

"Babam beni çağırıyor."

Kadının gözlerindeki hayal kırıklığı ona acı verdi. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Seni tutamayacağımı biliyorum."

Onu yuvarlayarak üzerine uzandı ve ona sıkıca sarıldı.

"Gitmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Urian! Neredesin sen?

Yüzünü

buruşturdu.

"Hâlâ arıyor

musun?" Urian

başını salladı.

"Gitsen iyi olur o

zaman." "Kendine iyi

bak, aşkım."

Onu öptü. "Ve seni."

Midesi sıkışan Urian kalkıp giyinirken başını salladı. Kalosis'e geri ışınlanmadan önce son bir öpücük için geri döndü.

Büyük salona indiği anda babasını tahtında, etrafı Daimonlarla çevrili bir şekilde buldu. Yüzündeki korkunç ifade herkesi ürpertebilirdi ama kötü bir şey olmuştu.

"Nerelerdeydin!"

"Bir psuché için dışarı çıktım." Psuché ya da psuché-sullambano, bir insan ruhu arama eylemine verilen addı. Apollit kanıyla beslenme eylemi olan ichoraima'dan çok farklıydı. "Neden? Ne oldu?"

"Jason, Abiron ve Melissa dün gece öldürüldü."

Bu haber ona sakatlayıcı bir darbe gibi çarptı. Archie ve Hagne sarsılmış olmalı. Dört çocuklarından üçü ölmüştü.

"Nasıl?"

"Bir Karanlık Avcısı."

Urian nefes alamıyordu. Acı o kadar büyük ve eziciydi ki sanki bedeni ve zihni tepki veremeyip kendini kapatmıştı. Orada öylece durdu, sersemlemişti. Archie'nin bir çırpıda çocuklarının çoğunu kaybettiği gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

Ona gitmeliyim.

Urian kardeşinin evine ışınıldı. Kapıyı çalmadan kapıyı açtı ve evi garip bir şekilde boş buldu. Nerede olabileceklerini sezmek için güçlerini kullandı. Yatak odasına yaklaştığında, kardeşlerini ve yengelerini yatakta top gibi kıvrılmış, kaybıyla baş edemeyen Hagne'yi teselli ederken buldu. Tamamen katatonik durumdaydı.

Archie hiçbir yerde görünmüyordu.

Bunun ne anlama geldiğinden korkan Urian onu bulmaya gitti. Birkaç dakika boyunca kardeşinden hiçbir iz yoktu.

Ta ki aklına tuhaf bir düşünce gelene kadar. İçgüdüleriyle hareket eden Urian, eskiden çocukların oynadığı küçük bahçeye gitti.

Archie'yi, Abiron'un adını kazıdığı ağacın altında tek başına otururken buldu. Yaklaştıkça kardeşinin titreyen ellerinde Melissa'nın oyuncak bebeklerinden birini tuttuğunu fark etti.

"Archie?"

Konuşmadı.

Urian onun yanında diz çöktü ve kolunu omuzlarına doladı.

Sonra iri yarı kardeşi ona baktı ve gözyaşlarına boğuldu. Ona yapışarak, Urian'ın daha önce hiç duymadığı bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Annelerini kaybettiklerinde değil. Ya da kız kardeşlerini veya erkek kardeşlerini. Kudretli Arşimet'i hiçbir şey yıkmamıştı.

Bugüne

kadar. "Çok
özür dilerim."

Archie Urian'a daha sıkı sarıldı. "Onlarla birlikte olmalıydım. Neden orada değildim? Yalnız gitmelerine nasıl izin verebilirdim? Ben onların babasıydım, Uri. Onları korumak benim görevimdi."

"Şşş, Archie, bilmiyordun."

"Onları yalnız bıraktım ..."

"Yanlış bir şey yapmadın."

"Hayır, ama yaptım. Yapmamam gerekirken onları kendi başlarının çaresine bakmaları için bıraktım. Orada olmalıydım!"

Urian aniden saçlarında güçlü bir tutuş hissetti. Yukarı baktığında babasını gördü. Tek kelime etmeden Urian'ı geri çekti ve

sonra Archie'yi sallamak için kollarına aldı. Sonra diğer koluyla Urian'ı göğsüne doğru çekerek, tıpkı çocukken yaptığı gibi ona sarıldı.

Tutuşu acımasız ve eziciydi ama yine de garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Kırılmayacağız. Bununla değil. Tanrılar deneyebilir ama biz onların bildiğinden daha güçlüyüz. Ve biz kudretliyiz. Beni duyuyor musunuz, oğullarım?"

Önce Urian'ın sonra da Archie'nin yüzündeki gözyaşlarını sildi. "İkiniz de bana bakın." Onlar itaat edene kadar bekledi. "Ayağa kalkacağız ve karşılık vereceğiz. Bu işte kaybeden sadece biz değiliz ve her şeyi elimizden almalarına izin vermeyeceğiz. Savaşmadan olmaz. Kana kan. Hayata karşı hayat. Hepimizin bir seçeneği var. Ya düşmanlarınızın darbelerine boyun eğersiniz ..."

"Ya da kafalarını duvara monte edersiniz," diye Urian onun yerine tamamladı.

Babası başıyla onayladı. "Thánatago." Ölüm Getiren.

Ve bundan sonra, kendi Thánati'sini kuracaktı. Avcılarını avlamak ve avlamak için bir Spathi ekibi. Eğer tanrılar ve Karanlık-Avcılar savaş istiyorsa, Urian bunu onlara getirmeye hazırdı.

18 Temmuz, MÖ 2945

Kalosis'in ana salonunda parlak bir ışık parladığında Urian bir saldırı ekibiyle ayrılmaya hazırlanıyordu. Yüzünü buruşturarak geri adım attı, başka bir Apollite ya da Daimon bekliyordu. Normalde cıvata deliklerinden gelenler bunlardı.

Gerçi son birkaç bin yıl içinde ara sıra Kara Avcı ya da iblis bunu deneyecek kadar aptallaşmıştı ve bu da oldukça eğlenceliydi.

Ama bu... bu başka bir şeydi.

Odadaki herkes dondu kaldı.

Babası tahtından indi. Uzun boylu ve kaslı adam bir Apollite ya da Daimon'un aurasına ve kokusuna sahipti, ancak koyu renk saçları kesinlikle onlardan biri olmadığını söylüyordu.

Bir Daimon'un siyah saçlı olamayacağından değil. Babaları ve Archie kendilerininkini boyamıştı. Ama bu adamın ten rengi, saçlarının aslında doğal olarak bu tonda olabileceğini düşündürüyordu. Bu ve hayvan kokusu aldığı gerçeği.

Xyn gibi.

Sanki bir tür melez varlıkmiş gibi. "Kimsin sen?" diye sordu babası.

Boş ver onu. Urian onun ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Nicander, Simonides'in oğlu." Etrafındakilere baktı.

Onu karşılamaları, zapt etmeleri ya da öldürmeleri gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışarak etrafında dönerlerken kaşlarını çatmışlardı. "Burası da neresi?"

Babası hiç istifini bozmadı. "Bu niyetinize ve türünüze bağlı. Sen tam olarak nersin?"

"Ben bir Katagari Tsakali'yim."

İlk homurdanan Urian oldu. "Sanki bunun ne anlama geldiğine dair bir ipucumuz olması gerekiyormuş gibi konuşuyorsun."

Ona doğru küçümseyici bir sırıtış fırlattı. "Yani ben bir şekil değiştiriciyim. Pek dışarı çıkmıyorsun, değil mi?"

"Beni rahatsız eden şeyi öldürmeye yetecek kadar." Urian onu alaycı bir tavırla süzdü. "Ve ihtiyacım olduğunda yeni bir çift çizme yapmama yetecek kadar hayvanın derisini yüzmek için."

Nicander ona doğru hamle yaptığında, aralarındaki Daimon'lar onu yakalayıp geri çektiler.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Trates onu. "Genç görünebilir ama Urian en güçlü savaşçılarımızdan biridir. Güven bana, onunla kapışmak istemezsin."

Nicander dudağını bükerek geri çekildi, sonra babasına döndü. "Kral Lycaon-"

"Kim?"

"Arcadia'lı Lycantes. Arcadia'nın 6. Lycaon'u olarak taç giydi. Aptal herifin talihsiz şansı, bilmeden bir Apollite geline aşık olması ve onunla evlenmesiydi. Her nasılsa, yirmi yedinci yaş gününe kadar bunu kocasından sakladı. Kraliçe Mysene öldüğünde, Lycaon oğullarının da aynı kaderi paylaşacağını fark etti."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Urian, karışık evliliklerinin üzücü gerçekliği karşısında içini çekti. Tanrılar onlara bu konuda bile bir erteleme vermemişti.

"Şanslıymış ki kız kardeşi tanrıça Shala'ymış."

Urian alçak bir ısıklık çaldı. Erebus ve Nyx'in kızı olan Shala, kelimenin tam anlamıyla Gece ve Karanlık'tan doğmuştu. Ama bundan da öte, kocası tanrı Dagon'du ve annesi Hekate, Titan güneş tanrısı Helios'un kızıydı. Bu tam bir soy ağacıydı. Mysene'in bu soy ağacından evlenmek istemesine şaşmamalı. Bir Apollite olarak, çocuklarını kurtarmak istiyorsa bu akıllıca bir karardı.

"Anladığım kadarıyla kral aile şefaatine başvurmaya karar vermiş?" Urian sordu.

Nicander başını salladı. "Dagon onların yardımına koştu ve hayvan DNA'sını Apollit biyolojisine eklemek için büyüsünü kullandı."

Şimdi Urian'ın tüm dikkati ondaydı. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Nicander kollarını iki yana açarak hepsinin görebileceği küçük bir daire çizdi. "Hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar iyi. Artık türümüzün iki ırkı var.

Arkadyalılar, insan kalplerine sahiptirler ve dolayısıyla bu onların birincil formudur."

Urian'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsan olarak doğarlar ve hayatlarını öncelikle insan olarak yaşarlar. Ergenlik çağına geldiklerinde, alternatif hayvan formları neyse ona dönüşebiliyorlar."

Babası bakışlarını ona dikti. "Peki ya Katagari?" "Katagaria çoğul halidir. Katagari tekildir. Biz Hayvan olarak doğarız ve hayvani bir kalbe sahibizdir. Bu nedenle temel formumuz hangi hayvan olarak doğduysak onun formudur. Benim durumumda, ben bir çakalım. Bu da o formda uyuduğum ve yaralandığımda ya da öldüğümde o forma geri döndüğüm anlamına geliyor. Bu benim en güçlü formum."

"Bu çok boktan," dedi Archie.

Urian da aynı fikirdeydi.

Görünüşe göre Nicander da öyle. "Senin Apollite olmayı seçtiğin gibi ben de bunu seçmedim. İsteğimiz dışında toplandık ve üzerimizde deneyler yapıldı. Bu bize zorla yaptırıldı. Ama iyi tarafı şu ki yirmi yedi yaşında ölmüyoruz ve yaşamak için artık kanla beslenmek zorunda değiliz."

İşte bu herkesin dikkatini çekti.

"Pardon?" Babası ayağa kalktı.

Nicander başını salladı. "Beni duydun. Yüzlerce yıl yaşarız. Büyümüz bozulmadan."

"Beni de yaz!"

Urian oğluna alaycı bir bakış attı. "Bu kadar aceleci olma Geras. Tanrılar asla bu kadar cömert değildir. Her zaman bir dezavantajı vardır."

"O haklı." Nicander iç çekti. "Zeus bunu öğrenir öğrenmez öldürülmemizi istedi. Kral bunu reddedince de lanetlendik."

Urian oğluna "sana söylüyorum" der gibi baktı. "Lanet neyi içeriyor?" diye sordu babası.

"Arkadyalılar ve Katagaria birbirlerine karşı savaşacak ve sonuncumuz ölene kadar asla barış yüzü görmeyecekler. Eşlerimizi biz seçemeyiz. Onlar bizim için

Kader. Eğer onların seçtiği kişiyi kabul etmezsek, erkeklerimiz hayatımızın geri kalanında iktidarsız hale gelir."

Geras'ın gözleri dehşet içinde irileşirken kendini tutamadı. Urian sırttı. "Sanırım fikrini değiştirdin, m'gios?" Geras şiddetle başını salladı.

Nicander tekrar iç çekti. "Tıpkı hayvanlar gibi biz de sürekli avlanıyoruz. Eşlerimiz daha da fazla. Ve hamileyken form değiştiremezler ya da büyülerini kullanamazlar. Ben de bu yüzden buraya geldim. Bir tessera'yı -dört kişilik bir ekip-hamile eşimden uzaklaştırıyordum. Onları ondan uzaklaştırmıştım ama izimi kaybettiremedim. Geçit açıldığında, düşmanlarımdan uzak olduğu sürece beni nereye götürdüğü umurumda değildi."

Nephele ona kaşlarını çattı. "Eşlerinin ne zaman seçildiğini nereden biliyorsun?"

Avucuna kazınmış gibi görünen karmaşık bir deseni göstermek için elini kaldırdı. "Bize haber vermek için her birimizin avucunda eşleşen bir işaret belirliyor. Bu işaret belirdiğinde, birlikteliğimizi sağlamlaştırmak için üç haftamız var yoksa mahvoluruz. Bir kadın asla çocuk sahibi olamaz ve dediğim gibi, bir erkek iktidarsız kalır."

Geras Urian'ın kulağına, "İyi ki Apolliyim," diye fısıldadı.

Urian ona dirsek attı. "Karanlık-Avcılar da seni avlıyor, da mı?"

Başını iki yana salladı. "Onlara izin yok. Trelos, avcı ya da işaretlenmiş olsak bile."

Babası bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Hala Trelos'a gidiyor musun?"

"Bir Daimon'la aynı sebeplerden değil ama evet. Ergenlik dönemindeki hormonlarımızla ilgili bir şey bizim türümüzde de benzer bir çılgınlığa neden oluyor. Avcı da aynı şeydir, sadece bir Katagari Varlık Avcısı'nı etkilediğinde kullandıkları terim budur... her iki dalımızı da kapsamak için verilen terim."

"Ve işaretli?" Urian sordu.

"Konseyimiz bir araya geldiğinde ve Savitar'ın onayıyla, hepimiz için tehlike arz ettiği için birinin öldürülmesi gerektiğine karar verdiğinde. Omegrion karar verdiğinde, yok edilmek üzere işaretlenir ve avlarız."

"Ve bize soğuk diyorlar." Paris başını salladı. "Burada yaşadığım için çok mutluyum."

Urian bu konuda yorum yapmadı. "Savitar kim?"

Apollymi buna cevap verdi. "Rütbeli, kibirli bir Chthonian piçi. Cehennem kadar asık suratlı. Tanrılara dua et de onunla hiç uğraşmak zorunda kalma."

Urian onun ses tonundaki zehir karşısında şok olmuştu. Bu genellikle sadece Apollo ya da Artemis için ayrılmış bir nefretti ve aklının bir köşesinde onun daha önce kendisinden bahsettiğini hatırlıyor gibiydi. Ama bu yıllar önceydi.

Hepsi tanrıçalarının önünde eğildi.

Arı-Avcısı tereddüt etti, sonra aynı şeyi yapmanın muhtemelen iyi bir fikir olduğunu fark etti.

Apollymi biraz daha yakından incelemek için Nicander'a doğru yürüdü. "Demek Savitar'ın şu anki evcil hayvan projesisin. Neden?"

"Hiçbir fikrim yok leydim."

Bakışlarını spekülatif bir şekilde daralttı. "O adadan kolay kolay çıkmaz. İyi bir nedeni olmadan tanrıların işlerine de karışmaz. Kara Avcı Acheron mu istedi bunu?"

"Bu isimde birini tanımıyorum."

Ama Urian hatırladı. Gözleri onunkilere benzeyen, tanıştığı yarattığı hemen hatırladı. Akraba mıydılar?

"Were-Hunter'ları kim yönetiyor?" "Omegrion'u mu kastediyorsun?"

"O değil. Kurucuları kimler? İlk kan çocukları mı?"

"Kattalakis prensleri. Ejderhalar ve kurtlar."

Bu hâlâ onu yatıştırmışa benzemiyordu.

Önce babasına, sonra da ona keskin bir bakış fırlattı. "Arı Avcıları'nın burada barınmasına izin verip vermemeyi sana bırakıyorum Strykerius. Ne de olsa onlar senin kuzenlerin. Melez oldukları için kanları... ve ruhları seni beslemeli."

Urian'ın düşünmediği bir şey vardı. Ama tanrıça haklıydı. Onlar kimeraydı ve

işaret ettiğinde, onların içindeki ruhu tespit edebiliyordu.

O bebek koparılmak için olgunlaşmıştı ve bunu bilen tek kişi o değildi. Etrafındaki birkaç adamının ağzının suyu akıyordu.

Ama babası buna hemen bir son verdi. "Onlar Eirini Yasası'na bağlı kaldığı sürece biz de bağlı kalacağız."

Lanet olası barış yasaları.

Nicander saygıyla başını eğdi. "Teşekkür ederim. Ve halkımın limanis'i Savitar'ın onayı ve gözetimiyle kurduğunu bilin. Bir Kara Avcı bile onun gazabına uğramadan kutsallığını ihlal edemez. Burası Daimon, Apollite ve Were-Hunter'ın insan aleminde huzur içinde bir araya gelebileceği bir yer."

"Peki ya insanlar saldırırsa?"

Urian'ın sorusu üzerine Nicander'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Huzur içinde gel ya da parçalara ayrıl." Apollymi'ye doğru döndü. "İnsanlar arasında yaşamayı yavaş yavaş öğreniyoruz. Gerçi pek çok Apollit de sizin yaptığınızı yaptı. Yeraltı komünlerine taşındılar. İnsanların haberi olmadan türümüzü gizlice uyaracak işaretlerle ağlar kuruyoruz."

"Tam zamanında," diye homurdandı Archie.

Paris sırtını sıvazladı ama Urian onun sempatik dokunuşuna omuz silkti. Urian onu suçlamıyordu. Artık tüm çocuklarını ve karısını Kara Avcılara kaptırmıştı ve üç de torunu vardı. Yırtıcılarından bıkmışlardı.

Şu anda bu savaşı kaybediyorlardı. Teyzeleri Satara bile, Artemis'in Olimpos'taki tapınağında onun hizmetkârlarından biri olarak Artemis ve Apollo'ya casusluk yaparken edindiği bilgilerle onlara yardım edemiyordu.

Yapabilecekleri daha fazla şey olmalıydı.

Ve Urian'ın bununla işi bitmişti. Ekibine işaret etti ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babası.

Sırıttı. "Her zaman yaptığım gibi, Solren. Dışarı çıkıyorum ve ödeşiyorum."

"Bununla ne demek istiyor?" Nicander portaldan geçip gözden kaybolurlarken sordu.

Apollymi güldü. "Onlar benim Stygian Thánati'lerim. Daimon'ları avlayan Karanlık-Avcıları avlar ve öldürürler."

Stryker gülümseyerek uzak duvardaki süslü silah sergisini işaret etti. "Bunlar öldürdükleri her Avcıdan aldıkları ganimetler."

"Bunun için ödüllendiriliyorlar mı?"

Stryker'ın gözleri bu sorunun aptallığı karşısında kıpkırmızı oldu. "Elbette öyle. Düşmanınızın yok edilmesinden duyduğunuz memnuniyet başlı başına bir ödüldür. Bunu komutanlarından daha iyi kimse anlayamaz."

"Peki liderleri kim?"

"Oğlum, Urian."

Tanıdık bir güçle karşı karşıya geldiklerinde Urian donakaldı.

Ona doğru ilk adım atan Eleni oldu ama Eleni'nin kolunu yakaladı ve başını salladı. "Geri dönmeniz gerekiyor. Her biriniz."

Muhafızlarının altı üyesi de hep bir ağızdan dönüp ona baktı, çünkü verdiği emirler asla böyle değildi.

Özellikle ikinci komutanı Spawn'ın gözlerinde isyan vardı.

Urian kalkanını daha sıkı kavradı. "Ciddiyim. Spawn, oğlumu ve diğerlerini al ve onları geri götür."

Oğlunun gözlerinde de aynı isyanı gördü ama onu sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

Spawn da öyle. Şimdi onu sorgulamaya başlayamayacağı kadar çok kez birlikte savaşmışlardı. "Evet, Kyrios."

Urian geri çekilmelerini engellemek için geride kaldı. Kendisini sendeletecek kadar sert bir patlamayla vurulduğunda henüz gözden kaybolmuşlardı ama bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

"Neden Didymoslu Styxx'in kalkanını taşıyorsun?"

"Taşımıyorum."

Bir başka patlama neredeyse kolunu koparıyordu. "Bu sembolü tanımadığımı mı sanıyorsun!" Ses tonundaki öfke neredeyse kulak zarlarını parçalıyordu.

Urian kendi patlamasını saldırgana doğru gönderdi. Onu göremese de hedefe yakın olduğunu umuyordu.

İşte o zaman Acheron'u gördü. Asasını yere sapladı ve onu kaldıraç olarak kullandı, böylece iki ayağıyla onu geri tekmeleyebilecekti.

Urian tökezleyerek geri çekildi ve kışının üzerine düştü. Ayağa kalkmak için çabaladı ve kopisini tekrar eline almak için güçlerini kullandı.

"Kimsin sen?"

Gururla çenesini kaldırdı. "Urian Strykeros."

Bu onun öfkesini dindirdi. "Thánatago dedikleri kişi."

"Adımı duydun mu?"

Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan Acheron karşısına dikildi. Artık insan görünümünde değildi, tam bir Charonte formundaydı. Boynuzları, kanatları ve benekli mavi derisi vardı.

Sersemlemiş olan Urian nefes alamıyordu. Ona her zaman Apollymi'ye hizmet edenler dışında hiçbir Charonte'nin var olmadığı söylenmişti. Bu piç de neyin nesiydi?

"O kalkanla ve askerlerimi öldürerek bana hakaret ediyorsun," diye hırladı Acheron.

"Karanlık Avcılarınız ailemi öldürerek beni aşağıladı."

"Evlat, bana düşman olmak istemezsin."

Acheron'un tehdidine güldü. "Askerlerini halkımın peşine taktığın anda düşman olarak doğduk."

Hırlayarak, Acheron onu patlattı.

Urian parlayan koluyla onu yakaladı ve patlamaya karşılık verdi. Acheron'un yüzündeki şok paha biçilemezdi. Urian bir savaş çılgılığıyla kılıcını güçleriyle doldurdu ve saldırmaya başladı. Tam saldıracakken bir portal açıldı ve onu yakalayıp Kalosis'e geri çekti.

Babasının ayaklarının dibinde o kadar sert bir şekilde yere çarpıldı ki, tam bir dakika boyunca vücudundaki her kemiğin kırıldığını düşündü.

Babası ağzı açık bir şekilde ayağa kalktı, sonra da yanına koştu. Urian'ın miğferini kafasından çıkardı ve hızla kontrol etti

Apollymi en güzel öfkelerinden birinde ortaya çıktığında onu yaralamak için.

Salonda esen tayfun rüzgârları, orada toplanan Apollit ve Daimon'ları parçaladı ve bağlı olmayan her şeyi uçurdu. İkisine ters ters bakarken beyaz saçları vücudunun etrafında dönüyordu.

"Sen. Yapma. Asla. Saldırma. Elekti'ye. Elekti'ye!" Bu kısa, kırılmış sözler salonda yankılandı.

Babası orada olmadığı için onun neden bahsettiğini bilmiyordu. "Ne?"

Urian'ı işaret etti. "Asla dokunulmaması gereken bir şeye saldırdı. Eğer bir daha Elekti'ye saldırmaya cüret edersen, senden geriye kemik iliğinden başka bir şey kalmayana dek derini yüzdürürüm. Anlaşıldı mı?"

Ne kadar acı çektiği düşünülürse? "Anlaşıldı, Akra." Urian nefes nefese kalmış, ciğerlerini yeniden çalıştırmaya çalışıyordu.

Hâlâ öfke içinde, ortadan kayboldu.

Babası yanağını okşadı. "Ne oldu?"

Urian kolunu göğsüne bastırdı. Kesinlikle kırılmıştı. "Bilmiyorum. O Kara Avcılar'ın lideri. Acheron. Sanırım yarı Charonte, yarı tanrı. Daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen güçleri vardı."

Babası onu kucaklayarak alnından öptü. "Pekâlâ. Hadi seni bir görelim. Ve ondan uzak durduğundan emin ol. Gelecekte, senin ve diğerlerinin alçakta kalmanızı ve Acheron'un görüş alanından uzak durmanızı istiyorum. Hiçbir şey içinizden birini kaybetmeye değmez."

Urian yüksek sesle aynı fikirdeydi ama içi içini yiyordu. Bu işte bir yanlışlık vardı. Her yönden.

Ve ne olduğunu bilmek istedi.

18 Şubat, MÖ 1650

Urian bir kadının ağladığını duyunca kaşlarını çattı. Bu beklediği bir şey değildi. Yüzünü buruşturarak yavaşça yatağından kalktı ve yaralarına rağmen kendini ayakta durmaya zorlayarak kadının görüldüğü yere doğru ilerledi.

Xyn'in Kalosis'teki eski mağarasının ağzından Katra'nın şelalenin yanında tek başına oturup ağladığını gördü.

İlk başta yatağına dönüp onu orada bırakmaya başladı. Bu onu ilgilendirmezdi. Onu kesinlikle ilgilendirmiyordu.

Ama bu hıçkırıklar yürek burkucuydu. İç çekerek ona doğru yöneldi, bunun için kendini her türlü aptallıkla suçlasa da.

"Al."

Kat keskin bir nefesle başını kaldırdı.

Urian mendili yüzünün önünde oynattı. Kadın mendili aldı ve gözlerini sildi. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Sen iyi misin?"

Burnunu yüksek sesle sümkürdü, sonra adamın morarmış ve iyileşmekte olan yaralarla kaplı yarı çıplak vücudunu gözden geçirdi. "Belli ki senden daha iyi."

Bunu tartışmazdı. Yardımcıları için iblislerle çalışan bir Kara Avcı tarafından neredeyse bağırsakları deşiliyordu. Piçler. En kötüsü de göğsündeki büyük kesikti. Yarım santim daha yaklaşırsalardı hedefini bulup onu öldürebilirlerdi.

Kat'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu fark etmişti. Burnunu sildi.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

Düzensiz bir iç çekişle başını salladı. "Hiç gerçekten utandığınız bir şey yaptınız mı?"

Birkaç kez, ama bir tanesi diğerlerinin önüne geçti. "Çocukken annemin en sevdiği yemeği kırdım ve

ikiz kardeşimi suçladı. O zaman bırak da dayağı o yesin."

"Sen tam bir pisliksin."

Urian omuz silkti. "Kardeşlerim bana böyle söylüyor." Paris'in yaptığı şeyler için onu suçlamak konusunda kendi payına düşeni yapmasaydı daha kötü hissedebilirdi. "Her neyse, ne diyordun?"

Katra elini alnına bastırdı. "Ben bir şey yaptım ...annem için bir iyilik yaptım. Şimdi... bu yanılttı ve kendimi çok kötü hissediyorum ve sanırım her şeyi berbat ettim ve bu konuda konuşacak kimsem yok."

Dikkatle onun yanına oturdu. "Evet, hepimiz o yollardan geçtik. Şey, belki orada değil"-kızın oturduğu yeri işaret etti-"ama siz anladınız."

Homurdandı. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum." "Tam olarak ne yaptın?"

"Bir tanrının güçlerini çaldım."

Ondan uzaklaşma dürtüsüyle savaşıırken kaşları havaya kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı.

"Yalan söylemeyeceğim. Bu oldukça sertti."

"Biliyorum!" Tekrar hıçkırmaya başladı.

Urian kendini çok kötü hissetti. "İşte, işte." Onu beceriksizce okşadı.

Kendini onun göğsüne attı, bu da üzerindeki tek giysinin bir şendyt olması nedeniyle durumu daha da garipleştirdi.

Birkaç dakika sonra nihayet kendine geldi ve geri çekildi. "Teşekkür ederim, Urian."

"Bir şey yaptığımdan emin değilim."

"Dinledin." Ellerinin topuklarıyla gözlerini sildi. "Çoğu insanın yaptığından daha fazlası. Ve benim geldiğim yerde bu kadarını yapacak kimse yoktu. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Sorun değil." Kendini yukarı itti ve acı onu keserken inledi.

Kat kaşlarını çattı. "Neden burada tek başınasın?"

Urian omuz silkerek ona gerçeği söylemek istemedi. Kendi ailesinin yanında kendini rahat hissetmiyordu. Aslında hiç hissetmemişti. Paris'in Davyn'i vardı. Babası zar zor tahammül edebildiği üç kadınla birlikte yaşıyordu. Archie ailesinin ölümünden sonra psikoza girmiş ve çoğu zaman bir seks partisinde kalmıştı. Diğerleri yalnız olduğu için ona acıyordu.

Ve istediği tek kadın insan diyarında yaşıyordu ve buraya girişi yasaklanmıştı. Bu yüzden Xyn'e olabildiğince yakın kalmaya çalışıyordu. Bu da eğer onunla yatamıyorsa onun yatağında uyumak anlamına geliyordu.

En azından burada, babasının artık yemeklerinden birinin onu ellemesiyle uyanmak konusunda endişelenmesi gerekmiyordu.

Kat onun bağlanmamış saçlarını incelerken kaşlarını çattı. "Gah, sana bakmak beni korkutuyor."

"Vay be, teşekkürler," dedi alaycı bir tavırla. "Egomu güçlendirmenin bir yolu."

"Özür dilerim. Bana başka birini hatırlatıyorsun."

Her neyse. Urian mağarasına doğru geri dönmeye başladı. Ama Katra ona seslenmeden önce fazla uzaklaşmamıştı.

"Hey, Uri?"

Ona bakmak için durakladı.

"Kara Avcıların bilmediğiniz bir zayıflığı daha var."

"Ve bu?"

"Eğer iki tanesini savaşmak için bir araya getirirseniz, birbirlerini zayıflatırlar."

Şaşırmış bir halde ona baktı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" "Çünkü onlar manipüle etmek için piyon olarak yaratıldılar ve

benim için çok değerli birini kontrol ediyor. Ve onlar yüzünden acı çekmesinin adil olmadığını düşünüyorum. Kara Avcıların öldürüldüğünü görmek istemesem de, onlar yüzünden acı çekmesinden daha çok nefret ediyorum. Her ne kadar bunu durdurmak istesem de yapamam. Ama eğer yaparsan..."

Urian onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. Bundan daha fazlası vardı. Bunu tüm içgüdüleriyle biliyordu. Bunu ona neden şimdi söylesin ki?

Tabii...

Tabii bunun suçluluk duygusuyla bir ilgisi yoksa. "Sebebi sensin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Urian parçaları zihninde bir araya getirirken inanamıyordu. "Bir tanrıyı kurutmanı sağlayan o gler... bir şekilde Karanlık Avcıları'nı yaratan glerle aynı, değil mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Yüzündeki dehşete düşmüş ifade bunu doğruluyordu. Gözlerindeki suçluluk.

"Sen de bunu yapmak istememiştin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Hepimiz hata yaparız, Urian. Hayatımızın geri kalanını bu hataların bedelini ödeyerek geçirmek zorunda olmasaydık, dünyanın ne kadar inanılmaz bir yer olacağını hayal edebiliyor musun?"

Bu sözler onun ruhunun derinliklerine işledi ve tam da istediği gibi bir etki yarattı. "Yetişkinliğe hoş geldin prenses. Hayatlarımızda artık yataklarımızın altındaki canavarları korkutacak ebeveynlerimizin olmadığı zamana. Aksine, herkesin yatağının altında yaşayan canavarların biz olduğumuzu fark ederiz."

MS 1 Haziran 780

"Xyn!" Urian ejderhasını ararken neredeyse histerik bir haldeydi.

Ondan hiçbir iz yoktu. Bütün gece randevu yerinde beklemişti ama kız hiç görünmemişti. Bu yüzden yapmaması gereken şeyi yapmıştı.

Çardaklarına gel.

Görünüşe bakılırsa, çok uzun zamandır buraya gelmemişti. Kalın bir toz tabakası her şeyi kaplamıştı. Yatağı bile. Ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Titiz bir temizlikçiydi.

Bu sefer not yoktu. Hediye yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir iz bırakmadan gitmişti.

Tek kelime etmeden.

Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Sarraxyn bunu ona yapmazdı.

Yapmazdı.

Evrendeki tüm yaratıklar arasında, onun kendisine ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu. Güvendiği tek şeyin o olduğunu. Onun tek şefkati. Ve eğer o burada değilse ve burası bu durumdaysa, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Ölmüştü.

Dizlerinin bağı çözüldü. Urian hıçkırıklara boğulurken yere yığıldı. Tüm ölümler arasında, ki hayatı boyunca çok fazla ölüm olmuştu, bu en katlanılması zor olanıydı. Yumruğunu ağzına bastırdı ve dişlerini ağzına geçirdi. O nasıl gitmiş olabilirdi?

O anda ona katılmak istedi. Gerçekten de katılmamak için tek bir neden bile düşünemiyordu. Bu noktada ne için savaşıyordu?

Bu laneti kırmak için hiç umutları yoktu. Gün ışığını görmek için. Babası bunu düşündüğü için bile aptaldı. Lanetlenmiş ve lanetlenmişti. Sonsuza dek karanlığa sürülmüştü.

Gözlerini kapatarak Geras'ın bir Kara-Avcı'nın ellerinde can verişini izlediği geceyi düşünmemeye çalıştı. Ona zamanında ulaşamadığında oğlunun yüzündeki acı dolu ifadeyi. Toz haline gelmeden bir an önceki o panik ve korku.

Ya da çok uzun zamandır ruhsuz olan Nephele.

Kendinden geçtiğinde tam yanında oturuyordu. Urian bugüne kadar, yenilenmesi gerektiğine dair işaretlere karşı dikkatsiz olup olmadığını ya da bunun bir çeşit intihar olup olmadığını bilmiyordu. Eğer öyleyse, bunu yapan tek Daimon o değildi. Bu o kadar yaygındı ki, bunun için bir isim bile vardı -untribó.

Devam edemeyecek kadar yoruldukları o an. Sesler onları yıprattığında ve çevrelerindeki ölümüleri dayanabileceklerinden daha fazla olduğunda.

Tıpkı şu anda onun gibi hissettiklerinde. Hayat çok acımasızdı ve onlar da pes ettiler.

Urian dizlerini kaldırarak başını kollarıyla kavradı ve ağladı. Kendisi için değil ama sevdikleri için. Tanrım, çok acıyordu. Çok derin.

Ve bundan çok yorulmuştu.

Şimdi nasıl umut edebilirdi? Nezaketinin ve iyiliğinin son kırıntısı da gitmişti.

Onsuz, hiçbir şeyi yoktu. O bir hiçti.

Vücudu titrerken, bulanık bir görüşle eli ve ön kolu boyunca karmaşık bir desenle işlenmiş dakruon dövmesine baktı. Sevdiği herkesin ölümünü simgeleyen siyah gözyaşı damlaları. O kadar çok vardı ki.

Şimdi bir tane daha olacaktı.

Bakışları kalkanındaki anka kuşuna yöneldiğinde kesik kesik bir nefes aldı. Aynı işareti pazılarında da taşıyordu.

Onun totem hayvanı. Bundan da yükseleceğim. Nasıl olacağını bilmesede. Nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Ama yapacaktı.

Xyn onun kıcını tekmeleyen ilk kişi olurdu.

Bizler savaşçıyız.

Ve ejderhası onun kalbini güçlülerin en güçlüsü dışında hiçbir şeye vermezdi. "Beni kıramazsın," diye fısıldadı. "Ben zaten paramparça oldum."

3 Ekim, MS 801

Spawn, Paris ve Davyn Urian'ın karşısında oturmuş etraflarındaki ilgi çekici kalabalığı izliyorlardı. Özellikle Varegler ilgilerini çekmişti, çünkü gruptaki en güçlü ruhlardan bazılarına sahip oldukları biliniyordu.

"Rusların tecavüz edip yağmalamaları gerektiğini sanıyordum," diye mırıldandı Spawn sinirli bir şekilde, onların dostça bir arkadaşlık içinde eğlenmelerini izlerken.

Paris homurdandı. "Her zaman Kassandrian olabilirsiniz. Söylemem." Kassandrianlar Daimonların her türlü edep ve ahlaktan yoksun bir koluydu. Kimi ya da neyi avladıkları umurlarında değildi. Çocuklar ve hamile kadınlar bile adil bir avdı. Ve geri kalan herkes için dışlanmışlardı.

Bu da Paris'in şaka yaptığı anlamına geliyordu.

Hiç kimse bir Kassandrian'a katlanamazdı. Hamile bir kadını ya da çocuğu avlamak onlar için yasaktı. Sürgün edilirler ve hemen dışarı atılırlardı. Tıpkı bir Trelos gibi. Tek fark, bir trelosun davranışlarını kontrol edememesiydi. Bir Kassandrian ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sadece umurlarında değildi. Kendi küçük bencillikleri dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gerçekten de iğrenç yaratıklardı.

Beslenme şekilleri nedeniyle de kötü kokuyorlardı.

Urian onların dünyasında pek çok şapka takardı. Bir savaşçı olarak Spathi sayılırdı ve grupları savaşa götürdüğü için Rigas'tı. Öncelikle Kara-Avcıları ve onlara hizmet eden Dublörleri hedef aldıkları için, bu onu ve askerlerini Dikisi Daimonları yapıyordu.

Ancak masada kendisiyle birlikte oturan üç Daimon dışındaki herkesin bilse onu küçümseyeceği iki unvan Anaimikos ve Akelos unvanlarıydı. Akelos Daimon'du.

Sadece yozlaşmış insan ruhlarını avlıyorlardı. Bu türler genellikle kendi türlerini trelos Daimonlara dönüştürmelerine neden oluyordu. Anaimikoslar ise Davyn gibi Paris'ten beslenenlerdi. Diğer Daimonlarla beslenen Daimonlar. Hiç öldürmeyenler. Ruhları ortaklarıyla paylaşırlardı.

Kardeşinin Davyn'le yaşadığı şey aslında çok tatlıydı. Davyn yemek için öldüremezken, Paris'i korumak için öldürebilirdi. Hiç tereddüt etmeden ve aşırı bir önyargıyla.

Ve bundan bahsetmişken...

Urian yaşamak için öldürmeyi umursamıyordu. Aradıkları Apollitler içeri girerken güçlerinin arttığını hissetti.

Apollo'nun diğer soyu. İki oğul. Biri zaten Daimon'du ama diğeri de listelerindeydi.

Spawn'a bilmiş bir bakış attı. "Nasılsın?" "Şarj olmaya dayanabilirim."

"O zaman Daimon'u alabilirsin."

Kalkmaya başladıklarında bir İskandinav onlara yaklaştı. "Gidiyor musunuz?"

Urian başını salladı.

İri yarı, iri yarı, siyah saçlı adam sırttı. "Hey, Wulf! Bu tarafa!"

Bir başka iri İskandinav, Urian'ın yanından geçerken başını ona doğru eğdi. "Yeter, Erik Tryggvason! Tanrılar aşkına, çok gürültü yapıyorsun kardeşim."

Urian onları görmezden gelerek avının peşinden gitti.

7 Ekim 1988

Urian'ın başı gittikçe daha yüksek sesle bağırarak sesler yüzünden çarpıyordu. Öyle bir vuruyordu ki, sanki çıldırmak ve delirmek üzereymiş gibi hissediyordu. Bir çatının kenarında dururken parmak uçlarını şakağına bastırdı, kenardan atlayıp acısına son vermek istiyordu.

Böyle geceler...

Gerçekten kolay olurdu.

Özellikle de soğuk rüzgârın süveterini ve uzun deri ceketini kırbaçlaması.

Gözlerini hızla kırıştırarak başını salladı ve kendini odaklanmaya zorladı. İç çekerek yangın merdiveninden aşağı atladı ve tam binaya girmek üzereydi ki aniden neredeyse hedeflerinden birinin üzerine düşüyordu.

Kadın irkilerek başını kaldırdı ve yüzünü siper etti.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Şaşkınlıktan ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemez bir halde, mükemmel yontulmuş bir yüze yerleştirilmiş bir çift koyu kahverengi göze baktı. Altın sarısı saçları şık bir şekilde kesilmişti ve yüz hatlarını garip bir şekilde elf gibi gösterecek şekilde çerçeveliyordu.

Yakından bakınca ufak tefek ve çelimsiz görünüyordu. Düşündüğünden çok daha gençti ama yine de yetişkin bir kadındı.

Ve kızardı.

"Özür dilerim! Gizlice kaçan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum." Urian kaşlarını çatı.

"Ne?"

Burnunu çok sevimli bir şekilde kırıştırarak pencereleri işaret etti, sonra öne doğru eğilerek fısıldadı. "Arkadaşlarımla buluşmak için sokağa çıkma yasağını gizlice geçiyorum. Eve erken gelen bir erkek arkadaştan ya da kocadan mı kaçıyorsun?"

Onun küstahlığına güldü. "İkisi de değil."

"Lütfen bana sapık ya da hırsız olduğunu söyleme." "Pek sayılmaz!" Gerçi... onu takip etmek için buradaydı. Şimdi Düşündü de, bu biraz sapıkça bir şeydi. Belki de çok erken konuşmuştu.

"O zaman neden yangın merdivenindesin?"

Kahretsin... geçerli bir bahaneye ihtiyacı vardı. "Um. Test ediyorum." "Test mi ediyorsun?"

"Evet. Şehir için çalışıyorum. Ve... çalışır durumda olduklarından emin olmak için güvenlik kontrolü yapıyoruz. Anlarsınız ya? Arızalı olamazlar."

Güldü. "Çok saçmalıyorsun!" "Sana bunu düşündüren ne?"

"Gece yarısı ve sen bir Bond kötü adamı gibi giyinmişsin." Şeytani bir kıkırdama çıkardı.

Urian ondan nefret etmek istiyordu. Buraya onu ve ailesini öldürmek için gönderilmişti.

Hepsini.

O, kız kardeşleri ve annesi Apollo'nun yaşayan son soyuydu. Yüzyıllar boyunca avlanıp öldürdükten sonra sonunda başarmışlardı. Son birkaç tanesinin izini sürmüşlerdi.

Ve bu...

"Ben Phoebe Peters, bu arada." Ona elini uzattı.

Tanrı aşkına, bana adını söyleme! Onu öldürmek için buradayken bu çok yanıltıcı. "Urian." Aptal gibi elini bile sıktı.

Ben bir moronum. Çünkü o minicik ele dokunduğu an, ne kadar yumuşak olduğunu fark etti. Ne kadar narin.

Ne kadar güzel kokuyordu. Bu en yasak meyveden bir parça tatmayı ne kadar çok istiyordu. Özellikle de kız ona sevimli bir sırıtışla baktığında.

Mahvoldum.

Ve öyleydi. Özellikle de dudağını ısırığında ve dişlerinin en küçük parıltısını gördüğünde.

O senin dűşmanın.

Yine de öyle hissetmiyordu. Vűcudu da ona dűşmanıymıř gibi tepki vermiyordu. Aslında, hayatında hiç olmadığı kadar sertti.

"Tanıřtıđımıza memnun oldum Urian." Parmak uçlarında yűkseldi, onu ptű ve sanki onun ne kadar lűmcűl olduđuna dair hiçbir fikri yokmuř gibi ortadan kayboldu.

Onu kovdu! Tamamen sersemlemiş bir halde kızın nereye gittiğini anlamaya çalıştı ama kűk zeki tavşanı yankılanan becerileriyle yere akılmıştı.

Lanet olsun. Sadece lanet olsun.

Bunu kesinlikle rapor edemezdi. Babası onu duvara yapıştırırdı.

31 Ekim 1988

Urian, Phoebe ve kız kardeşi Nia'nın peşinden gidiyordu. Nereye gittiklerinden emin değildi. Londra sokakları bu gece çok kalabalık değildi. Trafiğin arasına karışan hafif müzik tınları duyulabiliyordu.

Doğduğu eski dünyadan çok farklıydı.

Kadınlar köşeyi henüz dönmüşlerdi ki önlerinde bir gölge belirdi.

"Hey, çantalarınızı bize verin!"

Bıçaklarla silahlanmış iki gölge daha arkalarından geldi. Dehşete kapılan Phoebe ve Nia itaat etmeye çalışıyorlardı ama o kadar şiddetli titriyorlardı ki zorlukla itaat edebiliyorlardı. Bu da saldırganın sabrının tükenmesine neden oldu.

Phoebe'ye tokat attı.

Öfkelenen Urian kendini durduramadan içeri daldı. Ulaştığı ilk kişiyi etkisiz hale getirdi. İkincisini duvara yapıştırdı ama Phoebe'ye tokat atan kişi onu bıçaklamaya cüret etti.

Bıçakla onu!

Öfkesi arttıkça tıslayan Urian bıçağı yanından çekti, döndü ve adamı boğazından yakaladı. Adamı duvara yapıştırdı ve Nia çığlık atıp ona halka açık bir yerde olduklarını ve bunun iyi bir fikir olmayabileceğini hatırlatmasaydı şahdamarını koparacaktı.

Phoebe öne atıldı. "Urian, değil mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım! Teşekkür ederim!"

Görünüşleri birbirine benzeyen, ama o kadar da güzel olmayan bu iki adama Nia ağzı açık baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Onunla birkaç hafta önce tanıştım." Ona şeytani bir sırıtış attı. "Rastgele bir şekilde karşılaştık."

"Bu gece ona rastladığınıza kesinlikle sevindim."

"Evet, ben de." Gülümsemesi ısı ısı oldu ve içinde bulunduğu acıya rağmen vücuduna garip şeyler yaptı. "Sen benim kahramanımsın, Urian!"

Ve o daha ne demek istediğini anlamadan, kız onu öptü. Bu sıradan bir öpücük değildi. Onu ateşe verdi.

Açıklamaya bile başlayamadığı nedenlerden ötürü, kızın tadı evi gibiydi. Geri çekilerek ona baktı.

Ta ki polis sirenlerini duyana kadar.

Kahretsin! "Gitmem gerek."

Nia bön bön baktı. "Yaralanmışsın."

Önemli değildi. Urian karanlığa doğru geri adım attı ve Phoebe'ye son bir kez bakmak için bir saniyesini ayırdı. Ay ışığında nefis görünüyordu.

O zamana kadar, hayatın ne kadar değerli olduğunu ona hatırlatacak Xyn olmadan ne kadar hissizleştığını fark etmemişti. Her şeyin ne kadar güzel olabileceğini.

İnsanlarla yapmak zorunda olduğu ruh değişimini unutun.

Onun öpücüğü psuché'ydi, yaşamın nefesi.

Ne yazık ki onu öldürmek zorunda
kalacağım.

15 Kasım 1988

"Tamam, şimdi bu ürkütücü olmaya başladı. Beni takip mi ediyorsun? Uzaklaştırma emri çıkarmayı düşünmeli miyim?"

Urian, binasının yakınındaki ara sokakta dururken Phoebe onu arkasından yakalayınca donakaldı. Mizahı ve cesareti onu şaşırtmıştı. Onun söz konusu olduğu durumlarda hiç kimse bu kadar ileri gitmezdi. Çoğu kişi ona doğru bir bakış atsa altına işerdi. "Benden korkmuyor musun?"

"Olmalı mıyım? Yani... yasaklama emri konusunda şaka yapıyordum ama bir avukat çağırmalı mıyım?"

Güldü. "Benim bir Daimon olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Sonunda bu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Hatta bir adım geri çekildi. "Sen misin?"

Ona dişlerini göstermek için ağzını açtı. Cesur bir çocuk gibi, onlara dokunmak için uzandı.

"Benimkiler o kadar büyük değil. Sence babam insan olduğu için mi?"

Vay canına... Onun cesaretine inanamıyordu. "Benden gerçekten hiç korkmuyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "İnsanları severim. Daimon'ları bile."

En çok da bu onu şaşırttı. "Çoğumuzla tanıştın, değil mi?"

"Pek değil. Tanıştıklarımın çoğu beni öldürmeye çalıştı. Ama sen benim hayatımı kurtardın.

Şunlar. Sen onlardan biri değilsin, değil mi?"

O da kesinlikle onlardan biriydi ve yine de kızın masumiyetiyle ilgili bir şey uzanıp çoktan öldüğünü düşündüğü kalbine sarıldı.

Daha da kötüsü, bu onu garip bir şekilde ona karşı korumacı yapıyordu.

Garip bir şekilde ona Nephele'yi ve Theo'nun ölümünden sonra kendisine miras kalan yeğenini hatırlatıyordu. Dikkatle baktığı ve göz kulak olduğu bir kızdı.

Acheron'un piç avcıları tarafından katledildi. "Ben kesinlikle geceleri ortaya çıkan bir şeyim."

Onun kötü çift anlamlılığına güldü. "Biliyorsun, bu tür cümleler seni arkadaş zonuna sokar."

Ona en çekici sırıtışını verdi. "Öyle mi?" "Hem de çok!"

Onu kızdırmayın! O daha bir bebek!

O binlerce yaşındaydı. Onun kadim yaşına kıyasla, o sadece beş dakikadır hayattaydı. Büyük bir abartı ama aslında değil. Her şey düşünüldüğünde adil bir karşılaştırmaydı.

Ama yine de ne kalbi ne de bedeni onu dinledi.

İmkânsızı istiyorlardı.

Onunla.

Sen bir aptalsın!

Bunu tartışmak mümkün değildi. Özellikle de kız ona uzandığında. Yapabileceklerinden korktuğu için hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Döndü ve koşmaya başladı.

Phoebe adamın aceleyle uzaklaştığını görünce kaşlarını çattı. Tekrar. Bu en lanet şeydi. Bir yandan her zaman ilgileniyor gibi görünüyor, diğer yandan da yeni doğmuş bir tay kadar ürkek davranıyordu.

Erkekler! Onları asla anlayamazdı. Hepsi çok tuhaftı. Kız kardeşleri haklıydı. O kırık Y kromozomuyla ilgili bir şeydi.

Başını sallayarak içini çekti ve geçici olarak kaldıkları apartman dairesine girdi. Zaten tek yaptıkları da buydu. Gerçek bir evi olduğunu hiç hatırlamıyordu.

O ve kız kardeşleri Apollo'nun soyundan gelen son kişiler oldukları için doğduklarından beri avlanıyorlardı. Onları öldürürlerse Apollite lanetinin sona ereceğini düşünen her türlü Daimon ve iblis tarafından.

Ne kadar aptalca değil mi?

İçinden bir ses annesine Daimon'dan bahsetmek istiyordu. Geçmişte olsa, bunu hiç düşünmeden yapardı.

tereddüt. Ama Phoebe bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu.

Hemen gidiyorlar. Toplanmaya bile vakit bulamadılar. Annesi ve babası inanılmaz derecede paranoyaktı. Tek yaptıkları boynundaki ilmiği sıkmaktı.

Bütün boyunlarını.

Ya seni avlayanlardan biriyse?

Ama o zaman neden onları kurtarsın ki?

Hayır. Buna inanmadı. Onda nazik ve tatlı görünen bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama Phoebe ona her baktığında farklı bir şey görüyordu.

O bir canavar değildi.

Urian...

Kelimeleri bulamıyordu. Ama onu tekrar görmek istiyordu.

Urian babasının bakışlarıyla karşılaştığında içini çekti, Stryker ise tahtında hoşnutsuz bir öfkeyle oturuyordu. "Onlara ulaşmak sandığın kadar kolay değil. Çok fazla güvenlik altındalar."

Babasının burun delikleri seğirdi. "Daha fazla adam alın! Ölmelerini istiyorum!"

"Şu anda daha düşük bir profilde kalmayı tercih ediyorum. Bu sadece bir zaman meselesi."

Babası aslında ona hırladı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Urian.

Çok uzaklardan geldik ve çok yakınız."

Babasının dönen gümüş bakışları altında kıllanma isteğini bastırdı. "Başarısız olmayacağım."

Üstelik düşmanları her zamankinden daha yakındı. Helios, kendisi, kardeşleri ve tüm çocukları Daimon oldukları için artık ölü sayılmalarına rağmen hâlâ Apollo'yu alt etmeye çalışıyordu.

Urian nedenini bilmiyordu, belki de kin dışında. Ama kavgadan ve oyunlardan yorulmaya başlamıştı. Babasını selamlayarak oradan ayrıldı ve eve doğru yola koyuldu.

Davyn onunla büyük salonun dışında, sokakta karşılaştı. "İyi misin?"

Hayır, ama şu anda arkadaşına sır vermek istemiyordu. "Peki."

"İyi görünmüyorsun."

Davyn bilirdi.

Urian ona alaycı bir bakış attı. "Neden beni rahatsız ediyorsun?" "Seni kızdırmak hoşuma gidiyor. Ayrıca, yüzündeki ifadeyi biliyorum.

yüz."

"Ne bakışı?"

"Birine sahip olduğunu söyleyen."

Urian dehşet içinde kıvranırken olduğu yerde durdu. Bu kimsenin bilmesine izin veremeyeceği bir sırdı. Davyn'in bile. "Pardon?"

"Beni duydun. Kim o?"

Urian başını salladı. "Yanılıyorsun. Benim kimsem yok."

Davyn kolunu yakaladı ve onu yerinde tuttu. "Yapma, Urian. Konuştuğun kişi benim. Tıpkı Paris'in nasıl tepki vereceğini bilmediği için babana bizden bahsetmeye korktuğu zamanki gibi. Tıpkı senin Xyn'den kimseye bahsetmeye korktuğun zamanki gibi. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. O kim?"

Lanet olsun.

Davyn küçük bir gelincikti ve ne zaman böyle bir şeyle karşılaşsa kafayı takardı. Ya Urian ona anlatacaktı ya da hiç huzuru olmayacaktı.

Etrafına göz gezdiren Urian keskin bir nefes aldı. "Bunu kimseye söyleyemem. Sana bile."

"Seni mutlu ediyor mu?"

Acı acı güldü. "Bilmiyorum. Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Ama sanırım asıl soru, hayatta herhangi bir şeyin insanı gerçekten mutlu edip etmeyeceği."

"Hayır, Uri, soru bu değil. Asıl soru, onsuz yaşayabilir misin?"

Urian kolundaki ve elindeki, yüzyıllar boyunca sevdiği ve kaybettiği tüm insanları işaret eden gözyaşı damlalarına baktı. İkizi de dahil. Tüm kayıplar arasında en çok Paris'inki canını yakmıştı. Hâlâ bunu düşünmeye dayanamıyordu.

Ve bu ölümün Davyn için ne kadar zor olduğunu biliyordu. O geceye kadar Davyn başka bir kocayı asla kabul edememişti. Başka birini bulmayı hiç denememişti bile.

Çünkü kimse Paris'in yerini tutamazdı.

Her ölüm bir iç yara olmuştu. Her biri Urian'ın hayatta kalabileceğini hiç düşünmediği, kalbine saplanan bir kesikti.

Yine de buradaydı.

Uyuşuk ve değil.

Lanet olsun sana, hayat. Cehenneme kadar yolun var.

"Gerçekten bana bu yorumu mu yapmak istiyorsun?"

Davyn elini Urian'ın dövmelerinin üzerine koydu ve sertçe sıktı. "Peki ya buna ne dersin Urian? Halkın için yaptığın onca fedakârlıktan sonra, hayatın boyunca kaybettiğin onca şeyden sonra, sonunda seni kurtarması için göklerin bir melek göndermesini hak etmiyor musun sence?"

29 Kasım 1988

Gece yarısı, Urian Phoebe'nin yatak odasının penceresine vurdu.

Pembe bir yatakhane gömleği ve kalın sarı bir bornoz giymiş olan kadın, perdeleri araladığında onu karşısında gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra hemen bir ciyaklama sesi çıkardı ve saçını kontrol etmek için aynaya koştu.

O dışarıda beklerken.

Şaşkınlık içinde onun hızla saçlarını taramasını, diş telini çıkarmasını ve ardından koltuk altlarını koklamasını izledi. Sonra onu görebileceğini hatırlayarak elleriyle yüzünü kapattı ve utanmış gibi göründü.

Onun maskaralıklarına gülüyordu. Gerçi bunları neden bu kadar komik bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kendisi ve türdeşleri göremezken onun yansımaları görebilmesine şaşırdığını söylemeye gerek bile yok. Yarı insan olduğu için olsa gerek, Apollite lanetinin bu kısmına sahip değildi.

Yavaşça pencereye doğru ilerledi ve pencereyi açtı. "Bana az önce yaptığım şeyi görmediğini söyle."

Urian tekrar güldü. "Merak etme. Bir şey kokladığını görmedim."

"Aman Tanrım!" Bunu sonsuz bir döngü içinde tekrarlamaya başladı.

Ona kaşlarını çatı. "Seni kırdım mı? Böyle sıkışıp mı kaldın? Seni o çıkmazdan kurtarayım mı?"

Durdu ve yüzünü ona döndü. "Ne oldu?" "En azından bu işe yaradı."

Başını eğerek ona baktı. "Neden hâlâ yangın merdiveninde duruyorsun?"

"Başka seçeneğim yok. Beni içeri davet etmediniz."

"Oh." Sonra onu gözler genişletilmiş Hatta daha fazla olarak onun bir Daimon olduğunu hatırladı. Etrafına baktı

Sanki protokolü çiğneyip çiğnememeyi tartışıyormuş gibi bir an için odadan çıktı. Sonunda dudağını ısırdı ve "İçeri gelin" diye fısıldadı.

Urian yavaşça onun yatak odasına girdi. Başka birinin evine girmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir Daimon olarak, pek çok yere rastgele girme şansı olmamıştı. Sadece kamu malı olanlara ya da arkadaşlarının ve ailesinin evlerine girebiliyordu.

Bu, daha önce bulunduğu her şeyden çok farklıydı. Tans ve pembelerle dekore edilmişti, çok ...

Kadını.

Duvarları dolduran erkek gruplarının posterlerine kadar. "İlginç duvar kâğıtları. Duran Duran mı?"

" 'New Moon on Monday' tüm zamanların en sevdiğim şarkısı. Onları sever misin?"

Pek sayılmaz. "Daha çok Krokus'un 'Screaming in the Night' ya da 'Eat the Rich' veya Sex Pistols'ın 'Anarchy in the UK' tarzında bir adamım."

Başını salladı. "Ah, bu mantıklı. Daimon olmak falan."

Kapısı keskin bir sesle çalındı. "Pheeb?" Ona sessiz olmasını işaret etti. "Evet, anne?" "Kiminle konuşuyorsun?"

Koşarak kapısına gitti ve kapıyı kırarak açtı. "Kendim. Kusura bakmayın. Ben yatmaya gidiyorum. Seni ayakta tutmak istememiştim. Seni seviyorum." Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da kapıyı kapatıp kilitledi.

Radyosunu açmak için küçük bir mola verdikten sonra Urian'a döndü ve onu kapıdan olabildiğince uzağa çekti.

Bu kadar az şey giymişken ona bu kadar yakın olmak kalbini çarptırıyordu. Ve yurt gömleğinin altında bir şey giyip giymediğini merak etmekten kendini alamadı...

Orada, loş ışıktaki durdular. Aralarında neredeyse bir el genişliğinde mesafe varken birbirlerine dokunmuyorlardı. Urian ellerini iki yanında tutuyordu ama yine de vücudunun her santimini kendi elleriyle hissedebiliyordu. Kadının varlığı o kadar canlıydı ki sanki her yeri okşuyordu.

Kara gözleri ona merak ve heyecanla bakarken ışıldıyordu. Bu kadar uzun süre yaşamış ve babası adına bu kadar kötülük yapmış birinin, bu gözlerde aniden yeniden doğmuş gibi hissetmesi ne kadar garipti.

Olduğundan başka bir şey olarak yeniden yaratıldığını hissettim.

Yaşamak için masum insanları öldüren bir canavar.

Yine de Phoebe korkulacak bir Daimon ya da nefret edilecek bir iblis görmedi.

Phoebe bir adam
gördü. Bir
kahraman.

Tanrım, nasıl da öyle olmak istiyordu. Başkalarının içindeki iyiliği görmeyi, onları ne kadar kötü olduklarını bilse bile. Uzun zamandır bu dünyada yürüyen, acı çeken, ağrıyan ve kaybolmuş, paramparça, duygusuz kabuktan başka bir şey olmak. Terk edilmiş ve unutulmuş olmaktan daha fazlasını hissetmek istiyordu.

Birinin parçası olmayı istemek.

Sevilmek ve sahiplenilmek.

Biri gerçekten umursamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Ona ya da hâlâ insan olan parçasına karşı koyamayan adam, son yaşam çizgisine uzandı ve tek gerçek psuché için onu göğsüne çekti.

Phoebe daha önce hiç hayal etmediği bir tutkuyu tadarken gözlerini kapadı. Nia'nın annelerinden sakladığı kitaplarda okuduğu şey buydu. Şairlerin kâğıt üzerinde yakalamaya çalışırken deliye döndükleri şey. Hollywood'un asla tam olarak yakalayamadığı tutku.

Güzel Daimon'unun tadının ve kokusunun tadını çıkararak uzandı ve beyaz-sarı saçlarını serbest bırakarak omuzlarına dökülmesini sağladı. Sonra ellerini saçlarına gömdü.

Kutsal cennet! Karşılaştırılamayacak kadar muhteşemdi! O sert, bilenmiş beden kendi bedeninin etrafında esnediğini hissettikçe her yanı alev alev yanıyordu.

Onu kaldırıp sırtını duvara yaslarken dudaklarını boğazına gömdü.

Phoebe bacaklarını yerden kaldırdı ve tüm vücudu ürperirken bacaklarını adamın beline doladı.

Kız yanıyordu. Ta ki adam dişlerini boynuna geçirene kadar. Bunu yaptığı anda, vücudu tarif edilemez bir zevkle patladı. İlk orgazmının gücüyle sarsıldı.

Urian onun zevkini tadarken homurdandı. Bu tatlılıktan daha fazlasını isteyerek, elini gömleğinin altından ve külotunun elastik bandının altından tatlı neme doğru kaydırды, böylece onu okşayabilir ve beslenirken parmaklarını sürmesine izin verebilirdi.

Adam onun üzerinde sihir yaparken Phoebe inledi. Daha fazlasını isteyerek onu ısırarak için hamle yaptı.

Urian hemen geri çekildi. "Hayır!"

Nefes nefese ve titreyerek odanın diğer tarafına doğru adım attı. Ne yapacağını şaşırmış bir halde kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden durdun?"

"Beni ısıırırsan bir Daimon olursun." Alnındaki teri sildi. "Sen beni besleyebilirsin ama ben seni besleyemem."

"Bu hiç adil değil."

"Kalosis'e hoş geldiniz," dedi acı acı. "Ben burada yaşıyorum." Pencereye doğru yöneldi.

"Urian, bekle!"

"Hayır, Phoebe." Kapısına doğru baktı. "Bu bir hata. Dokunduğum her şeyi yok ediyorum. Ve seni yok etmek istemiyorum."

Artık değil. Babası bu yüzden onu öldürse bile. Ve öldürürdü de.

4 Mart 1989

Stryker ofisinde öfkeyle volta atıyordu. O hepsinin canına okurken komutanları orada toplanmıştı.

Urian da dahil.

"Onlar ölümlü. Sadece Apollitler. Hades aşkına, nasıl oluyor da en iyi saldırı ekiplerimden kaçmaya devam edebiliyorlar? Siz İlluminati'siniz, değil mi?"

Allegra ve Trates arkalarını döndüler.

Urian onun bakışlarını irkilmeden karşıladı. Bunun sebebi çoğunlukla kendisiydi. Babasının Phoebe'nin peşine gönderdiği Daimonlardan ikisini bizzat öldürmüştü. Ama bunu ona söyleyecek değildi.

Babası onu oracıkta deşerdi.

Onlara karşı dudaklarını büktü. "Çekilin gözümün önünden!"

Urian kapıdan çıktı ama Trates onun koluna girmeden önce değil.

"Neden başarısız oluyorlar?"

Urian, Trates'e onları öldürdüğü gerçeğinden başka bir neden söylerken omuz silkti. "Jefferson Peters'ın çok fazla kaynağı var. Hepsini kızlarını korumak için harcıyor."

Trates başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hayat nadiren yapar." Ve bu yetersiz bir ifadeydi. Özellikle de son zamanlarda. Hayatıyla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Her türlü yalanı yaşıyor ve etrafındaki herkesten saklanmak zorunda kalıyordu.

Apollymi. Babası.

Davyn bile.

Ne zaman Phoebe'den uzak kalsa, hayatını bu tür bir kaosa sürüklediği için akıl sağlığından şüphe etmeye başlıyordu. Peki ne için?

Birlikte uyumamışlardı bile.

Sonra tam başları koparıp atacağına kendini ikna etmişken, onu gördü ve tüm mantığı kaçtı. Bir gülümseme. Bir kaş çatma.

zlmşt.

Ve gözyaşları onu kesinlikle mahvetti.

Boku yedim.

İ geçirerek portala adım attı ve Zürih'e doğru yola ıktı. Phoebe kısa bir süre önce yeni adresini içeren bir Vax notu göndermişti. Ailesi ne yaptığını bilseydi onu öldürürdü.

Onların güncellenmiş adreslerini, hepsini öldürmeye çalışan grubun liderine gönderdiğini.

Ama bu her ikisinin de almak istediği bir riskti.

Urian portaldan çıkıp Zürih'e varır varmaz ceketini düzeltti. Saati kontrol etti.

"Al bakalım, seni küçük mürekkep lekesi."

Bir Kara Avcının onlar için bulduğu ve sevimli olduğunu düşündüğü o sevimli küçük hakareti duyunca çenesinde bir tik başladı. Bu, ruhların kalplerinin üzerindeki kara işaretten kaynaklanıyordu.

Urian dudaklarını büzerek kollarını kavuşturdu ve uzun boylu, kaslı canavara dönerek sıkılmış bir şekilde i geçirdi. "Ne? Kalan son beyin hcreni de bunu bulmak için mi tkettin?"

Kara Avcı bileğini oynatarak yaylı bir hançeri serbest bıraktı. "Ben de bu gece uzun bir devriye gezeceğimi sanıyordum. Arkadaşların nerede?"

"Sıkıldım. Onları yedim. En alttakileri aramaya karar verdim ve seni buldum, en alttakileri. şanslıyım."

Kara Avcı ona saldırdı.

Urian tsked. "Ne? Paslı mısın yoksa yeni misin?"

Öfkeyle ığlık atarak yukarı doğru bir kesikle karşılık verdi. Urian onu elleriyle engelledi ve ayak parmaklarını kullanarak izmesindeki hançeri serbest bıraktı. Kara Avcı'ya makasla tekme attı ve onu göğsünden yaraladı.

Acı içinde tısladı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Beyinizi arayıp eve gelmeyeceğinizi bildirmek isteyebilirsiniz."

Kara Avcı ona saldırdı.

Urian jiletli telini vambrace'inden kurtardı ve onu boynundan yakaladı. Bir dönüş ve bir yan adımla Kara-Avcı'nın kafasını vücudundan ayırdı.

Neyse ki, neredeyse bir Daimon kadar hızlı çürüme eğilimindeydiler.

Sadece hızla uçup giden daha büyük bir toz yığını bıraktılar.

"Özür dilerim." Urian tozları toplamak için diz çökerken içini çekti.

Avcı'nın silahı ve kimliği. Ne zaman bir Avcı öldürseler, kimin öldüğünü bilmeleri için Kara Avcıların bakımını denetleyen Yaverler Konseyi'ne haber vermeyi ihmal etmezdi.

Yapması garip bir şeydi ama bunu onlara borçlu olduğunu hissediyordu. Kara Avcıların kendi aileleri olmasa da, onlara bağlı olan Dublörleri ve diğer Avcıları vardı.

Dünyadaki en kötü şey, sevdiğiniz birine ne olduğunu bilmemektir. Tekrar eve dönmelerini beklemek zorunda kalmak.

Xyn'i düşündükçe midesi daralıyordu. Bunca yüzyıl sonra bile onu hâlâ özlüyor ve neler olduğunu merak ediyordu. Belki bir mucize olur da bir gün onu sokakta görürse diye.

Aptalcaydı ama elinden bir şey gelmiyordu. Bilmemek başlı başına bir cehennemdi. Ve o sonsuz, sefil umut.

Evet, bunu başkasına yapamazdı. Bu yüzden her zaman onlara bir Avcı'nın öldüğünü haber vermeyi ihmal etmezdi. Bir asker olarak, bunu silah arkadaşına duyduğu karşılıklı saygının bir göstergesi olarak görüyordu. Düşman olsalar da, ikisi de doğru olduğunu düşündükleri şey için savaşıyorlardı.

İkisi de sevdikleri şeyi koruyorlardı.

Urian avcının ehliyetine baktı ve onun acımasız gülümsemesini gördü. Cuthbert Ruriksen. Evet, eski zamanlardan kalma bir Viking piçine benziyordu.

Daha ilkel zamanlarda nasıl olduklarını hatırlayarak ehliyetini ve kılıcını cebine koydu ve karanlığa geri döndü.

Sonunda Phoebe'nin yeni dairesini bulduğunda saat geç olmuştı. Onun dikkatini çekmek için bir yol bulmaya çalışması gerektiğini tahmin ediyordu.

Bunun yerine sokaktaydı ve belirli bir yere doğru akılsızca koştururken neredeyse ona çarpıyordu.

"Hey! Neler oluyor?"

Kendini ona doğru attı. "Beni eve götür! Şimdi!"

Urian onu göğsüne yasladı ve kaşlarını çattı. "Um, tamam. Elbette. Babam muhtemelen seni canlı canlı yerdı, ama elbette. Eğer istediğin gerçekten intiharsa bunu senin için yapabilirim."

Yumruğuyla onun göğsüne vurdu. Acıtacak kadar sert değil, sadece hayal kırıklığından. "Burada kalmak istemiyorum, Uri. Benden bu kadar!"

Ciddi bir endişe içinde yüzünü ellerinin arasına aldı. "Neler oluyor?"

Düzensiz bir iç çekişle, kaçmakta olduğu apartmana doğru eliyle işaret etti. "Bu kadar çok kural ve buyruğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Her zaman! Mikroskop altında yaşıyorum! İzin almadan fikrimi değiştiremem!"

"Evet, nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç." Sesinde alaycılık vardı.

Ona ters ters baktı. "Aynı şey değil." Kendini beğenmiş bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Bana öyle muhteşem bakma. Hiç havamda değilim. Benim adıma kızgın ol."

Dişlerini gösterdi.

Güldü ve ona sarıldı.

Memnuniyetle içini çekerken gözlerini kapatan Urian ona sarıldı ve çenesini başının üzerine yasladı. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Evet. Vücut zırhı giymemi istiyorlar."

"Ben de senin çelik yelek giymeni istiyorum."

"Komik değil."

"Çok ciddiylim."

Phoebe'nin gözlerini göğsüne doğru devirdiğini hissedebiliyordu. "Peki şimdi nereye gidiyordun?"

Ona ters ters bakmak için geri çekildi. "Gerçekten bana da ders vermeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki öyleyim."

"Bana kendini tarttırtma. Şu anda taşaklarına çok daha yakınım dostum."

"Eğer onlara dokunmanız için gereken buysa..."

Kadın adama ters ters baktı. "Biz tartışırken oraya öylece gitmedin."

"Ben bir erkeğim. Tabii ki oraya gittim. Zaten bu benim hatam değil. İşin içine taşaklarımı ilk sokan sensin."

Burnunu kırıştırdı. "Yaptım, değil mi?"

"Evet." Sesi bir oktav düştü. Bu onun hatası değildi. Onun aksine, gerçek yemek yiyebiliyor ve kan aşermesi için kan nakli yaptırabiliyordu.

Birbirlerini görmeye başladıklarından beri Phoebe'den başka kimseden beslenmeyi bırakmıştı. Ve onu her gün göremediği için, onu gördüğünde de açlıktan ölüyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Phoebe dudağını ısırdı. "Bu arada, kötü haberlerim var." "Ne?"

"Yeni dairede kız kardeşimle aynı odayı paylaşmak zorundayım. Çok küçük."

Bu kötü bir haberdi.

"Ama..." Çenesini sokağın aşağısına, gittiği yöne doğru salladı. "Yakınlarda bir otel buldum."

"Demek bir hedefiniz vardı."

"Elbette. Tamamen aptal değilim. Ben bir Peters'im, biliyor musun? Bir kredi kartıyla silahlanmış ve bir iblis gibi saldırmaya hazırım." Göz kırptı. "Bugün erken saatlerde giriş yaptım." Cebinden anahtarı çıkardı ve ona uzattı. "Oda 1452."

"Pekâlâ. Hâlâ senin için endişeleniyorum." "Güzel, çünkü ben de senin için endişeleniyorum."

Adam kolunu kadının omuzlarına doladığında kadın nefes nefese kaldı. "Bu kan mı?"

Urian kolunda biraz Karanlık Avcı DNA'sı bıraktığını çok geç fark etti. "Um... belki."

"Senin mi?"

Yalan söylemeye başladı ama yalan söylemek istemediği tek kişi oydu. "Hayır."

Gözleri öfkeyle parladı. "Kimdi o? Ha?" Onu geri itti.

Şimdi aklının gidebileceğini ummadığı bir yer vardı. Sersemlemiş bir halde, ona Xanthia'nın mantıksız atıp tutmalarından birini hatırlatan suçlaması karşısında ağzı açık kaldı. "O bir erkekti ve buraya gelirken beni öldürmeye çalıştı." Ona göstermek için cebinden kimliğini çıkardı. Şimdi onu alma zahmetine girdiği için iki kat daha minnettardı. "Kocaman bir Kara Avcı piçi."

"Gerçekten 1.80 boyunda mıydı? Üç yüz kilo mu?" "Kulağa doğru geliyor. Gerçi bu kas ağırlığıydı. O ağaç gövdesi gibi kolları vardı."

"Seni ezebilirdi!"

"Güven bana, biliyorum. Onun boyunda bir kardeşim vardı. Ophie biz çocukken sırf beni kızdırmak için saatlerce üzerime otururdu. O ve Archie sırayla beni avluda bez bebek gibi sallandırıyorlardı."

Uzanarak onun dudaklarını kendi dudaklarına çekti. "Özür dilerim, bebeğim. Bu kadar sinirlenmek istememiştim. Sadece senin başka bir kadınla birlikte olduğun düşüncesine dayanamıyorum."

"Bunu sana asla yapmam."

Gülümseyerek onun dudaklarını ısırdı. "Beni odaya götür."

Urian'ın aklına güçlerini kullanmak geldi ama daha önce otele hiç gelmediği için bu kötü bir fikirdi. Şansı yaver giderse onları bir duvarın ya da çok daha kötü bir şeyin içine düşürebilirdi.

Bu yüzden "insan" gibi davranmak zorunda kaldı. Gah, bunun dehşeti!

Ama en azından şık bir otel seçmişti. Viktoryen tarzda, şirin ve yemyeşildi.

Urian, Phoebe'nin onu normal bir odaya götürmesini bekliyordu. Bunun yerine, çatı katı süitini ayırtmıştı. Bir sarayda ve tapınakta büyüdüğü doğru olsa da, buralar oldukça soğuk ve sade yerlerdi.

Buradaki lüks gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Ne de bu kadar parlak ışıklar. Dev kristal avizeyi görünce gözleri yaşarırken elini kaldırıp gözlerini korudu.

"Özür dilerim!" Phoebe hemen ışıkları kısmaya ya da kapatmaya başladı. "Gözlerinin ne kadar hassas olduğunu unutmuşum."

Urian etrafta dolaşırken gözlerini ovuşturdu. "Bu da ne?"

Ona kaşlarını çatı. "Kanepe mi?"

"Evet. O bir yatak mı?"

Phoebe bir şeyi fark edene kadar afallamıştı. "Benim dünyamda hiç kalmıyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim. Buraya bir ruh yakalamak için geliyorsunuz ve sonra hemen gidiyorsunuz, değil mi? Hiç televizyon izlemediniz ya da buranın gerçek bir parçasını deneyimlemek için zaman ayırmadınız."

Başını iki yana salladı.

Kalbi onun için kırılmıştı. Yaşadığı ama deneyimlemediği tüm o tarih. Kalbi kırılmış bir halde uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu açtı.

Bunun üzerine ona sinirli bir bakış attı. "Televizyondan anlarım, Pheeb. Aptal değilsin. Onlar her yerde var. Barlarda bile."

"Oh." Evet, çok zaman geçirdiği tek yer orası olmalı. Der. Bunu düşünmesi gerekirdi. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

Ta ki bir barda olmadığını bildiği bir şey aklına gelene kadar...

"Bahse girerim hiç jakuzi banyosu yapmamışsındır." "Ne?"

"Evet... bir ne!" Parmağını sallayarak onu takip etmesini işaret etti.

Ayrıca onun muhteşem mavilerinin pervazların, sanat eserlerinin ve duvarın etrafında nasıl dolaştığını izledi.

Dekorasyonlar. Parmağını altın yaldızlı duvar kâğıdında gezdirerek mermer banyoya gitti ve orada soluk soluğa kaldı. "Evet, kapalı tesisat."

Ona bir kez daha alaycı bir bakış fırlattı.

"Tamam, muhtemelen sen de erkekler tuvaletini ziyaret etmişsindir." "Birkaç kez, evet."

"Ama bu değil!" Küvetin fişini çekti ve kuğu şeklindeki süslü musluktan su akıtmaya başladı. Su akarken dahili telefondan müzik açtı ve kıyafetlerini yavaşça çıkarmaya başladı.

Bin yaşına kadar yaşasa, kapının önünde tamamen katatonik bir halde duran adamın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Gülerek ona yaklaştı ve parmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarına geçirdi. "Charonte dilini mi yuttu?"

Kadın yavaşça pantolonunun fermuarını açarken Urian'ın hiçbir tepkisi olmadı. Kadının hızı dayanılmazdı. Ve elini aşağıya indirip onu kavradığında, oracıkta öleceğini düşündü. En son ne zaman bir kadının kendisine bu kadar yakından dokunduğunu hatırlayamıyordu -onlarca yıl mı? Yüzyıllar mı? Bunun her türlü yanlış olduğunu biliyordu. Ama o masum gözlere bir kez baktı ve kendini kaybetti.

Gülerek onu öpmek için ayağa kalktı.

Yüzünü kavradı ve sonra ellerini omuzlarından aşağıya, yumuşak tenine, sırtına ve kalçalarına götürerek onu kendine yaklaştırdı, böylece kıvrımlarının vücuduyla birleştiğini hissedebiliyordu. Kadın ceketini çıkarırken başını arkaya yasladı, ardından gömleğini başının üzerinden çekti.

Phoebe, Urian'ın göğsünün mükemmelliğini bozan yara izlerini görünce tereddüt etti. Onu daha önce hiç çıplak görmemişti. Onu her zaman odasında ziyaret ettiği için buna cesaret edememişlerdi.

Ama lanet olsun. Adamın savaşta sertleştiğini bilse de, bunu görmek farklı bir hikâyeydi. Her yerinde taze ve iyileşmekte olan çürüklerin yanı sıra çizikler de vardı. Bu manzara karşısında yüreği burkuldu. Dudaklarını ısırarak

Parmak uçları, göğsünün ortasında, kalbinin üzerindeki Daimon işaretini ulaşana kadar. "Acıyor mu?"

"Hayır."

Büyük bir çürük gibi görünüyordu. Elinden daha büyük bir çürük. Bir Kara Avcı için onları öldürmenin bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. "Ortasından mı delmek zorundalar yoksa herhangi bir yerinden mi?"

Başını eğerek onun eline baktı. "Biliyor musun, bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Teşekkürler Phee, bana bir dövüşte endişelenecek başka bir şey verdiğin için."

Güldü. "Bunu düşünmek zorundasın, biliyorsun değil mi?"

"Hmmm."

İşaretini öperek göğsündeki tuhaf anka kuşu-ejderha dövmesine doğru diliyle ilerledi. "Bu ne için?"

"Liderlik ettiğim Spathi birliğim. Stygian Thánati."

"Ooo, kulağa çok etkileyici geliyor."

"Böyle düşünmene sevindim." Onun yanından küvete doğru baktı. "Bunu yapması mı gerekiyor?"

"Do wha-" Kenardan taştığını fark edince nefesi kesildi. "Ah, kahretsin! Dikkatimi dağıttın!" Koşarak suyu kapattı ve taşan suyu temizlemek için havlu aldı.

Urian, pisliği temizlemek için eğilen kadının çıplak poposunun görüntüsüne hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Kahretsin, bu kadın en güzel popolardan birine sahipti ...

Bunu düşünmemeye çalışarak, suyun bir kısmını temizlemesine yardım etmeye gitti. Ama bu da ona karşı koymaya çalışmak kadar faydasızdı. Ona yaklaştığı ve eli kazara onunkine değdiği anda kaybolmuştu ve bunu biliyordu.

Ama bu, onu ilk gördüğü anda, babası onu ve kız kardeşlerini katletmesi için gönderdiğinde olmuştu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi - bir saniye önce yerdeki suyu temizliyorlardı, bir saniye sonra Urian küvetteydi, çıplaktı ve onu ılık suda besleyip kollarına alırken kucağındaydı. Phoebe'de ne olduğunu bilmiyordu ama onun üzerinde büyü etkisi yaratıyordu.

Urian memnuniyetle iç çekerek, onu çıplak kalçaları ve göğüsleri arasında tutarken parmaklarının ıslak saçlarında oynadığı hissin tadını çıkardı.

"Urian?"

Kan sarhoşuydu, kendi adının dudaklarındaki sesini zar zor tanıyabiliyordu. "Hmmm?"

"Bu gece seninle sevişmeme izin verir misin?"

Urian anlam ve kontrol için mücadele ederken onun boynunu yaladı. Onu reddetmek istiyordu. İkisinin de yüzünde patlayacak tehlikeli bir oyun oynuyorlardı. Bunu o da biliyordu.

İkisi için de adil değildi.

Babası onu öldürebilirdi. Ama bakışları kızın parıldayan vücudunda, muzip yüzünün etrafında kıvrılan nemli, altın rengi saçlarında gezindi. Su damlacıklarının kaymaktaşı teninde mücevher gibi parladığı kremesi, çıplak omuzları. Ve bir sevgilinin dokunuşu için yalvaran o göğüsler...

Lanetlenmişti ve bunu biliyordu.

"Phoebe," diye nefes aldı. "Ya-"

"Şşş." Sözlerini kesmek için onu öptü. "Tek kelime daha etme." Gözlerinde doyumsuz bir açlıkla onu taradı. "Sana söz veriyorum, fikrimi değiştirmeyeceğim."

Belki değildi ama Urian bunun son derece kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla. İçinde zerre kadar dürüstlük olsaydı, kalkıp giderdi.

Ama daha önce asil ya da iyi biri olup olmadığından emin değildi. Eğer öyleyse bile, bu özellikleri uzun zaman önce ölmüştü.

Ve adam içinde bir nebze olsun terbiye bulamadan, kadın onun davasına hainlik etti ve elini göğsünde, gergin meme ucunda gezdirmek için aşağı uzandı, tırnaklarını etinin üzerinde nazikçe sürükledi. Okşamasının ardından binlerce ürperti patlak verdi ve onu içten dışa yaktı.

Elini adamın dudaklarından çekti, sonra başını adamın meme ucunu ağzına alıp şefkatle emebileceği bir yere eğdi.

Ve bu onu çözdü.

Urian ona verdiği zevkten inledi. Özellikle de elini suyun altına daldırdığında ve vücudunun en hassas bölgesiyle dans edip oynayan nazik parmaklarıyla onu kavradığında.

Başı dönüyor ve yanıyordu, mantıklı düşünme noktasını geçmişti. Tek düşünebildiği, onu yangın merdiveninde ilk gördüğü andan beri durmaksızın içini kemiren derin açlığı nihayet doymaktı ve kadın onu ilkel bir şekilde orada bırakmıştı.

Yüzünü elleriyle kavrayarak başını yukarı kaldırdı, böylece dudaklarına kendi dudaklarıyla sahip olabildi. Diliyle onun dişlerini fırçalayan Phoebe, eliyle onun şişmiş sikini okşamaya devam ederken ağzının içinde inledi.

Tehlikeli Daimon'unun tadından, parmaklarının altındaki sertliğinin ipeksi hissinden başı dönerken bayılmaktan korkuyordu. Bir erkeğin nasıl hissettireceğini hiç hayal etmemişti. Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok sertti. Çeliğin üzerine gerilmiş kadife gibiydi.

"Bütün bunları planlamıştın, değil mi?" diye sordu sesinde hafif, esprili bir tonla.

Başını salladı.

"Ya seni geri çevirseydim?"

"Sana izin vermem," diye fısıldadı, sonra kollarını onun boynuna doladı ve bir başka uzun, derin ve tatmin edici öpücük için başını kendine çekti.

Urian tutkusunu derinleştirip onu nefesi kesilene kadar öperken onu hayal kırıklığına uğratmadı. Memnuniyetle içini çekti ve ellerini adamın zayıf, sert sırtında gezdirdi.

Ama adam kendini iyi hissediyordu ve tadı daha da güzeldi.

Dudaklarını bıraktı ve yakıcı bir öpücükle boynuna doğru ilerledi, orada dişleri ve diliyle etini emdi ve onunla alay etti. Elleri vücudunun üzerinde gezinirken Phoebe zevk içinde kıvranarak sırtını döndü. Kollarından aşağıya, belinin üzerinden kalçalarını elleriyle kavradığı yere kadar.

Adam göğüslerine doğru ilerlerken, kadın onu durdurdu. Adam kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

Phoebe gülümseyerek, "Bu benim fantezim," dedi. Sonra onu büyük boy küvetin diğer ucuna doğru itti ve beline sarıldı.

Urian sersemlemiş ve heyecanlanmış bir halde, kadının tüylerinin göbeğindeki ete hafifçe dokunduğunu hissederken ona hayranlıkla baktı. "Peki senin bu sözde fantezin neleri içeriyor? Sıcak ağda mı? Kamçılar mı? Kelepçeler mi?"

Onun önerileri karşısında kızarak başını onunkine doğru eğdi ve beklediği öpücüğü vermek yerine ağzını onun boğazına indirdi.

Urian onun dişlerinin derisini sıyırdığını hissedince gerildi. "Beni ısırma, aşkım."

"Biliyorum. Sakin ol. Söz veriyorum derinizi yüzmeyeceğim."

Kendini ona güvenmeye zorlayan Urian, dudaklarıyla vücudunu yavaşça keşfederken ağzının sıcaklığıyla inledi. Dili boynundaki kirli sakalın üzerinde geziniyor, dalga dalga gelen zevkle onu kızdırıyor ve ona eziyet ediyordu.

Göğüsleri adamın göğsüne yaslanana kadar öne eğildi. Sonra daha aşağıya indi. Yavaşça, iyice, göğsünü ve kollarını kavurucu öpücükleriyle kapladı.

Phoebe Urian'ın zevk seslerinin tadını çıkardı. Onun bir Daimon olduğu düşünülürse, muhtemelen yaptıkları konusunda endişelenmesi gerekirdi ama kararını vermişti. Hayatının üzerinde saatli bir bomba vardı. Kız kardeşlerinin aksine, evlenip çocuk sahibi olmak ve onlara kendilerinininki gibi sefil bir hayat sunmak istemiyordu.

Korkarak kaçmak. Her gün ve gece korku içinde. Biri ya da bir şey onları öldürmeye çalıştığı için yerlerinden sökülüp başka bir yere yerleştirilirken hep omuzlarının üzerinden bakıyorlardı. Babalarının tüm parasına rağmen, hayatları sefalet ve korku içinde geçmişti ve o bunun her dakikasından nefret ediyordu.

Urian'a kadar.

Hayatında ilk kez mutluydu. Sevdiği biri vardı, onu seven biri. Onunlayken kendini ait hissediyordu. Ve ayrı olduklarında, tek yaptığı onu tekrar görene kadar kalp atışlarını geri saymaktı.

O gittiğinde yaşamadı. Katlandı. Ve bunu aştı.

Hayır, Urian onun istediği şeydi ve bunu yapacaktı. Tamamen ve hiçbir çekince olmadan. Bu gece sona ermeden önce onu başının tepesinden Daimon ayak parmaklarının altına kadar tanımak istiyordu.

Bu düşünce aklının bir köşesindeyken, ağzını Urian'ın kalça kemiğinin etine daldırabilmek için suyu boşaltmaya başladı. Urian onun altında titrerken nefesini dişlerinin arasından sertçe emdi. Phoebe onu acımasızca keşfetmeye devam ederken güldü.

Bu gece ona sahip olacaktı. Ve bundan sonra buradan ayrıldığında, sonsuza dek onun olacağına ve başka hiç kimsenin olmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Ve işe yaramış olmalı ki bir saniye sonra gözleri kıpkırmızı oldu ve onları küvetten yatağa taşıdı.

Phoebe irkilerek başını kaldırdı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Çok fazla pratik ve işi batırmamak için biraz dua."

Gülerek, etli kalça kemiğini kemirmeye ve bir sanatçı tarafından airbrushed yapılmadıkça bir erkeğin sahip olamayacağını düşündüğü karın kaslarını keşfetmeye geri döndü.

Urian kontrolü ele alma dürtüsüyle savaşıırken elini Phoebe'nin saçlarına gömdü. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki buna zar zor dayanabiliyordu. Bu ezici bir arzuydu. Ama bunu ondan almayı reddetti, özellikle de bu onun ilk seferiydi ve en az onun kadar özel olmasını istiyordu. Kız onun için temel dürtülerinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bu yüzden onu öldürse bile kendini tutacaktı.

Ve şu anda hissettiklerine bakılırsa, bu pekâlâ olabilirdi. Çünkü bu zordu. Ve her geçen dakika daha da zorlaşıyordu.

Anatomisinin belli bir parçasıyla birlikte ...

Meraklı ve tatlı bir şekilde elini tekrar hareket ettirerek onu kavradı ve yarı bilim deneyi yarı tutku olan bir merakla vücudunu keşfetti. Daha önce hiç

Sevgilisi onun vücuduna garip bir şekilde dikkat ediyordu. Sanki bunu hafızasına kaydetmek ister gibiydi.

Sonra onu hayretler içinde bırakacak şekilde başını hareket ettirdi ve onu tamamen ağzına aldı.

Şiddetli, derin bir hırıltıyla Urian, dili onunla oynarken her yeri titredi. Aman Tanrım! Nefes nefese ve güçsüz bir halde, kalçalarının arasına gömülmüş altın başını huşu içinde seyretti.

Canı cehenneme, daha fazla dayanamadı.

Urian vücudunu kaydırırken Phoebe şaşkınlıkla başını kaldırdı.

O ne yapıyordu?

Şeytani bir sırıtişla onun yanına uzandı ve kalçalarını başıyla aynı hizaya getirdi. Adamın ne yaptığı ve neyi amaçladığı konusunda tamamen şaşkıındı.

Mavi gözleri sıcak ve hınzır bir hal aldı. "Durma aşkım." Kız cevap veremeden, adam onun kalçalarını ayırdı ve dudaklarını ona gömdü.

Üstün bir zevk çılgılığıyla, adam dilini içine doğru kaydırırken gözlerini kapattı. Yüce Tanrım! İnanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı! Kız kardeşinin okuduğu ve sürekli yüzüne vurduğu saçmalıkları unutun! Nia bir aptaldı! Cassandra daha da büyük bir aptaldı! Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı! Ve onları bir daha asla dinlemeyecekti.

Başı dönmeye başlayınca bacaklarını daha geniş açtı. Adam onun davetini kabul etti. Onun bu iyiliğine karşılık vermek isteyen kadın başını eğdi ve yaptığı şeye geri döndü çünkü eğer bu onun yarısı kadar iyi hissettiriyorsa ...

Evet, onu mutlu etmek ve bir daha asla kendisinden başka bir kadına ait olmamasını sağlamak istiyordu.

Urian onun ağzını ve dilini tekrar etrafında hissettiğinde başı döndü. Dilini üzerinde gezdirirken kalçalarını kendine doğru çekti ve onun kollarında titrediğini hissetti. Küçük meleği inanılmazdı. Ve aslında onu öldürmeyi düşünmüştü.

Sen bir aptalsın!

Evet, öyleydi. Ama zaten hiçbir zaman çok fazla beyni olmamıştı. Çok uzun zamandır boş çalışıyordu.

Babası ne derse onu yapıyordu. Emirle öldüren akılsız bir alet.

Sheba'nın olmasını istediği şeye dönüşmüştü. Bir saldırı köpeği.

Urian Ölüm Getiren. Thánatago.

Ama ile Phoebe Peters, o oldu bir şey Daha fazla.

Daha iyi bir şey.

Xyn'in ölümünden beri ilk kez yeniden yaşadığını hissetti. Nefes almak için bir neden buldu. Akşamları kalkmak ve gerçek duygular hissetmesine izin vermek için.

Bunun için ona minnettar mı olmalı yoksa lanet mi okumalıydı emin değildi. Phoebe başına gelenlere inanamıyordu.

Soğukkanlı bir Daimon'la bunları yapacak cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu. Hayatı boyunca Urian gibi yaratıklardan kaçması söylenmişti. Onu ve ailesini öldürecekleri söylenmişti.

Yine de hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Daha çok istendiğini ya da güzel olduğunu.

Ağzının sıcaklığı, alay ederken ve emerken onu yaktı. Ve daha da inanılmaz olanı, parmaklarının onun içine dalma hissiydi. İçeri, dışarı ve etrafına. Baş bu hislerden dolayı dönerken vücudu titredi ve sarsıldı. Gözlerini kapattı. Bu onun için çok fazlaydı. Ve tam bu yüzden öleceğinden emin olduğu anda, vücudu bir insanın alabileceğini düşünemeyeceği kadar büyük bir zevkle patladı.

hiç hissetmedim.

Başını arkaya atarak, tüm dünya etrafında dönerken serbest kalmak için çılgılık attı. Daha önce hiç ama hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Ve hâlâ dili ona eziyet ediyor ve bunu daha da yoğun ve inanılmaz hale getiriyordu. "Oh Tanrım, Urian!" diye soluk soluğa kaldı.

Kızın kalçasını öperken şeytani bir kahkaha attı. "Seninle işimin bittiğini bir an bile düşünme, agapi mou."

"Agah kim?"

Güldü. "Uh-gah-pay moo. Aşkıım."

Gözlerini kapatarak her hecenin tadını çıkardı. "Aksanını

çok seviyorum. Sen konuşuyorsun ve ben eriyorum!"

Bacaklarının arasından kalktı ve vücudunu onun üzerine yerleştirdi. Dizlerini kullanarak bacaklarını daha geniş açarken Phoebe uzandı ve ellerini onun saçlarına gömdü.

Eliyle yüzünü kavrayan Urian onu şefkatle öptü, sonra yavaşça içine daldı.

Phoebe acının zevkinin önüne geçmesiyle donakaldı. "Uri?"

"Şşş, agapi mou," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bir saniye bekle."

Hafifçe arkasına yaslandı ve elini vücutlarının arasına doğru uzattı, böylece onu okşayabilecek ve başka bir şeye odaklanmasına yardımcı olabilecekti.

Phoebe, adam vücuduyla nazikçe oynarken acıyı çabucak unutup tekrar zevk almaya başladığında dudağını ısırdı.

İçgüdüsel olarak kendini ona sürttü, kendini öncekinden daha da derine soktu.

Urian, kız ona karşı hareket etmeye başladığında zevkle iç çekti. "İşte bu," diye nefes aldı ve gözlerini kapatarak onun vücudunun etrafındaki sıcak, sıkı ısının tadını çıkardı.

Nefes nefese kalan adam, vücudunu kendi vücuduyla sağarken anın kontrolünü kızın ele geçirmesine izin verdi.

Gözlerini açarak onun yüzündeki şaşkınlığı izledi. Evet, kontrolün onda olması hoşuna gidiyordu. Muhtemelen hayatında başka herhangi bir şey üzerinde çok az kontrolü olduğu için. Ailesi onun karar vermesine hiç izin vermemişti. Hiçbir konuda. Yemesi için ona güvenmeden önce yemeklerinin tadına bile bakarlardı.

Tüm hayatı boyunca bir boşlukta ve inceleme altında yaşamıştı.

Bu yüzden bunu almasına izin verdi. Urian gülümseyerek ondan uzaklaşmadan yuvarlandı.

Bu yeni bakış açısına hayran kalan Phoebe, kendini onun üstünde bulduğunda inledi. Adamın vücudunun kendi vücudunun içinde ve bacaklarının arasında yarattığı garip hisle kalçalarını oynattı.

Gözleri karanlık ve nazikti, uzandı ve elleriyle göğüslerini kavradı. Daha da geniş gülümseyerek ellerini kendi elleriyle kapattı, sonra vücudunu yukarı kaldırarak kendini onun sikine doğru çekti.

Ve sonra eli, onu sert ve hızlı bir şekilde sürerken bacaklarının arasını kavramak için geri döndü.

Ve bu sefer boşaldığında, derin bir gırtlak hırıltısıyla ona katıldı ve bu onu bir saniyeliğine biraz korkuttu. Ancak bir saniye sonra adamın kendisine zarar vermeyeceğini anladı ve tekrar rahatladı.

Doymuş ve bitkin düşmüş olan Phoebe onun göğsüne uzandı ve nefesi saçlarını karıştırırken kollarının onu sarmasının keyfini çıkardı.

Urian başını arkaya yasladı, aralarında olanlardan dolayı sarsılmıştı. Kadının tutkusu onu alçaltmıştı. Ama daha da kötüsü, doymaktan çok uzaktı. Aksine, onu daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Çünkü artık Phoebe olan Katateros'un tadına baktığına göre, onun gerçekten eşi benzeri olmadığını biliyordu.

Ve bu onu Kalosis'ten korkuttu.

Phoebe başını kaldırıp ona baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu, kaşları derin bir V çizerek.

Başını sallayarak ellerini onun sırtında gezdirdi. Aslında yalan değildi.

Doğrusu, işler hiç bu kadar yolunda gitmemişti.

Ve aynı şekilde, hiç ama hiç bu kadar yanılmamışlardı. Çünkü aklının bir köşesinde, eğer babası bunu öğrenirse ikisini de öldüreceği gerçeğini düşünmeden edemiyordu.

8 Ağustos 1990

Phoebe'yi öldüreceklerdi. Urian ona ulaşmak ve onu uyarmak için çıldırıyordu. Onu aramaya çalışıyordu ama telefonda bir pislik vardı ve hattan çıkmıyordu. Operatörün araya girmesini sağlamaya çalışmış ama her kimse kaba bir şekilde reddetmişti.

"Acil bir durum değil. Kız kardeşimin erkek arkadaşına bekleyebileceğini söyle."

Cassandra'yı ele geçirdiğinde, onu fena halde dövecekti.

Akşama kadar kapana kısıldığı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Babasına söylemesinden korktuğu için Apollymi'ye gitmeye ya da aynasını kullanmaya da cesaret edemedi.

Lanet olsun. Bu hayatının en uzun günüydü. Güneş battığında ve ayrılabilindiğinde, canlı canlı derisi yüzülmüş gibi hissediyordu.

Doğruca onun dairesine gitti. Normalde onun kapısına asla yaklaşmazdı. Önceden tasarlanmış bir zil koduyla ankesörlü telefonda arardı ve kadın onu karşılamak için dışarı çıkardı.

Ama beklemekten çok korkuyordu.

Sokağında koşarken yanından bir araba geçti ve içindeki biri ona el salladı.

Çok geç, onun Phoebe olduğunu fark etti.

Nefes nefese ve dehşet içinde, olduğu yerde durdu.

Phoebe! Düşüncelerini yansıttı. Arabayı durdur! Get ou -Araba parlak bir ışık patlamasıyla patladı, mahalleye şarapnel parçaları yağdırdı ve onu ayağından yere düşürdü.

Geçici olarak kör olan ve kulakları çınlayan Urian sersemlemiş bir halde kaldırımında yatıyordu.

Hayır... Hayır! Bu öylece olmadı. Olamaz.

Kalbi o kadar hızlı ve öfkeyle çarpıyordu ki nefes alamıyordu. Acı ve keder onu harap etti. Onu felçli ve parçalanmış bıraktılar.

Ta ki en ufak bir inleme sesi duyana kadar.

Phoebe mi?

Gözyaşlarını sildi ve enkaza doğru ışınlandı, onu kimin gördüğünü umurunda bile değildi. Parçalanmış cesetleri görünce midesi bulandı. Lütfen benim Phoebe'm olma...

"Uri..."

Döndüğünde onu birkaç metre ötede buldu. Patlamanın onu arabadan yakındaki bir direğe fırlattığını fark ettiğinde dünyası durdu. Yanına koştu ve diz çökerek onu kollarının arasına aldı. Kadının kanaması çok fazlaydı.

Patladığında onu öldürmemiş olsa da, yavaş yavaş öldürüyordu. Hayatta kalmasının imkânı yoktu. Çok fazla hasar vardı. Sahip olduğu her Daimon içgüdüğü ona bunu söylüyordu. Hayati fonksiyonlarının yavaşladığını duyabiliyordu. Bir ruhu ele geçirip ondan beslenebileceği anı tam olarak bilmesini sağlayan şey buydu.

"Phoebe?"

O kadar güçsüzdü ki, adamın yüzüne zar zor odaklanabiliyordu. "Benimle evlenir misin?"

Küçük bir kahkaha atarak başını salladı ve nefesi kesildi.

Onu kendi başına ısıramayacak kadar zayıf olduğunu bilen Urian, dişlerini kullanarak kendi bileğini parçaladı ve dudaklarına götürdü. Kanını içebilmesi için onu yukarı kaldırdı.

İlk başta onu kaybettiğini düşündü. Çok uzun süre beklemiş ya da oraya zamanında varamamıştı.

Ama birkaç saniye sonra, onun kavrayışının sıkılaştığını hissetti. Daha sert emip yaladıkça dudaklarının güçlendiğini hissetti. Kolu parlamaya başladı. Çok geç, buna başvurmadan onun hayatını kurtarabilecek güce sahip olduğunu hatırladı.

Lanet olsun! Bunu neden düşünememişti? Ama bu güçleri yüzyıllardır kullanmamıştı. Diğerlerinin tepkisi yüzünden yapabileceklerini saklamaya o kadar alışmıştı ki, onları tamamen unutmuştu. Çok üzgünüm, Phoebe ...

O anda kendinden nefret etti. Onu sebepsiz yere bir canavara dönüştürmüştü.

"Urian?"

Kalbi kırılmış bir halde başparmağıyla dudaklarındaki kanı sildi. "Ben buradayım."

"Annem ve kız kardeşim nerede?"

Gözlerini bedenlerinden korudu. "Başaramadılar, tatlım."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Sirenler çalmaya başladı ve Urian etraflarındaki kalabalığın büyüklüğünü çok geç fark etti. Hepsi bakıyordu. Yapılacak en akıllıca şey bir büyü denemek ya da...

Siktir et. Bırakın insan zihni bunu uzaylılar ya da adını koymak istedikleri psikoz olarak rasyonalize etsin. Kitlesele histeri. Halüsinasyon. Göklerdeki yıldızlardan daha fazla bahaneleri vardı. Bu onu ilgilendirmiyordu.

Phoebe öyleydi. Tek endişesi, Daimon kanını anlayamayacakları bir hastaneye götürülmediğinden emin olmaktı.

Bu düşünceyle, onu güvende olacağını bildiği tek yere ışınlamak için güçlerini kullandı. Babasının onu bulamayacağı ya da ona zarar veremeyeceği tek yere.

Elysia.

Yeraltındaki güvenli tesiste göründükleri anda alarmlar çalmaya başladı. Urian zaten yıpranmış olan kulak zarlarını parçalamakla tehdit eden delici feryat karşısında irkildi. Phoebe kulaklarını kapadı ve onun omzuna yaslandı.

Braden, iki düzine muhafızla birlikte silahlarını çekmiş koşarak etrafını sardı.

Urian onların paniklemesine aldırmadı. "Şey, ellerimi kaldırırdım ama Phoebe'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Braden gözlerini devirdi. "Sheez, Uri, burada ne yapıyorsun?"

"Bir iyilik istemeye geldim ve bir doktora ihtiyacım var." Braden'in bakışları Phoebe'ye kaydı.

"Yasalarımızı biliyorsun."

"Ve bana ne borçlu olduğumu biliyorum. Sen bana ne borçlu olduğumu biliyorsun. Buna ihtiyacım var. Beni yalvartma. Daha da kötüsü.

beni sinirlendiriyor."

Braden başını sallamadan önce sadece üç kalp atışı kadar tereddüt etti, sonra muhafızlara silahlarını bir kenara bırakmalarını işaret etti. "Beni takip edin."

Urian acı içinde inlemeye başlayan Phoebe'ye baktı. "Benimle kal, agapi mou."

"Başım çok ağrıyor." Yumruğunu onun gömleğinin içine soktu. "Biliyorum. Ruhun böyle. Sadece nefes al."

Revire vardıklarında Urian, Braden'ı arka taraftaki bir odaya kadar takip etti ve onu hastane yatağına yatırdı. Sert görünümlü bir kadın doktor içeri girince geri çekildi. "Daimon'ları tedavi etmiyoruz."

Braden homurdandı. "Bunu sen tedavi edeceksin." "Neden bu kadar özel?"

"İçinde durduğunuz tesisi o inşa etti."

Çenesi gevşedi. "Pardon?"

Ellerini kalçalarına koyan Urian sırıttı. "Onu duydun. Eğer duymazsan kışına tekmeyi basarım."

Ağzı açık kaldı.

"Evet, beni duydunuz. Eşit haklara inandım. Sen bir Apollite'sin. Bu da karşı koymaktan daha fazlasını yapabileceğin anlamına geliyor. Ve nişanlığımın hayatı benim için seninkinden çok daha önemli. Ya onu kurtarırsın ya da kendi hayatını kaybedersin."

Ona sinirlenerek bir çift lateks eldiven aldı ve Phoebe'yle ilgilenmeye gitmeden önce onları giyerek büyük bir gösteri yaptı. "Her zaman bu kadar büyük bir sik midir?"

"Hayır," dedi Phoebe, nefes nefese ve güçsüz bir halde. "Bazen daha kötü oluyor."

Bu doktoru güldürmeyi başarmıştı. Başını sallayarak, Phoebe'nin yaralarıyla ilgilenmeye başladığında Urian'ı unuttu. Bu da onun için fazlasıyla iyiydi.

Doktorun ona zarar vermeyeceğinden emin olunca onları yalnız bıraktı ve Braden'la konuşmak için odanın dışına çıktı.

Uzun boylu ve sarışındı, boyu Urian'la neredeyse eşitti. Neredeyse tüm Apollitler gibi. Doğrudan Apollon'un soyundan geldikleri için, sarı saç neredeyse her zaman temel bir özellikti. Yüzyıllar boyunca bazıları, örneğin Phoebe'nin

insanlarla ya da diğer yaratıklarla evlenmişlerdi. Bu yüzden kızıl saçlı, hatta esmer bir Apollit ile karşılaşmak duyulmamış bir şey değildi. Yine de, bir Apollite'nin sarışın dışında bir şey olması normal kabul edilmezdi. Ve neredeyse her zaman uzun boylu ve kahverengi gözlü olurlardı.

Braden ve akrabaları, Urian ve Davyn'in Amerika'nın ilk günlerinde devasa yeraltı sığınağını kurmalarına yardım ettiklerinden beri Elysia'da sivil liderler olmuşlardı. Theo'nun kızı, ailesinin saklanabileceği güvenli bir sığınak isteyen bir Apollite aşık olduğunda. Pollux Tarikatı'nın takipçileri oldukları için, Urian babasına onları Kalosis'e getirme konusunu sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Tannis'in yasını tuttukları gecedan beri CoP'un kendi bölgelerinde faaliyet göstermesi yasaklanmıştı ve Stryker'a bundan bahsedenler bir çift dişle karşılaşıyordu.

Ve testisler.

O ve Davyn, şehirlerini kurmalarına yardım ettikleri ve yasalarına uymayan Daimonlarla herhangi bir sorun yaşadıklarında hemen geldikleri için, onlara özel ayrıcalıklar verildi.

Daimonların yasaklanmış olmasına rağmen buraya gelebilmek gibi.

Urian kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Soracağın şeyi sormayacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Phoebe'nin benim için ne anlama geldiğini duyduğunu biliyorum. Merak etmiyor musun?"

Braden başıyla onayladı. "Bu ve onu neden buraya getirdiğin." "Çünkü onu eve götürürsem babam onu öldürecek." Urian

yorgun bir nefes verdi. "Tüm bu yüzyıllar boyunca hiçbir şey ya da herhangi bir ödeme istemedim. Şimdi istiyorum."

"Yasak olduğunu biliyorsun."

"Benim sana yardım etmem de öyle. Yine de buradayım." Braden'a sert bir bakış attı.

En azından utanç içinde bakacak kadar sağduyuluydu.

"Hadi ama Braden. Bazı kuralları esnetme yeteneğın olduğunu biliyorum. Phoebe zararsızdır. Hiç kimseyi kaçırmadı ve kaçırmayacak, sana yemin ederim. O yarı insan. Buradaki bebeklerden daha bebek. Yaşamak için kanın tadına bile bakmadı. Ta ki bu gece hayatını kurtarmak için benimkini içmeye zorlayana kadar."

Gözleri büyüdü. "Yarı insan mı?"

Başını salladı. "Onu Kalosis'in yanına götürmeye cesaret edemememin bir başka nedeni."

Braden tek kelime etmedi, doğruca odaya yöneldi.

Urian onun peşinden gitti.

Doktor Phoebe'yi bir çarşafıa örtmüştü. Hâlâ solgundu ama bazı yaraları iyileşmeye başlamıştı. Ancak doktorun yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Millicent-"

"Yarı insan," diye ağzından kaçıarak onun sözünü kesti. Urian'ın bakışlarını kuşkuıu bir ifadeyle karşıladı. "Yarı insan bir Apollit'in hayatını mı kurtardın?"

"Onu seviyorum."

"O da öyle dedi. Ben de ona senin bir piç olduğunu söyledim. O da hemen bana seni hiç tanımadığımı söyledi."

Nedenini bilmiyordu ama bu sözler içinde daha önce hiç bilmediği bir sıcaklık yaratmıştı. "O iyi olacak mı?"

"Olmamalı. Kanında ne var bilmiyorum evlat ama evet, bence atlatacak."

Braden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sence tehlikeli biri mi?"

Millicent cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Hayır. Hiç de değil. Bana bir örümceği öldürmek yerine peçeteye sarıp arka kapıdan dışarı salan biri gibi geliyor." Çenesini Urian'a doğru salladı. "Ölümcül olan o."

Bu konuda haklıydı. "Sadece kızginken. Ya da sinirlendiğinde."

Muhtemelen çoğu zaman öyleydi ve kolayca yapılabilirdi, ama bu başka bir konuydu.

Braden yorgun bir iç geçirdi. "Pekâlâ o zaman. Sadece senden beslendiği sürece Urian, kalabilir. Ama buradan ayrılamaz."

"Bunu bildiğinden emin olacağım."

"Pekâlâ o zaman. Ona iyi bakıldığından ve kalacak bir yer verildiğinden emin olacağız."

"Teşekkür ederim, Davyn ve ben size ekstra koruma sağlayacağız."

"Öyle olsa iyi olur, çünkü yaptığı her şeyden ikinizi de şahsen sorumlu tutuyorum."

23 Ağustos 1990

Urian küçük Apollite tapınağında Phoebe'yi beklerken derin bir nefes aldı. Uzun saçları omuzlarına dökülmüş bir etek giymişti ve kendini çok gülünç hissediyordu. Aletinin üzerinde asılı duran kürklü bir çanta bile vardı ve kazara onu çok sert bir şekilde patlatıp iş göremez hale getireceği için çok gergindi. Ama Phoebe'nin düşünlerinde giymesini istediği şey buydu. İşte buradaydı.

Onu mutlu etmek için aptal gibi görünmek.

Bir İskoçyalı ile değil de Yunanlı bir Daimon ile evlenmenin neresini kaçırdın kadın?

Eğer kız kardeşi Cassandra'yla karşılaşırsa, Phoebe'nin aklına bu fikri soka hastalıklı aşk romanı fetişi yüzünden onu fena halde dövecekti.

Ama kapılar yavaşça açılıp Phoebe diğer tarafta, kıvrak vücudunu mükemmel bir şekilde saran beyaz ipekten pırıltılı bir elbise giymiş olarak görüldüğünde, tüm şikayetler dağıldı. Çünkü beyindeki tüm kan çekilmiş ve vücudunun merkezinde toplanmıştı.

Evet. Onun için kendini ateşe vermişti.

Özellikle de bakışları, taşıdığı kırmızı ve beyaz kurdelelere sarılmış tek beyaz gülün üzerinde onunkilerle buluştuğunda ve ona o tatlı, utangaç gülümsemesini verdiğinde.

Braden yanında, birlikteliklerinin sponsoru olmak üzere ona doğru ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Onca kez evlendikten sonra gerçekten gergin olması ne kadar garipti.

Phoebe yaşayan en seksi adama bakarken gözlerine inanamıyordu. Tamamen muhteşemdi. Uzun boylu, ölümcül.

O onundu.

Günü daha iyi hale getirebilecek tek şey ailesinin yanında olmasıydı. Bir an için gözleri yaşardı ama üzülmeyi reddetti. Bu gece olmazdı.

Kaybettiklerinden pişmanlık duymayacaktı. Haftalardır ağlıyordu. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Hâlâ yanıyor, acıyor ve ağrıyordu. Daha da kötüsü, babasının ve Cassandra'nın hâlâ hayatta olduğunu ve ikisinin de onun öldüğünü düşündüğünü bilmektir. Ama onun bir Daimon olduğu gerçeği daha da acımasız olacaktı.

Böylece yeni hayatını yaşamayı öğreniyordu. Urian'la birlikte.

Ve bu gece, birleşmiş olacaktı.

Kesik kesik bir nefesle onun elini tuttu. Braden onun gülündeki kurdeleleri çekti ve onları birleştirmek için ellerinin etrafına sardı. Sonra da törende nikâh memuru olarak görev yapmak üzere önlerinde durdu.

Phoebe muhteşem Daimon'una bakarken kuru dudaklarını yaladı.

Braden törenlerine başlarken mavi gözleri sıcaklık ve sevgiyle parlıyordu. "Işığın içinden doğarız ve gecenin içinden seyahat ederiz. Işık, bizi karşılayan ve bu dünyaya hoş geldin diyen ebeveynlerimizin sevgisidir ve eşimizin sevgisiyle bu dünyadan ayrılırız.

"Urian ve Phoebe, kalan yolculuklarını kolaylaştırmak ve gelecek gecelerde birbirlerini rahatlatmak için birbirleriyle birlikte olmayı seçtiler. Ve son gece yaklaştığında, birlikte duracağımıza ve önce yolculuk edeni rahatlatacağımıza söz veriyoruz.

"Ruh ruha nefes aldık. Ten tene dokunduk. Ve kaderimizin Ouranlie'de yeniden bir araya gelmemize karar verdiği gece gelene kadar bu varoluştan yalnız ayrılmalıyız."

Ouranlie, sadece en saf ruhların ulaşabildiği Katateros'un en yüksek noktasıydı. Atlantis cennetinin en yüksek noktası olarak kabul edilirdi. Azizler, kahramanlar ve ruh eşleri için ayrılmıştı.

Braden, özenle hazırlanmış altın bir kupanın saklandığı kutsal çeşmeye doğru ilerledi. Üzerinde üç Kader'in resmi bulunan bu kap düğünler ve özel ziyafetler için ayrılmıştı. Önce onu Phoebe'ye götürdü.

Urian bardağı tutarken Braden küçük bir bıçak çıkarıp bileğine küçük bir kesik attı, böylece kanın bir kısmını kaba koyabildi. Sonra aynı şeyi Urian'a da yaptı.

Kaba eşit miktarda kan koyduktan sonra Braden kanı önce saat yönünde sonra da saat yönünün tersine üç kez döndürdü. Nefesinin altında bir dua fısıldadı.

Braden ilk içkiyi içmesi için fincanı Phoebe'ye uzattı, o da aynı yerden içen Urian'a uzattı. O da fincanı Braden'a uzattı ve Urian adetleri olduğu üzere eğilip karısını öptü ve daha dudaklarındayken kanlarını birbirine karıştırdı.

Braden fincanı kaideye geri koydu ve sonra geri dönerek onların önünde durdu. "Şimdi karşınızda Phoebe Jane Peters. Kendisi bu dünyada eşsizdir. Güzelliği, zarafeti ve cazibesi ondan önce gelenlerin mirasıdır ve onun aracılığıyla doğanlara armağan edilecektir.

"Öte yandan, onunla birleşmeyi seçen bu adam, Urian Thánatago, karşımızda onur ve dürüstlüğün bir ürünü olarak duruyor. Ailesinin bir örneği olarak, karısıyla birleşmek ve Urian Peters olmak için evini terk etti. Sizi bir araya getiren benzerlikleriniz ve hayatınıza çeşitlilik ve kıvılcım katan farklılıklarınızdır. Tanrılar birlikteliğinizi kutsasın ve korusun; bereket ve mutlulukla kutsanın. Ve ikiniz de size kalan her dakikanın tadını çıkarın."

Braden bu sözleri söyledikten sonra kurdeleleri çift düğümle bağladı. Umarım kurdeleler yedi gün boyunca dayanırdı. Sonunda kesilecek ve şans getirmesi için gömülecekti.

"Tebrikler." Braden onları yalnız bırakmadan önce Urian'ı kolundan alkışladı.

Phoebe ancak o zaman ne kadar yalnız olduklarını fark etti. "Özür dilerim, Urian."

"Ne için?"

"Burada ailenizden kimse yok."

Omuz silkti. "Her şey yolunda. Sana sahibim ve benim için önemli olan tek şey bu. Ayrıca, ailemden hiç kimse beni böyle giyinmiş görmediği için minnettarım. Babam altına sıçardı."

Güldü. "Berbatsın! Ve bunu duymak istemiyorum. Özellikle de eskiden toga giymediğin için."

Kekeleyerek göğsünü tuttu. "Ah! Beni yaraladın. O bir chiton'du, kadın! Alo? Romalı değil."

"Oh her neyse, sanki aradaki farkı bilen ya da umursayan var!" "Ben umursuyorum!"

Kadın ona gözlerini devirdi. "Sadece sen yaparsın." Urian aniden garip bir hisse kapıldı.

"Bir sorun mu var?"

Tüyleri diken diken olurken odaya göz gezdirdi. "Bunu hissediyor musun?"

"Neyi hissetmek?"

"Sanki gözetleniyormuşuz gibi."

Phoebe başını salladı. "Paranoyaklaşıyorsun. Nasıl yapabilirler ki?"

Belki, ama elle tutulur bir şeydi. Bedeni kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Belirgin.

Omurgasında kötü bir şey dans etti. Steroidli Acheron gibi. Belirgin. Ve cehennem gibi kötü niyetli.

15 Haziran 1996

Urian, bir köşeyi dönüp görmeyi umduğu son yaratıkla karşılaştığında, yengesini kovalayan kendilerinden iki kişiyi zar zor haklamıştı.

Tanrı Helios.

Ve yüz ifadesine bakılırsa mutlu değildi. Aslında, sadece bakışlar bile öldürebilseydi, Urian paramparça olurdu.

"N'aber, günüşiğim?"

Bu amaçlanan etkiyi yarattı. Titan ona bir tanrı şimşegi fırlattı.

Ancak ona zarar vermek yerine koluna çarptı ve kolunun parlayıp yön değiştirmesine neden oldu. Bunu yaptığı anda, kadim tanrının gözleri büyüdü. Urian'ı tekrar patlattı.

Ve yine hiçbir şey olmadı.

Burun delikleri alevlendi.

"Dokunuşunu mu kaybediyorsun?"

"Sakin benimle alay etmeye kalkma." Helios bakışlarını daralttı. "Demek askerlerimi katleden kişi sensin."

Urian hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti, çünkü şeytanla dans ettiğini biliyordu. "İyiliğe karşılık veriyorum."

"Ateşle oynayan çocuk mu söylüyor bunu?"

Urian'ın kanı dondu. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzüne yavaş, şeytani bir gülümseme yayıldı. "Çok fazla sır sakladığında, sırlar ortaya çıkacaktır. Kaynayan bir tencerenin kapağını ancak bu kadar uzun süre tutabilirsin. Ve sen ne yaptığını biliyorsun."

Helios ortadan kayboldu.

Bu sözleri ve Helios'un Phoebe'yi korumak için ne yaptığını biliyor olması gerektiği gerçeğini düşündükçe Urian'ın içini panik kapladı.

Tanrı haklıydı. Urian her gece uyandığında kendini bir jiletin üzerinde dengede duruyormuş gibi hissediyordu. Karısını mutlu etmek için babasına yalan söylüyor, son kız kardeşini her şeyiyle koruyor, hatta bunun için kendi insanlarını bile öldürüyordu.

Kendi kışını ve evliliğini korumak için, Phoebe'nin en büyük kız kardeşini ve büyükanne ve büyükbabasını öldüren saldırı ekibine liderlik eden kişinin kendisi olduğunu öğrenmesinden korkarak yaşadı. Onun ve annesinin çocukluk travmalarının yaklaşık yarısından bizzat sorumlu olduğunu.

Günün ortasında titreyerek uyanmasına neden olan öcüydü.

Ne yaptım ben?

Mutluluğu bir yalan üzerine satın alınmıştı. Er ya da geç çözülecekti. Bunu biliyordu. Çözölmek zorundaydı.

Bir yalan üzerine inşa edilen her şey er ya da geç yıkılırdı. Cassandra hakkındaki gerçek ortaya çıkacaktı. Hepsi bunu öğrenecek ve bu onu mahvedecekti. İnsanlar kendilerine yalan söylenmesinden hoşlanmazlar ve her zaman yalancıya düşman olurlar ve ihanetinden dolayı onu iki kat daha fazla dövmek için sürüklerlerdi. Bu, birinin yapabileceği en kötü şeydi.

Birden arkasında bir varlık hissetti. Urian döndü, savaşmaya hazırıldı.

Sonra görmeyi beklediği son kişiye sırtıttı. Ruyn Widowmaker.

Ve yalnız da değildi. Urian'ın yüzyıllar boyunca sadece birkaç kez karşılaştığı bir iblisle birlikte seyahat ediyordu, ama bu iblis ona bulaşmaması gerektiğini çok iyi bildiği biriydi.

Gölge. Sadakati her zaman en iyi ihtimalle şüpheliydi. Sadakatinin nerede yattığını kimse bilemezdi. Kendisine bile. İnatçı bir piç olabilirdi. Urian'ı gördüğünde yüzündeki ifade, Urian'ın ona duyduğu güven kadar onun da Urian'a güvendiğini gösteriyordu.

Hoşbeş etmektense birbirlerini ateşe vermeyi tercih ettiklerini.

"İkinizin nasıl bir belaya bulaştığını sormalı mıyım?"

Ruyn gülümsedi. "Çoğunlukla kargaşa. Ya siz?"

"Aynı." Urian çenesini Shadow'a doğru salladı. "Görüyorum ki yepyeni bir ezik seviyesiyle takılıyorsun."

Gölge bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Aşağılanırdım ama bunu senden ve senin sınıfındaki bir iblisten duymak iltifat sayılır."

"Nasıl anladın?"

"Oğlum çok daha kötülerıyla takılıyor olabilirdi. Bir Daimon'la birlikte olabilirdi."

Urian homurdandı. "Touché."

Onları incelerken, buraya geliş zamanlarının biraz şüpheli olduğunu fark etti. "Siz ikiniz Helios'u mu arıyorsunuz?"

"Hayır."

"Evet," dedi Gölge aynı anda. Ruyn'a ters ters baktı.

"Neden yalan söylüyorsun?"

"Neden dürüst davranıyorsun?"

"Yalan notunu almadım." Gölge sırttı. "Beni bu konularda bilgilendirmek zorundasın. Aksi takdirde, mutlak dürüstlük bekle."

"Gerçekten mi? Gölgeler Prensi olduğunu sanıyordum?"

Gölge yüzünü buruşturdu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Şüpheli mi? Nebulous? Şüpheli karakter mi?"

"Beni annenle karıştırıyorsun."

Urian bunun üzerine kısık bir ıslık çaldı. "Hey, şimdi, o kazmayı çağırmaya gerek yok. Bu cidden alçaktan gidiyor, Shadow. Bu oyunu işaretliyorum. Bu arada benim de geri dönmem gerekiyor."

Gitmeye hazırlanırken Ruyn onu durdurdu.

Eski kayınbiraderine dönüp baktığında, Ruyn ona sözlü bir bomba attı. "Cehennem Diyarı'nda garip bir şeyler oluyor. Bir şey meşhur arı kovanına çomak soktu ve çıldırıyorlar. Arkanı kolla kardeşim. Tanrılar çıldırmış ve biz de onların yolundayız. Bu da bizim için gelecekleri anlamına geliyor."

15 Şubat 2004

Urian cep telefonunu çıkardı ve numarasını bir Kara Avcısı yaverine aitmiş gibi gösterecek şekilde maskeleydi. Kıdemli merkezlerini aradı ve kalın Yunan aksanını gizlemeye özen gösterdi. "Evet, Dante'nin Cehennemi'ndeydim ve az önce orada kurban arayan birkaç Daimon gördüm. Birini öldürmeden önce bir Avcıyı uyandırıp içeri göndermek isteyebilirsiniz."

"Teşekkürler, Squire. Bize kimliğinizi verebilir misiniz?"

Uyacaklarını bildiği için telefonu kapattı. Hep öyle yaparlardı. Eskiden ankesörlü telefonlardan bu tür ihbarlar yapar, Karanlık Avcıları onları öldürmek için ayartırdı.

O günlerde Apollo'nun varisini korumak için bu taktiği kullanacağını asla ama asla hayal edemezdi.

Hades buz sarkıtlarının üzerinde oturuyor.

Daha da kötüsü? Davyn'in arkadaşlarından biri, Jensen, grev ekibindeydi. O moronu evde kalması için ikna etmeye çalışmıştı.

Dinlememişti.

En azından Davyn'in bu işin dışında kalmasını sağlayabilmişti. Kulübün yanındaki binanın çatısında duruyordu,

Urian insanların gelip geçtiği sokakları izledi. Telefonu çaldı. Phoebe'nin numarasını görmek için aşağıya baktı.

Hemen cevap verdi. "Hey, zoi mou."

"Şu anda bana 'hayatın' deme. Bunu duyunca kötü haberlerin olduğundan korkuyorum."

"Tanrım, hayır, Phee. Kız kardeşin iyi. Onu görmüyorum ama adamlar henüz gelmedi, yani güvende."

"Emin misin?"

"Olumlu. Kat'i içimde hissedebiliyorum. Gücünde hata yok. Ve sakın. Hiçbir yangın cıvatası uçmuyor. Kimse polisi aramıyor."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Eimai trellos gia sena."

"Bunun benim için sadece Yunanca olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onun alaycı ses tonuna güldü. "Senin için çıldırıyorum."

"Ah... acele et. Kız kardeşimi kurtar ve o koca seksi kıcını eve götür. Benimle ne zaman Yunanca konuşsan beni azdırıyorsun."

Ve bu sözler onu anında sertleştirdi. "Bu çok kabaydı."

"Biliyorum. Hemen buraya gel."

"Evet, hanımefendi." Telefonu kapattı ve arkadaşlarının geldiğini görünce ayıldı.

Kahretsin! Eğer Kara-Avcı gelmezse, o kulübe girmesi ve Cassandra'yı korumak için birkaç Varlık-Avcısı'nın kürkünü karıştırması gerekecekti.

Bu Artemis'in tapınağındaki bir Charonte gibi giderdi.

Kahretsin...

Urian, kapıya doğru kasıla kasıla yürüyen iri yarı yırtıcıyı gördüğünde bu sefil kadere daha yeni razı olmuştu. Evet, bu tür kibirli adımları kaçırmak mümkün değildi.

Kara Avcı.

Tanrılara

şükürler olsun.

Piçi sessizce selamlayan Urian gölgelerin arasına geri döndü. Şimdi sevişmeye ve bu boktan geceyi geride bırakmaya gidiyordu. Babasıyla daha sonra ilgilenecekti.

Ve anlaşıyordu.

Çünkü bunun bedeli ağır olacaktı. Ama Cassandra'nın güvende olduğunu söylediğinde Phoebe'nin yüzündeki gülümseme buna değecekti.

Karısı bu iyiliğe kesinlikle karşılık verecek ve ona minnettarlığını gösterecekti.

Yine de onu Elysia'ya götürecek geçidi açarken, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığını ve her şeyin çökmek üzere olduğunu düşünmeden edemiyordu.

İliklerine kadar hissedebiliyordu.

Ölüm geliyordu. Ve o piç onu çoktan işaretlemişti.

16 Şubat 2004

Urian babasının çalışma odasına ölümcül bir yırtıcının gururu ve zarafetiyle girdi. Ne sağına ne de soluna bakmadan babasının daha önce sahibi Dante Pontis'in kardeşi Sal ile konuşmak için gittiği Inferno'daki bulgularını rapor etmek için masasının önünde durduğu yere doğru ilerledi. Kendini beğenmiş küçük bir panter.

Bu karşılaşmadan sonra hâlâ duş alma ihtiyacı hissediyordu ve canavarla konuşarak ancak on beş dakika geçirebilmişti.

Babası bakışlarını ona dikti. "Bir haber var mı?"

Urian başını salladı. "Henüz değil. Eşsiz Avcı onun kokusunu kaybettiğini ama onu tekrar bulacağını söyledi."

Babası onu sırtından alkışladı. "En az yirmi kişinin hazır olmasını istiyorum. Hepimizden kaçmasına imkân yok."

Müthiş. Bunu benim için olabildiğince zorlaştır. Dışarıdan bakıldığında Urian hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. "İlluminati'yi çağıracağım."

Babası başını ona doğru eğdi. "Güzel. Ve bu sefer, seninle geleceğim."

Bu çok rahatsız ediciydi. Babası hiçbir zaman onlarla birlikte bu koşullara çıkmamıştı. Hatta Urian babasının en son ne zaman Kalosis'ten ayrıldığını bile hatırlamıyordu.

Normalde Trates, babasının ana salonlarında insanların ruhlarını emmesi için yemekleri buraya getirirdi.

Kahretsin, dünyanın sonu gerçekten geliyordu. Ve bunun için ön sıradan bir koltuğa sahipti.

Bir yanı babasını insan aleminin en son dışarı çıktığı zamankinden çok daha farklı olduğu konusunda uyarmak istiyordu ama deneyimleri ona asla böyle bir şey yapmamasını öğretmişti. Babası "tavsiyeyi" şu şekilde görme eğilimindeydi

küçümseme. Ve bu, bunu yapan kişi için hiçbir zaman iyi olmamıştır.

Oğulları bile.

Bu yüzden Urian dilini ısırđı ve Cassandra'nın dairesine yapacakları baskın için askerlerini çağırđı. Ama aklının bir köşesinde, babası da onunla birlikte gideceğine göre onu oradan nasıl güvenli bir şekilde çıkarabileceğı sorusu vardı. Geçmişte bu hiç kolay olmamıştı.

Bu çok daha zor olacaktı.

Yine de onun ölmesine izin vermesinin bir yolu yoktu. Phoebe bunun için onu asla affetmezdi.

Kahretsin. İşler çirkinleşmek üzereydi.

Urian hâlâ Cassandra için mantıklı bir kaçış planı bulmaya çalışıyordu ama lanet olsun, adamlarının her biri tam tepesindeydi. İçlerinden birinin vermediğı tek bir nefes bile alamıyordu.

Çok saçmaydı. Kalp krizi numarası yapmak üzereydi. Keşke bir Daimon kalp krizi geçirebilseydi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, babasının Cassandra'nın dairesinin kapısını çalıp teslimatçı gibi davranmasını izlemekten başka çaresi yoktu.

Güçlerini kullanarak Kat'in içeride onunla birlikte olup olmadığını anlamak için dikkatle dinledi.

"Kat?" Cassandra'nın seslendiğini duydu. Kimse cevap vermedi.

"Kat?" diye tekrar denedi.

Babası kapıyı tekrar çaldı, bu kez daha talepkârđı. Urian acele eden ayak seslerini duydu, sanki yengesi Kanun odaların içinde bir şey arıyordu. Dairenin arka tarafına doğru ilerlerken kadının korkusunu hissedebiliyordu.

Babası ortadan kayboldu, şüphesiz onunla orada buluşmak niyetindeydi. Cassandra hareket etmeyi bıraktı.

"Kat, sen misin?"

"Evet, beni içeri al."

Urian bunun Katre'nin sesi olmadığını, babasıymış gibi davrandığını fark edince irkildi. Kahretsin! Kori'nin konuşmasını tempo farkını anlayacak kadar duymuştu.

Onu öldürecek.

Cassandra kapıyı açarken gergin bir şekilde güldü ve Urian araya girmek ve umarım Cassandra'nın hayatını kurtarmak için kendini arkaya attı.

Ne yazık ki, mesafeyi yanlış değerlendirdi ve kadının dairesinin içine, birkaç metre arkasına düştü. Aferin, aptal.

Şansına, evinde bir misafiri olduğunu fark edemeyecek kadar babasının büyüüne kapılmıştı ve babası da işleri berbat ettiğini umursamayacak kadar onunla alay etmekle meşguldü. Bu yeterince kötüydü. Daha da kötüsü? Yanına bir Daimon daha geldi.

Cidden mi? Bu gece onlarla birlikte hiç rahat edemedi. Aşırı başarılı biriyle takılıp kalmayı ona bırakın.

"Beni özledin mi prenses?" diye alay etti babası arka kapının dışından, Kat'inkine benzer bir sesle.

Cassandra orada durmuş, ağzı açık kalmıştı. "Nesin sen, lanet olası Terminatör mü?"

Babası sıırttı. "Hayır. Ben sadece Yok Edici için yolu hazırlayan Haberciyim." Ona doğru uzandı.

Cassandra geri adım attı ve neredeyse Urian'a çarpacaktı; Urian da apartmanlarla ilgili fark etmediği bir boşluk sayesinde davetsiz bir misafiri olduğu konusunda kaba bir uyanış yaşamamak için ondan bir adım uzaklaşmak zorunda kaldı. Ayrıca arkadaşını da iterek yolundan çekmek zorunda kaldı.

Hâlâ onlardan habersiz, belinden bir hançer çıkardı ve babasının kolunu kesti.

Gözleri kızaran babası tısladı.

Sonra dönüp baktı ve dairede onunla birlikte olduklarını fark etti. Müthişti. Delici bir çığlık atarak hançerini arkadaşının göğsüne sapladı.

Urian onu güvenli bir yere çekemedi altın siyahı bir bulutun içinde buharlaştı. Dişlerini gıcırdatarak, daha hızlı olamadığı için kendine lanet okudu.

Cassandra dönerek babasına bir tekme attı ama baba kapıdan tamamen dışarı çıkmadı. Bunun yerine, kapıyı daha da kapattı. Bu da onun kaçmasını engelledi.

"Çok hızlısın." Kolunu iyileştirdi ve kadının güçleri karşısında soluk soluğa kalmasına neden oldu. "Bunu sana vereceğim."

Cassandra çenesini meydan okurcasına kaldırarak Phoebe'nin Urian onu her kızdırdığında yaptığı hareketi hatırlattı. "Daha yarısını bile bilmiyorsun."

Kendisine ulaşan bir sonraki adamlarına diz çöktürdü ve Urian'ın ikinci komutanıyla dövüştü. Babası geride kalıp onu dikkatle izledi, böylece tekniklerini öğrenip ona karşı kullanabilecekti.

Urian, onu buradan çıkarmaz ya da hareketlerini korumazsa babasının her an ona saldırıp varlığına son vermek üzere olduğunu biliyordu.

Ya şimdi ya da asla.

Kararlıydı, ona doğru koştu.

Şok olmuştu ama kadın kaçmamıştı. Aksine, onu kolunun altından yakaladı ve ters çevirdi. Urian, onu sersemleten yüksek bir homurtuyla yere düştü. Tam onu bıçaklayacakken, babası birden ortaya çıktı ve Daimon'un işaretini delemmeden önce kolunu yakaladı.

"Kimse Urian'a saldıramaz!"

Adam hançeri elinden çekip alırken kadın çığlık attı. Sonra kendisinden önce pek çok kişinin yaptığı gibi ölümcül hamleyi yaptı.

Cassandra babasının cıva gümüşü gibi parıldayan gözleriyle karşılaştı. Bu gözler hipnotize ediciydi. Dans ediyor ve herkesi büyülüyorlardı. Düşüncelerini yulaf ezmesine çevirdi.

Urian kelimenin tam anlamıyla onun içindeki tüm mücadelenin yok oluşunu izledi. Babasının dudaklarında sinsi, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Savaşmadığın zaman ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?"

Başını yana yatırarak şahdamarına ulaşmasını sağladı. Babası Urian'ın bakışlarıyla karşılaştı ve dişlerini onun boynuna geçirmeden bir an önce kahkahasının boğazının derinliklerinde gürlemesine izin verdi.

"Bölüyor muyum?"

Urian o derin baritonu tanıyınca dişlerini gösterdi. Bu, aksanı ona İsveçli Şef'i hatırlattığı için sevgiyle Kukla Kara-Avcı dediği kişiydi.

İri piç babasını Cassandra'dan uzaklaştırdı.
Bu iyiydi, ama...

Urian onu kontrol etmek için koşarken, Kara-Avcı baldızını kollarına aldı ve onunla birlikte koşmaya başladı. "Yakalayın onları!" diye bağırdı ekibine, asla yetişemeyeceklerini biliyordu. Böylece onlara kaçmak için bir şans, Urian'a da onlara izin vermek için bir bahane vermiş oldu.

Ya da o öyle sanıyordu.

Babasının omzuna dokunur dokunmaz babasının gözleri kıpkırmızı oldu ve canlandı. Daha da kötüsü, ejderha formuna dönüştü ve uçmaya başladı.

Urian küfrederek onları yakalamak için koşmaya başladı.

Sırf Wulf'un koyu yeşil Expedition'ının peşinden gidebilmek için bir motosiklete dönüştü.

Cassandra ve ekibi kapıları daha yeni kilitlemişti ki babası büyük siyah ejderha formuyla çatıya çıktı.

Ejderha Stryker'ın sesiyle, "Onu bırakırsan yaşayabilirsin," dedi.

Wulf cipini geri vitesle takıp gaza basarak cevap verdi. Direksiyonu çevirdi ve canavarı uçurdu.

Ejderha çığlık attı ve üzerlerine bir ateş patlaması üfledi. Kara Avcı hız kesmeden yoluna devam etti. Ejderha uçuşa geçti ve onlara doğru dalışa geçti, sonra gökyüzüne doğru yükseldi ve parıltılı bir altın bulutunun içinde kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" Wulf sordu.

Cassandra şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken, "O Apostolos," diye mırıldandı. "Atlantisli Yok Edici'nin oğlu ve kendi başına bir tanrı. Boku yedik."

Wulf iğrenmiş bir ses çıkardı. "Evet, beni öpene kadar kimsenin beni becermesine izin vermem ve o piçi öpmem için en ufak bir şans bile olmadığına göre, becerilmedik."

Ancak Ekspedisyonu aniden motosikletli sekiz Daimon tarafından kuşatılınca bunu yeniden düşündü.

En azından üç saniyeliğine.

Wulf güldü. "Bunlardan birini sürmenin güzelliğini biliyor musun?"

"Hayır."

Expedition'ını üç motosikletin üzerine sürdü ve onları yoldan çıkardı. "Bir Daimon'u sivrisinek gibi ezabilirsin."

"İkisi de kan emici böcekler olduğuna göre, bence devam edin."

Urian konuşmalarını duyduğunda hiç eğlenmemişti. Wulf neredeyse ona çarpıyordu. Fren yaparak yanındaki diğer dört Daimon'a gitmelerine izin vermelerini işaret etti.

Sadece Phoebe'nin kız kardeşi olduğu için değil, bu gece başka kimsenin öldüğünü görmek istemediği için.

Hayabusa'sının yönünü değiştirdi ve eve dönmek için tıbbi yardıma ihtiyaçları olup olmadığını görmek üzere kaza yapan üç Illuminati'yi kontrol etmek için geri döndü.

9 Mart 2004

Stryker loş ziyafet salonunun zemininde volta atıyor, kan istiyordu ama kendilerinden birinden değil. Üç haftadır ne Karanlık Avcısı Wulf Tryggvason'dan ne de lanetlerini sonsuza dek ortadan kaldıracak ve Helios'u yakalarından düşürecek son anahtar olan Apollite varisi Cassandra Peters'dan tek bir iz bile bulamamışlardı!

Nasıl bu kadar etkili bir şekilde saklanabildiler? Hiç mantıklı değildi!

Şu anda Urian üzerinde çalışıyordu ama işe yaramaz görünüyordu. "Bir Kara Avcı'nın yaşadığı yeri bulmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Çok kurnazlar Kyrios," dedi Zolan sağından.

Zolan onun üçüncü komutanıydı ve Stryker'ın Urian ve Trates'ten sonra en güvendiği askerlerinden biriydi. Acımasızca cinayet işleme ve kimseye merhamet göstermeme yeteneği sayesinde Spathi rütbelerinde terfi etmişti.

Stryker gibi o da saçlarını siyaha boyamayı seçti ve Spathi sembolü olan, ortasında bir ejderha bulunan sarı bir güneş taktı - Yok Edici Apollymi'nin amblemi.

"Eğer olmasalardı," diye devam etti Zolan, "hizmetkârlarımız aracılığıyla onları uyurken takip edip öldürebilirdik."

Stryker Zolan'a öyle kötü niyetli bir bakış fırlattı ki Daimon ondan uzaklaştı. Sadece oğlu onun öfkesinden kaçmayacak kadar cesurdu. Urian'ın cesaretinin eşi benzeri yoktu.

Birdenbire Xedrix salonda onun önünde belirdi. Daimonların aksine Xedrix, Stryker'ın kendi dünyalarındaki yüksek mevkiini kabul etmiyor ya da önünde eğilmiyordu. Xedrix çoğu zaman ona bir efendiden çok bir hizmetkâr gibi davranıyor, bu da onu son derece kızdırıyordu.

Şüphesiz iblis Apollymi'nin onu her zaman koruyacağını düşünüyordu ama Stryker gerçeği biliyordu. Annesi onu seviyordu.

kesinlikle ona, başka kimseye değil.

İblis alçak ve eşit bir ses tonuyla, "Hayırsever Majesteleri sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Hayırsever Grace. Sanki! Stryker Apollymi için bu unvanı her duyduğunda gülmek istiyordu ama daha iyisini biliyordu. Annesinin pek espri anlayışı yoktu.

Gecikmeden sarayına gitti ve kendisini beklediği özel bahçelerine açılan çift kapıdan içeri girdi.

Apollymi her zamanki gibi, siyah suyun bu dünyadan insan alemine doğru ışıltılı bir borudan geriye doğru aktığı havuzunun üzerine eğildi. Suyun etrafında ince bir gökkuşağı sisi ve buharlar vardı. Tanrıça burada scry yapabiliyordu, böylece dünyada neler olduğunu biliyordu. Geçmiş. Şimdiki zaman. Gelecek.

Tanrıça arkasını dönmeden, "O hamile," diye duyurdu.

Stryker tanrıçanın bahsettiği kadının Cassandra olduğunu biliyordu.

"Bu nasıl olabilir?"

Tanrıça ellerini yukarı kaldırdı ve havada bir daire çizdi. Aynadan gelen su kristal bir küre gibi şekillendi. İçinde havadan başka bir şey olmamasına rağmen, her ikisinin de ölmesini istediği kadının görüntüsü oluşana kadar dönüp durdu. Topun içinde Cassandra'yı nasıl bulacağına dair hiçbir işaret yoktu.

Apollymi bir tırnağını görüntüde gezdirerek görüntünün titremesine ve bozulmasına neden oldu. "Artemis bize müdahale ediyor."

"Hem anneyi hem de çocuğu öldürmek için hâlâ zaman var."

Bunun üzerine gülümsedi. "Evet, var." Ellerini açtı ve su toptan yükselerek havuzuna geri döndü. "Şimdi saldırma zamanı. Elekti Artemis tarafından tutuluyor. Seni durduramaz. Saldırdığınızı bile bilmeyecek."

Stryker Elekti'den bahsedilince irkildi. Abadonna gibi Stryker'ın da ona saldırması yasaktı.

Kısıtlamalardan nefret ederdi.

"Nereye saldıracığımızı bilmiyoruz," dedi annesine.
"Araştırıyorduk-"

"Ceredonlardan birini al. Hayvanlarım onları bulabilir." "Bu diyardan ayrılmalarının yasak olduğunu sanıyordum."

Zalim bir yarım gülümseme dudaklarını büktü. "Artemis kuralları ç i ğ n e d i , ben de çiğneyeceğim. Şimdi gidin, m'gios, ve beni gururlandırın."

Stryker başını salladı ve hızla arkasını döndü. Yok Edici'nin sesi onu duraklatmadan önce üç adım attı.

"Unutma Strykerius, Elekti dönmeden mirasçıyı öldür. Onunla çatışmayacaksın. Asla."

Durdu ama arkasına bakmadı. "Neden ona dokunmam hep yasaktı?"

"Bizimkisi nedenini sorgulamak değil. Bizimki sadece yaşamak ya da ölmek." Kadın ona insan sözünü söylerken dişlerini sıktı.

Tekrar konuştuğunda, ses tonundaki soğukluk onu daha da kızdırdı. "Bunun cevabı, hayatına ne kadar değer verdiğinle ilgili Strykerius. Seni yüzyıllar boyunca yanımda tuttum ve öldüğünü görmek gibi bir arzum yok."

"Elekti beni öldüremez. Ben bir tanrıyım."

"Ve senden daha büyük tanrılar düştü. Birçoğu gazabıma uğradı. Sözlerime kulak ver evlat. İyi dinle."

Buna sinirlenen Stryker yoluna devam etti ve sadece adı "kasırga" anlamına gelen Kyklonas'ı serbest bırakacak kadar durakladı. Bir kez serbest bırakıldığında, kendisi ve Urian gibi ceredon da ölümcül bir tehditti.

10 Mart 2004

"Onlara her şeyle vurmaya devam edin!"

Urian babasının emirleri karşısında irkildi. Wulf'un malikanesini Call of Duty'nin son raundu gibi havaya uçuruyorlardı. Birinin onları yakalamak için Ulusal Muhafızları çağırmamış olması bir mucizeydi.

Bu çok saçma!

Ama bu ruh halindeyken babasıyla mantıklı konuşmaya cesaret edemiyordu. Bu, Kral Leonides'i ikna etmeye çalışmakla aynı şey olurdu ve çivili bir çukura atılmak ya da aslanlara yem olmak gibi bir arzusu yoktu.

Kat onlarla birlikte nöbetçi kulübesinde belirlediğinde de aynı şekilde şok olmuştu. Bakışları yerde yatan ve babasının gelir gelmez katlettiği iki ölü adama yöneldiğinde yüzünü buruşturdu. Babasının çimenlikte yeni bir saldırı için hazırladığı bir düzine Daimon'dan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Nöbetçi kulübesinin içinde sadece dört Daimon vardı. O, babası, Icarus ve Trates.

Trates monitörlerden başını kaldırdı ve hiçbirinin zarar veremeyeceği tek kişinin görüntüsü karşısında sapsarı kesildi.

"Buraya nasıl girdin?" Kat sordu. Urian ona alaycı bir bakış attı. "Yürüdük."

Stryker yavaşça, metodik bir şekilde dönüp alaycı bir sırıtışla ona baktı. İçinde korku yoktu, sadece alaycı bir eğlence vardı. Urian'ın aksine, o kadar alaycı değildi. "Pizzacıyı yediğimizde muhafızlar dışarı çıktı ve bizi durdurmaya çalıştı. Öldükten sonra onları içeri sürükledik."

"Sen çok kötüsün."

Urian homurdandı. "Çok mu yargılayıcı?"

Babası onun yorumunu görmezden gelerek Kat'in hakaretlerinden gurur duydu. "Teşekkür ederim canım, bununla gurur duyuyorum."

Kat, Kalosis'e geri dönüş portalını açtı. "Hepinizin eve gitme vakti geldi."

Stryker açıklığa baktı, sonra güldü. "Korkarım hayır, tatlım. Annen şu anda beni daha çok seviyor. O yüzden o portalı o çok çekici kışına sokabilirsin. Ben ve adamlarımın yapacak işleri var. Ya bize katıl ya da git."

Urian bu sözlerin Kat'in gözlerinde yarattığı korku ışığını kaçırmadı. Onu suçlayamazdı. Babası korkunç biriydi. "Gitmek zorundasın. Kurallar böyle. Geçit açılıyor ve içinden geçmek zorundasın."

Stryker öne çıktı, gözleri uğursuz ve soğuktu. "Hayır, yok." Geçit kapandı.

Nefes nefese kaldı. Yok Edici ona da bir anahtar vermiş ve kontrolü ona vermişti.

Stryker eliyle onun yüzünü kavradı. "Seni bu kadar koruması çok yazık. Aksi takdirde yüzyıllar önce senin tadına bakmış olurum."

Ona öfkeyle baktı. "Çek elini üzerimden ya da kaybet."

Şaşkınlıkla itaat etti, ama onu kabaca öpmeden önce değil.

Kat çığlık attı ve onu tokatladı.

Güldü. "Evine git, küçük kız. Burada kalırsan yaralanabilirsin."

Vücudu titreyen Kat, bir anda eve geri döndü.

Urian başını salladı. "Ona böyle davranmamalısın." Kelimeler kendini durduramadan ağzından çıkmıştı.

Babası ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Pardon?"

"Bize daha iyisini öğrettin ve eğer bir kadını yakalasaydık ya da az önce yaptığın gibi konuşsaydık, kışımızı parçalardın."

"Biliyorum. Onda beni çıldırtan bir şey var."

Tartışmak istemeyen Urian monitörleri izlemeye devam etti.

Birkaç dakika sonra parlak bir ışık gördü ve babasının şiddetli küfürlerini duydu.

"Dikkatli ol," diye uyardı babası adamlarını eve bir el daha ateş ederken. "Pek olası değil ama evi havaya uçurmadan önce onlara dışarı çıkmaları için bir şans verin."

"Neden?" Trates sordu. "Amacın mirasçıyı öldürmek olduğunu sanıyordum."

Urian adama "Sen tamamen aptal mısın?" dercesine sinirli bir bakış attı. "Evet, ama bu süreçte Abadonna'ya zarar verirse, ters yüz edilmenin nasıl bir his olduğunu öğreneceğiz. Gerçekten. Çoğu varlık gibi ben de aslında derimin vücudumun dışında olmasından hoşlanıyorum."

Trates, "O ölümsüz," diye karşı çıktı. "Onun için bombanın ne önemi var?" "Bizim gibi ölümsüz, mankafa." Urian roketatarı Trates'in elinden kaptı ve Icarus'a uzattı.

"Vücudunu parçalara ayırırsan ölür. Hiçbiriniz ölmek istemezsiniz."

Böyle bir şey olursa Yok Edici'nin bize ne yapacağını biliyorum." Icarus daha dikkatli nişan aldı.

Stryker oğluna başıyla onay verdikten sonra düşüncelerini ekibinin geri kalanına yansıttı. "Çıkışlara dikkat edin. Kara Avcı'nın buradan bir çıkış yolu bulacağını biliyorum. Kaçtıklarında onları yakalasanız iyi olur. Hazır olun."

Stryker güvenlik kameralarını yakından inceledi. Mirasçının ve korumalarının içeride daha fazla kalamayacağını biliyordu. Adamları çoktan garajın tamamını havaya uçurmuşlardı ve şimdi yavaş yavaş evin içine doğru ateş ediyorlardı. Dışarıda çok fazla hasar vardı ama içeride ne kadar hasar olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Fark etmezdi. İşe yaramazsa yakıp yıkacaklardı. Alev silahlarını çoktan hazır etmişti.

İşini iyi yapan herkesin çıkış tünelleri vardır. Wulf'un da buna değdiği kesindi.

Urian şimdiye kadar birkaç çıkış bulmuştu.

Oğlu sadece hepsini bulduklarından emin olmak zorundaydı.

Avları binayı terk etmeden önce.

Urian mı? Düşüncelerini oğluna yansıttı. Yerini aldın mı?
Evet. Tüm çıkışları tuttuk. Sen
neredesin?

Arka bahçede. Neden? Bir sorun mu var? Hayır,
sadece onlara ulaşabileceğimizden emin olmak
istiyorum. Onlar bizim, Solren. Sakin ol.
O öldükten sonra yapacağım.

Urian kafatasının içinde ona migren ağrıları çektiren deliliğe
lanet okudu. Kafasının içindeki insan ruhlarının sürekli ona
bağırması yeterince kötüydü. Şimdi babası öfkeden deliye
dönmüştü ve bu gecenin her bir nanobitini mikro düzeyde
yönetmeye çalışırken sessizce herkese emirler yağıdırıyordu.

Trates'in hata yapmaktan o kadar korktuğunu söylemeye
gerek bile yok; şu anki adrenalin seviyesi, her on buçuk
saniyede bir duble espresso içerek steroidli korkmuş
Chihuahua seviyesinde çalışıyordu.

Arazideki diğer Daimonların da altlarına sıçtıklarını hesaba
katarsak, ...

Sürekli burnunun kanamasına
şaşmamalı. "İyi misin, bebeğim?"

Phoebe yumuşak elini onun alınına koyduğunda eridi.
"Hayır. Beni buna ikna etmene izin verdiğim için aptal bir
orospu çocuğuyum."

Dudaklarını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Tek
yolu bu. Kız kardeşim bensiz sana asla güvenmez. Ve bir
Karanlık Avcısı'nın seni öldürmesi riskini almak
istemiyorum."

Tuhaf, onu hiç riske atmak istemiyordu. "Sana bir elini
uzattı ve bana yardım et-"

"Şş-" İtirazlarını susturmak için parmaklarını adamın
dudaklarının üzerine koydu. "Acele etmeliyiz, değil mi?"

Onun sözlerini kendisine karşı kullanmasından nefret
ediyordu. Phoebe, evrenin onu alçaltmak için tasarladığı en
güçlü silahtı. Ve dürüst olmak gerekirse? Onu yakalamak
için yeterince uzun süre geciktirmeyi umuyordu.

Kız kardeşini, kaltağı öldürür ve karısını riske atmak zorunda kalmazdı.

Bu ona uyar.

Cassandra'nın ölmesi Phoebe'nin ölmesinden daha iyidir ve eğer lanet bu süreçte sona ererse...

Daha da iyi.

"Urian," dedi Phoebe sakince, "ilerlemiyoruz."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Pekâlâ." Bunun her yerinde felaket yazılı olduğu ve aptalca, riskli ve sahip olduğu her hayatta kalma içgüdüsüne aykırı olduğunu bildiği bir şeye gerçekten katıldığı için kendinden nefret ederek, onu babasına söylemediği tek yere götürdü.

Kayıkhane.

Urian evde bulduğu tüm çıkışlar arasında en olası kaçış yolunun burası olduğunu düşündü. Dört kişi için en korunaklı ve düşmana görünmeden geçmenin en sessiz yoluydu. Özellikle de onları halı bombardımanına tutan bir düşmanı.

Ayrıca, kim bir tekne bekler ki? Ve düşmanınızın sizi takip etmek için bir tekneye sahip olma ihtimali neydi?

Evet, bir tekne kaçışı en mantıklısı. Ayrıca piç kurusu bir Viking'di. Suyu atlamak onun ilk düşüncesi olurdu. Normal, iyi ayarlanmış modern bir insanın düşüncesi değil, ama bir Viking akıncısı için ...

Tekne.

İşte buradaydılar.

Urian Phoebe'yi gölgelerin arasına geri itti. "Sen burada bekle ve kımıldama. Çevreyi güvene almama izin ver."

"Emredersiniz, efendim." Ona sahte bir selam verdi. Gözlerini devirerek arka kapıya yöneldi.

Phoebe insanlık tarihinde bir erkeğin sahip olabileceği en tatlı kalçaya ve en ölümcül yürüyüşe hayranlıkla bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Gerçekten de hiç kimse Urian'inkini geçemezdi. Davyn bile aynı fikirdeydi ve o da adamın ikiz kardeşiyle evliydi.

Bu çok şey anlatıyordu.

Yine de Davyn'in kocasının arka tarafıyla bu kadar meşgul olmasını kıskanması gerekip gerekmediğini merak ettiği zamanlar olmuştu. Ya da Davyn'in şaka yapma şekli göz önüne alındığında endişelendi.

Neyse ki kocasının son derece sadık olduğunu biliyordu. Aksi takdirde, ayrı geçirmek zorunda kaldıkları zaman göz önüne alındığında biraz gergin olurdu. Bu kadar ateşli bir adamın evliliklerinin büyük bölümünde kendisinden uzakta yaşamasına izin vermek büyük bir güven gerektiriyordu. Aynı şekilde, Urian'ın onu yalnız bırakması da büyük bir güven gerektiriyordu. Çünkü yalnızlığa katlanmak zordu.

Bunu düşünmek istemeyen Phoebe, içinde bulunduğu devasa binaya şöyle bir baktı. Çoğu evden daha büyük ve daha zarifti ve büyürken tanıdığı aşırı zenginlik göz önüne alındığında, onu etkilemek için çok şey gerekiyordu.

Burası bunu fazlasıyla yapıyordu. Etrafında babasının bile ağzının suyunu akıtacak, son teknoloji ürünü teknelerden oluşan etkileyici bir koleksiyon vardı. Buranın sahibi olan Kara Avcı'nın ölümlü hayatında bir Viking olduğu anlaşılıyordu. Belli ki hâlâ denize ve denizle ilgili her şeye ilgi duyuyordu.

Daha önce, dört yatak odası, bir mutfak, oturma, yemek ve oyun odaları olan ikinci katı keşfe çıkmıştı. Ana evinin ne kadar büyük olduğu düşünülürken bu şekilde ayarlamış olması garipti... ya da Stryker kız kardeşini öldürmeye çalışırken yarısını bombalayıp yok etmeden önce öyleydi.

Urian babası hakkında şaka yapmıyordu. O adam delinin tekiydi. Onları öldürmek için gerçekten de hiçbir şeyden çekinmezdi. Kendisine, kız kardeşine ve annesine karşı kullandığı bombalı araba bunu ona anlatmalıydı ama o geceyi zar zor hatırlıyordu. Sanki zihni bunu kaldıramamış ve bu yüzden de unutmuştu.

Gerçekten hatırladığı tek şey, arabayla geçerken Urian'ın el salladığı ve sonra Elysia'da uyandığında Urian'ın ona her şeyin yoluna gireceğini söylediğiydi.

Onsuz ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl başa çıkabileceğini. Ama lanet olsun, babası hiçbir anlam ifade etmeyen özel bir cehennem seviyesiydi. Urian nasıl olur da o kaçıktan gelebilirdi?

Ve bundan bahsetmişken...

Urian bir değil iki bedenle ortaya çıktı.

Phoebe gördüğü manzara ve yüzündeki sinirli ifade karşısında nefesi kesildi. Onların Daimon olamayacağını biliyordu çünkü gerçek bedenlerdi. "Ne oldu?"

"İki adamımız yolumuza çıktı."

"Onlar Daimon değil."

"Daha kötüsü... Apollites. Ama babama kayıktan bahsetmeleri riskini göze alamazdım." Onları binanın arka tarafına yakın bir yere, yere koydu. Tiksinti dolu bir bakışla burnunu sildi. "Siz burada kalın. Daha fazla olmadığından emin olayım. Hemen döneceğim."

Phoebe buna sebep olduğu için kendini çok kötü hissettiğinden yüzünü kapattı. Urian hiçbir şey söylemese de, ona nasıl bir cehennem yaşattığını biliyordu. Yüzyıllar boyunca Apollimyalılar için savaşmış ve hayatını tehlikeye atmıştı. Onlar onun ailesiydi.

Ve onu onlarla karşı karşıya getirdi.

Onu taptığı babasıyla karşı karşıya getirdi. Onun için.

Bir insan olarak berbatım.

İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyordu. Onunla birlikte olmak için değer verdiği her şeyden ödün vermeye ve hayatını riske atmaya zorluyordu. Bu hiç adil değildi.

Yine de tek kelime etmedi.

Cesetlere baktı ve ürperdi. Nasıl olur da ondan nefret etmezdi? Bu onun en büyük korkusuydu. Bir gün uyanacak ve buna değmediğini anlayacaktı.

O anda, Phoebe sahip olduğu şey karşısında gerçekten alçakgönüllü davrandı. Hayatta size sadık olacak birini bulmak nadir bir şeydi. Kardeş. Kardeş. Ebeveyn. Arkadaş. Hatta bir eş ya da çocuk. İhanet hayatın doğal bir parçasıydı.

Sizi korumak için gerçekten adam öldürecek birini bulmak? Sizi güvende tutmak için her gün sorgusuz sualsiz ve karşılığında hiçbir şey istemeden hayatını riske atıp feda edecek ve bunu asla ama asla yüzünüze vurmayacak birini? Sebepsiz yere şirretlik yaptığı o günlerde bile.

...

Bu kadar saf bir aşka layık değildi ve bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu. Onu ne kadar severse sevsin, onun gösterdiği cesaretle onun yaptıklarını yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Lanet olsun.

Birden fısıltılar ve karanlıkta ayak sesleri duydu.

Psikopat kayınpederi olabileceğinden korkarak saklanmak için küçük bir dolaba girdi. Böylece kendi kendine ne kadar korkak olduğunu ve Urian'a bir şey olursa neden kaybolacağını kanıtlamış oldu.

Daha mı kötü? Ölmüş olacaktı.

Yavaşça, kafasında Willard'ın görüntülerini canlandıran bir tür dev lağım faresi gibi bir şeyin kazındığını ve hareket ettiğini duydu. Hatta şimdiye kadar izlediği dev kemirgenlerin olduğu tüm korku filmlerini. Tanrı yardımcısı olsun, eğer bıyıkları olan tüylü bir şey dışarı fırlarsa, bir B filmi oyuncusu gibi çığlık atacak ve bir çığa neden olacaktı! Ses duvarını aşacaktı. Yapacaktı!

Burada fare olmasa iyi olur...

Sonra birdenbire ne bir hareket ne de bir ses oldu.

Hâlâ panik içinde olan Phoebe nefesini tuttu. Bu bir numara mıydı? Küçük piçler donarak ölmüş müydü? Burası çok soğuktu.

Ya da belki de onu dışarı çekmek için bir tuzaktı? Stryker bu şekilde hain olabilirdi. Urian'dan babasının yüzyıllar boyunca insanlara yaptıklarıyla ilgili bir sürü hikâye dinlemişti. Ondan hiçbir şey beklemezdi.

Odada hâlâ hiçbir hareket yoktu. Birinin ya da bir şeyin yürüdüğüne dair hiçbir ses yoktu. Keskin Daimon gözleriyle gölgeleri tarayıp herhangi bir şey tespit etmeye çalışırken gerginlikle tırnaklarını yedi.

Yine de duyabildiği tek şey buzun gıcirtısı ve binanın dışında uğuldayan rüzgârdı. Ve tabii ki, kafasının içindeki aptal insan sesi orada mahsur kaldığı için sızlanıyordu. Bu onu çığlık atmaya itiyordu! Ama buna alışkın sayılırdı.

Tam Urian'ı bulmak için dolabından çıkmak üzereyken, yine tam önünde birinin hareket ettiğini duydu.

Kahretsin, saklandığı yerden sadece birkaç metre ötede yerden yukarı çıkıyorlardı!

Eğer bu Stryker ya da Illuminati'sinden biriye, ölmüştü!

Dehşet içinde ne yapacağını düşünmeye çalıştı ama Urian'ın aksine,

nasıl ışınlanacağını bilmiyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Nefes alış verişini kontrol etmeye çalışarak kendini olabildiğince gölgelerin arasına sıkıştırdı ve onu görmemeleri için dua etti.

Dehşet içinde delik açıldı ve içinden tüylü ve bıyıklı bir şey çıktı. Ama bu piçin boyu bir buçuk metreydi. Kaslıydı. Ve halkının can düşmanıydı. Yüce Tanrım! Kocaayak'a benziyordu!

Phoebe onun hantal görüntüsü karşısında gözlerinin yuvalarından fırladığını hissetti. Korkmuş ve öfkeli bir halde balınayı zıpkınlamak için etrafına bakındı. Tam bir işaret fişegi almak üzereyken, adamın kız kardeşini yanında durması için çektiğini fark etti.

Gözyaşları gözlerini kör edip kirpiklerinde donarken korkusunun yerini sevinç aldı. Cassie'yi yıllardır görmemişti. Ona o kadar odaklanmıştı ki kız kardeşinin arkasından gelen diğer iki kişiyi zar zor fark etti. İleri atılmak istedi ama Cassie'nin yanındaki dev onu dehşete düşürdü.

"Tamam," diye fısıldadı Koca Ayak. "Şimdilik iyi görünüyor. Senin"- dedi Cassandra'ya- "ve Chris'in geride kalmasını istiyorum. Eğer bir şey olursa, siz ikiniz tünellere geri dönün ve kapıyı arkanızdan kilitlemek için kırmızı düğmeye basın."

"Peki ya sen ve Kat?" Cassandra, Koca Ayak'ı ve onlarla birlikte dışarı çıkan uzun boylu sarışın kadını gösterdi.

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Önemli olan siz ve Chris'siniz." Phoebe kaşlarını çatı. Demek Kukla Karanlık Avcısı buydu. Şimdi onun aksanını duyduğuna göre, Urian'ın ona taktığı lakap tamamen mantıklıydı.

Buzun üzerinde zincirlerle asılı duran tekneleri işaret etti. "Hava botunu kayışından buza indirmek birkaç dakika sürecektir." Etrafına bir göz attı. "Umalım da Daimon'lar bunu duymasın."

Cassandra başını salladı ve onu hafifçe öptü. "Dikkatli ol."

Phoebe kız kardeşinin zevksizliği karşısında ağız açık kaldı. Elbette, Muppet sevimliydi ama ciddi mi?

O bir Kara-Avcıydı! Bu ne kadar iğrençti? Ne tür bir Apollite binlerce yıldır kendi ırkını avlayan ve takip eden o hayvanlardan biriyle yatağa girmeyi düşünebilirdi ki? Nesillerdir onları acımasızca katleden biriyle!

Gah! Kız kardeşi aptalın tekiydi! Eğer anneleri hala hayatta olsaydı, onu ilk döven o olurdu!

Wulf kız kardeşine nazikçe sarıldı, sonra kapıyı açtı. Dışarı bir adım attı, sonra garip davrandı.

Ah, kahretsin, Urian'ın oraya attığı cesetleri bulmuş olmalıydı. Bu da panikleyip aptalca bir şey yapacağı anlamına geliyordu. Çünkü Kara Avcılar böyle yapar.

Onun türünün ölümüne sebep olan aptalca bir şey.

Bir şeyler yapmalıyım. Onları ifşa etmeden ve Urian'ın zarar görmesine neden olmadan önce.

Adam botundan geri çekilebilir kılıcını çıkardığında seçeneklerini gözden geçiriyordu. Şimdi ya da asla, Pheebes

...

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak gölgelerin arasından çıktı ve ona doğru ilerledi. Saldırmaya hazırlandı.

"Sorun yok," dedi Phoebe çabucak, onu bıçaklamaması için dua ederek. "Ben bir arkadaşım."

Yüzündeki ifadeden hiç de inanmadığı anlaşılıyordu.

Ama neyse ki Cassie onu tanıdı. Nefes nefese kalarak, büyük bir şaşkınlık içinde ona baktı.

Zaman durdu olarak Phoebe aldı

inde onu kız kardeşinin uzun çilek sarısı saçları ve o yüz hatları

Annelerininkine yakın. Ailesini o kadar çok özlemişti ki!

"Phoebe?" Cassie nefes aldı. "Gerçekten sen misin?"

Gözyaşlarına boğulurken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Benim, Cassie. Sana yardım etmek için buradayım."

Kız kardeşi geri adım attı ve arkasında duran çok daha ufak tefek siyah saçlı adamla çarpıştı. Adam Phoebe'ye her türlü kötülükle bakıyordu. Ve Daimon'lar tarafından

kovalanan bir kayıkhanede kilitli kalmaktansa Sports

Illustrated'in bikini sayısını çekmek için bir adada olması gerekiyormuş gibi görünen uzun boylu sarışın kadın da öyle.

Ama Cassandra'nın gözlerindeki şüphe yakıcıydı.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Ben öldüm," diye fısıldadı Phoebe. "Sen bir Daimon'sun." Kara-Avcı'nın ses tonundaki suçlama ve yargılamayı kaçırmak mümkün değildi.

Phoebe başını salladı.

"Oh, Phoebe..." Cassandra'nın sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşmıştı. "Nasıl yapabildin?"

Ciddi misin? O da mı? Sanki içinde bulunduğu şirkette konuşacak yeri varmış gibi? En azından Phoebe hainlik etmemişti. "Beni yargılama. Sebeplerim vardı. Şimdi seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Cassandra bön bön baktı. "Sanki sana güvenecekmışim gibi?" Gerçekten de ona doğru eğildi ve sanki saldıracaktı gibi davrandı. "Demos Amca'yı hatırlıyorum."

O da öyle. Böyle bir öfkeyle dönüp peşinizden geldiklerinde bir trelosu unutmak mümkün değildi. Dehşet vericiydi ve şimdi kafasında iblisler olduğu için anlıyordu. Ama yine de... "Ben Demos Amca değilim ve seni kendime dönüştürmeye hiç niyetim yok."

Phoebe ona doğru bir adım attı ama o iri yarı, sinir bozucu Kara Avcı Cassandra'ya daha fazla yaklaşmasını engelledi.

Phoebe müdahalesi için ona ters ters baktı. O ailedendi. O değildi! Çaresizlik içinde kız kardeşine baktı. "Lütfen Cassie, bana inanmalısın. Sana asla ama asla zarar vermem. Annemin ruhu üzerine yemin ederim."

Konuşmasını daha yeni bitirmişti ki Urian dışarıdan kapıdan içeri girdi. Phoebe onun kötü zamanlaması karşısında irkildi. Urian barışı koruma teknikleriyle tanınmazdı. Daha çok birileri nükleer serpintiye hazır olduğunda ortaya çıkardı.

Kız kardeşinin yanındaki sarışının nefesi kesildi.

"Acele et, Phee," diye fısıldadı. "Bunu daha fazla saklayamam." Her zamanki meydan okuyuculuğuyla, Kara Avcının bakışlarını irkilmeden karşıladı.

Birbirlerine saldırma dürtülerini güçlükle dizginleyen iki adamın öfke ve nefretini gözden kaçırmak mümkün değildi. Havada cızırdıyordu ve vücudundaki her Daimon içgüdüsünü kudurtuyordu.

"Bize neden yardım ediyorsun?" diye sordu Kara Avcı.

Urian onunla alay etti. "Sanki sizi umursuyorum da, Kara Avcı. Ben sadece karımın kız kardeşini korumasına yardım etmek için buradayım."

Sarışın kadın ağzı açık kaldı. "Urian'ın bir kalbi mi var? Kim bilebilirdi ki?" Urian da ona aynı derecede iğrenç bir bakış fırlattı.

"Kapa çeneni, Abadonna."

Şimdi ağzı açık kalma sırası Phoebe'deydi. O bomba Katra mıydı? Urian'ın yıllar boyunca ona defalarca anlattığı Katra bu muydu? Birkaç detayı unutmuş olması ne garipti.

Mesela çok çekici olduğu gerçeği gibi! Ve insanlık dışı derecede muhteşem.

İçinden bir kıskançlık dalgası geçerken öfkesini güçlükle bastırdı. Başka neyi atlamıştı?

Onu tanımasa iyi olurdu, yoksa ikisinden biri ya da her ikisi de daha sonra kel kalacaktı.

Ama sarışını görmezden gelip ona yaklaşıp yanağından öptüğünde bu düşünce dağıldı. Phoebe ona gülümsedi. "Annem öldüğünde beni kurtaran Urian'dı. Bomba patladıktan sonra beni arabadan çıkardı ve sakladı. Annemi ve Nia'yı da kurtarmaya çalıştı ama onlara zamanında ulaşamadı."

Kız kardeşinin yüz ifadesinden Cassandra'nın bu konuda ne düşüneceğini bilemediğini anlayabiliyordu. Ve onu suçlayamazdı. Bir Daimon'un, hele de bir Daimon'un

Stryker, hayatları boyunca Urian'ın türü tarafından takip edilmişken onlara yardım edecekti. "Neden?"

"Bunun için zamanımız yok," diye tısladı Urian. "Babam aptal bir adam değil. İki ölü Apollit'ten haber alamayınca hemen anlayacaktır."

Phoebe başını salladı, sonra Cassandra'ya döndü. "Senden bana güvenmeni istiyorum, Cassie. Yemin ederim pişman olmayacaksın."

Cassandra, Kara Avcı ve Kat ile kaşlarını çattı. "Sanırım ona güvenebiliriz."

Koca Ayak önce Urian'a, sonra Kat'e baktı. "Sadist olduklarını söylemiştin. Kafalarımızla oynuyor olma ihtimalleri var mı?"

Urian buna alçak sesle, acı bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrin yok." Phoebe kocasının karnına bir şaplak attı. "Terbiyeli ol,

Uri. Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Kaşlarını çatarak kızın kendisine vurduğu karnını ovuşturdu ama başka bir şey söylemedi.

"Devam et," dedi Kat. "Eğer yalan söylüyorsa, artık ona nasıl zarar vereceğimi biliyorum." Bakışları anlamlı bir şekilde Phoebe'ye yöneldi.

Urian kaskatı kesildi. "Yok edici ya da değil, ona dokunursan seni öldürürüm Katra."

Koca Ayak bir tür Wookiee sesi çıkardı. Yarı yarıya onun Bantha'sının üzerinden bir tüfek kaldırmasını ve ona homurdanmasını bekliyordu. Tamam, o bir Tusken Raider'dı ama yine de... "O zaman birbirimizi anlıyoruz. Çünkü Cassandra'ya bir şey olursa, Kat sorunlarınızın en küçüğü olur."

Ve tabii ki onun bu kadar maço ve zorba olması, kendi alfasının testosteron seviyelerini aşırı yükseltti. Doğal olarak Urian onu fena halde pataklamak niyetiyle bir adım öne çıktı. İhtiyaçları olan son şey de buydu. Phoebe yüzünü buruşturarak oyuncak ayısını yakaladı ve onu geri çekilmeye zorladı. "Acele etmemiz gerektiğini söylemiştin," diye hatırlattı ona. Dikkatini cinayet ve kargaşadan başka bir şeye çekmek için parmağını birkaç kez meme ucunun üzerinde kaydırmayı ihmal etmedi.

Koca Ayak'ın şansına, işe yaradı.

Urian'ın sert yüz hatları yumuşayarak ona baktı ve başını

salladı. Başka bir şey söylemeden onları

Siyah hava botu zaten buzun üzerinde onları bekliyordu.

Önce insan olan erkek bindi, onu Kat izledi. Cassandra takip etti takım elbise. "Is Bu ve aynı tekne ve

Kanada Atlı Polisleri arama ve kurtarma için mi kullanıyor?"

Kara Avcı sanki bu soru onu rahatsız etmiş gibi kaskatı kesildi. "İkisini de aynı şirket yapıyor ama benimkinin biraz daha iyi olduğunu düşünmek istiyorum."

Phoebe Urian'a bir bakış attı ve gözlerini devirdi.

Urian ona sessizce güldü.

Gerçi tekneye tırmanırken dürüst olmak gerekirse, onun gerçekten yalan söylemediğini kabul etmek zorunda kaldı. Tekne olağanüstü bir şeydi. Yastıklı sandalyelerine varıncaya kadar son derece konforluydu.

Chris yerine oturup kemerini bağlarken "Evet," dedi. "Dudley Do-Right biziz."

Phoebe, Urian'ın hâlâ rıhtımda olduğunu ve onlara katılmak gibi bir planı yokmuş gibi göründüğünü fark edince kaşlarını çatı. Elbette burada kalmayacaktı. Bundan sonra değil... "Bizimle gel, Uri," diye yalvardı, elini kendi elinin içine almak için uzandı. "Bunu öğrenirlerse seni katlederler."

Ona uzun uzun bakan Urian'ın yüzündeki acı ağlama isteği uyandırdı. Elini tutarken Urian'ın eli titriyordu. "Yapamam bebeğim, yapamayacağımı biliyorsun. Burada kalmalı ve izini kaybettirmeliyim ama söz veriyorum mümkün olan en kısa sürede seninle temasa geçeceğim." Phoebe'yi tutkuyla öptü, sonra elini öptü ve gitmesine izin verdi. "Dikkatli ol."

"Sen de."

Başını salladı, sonra koşum takımının son parçasını da çıkardı. "Karıma iyi bak, Kara Avcı."

Wulf Phoebe'ye baktı ve başını salladı. "Teşekkürler, Daimon."

Urian homurdandı. "Eminim bu s ö z l e r i söyleyeceğini hiç düşünmemişsindir."

Urian rıhtımın kapılarını kaldırırken aynı anda bir grup Daimon kayıkhaneye girdi.

Phoebe nefesini tuttu ve ona doğru koştu. O tehlikedeyken gidemezdi. Tanrım, hayır! Ama o sinsî küçük

Kara-Avcı motoru çalıştırıp buzun üzerinden kuzeye doğru uçarken insan onu geri çekti. Neyse ki rüzgâr yanlarındaydı ve hızla hızlandılar.

"Hayır. Hayır!" Phoebe glde hızla ilerlerken çığlık attı. Dehşet onu paramparça ederken kalbi inkrla çarpıyordu. "Onu bırakamayız."

Yüzü sempatik olsa da bir an bile kanmamıştı. Sanki bir insan ya da bir Kara Avcı kendi türüne ne olduğunu umursayacakmış gibi.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi insan. "zr dilerim." Evet, doğru.

Kalbi kırılmış olsa da Phoebe ağlamadı. Urian ona bundan daha iyisini öğretmişti. O bir savaşçıydı, savaşta doğmuş ve savaşta sertleşmişti. Karısı olarak onun cesaretini onurlandıracak ve onunla aynı gücü gösterecekti. Bu yüzden acısıyla nefes aldı ve kendini teknenin arkasında durmaya zorladı, umutsuzca onun olduğu yere baktı, kaderine dair bir işaret görmeyi umdu.

İyi olsan iyi edersin. Beni kurtarıırken ölürsen seni affetmem.

Cassandra emniyet kemerini sıkıca tuttu. "Hey, Chris? Ne kadar hızlı gidiyoruz?"

"En az yüzün üzerinde. Bu şeyler rüzgârla birlikte yüz kırk kadar hızlı hareket edebilir, ancak rzgra karşı sadece kırk kadar."

Sarışın onun yanında durmak için hareket etti. "O iyi olacak, Phoebe. Babası ona gerçekten zarar vermez. Stryker psikopat olabilir ama Urian'ı seviyor."

Buna bir an bile inanmadı ve eğer inanırsa Kat aptalın tekiydi. Koruyucu tavırları için kocasına lanet olsun.

Ve bunu yapmasını istediği için ona lanet olsun.

Kendinden nefret ederek Cassandra'ya ters ters baktı ve bu hareketinden pişmanlık duymayacağını umdu. Sonra Kara Avcı'ya döndü. "Kuzeye gitmeye devam edin. Hepinizi saklayabileceğimiz güvenli bir yerimiz var."

Bu sözlerin söylenmesinden iki saniye sonra, teknenin motorundan, rzgrdan ve atırtılardan korkunç bir çığlık duyuldu

Buz. Bunu kanat çırpma sesleri takip etti.

Phoebe hassas kulaklarını tıkayarak başını kaldırdı ve ağzı açık kaldı.

Kutsal Katateros, o bir ejderhaydı!

Ve herhangi bir ejderha değil. Urian'ın psikopat babası onların peşinde.

Kocamı yememiş olsan iyi edersin.

"Aman..." Cassandra cümlesini bitirmedi. Phoebe'nin hissettiği gibi katatonik bir halde öylece durdu.

Kat kendini Cassandra'nın üzerine attı.

Stryker onun hareketlerine sinirlenmiş gibi daha yüksek sesle bağırdı. Ateş teknenin pruvasına doğru eserek Phoebe'nin eğilmesine neden oldu. Kara Avcı hiç yavaşlamadı. Silahını çıkardı ve canavara ateş etti.

Hâlâ ejderha formunda olan Stryker onlara doğru dalarken çığlık atıyordu. Kurşunlar ona isabet ettiğinde, ejderha geri çekildi. Yine de bu yaralar onun hayvan formunu hiç etkilemedi.

Stryker tek bir kararlılıkla onlara doğru ilerlemeye devam etti.

Daha yakın.

Daha

yakın...

Eğer bir şey varsa, bu sadece yarattığı kızdırmış gibi görünüyordu.

Kara Avcı şarjörünü yeniden doldurdu ve daha fazla mermi ateşledi.

Sonra Phoebe kızaracaklarından emin olduğu anda Stryker ortadan kayboldu.

Tam on saniye boyunca kimse hareket etmedi.

Chris korkmuş bir mirket gibi başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Geri çağrılmış olmalı," diye yanıtladı Kat. "Onu bu şekilde durdurabilecek tek şey buydu."

Kara Avcı sonunda bir derece yavaşladı. "Kim tarafından geri çağrıldı?"

"Yok Edici," dedi Phoebe. "Kat'e zarar vermesine izin vermeyecek." Kimsenin bilmediği nedenlerden ötürü, Apollymi için herkesten daha kutsaldı.

"Peki neden Kat?" diye sordu Kara Avcı.

Kat bu sorudan rahatsız olmuş görünüyordu. "Stryker gibi ben de onun hizmetkârlarından biriyim."

Cassie kaşlarını çattı. "Artemis'e hizmet ettiğini sanıyordum." "İkisine de hizmet ediyorum."

Phoebe bununla alay etti. Kimse iki panteona hizmet edemezdi. O daha iyi biliyordu.

Cassandra başını öne eğdi. "Soru? Çıkar çatışması yaşadığınızda ne olur? O zaman hangisini takip edeceksin Kat?"

Şafak sökmek üzereydi. Ne Phoebe'nin ne de düşmanının güneşe karşı bağıışıklığı olmadığından, tekneyi Urian'ın kullanmaları için bıraktığı özel yapım, ağır modifiye edilmiş bir Land Rover ile değiştirmişlerdi. Kat pencereden dışarı bakarken Chris arka koltukta, Kat ile Phoebe'nin arasında oturmuş, başını Kat'in omzuna yaslamış uyuyordu.

Tekneyi bir saatten uzun bir süre önce geride bırakmışlardı ve şimdi Elysia'ya doğru yarışıyorlardı.

Uri olmadan bu aptal arabada olmak ne kadar garip. Onun bunu istemesinin hep tuhaf olduğunu düşünmüştü. İnsanların dünyasıyla hiç ilgilenmemişti.

Ona kadar.

Ama evlendiklerinden beri, onu yatıştırmak için kendini biraz daha "insan" yapmaya çalışmıştı. Braden onun yerleşkeden asla ayrılmaması konusunda ısrar etmiş olsa da, Shanus liderlik görevini devraldıktan sonra bu emirleri gevşetmişti.

Altı yıl önce, Urian bu aptal arabayı ikisinin "randevulaşabilmesi" için almıştı çünkü Urian ona birkaç John Hughes filmi izletmiş ve eski hayatıyla ilgili özlediği tek şeyin "randevulaşmak" olduğunu söylemişti.

Aslında araba için kavga etmişlerdi.

"Uri, bu aptalca!"

"Hayır, Phee. Araştırma yapıyordum. Arabayla bir yere gitmediğiniz sürece bu bir randevu sayılmaz."

Düşüncesi bile homurdanmasına yetmişti. "Ne? Araba kullanmayı mı öğrendin?"

"Evet, sayılır. Bana güvenmiyor musun?" "Araba kullanma konusunda mı? Tabii ki hayır!"

"Hadi ama, sahte ehliyet için bir sürü para ödedim. Dersler falan aldım. Ayrıca bu arabadan çok bir tank. İçindeyken hiçbir şey sana zarar veremez. Korumalı ve her şeyi var. Bundan eminim. Eğleneceğine söz veriyorum. Şimdiye kadarki en iyi doğum günün olacak."

Ve öyleydi. Tanrım, o adamı canından çok seviyordu. Eğer onun yüzünden başına bir şey gelirse...

Endişeden hasta olmuştu. Şu anda Kalosis'te neler olup bittiğini bilemezdi. Stryker'ın bu görevi başaramadığı için duyacağı öfke ve hiddet. Ve Urian onun baş komutanı olarak gazabının yükünü taşıyacaktı.

Kocasının hayatı yerine kız kardeşininkini mi seçmişti? Urian'ın onun hayatını kurtararak gösterdiği iyiliğe, kendi hayatını talep ederek mi karşılık vermişti?

Kadınlardan bildiği tek şey ihanetti. Şimdi ona en kötüsünü vermiş olabilirdi.

Cassandra ön koltukta dönüp ona baktı. "Daha ne kadar sürecek?"

"Fazla uzak değil." Umut ediyordu.

Cassie, Koca Ayak'ın elini tutmaya cesaret edebildi. "Gün doğumundan önce varabilecek miyiz?"

Phoebe ikisini de tokatlamadan önce gözlerini kaçırdı, ki Koca Ayak arabayı kullandığı için bunu yapmak intihar olurdu. "Çok yakın olacak." Sonra nefesinin altında, "Çok yakın." diye mırıldandı.

Sonra, kız kardeşi Koca Ayak'a goo-goo gözleri yapmaya başladığında, gerçekten fırlayabileceğinden korktu.

Neyse ki bir sonraki dönemece yaklaşıyorlardı, bu yüzden koltukta öne doğru oturma ve bu boku kırma fırsatını değerlendirdi. Aralarına sıkışarak yolun olmadığı küçük patikayı işaret etti. "Oradan sağa dönün."

Koca Ayak bunu sorgulamadı. Bunun için ona bonus puan verirdi. Ormanda nispeten kolaylıkla ilerlediler ki bu Urian'ın her zaman yapmayı sevdiği bir şeydi. SUV' si hakkında sık sık söylediği gibi -Çalmış gibi sür. Urian'ın

Zırh kaplaması küçük ağaçların arasından geçmesini ve kar, buz ve molozların üzerinden geçmesini nispeten kolaylaştırıyordu. Eksik olan tek şey muhteşem Daimon'un kahkahaları ve onları ormanın her tarafına savururken iğrenç bir metal müzik çalarkenki hınzır sırıtışıydı.

Kocasının eğlence için yaptığı garip şeyler.

Sasquatch daha iyi görebilmek için ışıkları kapatırken arkasına yaslanıp kemerini bağladı. Urian'ın sürüşüne güveniyordu ama Koca Ayak'a hiç güvenmiyordu. Land Rover engebeli arazide bir at gibi zıplıyordu.

Chris bir lanetle uyandı. "Stryker döndü mü?"

"Hayır," diye homurdandı Kat. "Yoldan ayrılmak zorunda kaldık."

Koca Ayak, SUV'un lastiklerinin yerini alan tank paletlerinden birini fırlatmamak için biraz yavaşladı. Bu iklimde çok daha sağlamdılar ama yine de yanılmaz olmaktan oldukça uzaklardı ve ihtiyaç duydukları son şey gün ışığı bu kadar yakinken açıkta mahsur kalmaktı.

Güneş dağların üzerinden görüldüğü anda ağaçları yarararak Elysia'nın gizli girişine geldiler. Phoebe, Shanus ve iki danışmanın girişin dışında durduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Bekliyorlardı.

Cassandra tısladı ve elini bıraktı.

"Sorun yok." Phoebe kapısını açtı ve onlara doğru koştu. Kendisini yükselen güneşten korumak için ceketinin kapüşonunu kaldırdı.

Uzun boylu ve sarışın Shanus, arkadaşlarıyla birlikte gölgelerin arasında duruyordu. "Kestirmeden gidiyorsun, değil mi?"

"Yapma bile. Zor bir gece oldu." "Urian nerede?"

Gözyaşlarını ısırarak geri çekti. "O bizimle değil." "Kamyonunu başkasının kullanmasına izin mi verdi?"

" 'Bırak' bunun için bir kelime." Cipi işaret etti. "Onun bir Kara Avcı olduğunu öğrendiğinde ölecek."

Shanus'un gözleri, yanındaki iki adaminkilerle birlikte yerinden fırladı. "Aklını mı kaçırdın sen? Onlardan birini buraya getiremezsin! Sen daha iyi bilirsin!"

"Onu içeri almalıyız."

"Hayır! Ve hayır demek istiyorum! Hayır, hayır, hayır! Her türlü hayır!" "Shanus-"

"Hayır, Phoebe, hayır!"

"Urian'a söyleyeceğim. O aramayı benim yapmamı istemezsin."

Çenesinde bir tik başladı. "Şu anda senden hoşlanmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Biliyorum ve yemin ederim yanlış bir şey yaparsa onu öldürebilirsin. Urian yardım edecek."

Bikkın bir iç çekiş yaptı. "Peki, ama sadece şafak söktüğü ve alevler içinde kalmak istemediğim için." Ona ters ters baktı. "Lanet olsun sana!"

"İnanın bana, biliyorum."

Sasquatch ve Kat, tüm o berbat zamanlama içinde, cipten inip onlara doğru gitmek için o anı seçmişlerdi. Bu yeterince kötü değilse, Koca Ayak sanki buradaki sorun onlarmış gibi elini kılıcına dayamıştı.

Evet, doğru. Gah ... Kara Avcılar ve kibirleri! Phoebe Koca Ayak'a ters ters baktı. "Sakıncası var mı, Kara-Avcı?"

Güneşi işaret etti. "Zamanımız tükeniyor. Şu anda senin tavırlarına ihtiyacımız yok. Ama tavus kuşu gibi caka satmak yerine silahlarınızı teslim ederseniz, işleri kolaylaştırır ve adamlarımı kimseyi öldürmek için burada olmadığınızı ikna etmeme yardımcı olursunuz. Ve Cassandra'nın içeride bekleyen Apollite doktoruna ulaşmasını sağlar, ki bu doktor gerçekten de anne adayına nasıl bakılacağını bilen biri."

Koca Ayak başını hafifçe sallamadan önce omzunun üzerinden kız kardeşine baktı. Yüzü okunmaz haldeydi, sonunda itiraz etmeden tüm silahlarını teslim etti.

Tanrılara minnettar olan Phoebe sonunda rahatlamış bir nefes verdi. "Teşekkür ederim!"

"Hoş gelmediniz."

Sasquatch'ın kazmasını görmezden gelen Phoebe, iki meclis üyesi onu içeri götürürken Shanus'u kolundan alkışladı. Sonra o ve Kat kız kardeşi ve Chris'i almaya gittiler.

Cassandra'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa kız kardeşi, iri kıllı erkek arkadaşını almalarına izin verdiği için gözlerini oymak istiyordu. "Neler oluyor?"

Kat yorgun bir nefes verdi. "Hiçbirine zarar vermediğinden emin olmak için Wulf'u gözaltına alıyorlar. Hadi, içeride seni bekleyen bir doktor var."

Cassandra onların kaybolduğı yöne bakarken tereddüt etti. "Onlara gerçekten güveniyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?" "Phoebe'ye güveniyorum. Sanırım."

Kat buna güldü.

Phoebe bunu hiç komik bulmadı.

Cassandra kamyonetten inip Kat'in onu ve Chris'i mağaraya götürmesine izin verirken, Phoebe kız kardeşinin tepkisini, özellikle de hepsini kurtarmak için hayatını ortaya koyan kocası olduğı gerçeğini düşündü. Bu ne cüret!

Hepsi nankör piçler!

Ama biraz merhametli olmayı da başardı. Ne de olsa kız kardeşi hamileydi ve ailesinin hayatta kalan son üyesiydi. "Korkma Cassie. Senin ve bebeğinin ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz. Burada kimse ikinize de zarar vermeyecek. Yemin ederim."

"Biz kimiz?"

"Burası bir Apollite topluluğı." Phoebe onları mağaranın derinliklerine, gündüz saatlerinde girişi koruyan kiralık insan paralı askerlerin yanından geçirdi. "Kuzey Amerika'daki en eski topluluklardan biri."

Herkesin içeride ve güvenli olduğundan emin olan Phoebe, elini bir yaylı serbest bırakmanın asansör kapısını açtığı Bobin Taşı'na yerleştirdi.

Chris abartılı bir bakış attı. "Kutsal el bombası, Batman, bu bir yarasa mağarası!"

Phoebe, Kara Avcı'nın çok daha küçük yaştaki erkek kardeşine benzeyen üniversite çağındaki siyah saçlı adama sırttı. Aslında çok sağlıklı, masum bir şekilde gerçekten sevimliydi. Garip bir şekilde, Phoebe'nin ilgisini çekmeye başlamıştı.

Düşmanın yaveri olmasaydı ve başka koşullar altında tanışmış olsalardı, onları arkadaş olarak görebilirdi. Hoş ve arkadaş canlısıydı. Hatta bazen komikti.

Öte yandan Koca Ayak'a her bakışında onu bıçaklamak istiyordu. Ve onun kafasını kesmemek için her şeyini ortaya koyuyordu.

Gah, Cassandra! Sadece ... lanet olsun!

"Oh, hadi ama!" Chris coşkulu bir çocuk gibi grubun etrafına bakındı. "Benden başka biri de bu işin esprisini görmek zorunda mı?" Şaşkınlıktan donakalmış üç kişinin yüzüne baktı, sonra söndü. "Sanırım hayır."

Asansöre önce Cassandra girdi. "Peki ya dışarıda gördüğüm adamlar? Kim onlar?"

Phoebe onları karşılayan grubu düşünmemek için elinden geleni yaptı. "Onlar bizim yönetim konseyimiz. Onların doğrudan onayı olmadan burada hiçbir şey yapılamaz."

Kat ve Chris de onlara katıldı. Asansörün kapısı kapandı.

"Burada herhangi Daimonlar var mı?" Phoebe, yaşadığı tesise uzun inişinde asansörü başlatmak için bir düğmeye bastığında Chris sordu.

"Bu topluluktaki tek Daimon benim. Burada yaşamama izin veriyorlar çünkü Urian'a yardımlarından dolayı borçlular. Kendime ya da onların varlığına dikkat çekmediğim sürece kalmama izin veriyorlar." İçlerinden birinin bu konuda kötü bir yorum yapmasını bekledi ama akıllıca davranarak çenelerini kapalı tuttular.

Ancak kız kardeşini Cassandra'nın gözlerindeki güvensizliği görece kadar iyi tanıyordu. Kız kardeşi ondan korkuyordu.

Öyle olsun. Cassie için her şeyi riske atmıştı. Her şeyini. Ve "Teşekkür ederim." deme nezaketini bile göstermemişti.

Siz ve kocanız Daimon olabilirsiniz ama hayatlarınızı riske atmanız, kocanızın ailesi olarak gördüğü insanları öldürmesi ve ben, bebeğim ve aptal Kara Avcısı Koca Ayak için boğazlarınızı teslim etmeniz ne kadar nazik ve cömert bir davranış.

bu gece hayatta kalabilir. Gerçekten, bunu istemek çok mu fazla? Basit bir teşekkür mü?

Anlaşıldı, değil mi? Phoebe kız kardeşinin ne kadar bencil olabileceğini unutmuştu.

Kapılar açıldığında Cassie, Phoebe'nin uzun zaman önce alıştığı bir şey karşısında nefesini tuttu. Ama Urian'ın onu 1990'da buraya ilk kez getirdiği zamanı hatırlıyordu. Gerçekten de bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Her şey Isaac Asimov ya da Larry Niven'in gelecekteki şehirleri gibi tasarlanmıştı. Çelik ve betondan yapılmış duvarlar, kendi türlerinin resimler dışında hiç görmediği, güneş ışığıyla çalkalanan parlak manzaraların parlak duvar resimleriyle boyanmıştı.

Urian buradayken özellikle bu parçaya bakarak çok zaman geçirmişti. Ve ailesiyle birlikte çekilmiş eski fotoğraflarını inceleyerek ona gün ışığının nasıl bir his olduğunu sordu.

En çok o zaman canım yandı.

Yarı insan olduğu için, Daimon olana kadar, güneş ışığına karşı biraz toleransı vardı. Güneşlenemez ya da yüzemezdi. Ama toz haline gelmeden dışarıda birkaç dakika geçirebilirdi.

Urian yapamazdı. Bu yüzden Phoebe onu kızdıran şeyi anlaması için elinden geleni yapmıştı çünkü ne kadar şanslı olduğunu hiç fark etmemişti. Ta ki hiç gün ışığı görmemiş o çocukla tanışana kadar. Kardeşi Paris'le birlikte güneşi bir anlığına da olsa görmeye çalıştıklarını anlattığı hikayesi bugün bile Phoebe'nin gözlerini yaşartıyordu.

Ona bir şey olduysa kız kardeşine lanet olsun.

Phoebe gözlerini silerek asansörden çıktı ve kabaca bir futbol sahası büyüklüğündeki merkezi alana girdi. Merkezdeki avludan tesisin diğer alanlarına ve merkezlerine giden koridorlar vardı.

Bu ana bölüm Elysia'nın merkeziydi ve restoranlar hariç dükkanların ve satıcıların çoğunu barındırıyordu. Apollit oldukları için restorana ihtiyaçları yoktu.

"Şehrin adı Elysia." Phoebe yürüyüşünü yavaşlatmadan, onlara bakmak için duraklayan bir avuç sakinin arasından onları geçirdi. "Buradaki Apollitlerin çoğu

tüm hayatlarını yer altında geçirdiler. Yukarı çıkıp insanları ve onların şiddetini görmek gibi bir arzuları yok. Ne de kendi türlerinin avlandığını görmek istiyorlar."

Halkının arasından geçtikten sonra Chris onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Daimonlarla ne yapıyorlar?"

"Burada hiçbir Daimon'a müsamaha gösterilmez çünkü sürekli olarak insan ya da Apollit ruhlarıyla beslenmeleri gerekir. Bir Apollite Daimon olmaya karar verirse, gitmesine izin verilir, ancak buraya asla geri dönemez. Asla."

Kat bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Yine de burada yaşıyorsun. Neden?"

"Sana söyledim, Urian onları koruyor. Burayı nasıl inşa edeceklerini onlara o gösterdi."

"Neden?" Kat bastırdı.

Phoebe durdu ve Kat'e ölçülü bir bakış atmak için döndü, bir yandan da ona ve Cassandra'ya güvensizliklerini sürdürdükleri için tokat atma dürtüsüyle savaşıyordu, ki bu noktada bu çok saçmaydı. Kendini onlara kanıtlamak için daha ne yapması gerekiyordu? Kendini ateşe vermek mi? "Onun hakkında ne düşünürseniz düşünün, kocam iyi bir adamdır. O sadece halkı için en iyisini ister." Phoebe'nin bakışları Cassandra'ya kaydı. "Urian lanetli bir Apollit olarak doğan ilk çocuktur."

İkizi ilk doğan olduğu için teknik olarak ikinciydi ama yeterince yakındı. Stryker ne kadar psikopat olursa olsun, bu gerçeği yıllarca Urian'dan saklamak için elinden geleni yapmıştı. Hatta iki oğluna da gerçekte ne zaman doğduklarını bilmemeleri için yalan söylemişti.

Ta ki kardeşleri Archie, çocukken kavga ettikleri bir gün ona acımasızca gerçeği söyleyene kadar. En azından lanetli doğan ilk kişi ben değilim, Uri! Bu, kendi büyükbabamızın bile senden ne kadar nefret ettiğini gösteriyor!

Haber Urian'a balyoz gibi inmişti ve gerçeği bildiğini kimseye söylememişti.

Phoebe'ye kadar değil. Utancını sadece onunla paylaşmıştı. Cassandra'nın nefesi kesildi. "Bu onu-"

"On bir bin yıldan daha eski." Phoebe onun yerine cümleyi tamamladı. "Evet. Birlikte seyahat eden savaşçıların çoğu

o kadar eskidir. Tarihimizin en başına kadar uzanıyorlar."

Chris alçak sesle ılık çaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yok Edici onları koruyor," dedi Kat. "Tıpkı Kara Avcılar'ın Artemis'e hizmet etmesi gibi, gerçek Spathiler de ona hizmet eder." Sanki bu çatışma ona da derin bir acı veriyormuş gibi iç çekti. "Artemis ve Apollymi ilk günden beri savaş halinde. Yok Edici, Artemis onu kandırdığı için esaret altında ve tüm zamanını Artemis'in işkence görmesini ve ölmesini planlayarak geçiriyor. Eğer dışarı çıkarsa, Apollymi onu yok edecek."

Cassandra kaşlarını çattı. "Yok Edici neden Artemis'ten nefret ediyor?"

"Aşk. Başka neden olsun ki?" Kat basitçe söyledi. "Aşk, nefret ve intikam dünyadaki en güçlü duygulardır. Apollymi, evrende en çok sevdiği şeyi öldürdüğü için Artemis'ten intikam almak istiyor."

"Ve bu?"

"Bunu söyleyerek ikisine de asla ihanet etmem."

"Bunu yazar mısın?" Chris sordu.

Kat gözlerini devirdi.

Cassandra ve Phoebe başlarını salladı.

Chris onların tepkisiyle alay etti. "Evet, sanki ikiniz de aynı şeyi düşünmüyormuşsunuz gibi."

Hayır, ama Kat'in sözleri ona Urian'ın, tercih ettiği korku filmleri yerine romantik komedi izlettirdiği zamanki alaycı karamsarlığını düşündürdü -Aşk her şeyi fethedemez. Bunu sadece hızlı bir kılıç yapar.

Bu düşünceyle Phoebe onları yerleşim bölgesine götürdü. "Bunlar apartman daireleri. Size dört yatak odası olan büyük bir daire verilecek. Benimki ayrı bir koridorun sonunda. Daha yakın olmanızı isterdim ama hepinizi barındıracak kadar büyük olan tek daire burasıydı."

Shanus ve diğerlerinin isteyeceği ya da kabul edeceği son şey dördünün dağılmasıydı. Bu sadece onları korumayı zorlaştırmakla kalmaz, izlemeyi de zorlaştırırdı. Bu çok daha kolay ve her yönden daha güvenliydi.

Cassandra kapıda duraksadı. "Wulf zaten orada mı?"

"Hayır. Bir nezarethaneye götürüldü."

Kız kardeşi önce şaşırdı, sonra sinirlendi. "Affedersiniz?"

Phoebe kendi öfkesine hakim olmak zorundaydı. O anda gerçekten havasında değildi. Gidip şu anda Koca Ayak'tan çok çok daha kötü bir durumda olan kendi kocasının güvenliğini sağlamak isterdi. "O bizim düşmanımız Cassie. Bizden ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Onu serbest bırakmanızı bekliyorum. Hemen!" "Yapamam."

Cassandra olduğu yerde durdu. "O zaman bana buradan çıkış kapısını göster."

Şaka mı yapıyordu? Urian'ın onun için yaptığı onca şeyden sonra? Onun hayatını kurtarmak için riske attıkları onca şeyden sonra? Phoebe hiçbir zaman kız kardeşini tokatlamak istediği kadar birini incitmek istememişti. Cass hamile olduğuna şükretse iyi ederdi. "Ne?"

"Beni duyduunuz. Hoş karşılanmadığı sürece burada kalmayacağım. O benim için hayatını tehlikeye attı. Benim yüzümden yuvası yıkıldı ve bebeğimin babası bir mahkûm gibi muamele görürken ben rahat yaşayamam."

Arkalarından biri alkışlamaya başladı.

Phoebe kız kardeşinin yanından geçip Shanus'un da onlara katıldığını gördü.

Neredeyse iki metre boyunda, muhteşem ve kıvraktı. Çok zarıftı ve yerine geçecek birini bulması gereken yaşa hızla yaklaşıyordu çünkü Apollo'nun izniyle çürüyüp toza dönüşecekti.

Cassandra'ya sırtıttı. "Güzel konuşmaydı prenses. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Bakışlarını ona dikti. "O zaman iyi bir kış tekmelemeye ne dersin?" Adam bu tehdide güldü. "Sen hamilesin."

"O kadar da hamile değil." Bileğindeki hançerlerden birini adama doğru fırlattı. Başının hemen yanından duvara saplandı.

Yüzü tüm esprisini kaybetmişti ve Phoebe onu suçlayamazdı. Kız kardeşinin espri anlayışındaki eksiklik onu utandırmış ve mahcup etmişti.

minnettarlık.

"Bir sonraki kalbine girecek."

"Cassie, dur!" Phoebe onun kolunu tutarak emretti.

Cassandra omuz silkti. "Hayır. Yetişkinliğim boyunca peşimden gelme hatasını yapan Daimon ya da Apollite'lerin acılarına son verdim. Eğer Kat'le birlikte Wulf'u kurtarmak için burayı yerle bir edemeyeceğimizi düşünüyorsan, bir kez daha düşünmelisin."

"Peki ya ölürsen?" diye sordu adam.

"O zaman hepimiz kaybederiz."

Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Blöf yapıyorsun."

Cassandra Kat ile kararlı bir bakış alışverişinde bulundu.

"Her zaman iyi bir dövüş için can attığımı biliyorsun." Kat ceketinin cebinden dövüş asasını çıkardı ve uzattı.

Kendisine saldırmaya hazırlandıklarını görünce adamın burun delikleri alevlendi. "Sizi barındırdığım için nezaketimi böyle mi ödüyorsunuz?"

Cassandra babasının onu yarattığı şımarık, nankör küçük sürtük gibi çenesini kaldırdı. "Hayır, beni koruyan adama borcumu böyle ödüyorum. Yaptığı onca şeyden sonra Wulf'un bu şekilde tutulduğunu görmek istemiyorum."

Shanus geri çekildi ve başını saygıyla ona doğru eğdi. "Bir Spathi'nin cesaretine sahip."

Hayır, kurabiye isteyen bir veledin tüm cesaretine sahipti ve bunun etrafındaki diğer insanları nasıl etkilediğini umursamıyordu. Phoebe utancından yüzünün kızardığını hissetti. Cass'in istediğini elde edemediği zaman zor biri olabileceği konusunda onları uyarmıştı, bu yüzden diplomatik davranmaya çalışarak başını eğdi. "Size söylemiştim."

Shanus onlara hafif bir gülümseme sundu. "Phoebe'yle birlikte içeri girin prenses, ben de Kara Avcınızı size getireyim."

O zaman bile Cassandra ona şüpheyile baktı. "Söz veriyor musun?" "Evet."

Hâlâ şüpheli olan Cassandra Phoebe'ye baktı; Phoebe bu noktada onunla olan ilişkisini bitirmek üzereydi. "Buna inanabilir miyim?"

Beni geride tut... Üçe kadar sayarak öfkesinin içinden gülümsedi. "Yapabilirsin. Shanus bizim Yüce Danışmanımız. Asla yalan söylemez."

"Phoebe, bana bak."

Benimle bu tonda konuşma, kaltak. Seni tokatlamak üzereyim!

"Bana doğruyu söyle. Burada güvende miyiz?"

Onlarla birlikte mi? "Evet, değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim - Urian'ın hayatı üzerine bile. Buradasınız çünkü Stryker sizi bir Apollite komününde aramayı asla düşünmeyecektir. Buradaki herkes biliyor ki bebeğiniz ölürse dünyamız da ölür. Ve hayatlarımız, oldukları gibi, bizim için hala değerlidir. Buradaki insanlar için yirmi yedi yıl hiç olmamasından iyidir."

Ama çeneni kapatıp kocamı kontrol edebilmem için şu odaya girmezsen, kışını tekmelerim.

Sonunda Cassandra derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam."

Shanus'a arkasından sinirli bir bakış atan Phoebe kapıyı açtı.

Shanus kahkahalara boğuldu ve özür diledi.

Öfkelenen Phoebe onları yeni evlerine kadar takip etti. Buradaki tüm birimler gibi, ana oturma odası da yaklaşık beş yüz metre kareydi ve normal bir insan evinde bulunan her şeye sahipti. Büyük boy, içi doldurulmuş bir kanep ve aşk koltuğu ile televizyon, müzik seti ve DVD oynatıcıyla tamamlanmış bir eğlence merkezi.

Chris doğruca eğlence merkezine yöneldi. "Bu şey çalışıyor mu?"

"Evet. İnsan dünyasını bize getirebilecek rölelerimiz ve bağlantılarımız var."

Kat, ana yaşam alanının dışında kalan yatak odaları ve banyonun kapılarını açtı. "Mutfak nerede?"

Phoebe bu sorunun aptallığı karşısında ona alaycı bir bakış attı. "Mutfığımız yok," diye hatırlattı ona. "Ama danışmanlar sizin için bir mikrodalga fırın ve buzdolabı getirmeye çalışıyorlar, çünkü gerçekten yemek yiyorsunuz. Yiyeceklerle birlikte. Çok yakında burada hepiniz için bir şeyler olacak."

Telefonları olmadığı için Phoebe onlara sehpanın üzerindeki küçük koyu yeşil kutuyu gösterdi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, dahili telefon burada. Sadece düğmeye basın ve operatörlerden biri size yardımcı olacaktır. Beni aramak isterseniz Urian'ın karısına ihtiyacınız olduğunu söyleyin, sizi hangi Phoebe'ye bağlayacaklarını bileceklerdir."

Kapı çalındı.

Phoebe cevap vermeye giderken Cassandra Kat ve Chris'le birlikte arkada durdu. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Chris omuz silkti. "İyi görünüyor. Ben şeytani hisler almıyorum, ya siz ikiniz?"

Kat etrafına bakındı. "Chris'e katılıyorum. Ama yine de içimde onlara güvenmeyen bir parça var. Alınma Cass ama Apollitler dürüst olmalarıyla bilinmezler."

"Bir de bana sor."

Phoebe bu yorum karşısında homurdandı, özellikle de insanların dürüstlük sicili düşünüldüğünde. Evet... Okuduğu son makalede ortalama bir insanın saatte otuz kez yalan söylediği yazıyordu. Ortalama insan. Saatte otuz kez. Patolojik ya da "ortalama olmayan" bir insanın yaptıkları için iyi konuşmuyordu, değil mi? Ve Apollites'e sahtekâr demeye cüret mi etmişler?

Evet.

Aşırı derecede sinirlenen Phoebe, kendisiyle aynı boyda olan ve açık pembe bir kazak ile kot pantolon giymiş olan Dr. Lakis'e sinirli bir gülümsemeye karşılık verdi. Görevde olduğu için omuz hizasındaki sarı saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı.

Kız kardeşinin şansına, Dr. Lakis kızgınlığını gizlemekte daha başarılıydı. "Cassandra?"

Cass'in ona bakmasını bekledi.

"Ben Dr. Lakis." Elini Cassandra'ya uzattı. "Sakıncası yoksa sizi muayene etmek ve bebeğin nasıl olduğunu görmek istiyorum."

İkisi yola koyuldular.

Phoebe, Kat ve Chris'i kontrol etmek için bir dakika ayırdı. "İkinizin bir şeye ihtiyacı var mı?"

Katra başını ona doğru eğdi. "Stryker Urian'a zarar vermeyecek. Neden bu kadar endişelisin?"

Phoebe acı bir kahkaha attı. "Onu hiç tanıımıyorsun, değil mi?"

"İkisini de senden çok daha uzun zamandır tanıyorum."

"O zaman Stryker'ın ne kadar öfkeli olduğunu ve ne sıklıkta saldırdığını biliyor olmalısınız."

Kat, Chris'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ama Urian'a karşı değil." "Gerçekten mi? Urian'ın kardeşini terk ettiği gece

eğitilmiş asker, kör bir Apollit kadının ve çocuklarının hayatını kurtarmak için, babası onu neredeyse öldüresiye dövüyordu. Ama Apollymi'nin müdahalesi olmasaydı, muhtemelen ölecekti."

Kat ağzı açık kaldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, bir arkadaşı onu babasının gazabının hedefi haline getirme hatasına asla düşmemem için beni uyarmak istedi. Urian bana sürekli iyi olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söylese de, Urian'ın iyi olmadığını ve hayatıyla son derece aptalca bir oyun oynadığını vurgulamak istedi. Benim için."

Lanet olsun! O tekneye nasıl ulaştılar?"

Urian kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde konsey odasında durdu ve babasının nutkunu dinledi. Bu şimdiye kadarki en uzun söylev rekoru olmalıydı. Esneyebilirdi ama babasının içinde bulunduğu ruh haliyle muhtemelen boğazını keserdi.

"Urian!"

Kafasını kaldırdı. "Efendim?" "Sizi nasıl atlattılar?"

"Hiçbir fikrim yok. Kayıkhanedeydim. Jason ve Bryan'ı kontrol ettim. O sırada iyiydiler. Bir şey duyduklarını söyledikleri için dışarı çıktım. Sonra Trates ön tarafta yardım çağırıyordu, ben de o tarafa yöneldim. Sonra bir de baktım ki sen onların tekne olduğunu haykırıyorsun."

"Hiçbir şey hissetmedin mi?"

"Barut kalıntıları yüzünden hiçbir koku alamıyordum. Patlamalardan dolayı işitme kaybım vardı. Aynı şey

görüşüm. Kulaklarım hâlâ çınılıyor."

Babası dudağını büktü. "Hepinizden iğreniyorum! Gözümün önünden defolun!"

Buna bir son verdiği ve hâlâ tek parça olduğu için rahatlayan Urian, Davyn'le yan gözle bakıştı. Ama ikisi de babasının duyamayacağı bir yere gelene kadar konuşmaya cesaret edemedi.

Davyn uzun, yavaş bir nefes verdi. "Lanet olsun, Uri." "Biliyorum."

"Sarıl bana?"

Urian Davyn'i kollarının arasına alıp ona sarılmadan önce güldü. "Daha iyi misin?"

"Hayır! Ödümü kopardın! Bu ve baban arasında... Bir daha asla eskisi gibi olacağımı sanmıyorum."

"Evet, sana minnettarım kardeşim."

"Birinin bunu yapmasına sevindim."

Urian onu bırakmadan önce yanağından öptü. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Pek sayılmaz. Ama idare ettim. Peki ya sen?"

"Pek sayılmaz. Ama idare ettim." Bakışları Davyn'in boynundaki kolyeye kaydı. Paris'in kolyesine.

Davyn ona baktı ve dokundu. "Hâlâ öldüğüne inanamıyorum."

"Biliyorum. Dün gibi geliyor. Yetmiş yıl değil."

Başını salladı. "Bir Kara Avcı'ya yardım ettiğini bilse canına okurdu."

"Evet, yapardı. Beni kendisi bıçaklardı."

Davyn homurdandı. "Bunu onun için ben yapmalıyım."

"Muhtemelen sana yardım etmeliyim. Biraz aklım olsaydı ederdim." "Urian!" diye bağırdı babası.

İşte şimdi Ares'in bile içini dökecek bir ses tonu vardı.

Davyn'in rengi biraz daha soldu. "İyi ki sen değilim," diye fısıldadı koridorda ilerlemeye başlamadan önce.

Urian birazdan ortaya çıkacak olan kış sürünmesine boyun eğerek babasının ofisine doğru yöneldi ve kapıyı açtı. "Çaldın mı lordum ve işkencecim?"

"Bana karşı küstahlaşma, pido, havamda değilim.
İçeri gel ve kapıyı arkandan kapat."

Urian itaat etti.

"Sanırım aramızda bir hain var."

Bu sözler omurgasından aşağı bir parça korku gönderdi.

"Neden?"

"Olan biten her şeyin üzerinden geçip duruyorum.
Mirasçının bizden nasıl kaçıp durduğunun tek açıklaması bu.
Biri ona yardım ediyor olmalı."

Urian, ensesindeki tüyler suçluluk duygusuyla diken diken olurken kendini hiç kıpırdamadan tuttu. "Benden ne yapmamı istiyorsun Solren?"

"Ne istediğimi biliyorsun! Hainin kellesini. Her kimse onu bulmanı ve bağırsaklarını deşmeni istiyorum!"

Urian içini çekti. "Solren, kahinin sözlerinin tanrılar tarafından kendini yok etmen için gönderilmiş bir oyun olabileceğini hiç düşündün mü? Oedipus gibi mi? Kral Laius kaderinden kaçmaya çalışarak kendi ölümüne neden oldu. Aynısı Oidipus için de geçerli. Her iki kral da kaderlerini durdurmaya çalışmamış olsalardı, buna neden olan eylemlerde bulunmazlardı."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Elbette öyleyim. Solren, bunu bir düşün. Biz kendimizin en büyük düşmanıyız. Kendi eylemlerimiz yüzünden yok oluyoruz."

"Ve kılıçla düğüm çözüldü." "Pardon?"

"Gordion düğümü mü? En karmaşık ve çözülemez problemin bile, yeterince kaba kuvvet uygularsanız basit bir çözümü olabilir."

"Bunun o anlama geldiğini sanmıyorum, Solren."

"Elbette öyle. Sakın benimle tartışmaya kalkma!"

Urian teslim olmak için ellerini kaldırdı. Babası böylesine kötü ve silahlı bir ruh halindeyken felsefe tartışmasına girecek değildi. "En son ne zaman bir ruh aldın Solren?"

"Neden soruyorsun?"

"Biraz acıktığını düşünüyorum. Yakında beslenmek isteyebilirsin. Biraz rahatlarsın."

"İyi! Bana mirasçıyı getirin, ben de ondan ve doğmamış çocuğundan beslenmek için can atayım."

Urian parmaklarını şıklattı. "Bunu hemen halledeceğim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Bir aslan gibi hırladı.

Urian hemen ayrıldı. Ve Xedrix birkaç hafta önce kaybolduğundan beri Apollymi'nin tercih ettiği Charonte olan Sabine ile neredeyse çarpışıyordu.

"Tanrıça seni çağırıyor."

İblis göndermesi garip. Normalde sadece kafasının içinde çılgılık atardı.

Kaşlarını çatarak turuncu etli iblisi Apollymi'nin bahçesine kadar takip etti; tanrıça havuzda değil, üvez ağaçlarının ve siyah güllerin yetiştiği bahçedeydi.

Artık ciddi şekilde endişelenen Urian büyük bir dikkatle yaklaştı. "Beni sen mi çağırdın, Akra?"

Az önce kopardığı gülü, elindeki sepete eklemesi için yanındaki iblise uzattı. "Babana karşı dürüst olmalısın, Urian."

"Pardon?"

"Beni duydun. Yalanlar senin gibi birine yakışmaz. Ve ben seninkinin çok uzun süre devam etmesine izin verdim. Ona karşı dürüst olacağını düşünüp duruyordum. Strykerius'u bu kadar üzgün görmek beni rahatsız ediyor. Bu gece öfkesinden üç masum adamı öldürdü."

Urian arkasındaki iblise baktı, buna ne diyeceğinden pek emin değildi.

Apollymi ısırgan bir bakışla ona doğru döndü. "Tıpkı Sarraxyn'i ziyaret ettiğin ve koyunu herkesten gizli tutmak için yaptığım kutsal anlaşmayı ihlal ettiğin zamanki gibi."

"Akra-"

"Tek kelime etme, Urian. En acı gerçek, en tatlı yalandan daha iyidir. Baban bunu senden duymayı hak ediyor, başkasından değil. Er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktır. Her zaman ortaya çıkar. Onu saklamak için ne kadar çabalarsan çabala. Sürüne sürüne yüzeye çıkacak ve

hayal bile edemeyeceğiniz bir intikamla size saldıracaktır. Çünkü beraberinde ihanetten beslenen haklı bir öfke gelir. Size güvendiler ve güven istismar edilmemesi gereken kutsal bir şeydir. Bunu herkes gibi siz de biliyorsunuz. Ve bu şekilde istismar edilenler hesap soracak, ayaklanacak ve yatıştırmak için kan talep edecekler. O zaman yalan söyleyerek kurtulamayacaksınız. Sözlerin seni kurtarması için çok geç olacak. Anladınız mı?"

Anlıyordu ama bu o kadar basit değildi. Babası Phoebe'nin ve Cassandra'nın hayatını isteyecekti.

Aralarında nasıl seçim yapabilirdi?

"Hiç en çok sevdiğin iki şey arasında seçim yapmak zorunda kaldın mı, Akra?"

Gözlerinde derin, karanlık ve acı bir hüznün yanıyordu. Öylesine yürek burkucuydu ki, o anda kızın kendisinden ne istediğinin çok iyi farkında olduğunu biliyordu. "Yaptım."

"Verdiğin karardan pişmanlık duyuyor musun?" "Hayatımın her günü."

12 Mart 2004

Phoebe gözyaşları içindeydi. Güçlü olmaya ve onları saklamaya çalışıyordu ama bu sessizlik onu parçalıyordu.

Dairesinin kapısını kapatırken tam arkasında birinin durduğunu hissetti.

"Sorun nedir, agapi mou? Muppet seni rahatsız mı etti? Yaparsa dilini koparırım."

Urian'ın kalın aksanını tanıdığına nefesi kesildi ve odanın her yerinde onlar için mumlar yaktığını fark etti. Dönerek kendini ona doğru attı ve yüzüne ve boynuna öpücükler yağdırdı. "Öldüğünü sanmıştım!"

Ona dudak büktü. "Beni bundan daha iyi tanırsın. Sadece biraz sakinleşmesini beklemek zorundaydım."

Çoktan adamın kıyafetlerini soymaya başlamıştı.

Gülerek, güçleriyle ona yardım etti. "Acıktın mı?"

"Açlıktan ölüyorum, hem de sadece kan ve ruh için değil. Se hriazome!"

Yunanca "Sana ihtiyacım var" dediğinde Urian'ın gözleri büyüdü. Bunca zaman boyunca sadece bir iki kelime öğrenmişti. Daha önce hiç tam bir cümle söylememişti. "Beni özlemiş olmalısın."

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası." Dişlerini adamın boynuna geçirdi ve onu sersemletti.

Urian onunla birlikte zar zor kanepeye çıkabildi. Bu gece kesinlikle vahşiydi. O kadar ki hemen kendini onun üzerine bıraktı ve kontrolü ahlaksızca ele geçirdi.

Boynunu harap etti ve onu öfkeyle sürerken tırnaklarıyla kollarını ve göğsünü yırttı. Adamın başı kadının ısrarlı açlığı yüzünden dönerken, acıyla birlikte garip bir zevk de vardı. Adam kendini tamamen kaybedene kadar kadının duyguları onunkilerin önüne geçti.

Kızın vücudu onunkini sağarken tüm zaman algısını kaybetti ve tek hissettiği Phoebe oldu. Başka hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değildi. Hayatı onunla başladı ve onunla bitti.

Birdenbire kapı açıldı.

Phoebe sarsılarak ayağa kalktı ve orada kimin olduğunu görmek için başını bile çeviremeyecek kadar güçsüz olan Urian'a tutundu.

Kapı tekrar kapandı.

Nefes nefese ve halsiz olan Urian bakışlarını odaklamaya çalıştı. "Kimdi o?"

"Kız kardeşim," diye tısladı ve banyoya koşmak için onun üzerinden indi.

Urian ayağa kalkıp onun peşinden gitmeye çalıştı ama tekrar kanepeye düştü. "Ben burada bekleyeceğim."

Phoebe duyduysa bile duraksamadı ya da bir şey söylemedi. Sadece kız kardeşine yetişmek için daireden dışarı koştu.

Birkaç saniye sonra geri geldi ve onun yanına oturdu.

"İyi misin?"

"Bu utanç vericiydi."

"Dur tahmin edeyim? Kız kardeşin ve Muppet gördükleri karşısında küçük bir PMS krizi mi geçirdiler?"

"Ben ona Koca Ayak diyorum, ama evet. Evet, yaptılar."

Güldü. "Hatırlat da onu öldüreyim... ve ona Koca Ayak demeyeyim."

"Neden? Bence oldukça uygun."

Urian alay etti. "Pek sayılmaz. Bu onun korkutucu ve ürkütücü olduğunu ima ediyor. İnan bana, öyle biri değil."

"Belki senin iri yarı, neredeyse bir metre boyundaki kışına göre öyle değil ama benim bakış açımına göre korkunç biri."

Homurdandı. "Güven bana, Muppet'in egosunu beslemeyin. Eğer daha da büyürse, onlar için daha büyük bir daire satın almak zorunda kalacağız. Sanırım malikanesi bu yüzden bu kadar büyüktü. Sırf onun şişirilmiş benlik imajını barındırmak için buna ihtiyaçları vardı."

Phoebe güldü. Ta ki dışarıdan büyük bir gürültü duyana kadar.

"Ah kahretsin..." Urian güçlerini kıyafet çağırmak için kullandı. Kendisine söylenmeden, Wulf'un yerlileri

kızdırdığını biliyordu.

ve sorun çıkıyordu. Çünkü dışarıdaki ses cehennemin gazabının sesiydi ve sadece bir Apollite komününün ortasındaki bir Kara Avcı bu kadar gürültüye neden olabilirdi.

Olayın ortasına ışınlanan Urian, Wulf'u yakalayıp Kara-Avcı ile kellesini isteyen Apollit'in arasına girmeden önce bir saniyesini ayırıp olayın iç yüzünü anlamaya çalıştı. Phoebe'nin beslemesi yüzünden hâlâ zayıf olan Urian, birbirlerinden güvenli bir mesafede durduklarından emin olmak için her ikisinin de üzerinde birer elini tuttu.

"Yeter!" Urian ikisine doğru kükredi. Wulf kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin?"

Pek sayılmaz. Midesi bulanıyordu ve bu saçmalığa kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Urian iki adamı da serbest bıraktı. Apollite, Shanus'un bekçilerinden bazıları tarafından götürüldü ama onlara kötü niyetli bir bakış fırlattı.

Bittiğine şükrederek bir elini terle kaplı alnına sildi. "Gözden uzak durmalısın, Kara Avcı."

"Gerçekten iyi görünmüyorsun. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Urian temizlemek için başını salladı. "Sadece bir süre dinlenmem gerekiyor." Wulf'a karşı dudaklarını büktü. "Bunun için yeterince uzun süre beladan uzak kalabilir misin?"

"Uri?" Phoebe arkasından yaklaştı ve elini alnına koydu. "Çok mu içtim bebeğim?"

Onu rahatlatmak isteyen Urian onu kendi tarafına çekti ve yanağından öptü. "Hayır, aşkım. Sadece yorgunum. İyi olacağım."

Geri çekildi ve bacakları büküldüğünde dairelerine doğru geri dönmeye başlamıştı.

"Saçmalık!"

Urian'ı dehşete düşüren bir şekilde, Kukla gelip kolunu omzuna atarak Wulf'un dairesine dönmesine yardım etti.

"Ne yapıyorsun sen?" Urian öfkeyle sordu.

"Bayılmadan önce seni Kat'e götürüyorum."

Urian onunla birlikte olma düşüncesinden tısladı. "Neden? Benden nefret ediyor." Artemis'in hizmetçisi ona yardım etmektense bağırsaklarını deşmeye daha meyilliydi.

"Ben de öyle, ama ikimiz de sana borçluyuz."
İçeri girdiklerinde Chris ve Kat yerde oturmuş kâğıt oynuyorlardı.

Kat, Urian'ın durumunu görür görmez ayağa fırladı.
"Tanrım, ne oldu?"

Phoebe arkalarından koşarak geldi. "Sanırım ondan çok fazla kan aldım."

Wulf Urian'ı kanepeye yatırdı. "Ona yardım edebilir misin Kat?"

Kat, Wulf'u yolundan itti. Urian'ın yüzünün önünde iki parmağını havaya kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsun?"

"Altı."

Onu yandan vurdu. "Kes şunu. Bu ciddi bir mesele."

Urian gözlerini araladı ve bakışlarını onun eline odaklamaya çalıştı. "Üç... Sanırım."

Kat başını salladı. "Geri döneceğiz."

Cassandra, Kat'in onları odadan çıkarışını hayretle izledi.

"Stryker tarafından kovalandığımızda bunu neden yapmadı?" Chris sordu.

Phoebe bu cahil insanla alay etti. "Onu Kalosis'e götürüyor, Chris. Herhangi birinizin Spathi Daimon'lardan başka bir şey tarafından yönetilmeyen bir diyara ve tüm dünyayı yok etmeye kararlı, gerçekten sinirli bir antik tanrıçaya gitmek istediğinden şüpheliyim."

Gıdaklayan bir tavuk gibi başını salladı. "Biliyor musun, burayı gerçekten sevdim. Artık Kat'in eline bakabileceğimden bahsetmiyorum bile." Onun kartlarını aldı ve küfretti. "Blöf yapmadığınızı anlamalıydım."

Yüzü pembeleşen Cassandra ona doğru yaklaştı. "İkinizi böldüğüm için çok özür dilerim."

"Lütfen yapma. Yani bunu alışkanlık haline getirme ama eğer içeri girmeseydin onu öldürebilirdim. Çok fazla kan aldığında bana söylememe gibi kötü bir eğilimi var. Bazen beni korkutuyor." Aslında bu onu çok korkutuyordu, çünkü Urian'ın ölmek isteyip istemediğini merak ediyordu.

Onda bir şeyler vardı. İçinde zaman zaman bir anlığına yakaladığı ama asla tam olarak kaybolmayan bir karanlık. Ne zaman bunu sorsa, ona hayal gördüğünü söylerdi. Ama o ne gördüğünü biliyordu.

Uzun süre yaşamış ve değer verdiği pek çok insanı kaybetmişti. Bu tür trajediler iz bırakır.

Bunu kabul etse de etmese de kocası çok sarsılmıştı.

Wulf kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani Daimon'lar kan kaybından ölebilir mi?"

Phoebe ona kemerli bir bakış attı. "Bunu bize karşı kullanmayı mı planlıyorsun?"

Wulf başını salladı. "Başka bir adamın boynunu emmektense kendim ölmeyi tercih ederim. Bu iğrenç bir şey. Ayrıca, Apollitlerin Daimonlara bu şekilde dönüştürülebildiğini söylememiş miydin? Bu da bir Kara-Avcı'nın da Daimon olup olamayacağı sorusunu akla getiriyor."

"Evet, ama DH kanı onlar için zehirli." Chris kart destesini karıştırdı. "Bunun amacı hiçbir Daimon'un sizden beslenememesi ya da sizi dönüştürememesi değil mi?"

"Belki de..." Phoebe Chris'in desteyi tekrar kesmesini izledi. "Ama sonra bedensiz ruhlar bir Karanlık Avcısına sahip olabilir ve Uri ve ben ruhları paylaştığımız için, belki de bir Daimon ve Karanlık Avcısı da paylaşabilir mi diye merak ediyorsunuz."

"Umalım da bunu hiç öğrenmeyelim." Wulf, Chris'in önündeki kanepeye oturmak için hareket etti.

Phoebe tekrar Cassandra'ya döndü. "Peki beni görmeye geldiğinde ne istiyordun?"

"Bebek için bir anı kutusu hazırlıyordum. Benden notlar ve resimler. Ben öldükten sonra ona insanlarımız ve ailemiz hakkında anlatacağım küçük hatıralar... Merak ediyordum da acaba sen de oraya senden bir şeyler koyabilir misin?"

"Ona bilmek istediği her şeyi seve seve söyleyebilecekken neden böyle bir şeye ihtiyacınız olsun ki?"

Cassandra sanki ona söylemek istemediği bir şey varmış gibi tereddüt etti. Sasquatch'a bir bakış attı.

cevap verdi. "O burada büyüyemez, Phee. İnsan dünyasında Wulf'la birlikte olmak zorunda."

Phoebe bunun üzerine dişlerini sıktı. Tabii ya. Kendi halkına karşı önyargılı olmayı Cassie'ye bırakın. "Neden burada büyüyemiyor? Onu en az Wulf kadar iyi koruyabiliriz. Muhtemelen daha fazla." En azından yarı Apollit olduğu için ondan nefret etmezlerdi.

Chris ona bir el kâğıt dağıtırken Wulf başını kaldırıp baktı. "Ya Cassandra'dan bile daha insansa? Burada güvende olur mu?"

Phoebe tereddüt etti. Öyle olmalıydı ama... İnsanlarla pek çok sorunu olan bazı Apollitler vardı. Burada olduğu sürece bile, babasının insan olduğunu öğrendiklerinde birkaçıyla hala sorun yaşıyordu.

Ve en azından artık birbirlerini kazıklara bağlayıp ateşe vermedikleri için minnettardı.

En azından sık sık değil.

Wulf Phoebe'ye anlamlı bir bakış attı. "Onu ve çocuklarını senden çok daha kolay koruyabilirim. Bence burada bir insan ruhuna sahip olmanın cazibesi halkınızdan bazılarının başa çıkamayacağı kadar fazla olacaktır. Özellikle de Kara Avcılardan ne kadar nefret ettiklerini düşünersek. Ne darbe ama; oğlumu öldürün, bir insan ruhu alın ve hepinizin en çok nefret ettiği şeyden intikam alın."

Phoebe başını salladı. "Sanırım haklısın." Cassandra'nın elini tuttu. "Evet, onun için kutuya bazı şeyler eklemek istiyorum."

Ve Phoebe yeğeninin tam olarak neye sahip olmasını istediğini biliyordu.

Notunu yazdıktan sonra iznini isteyip Cassandra'nın kutusu için hediyesini almaya gitti.

Kısa bir süre sonra kitapla birlikte kız kardeşinin dairesine döndü.

Phoebe bunu Cassie'nin hâlâ yanında duran hatıra kutusuna yerleştirirken Cassandra kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Nedir bu?"

Phoebe ona hınzırca sırttı. "Bu Apollite masallarından oluşan bir kitap. Çocukken annemin bize okuduğu kitabı hatırlıyor musun? Donita bunları dükkanında satıyor, ben de şimdi gidip bebek için bir tane aldım."

Wulf kuşkulu gözlerle kitabı aldı ve sayfalarını çevirdi. "Hey, Chris?" Kitabı yaverine uzattı. "Yunanca okuyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Burada ne var?"

Chris sessizce okumaya başladı, sonra bir kahkaha patlattı. Sertçe. "Eğer onu yetiştiren kişi sensen bebeğin bunu görmesini ister misin bilmiyorum."

"Dur tahmin edeyim?" Wulf Phoebe'ye ters ters baktı. "Babasının onu yakalayıp kafasını koparacağına dair kabuslar mı görecek?"

"Oldukça fazla. Özellikle 'Büyük Şeytan Acheron' adlı hikâyeyi çok severim. " Chris başka bir hikâyeye dönerken durakladı. "Ah bekle... Buna bayılacaksın. İğrenç Nordik Karanlık Avcısı'nın hikayesi var. Cadı ve fırının olduğu hikâyeyi hatırlıyor musun? Bu hikâyede bir fırın var."

"Phoebe!" Koca Ayak'ın bakışları cinayete dönüştü.

Masumca göz kırptı. "Ne? Bu bizim mirasımız. Kötü Apollit Andy ya da Katil Daimon Daniel hakkında hikayeler anlatmıyor değilsiniz. İnsan filmlerini izlediğimi ve kitaplarını okuduğumu biliyorsunuz. Halkıma karşı pek de iyi değiller."

Wulf alay etti. "Evet ama sizin halkınız ruh emen iblislerden oluşuyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Phoebe, tavırlı bir şekilde başını eğdi. "Hiç bir bankacı ya da avukatla tanıştın mı? Söyle bana kim daha kötü, benim Urian'ım mı yoksa onlardan biri mi? En azından bizim yemeğe ihtiyacımız var. Onlar bunu sadece kâr marjları için yapıyorlar."

Cassandra onların şakalaşmalarına güldü, sonra kitabı Chris'in elinden aldı. "Düşünceni takdir ediyorum Phee, ama Kara Avcıları Şeytan olarak göstermeyen bir kitap bulabilir miyiz?"

"Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Ya da varsa bile ben hiç görmedim." "Harika." Kocaayak başka bir kart aldı. "Sadece harika.

Zavallı oğlum tüm çocukluğu boyunca kabuslar görecek."

Chris, Wulf'a karşı bahsini artırırken, "Güven bana," dedi. "O kitap, senin baban olmanla birlikte çocuğunun yaşayacağı sorunların en küçüğü olacak."

Cassie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Chris elindeki kartları bıraktı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Küçük bir çocukken beni bir yastığın üzerinde taşıdıklarını biliyor musun? Dört yaşına kadar takmak zorunda olduğum özel yapım bir kaskım vardı."

Kocaayak sakalını kaşdı. "Çünkü her sinirlendiğinde kafanı çarpıyorsun. Bu yüzden beyninin hasar göreceğinden korkuyordum."

Chris homurdandı. "Beynim iyi durumda. Tuvalette olan benim egom ve sosyal hayatım. O zavallı çocuğa yapacakların beni ürpertiyor." Sesini alçalttı ve Wulf'un hafif İskandinav aksanını taklit etti. "Kıpırdama, yaralanabilirsin. Oops, hapşırdım, Belçika'dan uzman çağırsak iyi olur. Baş ağrısı mı? Odin korusun, tümör olabilir. Çabuk, CAT taraması için acele edin."

Wulf onun omzunu şakacı bir şekilde itti. "Ama yine de yaşıyorsun." "Senin için üremek her zaman daha iyidir."

Chris tanıştı

Cassandra'nın bakışları. "Cehennem gibi bir hayat." Sonra Chris sanki bir an için bunu düşünüyormuş gibi bakışlarını indirdi. "Ama dışarıda daha kötüler de var."

Bu konuda haklıydı. Phoebe Urian'ı ve onun ne yaptığını merak ederken içini çekti.

Katra, Davyn onu karşılamak için dışarı çıkana kadar Urian'ın yatak odasının dışında bekledi. "O iyi mi?"

"Olacak, ama bu çok yakındı."

Uzun bir iç geçirdi. "Evet, onu hiç böyle görmemiştim. Zayıflayabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle."

Kapalı kapıya doğru baktı. "Onu iyileştirmek için ne yaptığını bilmek istiyor muyum?"

Davyn yüzünde acımasız bir ifadeyle başını salladı. "Sen bunu onaylamazdın."

"Kelime oyununu mazur görün. Daimon olmak berbat bir şey."

"Hiçbir fikriniz yok. İnanın bana, bu hoşumuza giden bir şey değil. İçimizde bunu değiştirmek için ruhunu feda etmeyecek tek bir kişi bile yok."

Kat onun karanlık gözlerindeki gerçeği gördü. Ve garip bir şekilde Davyn'in nazik ruhunu ve suçluluk duygusunu da gördü. "Özür dilerim."

"Hayır, Kat. Bu boş bir duygu. Amcanın bize ne yaptığını gerçekten anlamıyorsun."

"Pardon?"

"Senin kim ve ne olduğunu biliyorum. Urian bilmiyor." Panik onu doldurdu. "Nasıl?"

Davyn güldü. "Herkesin bana atfettiğinden çok daha fazlasını görüyor ve duyuyorum. Ve herkesin düşündüğü kadar aptal değilim. Artemis'i gördüm. Tıpkı ona benziyorsun. Göz rengine kadar. Buna bakılırsa, Apollymi'nin oğluyla akraba olmalısın ki yaşamana izin versin. Boş ver, ne zaman istersen buraya gel ve git."

Katra'nın çenesi düştü. "Ona hiç söylemedin mi?" "Gizli şeyler konusunda sessizim."

"Bhagavad Gita mı?"

Davyn omuz silkti. "Pek çok şey okudum."

Arkasındaki kapı açıldığında Urian'ın çok daha iyi görüldüğünü gördü. Koyu esmer teni sağlıklı bir ışıltıya sahipti. Gözleri ışıl ışıldı ve ilk kez uzun sarı saçlarını omuzlarına dökmüştü. Phoebe'nin hakkını teslim etmeliydi. Kocasını son derece güzeldi.

Siyah üzerine siyah giyinen Urian ile bir Kara-Avcı arasında pek fark yoktu.

"Seninle aynı fikirde olan birini yemiş gibi görünüyorsun."

Urian onun şakasından hiç hoşlanmamıştı. "Ha, ha, Katra. Burada olmak için gerçek bir nedenin var mı? Yoksa sadece beni kızdırmak mı istiyorsun?"

"Yaşadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Umursadığım için özür dilerim."

"Önemsediğin için üzgün değilim. Gıcıklık yapma ihtiyacı hissettiğin için üzgünüm." İç çekerek Davyn'in bakışlarıyla buluştu. "Teşekkür ederim kardeşim."

"Seni sevdiğimi biliyorsun." "Seni de."

"Ah!" Kat kendini ikisine de doğru attı ve onlara sıkıca sarıldı. "Bu bir Daimon aşk festivali!"

Urian yüzünü buruşturdu. "Gah! Olimpos biti kapıyorum. Biri imha edici çağırsın! Daha da iyisi, bir Charonte!"

Kat homurdanarak geri çekildi. "Tamam. Ben geri dönüyorum. Sonra görüşürüz."

Urian Davyn'le konuşmak için bir dakika bekledi. "Cesetten kurtuldum."

"Teşekkürler."

Gitmeye başladığında Davyn onu durdurdu. "Uri... bu beni ilgilendirmez ama bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bu onun hatası değildi. Beslenmek için özellikle iğrenç bir pislik seçtim ve bu onu etkiledi. Sen şanslıydın-Paris aldığı ruhlar konusunda çok titizdi. Seni güvende tutmak için nazik olanları avladı, böylece onların çığlıklarını çok fazla dinlemek zorunda kalmayacaktın."

Davyn gözlerini kaçırdı, hepsinin kendisinden sakladığı bir sır yüzünden utanç içindeydi. Aralarında Davyn'in trelos olma riskini göze almamak için kadınların ve daha zayıf insanların canını alan tek kişi Paris olmuştu. "Evet, biliyorum. O gidene ve kendi yemeklerimi kendim seçmek zorunda kalana kadar bunu fark etmemiştim."

Ve bu büyük bir fark yarattı. Urian sadece kendini beslemeye alışkındı. Bunu çok uzun zamandır yaptığı için sesler onun bir parçası haline gelmişti. Çoğu zaman onları görmezden gelebiliyordu. Phoebe hâlâ alışmaya çalışıyordu. Öldükleri zaman daha yüksek ve daha kötü oluyorlardı. Özellikle de güçlü olanlar.

Tüm bunlara hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Daha zayıf bir insanın peşinden gitmeyi düşünmüştü. Ama kendini bunu yapmaya zorlayamadı. Onun savaşçı kodu çok

Güçlü. Daha zayıf birini avlamak ona göre değildi. Bunda onur yoktu.

Davyn'e gülümsedi. "Gelecekte ona karşı daha dikkatli olacağım."

"Ya trelos'a giderse?"

"O yapmaz. O yarı insan."

"Bu gece seni neredeyse öldüren bir insan!"

Urian başını salladı. "Bu gece beni neredeyse Phoebe değil, aptallığım öldürüyordu. Ben hallederim."

Urian uzaklaşırken Davyn alay etti. Ve onun söylediğini duyduğu son sözler gerçekten de kaygı vericiydi. "Tuhaf. Paris'in söylediği son sözler bunlardı."

Urian karısını almak için Kukla'nın dairesine döndüğünde saat gece yarısını biraz geçiyordu. Urian ona yaklaşırken Phoebe gülümsedi.

Wulf bilmiyordu. Aslında, ikisi arasındaki gerilim çok şiddetliydi.

"Sorun nedir, Kara Avcı?" Urian kolunu Phoebe'nin omuzlarına dolayarak alay etmekten kendini alamadı. "Yenileceğimi mi umuyordun?"

"Hayır, ben sadece sağlığını geri kazanmak için kimi öldürdüğünüzü merak ediyordum."

Urian homurdandı. "Eminim yediğiniz inekler de katledildiklerinde pek heyecanlanmıyorlardır."

"Onlar insan değil."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, Kara Avcı, dışarıda insan olmayan pek çok insan var."

Phoebe'nin elini tutan Urian onu kapıya doğru götürdü. "Hadi Phee, Kalosis'e dönmeden önce fazla zamanım yok ve bunu düşmanlarımla geçirmek istemiyorum."

Onu dairelerine geri götürdü.

Phoebe onu dikkatle izledi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Kafayı bulmak dışında mı? Evet. İyiyim." Urian ona doğru döndü. "Peki ya sen?"

"Başım ağrıyor ama onun dışında iyiyim."

Bir baş ağrısı... bu pek hayra alamet değildi. Urian Davyn'in sözlerinin zihnini etkilemesine ve onu panikletmesine izin vermemeye çalıştı. Phoebe iyiydi.

Öyleydi. Trelos'a gitmiyordu. Babası delirmiyordu ve ateşle oynamıyordu.

Her şey yoluna girecek.

Evet, o da inanmadı.

19 Mart 2004

Urian'ın bu lanet olası etkinliğin sponsoru olması gerektiğinden, baldızını almak için kapıyı açtı. Karısı ve Cassandra'nın isteği üzerine uzun sarı saçlarını omuzlarına dökmüş ve şık bir siyah ipek smokin giymişti. Kadınların saçlarının açık olmasından neden hoşlandıklarını bilmiyordu ama... her neyse.

Eğer bu Phoebe'yi mutlu edecek ve onu yatağa atacaksa, ona boyun eğecekti. "Hazır mısın?" diye sordu Cassandra'ya.

Yatak odasında dururken gelinliğini giymiş, uzun çilek sarısı saçlarını omuzlarına dökmüştü. Taze çiçeklerle örülmüş gümüş bir taç takmıştı.

Etek ucuyla oynadı. "Wulf hazır mı?"

Başıyla onayladı. "O ve Chris sizi ana binada bekliyor."

Kat, kırmızı ve beyaz kurdelelerle sarılmış tek beyaz gülü ona uzattı.

Cassandra gülü aldı.

Phoebe ve Kat öndeki yerlerini aldılar ve yolu gösterdiler. Urian odaya girerek Cassandra'ya kolunu uzattı, böylece arkalarından yürüyebileceklerdi.

Garip bir nedenden ötürü Cass düğünün dışarıda yapılmasını istemişti ama uzun kahkahalar ve itirazlardan sonra nihayet açık tüccar alanını kiralamışlardı. Shanus ve birkaç konsey üyesi, bir bahçe merkezini simüle etmek için hidroponik bitkiler ve çiçekler getirmek için kendi yollarından gitmişlerdi. Hatta küçük bir çeşme bile inşa etmişlerdi.

Komplekse girdiklerinde Cassandra tereddüt etti. Urian bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Ne kadar hamile olduğunu göz önüne alırsak, tereddüt etmediğini umuyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Urian başını henüz tanışmadığı kayınpederine doğru eğdi ama Phoebe onu etkinlik için burada olacağı konusunda uyarmıştı.

Cassandra'nın nefesi kesildi. "Babacığım?"

"Bebeğimin evlenmesini özleyeceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"Ama nasıl?"

Başıyla Wulf'u işaret etti. "Wulf dün gece eve geldi ve beni buraya getirdi. Ben gelmezsem senin için bir düğün olmayacağını söyledi ve bana Phoebe'den bahsetti. Dün geceyi onun dairesinde onunla geçirdim, böylece arayı kapatabilir ve sonra da sana sürpriz yapabiliriz." Karnına bakarken gözleri yaşardı. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

Kendini onun kollarına attı ya da en azından şişmiş karnını düşününce buna olabildiğince yaklaştı ve ona sıkıca sarıldı. "Sen bizi gözyaşlarına boğmadan önce düğünü iptal edelim mi?" Kat sordu.

"Hayır!" Cassandra burnunu çekerek kendini toparladı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Babası yanağını öptü, elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu Wulf'a götürdü. Kat ve Phoebe Chris'in arkasında dururken Urian da Phoebe'nin yanında yerini aldı. Orada bulunan diğer tek kişi Shanus'tu, o da geride durmuş ama olaya tanıklık etmekten mutluluk duyduğunu belli eden dostane bir ifadeyle onları izliyordu.

Urian onunla evlendiğini hatırlarken Phoebe'nin elini öptü ve düğünlerinde babasının yanında olmamasından nefret etti. Babası kurdeleleri Cassandra ve Wulf'un ellerine sararken Phoebe bu konuda tek kelime etmedi.

İşini bitirdiğinde, babaları onları birbirine bağlayacak sözleri söylemeye başladı. "Bu gece boyunca

."

"Işık," diye fısıldadı Urian yüksek sesle, onun sözünü keserek.

Babasının yüzü biraz kızardı. "Özür dilerim. Bunu biraz aceleyle öğrenmek zorunda kaldım." Boğazını temizledi ve tekrar başladı.

"Işık aracılığıyla doğarız ve ... aracılığıyla ..." Babası tereddüt etti.

İnsan babalarının hiçbir şeyden haberdar olmamasından keyif alan Urian, kulağına bir şeyler fısıldamak için öne çıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Bay Peters. "Bu tören bizimkine hiç benzemiyor." Urian başını eğip geri çekildi ama Cassandra'ya göz kırparak onu desteklediğini belli etmeden önce değil.

"Işığın içinden doğarız ve gecenin içinden seyahat ederiz. Işık, bizi karşılayan ve bu dünyaya hoş geldin diyen ebeveynlerimizin sevgisidir ve eşimizin sevgisiyle bu dünyadan ayrılırız.

"Wulf ve Cassandra, kalan yolculuklarını kolaylaştırmak ve gelecek gecelerde birbirlerini rahatlatmak için birbirleriyle birlikte olmayı seçtiler. Ve son gece gelip çattığında ..." Babası tekrar gözyaşı dökerken durdu.

Aman Tanrım. Böyle devam ederse Cassandra'nın bebeği doğacak ve onlar sonuna gelmeden mezun olacaktı.

"Yapamam," dedi
sessizce. "Baba?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken babası geri adım attı.

Phoebe ileri atıldı ve kollarını ona doladı.

Cassandra ona doğru yürümeye başladı ama Phoebe onu durdurdu. "Bitir lütfen, Uri."

Phoebe babalarına yan tarafa kadar eşlik etti.

Harika... Denut olmayı tercih ederdi. Urian iç çekerek onlarla birlikte durmak ve en büyük düşmanını karısının kız kardeşiyle evlendirmek için harekete geçti. Biri beni şimdi öldürsün. "Son gece yaklaştığında, birlikte duracağımıza ve ilk gideni rahatlatacağımıza yemin ederiz.

"Ruh ruha nefes aldık. Ten tene dokunduk. Ve kaderimizin Ouranlie'de yeniden bir araya gelmemize karar verdiği gece gelene kadar bu varoluştan yalnız ayrılmalıyız."

Harika, şimdi de Cassandra ağlamaya başlamıştı.

Urian, Phoebe'yle evlenirken kullandığı altın kupanın bulunduğu kaideye çıktı. Onu Cassandra'ya doğru götürdü. "Normalde bu ikinizin kanının birleşimi olurdu ama ikiniz de buna pek hevesli olmadığınız için bu şarap."

Fincanı Cassandra'ya uzattı, o da bir yudum aldıktan sonra Wulf'a verdi, o da aynı şeyi yaptı. Wulf kadehi Urian'a uzattı. Apollit geleneğinde olduğu gibi, Wulf eğildi ve onu öptü, böylece şarabın tadı onlara karıştı.

Urian kadehi kaideye geri koydu ve töreni bitirdi. "İşte gelinimiz, Cassandra. O bu dünyada eşsizdir. Güzelliği, zarafeti ve cazibesi ondan önce gelenlerin mirasıdır ve onun aracılığıyla doğanlara hediye edilecektir.

"Öte yandan bu adam, Wulf, karşımızda bir ... ürünü olarak duruyor." Urian kaşlarını çatarak durakladı. "O, Apollo'nun çocuklarının dünyayı yönetmesi düşüncesine katlanamayan bir kaltağın ürünü."

"Urian, terbiyeli ol!" Phoebe tersledi.

Onun emri karşısında sinirlendi. "Az önce ailemden birini, yok etmeye yemin ettiğim insanlardan birine bağladığım gerçeğini göz önünde bulundurursak, bence oldukça iyi davranıyorum."

Phoebe ona, en az bir hafta boyunca yalnız uyuyacağını yüksek sesle ilan eden bir bakış fırlattı.

Belki daha uzun.

Urian, Wulf'a karşı dudağını büktü. Seni kukla piç. "İyi. Gerçekten ne düşündüğümü söylemediğime sevindim," diye mırıldandı nefesinin altında.

Urian daha yüksek sesle törene geri döndü. "Sizi bir araya getiren benzerlikleriniz ve hayatınıza çeşitlilik ve kıvılcım katan farklılıklarınızdır. Tanrılar birlikteliğinizi kutsasın ve korusun ve siz ..." Tekrar durakladı. "Zaten doğurganlıkla kutsanmışsınız, bu yüzden bunu atlayacağız."

Phoebe boğazının altından homurdandı.

Urian Wulf'a bir kez daha öldürücü bir bakış fırlattı. "İkiniz de size kalan her dakikanın tadını çıkarın."

Sonra Urian kurdeleleri çift düğümle bağladı, ancak onları Muppet'ın boğazına düğümlemeyi tercih ederdi.

Chris ve Kat daireye dönüş yolunu gösterdiler.

Urian ve Phoebe mümkün olan en kısa sürede babasını da yanlarına alarak oradan ayrıldılar.

Babası ona daha çok kötü bir laboratuvar deneyiymiş gibi davranırken garip bir sessizlik oldu. Jefferson'ın iki kızını da kurtarmış olması önemli değildi. Adam ona bok gibi davranmaya devam ediyordu.

"Ben ısırmam."

"Özür dilerim. Karım ve kızlarımdan Daimon'lar hakkında çok şey duydum. Ama siz tanıştığım ilk Daimon'sunuz."

"Sorun yok. Anlıyorum. İnsan nezaketi ve merhameti gibi. Böyle efsanevi yaratıkları duymuştum ama henüz onlarla şahsen karşılaşmadım. Yine de karşılaşmayı umuyorum."

Urian Phoebe'yi babasıyla yalnız bırakmaya karar verdi ve onlar yakalamak yukarı. Ama olarak o yürüdü etrafında Yeraltı şehrindeyken çok garip bir önseziye sahipti.

Kendini geçmişte gördü. Tek başına. Ve birinin ağladığını duydu ama kim olduğunu bilmiyordu.

Çok garipti. Ama Phoebe'yi ve onun soyunu yok etmekle görevlendirilen Stryker'ın oğlunun bu gece burada olması kadar garip değildi. Şimdi de Cassandra'yı düşmanı Wulf'la evlendiren kişi olarak bu soyu sonsuza kadar koruyabileceklerdi.

Apollymi haklıydı. Bu en büyük ihanetti. O babasının sağ koluydu. Stryker'ın güvendiği tek kişiydi.

Ve bu gece, babasını kalbinden bıçaklamıştı.

24 Mayıs 2004

"Baban aklını kaçırmış."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Cassandra oğlu Erik'i doğurduğundan beri, babası ikisini de öldürmek için delice bir istekle kontrolden çıkıyordu.

Ellerini saçlarında gezdiren Urian adamla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Geçen bunca yüzyıl boyunca onu hiç böyle görmemişti. "Bilmiyorum Dav... trelos mu oldu?"

"Ben de sana bunu soracaktım."

Bu onun en iyi tahmini olurdu. En mantıklısı buydu. Kesinlikle tam bir deli gibi davranıyordu.

"Urian!"

Davyn iç çekti. "Onun oğlu olmadığım için çok mutluyum." "Arkamı kollamanın yolu."

"Evet, şey. Senin kışını tercih ederim."

"Hiç komik değil."

Davyn parmaklarını birbirine kenetleyerek elini kaldırdı.

"Ben biraz tuhafım."

"Urian!"

Babasının ofisine ışınlandı. "Tapınağın kapısını mı çaldınız?"

Babası ona soğuk ve öldürücü bir bakış attı. "Sakın. Dante Pontis piçinin muhbirimizi öldürdüğünün farkında mısınız?"

Urian ağzı açık kaldı. "Dante kendi kardeşini mi öldürdü? Kahretsin, bu bir Katagari Were için bile çok soğuk."

"Kulübünde arayabileceğimiz başka biri var mı?" Urian kaynaklarını düşünürken boynunu kaşıdı.

"Pek sayılmaz ve muhtemelen bu tür bir öfke nöbetinden sonra da sayılmaz. Satın alınabilecek herhangi birinin bundan sonra ciddi bir sfinkter kliniği yaşayacağından oldukça eminim."

Babası onun karşısında durmak için hareket etti. "Bir casus istiyorum, Urian.

Bana bir tane bul."

"Emredersiniz efendim." Urian geri adım attı ve deli ile arasına olabildiğince mesafe koymak için topuğunun üzerinde döndü. Çünkü babasını ne kadar sevse de...

Bu çılgıncaydı ve bulaşıcı olma ihtimaline karşı üzerine atlamasını istemiyordu.

Derin bir nefes alarak salondan çıktı ve bilgi almak için kimi arayabileceğini düşünmeye çalıştı. Kurtadamlar kural olarak her zaman biraz titrekti. Daimonlarla Kara Avcılar arasında ince bir çizgide yürümek zorundaydılar. Bu yüzden de sadakatlerine her zaman güvenilemez ya da itimat edilemezdi. Bazılarının, Acheron veya Savitar'ın gözüne girebileceklerini düşündüklerinde, hiç düşünmeden onları teslim ettikleri biliniyordu.

Urian üç beyin hücrelerini de çalıştırdı.

Bir çift Daimon beslenmek için evlerine doğru ilerlerken sağında bir gölge hareket etti.

Garip bir şekilde, bu ona bir fikir verdi ...

Diyarlar arasında gezinen bulanık, kimsesizler diyarına ışınlanarak, istediği her yere gidebilen tek yarattığı bulmaya gitti.

"Gölge?"

"Hayır."

Urian huysuz, bedensiz sese homurdandı. "Hayır, ne?"

"Sattığın şey her neyse, onu istemiyorum. Al bakalım kışını kaldır ve git."

"Hadi ama, böyle yapma."

Rüzgâr kulaklarında ısıklık çaldı. Yanındaki gölgeler katılaşarak bir adama dönüştü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kıkırdarken ona kötü niyetle baktı. Boyu ortalamanın biraz üzerinde ve yapılı olan Gölge'nin gözleri çelik gibiydi. Ve tıpkı ruhu gibi, kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı omuz hizasındaki saçları da ne açık ne de koyu renkti; iki düelloocu doğası arasında sıkışıp kalmış, farklı tonlarda saç telleri vardı.

İblis kural olarak korkusuzdu, bu yüzden kişisel sloganı kötülükten korkmadığı yönündeydi, çünkü o karanlıkta dolaşan ve en ölümcül geceyi evi olarak gören en kötü şeydi.

"Seni görmek güzel, Shay."

"Hayır, değil ve ben senin randevun değilim. Ne istiyorsun, pislik?"

Urian sıırttı. "Gerçekten mi? Bu kadar küfüre gerek var mı?" "Senin aşırı küfür kullanımı dediğin şeye ben cümle derim güçlendiriciler."

"Elbette biliyorsun." Urian başını salladı. "Cehennem'de casusumu kaybettim ve gerçekten başka birini kullanabilirim."

Bir kahkaha patlattı. "Delirdin mi lan sen? 'Hey, Shadow, uzun zamandır görüşmüyoruz... bir adam öldürüldü. Onun yerine geçebilir misin? Çünkü senden hiç hoşlanmıyorum, bu yüzden birkaç yüzyıldır konuşmuyoruz. Yani ölürsen, gerçekten umurumda olmaz.' " Dudaklarını büzdü. "Teşekkürler Daimon."

Urian, Gölge'nin ne kadar alaycı olabileceğini unutmuştu. "Burada olmamın nedeni eşsiz bir beceri setine sahip olman."

"Evet, ben başkalarının işine karışmam. Bilirsiniz, kardeşler arasına nifak sokmam. Ayaklarım yaramazlık yapmaz. Burada, evde oldukça mutlular."

"Shay..."

"Uri..." diye alay etti.

"Hayır." "Lütfen?"

"Bu sadece yetişkin bir kadınsan işe yarar. Çıplakken. Ve yatağımda ya da üstümde kıvranıyorsan. Ve kardeşim, sen bunların hiçbirini değilsin."

"Gerçekten bana yardım etmeyecek misin?"

Shadow'un çenesinde bir tik başladı. "Belki, ama sadece tekrarlardan sıkılırsam, toplayacak göbek tüyüm kalmazsa ve bir şey zaten sahip olduğumdan daha fazla beyin hasarına neden olursa, belki, sadece belki yapabilirim. Peki nedir o?"

Gözlerini kapatan Gölge, çapraz parmaklarını kaldırdı ve nefesinin altından şöyle dedi: "Lütfen sıcak bir geceyi

gözetlemek için olsun.

iç çamaşırılı kadın."

Urian onun göğsüne bir tokat attı. "Sen lanet olası bir sapıksın!"

"Aynen öyle! Biliyor musun, bunu istediğim zaman yapabilirdim ve hiç yapmadığımı fark ettim. Bu beni bir aziz yapar."

Urian gözlerini devirdi. "Benim için Wulf Tryggvason'un neyin peşinde olduğunu öğren."

"Şu iri yarı Viking Karanlık Avcısı piç mi?"

"Evet."

Yüzünü buruşturdu. "Bana Corbin'i bile veremedi. Lanet rakamlar."

Parçalanmaya başladığında Urian ona seslendi. "Teşekkürler Gölge!"

"Sen de beni öldürtmediğin için bana teşekkür edebilirsin Daimon."

Gerçekten, ihtiyacım olan tek iyilik bu."

İşin tuhafı, Urian buna kendisi de razı olacaktı çünkü Kalosis'e geri dönerken, korkunç bir şeyin olmak üzere olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Eve döner dönmez cep telefonunda önce Wulf'un sonra da Phoebe'nin numarası yanınca bu his daha da yoğunlaştı. Kukla bekleyebilirdi. Önce Phoebe'yi aradı ama nedense bir türlü ulaşamadı.

Garip. O da Wulf'u denedi.

Yine sinyal yok. Sinirli bir şekilde mesajlarını gözden geçirdi. İlki Phoebe'nin histerik çılgılığıydı, "Baban benimkini aldı! Erik'i istiyor! Ne yaptın sen Urian! Ne halt ettin sen Urian! Bunu alır almaz beni arasan iyi edersin! Aman Tanrım!"

Evet. Doğru olan neydi?

Bir sonrakini dinledi, o da Wulf'tu.

"Seni lanet olası, değersiz Daimon piçi! Bana yardım et Thor, sana elimi sürdüğümde sifonu çekecek kadar bile kalmayacak, duydun mu beni? Seni bok çuvalı! Beni geri arasan iyi edersin! Hemen şimdi!"

Birini seni geri aramak istemesi için motive etmenin yolu kesinlikle bu değildi dostum. Aslında, Urian'ın içinde bir dürtü vardı.

telefonunu kaybetmek.

Ve numarasını değiştir.

Evet...

Kahretsin, Solren, ne yaptın sen? Beş dakikalığına gittin ve ne oldu? Fury'leri mi çağırdın? Ve onların veletlerini?

Tiksintiyle babasının ofisine yöneldi ama Trates onu koridorda yakaladı. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Neler oluyor?"

Trates yorgun bir iç geçirdi. "Öfkeden kuduruyor."

"Günlerdir öyle." Erik'in doğumundan beri.

"Evet, ama şu anda pek keyfi yok. Apollymi ile bir görüşme yaptı. Tanrıça ne dedi bilmiyorum ama bağlanacak durumda değil. Hepimiz bir süre ortalıkta görünmeyeceğiz."

Duvarlara çarpan mobilyaların sesini dinlerken alnını ovuşturan Urian yüzünü buruşturdu. "Jefferson Peters'ı o mu kaçırdı?"

"Kim?"

"Mirasçının babası."

Trates omuz silkti. "Yaptıysa bile, ben işin içinde değildim." "Urian mı o?"

"Kaç," diye fısıldadı Trates. "Sakinleşene kadar alçakta kal. Ben seni korurum."

Teşekkürler, diye mırıldandı Urian ortadan kaybolmadan önce. Korkak olmasa da, bu gece başka birinin ona bağırmasını bekleyecek havada değildi.

Başı zonklarken kendini garip bir şekilde Xyn'in mağarasında buldu. İç çekerek onun yatağına oturdu ve daha basit zamanları hatırlarken başını ellerinin arasına aldı.

Tanrım, nasıl da özlemişti. Burada onunla yattığı o geceleri. Onu sıcak tutmak için terazilerini ısıtırken, onun terazilerine uzanmayı. Tüm hayatı boyunca onunla gerçekten ilgilenen tek kişi oydu.

Phoebe'nin dikkatini dağıtacak kadar sevmesine rağmen, aynı şey değildi. Onun sorumluluğundaydı. Sürekli onun için endişeleniyordu. İç çekerek, çoktan geçmişte kalmış şeyleri düşünmemek için kendini zorladı. Bu şimdiki zamandı.

Keşke bir tür gelecek görebilseydi. Ama her kalp atışında, bu daha da **karanlıklaşıyordu**. Ve daha az

bir olasılık olarak görüyorum.

Urian, Phoebe ve Cassandra'ya paniğe kapılmamalarını söylemek için elinden geleni yapmıştı. Jefferson güvendediydi. Bundan emin olmuştu. Gölge onu koruyordu.

Ancak babası öyle bir durumdaydı ki, daha doğrudan bir iletişim hattı denemeye cesaret edemedi. Daimonların düşme şekli böyle değildi. Şu anda Stryker kendisine şaşkın bakan herkese ateş ediyordu.

Ve hatta birkaçı da yapmadı.

Telefonu tekrar titredi. Urian ona baktı. Bu kez arayan Shanus'tu.

Ne yapıyorlardı? Dalga geçmek için numarasını mı değiştiriyorlardı? Eğer durmazlarsa onu öldürteceklerdi. Bu Shanus'un beşinci arayışıydı.

Ne zaman ne de gün...

Gözlerini kocaman açarak, sırtını rahatlatıcı bir şekilde ovuşturan Davyn'le sinirli bir bakış alışverişinde bulundu.

Ta ki babası onlara yaklaştıkça kadar. Yüzündeki "hepsini öldür ve Zeus'a bırak" ifadesi Davyn'in geri çekilmesine neden oldu.

"Hazır mısın,
pido?" "Her
zaman."

Babası başını salladı ama gözlerindeki bir şey Urian'ın kanını dondurdu. Ne olmuştu acaba? Kendisi gibi korkmuş görünen Davyn'e baktı. Bir an için siyah kot pantolonunu ve gömleğini Xyn'in yüzyıllar önce onun için yaptığı zırhla değiştirmeyi düşündü.

Ve kalkanını da almak için.

Başka seçenekleri olmadığından, babasını takip ederek onları Dante'nin Cehennemi'ne götürecek olan geçide girdiler; Wulf orada kim bilir kaç tane Varlık-Avcısı ve Kara-Avcıyla birlikte bekliyordu. Wulf'a yalnız gelmesi söylenmiş olsa da, hiçbiri onun yalnız geleceğine bir an bile inanacak kadar aptal değildi. Acheron hayattayken olmazdı. Avcılarını her ne pahasına olursa olsun koruyacaktı. Dante Pontis'ten beri

Kulübün sahibi olan panter Were-Hunter'ın çok sayıda kardeşi ve kuzeniyle birlikte orada olacağını biliyorlardı.

Gerisini herkes tahmin edebilirdi.

Urian derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Gece kulübünün içinde belirdiklerinde, Daimon'un içerisi tıklım tıklım doluydu. Çok sayıda avcı vardı. Urian Wulf'u hemen gördü ve yüz ifadesini taş gibi ve tepkisiz tutmaya dikkat etti, yoksa ikisi de bunun bedelini öderdi. Hemen yan tarafa geçti, böylece Wulf'un üzerine bağladığı kişinin küçük oğlu Erik olması durumunda bebeği korumaya yardım edebilecekti.

Babası şeytani, kibirli bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Ne güzel... Adamlarıma yemek getirmişsin. Keşke herkes bu kadar düşünceli olabilse."

Daimonlardan birkaçı güldü. Urian onlardan biri değildi.

Ama Kara Avcılar'dan biri güldü. Uzun boylu, siyah saçlı olan ve son zamanlarda babasının davrandığı kadar çılgın görünen biri. "Biliyor musun, bu adamdan neredeyse hoşlanıyorum, Acheron. Ne yazık ki onu öldürmek zorundayız."

Babası bakışlarını Acheron'a çevirmeden önce Kara Avcı'ya yan gözle bir bakış attı. İkisi de tek kelime etmeden ya da duygularını belli etmeden birbirlerine baktı.

Ancak Urian, Acheron'u yıllar boyunca kaç kez gördüğünü fark ettiğinde soğukkanlılığını kaybetti. Dahası, gerçekte kim ve ne olduğuna dair ani bir aydınlanma yaşadı.

Ve Katra'nın onları neden

ziyaret ettiğini. Vay anasını!

Acheron, Apollymi'nin gerçek oğluydu!

Bunca yıldır bunu nasıl kaçırmıştı? Babası kendisini Apollymi'nin oğlu olarak görüyordu ama öyle değildi. O sadece onun evlatlığıydı. Bu onun tam kanlı Apostolos'uydu. Yasını tuttuğu çocuğu.

Acheron bu yüzden sürekli aynanın yanında oturuyordu. Onu izliyordu!

Artık her şey çok açıktı.

Neden geri çağrıldıklarını. Dokunulmazlık yasası... Her şey. Urian ona haber vermek zorundaydı. "Baba?"

"Sorun yok, Urian. Atlantisliler hakkında her şeyi biliyorum. Değil mi, Acheron?"

"Hayır. Sen sadece bildiğini sanıyorsun, Strykerius. Öte yandan ben senin her kusurunu biliyorum, seninle oynarken Yok Edici'ye inanmanı sağlayan kusura kadar."

Urian Kara Avcı liderinin hakkını verdi. Piç her şeyi ondan daha iyi bir şekilde masaya yatırdı.

"Yalan söylüyorsun."

Ve babası buna inanmamayı seçti. Kahretsin... Ne yapabilirdi ki? İnsanlar nasıl bu kadar kör olabiliyordu? Urian bunu anlamıyordu. Asla da anlamayacaktı.

İnsanlara tüm gerçekler, mutlak gerçekler verildiğinde, nasıl oluyor da insanlar hala bunları görmezden gelmeyi tercih edebiliyor.

"Belki de. Ama belki de değil."

Stryker Wulf'a döndü ve bakışlarını bebeğe çevirdi. Başını eğdi. "Ne kadar tatlı. Çok fazla zahmete girdiniz, değil mi? Hepiniz uğraştınız. Gururum okşanmalı."

Urian'ın içinden kötü bir his geçti. Babası gerçekten ama gerçekten tuhaf davranıyordu. Aynı derecede endişeli görünen Davyn'e baktı. Bu arada telefonu yine titriyordu. Babası ona doğru yönelirken susturmak için uzandı.

Çünkü bu hiç de sinir bozucu değildi.

O anki üzüntüsüne rağmen babası bir kolunu omuzlarına attı ve onu yanağından öptü.

Bu da neydi böyle? Babasının sevgi gösterisinde bulunması alışılmadık bir şey olmasa da, bunu hiç savaştan hemen önce ve bu kadar aleni bir şekilde yapmamıştı. Urian bu hareket karşısında kaşlarını daha da çattı ve bir şeylerin olmasını beklerken kaskatı kesildi.

"Çocuklar uğruna yaşadığımız şeylerin ta kendisi, değil mi?" Babası sarı saç örgüsünü tutan deri bağcıklarla oynadı.

"Bize neşe getiriyorlar. Bazen de bize acı verirler."

Kanı yüksek miydi?

"Elbette, ne demek istediğimi asla anlayamayacaksın, Wulf.

Oğlun sana ihanet edecek kadar uzun yaşamayacak."

Urian açıklamak için ağzını açtı ama o daha açıklayamadan babası ejderha pençesiyle boğazını yardı. Sonra da onu itti.

Sersemleyen ve konuşamayan Urian nefes nefese yere yığıldı, kan akışını durdurmak için ellerini boynuna dayadı. Ama işe yaramadı. Kan parmaklarının arasından akarak yere yayıldı.

"Gerçekten de bu numaraya kanacak kadar aptal olduğumu düşünmedin, değil mi?" Babasının bakışları Wulf'un üzerine dikilmişti. "Bana bebeği asla getirmeyeceğini biliyordum. Sadece muhafızları bir süreliğine Elysia'dan uzaklaştırmam gerekiyordu."

Wulf saldırmak için hamle yaparken onun sözlerine küfretti.

Daimon'lar saldırırken babası kara bir duman bulutunun içinde kayboldu.

"Ak'ritah tah!" Acheron bağırdı.

Geçit açıldı.

Daimonlardan biri güldü. "İçinden geçmek zorunda değiliz-" Cümlesini tamamlayamadan Daimon şiddetli bir şekilde açıklıktan içeri çekildi.

Diğerleri de hemen onu takip etti.

Bu sırada Urian orada yatıyor, nefes almaya çalışırken gözyaşları gözlerini kör ediyordu. Phoebe'ye ulaşmalıydı. Bu şekilde ölemezdi.

Ash yere koştu ve onun yanında diz çöktü. "Şşş." Urian'ın ellerini kendi elleriyle kapattı. "Nefes al."

Karanlık Avcılar etraflarını sarmak için harekete geçerken sıcaklık Acheron'un elinden Urian'ın bedenine yayıldı. Her kalp atışıyla birlikte Urian'ın nefes alması kolaylaştı ve acısı azaldı.

Ta ki yok olana kadar.

Urian bilmediği bir sebepten ötürü Acheron'un onu iyileştirdiğini fark edince derin bir nefes aldı. "Neden?"

"Sonra açıklarım." Acheron ayağa kalktı ve gömleğinin eteklerini karnı g ö r ü n e n e kadar kaldırdı. "Simi, geri dön

Ben."

Bebek hemen Wulf'un ellerinden fırladı. Bir bebekten minik bir ejderhaya dönüştü, sonra bir dövme haline gelene kadar kendini Acheron'un derisinin üzerine bıraktı.

Sarışın bir Kara Avcı homurdandı. "Dövmenizin nasıl hareket ettiğini hep merak etmişimdir."

Ash konuşmadı. Onun yerine ellerini kaldırdı.

Bir an cehennemdeydiler. Sonra Elysia'nın ortasındaydılar.

Urian karısını bulmak için koşarken ayağa fırladı. Korkunç çığlıklar ve merhamet yakarışları havayı kirletiyordu. Her yerde Apollit erkek, kadın ve çocuk cesetleri yatıyordu. Yüzyıllardır böyle bir şey görmemişti. İnsanların köylerini yağmaladığı günlerden beri.

"Phoebe!" Urian doğruca dairesine yöneldi. Sahip olduğu her içgüdü ona ne bulacağını söylerken korku onu parçalara ayırdı. Ve haklı çıkmaktan çok korkuyordu.

Neden telefonuna cevap vermemişti? Neden?

Kapı açıldığı ve dairesindeki yıkımı gördüğü anda anlamıştı.

O biliyordu.

Her şey paramparça olmuştu. Mobilyaları devrilmişti. Müzik seti duvardan sökülmişti ve Phoebe'nin plakları, kasetleri ve CD'leri her yere saçılmıştı, sanki babası onları onsuz bir hayat sürmeye çalıştıkları için cezalandırmak istemişti.

Urian bu anı kabullenmeye çalışırken gözyaşlarına boğuldu.

Bu gerçeklikle.

Phoebe'siz bir hayat.

Xyn'i kaybettiği gün gibiydi. Dizlerinin üzerine çökerek başını geriye attı ve öfkeyle haykırdı. Hayatında kaç kez her şeyini kaybedecekti? Neden? Sevilmeyi istemek çok mu fazlaydı? Kalbinde tutabileceği tek bir kişiye sahip olmak?

Kendisi için bir kişi mi?

Bu gerçekten o kadar bencilce miydi?

Lanet olsun sana, Acheron!

O piç ölmesine izin vermeliydi! Neden onu olduğu yerde bırakmadı?

Bu çok daha kötüydü. Phoebe ölmüştü ve hepsi onun suçuydu! Bunu ona o yapmıştı. Sebep olmuştu.

Gözyaşlarıyla kör olmuş bir halde, dışarıda onun acısını paylaşan diğerlerini duydu. Bu da onun suçuydu. Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sarsılmış ve kalbi kırılmış bir halde, bakışları yerdeki enkazın arasında parıldayan bir şeye takılınca durakladı. Önce bunun gözyaşlarının neden olduğu bir yansıma olduğunu düşündü, sonra başka bir şey olduğunu fark etti.

Metalik bir şey.

Phoebe'nin kolyesi!

İnanamayarak onu aldı ve parmaklarının arasından sallanmasına izin verdi. Ona dair sahip olduğu tek şey buydu. Bu kadar canlı bir hayat için bu kadar önemsiz bir biblo. Yine de Tac Mahal'den daha değerliydi. Yeryüzündeki tüm altın ve elmaslardan daha değerliydi. Çünkü bu ona aitti ve ondan geriye kalan tek şeydi.

Ona elini süren herkesi öldürecekti. Bu değersiz biblo artık o kadar değerli ve kıymetliydi. Çünkü Phoebe'nindi.

Ve onunla birlikte olmak için ölmeyi diledi. Burada ve şimdi, onun yokluğunun yarattığı bu acıyı hissetmek için değil.

Bunu sensiz yapamam, Pheeb. Denemek bile istemedi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, içinde yeni bir başlangıç yapmak için çok yaşlı ve çok yorgundu. Bu hayatla işi bitmişti.

Denemekle işim bitti.

Gerçekten mi? Sadece ölmek ve her şeyi bitirmek istiyordu.

Ash, Urian'ı harabeye dönmüş oturma odasının ortasında dizlerinin üzerine çökmüş halde buldu. Adam sessizce ağlarken elinde küçük bir altın madalyon vardı.

"Urian?" Ash alçak ve sabit bir ses tonuyla konuştu.

"Git buradan!" diye hırladı. "Beni yalnız bırak."

"Burada kalamazsınız. Apollitler sana düşman olur."

"Sanki umurumda." Başını kaldırdı ve Ash'in Urian'dan hissettiği empatik acı bir adım geri atmasına neden oldu. Bu bir

Ash bu kadar umutsuz bir kederle doğrudan temasa geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Uzun zaman önce kendisinin de aynı şekilde hissettiği bir zamanı hatırladı ve bu onu bir an için şaşırttı. "Neden benim de ölmeme izin vermedin? Neden beni kurtardın?"

Ash, bir zamanlar kendisine acımasızca davranmış ve onu içi boşalmış bir kabuk haline getirmiş olan geçmişiyile boğuşurken derin bir nefes aldı. Eğer yapabilseydi, Urian'ı bu ek sefaletten kurtarırdı. "Çünkü kurtarmasaydım, bu yüzden ruhunu Artemis'e satacak ve babanı öldürecektin."

"Bu yüzden onu öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Bir hırıltıyla Ash'e döndü. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey! Gömecek bir şeyim bile yok. I ..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken sözleri kesildi.

Ash elini Urian'ın omzuna koydu. "Biliyorum."

"Bilmiyorsun!"

Tanrım, bunun gerçek olmasını ne kadar isterdi. Ash onun çenesini kavradı ve bakışları kilitlenene kadar kaldırdı. "Evet Urian, biliyorum." Daimon'un hayal bile edemeyeceği bir şekilde.

Urian, Ash'in dönen gümüş gözlerinde Apollymi'ninkilere benzeyen görüntülerin titreyişini görünce nefes almakta zorlandı. Orada çok fazla acı, çok fazla ıstırap ve bilgelik vardı.

Onunla göz temasını sürdürmek zordu.

"Phoebe'm olmadan yaşamak istemiyorum." Sesi kelimelerle birlikte kırıldı.

"Biliyorum. Bu nedenle sana bir seçenek sunuyorum. Babanı izlemek için ona kilitlenemem. Bunu senin yapmana ihtiyacım var. Çünkü er ya da geç Apollo'nun soyunun peşine düşecek."

Ne olmuş yani! Urian dudağını büktü. "Neden şimdi onları koruyayım ki? Phoebe onlar yüzünden öldü!"

"Phoebe onlar sayesinde yaşadı, Urian. Hatırladın mı? Sen ve baban onun tüm ailesinin ölümünden sorumluydunuz. Phoebe'ye hiç sen olduğunu söyledin mi? Sen olduğunu. Büyükannesini kimin öldürdüğünü? Ya da kız kardeşlerini?"

Urian suçluluk duygusu içini parçaladığında utanarak gözlerini kaçırdı. "Hayır. Ona asla zarar vermezdim."

"Yine de yaptın. Sen, baban ya da Spathis'lerinden biri onun ailesinden birini her öldürdüğünde, senin şu anda hissettiğin acıyı hissetti. Annesinin ve kız kardeşlerinin ölümleri onu parçaladı. Cassandra'yı en başta bu yüzden kurtarmadın mı?"

Elbette  yleydi. Phoebe'nin gözlerinden akan bir damla yaş onu her zaman paramparça etmişti. "Evet."

Urian elinden geldiğince kendini toparlarken Acheron ondan uzaklaştı.

"Seçme şansım olduğunu mu söylemiştin?"

Acheron kesik kesik bir nefes aldı. "Diğeri ise her şeyle ilgili anılarını sileceğim. Tüm bunlardan kurtulacaksın. Tüm acılarından. Geçmişten, bugünden. Bunların hiçbiri başına gelmemiş gibi yaşayabilirsin."

Boş bir sayfa. Binlerce yıl geçmiş. Kulağa çok kolay geliyordu ama Urian, Acheron'un bile bu güçlere sahip olduğuna inanmıyordu. Tanrıları bundan daha iyi tanıyordu.

Ayrıca, her şeyden bıkmıştı. Hayat acı demekti. Acımasızdı ve herkesi dizlerinin üzerine  kertiyordu. Ve o bundan çok sıkılmıştı. "İstersem beni öldürecek misin?"

"Yapmamı ister misin?"

şu anda tek istediği buydu. Bu ne kadar ironikti? Bir gün daha yaşayabilmek, bir nefes daha alabilmek için onca can almış olan bu adam, sonunda son nefesini vermek ve her şeyi bitirmek istiyordu.

Ama bu, en zayıf, en karanlık anında, duyduğu sesin Xyn'in sesi olması ne kadar garipti.

Değerli maliyeti hatırlayın ...

şu anda bile gerçeği görmesini sağladığı için ejderhasına lanet olsun.

Hayatında hiç olmadığı kadar zayıf bir halde Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. Ve onu bu hale getirdiği için Apollymi'nin oğluna lanet okudu, çünkü Acheron'un hayatını kurtararak onu tamamen başka bir şeye dönüştürdüğünü biliyordu. Ama şimdi ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Artık bir Daimon değilim, değil mi?"

"Hayır. Sen de tam olarak bir Apollit değilsin."

"O zaman ben neyim?"

Acheron tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı.
"Sen bu dünyada eşsizsin."

Eşsiz. Harika. Tam da hiç olmak istemediği şey. Tek istediği uyum sağlamaktı ve şimdi daha da öne çıkıyordu.

"Daha ne kadar yaşayacağım?"

Acheron omuz silkti. "Sen ölümsüzsün, ölüm hariç."

Urian şimdiye kadarki en aptalca cevap karşısında dudaklarını büktü. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hayatın çoğu öyle değil."

Bunu tartışmazdı. Tanrılar biliyordu ki bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Urian burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Gün ışığında yürüyebilir miyim?"

"Eğer istersen, bunu yapabilirim. Eğer hafıza kaybını seçersen, seni tamamen insan yaparım."

Urian en şok edici düşünce karşısında kaşlarını kaldırdı.
"Bunu yapabiliyor musun?"

Ash başını salladı.

Evet, sadece ilkel bir güçten doğan biri bunu yapabilir. Aydınlık ve karanlıktan doğan. Apollymi bile Acheron'un sahip olduğu güçlere sahip değildi.

Lanet olsun.

Urian, Ash'in vücuduna ve özellikle de dövme ejderhanın gittiği yere soğuk bir bakış atarken acı acı güldü. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ve ne anlama geldiğini de. "Biliyorsun Acheron, ne aptalım ne de Stryker kadar körüm. Vücudunda taşıdığın şeytanı biliyor mu?"

"Hayır ve Simi bir iblis değil, o benim bir parçam."

Simi bir Charonte iblisi olduğu için, efendilerine bağlandıkları ve simbiyotik bir yaşam formu haline geldikleri için bu yetersiz bir ifadeydi. Acheron sürprizlerle doluydu. Urian'ın geçmişte yolları kesiştiğinde onun hakkında bir okuma yapamamasına şaşmamalı.

Urian'ın bakışları onunkilere kaydı. "En ilginç bulduğum şey de bu. Zavallı Stryker, çok kötü durumda ve bunun farkında bile değil."

Acheron'a daha yakın durmak için hareket etti. "Senin kim ve ne olduğunu biliyorum, Acheron Parthenopaeus."

"O zaman bildiklerini başkalarına aktarırsan pişman olacağından emin olabilirsin. Sonsuza kadar."

Evet, Acheron'un bunu yapacağına bahse girmişti. Urian başını salladı. "Ama neden saklandığını anlamıyorum."

Acheron omuz silkti. "Saklanmıyorum. Taşıdığın bilgi kimseye yardım edemez. Sadece yok edebilir ve zarar verebilir."

Belki de bunda bir gerçeklik payı vardı. Tıpkı iyileştirme gücü gibi. İnsanlar bunu öğrendiklerinde, bunun için çılgına dönüyorlardı ve yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Ve başarısız olduklarında, işler hızla çirkinleşiyordu. Bu yüzden Acheron gibi o da güçlerini gizli tuttu. Kendi iyiliği için olduğu kadar başkaları için de.

Urian sevdiği ve kaybettiği tüm insanları düşündükçe yüzünü buruşturdu. Çocuklarını. Anneleri. Eşleri. Erkek ve kız kardeşleri. Yaşamaya devam etme hakkı için öldürdüğü insanlar ve Daimon'lar. "Yok edici olmaktan bıktım."

"O zaman nesen sen?"

Urian düşüncelerinin bu gecenin olayları arasında dolaşmasına izin verdi. Karısını kaybettiği için içinde çığlık atan acıyı düşündü. Acheron'un her şeyi silmesine izin vermek çok cazipti ama bununla birlikte taşıdığı tüm güzel anıları da kaybedecekti.

Phoebe ile birlikte sadece birkaç yıl geçirmiş olmalarına rağmen, Phoebe onu hiç kimsenin sevmediği şekillerde sevmişti. Uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü kalbine dokunmuştu.

Hayır, onsuz yaşamak acı veriyordu ama onunla tüm bağını koparmak da istemiyordu.

Çocukluğundan beri ilk kez kafasının sessiz olduğunu fark ettiğinde madalyonunu boynuna taktı. Artık içindeki tek ses kendi sesiydi.

"Ben senin adamınım, Acheron. Ama seni şimdiden uyarıyorum. Eğer bana Stryker'ı öldürme şansı verilirse, bunu kullanacağım. Sonuçlar lanet olsun."

...

Stryker kendini Yok Edici'nin taht odasında bulunduğunda öfkeyle hırladı. "Onları öldürmeye çok yaklaştım. Neden beni durdurdunuz? Beni buraya nasıl geri çekebildin?"

Yine de iblis Sabine, onu Apollymi'nin tahtından uzak tutuyordu.

Xedrix ilk kez annesiyle birlikte odada değildi ama Stryker'ın iblisin nerede olduğunu düşünecek zamanı yoktu. Düşünceleri nefret ve kızgınlık tarafından fazlasıyla tüketilmişti.

Annesi şezlongunda otururken, sanki bir mahkemedeymiş ve yıllarca süren dikkatli planlarını yerle bir etmemiş gibi son derece sakindi.

"Bana sesini yükseltme, Strykerius. İtaatsizliğini kabul etmeyeceğim."

Kanı öfkeyle kaynarken bile sesini düzeltmek için kendini zorladı. "Neden müdahale ettin?"

Siyah yastığını kucağına çekti ve bir köşesiyle oynadı. "Elekti'ye karşı kazanamazsın. Sana bunu söylemiştim."

"Onu yenebilirdim," diye ısrar etti Stryker. Onu kimse durduramazdı. Bundan emindi.

"Hayır, yapamazsın." Bakışlarını tekrar yere indirdi ve elini zarifçe siyah satenin üzerinde gezdirdi. "Davana ihanet eden bir evlattan daha kötü bir acı yoktur, değil mi Strykerius? Onlara her şeyi veriyorsun ve seni dinliyorlar mı? Hayır. Sana saygı duyuyorlar mı? Hayır. Bunun yerine kalbini parçalıyorlar ve onlara göstereceğin nezakete tükürüyorlar."

Stryker, kız kalbinden geçen düşünceleri dile getirirken gözlerini sımsıkı yumdu. Urian'a her şeyini vermişti. Peki oğlu ona borcunu nasıl ödemişti? O kadar derin bir ihanetle ki, bunu kavraması günlerini almıştı.

Bir yanı ona gerçeği söylediği için Apollymi'den nefret ediyordu. Diğer yanı ise ona teşekkür etti. Hiçbir zaman bir yılanı bağrına basacak türden bir adam olmamıştı.

Urian'ın kendisine, öz babasına güvenmemiş olmasını hâlâ hazmedemiyordu. Bunca yıldan sonra oğlunun ona basit bir gerçeği söyleyemeyeceğini düşünmesini.

Yeniden evlenmişti.

Peki şimdi bu eylemler ne yapmıştı? Urian'ın karısı trelos'a dönüşmüş ve kendi komününe saldırmıştı. Çünkü o bir insandı ve bununla baş edemiyordu. Oğlunun yalanları onu Urian'ı korumak için daha büyük yalanlar söylemeye zorlamıştı.

Onu ihaneti yüzünden öldürdün. Stryker bu yalanla yaşayacaktı. Gerçekle değil. Urian'ın Phoebe'nin delirdiğini öğrenmesini engellemek için yapmıştı. Çünkü bu Urian'ın kalbini öldürürdü. Oğlunu çok iyi tanıyordu. Ve bunun oğluna neler yapabileceğini asla izleyemezdi.

Istırap ve kendinden nefret.

Stryker zaten nefret edilen ve tiksiniilen biriydi. Oğlunun kendi suçlamaları yüzünden yavaş yavaş ölmesini izlemektense, herkesin onu düşündüğü canavar olarak kalması daha iyiydi.

Urian ihanet yüzünden öldü. Topluluğa ve kendisine ihanetten.

Ve Stryker bunu annesine asla yapmazdı. "Seni dinleyeceğim, Akra."

İç çekerek yastığı göğsüne bastırdı. "Güzel." "Peki şimdi ne yapacağız?"

Küçük, güzel bir gülümsemeyle ona baktı. Konuştuğunda sözleri basitti ama ses tonu tamamen kötüydü. "Bekliyoruz."

Urian gerçekten de burada olmak istemiyordu. Aslında burası olmak istediği en son yerdi.

Muppet'in evi.

Ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Bu ne kadar acınası bir durum? On bir bin yaşındaydı ve evsizdi. Arkadaşsız.

Ve sahip olduğu tek aile bu Viking pisliğiydi. Muhteşem.

Sadece görkemli.

Daha da iyisi, kendisini ve Acheron'u eve almak için kapıyı açmaya gelen Chris'in homurdanmasını duyabiliyordu.

Onlar içeri girerken Wulf ayağa kalktı. O da nefesini tutmuştu. Urian onu suçlamadı. Kötü görüldüğünü biliyordu. Solgundu, giysileri hâlâ kanla kaplıydı. Ve iblis sidiğiyle doymuş on litre cehennem suyunun açlıktan ölmek üzere olan Charonte'nin boğazından aşağı dökülmesinden daha kızgındı. Tüm bunların beden diline ve gözlerine yansıdığına şüphe yoktu.

Sağ taraflarında oturan sarışın Armani giyen Kara-Avcı kendini toparlayıp konuşan ilk kişi oldu. "Senin için endişelenmeye başlamıştık Ash."

Kulüpteki keçi sakallı, asık suratlı siyah saçlı piç homurdandı. "Değildim. Ama şimdi buradasın, başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Z," dedi Ash sessizce. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Başını eğdi. "Ne zaman bir şeyi parçalamama yardım etmemi istersen, beni araman yeterli. Ama gelecekte, bunu yapmak için daha sıcak bir yer seçebilir misiniz?" Kimse cevap veremedi odadan çıkıp gitti.

Kelt dövmeleleriyle kaplı sarışın motorcu sırttı. "Biliyor musun, onun artık bir tanrı olması beni gerçekten kızdırıyor."

"Sadece onu kızdırmadığından emin ol," dedi Acheron uyararak. "Yoksa seni bir kurbağaya dönüştürebilir."

Kelt kükredi. "Buna cesaret edemez."

Armani homurdandı. "Zarek'ten bahsediyoruz, değil mi?" "Ah evet," dedi Kelt. "Boş ver."

Armani inleyerek ayağa kalktı. "Odada ölümsüz olmayan birkaç kişiden biri olduğuma göre, sanırım yatağa gidip dinleneceğim."

Kelt sargılı kolunu esnetti. "Uyku bana bir plan gibi geliyor."

Chris tıbbi malzemeleri plastik bir kutuya geri attı. "Hadi çocuklar, size nerede yatabileceğinizi göstereyim."

Cassandra kucağında Erik'le birlikte ayağa kalktı ve onların peşinden gitmeye niyetlendi. "Sanırım ben-"

"Bekle," dedi Urian, onu durdurarak. "Onu tutabilir miyim?"

Hak ettiğini bildiği endişeli bir kaş çatmayla tereddüt etti. Bundan önce Erik'e neredeyse hiç bakmamıştı. Bakmak da istememişti.

Bunun bir kısmı kıskançlıktı. Phoebe umutsuzca bir bebek istemişti ve bu ona asla veremeyeceği tek şeydi. Bir diğeri ise saf, katıksız bir kederdi. Çünkü çocukları gördüğünde, bu onu gençliğine geri götürüyordu. Yeğenlerinin doğduğu ve lanetlerinin sona ereceğini umdukları günlere.

Çok fazla ölüm olmadan önce. Gençken Geras ve Nephele'yi kucağına aldığı zamanları düşünmek istemiyordu.

Ama şimdi...

Cassandra Ash'e baktı, o da başıyla onayladı.

Yüzündeki isteksiz ifadeyle Erik'i ona teslim etti.

Kahretsin, en son bir bebeği kucağına almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, neredeyse küçük kıpır kıpır şeyi düşürüyordu. Aslında ona bir bebeği nasıl tutacağını tekrar göstermesi gerekiyordu.

Bebeğin başını ve boynunu tutmak gibi önemli bir şeyi nasıl unutabilirdi? Ama aradan kelimenin tam anlamıyla yüzlerce yıl geçmişti. İkisinin de şansına, aklına gelmesi uzun sürmemişti. Ve koku ...

Bunu kesinlikle hatırlıyordu. O yeni doğmuş bebek kokusunu. Dünya gelip onları lekelemeden önce. Acımasızlığı ve çirkinliğiyle onları yaralamadan önce. Onlara nefret etmeyi ve incitmeyi öğretti. Kalplerini kanatmayı öğretti.

Bu çocuğu önündeki kâbuslardan kurtarmak için her şeyini verebilirdi. Gelecekte karşısına çıkacak ve onu dize getirecek olan acı dersler.

"Çok kırılgansın," diye nefes aldı Urian, bu dünyanın üzerine salmaya hazırlandığı sefaletten habersizce ona bakan küçük çocuğa. "Ama yine de sen hâlâ hayattasın, benim Phoebe'm ise hayatta değil."

Wulf bir adım öne çıktı.

Acheron onu geride tuttu. "Kalıp aileni koruyacak mısın?"

Urian, Acheron'a onu küçümsediği bir hatırlatmada bulunduğu için hırladı. "Benim ailem öldü." Acheron ve annesi sağ olsun.

Acheron'un bakışları, kucağındaki bebeğe bakarken sempatik bir hal aldı. "Hayır, Urian, öyle değil. Phoebe'nin kanı o bebeğin içinde. Erik onunla birlikte onun ölümsüzlüğünü de taşıyor."

Urian, yeniden hissetmesini sağlayan bu hatırlatma için ondan nefret ediyordu. İstemediği halde onu önemsiyordu. Zihninde, Erik'ten ve onun yakında geleceğinden her bahsettiğinde ne kadar heyecanlandığını görüyordu.

"Bu bebeği çok seviyordu," diye fısıldadı. "Ondan her bahsettiğinde kendi bebeğini ne kadar çok istediğini anlayabiliyordum. Keşke ona bir tane verebilseydim."

"Ona her şeyi sen verdin Urian." Kız kardeşinden bahsederken Cassandra'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bunu biliyordu ve seni bunun için seviyordu."

Bu sözler onu başka hiçbir şeyin kıramadığı kadar kırmıştı. Ve ilk kez baldızını gerçekten sevmişti.

Acheron haklıydı. O onun ailesiydi. Bu bebek de öyleydi.

Ve o aptal Muppet pisliği.

Urian bir kolunu Cassandra'ya doladı ve onu kendine çekti. Başını onun omzuna koydu ve sonunda kendisini boğan gözyaşlarına teslim oldu. Onu sıkıca kavrayan Cassandra omzuna yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Bir süre sonra Urian onu bıraktı ve Erik'e uzattı. "Bebeğinin ölmesine izin vermeyeceğim Cassandra. Yemin ederim. Kimse ona zarar veremeyecek. Ben yaşadığım sürece."

Cassandra onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim."

Boğazı düğümlenen Urian başını salladı ve ondan uzaklaştı. Kesik kesik bir nefes aldı ve gözyaşlarını ceketinin koluna sildi.

"Ne ittifak ama, ha?" Wulf, Cassandra yanlarından ayrıldıktan sonra sordu. "Bir Kara-Avcı ve bir Spathi, bir Apollite'yi korumak için birleşti. Kimin aklına gelirdi ki?"

Acheron homurdandı. "Aşk garip yatak arkadaşları yaratır." Muppet kaşlarını çattı. "Ben bunun politika olduğunu sanıyordum."

"Her ikisi de," dedi Acheron sırtarak.

Urian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kayıkhane de uyumamın bir sakıncası var mı?"

Wulf başını salladı. "Elbette. İsteddiğin sürece senin say."

Urian başını ona doğru eğdi ve buraya son gelişini düşünmemek için elinden geleni yaparak dışarı çıktı.

Phoebe ile.

Phoebe için.

Arkasında garip bir varlık hissettiğinde oraya ancak ulaşmıştı. Çok iyi tanıdığı bir varlıktı bu. Ona bir ok fırlatmaya hazırlanırken kolunun ısındığını hissetti.

"Ah şimdi, Akri-Daimon, bunu yapma! Simi'ye tokat atarsan Simi üzülür. Sana zarar vermeye gelmedi. Sadece gelip sana biraz barbekü cipsi getirmek ve seni güldürmek istedim çünkü canın yanıyor. Şimdi kolunu çek."

Ne oluyor be? "Kimsin sen?"

Uzun ve ince, gölgelerin arasından çıktı. Alışık olduğu Charonte'nin aksine, kanatları, boynuzları ya da benekli bir cildi yoktu. Daha ziyade insana benziyordu. Kısa bir Gotik etek, çizgili tayt ve korse bir üst giymişti, çok sevimliydi. Tabuttan cüzdanına ve uzun topuklu ayakkabılarına kadar. Siyah saçlarında Acheron'unkiyle aynı tuhaf kırmızı şerit vardı. Sadece o saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Ona doğru fırlayarak koluna girdi ve onu üst kata çıkardı.

"Sen bir Charonte'sin, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Bütün iblisler öyledir." "O zaman neden Kalosis'te değilsin?"

Sevimli bir surat ifadesi takındı. "Çoğunlukla Simi'nin akra-tanrıçayı ziyaret etmemesinden dolayı. İşte bu yüzden, aptal!" Güçleriyle kapıyı açtı ve onu içeri aldı.

"Kafam çok karışık."

Sırıttı. "Ne demek istediğini anladım. Simi'nin kafası çoğu zaman karışıktır. Bununla yüzleş. Dünya kafa karıştırıcı bir yer."

Urian iblisin kim ve ne olduğunu anlayınca birden kendini aptal gibi hissetti. "Sen Acheron'un dövmesi misin? Kulüpten."

Ona tam bir moron olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Şey, evet. Simi'nin başka bir Charonte'nin gelip akri üzerine uzanmasına ve kafasını yememesine izin vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Charonte hakkında bildiklerine göre, hayır. Paylaşmayı pek sevmezlerdi.

Onu televizyonun önünde yere oturttu. Sonra çantasını açtı ve şaşırtıcı derecede büyük iki paket patates cipsi çıkardı. "Kırmızı et? Beyaz et?"

"Pardon?"

Başını eğdi. "Kırmızı et mi?" Elindeki barbekü cipsi paketini adamın yüzüne doğru salladı. "Ya da beyaz et?" Bir poşet ekşi krema ve soğan cipsini tıkırdattı.

"Ben de hiç yemek yemedim."

Simi sanki bu duyduğu en kötü şeymiş gibi nefesini içine çekti. "Bu doğru. Kanı yiyorsun! Ama artık yemiyorsun." Yüzünü yelpazeleyerek heyecanla etrafta dans etti, sonra iki torbayı da ona uzattı. "Aç şunları! Aç şunları!"

O da ona yardım etti.

"Şimdi ye!"

Urian bundan emin değildi. Ürpererek bir tanesini burnuna götürdü.

Simi kaba bir ses çıkardı ve elini patlattı. "Keser misin şunu! İnsanların üzerinde yemek yiyorsun! Bu kadar titiz olmayı bırak. Ye şu lanet cipsi! İnsanların aksine, ki Simi'yi yanlış anlama, çünkü onlar çok lezzetli, bu cipsler iyi! Ye şunu!"

Bir şekilde çocuksu olmayı başaran şeytani ses tonuna güldü. "Evet, hanımefendi." Isırdı ve nefesi kesildi. "Vay anasını, bu çok iyi."

"Sana söylemiştim! Biraz daha ye!" Çantayı ona doğru kaldırdı. Sonra sevimli bir ses çıkardı ve başka bir odaya koşabilmek için çantayı yere bıraktı.

Birkaç dakika sonra elinde birkaç içeceklerle geri geldi. "Meyveli meyve suları! Yetişmen gereken çok şey var, akri-Daimon!"

Simi yanına sokuldu ve küçük çantasından daha fazla atıştırma çıkarmaya başladı, ardından televizyonu QVC adlı bir şeye çevirdi ve onu modern alışveriş konusunda eğitti.

"Bunu neden yapıyorsun, Simi?"

Ayaklarını kanepeye uzatarak onun yanında yere uzandı, nedenini bilmiyordu ama Charonte çoğu zaman böyle uyur ve rahatlardı. Başını eğerek ona kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun, Akri-Daimon?"

"Hiçbir fikrim yok."

Uzandı ve göğsünde eskiden izinin olduğu yere dokundu. "Sende kalp üzüntüsü var. Arkadaşlar, kalpleri üzgün olduğunda arkadaşlarını yalnız bırakmazlar."

"Arkadaş olduğumuzu bilmiyordum."

Kadın ona yine homurdandı. "Tabii ki öyleyiz. Bu şekilde arkadaş edinarsın. Birini kalbi üzgünken görürsün, yanına gidersen ve iyi olacağını söylersin, ona sarılırsın ve cipslerini paylaşırsın. Sonra arkadaş olursunuz."

Onun elini kendi elinin içine aldı ve tuttu. "Bakın. Arkadaşlar. Simi seni ısırmasın. Sen de Simi'yi ısırmasın. Biz arkadaşız."

"Sanırım bu kadar basit, ha?"

Başını sallayarak daha fazla televizyon izlemek için başını arkaya yatırdı.

Birkaç saat sonra Acheron onu görmeye geldiğinde hâlâ oradaydı. Sadece Simi uyuyordu, küçük iblis dev bir horultuyla geldiği için bunu söylemek kolaydı.

Başını eğen Acheron, uyuyan iblisi incelerken güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaldırdı. "Nereye gittiğini merak ediyordum. Burası onu arayacağım son yerdi."

"Oldukça geveze biri." Acheron güldü. "Tahmin bile edemezsin."

"Oh, yanıyorsun. Bu gece oldukça iyi bir kulak dolgunluğum var."

Hâlâ gülerek başını salladı. "Tahmin edebiliyorum." Boğazını temizleyerek ayıldı. "Sen nasılsın?"

"Daha iyi oldu." Urian, Simi'nin üzerine örttüğü battaniyeyi çenesinin etrafına doğru çekti. "Ama çok yardımcı oldu."

"Evet, bunu yapmanın bir yolu var." Acheron çenesini kapağına doğru salladı. "Bir dakikan var mı?"

"Neden?"

"Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey var."

"Babamın kellesi tepside olmadığı sürece, pek sayılmaz."

Acheron güneş gözlüklerini indirerek vidalı gözlerini kapattı.

gözlerini kaldırdı. "Ben olsam bu bahse girmezdim. Hadi ama."

Simi'yi rahatsız etmemeye özen göstererek, Acheron'u arka kapağına doğru takip etmek için ayağına kalktı. Acheron güçlerini kullanarak kapağı açtı, böylece Urian suyun üzerinde beliren şafağı görebildi.

Alışkanlıkla tısladı ve gölgelere doğru yöneldi.

Acheron onun kolunu yakaladı. "Sana zarar vermeyecek. Yemin ederim."

Nefes nefese kalan Urian inanamayarak ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Yemin ederim," diye tekrarladı. "Görmek istediğini biliyorum." Urian için bir güneş gözlüğü tezahür ettirdi ve ona uzattı. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Urian onları giydi ve sonra yavaşça, dikkatlice kapağına ve ardından dışarıdaki güverteye doğru ilerledi. Serin bir sabahı. Aslında ısıyordu. Ama umurunda değildi.

Bakışları, karanlığı yararak manzarayı aydınlatan kehribar rengi ışınlar tarafından esir alınmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, orada ne kadar durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kafasında milyonlarca düşünce dönüp duruyordu. Bir milyar anı. Ama en yüksek sesle çalmaya devam eden, onun ve Paris'inkiydi. Acheron'a bakarken gözyaşlarına boğuldu. "Keşke kardeşim de bunu görebilseydi."

"Biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Bir ikizle doğmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Acheron. Dünyaya biriyle gelmek."

"Aslında biliyorum."

Bunun üzerine ağzı açık kaldı. "Pardon?"

"Paylaştığım bir şey değil. Herhangi biriyle. Senin ve Paris'in aksine, kardeşim ve ben düşüştük. Bana karşı komplo kuran bencil bir piçti. Ama hayat bizi

Her zaman gitmek istemediğimiz yerlere ve asla gitmeyeceğini düşündüğümüz yönlere."

Urian, şu anda bir Kara Avcısı'nın misafirhanesinde yaşayan bir Daimon olduğu düşünöldüğünde, bunun ne kadar hafif kaldığını düşünerek acı acı güldü.

"Ama," diye devam etti Acheron, "hepimizin bir seçeneğı var. Küreğı fırlatıp akıntının bizi istediğı yere götürmesine izin vermek. Ya da küreğı iki elimizle tutup akıntıya karşı her şeyimizle savaşıcağız. Sonunda hepimiz hangi kaderi benimseyeceğımize karar veririz. Çünkü biz ya piyonuzdur ya da oyuncu. Son karar her zaman bizimdir."

"Merak etmeyin. Piyon olmak gibi bir niyetim yok. İçimde bunun için çok fazla sidik ve sirke var. Dişlerimi benden almış olabilirsiniz, Acheron, ama özümde bir iblis olarak kalacağım. Sonsuza dek. Zehir, annemin göğsünden içtiğim süttü ve babamın kanında yıkanmadan rahat etmeyeceğim."

Babası onu eylemleriyle bastırmamıştı. Onu körüklemişti.

1 Ekim 2008

Urian, Katateros'ta Acheron'un tapınağının yanında yer alan tapınakta bulunduğu şey karşısında dehşete düşmüştü. Bir ses duyduğunda, ruhlardan birinin diğer alanlardan birinden kaçmış olabileceğini düşünmüştü. Ama bu Shade değildi.

Bu bir adamdı.

Yanlış yerde yüzmek. Yanlış zamanda. "Kimsin sen?"

Yine de havuzda arkasını döndüğünde Urian sanki biri ona tokat atmış gibi hissetti. Sert bir tokat. Çünkü kim olması gerektiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Acheron'un hor görülen ikiz kardeşi. Vay anasını... Tıpatıp aynıydılar. Aynı boy. Aynı yapı. Yontulmuş yüz hatları. Neredeyse ayırt edilemezlerdi ama Acheron'un o tuhaf, dönen gümüş gözleri varken Styxx'in bir çift canlı mavi gözü vardı. Urian'ınkilere en yakın tonda olan bu gözleri başka bir insanda daha önce hiç görmemişti.

Tuhaf.

Ash saçlarını uzun tutmayı ve siyaha boyamayı tercih ederken, şeytani anti-Ash doğal sarı tonunu koruyor ve kısa kestiriyordu. Ayrıca korkunç bir yara izi vardı.

Ve hala meydan okuyan piç henüz konuşmamıştı.

"Sana bir soru sordum," diye hırladı Urian. "Beni anlamıyor musun?"

"Seni

duydum."

"Ve?"

Urian'ın onu kızdırmak için yaptığından emin olduğu bir yavaşlıkla havuzdan çıktı ve bir havluya uzandı. Kurulandıktan sonra havluyu kalçalarına sardı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yeni bir ses tonu bulduğunda bana sor. İçinde saygı olan bir tane."

Evet, bu adam steroidli bir pislikti. Kötü şöhretli kardeş hakkında duyduğu tüm hikâyeler şimdi tamamen anlam kazanmıştı. "Sen Styxx olmalısın."

"Yani görüldüğün kadar aptal değilsin."

Urian da aynı derecede kötü bir karşılık verebilirdi ama Styxx'in vücudunda ne kadar çok yara izi olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Urian kendi payına düşenden fazlasına sahip olsa da, bu adamın taşıdığı sayının yanında soluk kalıyorlardı.

Görünüşe göre, Styxx temas ettiği herkesi kızdırmış.

Urian acının yol haritasını görünce yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, yara bere içinde kalmışsın."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bu konuda yorum yapmadı, özellikle de geçmişiyile ilgili olarak. "Bana diğer adalardan birine yerleştirildiğiniz söylendi."

"Öyleydim."

"O zaman neden buradasın?"

Styxx saçlarını kurulamak için başka bir havlu aldı. "Bunu daha çok sevdim."

Vay canına, kibri oldukça özel bir şeydi. "Her zaman bu kadar büyük bir pislik misin?"

"Öyle misin?"

Bu çok yüklü bir soruydu. Urian sırttı. "Temel olarak evet. Yine de senin için yumuşattığımı sanıyordum. Sanırım bildiğimden daha da büyük bir götmüşüm."

Styxx güldü. "Eğer bu iyi bir günse, seni kötü bir gününde görmekten nefret ederim."

"Evet, Ash'e göre her on dakikada bir sinirlerini bozuyormuşum."

"Tam on dakika mı sürdü? Etkilendim. Tüm yılını mahvetmek için tek yapmam gereken onun görüş alanına girmek." Urian gülümsedi. Alaycılığıyla boy ölçüşebilecek birine pek sık rastlamazdı. Bu adamla bir maç yapmayı çok isterdi.

Gölge.

Başını eğerek Styxx'in yara izlerini gösterdi. "Bunlar için çok fazla savaş görmüş bir asker olmalısın."

"Öyleydim... ve yaptım."

"Süvari mi?"

"Protostratelatlar."

Böylesine prestijli bir rol karşısında Urian'ın gözleri doldu. Özellikle de bu kadar genç biri için bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Aslında bunu yapan sadece bir kişi tanıyordu. "Sizin...? Durun, durun bir dakika. Styxx... Didymoslu Styxx, Styxx?"

Başını salladı.

Hayır! Hayır! İhtimaller neydi? Cidden mi? Urian gerçek olamayacak kadar gerçeküstü bir şey karşısında tükürdü. "Kendimi ne kadar aptal hissediyorum? Bu iki ismi daha önce hiç bir araya getirmemiştim. Çoğunlukla da Atlantis'i neredeyse yenen protostratelatların yaşlı bir adam olduğunu sandığım için. Vay canına..." diye nefes aldı. "Sen bir efsaneydin. Çocukken, hayatta kalan savaş notlarınızı, raporlarınızı ve hakkınızda yazılan her şeyi kapsamlı bir şekilde inceledim. Taktiklerin beni büyülemişti ama atladığın çok şey vardı."

"Birinin stratejilerimi bana karşı kullanmasını istemedim."

"Dediğim gibi, harika, ve eğer beni tanısaydınız, bilirdiniz ki

Kimsenin üzerinde değil." Kahramanıyla tanıştığı için şaşkın ve heyecanlı olan Urian kolunu uzattı. "Bu gerçekten bir onur."

Styxx tereddüt etti, sonra elini salladı. "Peki kaç yaşındasın... gerçekten?"

"Sen ve Acheron ölmeden birkaç hafta önce doğdum. Ve sen beni kınamadan önce, çoğunlukla ölmeyi hak eden insanların üzerinde yaşadım."

"Çoğunlukla mı?"

Urian omuz silkti. "Bazen seçici olamıyorsun. Ama ben asla bir insan kadından ya da çocuktan beslenmedim. Ya da karşı koyamayan birinden."

Styxx ellerini havaya kaldırdı. "Kimseyi nasıl hayatta kaldığı için yargılayacak konumda değilim."

Urian'ın kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Yine de garip."

"Neymiş o?"

"Acheron'la birbirinizle hiç akraba olmamanız ne kadar da hoşunuza gidiyor."

İç geçiren Styxx ikinci havlusunu da bıraktı ve kısa sarı saçlarını parmaklarıyla taradı. "Annesinin onu arayan tanrıları atlatmak için yaptığı bir numara."

Urian homurdandı. "İyi yapmış. Benim de bir çift yumurta ikizi kardeşim vardı."

"Vardı?"

"Uzun zaman önce bir Kara Avcı tarafından öldürüldü." "Oh, çok üzgünüm."

O eski yara açılıp kanarken Urian başını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim. Benim için de öyle. Bir kardeşi kaybetmek zordur ve birlikte doğduğunuzda iki kat daha zordur. Bir uzvunu kaybetmek gibi."

Styxx homurdandı. "Benim durumumda, daha çok bir sfinkteri kaybetmek gibi."

Urian gülerek başını salladı. "Aranızda ne oldu? Yani, lanet olsun, Acheron beni affetti ve ben kesinlikle ikinci bir şansı hak etmedim. Düpedüz bir piç gibi görünmüyorsun ve kesinlikle bir piç gibi savaşmadın. Yaptığın şeyler... düşmanını kendi birliklerine karşı korudun. Ve bunun için Yunan tarihçiler ve komutanlar tarafından mangalda pişirildin."

"Bunun için pek çok kişi tarafından mangalda pişirildim."

Artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğine göre, Urian onu havuzdan yatak odasına kadar takip etti. Soracak o kadar çok sorusu vardı ki. Hep merak ettiği ama kimsenin belgeleyemediği şeyler. Gerçekten, insan kahramanıyla ne kadar sık röportaj yapabilirdi ki? "Savaşa ilk girdiğinde kaç yaşındaydın? Beş mi?"

"On altı." Styxx kıyafetlerini aldı ve giyinmek için bir paravanın arkasına geçti.

"Kahretsin, bu çok sertti. Babam reşit olana kadar savaşa yaklaşmamıza izin vermezdi." En azından Apollites için. "O kadar uzun süre bekledi ki, gerçekten utanç vericiydi." Urian babasının onları savaştan uzak tutmak için kelimenin tam anlamıyla kaldırıp yere attığı zamanları düşünmek istemiyordu.

Bir adım geri çekildi ve kapıya doğru işaret etti. "Benimle ana salona gelmek ister misiniz? Akşam yemeği

hazır olmak üzere."

Styxx ekrana yaklaşırken başını salladı. "Orada hoş karşılanmıyorum. Acheron beni tapınağında görse çok kızardı."

Urian bu küçük gerçeği unutmuştu. Bu babasını yemeğe davet etmekle aynı şey olacaktı. Evet... gerçekten kötü bir fikirdi. Acheron ikizinden özel bir coşkuyla nefret ediyordu. "Merak etme. Patrona burada olduğunu söylemem. İstediyin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler, Urian." Styxx havlularını kuruması için asmaya gitti. "Hey," diye seslendi Urian. "Sana biraz su getirmemi ister misin?"

Akşam yemeği?"

"Tanrım, evet, biraz için adam öldürürüm." İhanet ettiği duygusundan utanarak boğazını temizledi. "Evet, lütfen. Çok memnun olurum."

Urian, Styxx'in coşkusu karşısında bir gülümsemeyi bastırdı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Dürüst olmak gerekirse, Urian onu orada bırakmaktan nefret ediyordu. Tek başına. Anladığı bir şey varsa o da yalnızlıktı. İzolasyon. Ve Styxx de bundan payına düşeni fazlasıyla almıştı.

Daha önce, onun Acheron'un vicdanı olmayan kötü kardeşi olduğunu düşündüğünde, Urian ona ne olduğunu umursamamıştı.

Artık bir yüzü ve geçmişi vardı.

Çok fark yarattı. Perspektif. Hayat tamamen bakış açısıyla ilgiliydi. Bunu takdir etmesi gereken biri varsa o da eski bir Daimon'dur. Ne de olsa halkı herkes tarafından yanlış değerlendirilmişti.

Ve hala da öyleydiler. Bu yüzden Spawn onun Kara Avcılar arasındaki birkaç arkadaşından biriydi. Eski bir Daimon'du ve onun komutası altında hizmet etmiş biriydi; birbirlerini anlıyorlardı. Ve ikisi de Acheron'un ordusunun geri kalanı tarafından dışlanmıştı.

Onlar uyumsuzların kardeşliği idi.

Styxx onların en yeni üyesiydi.

Çılgınlığıma hoş geldin.

İşte buydu. Onu hiç terk etmeyen o çığ, ısıracı yalnızlık. İçten içe sızlayan acı bir yumruk. En çok sevdiği iki kadını da kaybetmişti.

Xyn ve Phoebe.

Hayat çok acı bir şekilde adaletsizdi.

Neden onun yerine onu alamadı?

Urian bunu düşünmemeye çalışarak Acheron'un yaşadığı tapınağa gizlice girdi ve soğukkanlı davranmak için elinden geleni yaptı. Tapınağı Acheron, Simi ve Acheron'un kâhyası Alexion ile paylaşıyordu; Alexion yaratılan ilk Karanlık-Avcılardan biriydi ve ne yazık ki ilk öldürülen de oydu. Ve Alexion'un karısı, görevi başında ölen bir başka Karanlık-Avcı, Danger. Ve tabii ki Alexion'un kendi Charonte'si, Simi'nin kız kardeşi Xirena.

Onlar ve birkaç tuhaf evcil hayvan, Acheron'un mutlu yuvasını oluşturuyordu. Bodrumdaki heykel koleksiyonu dışında kimse bu konudan bahsetmezdi.

Ve Urian kimseyi kastetmiyordu. Bu konu patronunu çabucak öfke krizine soktu.

"İyi misin, Uri?" Tehlike onu etrafta dolanırken görür görmez sordu.

Urian kaçırmaya çalıştığı muzı düşürdü. "Evet. Sen mi?"

"Her zaman."

"Güzel." Kahretsin... neden bu kadar meraklı olmak zorundaydı?

Urian'ın Styxx'i bıraktığı yere geri dönebilmesi için saatler geçmesi gerekti. Gerçi adamın ne yaptığını Urian bilmek istemiyordu, çünkü yemek için bir tür iğrenç deniz ürünü çıkarıyor gibiydi. Bunu bir kenara iten Urian sırt çantasını Styxx'in yanındaki masanın üzerine koydu.

Styxx'in yemeğine kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

Styxx omuz silkti ve tanımlanamayan keki masanın üzerindeki vazoya geri koydu.

Urian'ın çatık kaşları, içindeki hindistan cevizi sütünü görmek için yontulmuş kil bardağı eğdiğinde daha da derinleşti. "Ew! Gerçekten mi? Bu boku gerçekten içecek miydin?"

"Anánkai d'oudè theoì mákhontai," dedi Styxx basitçe.

Urian güldü. " 'Tanrılar bile zorunlulukla savaşmaz'... güzel. Bunu Ena savaşından hemen önce adamlarına söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?"

"Hatırlamıyor musun? Bunu kendi adamlarımı motive etmek için kullanırdım. Bir keresinde bıçaklanmışım. Görünüşe göre, Yunanlılar için işe yarayan şey Spathi Daimon'lar için işe yaramıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, hayır, hatırlamıyorum. Beni de bir iki kez bıçakladılar. Ayrıca, bunun için gerçekten övgü alamam. Akıl hocamın bana her zaman söylediği bir şeydi."

"Peki o bu konuda ne derdi?" Urian bir şişe şarap uzattı.

"Brôma theôn." Tanrıların yemeği.

Urian ona uzattı, sonra da açacağı ve iki bardağı çıkardı. "Tahminimce erzak sıkıntınız var. Size bir şeyler getirmemi ister misiniz?"

"İdare edebilirim ama biraz tatlı su iyi olurdu. Buraya yağmur yağmıyor ve hava çok fazla yoğunlaşma yapacak kadar sıcak olmuyor. Neden tuzlu olduğunu anlayamadığım nehir suyunu tuzdan arındırmak zor oldu..."

Urian ada hakkında bilmediği bir şey karşısında kaşlarını çattı. Ya da Styxx hakkında. "Neden malzemelerinin olduğu yerde kalmadın?"

Styxx sırt çantasından bir çatal çıkardı ve yemek için oturdu. "Hiç almadım."

Urian, Styxx'in ağzından çıkmasını beklediği son şey karşısında dehşete kapıldı. "Neyle yaşıyordun sen?"

Gözlerini kapatan Styxx, alışılmadık tadın tadını çıkardı. Cevap vermeden önce yutkundu ve ağzını sildi. "Çoğunlukla istiridye... ne zaman bulabilirsem. Hindistan cevizi. Arkada bulduğum bazı yeşillikler." Şarabından bir yudum aldı, sonra takdirle içini çekti. "Ne?"

"Hiçbir şey." Urian sırt çantasını aldı. "Birkaç dakika içinde döneceğim, tamam mı?"

Styxx yemeye devam ederken başını salladı. "Urian? Bunun adı ne?"

Urian'ın Styxx'in dünya hakkında ilk insan olduğu zamanki kadar masum olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Kahretsin, bu çok acınasıydı. "Spagetti."

"Bu gerçekten çok iyi. Teşekkür ederim."

"Parakaló."

Urian Styxx'i yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Ama bir kez daha kendini etrafındakilerden büyük bir sır saklarken buldu. Bunun hayatında tekrar eden bir tema olması garipti ve nedenini bilmiyordu. Dramadan kaçınmak için o kadar çok şey yapmıştı ki, yine de o sürtük sırf istemediği bir stres yaratmak için peşini bırakmıyordu.

İşte yine buradaydı.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Zavallı adamın açlıktan ölmesine izin veremezdi. Styxx'in yardıma ihtiyacı vardı ve bu onun yapabileceği bir şey değildi.

Evet, tamam, belki de insanlara sırtını dönmek ve umursamamak onun içinde vardı. Urian bu yönden tam bir piçti. Yine de Styxx'te çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. İnkâr edemeyeceği bir akrabalık. Belki de Acheron'a çok benzediği ve Acheron'a çok şey borçlu olduğu içindi.

Her neyse, kendini tapınağa geri dönmüş, Styxx'in havuzda oturup ayaklarını suya sarkıttığı ve boşluğa, hiçbir şeye bakmadığı yerde buldu.

"Geceleri bunu mu yapıyorsun?" Urian ona sordu.

Styxx ayağa kalktı ve kot pantolonunu indirdi. "Yapacak başka bir şey yok, gerçekten. Bazen dışarı çıkıp aya bakıyorum."

"Çok uyuyor olmalısın." "Pek sayılmaz."

Urian bu şekilde yaşamayı hayal bile edemezdi. Ve her zaman hayatının yalnız olduğunu düşünmüştü. "Nasıl deli değilsin?"

Styxx homurdandı. "Olmadığımı kim söyledi?"

Tuş. Belki de hepsi öyleydi. "Bu can sıkıntısına üç gün dayanamazdım, delirmeden duramazdım."

"Hapishaneler söz konusu olduğunda, inanın bana, burası o kadar da kötü değil. Kimse üzerime kızgın damga yapıştırmıyor ya da beni dövmüyor ve hiçbir şeye zincirlenmedim ya da uyuşturulmadım. Hepsinden iyisi, uzanmak için kendimi ikiye bölmek zorunda kalmıyorum."

Urian monoton bir ses tonuyla anlattığı şey karşısında irkildi ama vücudundaki yara izleri mutlak bir deneyimle konuştuğunu gösteriyordu. "Ne zaman tutsak oldun?"

Styxx acı acı güldü. "Dürüstçe mi? Son derece uzun hayatım boyunca, şu ya da bu nedenle hapse atılmadığım kabaca toplam on dört yıl geçirdim."

Bu sayı aklını karıştırdı ve onu sersemletti. Dahası, Styxx'in adına öfkelenmesine neden oldu. Bu da neydi böyle? "Ne için hapsedildin?"

"Acheron'un kardeşi olarak doğmak... Apollo ve Atlantislielerin beni burada tuttuğu zaman hariç. O tamamen benim hatamdı. Görünüşe göre tanrılar insanların onları yenmesinden ve vatanlarını işgal etmesinden hoşlanmıyorlar. Kim bilebilirdi ki?"

Urian bir an için oturmak zorunda kaldı, özellikle de Apollymi'nin kalkanını gördüğü gün verdiği tepkiyi hatırlayınca. Ve Styxx sadece bir çocuk olabilirdi ...

Ailesi hangi cehennemdeydi?

"Kimse seni sevmeyi mi?" Başını kaldırıp ona baktı.

Styxx acı bir kahkaha attı ve onun sorusunu duymazdan geldi. Onun yerine kolunu odanın içinde dolaştırdı. "Bu tapınağın Bet'anya Agriosa'ya ait olduğunu biliyor muydun... Atlantisli sefalet ve gazap tanrıçası? Sağdaki tapınak Epithymia'ya aitti, onların arzu tanrıçası. Tam bir orospuydu. Gaddar. Soğuk. Başkalarına zarar vermek için yaşırdı. Afrodite'nin de onun gibi bir şey olup olmadığını hep merak etmişimdir." Styxx'in hayatının dehşetini zihninde uzlaştırmaya çalışan Urian'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi yakalayınca durakladı. Ve bunu yapmakta başarısız olmaya devam etti. Bu adamın neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. "Özür dilerim. Konuşacak kimsem olmasına alışık değilim."

Açıkkçası, Urian Styxx'ten ne anlam çıkaracağından emin değildi. Acheron'un kardeşi hakkında söylediklerine bakılırsa, etrafındaki insanlara pislikmiş gibi bakan, kibirli, talepkâr bir hıyar olmasını bekliyordu.

Karşısındaki adam kesinlikle Acheron'un tarif ettiği gibi biri değildi. Onda hiç kibir yoktu. Eğer

Antik dünyanın en zengin krallıklarından birinin prensi olarak doğduğu ve en başarılı ordulardan birinin genç komutanı olduğu düşünülürse, piç son derece mütevazıydı. Daha çok Urian'inkine benzeyen çok sessiz ve şüpheli bir doğası vardı. Urian'a daha çok Louisiana'daki bataklıkları evi olarak gören timsahları hatırlatıyordu.

Styxx gözlerini etrafındaki her şeyden ayırmıyor, her köşeyi ve gölgeyi olası bir tehdit olarak değerlendiriyordu. Her ne kadar rahat görünse de, birinin boğazına saldırıp daha hareket ettiğini bile görmeden onu öldürmek için altına alabileceğine şüphe yoktu.

Evet, Urian Styxx'te hakkında okuduğu efsanevi generali kolayca görebiliyordu. Hiçbir şeyden şikâyet etmeyen ve adamlarına erzak alabilmek için kendi kişisel eşyalarını feda edip satan bir general. Sadece vücudundaki fiziksel yara izleri bile Acheron'un onun hakkında düşündükleriyle alay ediyordu.

Bu, el pençe divan duran ve tüm dünyanın kendisine boyun eğmesini bekleyen, şımartılmış bir prens değildi. Urian on bir bin yılı aşkın süredir bu kadar yaralı bir adam görmemişti. Styxx'in parmakları ve ellerinin arkası bile zor ve çetin bir hayat yaşadığını gösteriyordu. Bu nedenle, Styxx sağ elini zar zor kullanabiliyordu. Parmaklarından ikisi, serçe ve yüzük parmakları, sürekli olarak avucuna doğru kıvrık duruyordu. Diğer ikisi ise tam olarak uzanmıyordu.

Daha da dikkat çekici olanı, yüzünde sadece dört yara izi vardı. Ve bunlardan biri sadece çok dikkat ederseniz fark edilebilirdi. Sol gözünün altında belli belirsiz bir yara izi vardı. Bir tanesi saç çizgisi boyunca alınına doğru uzanıyordu ve çoğu zaman saçları tarafından kapatılıyordu. Sağ kaşını boydan boya kesen bir yara izi ve üst dudağının ortasında defalarca zorla açılmış, kalıcı bir çukur ve kalın bir dikey çizgi bırakmış bir yara izi.

Styxx'in vücudunun korkunç durumu esaret hakkında söylediklerini doğruluyordu. Tıpkı tapınaklar hakkındaki bilgisi gibi. Tıpkı

Kalosis'le birlikte, buradaki binaların içinde kime ait olduklarını gösteren hiçbir şey kalmamıştı ve Acheron bile bilmiyordu.

Ama Styxx yaptı.

Urian'ın kafasını asıl karıştıran şey ise Styxx'in on bir bin yıldan fazla bir süredir hapsedilmiş olmasıydı. Urian'ın uzun, çok uzun yaşamının süresi kadar. Bu yüzden bunun tam olarak kaç akıl almaz yıl olduğunu kolayca takdir edebilirdi.

Tek başına.

Bunun için adama yalancı diyebilirdi ama yine de yara izleri ve Acheron'un onu buraya atıp unutmasını sakın bir şekilde kabullenmesi Styxx'in tecrit ve ihmale fazlasıyla alışık olduğunu kanıtlıyordu. Yemek için artık aramaya alışkın olmaktan çok daha fazlası.

Ve Styxx'in ondan istediği tek şey bozulmamış içme suyuydu....

Dostum, benim kitabımda ödül ikramiyesini sen alırsın. Urian bunun ne kadar mütevazı bir istek olduğuna hâlâ inanamıyordu.

"Sana daha fazla yiyecek getirdim," dedi Urian, aniden ortaya çıkan garip sessizliği bozmaya çalışarak.

"Buna gerek yoktu."

"Spagettiği getirdiğimde tabağındaki boku gördükten sonra, saygılı bir şekilde aynı fikirde olmayacağım." Urian diğer odaya geri döndü ve eğitimli bir savaşçı olarak Styxx'in aralarında çok fazla boş alan bıraktığı gerçeğini gözden kaçırmadı. Ayrıca Urian'ın bir silaha uzanıp uzanmadığını görebileceği bir açıyla yürüyordu.

Styxx'in yaptığı gibi, bu onun içine işlemişti. Bu da şımartılmış prens saçmalığıyla alay ediyordu.

En azından Urian'ın büyük bir plastik kutu içinde getirdiği şeyi görene kadar... Sonra Styxx protokolünü gevşetip ileri atıldı.

"Ekmek mi?" diye fısıldadı.

"Evet, plastik torbadaki beyaz şey."

Yüz ifadesinden uzun zamandır ekmek yemediği anlaşılıyordu. Urian onun ilk kez böyle görüldüğünü hayal etti.

gün ışığını gördü.

Styxx'in kutuya bakıp içinde başka neler olduğunu görebilmesi için geri çekildi. Styxx, Erik'in Noel sabahı hediyelerini karıştırması gibi kutunun içindekileri karıştırmaya başladı.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Urian yere koyduğu başka bir kutuyu aldı. "Bunun içinde senin suyun ve daha fazla şarap var. Buraya da mum ve çakmak koydum."

Styxx kapağı kutunun üstüne yerleştirdi. "Teşekkür ederim ama bunlara ihtiyacım olmayacak."

Urian mağaranın etrafına şüpheyle baktı ve bunu bir zamanlar Kalosis'i evi olarak gören eski bir Daimon söylemişti. "Emin misin? Burası gerçekten karanlık."

Styxx omuz silkti. "Ben buna alışkınım. Ayrıca, Acheron bir ışık görürse nasıl tepki vereceği belli olmaz ve onunla savaşmak istemiyorum. Hepsinden önemlisi, sahip olduğum azıcık özgürlüğü de elimden almasını istemiyorum."

Lanet olsun. Bunun için Urian, Acheron'un kıcını tekmelemek istedi. Ne tür bir kötü geçmişleri vardı?

Ama sonra, kendi erkek kardeşleriyle ve hatta kız kardeşiyle kavga edip durduktan sonra anladı. Bu durum kardeşlerini kötü insanlar yapmıyordu, sadece onları aileden yapıyordu. "Tamam. Ben... um... yarından sonra daha fazla yiyecek getireceğim."

Styxx Urian'a gülümsedi. "Dikkatli ol, böyle devam edersen kendimi meşgul edecek bir şey bulamayacağım."

Urian'ın telefonu Cassandra'nın zil sesiyle çaldı ama arayan Erik de olabilirdi çünkü günlük rutinleri hakkında bilgi vermek için telefonu kullanmaya başlamıştı.

Özür dileyerek telefonu çıkardı ve cevap vermek için açtı. Ne yazık ki, diğer uçtaki ikisinden daha şirin olanı değildi. "Hey, Cass, her şey yolunda mı?"

"Sorun yok. Wulf ve ben bebek bakıcımızı kaybettik ve Chris'in karısı da hasta. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Koca adam ölümcül bir hastalığa yakalanabileceklerinden korktuğu için çocukları karısının yanında istemiyor. Ve küçükler sayıca bizden fazla olmadan önce son bir gece daha geçirmek istiyorum."

Urian güldü. Ne oğulları Erik ne de kızları Phoebe hayatlarında hiç soğuk algınlığı geçirmemişlerdi. Ve yakında Tyr adını alacak olan üçüncü bebek her an doğabilirdi, bu yüzden cevap verdiğinde paniğe kapılmıştı. İlk aklına gelen, kızının erken doğum yaptığı olmuştu. "Elbette. Bebek bakıcılığı benim için sorun değil. Bunu biliyorsun. Çocuklarını seviyorum."

"Uri Amcalarını seviyorlar." Daha bunu söylememişti ki arka planda Erik'in "Uri Amca geliyor!" diye bağırmaya başladığını duydu. Sonra yeğeni, Urian'ın kalbini ısıtan ve aynı zamanda Cassandra'nın asla anlayamayacağı kadar üzen mutlu bir savaş çığlığı atmaya başladı, çünkü ona bir daha asla göremeyeceği diğer tüm yeğenlerini ve yeğenlerini hatırlatıyordu.

"Şunu araştırmam lazım, Uri. Zinciri kırdı. Seni seviyorum! Yakında görüşürüz."

"Evet, yakında görüşürüz. Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı ve cebine geri koydu.

"Karin mı?" Styxx sordu.

"Karımın kız kardeşi."

"Karınız sizinle birlikte ana tapınakta mı yaşıyor?"

Bu soru onun yılındaki son neşe ve mizah kırıntılarını da emmişti. Midesi sıkışan Urian, Phoebe'nin kolyesine dokunmak için uzandı. "Hayır. O öldü."

"Son derece üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Urian, Styxx'in acıdan payına düşeni aldığından hiç şüphe duymasa da, o gece hissettiği suçluluk duygusu, asla uzlaşamayacağı sonsuz cehennemin kendine özgü bir biçimiydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın. Ne yaparsa yapsın. Her şey tek bir acı gerçeğe dayanıyordu... "Bunu takdir ediyorum ama Phoebe'mle aramda çok özel bir bağ vardı ve onu korumak için orada olmam gerekirken öldürüldü."

Styxx kesik kesik bir nefes aldı. "Acını biliyorum Urian. Karım ilk çocuğumuza hamileyken Acheron'un annesi tarafından öldürüldü. Ve onlardan geriye anılarım dışında hiçbir şey kalmadı."

Styxx'in taşıdığı kâbus karşısında irkilen Urian, bakışlarını Styxx'in etine iki isim kazımış olduğu koluna çevirdi. Kim olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

ya da Styxx'in bunu neden yaptığını. Ve bu adamın kalbinde ne kadar acı taşıdığını, bu yüzden kendisine bu kadar zarar verdiğini. "Bethany ve Galen?"

Başını salladı. "Onları onurlandırmak için başka bir yolum yoktu. Cesetlerini bile göremedim." Boğazını temizledi. "Ailenin yanına gitmelisin. Onları bekletme."

Evet, Phoebe söz konusu olduğunda acısını anlayan biri varsa, Urian onu bulmuştu. Bu sayede, çok üzücü ve acınası bir sefalet kardeşliğine katılmışlardı. "Peki ya sen?"

Styxx güldü. "Sizi temin ederim, döndüğünüzde burada olacağım."

Evet, bunu yapacağını tahmin ediyordu.

Urian ona kadim bir selam verdi, Styxx de hemen karşılık verdi ve sonra Urian tepeye çıkmak üzere oradan ayrıldı. Ama attığı her adımda garip bir duyguya kapılıyordu. Sanki Styxx'i bir yerden tanıyordu. Adam ona çok tanıdık geliyordu.

O Acheron'un ikizi, dumbass....

O da vardı.

Çocukken ona kafayı takmadığın falan da yoktu. Babasının onun yanında Styxx'in adını bile söylemesini yasakladığını hatırlayınca güldü.

"O Didimoslu piçten bir kez daha bahsettiğini duyarsam Urian, seni oturamayana kadar döverim. Ve onun gibi giyinmeyi bırak! O Atlantis ve Apollymi'nin düşmanıydı."

Bu arada Urian'ın pazılarında Styxx'in anka kuşu amblemi dövmesi vardı. Yine de Styxx'in bunu görmesine izin vermemek en iyisiydi. Bu onu korkutabilirdi. Ama Urian bunu saklamaya alışkındı. Babasını öfkeliendiren bir başka şey de buydu.

Tıpkı kalkanı gibi.

Ben sadece herkesi kızdırmakta ustayım.

Urian karanlık tapınağa dönüp bakmak için durakladı. Daha önce yürüyüşe çıkmamış ve hafif bir su sıçraması sesi duymamış olsaydı, Styxx'in orada olduğunu asla bilemeyecekti. Ve neredeyse görmezden gelip yoluna devam edecekti. Sadece yüzyıllardır bilenmiş

duyuları ve çevresini sürekli kontrol etme ve kilitleme ihtiyacı, yabancı sesi araştırmasına neden olmuştu.

Vay canına. Ana tapınağa giden yola devam ederken, Acheron'un Styxx'le ilgili mantığını anlayamıyordu. Tüm kardeşlerini kaybettikten sonra, onlardan birini tekrar görmek için her şeyini verebilirdi. Urian'ın kalbini yerinden sökmek isteyeceği kadar onu itip kakan Archimedes'i bile. İkisi ancak bir odada bulunabiliyor ve bu talihsiz olaydan yara bere içinde çıkmıyorlardı.

Yine de elinden gelse o pisliği geri kabul ederdi.

Lanet olsun, Ash. Akı başında kim mükemmel bir kardeşi atar ki?

24 Ekim 2008

Ash Katateros'taki tahtında oturup parlak siyah Warlock gitarını çalarken Urian kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak Ash'e bakıyordu.

Onlardan birkaç metre ötede Simi yüzüstü uzanmış, bir küvet dolusu barbekü aromalı patlamış mısırı mideye indirirken QVC'yi izliyordu. Siyah tayt ve kısa ekose etek giymiş, pembe-siyah bir köylü üstlüğü ve korse takmıştı, tüylü kanatlarını etrafına dolamıştı ve kuyruğu reklam aralarında kız kardeşini dürtmek için sürüklenip duruyordu.

Çünkü görünüşe göre kardeşini kızdırmak sadece insanların yaptığı bir şey değilmiş.

İblisleri görmezden gelen Urian, yüzünde Urian'inkiyle aynı ifadeyi taşıyan Alexion'un kenarda durduğu yere doğru ilerledi. Ash'in bir asit fıçısına atılmış süper kötü olduğunu ve anti-kahraman güçlerinin ortaya çıkıp dünyayı yok etmesini beklediklerini söyleyen bir ifade.

Çünkü kabul edin, binlerce yıl boyunca Ash'in Simi dışında evine girmesine izin verdiği tek kişi Alexion olmuştu. Elbette, Alexion Artemis'in yarattığı ilk Karanlık-Avcılardan biri olduğu için bu derin bir suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu. Ve Ash, Alexion'u ailesine geri döndürmek için onu yeniden insan yapmaya çalıştığında, Ash her şeyi berbat etmişti.

Acheron'un Alexion'u sonsuza dek sürecektir aşırı acı ve işkenceden kurtarmak için yapabileceği en iyi şey, Alexion'u buraya bağlamak için kendi kanını kullanarak yarı hayalet bir varoluş içinde geçireceği bir sonsuzluktu.

Savitar'ın bu güçleri Ash'e daha önce açıklamamış olması çok kötü. İkisini de büyük bir dertten kurtarabilirdi.

Ama en azından Alexion sürekli acı ve sefalet içinde değildi.

Ve şimdi Danger ona eşlik ediyordu.

Yine de Urian'ın rahatsız edici bulduğu şey bu değildi.

Hayır... Hiç de değil.

Yaşadığı tüm yüzyıllar boyunca en korkutucu şey, Kara Avcılar'ın liderinin - baş belası, Yok Edici'nin oğlunun - orada oturup oyun oynamasıydı.

...

" 'Push'?" Matchbox Twenty'den mi? Cidden mi?

Urian dehşet içinde Alexion'a baktı. "Patronun nesi var?"

Alexion omuz silktili. "Bilmiyorum. Dün gece elinde bir kitapla geldi, sanırım okumak için odasına gitti ve sonra bu sabah buraya geldi ve o zamandan beri... o şarkıları çalıyor."

Urian afallamıştı. Bu şarkılar Acheron'un hiç çalmadığı baladlardı.

Godsmack, Sex Pistols, T.S.O.L., Judas Priest, ama ...

"Bu..." Urian ismi söylemeden önce fiziksel olarak irkildi, "Julio Iglesias?"

"Enrique."

Urian dehşet içinde yüzünü buruşturdu. Hem Acheron'un çalıyor olmasından hem de Alexion'un bunu biliyor olmasından. "Yumuşak bir şeyler bildiğini bile bilmiyordum. Yüce tanrılar... hasta mı?" Dünyanın sonu mu geliyordu?

Çünkü eğer öyleyse, paketlemesi gereken bazı eşyaları, silmesi gereken e-postaları ve internet geçmişi vardı.

"Bilmiyorum. Dokuz bin yıldır onu hiç böyle görmemiştim."

Urian ürperdi. "Korkmaya başlıyorum. Bu kıyametin bir işareti olmalı. Eğer Air Supply'a girerse, ona gizlice yaklaşıp dışarı sürükleyelim ve ağzını burnunu kiralım derim."

Alexion homurdandı. "Bunu sizin ve iblislerin yapmasına izin vereceğim. Ben şahsen yarı canlı halimi tehlikeye atamayacak kadar çok seviyorum."

Ash başını kaldırdı ve ikisine de kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Siz ikinizin yapacak daha iyi bir işiniz yok mu, ayak parmaklarınızdaki tüyleri toplamak gibi?"

Urian ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Pek sayılmaz."

Ash alçak sesle bir uyarı homurdandı ve tam onları parçalamaya hazır görüldüğü sırada telefonu çaldı. Başını arkaya yaslayarak hayal kırıklığı içinde içini çekti.

Urian Alexion'a sırtıttı. "Artemis'e beş dolar."

Alexei saatini kontrol etti. "Günün bu saatinde, bir Avcı. Sıra sende."

Onu yakından izlediklerinde Urian kaşlarını çatı. "Şey, sinirlenmiyor, yani kesinlikle Artie Teyze değil."

"Evet ve tiki çenesinde başlamadı, bu yüzden bunun bir Hunter olduğunu sanmıyorum... ne oluyor?"

Acheron onları görmezden geldi. "Saat kaçta?"

İkisi de onun alışılmışın dışındaki sorusu karşısında abartılı bir bakış fırlattı.

"Ne diyeyim?" Urian sordu.

"Orada olacağım." Acheron telefonu kapattı, telefonu cebine sokmaya başladı ve sonra tekrar çıkarıp çevirdi. "Adresinizin bende olmadığını yeni fark ettim."

Şimdi Urian gerçekten şaşkına dönmüştü. Alexion'a döndü. "Evet, kıyamet yaklaşıyor. Eğilip saklansak iyi olur."

"Sonra görüşürüz o zaman." Acheron telefonu kapattı ve ikisine de ters ters baktı. "Kendi işinize bakın." Sonra ortadan kayboldu.

Alexion gergin bir kahkaha attı. "Biliyor musun, Acheron'un bir kız arkadaşı olduğunu söyledim ama bu sfinkterimin kasılmasına neden oluyor."

"Hey, her şey mümkün."

Sinirli bir şekilde güldü. "Hayır, Urian. Öyle değil. Ve bu kesinlikle değil. Güven bana. Kimse Acheron'un biriyle çıkmasını istemez."

Belki, ama Acheron mutluysa, belki onu Styxx ile barıştıracaktır ve Acheron'un babasını öldürecek kadar uzun süre dikkatini vermemesini sağlayabilirdi. Çünkü asık suratlı bir Ash, odaklanmış bir Ash'ti. Urian son birkaç yılda bir şey öğrendiyse, o da bu piçten hiçbir şey öğrenemediği idi. Acheron her yerdeymiş gibi görünüyordu.

Ve Urian'ı bir şahin gibi izledi.

Ama aşk insanları ve tanrıları aptallaştırdı.

Urian'ın tüm ırkının lanetlenmesine neden olan şey buydu. Eğer Ash'in bir kız arkadaşı varsa, Urian'ın intikam için bir şansı vardı.

1 Kasım 2008

Urian muhteşem bir pastırma kokusuyla uyandı. Şimdi tek başına bu bile yaşamayı neredeyse değerli kılıyordu. En azından artık bir Daimon olmadığı gerçeğini değerli kılıyordu.

Kalkıp hızla giyindi ve Danger ile Alexion'un bir konuda hararetli bir tartışmanın ortasında oldukları mutfağa yöneldi.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Urian onlara katılırken sordu. "Pastırma kokusu mu alıyorum?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Bir Daimon'a gerçek yemek yemeyi öğretin, bu imkansızdır." Onun için daha fazlasını yapmaya gitti. "Beslemekten bahsetmediğin misafirin hakkında konuşuyorduk."

Yakalandığını anlayan Urian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Um..."

"Merak etme. Başın belada değil. Ben sadece Alexion'a bize anlatılandan çok daha fazlası olduğunu düşündüğümü söylüyordum."

Styx söz konusu olduğunda makul davrandığı için minnettar olan Urian başını salladı. "Yok artık, değil mi? Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Alexion'a.

Urian'a alaycı bir bakış attı. "Acheron'un kardeşi."

Urian bakışlarına tüm gücüyle karşılık verdi. "Stygian Omada'yı hiç duydun mu?"

"Ben Groesian'ım. Tabii ki onları duydum. Kim duymadı ki?"

Danger kızarmakta olan pastırmadan başını kaldırdı. "Şey, ben Fransızım ve kafam karışık. Stygian Armada nedir-"

"Stygian Omada," diye tekrarladı Urian.

"Onlar Atlantis'e karşı savaşan efsanevi bir orduydü," diye açıkladı Alexion. "Tüm Yunan tarihinde, Atlantis topraklarında savaşan ve kazanan tek orduydü. Barış görüşmeleri için Yunanistan'a geri çağrıldıklarında neredeyse sarayın ana merdivenlerindeydiler."

"Evet." Urian çenesini Styxx'in kaldığı tapınağa doğru salladı. "Ve Styxx kardeş de orduya adını veren generalleriydi."

"Saçmalık!" Alexion inkâr ederek kükredi.

"Hayır. Gerçek. Üzerindeki savaş izlerini kendim gördüm. Ash her zaman Atlantisli olduğunu söylerdi. Doğduğu Yunan şehir devletinden hiç bahsetmedi bu yüzden bilmiyordum.... Ama Styxx Didymoslu Styxx'tir."

Alexion ağzı açık kaldı. "Benimle dalga geçiyorsun." Urian alaycı bir tavırla başını salladı.

"Yine, Fransız Devrimi burada. Les Mis, anladım. Bu ..." Spatulayı salladı. "Benim Yunan tarihinden anladığım Brad Pitt'li Truva ve"-Alexion'a baktı-"zırhı içindeki Bay Luscious."

Alexion'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lütfen Urian'ın önünde bana böyle hitap etme."

Urian güldü, sonra ayıldı ve ona açıkladı. "Didimos o zamanın Atina'sıydı ve Atina o zamanlar büyük bir köyden fazlası değildi. Yunan şehir devletlerinin en büyüğü ve en güçlüsü olan Didymos, Yunanistan'ın geri kalanını Atlantis'ten koruyan iki sınır adasıydı. Ve Styxx, uzun ve prestijli askeri tarihlerindeki en büyük, en başarılı generaldi. Onun savaş taktikleri ve ordusunu yönetme şekli, zamanımın askerleri tarafından kapsamlı bir şekilde incelenmişti. Hepimiz büyüyüp onun gibi olmak isterdik. Aslında onun eğitim şekli ve akıl hocasının ona öğrettiği ilkeler Spartalıların ve onların askeri ahlakının temelini oluşturuyordu. İşte bu kadar iyiydi. Ama Didymos ve Styxx hakkında okuduklarımda.... O'ndan bahseden birden fazla prens görmedim. Prensesle ilgili de hiçbir şey yoktu, bu alışılmadık bir şey değildi." Konuşmadan önce onu durdurmak için elini Tehlike'ye doğru kaldırdı. "Ve bana antik çağların aptallığı ve kadınlara davranışları hakkında ders verme.... sırf erkek olduğum için kadın düşmanı antik çağ yazarlarından şahsen sorumlu değilim."

Tekrar Alexion'a baktı ve tartışmalarına devam ettiler.

"Bu yüzden ve Ash'le bebek oldukları için

Öldüklerinde, Acheron'un kardeşi Styxx'in ünlü Stygian Birliği'nin lideri olduğu bağlantısını hiç kurmamıştım." Ama şimdi düşününce, Styxx'in kız kardeşinin Ryssa olduğunu fark etmesi gerekirdi. Bunu bir araya getirmemekle gerçekten aptallık etmişti.

Alexion homurdandı. "Bu onun küstahlığını açıklıyor."

"Ama o değil kibirli," Urian ve Tehlike aynı anda söyledi.

"Evet," dedi Urian bir dilim domuz pastırması kaparak, "onun dediği gibi."

Urian için tabağa biraz daha pastırma koydu. "O çok tatlı, Alexion. Gerçekten tatlı."

Pastırmasını yutan Urian güldü. "Ben olsam onun için bu kelimeyi kullanmazdım. O ölümcül ve bunu gözden kaçıramazsınız ama dürüst olacağım. Styxx'ten önce Ash'e kibirli derdim."

Alexion nefesini sertçe içine çekti. "Acheron'un bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Biliyorum. İnan bana." Urian derin bir iç çekti. "Dostum, aralarında ne geçti bilmiyorum ama çok yazık. Didymoslu Styxx'in seni dövüşmek için eğittiğini hayal edebiliyor musun?"

"Aşil'den ya da Büyük İskender'den ders almak gibi."

Danger pişmemiş domuz pastırmasını buzdolabına geri koyarken, "O zaman anlaştık," dedi.

"Ne?" Urian sordu.

"Onları uzlaştırmak zorundayız."

Alexion bir kahkaha patlattı. "Bu boş bir hayal tatlım. Acheron'u dokuz bin yıldan fazla bir süredir tanıyorum. Ve Acheron'un Styxx'i yaptıklarından dolayı affetmesi için ekvatorun donması gerekecek."

Omuz silkti. "Ne derler bilirsin-"

Urian, Alexion'a bilmiş bir bakış attı. "Ölmek üzere olan bizler seni selamlıyor muyuz?"

Gözlerini devirdi. "Hayır. Üstünden, altından, etrafından ya da içinden, her zaman bir yol vardır."

Urian onun iyimserliği karşısında homurdandı. "Altından geçmeye çalışırken kaya üzerine düşmediği sürece. O zaman yandın."

Alexion güldü. "Şey, o bir Fransız."

Urian onları plan yapmaya bırakırken ellerini ovuşturdu. Şahsen bilmek istemiyordu. En son böyle bir şeye karıştığında ...

Phoebe'yi en kötü şekilde kaybetmişti. Ve aklının bir köşesinde Styxx'in sırtındaki devasa güneş amblemini görüp duruyordu. Adamın Apollo'dan ne kadar nefret ettiği düşünöldüğünde, onu oraya onun koyduğunu hayal bile edemiyordu.

Böyle bir işaret ona Artemis'in tüm Kara-Avcılarına yerleştirdiği Kara-Avcı yayını hatırlattı. Ya da kendisinin ve kardeşlerinin Apollymi'den aldığı Spathi işaretlerini. Tanrıların sahiplik damgaları.

Sheba'nın kabilesine saldırdıklarında o piçlerin taktığı işaretler.

Binlerce yıldır tanrılarla savaşıyorlardı. Apollo ve Helios'a karşı. Artemis ve Apollymi'ye karşı. Hepsi piyondan daha fazlasıymış gibi davranmak istese de, Urian başka bir şey olduklarından şüphe etmeye başlamıştı.

Özgür irade diye bir şey var mıydı?

Aklı babasına Oidipus hakkında anlattıklarına gitti. Artık doğru cevabı verip vermediğinden emin değildi. Kendi çöküşlerine kendileri mi sebep olmuşlardı?

Yoksa tanrılar onları mahvetmeye o kadar kararlı mıydı ki, kendi yıkımları için gerekli adımları atmamış olsalardı bile, tanrılar onlara zarar vermek için başka bir yol mu bulacaklardı?

Şu anda kesinlikle öyle hissettiriyordu. Hiçbirinin hiçbir şey üzerinde kontrolü yoktu. Tanrılar bile.

Ve küçük kavgalarının ortasında, her ikisi de kışlarına tekme yiye insanlık ve Apolliler duruyordu.

Urian iç çekti.

4 Kasım 2008

"Onu kim dışarı çıkardı?"

Urian, Acheron'un Styxx'in taht odasının dışında onu görmek için beklediğinden bahsederken kullandığı yersiz düşmanca ton karşısında homurdandı. Aslında zavallı adam saatlerdir dışarıda bekliyordu.

Evet, Ash kesinlikle Apollymi'nin oğluydu. Şu anda önemsiz bir şey yüzünden geçirdiği bu küçük öfke nöbetindeki benzerliği görüyordu. Tek ihtiyaçları olan, Daimon'ları yiyip bitiren öfkeli bir Charonte sürüsüydü ve resim mükemmel olacaktı.

Acı bir şekilde eğlenen Urian sırttı. "İkinizin öpüşüp barışmasını isteyen hayalet kız."

"Tory'nin bana fırlattığı çekiçe kafama vurulmasını tercih ederim."

"Tory?" Urian sordu.

"Uzun hikâye." Acheron yorgun bir iç geçirdi. "Uyarı için teşekkürler. Gidip onunla ilgileneceğim."

Onunla anlaş... evet. Güzel. Urian sinirli patronuna başını salladı, arkadaşı için gerçekten üzülüyordu. Ama en azından artık Ash'in görüştüğü kadınla birlikte kullanabileceği bir ismi vardı.

Ve Acheron'un değişken ruh halleri için bir açıklama.

Urian'ın arkasındaki kapılar Ash'in sadece Apollymi tarzı bir ruh halindeyken kullandığı sert bir güç gösterisiyle açıldı. Acheron'un güneş sembolünü taşıyan Atlantis formesta'sı ve siyah deri pantolonuyla bir yırtıcı gibi Styxx'e doğru yürüdü.

Urian kaşlarını çatan kişinin kendisi olmamasına çok sevinmişti ama Styxx'in bu talihsiz şansa sahip olmasından da nefret ediyordu.

"Gerçekten seninle uğraşacak havada değilim, Styxx. Sahip olduğum azıcık sabrı da iki dakika önce canlı canlı yedim."

Styxx'in hakkını yemeyelim, hiç irkilmedi. Ne de sinirlendi. Orada sakin ve garip bir şekilde huzurlu duruyordu. "Biliyorum. Ruh halini hissedebiliyorum... bu bir hediye-ydi-" Evet, tamam, Urian bu sözlerde biraz alaycılık sezmişti. "Artemis beni Tartarus'a attığında ondan aldım. Senden sadece bir iyilik istemek için buradayım."

Acheron onunla alay etti. "Benden bir iyilik daha istemeye nasıl cüret edersin?"

Styxx'in yüz ifadesi Ash'in suçlaması karşısında şaşırdığını belli ediyordu. Görünüşe göre kardeşinden bir şey istediğini hiç hatırlamıyordu.

Urian akıllıca davranarak bu işin dışında kalmayı seçti. Hayatı boyunca zaten yeterince duvarın içine atılmıştı.

Styxx'in yanağında bir tik belirdi, sonra derin bir nefes aldı ve ölçülü bir ses tonuyla konuştu. "Kardeşin olarak ve bir tanrıya yalvaran biri olarak rica ediyorum."

"Bir yalvaran olarak, bu iyilik için nasıl bir fedakârlık sunuyorsunuz?"

Urian bön bön baktı. Ash'in de herkes gibi sinirli olduğu anlar olabilirdi ama daha önce hiç kimseye karşı tam bir pislik gibi davrandığını görmemişti.

Babasına bile. Stryker bunu hak etmişti.

Vay canına, bu Ash'in varlığından haberdar olmadığı bir yanıydı. Ama yine de Archie ve Theo onun da içindeki en kötü canavarı ortaya çıkarmıştı. O yüzden Ash'i yargılamadı.

Aile zordu. Hiç kimse kan bağı olan akrabalarınızdan daha fazla kanınızı akıtamaz ya da sizi daha derinden kesemezdi.

Styxx'in vücut dilinin sertliği ve Ash One'ı patlatmaması her şeyi anlatıyordu. Aralarında her ne varsa kötüydü.

Styxx nihayet konuştuğunda, sözleri bunu doğruladı. "Kalbim."

Acheron kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Styxx derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Sana sadakatimi sundum ama bu yeterli olmadı. Bu yüzden sana kalbimi sunuyorum. Eğer yalan söyler ya da sana ihanet edersem, onu tekrar tekrar söküp atabilirsin. Beni Prometheus'un yanına, kayasına zincirle."

Lanet olsun. Evet, gerçekten çok kötü olmalı.

"Peki ne iyilik istiyorsun?"

"Bırakın beni." Styxx'in sesi bu sözler üzerine hafifçe kırıldı ve Urian'ın boğazına bir yumru getirdi. "Artık burada insanlardan izole bir şekilde yaşayamam. Sadece ikimizin de hiç deneyimleme şansı bulamadığı bir tür huzura kavuşmak istiyorum." Ash'in yanından Urian'a baktı.

Seni anlıyorum kardeşim. O da hissetti. Herkesten daha iyi. Ama Styxx'in aksine, Urian insanların dünyasında hiç yaşamamıştı. Orada kendini evinde hissetmiyordu. Çok genişti. Çok açıktı. Çok parlaktı.

Kayıkhanede yaşamayı denemiş ve altı ay bile dayanamamıştı. Neyse ki Acheron merhamet göstermiş ve Alexion'la birlikte burada yaşamasına izin vermişti. Aksi takdirde Urian delirecekti.

Sonunda Ash, Styxx'in isteğine cevap verdi. "Tamam. Yeniden başlamak için ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

Styxx rahatlamış bir nefes almayı bitiremeden taht odasından dışarı çekildi.

Acheron ona ters ters bakmak için arkasını

döndü. "Onu nereye gönderdin?"

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı.

"Tamam o zaman. Sohbetlerimizi seviyorum patron." Ash tek kelime etmedi.

Alexion başını salladı. "Biliyor musun Urian, onunla bu şekilde alay ettiğin için tanıdığım en cesur insan mısın yoksa en aptal mı karar veremiyorum."

Urian homurdandı. "İkisi de değil Lex. Bu bulmacanın cevabı çok daha basit. Ben intihara meyilliyim. Beni öldürüp öldürmemesi umurumda değil. Janis Joplin'in ölümsüz sözleriyle, 'Özgürlük kaybedecek hiçbir şeyin kalmamasının diğer adıdır. "

Urian'ın hiç kimseye, hatta Acheron'a bile bahsetmediği

tek şey, babasının

onu merhameten öldürmemiştir.

Bunu çok düşündü. Babası, layık gördüğü kişilere işkence etmekten hoşlanmadığı için kendisiyle gurur duyardı. Saygı duyduğu kişilere.

Değerli rakiplerini çabucak yere serdi.

Sadece zayıf ve aşağılık olduğunu düşündüğü kişilere işkence etti.

Bu da neden Daimon'un işaretinden bıçaklamak yerine Urian'ın boğazını kesip açmayı seçtiği sorusunu gündeme getirdi. Bu hızlı ve acısız bir ölüm olurdu. O kadar hızlıydı ki Urian bunu hissetmezdi bile. Ölmüş olacaktı ve Acheron onu tekrar bir araya getiremeyecekti.

Bu da ya babasının Acheron'un onu kurtaracağını bildiği ve sonsuza dek arkadaşlarından, ailesinden ve evinden uzakta, Phoebe'nin kaybindan dolayı acı çekerek yaşayacağı ya da babasının Urian'ın babasının onu öldürdüğünü bilerek acı içinde yavaşça kan kaybindan ölmesini istediği anlamına geliyordu.

Her iki durumda da, babası soğuk, kaba bir orospu çocuğuydu.

Ve Urian aralarındaki hesabı kapatmak için henüz bir yol bulamamıştı.

8 Kasım 2008

"Bundan emin misin, Urian?"

Urian, Spawn ve Davyn'in kendileriyle buluşacağı restoranda ona katılmalarını beklerken, Acheron'un ona neler olduğunu anlattığında duyduğu şüpheyile alay etti. Sanki Ash'in vaktini bir dedikoduyla boşa harcayacakmış gibi...

"Kesinlikle - karanlık tarafta dostlarının olması işe yarar. Ben konuşurken bile Stryker ne pahasına olursa olsun o günlüğü bulmaları için gözcüler gönderiyor."

Ash'in küçük kız arkadaşının, Urian'ın babasının en kötü şekilde istediği "pisliği" kazmakla meşgul bir arkeolog olduğu ortaya çıktı.

Şimdi babası onları vurmuştu.

"Artemis ve Apollo'yu alt etmek ve güçlerini emmek istiyor. Ayrıca annenin bulduğu günlükte sana zarar verecek bir şey olduğunu umuyor ki bu da annenin çılgına dönmesine ve iblislerini onu aramaya göndermesine neden oldu." Urian kötü kötü güldü. "Armageddon'a hoş geldin dostum. Görünüşe göre sensiz başlıyorlar."

"Uyarı için teşekkürler. Başka bir şey duyarsanız bana haber verin."

"Yapacağım." Urian telefonu kapattı, Spawn sonunda toplantı için geldi ve karşısındaki koltuğa oturdu.

Kot pantolon, balıkçı yaka ve motosiklet ceketiyile siyah üzerine siyah giyinen adam, Urian'ın patates kızartmalarından birine uzandı.

Urian bu hakaret karşısında elini kaldırdı. "Bunu yapabileceğini söyledim mi?"

"Gerçekten mi? En iyi adamlarınızdan birini temel gıdalardan mahrum mu bırakacaksınız?"

"Evet, artık Daimon değiliz. Kendi siparişinizi kendiniz alın."

"İyi, asabi pislik." Spawn bakmak için masadan bir menü aldı. "Peki ben neden buradayım?"

Çünkü Urian evini özliyordu ve bunu yüksek sesle itiraf edemiyordu.

Herkese.

"Bir gezintiye ihtiyacın olduğunu düşündüm ve benden daha çok para kazanıyorsun."

Spawn gözlerini devirdi. "Harika." Garson kız geldiğinde durakladı ve bir shake ve hamburger sipariş etti... kendi patates kızartmasıyla birlikte.

Urian eski arkadaşına bakmamaya çalıştı. Onun gibi beyaz-sarı saçları vardı ama Lucian'ınkiler kısa kesilmişti ama tepede ve önde daha uzundu. Ayrıca Urian'ın çocukken halkları arasında dışlanmasına neden olan aynı mavi gözlere sahipti.

Benzer nedenlerden dolayı. Spawn'ın babası bir Rüya Avcısıydı, bu yüzden çoğu Apollit'in sahip olmadığı yüksek güçlere sahipti.

Kahretsin, eski dostunu görmek güzeldi. Bunu pek sık yapamıyorlardı. Spawn, Urian gibi kalbinden bıçaklanarak öldürülmediği için şanslıydı. Kan kaybından ölmüştü. Aksi takdirde, bir Kara-Avcı olarak geri dönemezdi.

Apollit karısını ve çocuklarını, onları köşeye sıkıştıran ve gün ışığına maruz bırakmanın eğlenceli olacağını düşünen insanlardan kurtarmaya çalışırken öldüğü göz önüne alındığında, "şanslı" doğru kelime değildi. Lucian'ın ölmeden önce aslında bir Daimon olduğunu bilen tek kişi Urian'dı. Ya da onların seçkin muhafızlarına hizmet ettiğini.

Karanlık-Avcılar onun bir Apollit olduğunu düşünerek ondan ne kadar nefret etseler de, ikisi de Karanlık-Avcılar gerçeği öğrenirse durumun çok daha kötü olacağını biliyordu.

"Demek evini özlüyorsun."

Urian güldü. "Telepatiyi bırak ve düşüncelerimden çık."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Bana çok yakınsın."

Hırladı, sonra iç çekti. "Ne oluyor be? Oku bakalım."

Spawn bir şey söyleyemedi Davyn içeri girdi ve Urian'ın yanına oturdu. "Dostum, sen ya da Acheron her ne yaptırırsanız

... Stryker çok kızgın." Urian'a doğru küçük bir paket uzattı.

"Nedir bu?"

"Kıçım."

Spawn bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Kıçın bu büyüklükte bir zarfa sığıyor mu? Etkilendim. Benimki bu gece kotuma zor sığdı. Ve sipariş ettiğim her şeyi yedikten sonra yarın da sığacağından şüpheliyim."

Urian kendi berbat mizah anlayışına homurdanarak zarfı açtı. Sonra nefesi kesildi. "Bu doğru mu?"

Davyn acımasızca başını salladı. "Evet. Acheron'u alaşağı etmeyi ve annesini bıçaklamayı planlıyorlar."

Urian, Davyn'den öğrendiklerini Acheron'a anlatmaya çalışıyordu ama patronu onu dinleyecek havada değildi. Simi bile ondan uzak duruyordu. Bu da her şeyi açıklıyordu.

Acheron'un siyah Amex'ini bile istememişti.

Kapılar çarpıyordu. Camlar kırılmıştı. Tehlike saklanıyordu. Alexion bile kendini göstermiyordu.

Urian'ın birazcık akli olsaydı, o da tepelere kaçardı.

Ama hisleri uzun zaman önce bir yürüyüşe çıkmış ve onu üzücü bir şekilde eksik bırakmıştı. İşte buradaydı, koca adamın kapısını çalarken intihara meyilli olduğuna şükreliyordu. Gürleyen AC/DC riff'i hemen durdu. En azından Ash her zamanki kulak tırmalayıcı repertuarını çalmaya geri dönmüştü.

"Öyle mi?"

Bu dostça bir ses değildi. Daha çok bir ayının, parçalara ayırıp aç gırtlığına tıkmak üzere olduğu avına daha fazla yer açmak için boğazını temizlemesine benziyordu.

Kendini ölüm ihtimaline hazırlayan Urian kapıyı iterek açtığında Ash'i siyah test yatağında, kucağında gitarı ve kalçasında cep telefonu ile otururken buldu. "Gerçekten iyi değilsin, değil mi?"

Ash bakışlarını kıstı. "Umarım bunu benim anlayacağım şekilde söylüyorsunuzdur. Aksi takdirde, içinde bulunduğum ruh haliyle kıçına tekme yiyebilirsiniz."

Urian güldü. "Evet, öyle." Sadece titrek kırmızı mumların aydınlattığı karanlık odaya girdi ve kapıyı kapattı. Sonra yatağın yanında durmak için hareket etti, böylece sonunda Acheron'a aklından geçenleri söyleyebilecekti. "Bak, içeri girdiğinde seni duydum. Söylediklerini değil, söylediklerinin altında yatanları. Bunun dışında kalmanın benim için en iyisi olduğunu biliyorum. Ancak, o sırada istemesem de bir keresinde hayatımı kurtarmıştın ve bu iyiliğinin karşılığını vermem gerektiğini hissediyorum."

Ash'in yüzündeki ifade, Urian'ın soğuk mermer zeminde dişlerini aramaktan bir hece uzakta olduğunu söylüyordu. Ama bir an sonra ifadesi yumuşadı. "Buna müdahale etmemeliydim Urian ve bu yüzden yaşadığın acı için üzgünüm."

"Biliyorsun, sorun değil. Eğer ölseydim, Phoebe zaten beni mezara kadar takip ederdi. Ölmeyi hak etmiş olsa bile bir insanın canını alabilecek kapasitede değildi. Yaşamaya devam edebilmesinin tek yolu başka bir Daimon'dan beslenmek olurdu ve bunu da yapmazdı. Yani beni kurtararak onun kaderini değiştirmedin. Babam ne olursa olsun onu öldürecekti."

Değişecek olan tek şey Davyn ve Spawn'a yardım etmek için kaçırdığı yıllardı.

Ve en büyük hediye...

"Ayrıca, o gece ölmüş olsaydım, yeğenlerim babaları onları aşırı koruduğunda onu tehdit edecek birilerine sahip olmayacaklardı." Muppet kendi kanından olanlara karşı Chris'e olduğundan çok daha kötüydü. Zavallı Erik, Tyr ve küçük Phoebe. Urian onlarla akıl sağlığı arasında duran tek şeydi. "Sahip oldukları tek amca benim. Çocukların bir amcaya ihtiyacı vardır, bilirsiniz."

Acheron'un yüzündeki o paha biçilmez ifade aynı fikirde olmadığını söylüyordu ve Urian'ın geçmişinde bu bakışa neden olacak ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Ve içgüdüleri Ash'in bir sonraki sözleriyle doğrulandı. "Peki neden birdenbire kız gibi konuşmaya başladın Urian? İkimiz de duygularımızı tartışmaktan hoşlanmıyoruz... ve alınma ama ben hoşlanmadığımız gerçeğini seviyorum."

Urian daha fazla aynı fikirde olamazdı. Patronu hakkında gerçekten bilmek istemediği bazı şeyler vardı. "Çoğu zaman ben de öyle yapıyorum ve burnunu sokmadığın için gerçekten minnettarım. Ama bir zamanlar bu dünyada değer verdiği her şeye meydan okuyan ve taptığı babasının sevgisini feda eden bir adam olarak... sonu kötü bitse de, Phoebe'yle geçirdiğim günler aldığım her yaraya değdi."

Ash'e yaklaştı. "Birinin size dokunabileceğini bilmediğiniz bir yerde sizi derinden yakacak kadar saf bir aşk ile yemininiz ve görevleriniz arasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Her zaman tanıdığınız ve sonsuza dek güvenebileceğinizi bildiğiniz bir babanın sevgisi ile yeni ve denenmemiş bir sevgi arasında. Ama ne öğrendim biliyor musun? Babamın sevgisi olmadan yaşamak Phoebe'ninki olmadan yaşamaktan çok daha kolay. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tehlikede olan çok daha fazla şey var. Anlıyor musunuz? Tüm dünyanın hayatta kalması gibi."

"Her zaman vardır ve babam sahip olduğu her şeyi Tory'nin peşine gönderiyor. Davranışlarına bakılırsa, senin tüm dünya olduğunu söyleyebilirim. Phoebe'den uzak durdum çünkü bu şekilde daha güvende olduğunu düşündüm. Sonunda Ash, onun yanında olup onun için savaşmalıydım. Çünkü sana şüpheyi yer bırakmayacak bir şey söyleyebilirim. En büyük pişmanlık ne yaptığın değil, ne yapman gerektiğidir."

"Senden nefret ediyorum, Daimon."

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun." Urian, telefonunun Styxx ya da Cassandra'nın ona ihtiyacı olduğu anlamına gelen benzersiz bir düzende titreştiğini hissederken, onu bu konu üzerinde düşünmeye bıraktı.

Cass ile, sadece birkaç günlük olduğu için Tyr'da bir sorun olabileceği korkusu vardı ve Styxx ile ...

Onu umursayan başka kimsesi yoktu. Ash onu New York'un ortasında tek başına bırakmıştı ve zavallı adam modern varoluşu anlamaya çalışıyordu.

Lafı açılmışken...

"Hey. Naber?"

"Jumbo karides mi?" Styxx ne zaman yiyecek alışverişi yapmaya kalksa hep o şaşkın ses tonunu takınırdı. "Nasıl? Bu Lyssa'nın ya da Poseidon'un bir numarası mı?"

Urian güldü. "İkisi de değil. Bu bir pazarlama hilesi, satın almanızı sağlamak için."

"Ah. Bu yüzden mi bu kadar garip görünüyor?"

"Hayır, çünkü mağaza sizin için çoktan hazırladı. Eve götürüp yıkayabilir ve yiyebilirsiniz."

Styxx aniden gerçekten sessizleşti.

"Hey, orada mısın? Seni kaybettim mi?"

"Um, evet. Urian ... içtiğin alkolün içinde solucan var. Tanrım, sizin neyiniz var böyle?"

Styxx'in kullandığı ciddi tona güldü. "Bu tekila. Sen iyisin."

"Bu çok yanlış."

Sanki Styxx'in, halkının geçmişte yediği şeyler düşünüldüğünde konuşacak yeri varmış gibi? "Kobra kalbi? Kan çorbası? Acı fiğ?"

Styxx kabardı. "Onları sadece savaş sırasında yedim, çünkü ya o ya da açlıktan ölmek vardı. Ve iğrençlerdi ... ve bahsetmişken? Casu marzu? Bu düşündüğüm şey mi?"

"Evet, kurtlu peynir. Uzak durun."

Styxx yüksek bir onaylamama sesi çıkardı. "Bu kadar yeter. Pop-Tarts alıyorum ve eve gidiyorum."

Urian onun dehşetine güldü. "Onları teşhis edebilir misin? Yoksa gelip yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Küçük mavi kutu. Bende bu var. Ve sütün neye benzediğini biliyorum. Arkadan bir sürahi getir. Ne dediğini hatırlıyorum."

"Pekâlâ. Yarın market alışverişinde sana yardımcı olmak için orada olacağım."

"Teşekkür ederim. Başınıza bela olduğum için özür dilerim. Yavaş yavaş öğreniyorum."

"Her şey yolunda, kardeşim. Hiçbir şey düşünme. Yarın görüşürüz." Urian onun için üzülerek telefonu kapattı.

Ash'in istemeden yaptığı şeyin en kötü yanı da buydu. Styxx'in İngilizce konuşabildiği halde okuyamadığı gibi küçük bir gerçeği unutmuştu. Acheron'un aksine, o

Ne tüm dilleri akıcı bir şekilde konuşan bir tanrı, ne de Urian ve tarih boyunca modern kültüre maruz kalmış diğer Avcılar gibiydi. Her şeyden ve herkesten uzakta hapsedilmişti.

Styxx'in ana dili eski Yunancaydı. Modern Yunanca versiyonunu bile okuyamıyordu. Modern para birimini de anlamıyordu. Modern dünya ya da bu dünyada nasıl gezinileceği hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ash onu herhangi bir yönlendirme yapmadan dairesine bıraktığında, Styxx çek yazmak ya da kredi kartı kullanmak gibi herhangi bir şeyi nasıl yapacağını bilememişti.

Hiç telefon ya da bilgisayar kullanmamıştı. Urian onu bulmasaydı, açlıktan ölmüş olacaktı.

Ancak Acheron'a karşı dürüst olmak gerekirse, Styxx kötü bir zamanda ayrılmak istemişti. Tam da o gün, Acheron neredeyse ölümcül bir kaza geçirmiş ve Tory'yi neredeyse kaybediyordu. Normalde Acheron asla bu kadar soğuk davranmazdı.

Styxx'e bile.

Ama akli başka şeylerde ve başka kaygılardaydı. Eskilerin dediği gibi, kötü zamanlar kötü insanlar yaratırdı. Ve bu zamanlar en kötülerinden bazılarını yaratıyordu. Bu yüzden Acheron öfkeyle saldırmış ve ne yazık ki Styxx, Tory'ye zarar verenlere yönelmesi gereken öfkeyi yakalamak için ateş hattında kalmıştı.

Hepsi tehdit altındaydı ve düşmanlarının en sinsi yanı, karanlığın aralarını açmaya çalışmasıydı. Onları izole etmek için.

Ve işe yarıyordu.

Bölünürsek düşeriz. Kendi aralarında savaşıyor bir düşmanı alt etmek, size karşı birleşmiş bir düşmanı alt etmekten çok daha kolaydı.

Ancak Urian'ın çözemediği şey, birbirlerini yok etmeye kararlı iki kardeşi nasıl birleştireceğiydi; babasını nasıl durduracağını ve kendi intikamını nasıl alacağını çözemediği gibi.

20 Kasım 2008

Urian, Styxx'in dairesine gittiğinde onu yatak odasındaki masasında oturmuş, bilgisayarında Age of Mythology için Yeni Atlantis seferini oynarken buldu. Tamam... bu onun kafasını birçok açıdan karıştırmıştı.

Stygian komutanının geçmişini yeniden yaşamasının ironisi. Ve eski bir savaş lordunun modern bir bilgisayarda fetih oyunu oynaması.

Evet.

Styxx aniden sandalyesinden fırladı ve sanki kafasını koparacakmış gibi Urian'a döndü.

Ellerini havaya kaldıran Urian, bir tehdit oluşturmadığından emin olmak istedi. Özellikle de buraya adamı kızdıracağını bildiği bir şey sormak için geldiğinden beri.

Styxx hemen dudağını büktü. "Şimdi ne yaptığımı düşünüyor?"

Urian kaşlarını çatı. "Ha?"

"Acheron. Seni benim için gönderen o değil mi?"

Urian başını salladı. "Aslında beni o göndermedi. Bir iyilik istemek için geldim."

Bu onu şok etmiş gibi görünüyordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Acheron'un kadını Tory kaçırıldı ve Kalosis'e, annesinin olduğu yere. Ash onu almaya hazır ve istekli." Bu da annesini hapishanesinden kurtaracak ve dünyanın sonunu getirecekti.

Styxx bu haberi tam bir metanetle karşıladı. Sanki hiç umurunda değilmiş gibi.

Ta ki basit bir soru sorana kadar. "Tory ölümsüz mü?"

Urian başını salladı. "Tamamen insan. En iyi ihtimalle dengesiz olan teyzem Satara tarafından tutuluyor. En kötüsü de acımasızdır."

Apollo'nun kızı olan bu kaltak, Urian'ın tanıdığı herkes kadar deliydi. Ve babasının arkadaş olarak tuttuğu bazı yıldız kaçıklarına bakılırsa...

Her şeyi söyledi.

Styxx'in çenesinde o tanıdık tik başladı. "Onunla birlikte gidiyorsun, değil mi?"

Urian başını salladı. "Bunu bir kez düşmanına yardım etmek için yaptın. Bir dosta yardım etmek için tekrar yapar mısın?"

Styxx acı acı güldü. "Ben nereden bileyim? Hayatımda sadece iki arkadaşım oldu ve ikisi de vahşice öldürüldü."

Bu Urian'ın canını çok yakmıştı. Özellikle de birlikte yaşadıkları onca şey düşünüldüğünde. "Beni arkadaş olarak görmüyor musun?"

"Hayır, ben seni hemoroid olarak görüyorum."

Bunun yeterince adil olduğunu düşündü. Urian sırtıttı. "Ah şimdi, bu çok kaba."

"Evet, evet... İyi. Ama bunu senin ve masum kadın için yapıyorum, Acheron için değil."

"Kendim ve Tory adına size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu arada, savaş becerilerin nasıl?"

Styxx homurdandı. "Babama göre benim hiç silahım olmadı. Adamlarımı önümden ittim ve korunmak için yere düşmüş cesetlerinin arkasına saklandım."

Kaşlarını çatan Urian, Styxx'i herkesin ne yapmak istediklerini planlamak için toplandığı küçük bir odaya ışınlarken yorum yapmadı.

Ash zaten Savitar'la birlikte oradaydı. En az onlar kadar uzun olan Savitar'ın siyah saçları ve mükemmel bir keçi sakalı vardı. Gözleri yanardöner bir lavanta rengindeydi. Urian'ın onu son gördüğü zamandan beri pek değişmemişti.

Çenesi gevşeyen Savitar, Acheron ve Styxx arasında bir ileri bir geri baktı. "Vay anasını. Bu benim kafamı karıştırıyor."

Acheron önce Styxx'e, sonra da Urian'a ters ters baktı. "Onun burada ne işi var?"

Urian hiç istifini bozmadan omuz silkti. "Sen içeri giremezsin. Styxx girebilir."

"Hayır." Acheron kararlıydı.

"Dur," diye tersledi Savitar. "Çocuğun haklı olduğu bir nokta var. Bunu bir düşün. Tory'yi oradan çıkarabilirsin ve dünyanın sonunu getirmezsın. Kazan-kazan."

Acheron'un gözlerindeki nefret yakıcıydı. "Onu Tory ile yalnız bırakmayacağım. Onun yanında ona güvenmiyorum."

Styxx dehşete kapılmıştı. "Ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Tecavüz edersin, öldürürsün... Seninle ne yapacağımı bilemem."

Bu iddianın ciddiyeti karşısında Urian'ın çenesi düştü. Bu da nereden çıkmıştı? Yine de içindeki canlılık köklü olduğunu gösteriyordu.

"Benimle mi? Gerçekten mi?" Acheron'u itti.

Acheron Styxx'e doğru koştu ama Savitar onu yakaladı ve bir adım geriye itti. "Duygularınla düşünmeyi bırak. Sakin ol." Sonra Savitar dönüp Styxx'e ters ters baktı. "Ve sen, serseri, onu rahat bırak yoksa o yağlı kıcını olduğu yerde kızartırım. Seni öldürebileceğimi ama Acheron'u öldüremeyeceğimi biliyorum. O yüzden beni zorlama."

Styxx alaycı bir şekilde homurdandı. "Onu yalnız bırakmam için beni motive etmenin yolu bu değil, Chthonian. Ama beni saldırtmak için harika bir yol." Acheron'un dönen gümüş bakışlarıyla karşılaştı.

Bunun yerine, kardeşine ön kolunu göstermek için kolunu geri çekti. "Sevdiğin tek şeyi kaybetmenin ve sonsuza kadar onsuz yaşamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bana ettiğin hakaretten dolayı boğazını kesip ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmeni izlemek istesem de, bunun için kadınının öldüğünü görmeyeceğim. Orospu annenin aksine ben masumları öldürmem."

Hem Savitar hem de Acheron bu yorumu için ona ateş püskürdü. Styxx arkasındaki duvara o kadar sert vurdu ki bir kısmını kırdı.

Sersemlemiş olan Urian ona doğru ışınlandı.

Bu tam bir saçmalıktı! Haksız ve mantıksız saldırıları yüzünden onlara öfkelenen Urian ikisine de ters ters baktı. "Ne yapıyorsunuz siz? Onu buraya size yardım etmesi için çağırdım ve siz onu öldürdünüz öyle mi? İyi iş çıkardınız. Her ikiniz de. Tebrikler, sizi aptal pislikler!"

"Anneme hakaret etti," diye kükredi Acheron.

Urian alay etti. "Alınma patron ama annen onun karısını ve oğlunu öldürdü. Onu duvara yapıştırmak yerine, ikinizin de bir saniyenizi ayırıp onun kaybını hayal etmenizi istiyorum. Ailemin neredeyse her üyesini gömdüm. Ve kalbimi gerçekten parçalayan tek şey Phoebe'yi kaybetmek oldu. Kız kardeşinin yasını mı tutuyorsun Ash? İnan bana, karını kaybetmek hiç de boktan bir şey değil, özellikle de evde onu koruman gerektiğini ve onu düşmanlarının eliyle vahşice ölüme terk etmemen gerektiğini bildiğin zaman." Döndü ve Styxx'in kendini duvardan kurtarmasına yardım etti.

O anda, Acheron'dan gerçekten nefret etti.

Ve Savitar hakkında daha fazlasını düşünmedi. Ne tür bir Chthonian bunu yapabilirdi?

Styxx buraya onlara yardım etmeye gelmişti. Canı cehenneme.

"Özür dilerim," dedi Urian. "Senden gelmeni istememeliydim."

Styxx ağzındaki kanı yere tükürdü, sonra elini dudaklarına sildi. "İnan bana, savaştığım gerçek Atlantisliyle kıyasla onlar korkak."

Onu tekrar patlatmaya gittiler.

Urian kollarını uzatarak Styxx'i vücuduyla korudu.

Styxx Urian'ın etrafından dolaştı ve omzunu sıvazladı. "Onlardan korkmuyorum. Darbeleri kaldırabilirim. Ne de olsa doğduğum anda kıcıma bir tokat yedim ve o zamandan beri hiçbir şey değişmedi."

Acheron dudağını büktü. "Onu dinleme Urian. O bir yalancı ve hırsız. O hiç evlenmedi. Sadece nişanlıydı ve bir oğlu yoktu."

Styxx'in gözlerindeki acı bu sözleri yalanlıyor ve Urian'ın aklında hiçbir şüphe bırakmıyordu. Acısı sahte olamayacak kadar gerçektir. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun kardeşim. Ne de olsa senin için sadece bir yalancı ve hırsızım."

Styxx yutkundu. "Bu arada Artie'ye anılar için teşekkür ettiğimi söyle. Çünkü artık sadece sana gerçekten ne olduğu hakkında her şeyi bilmekle kalmıyorum, benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü de biliyorum. Diyebilirim ki, bir gün sana geri dönmeyi çok isterim."

Ama dürüst olmak gerekirse bu kadar nefret ettiğim tek kişi senin kokuşmuş annen."

Styxx elini yüzüne sildi. "Şimdi ya beni kullan ya da eve gönder. Oyun oynayacak havada değilim."

Urian arkadaşının sesindeki titreme karşısında irkildi.

Savitar, Acheron'la yüzleşirken derin bir nefes aldı. "Urian haklı. Styxx onu canlı çıkarmak için elimizdeki en iyi şans. Kalosis'e girmenin sana ne yapacağını bilmiyoruz Ash. İnsan ruhunu söküp atabilir ve seni annenin yıkım aracından başka bir şey bırakmayabilir. Eğer bu olursa, Tory'yi öldürme olasılığın onlar kadar yüksek."

Acheron başını salladı. "Asla işe yaramaz. Onun sesi benimkinden daha kısık. Ve kimse saçımı kesip sarıya boyadığıma inanmaz."

Savitar parmaklarını şıklattı. Styxx'in saçları anında Acheron'unkinin birebir kopyası oldu. Dişleri ve kıyafetleri bile aynıydı. "Onun sesiyle oynayamam. Ama onlara hakaretler yağdırdığını varsayabilirler. Aradaki farkı bu açıklar."

Urian bakışlarını önce Styxx'in sonra da Acheron'un vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bu ürkütücü. Gerçekten ürkütücü."

"Hâlâ benim gibi hareket etmiyor."

Styxx alay etti. "İnsanlar o kadar dikkatli değil. New Orleans'ta gördüğünüz gibi."

Bu konuda haklıydı. Urian, Styxx'in kendisini kolayca Acheron olarak tanıttığı zamanı hatırladı. Ve bu, Acheron'un daha iyi bilmesi gereken Karanlık-Avcı arkadaşlarına olmuştu.

Savitar başını Urian ve Styxx'e doğru eğdi. "Hadi yapalım şu işi hanımlar. Ve Styxx... kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Tory'ye bir şey olmasına izin verersen seni Apollymi'nin ebedi eğlencesi için ona teslim ederim."

Styxx bu aciz tehdide yüksek sesle gülünce hem Acheron hem de Savitar ona kaşlarını çattı. "Ne yapacakmış Savitar? Beni çırılçıplak bir arenaya sürükleyecek, ayakta zor durana kadar seçkin Atlantis şampiyonlarıyla dövüşürtecek, aç köpeklerini ya da leoparlarını üzerime salacak ve

sonra da onun eğlencesi için beni herkesin önünde becermek mi? Ya da daha iyisi, beni yere yatırıp bağırsaklarımı deşmek... Ya da şuna ne dersiniz... Karımı ve çocuğumu öldürmek ve beni sonsuza kadar karanlık bir delikte tek başıma yaşatmak? Elbette... beni tehdit et. Devam edin ve beni tam bir korku ve dehşet içinde yaşatın." Savitar'ı tersleyerek Urian'a döndü. "Beni buradan çıkar."

Urian, gerçek olamayacak kadar spesifik olan ayrıntıları sindirirken kaşlarını çattı. Evet... kahretsin. Bunların hiçbirisi bir tarih kitabında yer almıyordu ve Styxx'in kişiliği hakkında çok şey açıklıyordu.

"Gerçekten aklın başında değil, değil mi?"

"Hayır, Urian. Söylemiyorum. Akli başında bir adam sana cehenneme gitmeni söyler ve bunda ciddi olurdu."

Onu yalnız ve huzurlu bırakması gerekirken, bunun için kendilerine katılmasını istemesi bile midelerini bulandırırken, Urian Kalosis'e giden geçidi açtı. Ben senin arkadayım kardeşim. Çünkü belli ki başka hiç kimse arkada olmamıştı.

Arkadaşına keskin bir baş hareketiyle, bir daha kimsenin Styxx'e zarar vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. "Bu taraftan yürü." Urian içine adım attı ve gözden kayboldu.

Styxx, Savitar ya da Acheron'a göz ucuyla bile bakmadan onu takip etti.

Sonunda düşmeyi bıraktıklarında, Daimon ve iblislerle dolu bir ana odanın içindeydiler.

Güzel ...

Styxx ciddi şekilde sinirlenmiş bir inilti çıkardı. "Harika bir yer, Uri," dedi nefesinin altında. "Sence onlardan biri bize burada bir yazlık ev satmaya razı olur mu?"

Urian ona sırtıttı. "Her zaman sorabilirsin."

Her iblis ve Daimon, Urian'ın büyüdüğü salonun ortasında aniden ortaya çıkmalarıyla oldukları yerde donup kalmıştı. Ah, geri dönmek güzeldi.

Styxx yan gözle Urian'a baktı. "Neyi bekliyorlar?"

Urian ona göz kırptı çünkü neden gergin olduklarını çok iyi biliyordu. Buradaki her Daimon'a, eğer Acheron onların bölgesine adım atarsa, Kalosis'in

kıymık. Apollymi özgür kalacak ve dünyalar birbirinden kopacaktı.

"Kıyamet," dedi sert bir sesle.

Styxx gözlerini Stryker'a dikti.

Stryker oğluna en iyi acı dolu nefret olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle baktı. "Düşmanımın yanında durmaya cüret mi ediyorsun?"

"Sana karşı Solren, Mickey Mouse'un yanında yer alırdım."

Stryker dudağını büktü. "Seni değersiz orospu çocuğu. Hiçbir zaman bir döl lekesinden fazlası olmamalıydın."

Urian alay etti. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirdim. Dünyayı ve hepimizi bir sürü acıdan kurtarmış olurduk, değil mi?"

Daimonlar ilerlemeye başladığında Styxx ve Urian savaşmak için kendilerini hazırladılar ama görünmeyen bir güç tarafından geri püskürtüldüler.

Ne olduğundan emin olamayan Styxx, Stryker'a döndü ve homurdandı. "Bu kadar aile toplantısı saçmalığı yeter. Soteria nerede?"

Birdenbire, Apollymi onlardan birkaç adım ötede belirdi.

Çenesini buyurgan bir şekilde sallayarak arkasındaki kapıyı gösterdi.

Urian onu dikkatle izlerken hareketsiz kaldı. Onda tam olarak anlayamadığı garip bir şeyler vardı. Onunla Styxx arasında garip bir alt akım vardı.

"İşte orada." Sonra arkadaşını kucaklamak için kısa mesafeyi geçti.

Ne oluyor be?

Styxx'in nefes alışları onun dokunuşuyla düzensizleşti. Yumruklarını sıktı.

"Sonunda, m'gios." Oğlum için Atlantisçe. "Beni özgür bırakmaya geldin." Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra kulağına Urian'ın zar zor duyduğu sözler fısıldadı. Bu sözler sert ve soğuktu ve Urian'ın nefesini sertçe içine çekmesine neden oldu. "Oğlumun hatırı için beni kucaklasan iyi edersin, Yunan orospusu. Eğer ben senin gibi aşağılık ve iğrenç bir şeye dokunabiliyorsam, sen de tanrısallığa dokunabilirsin."

Urian arkadaşını, ona sarılmak için kendini zorlarken beden dilindeki öfkeyi okuyacak kadar iyi tanıyordu. Styxx başıyla onu onaylayarak geri çekildi ve kapıya yöneldi.

Styxx ona ulaşmadan, uzun boylu, zayıf, kahverengi saçlı ve çok güzel yüz hatlarına sahip bir kadın koşarak odadan çıktı. Üzerinde kendisine çok büyük gelen siyah bir ceket vardı ve onu yırtılmış gömleğinin üzerine geçirmişti.

Lanet olsun. Urian içinden korku geçerken irkildi. Eğer biri ona korktuğu şeyi yapmış olsaydı, Acheron burayı yerle bir ederdi.

Ve dünya sona erecekti.

Birdenbire kendini Styxx'in kollarına attı ve onu öptü. Sonra sertleşti ve ona şüpheyle bakmak için yavaşça geri çekildi.

Çifte bok.

İkisi de herkesin onun Acheron olmadığını anlamasını beklerken Urian panik içinde Davyn'e baktı.

Nick Gautier babasının çalışma odasından çıkmak için o anı seçmemiş olsaydı, muhtemelen çıkacaklardı da.

Kutsal olmayan saçmalıklar.

Her gün göremeyeceğiniz bir şey vardı. Sol yanağında Artemis'in onu işaretlerken tokatladığı izlenimi veren bir Karanlık-Avcı ok ve yay izi olan bir Malachai. Gözleri öfke ve delilikle kararmış olan Nick, Styxx'i öldürmek istercesine ona doğru koştu. Ama ona ulaşmadan Urian Nick'i yakaladı ve bulundukları odaya geri itti.

Styxx, Tory'yi peşlerinden çekti.

Ve Urian, teyzesinin yerdeki cesedini gördüğünde hepsinin ne kadar berbat durumda olduğunu anladı.

Bu gittikçe daha iyi oluyor.

Panikle Styxx ve Tory'ye baktı. "Gitmemiz gerek." Sonra Nick'e baktı. "Ve sen de bizimle gelmelisin."

Nick bariz bir nefretle dudağını büktü. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

Urian Nick'i Satara'nın bedenine bakmaya zorladı. "Çılgınca bir varsayımda bulunacağım, Satara'nın

Tory'nin değil, senin elinden öldü."

Nick'in çenesini kavrayan Urian, onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Şimdi, bu konuda benimle kal, Cajun. Babam boğazımı kesti ve karımı öldürdü çünkü evlenerek ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ondan önce beni canından çok severdi ve ben onun hayatta kalan son ocuğuydum. Onun ikinci adamıydım. Şimdi onun cesedini görünce sana ne yapacağını düşünüyorsun? Sizi temin ederim, Chuck E. Cheese'e eğlence dolu bir gezi olmayacak. Birbirlerine olan tüm düşmanlıklarına rağmen, Satara onun kız kardeşi ve yüzyıllar boyunca ona iyi hizmet etti. Eğer gerçekten burada kalmak ve Stryker'la biraz eğlenmek istiyorsan, seni durdurmayacağım. Ama bunu gerçekten tavsiye etmem."

Çünkü Stryker sırf ayakkabı bağcıkları için onun bağırsaklarını deşerdi.

Sonunda bu Nick'in aklına yatmış gibiydi. Akli başına gelmişti. "Tamam. Ben de seninle geleceğim."

Onlar tartışırken, Styxx huzursuz düşmanlarını kontrol etmek için kapıyı kırdı. "Urian," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sanırım farkına varıyorlar."

"Neyi yakalamak?" Nick sordu.

Tory, Nick'e gözlerini devirdi. "Bu Ash değil."

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki, odadan çıkıp gittiler.

Stryker'ın üçüncü komutanı ve kişisel Illuminati saldırı gücünün lideri olan **Zolan** sessiz odada boğazını temizledi. "Um... patron, saygısızlık etmek istemem ama neden hâlâ buradayız? Yani, eğer Acheron Apollymi'yi serbest bırakmaya geldiyse, bir patlama falan olması gerekmez miydi?"

Daimon ve iblisler sanki dış dünyaya açılan bir kapının belirmesini, Apollymi'nin şarkı söyleyip dans etmesini ya da doğal olmayan başka bir şeyin gerçekleşmesini bekliyormuş gibi etraflarına bakındılar.

Bu sırada Apollymi orada öylece durmuş, Stryker'ı dikkatle izlerken neredeyse melek gibi ve tatlı görünüyordu.

Davyn, Urian'dan temiz olduklarına dair bir işaret beklerken gergin bir şekilde ensesini kaşıdı. "Katılıyorum Kyrios. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettirmiyor."

Stryker soğuk bir alaycılıkla Apollymi'ye döndü. "Hayır, öyle değil, değil mi?"

Apollymi alaycı bir kaşını kaldırdı. "'Bildiğimiz dünyanın sonu geldi ve ben kendimi iyi hissediyorum' şarkısı nasıldı?"

O anda Stryker ne olduğunu tam olarak anladı. Tahtından fırlayarak odaya koştu, tam o sırada Urian, Tory, Nick ve Ash'in ikiz kardeşi Styxx ortadan kaybolmuştu.

Satara'nın yerde kanlar içinde yattığını görene kadar bu bariz hileye duyduğu öfke artmıştı. Yanına koştuğunda onu ölü bulduğunda korkusu öfkesini bastırdı. Gözleri buğulanmış ve teni maviye boyanmıştı.

Satara'yı kollarına çekip ona sarılırken kalbi paramparça oldu, keder ve acının gözyaşlarına karşı savaştı. "Seni aptal psikopat sürtük," diye hırladı Satara'nın soğuk yanağına karşı. "Şimdi ne yaptın sen?"

Apollymi kapı aralığında durmuş, Strykerius'un ölü kız kardeşini kollarında sallamasına acıyor, ona değerli Acheron'un soğuk ve cansız bedenini Apollo'nun onu parçaladıktan sonra Didymos kayalıklarına atılmış olarak bulunduğu günü hatırlatıyordu.

Çöp gibiydi.

O gün ölmüştü ve o günden beri her gün onsuz yaşamak zorunda kalmıştı.

Stryker'a duyduğu sempati ve yeni keşfettiği saygı içini parçaladı.

Satara kadar kırılmış birini sevebilmiş olması onun için çok şey ifade ediyordu. Evet, soğukkanlı olabilirdi ama kalpsiz değildi. Gözlerini kapatarak, onunla ilk tanıştıkları günü hatırladı. Stryker gençti ve babasının laneti yüzünden acı çekiyordu.

"Onun için değer verdiğim her şeyden vazgeçtim ve o da sadakatimin karşılığını böyle mi ödüyor? Sadece altı yıl içinde acı içinde mi öleceğim? Küçük çocuklarım şimdi güneşten sürgün edildi.

ve yemek yemek yerine birbirlerinin kanını içmekle ve sadece yirmi yedi yaşında acı içinde ölmekle lanetlendiler? Ne için? Hiç görmediğim askerler tarafından öldürülen bir Yunan fahişenin ölümü için mi? Adalet bunun neresinde?"

Çektiği acıyı anlayan ve Apollo'dan kendi intikamını almak isteyen Apollymi, Stryker'ı kendi saflarına çekmiş ve hayatını uzatmak için insan ruhlarını bedenine emerek babasının lanetini nasıl atlatacağını öğretmişti. Ona ve çocuklarına, insanların onlara zarar veremeyeceği ve çocuklarının kazara güneş ışığından ölme tehlikesinin olmadığı bir diyarda sığınak vermişti. Sonra da başkalarını dönüştürmesine ve yaşamaları için buraya getirmesine izin verdi.

Başlangıçta ona acımış ve hatta onu bir evlat olarak sevmişti.

Ama o kendi Apostolos'u değildi ve Strykerius onun etrafında ne kadar çok olursa, ne pahasına olursa olsun kendi çocuğuna sahip olmayı o kadar çok istiyordu. Strykerius ile arasına duvar örmesinin kendi hatası olduğunu kabul ediyordu. Ve ikisi de nefret ettikleri insanlardan öç almak için birbirlerini kullanmışlardı.

Şimdi her şey bu noktaya gelmişti.... Sevgili kız kardeşinin ölümü. "Çok üzgünüm, Strykerius."

Başını kaldırıp ona baktı, gümüş gözleri acı içinde dönüyordu. "Öyle mi? Yoksa kına mı yakıyorsun?"

"Ölümden asla zevk almam. Zaman zaman, haklı olduğumda bundan zevk alabilirim. Ama asla kına yakmam."

"Ve bu gibi meydan okumaların cevapsız kalmasına izin vermem. Bunun bir karşılığı olacak."

"Ama bunu Styxx ve Nick'e borçlusun, benim Apostolos'uma ya da onun Soteria'sına değil. Bunu unutma."

New Orleans'ta Peltier Were-Hunter ayı klanının sahibi olduğu Sanctuary barına geri döndüklerinde Urian iç çekti.

Acheron kendini Soteria'ya doğru fırlattı ve onu kollarının arasına aldı. Urian, Phoebe'nin Elysia'da ona böyle koştuğu zamanları hatırladı. Her dakikanın tadını nasıl çıkarırlardı.

Tanrım, onu nasıl da özlemiş...

"Sen iyi misin?" Acheron Tory'ye sordu. "İyiyim. Gerçekten iyiyim." "Ama biz değiliz," dedi Urian diğer taraftan sert bir sesle.

oda. "Nick, onlar Tory'yi tutarken Satara'yı öldürdü." Tory, "Bunu beni korumak için yaptı," diye araya girdi.

Urian homurdandı. "Bunu senin için mezar taşına yazacağız. Bu arada Stryker bunun için kan isteyecek. Hem de çok kan."

Nick onun korkunç ses tonuyla alay etti. "Alınma ama baban beni korkutmuyor, özellikle de derisinden bir parça koparmayı ne kadar çok istediğimi düşünürsek. Gel de biraz al."

Urian pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Onunla güçlerini paylaştığını düşündüğünü biliyorum Nick, ama inan bana, sana artıklardan başka bir şey vermedi. Küçük bir şeyden bahsetmiyorum bile. Benden sonra kimse ondan bir parça alamayacak."

Acheron tiz bir ısıklık çaldı. "Eğilin çocuklar. Maçoluğunuzu kurtarmaktan daha önemli işlerimiz var."

Acheron bakışlarını Nick'in üzerine dikti. "Hazırlanmamız gereken bir savaş var. Stryker'ın Nick'i almasına izin vermeyeceğim."

Nick acı acı güldü. "Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok. Kendi başıma savaşabilirim."

Acheron onun ses tonundaki nefret karşısında irkilmedi. "Benden neden nefret ettiğini biliyorum Nick. Anlıyorum. Ama annen kendini tekrar öldürmeni istemezdi. Yarın benden nefret et. Bu gece, gerekli bir kötülük olarak bana tahammül et."

Nick, Acheron'u kendisinden uzaklaştırdı. "Bu bizi arkadaş yapmaz."

Acheron ellerini kaldırdı. "Biliyorum." Tory'ye döndü ve elini sıkıca kavradı. Konuşmadan önce kararsızlık içindeydi ve Styxx'i derinden sarsmıştı. "Styxx, onu buradan götür. Onu güvende tut."

Tory, Styxx'i dehşete düşmüş bir ifadeyle süzerken ağzı açık kaldı.

Stryker bir portaldan içeri girdi ve bakışları doğrudan Urian'a yöneldi. "Bana son kez ihanet ettin." Bileğini oynatarak Urian'ın kalbine doğru yaprak şeklinde bir hançer gönderdi.

Hedefine ulaşmadan Acheron onu elinde yakaladı. "Kızlarını al, çığlık at ve hemen kaç Stryker. Bu sana daha sonra zaman kazandıracak. İnan bana, şu anki ruh halimle beni tatmak istemezsin."

Stryker bunu küstahça bir umursamazlıkla karşıladı. Sanki Acheron'la beslenme fikrinin tadını çıkarıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kanın tadından daha çok arzuladığım bir şey yok." Acheron'un yanında duran adamlara baktı ve alaycı bir şekilde güldü. "Bu gece ziyafet çekiyoruz, Spathi. Saldırın!"

Daimon'lar etraflarını sararken Urian, Tory'yi gruplarının arkasına çekti.

Urian, Daimonların nasıl öldürüleceğini göstermeden önce Styxx'e "Onları kalplerinden bıçakla," dedi.

Odadaki bir başka ışık patlaması onları büyük bir düşman takviye grubuyla baş başa bıraktı.

Styxx ona ilk ulaşanı bıçakladı. Ama o Daimon gibi toza dönüşmedi. "Urian? Küçük bir talimat lütfen."

"İblisler... gözler." Urian ne demek istediğini göstermek için bir iblisi gözlerinin arasından bıçakladı, sonra da dönüp bir Daimon'un dişlerinden kurtuldu. "Ve ne yaparsan yap, iblislerin seni ısırmasına izin verme yoksa seni kontrol edebilirler."

Styxx elinde kılıç tutan bir Daimon'u etkisiz hale getirdikten sonra etrafında döndü ve hançeriyle onu yakaladı. Daimon Styxx'in üzerinde patladı.

Stryker Nick'e saldırdı ama Acheron onu yakaladı ve ikisi de yere düşerek Styxx'in çok iyi bildiği bir öfkeyle yumruklaştılar. Bu kadar nefret ettiğin tek kişinin ben olmadığımı sevindim.

Daha fazla adam geldi. Ne Daimon ne de iblis oldukları için Styxx onların dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlayana kadar geri çekildi.

Bir iblis kendini Soteria'ya doğru fırlattı. Onu tekmelemeye çalıştı ama epik bir şekilde başarısız oldu. Tam ona ulaşacakken, Acheron'un uzun zamandır arkadaşı olan Makedonyalı Julian bir xiphos ile oradaydı. İyi yerleştirilmiş bir vuruşla iblisin kafasını kopardı. Yaprak şeklindeki kılıcı omzunda dengeleyen Julian yüzünü ona döndü. "Bir kılıcı idare edebilir misin?"

"Evet."

"Kyrian!" Julian en iyi arkadaşı olan bir başka sarışın Yunanlıya bağırdı. "Bir kılıç için krallığım."

Kyrian sadece bir kabza gibi görünen bir şey fırlattı. Julian akıcı bir hareketle onu yakaladı ve çapraz kabza'daki bir düğmeye bastı. Kılıç bir metreye yakın bir uzunluğa ulaştı. Onu Soteria'ya uzattı. "Daimonların kalplerinden bıçaklanması gerekir. İblisler gözlerinin arasından ve eğer herhangi birimizin kafasını kesersen hepimiz ölürüz."

"Farkı nasıl anlayabilirim?"

"Daimonların çoğu sarışındır ve kalplerini deldiğinizde toza dönüşürler. Kalbe vurun, işe yaramazsa gözleri deneyin. Sızlanıp yere düşen birini bıçakladığınızda iyi bir adama saldırmış olursunuz. Bilginize."

İblislerden biri Urian'ın sırtına doğru hamle yaptı. Styxx kendisine en yakın iblisin bedeninden daha küçük bir bıçak çıkardı ve yeni iblisi gözlerinin arasına sıkıştırmak için kullandı.

İblis ayaklarının dibine düşerken Urian savaşmak için döndü. Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı ve başını ona doğru eğdi.

Styxx döndü ve hoplonunun olmadığını unutarak kolunu kaldırıp kılıcını yakaladı. Tıslayarak geri çekildi, sonra sağ elindeki kılıçla saldırdı. Rakibi döndü ve hemen ardından başka bir darbeye geri geldi. Styxx tam zamanında kafasını zorlukla uzaklaştırdı.

Urian yardım etmek için ona ulaşmaya çalıştı ama kendi Daimon'ları tarafından kuşatılmıştı ve ona hiç ulaşamadı.

Sonra Urian Stryker'ı gördü ve yüzündeki ifade kontrollü bir öfkeydi. Hedefine kilitlenmişti ve elinde Acheron'u öldürebilecek tek silah vardı.

Apollymi'nin kanı ve Kalosis ormanlarında yetişen en karanlık ağaçların zehirli ypnisi özsuğu ile aşılannmış bir Atlantis hançeri.

Bir an için Styxx tepki vermedi. Eğer Stryker Acheron'u öldürürse, her şey biterdi. Her şey biterdi.

Sonunda huzura kavuşacaktı.

Ama sonra ne yaptığını gören Soteria'ya bakmak gibi ölümcül bir hata yaptı.

Acheron'un yakın ölümü.

Yüzündeki dehşete düşmüş ıstırap ve gözlerindeki yaşlar onu çözdü. Böyle bir aşk ayrılmayı hak etmiyordu. Sonсуza dek ayrılmış bir bütünün yarısı olmaktan daha kötü bir cehennem olamazdı.

Bunu Urian'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Hayatında iki kez bu darbeyi almıştı. Önce Xyn'le, sonra da Phoebe'yle. Bu tür bir nefretin Tory'yi ezmesine izin veremezdi.

Onu durdurmaya gitti ama o daha oraya varamadan Styxx Stryker'a doğru koştu. Daimon lordunu, dövüşürken aptalca gözlerini kapatmış olan Acheron'a ulaşmadan hemen önce yakaladı.

Styxx hâlâ güneş gözlüğü taktığı için Stryker, Acheron'a olan odağını kaybetti ve onu kardeşi sandı.

Stryker bıçağı Styxx'in midesinin derinliklerine gömerken memnuniyetle güldü.

Urian bu darbeyi sanki kendisi almış gibi hissetti.

Styxx tökezleyerek geri çekildi ve birinin üzerine düştü. Güneş gözlükleri uçtu.

Herkes onun Acheron'un üzerine düşüşünü izlerken zaman durdu ve kardeşi kenara çekilerek onun sertçe yere düşmesine izin verdi.

Acheron'u ıskaladığı için hırlayan Stryker, Styxx'in karnındaki hançere uzandı. Styxx bir eliyle onu içinde tutarken diğer eliyle Stryker'ı geri püskürtmeye çalıştı. Ama kanı kabzayı çok kayganlaştırdı ve acı ile yara izi kavramasını zayıflattı. Tüm çabasına rağmen, Stryker hançeri çekip çıkardı.

Styxx'in nefesi kesildi. "Acheron!" diye bağırarak kardeşini uyardı. Tam zamanında dönen Acheron, Daimon derebeyini asasının kör ucuyla yakaladı ve onu geri itti. "Kaç ya da öl," hırladı.

Stryker dudağını büktü. "Siktir git."

Bakışlarını Stryker'a diken Acheron onu geri itti ve asasını yere vurdu. Etraflarındaki iblislere ve Daimonlara doğru ham, sınırsız bir güç dalgası yayıldı. Her biri toza dönüştü.

Ve bu Urian'ı dizlerinin üzerine çökertti.

Stryker hariç. Bir ejderha formunda, hırlayarak ve kanat çırparak yerin üzerinde asılı duruyordu. Öfkeyle böğüren Stryker, Acheron'a ateş püskürdü.

Acheron kolunu kaldırdı ama onu yakmaması için zorlukla zamanında yetiştirdi. Stryker'a bir tanrı şimşegi daha fırlattı ama Stryker onu savuşturdu.

"Bu iş daha bitmedi, Acheron. Bir dahaki sefere güçlerini kullanamayacaksın."

Bir başka ateş patlamasıyla Stryker ortadan kayboldu.

Ash'le aynı anda Urian da Styxx'in yanına koştu.

Gözlerini açan Styxx acı içinde nefes nefese kaldı. "Biliyorsun kardeşim, savaşta asla gözlerini kapatmaman gerekir."

Ash güldü. "General olmak için eğitim alan ben değildim."

Styxx içini çekti. "Belki de. Ama liderlik konusunda benden çok daha iyi bir iş çıkarıyorsun. Bence babam kesinlikle aramızdan yanlış kişiyi eğitti."

Acheron tek kelime etmeden elini Styxx'in yarasının üzerine koydu. Styxx tısladı. "İyi o zaman, sen aptal bir pisliksin. Çek ellerini üzerimden," diye hırladı dişlerini gıcırdatarak.

Yine de Acheron, Styxx inlemeye hazır olana kadar onu tuttu. Ancak o zaman Acheron geri çekildi.

Urian onu rahatlatmak için elini tuttu.

"Daha ölmedim mi?" Styxx alaycı bir tavırla sordu.

"Henüz değil. Beni ciddi şekilde kızdırmak için hâlâ birkaç yılın var."

Styxx homurdandı. "Dört gözle bekliyorum."

Başını Styxx'e doğru eğdi. "Benim için iyi bir iş çıkardın. Teşekkür ederim."

"Evet, bir dahaki sefere Daimon mabedine inecek birine ihtiyacın olduğunda, bunu yapması için diğer pisliklerinden birini seç. Üzerime geldiklerinde bir tanrının güçlerine sahip değilim ve bu beni kesinlikle dezavantajlı duruma sokuyor."

Sonra Acheron onu terk etti ve adamlarının yanına gitti.

Urian onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni eve götürmemi ister misin?"

Styxx Urian'a başını salladı. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Onu soktuğu durumdan dolayı kendini çok kötü hisseden Urian onu eve ışınladı. Styxx kanepeye doğru yürümeye başladı ama sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Urian onu yanından yakaladı ve yatağına götürmesine yardım etti. "Hâlâ yaralı mısınız?"

"Hançerin zehri. Acheron yarayı iyileştirdi ama zehri dışarı çekmedi."

"Nasıl çıkarıyorsun?"

"Yarayı kapatmadan önce onu çekip çıkaracaksın." Styxx mühürlenmiş yara izine baktı. "Oops, çok geç." Alnında boncuk boncuk ter birikirken tekrar titremeye başladı.

"Ash'i aramamı ister misin?"

"İyi olacağım."

"Ölebilecek gibi değilim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var." Styxx bayılmadan önce bu sözleri zar zor geveleyebilmişti.

1 Aralık 2008

Urian, Ash'in çalıştıklarından emin olmak için botlarındaki bıçakları kontrol edişini izledi. Birden sanki Urian'ın orada olduğunu biliyormuş gibi başını çevirdi.

Öfkeyle patronuna ters ters baktı. "Babama yardım mı ediyorsun?" "War'ı durdurmak zorundayız." Bu kuru ve düz ses tonu

Urian'ın ruh halini ya da Ash'in kışını tekmeleme ihtiyacını iyileştirdi. "Stryker karımı öldürdü," diye hırladı Urian.

"Biliyorum."

Bu konuyu açıklığa kavuşturdukları için çok mutluydu. "Onun gibi birine nasıl yardım edebilirsin?"

Ash ona hırladı. "Haçı bırak, kardeşim. Birinin oduna ihtiyacı var. Yüzyıllardır babana yardım ediyorsun. Onun emri altında kaç can aldığını hatırlatmama gerek var mı? Seninle akraba olan insanların hayatlarını... Phoebe'nin annesini ve kız kardeşini öldürdün."

Duymak istemediği bir gerçek karşısında irkildi. Ash haklıydı. Onların ölümünü durdurmalıydı. Hepsi onun suçuydu. Onların izini süren oydu. Onları bulmasaydı Stryker nerede olduklarını asla bilemeyecekti. Suikastçıları doğruca onların bulunduğu yere götürdü. "Karımı seviyordum. Ona asla zarar vermek istemedim."

"Hiçbir şeyi değıştirmez. Karınızı canından çok sevdiği insanlardan aldınız. Sen ve kardeşlerin yüzyıllar boyunca Stryker'ın en etkili şekilde kullandığı bir araç oldunuz."

"Zaman değışti."

"Evet, öyle... Ve bilmelisiniz ki bir kız kardeşiniz daha var."

Şaşkına dönen Urian, imkânsızı sindirmeye çalışırken ona bakakaldı. "Ne?"

Ash bakışlarını onunkilere dikti ve ifadesini tamamen soğukkanlı tuttu. "Koruyacağımız şey diğer kız kardeşinin hayatı. Babanın değil."

Hayır... mümkün değil. "Kız kardeşim on bir bin yıl önce öldü."

"Medea üvey kardeşim."

Medea mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. "Ve umursamalıyım, neden?"

Ash teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Haklısın. Hiç umursamamalıyım. O senin için bir hiç, bu yüzden seni bize katılmaya davet etmedim." Ash onun yanından geçmeye başladı.

Urian onu durdurdu, çünkü onu dövme isteği tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkmıştı. "Babam Tory'yi öldürseydi ne hissederdin?"

Ash tereddüt etmeden cevap verdi. "Kendimi ruhsuz hissedirdim."

Kayboldu ve onarılamayacak şekilde yaralandı."

Urian gözlerini kaçırdı. "O zaman beni anlıyorsun. Ve neden onun ölmesini istediğimi."

Ash Urian'ın elini kolundan çekti. "Bunu o da biliyor. Ama sana yaptıklarından pişman olabileceğini hiç düşündün mü?"

Evet, doğru. "Babam mı? Gerçekçi ol. O piç hayatı boyunca tek bir şeyden bile pişmanlık duymadı."

"Hepimizin pişmanlıkları vardır, Urian. Yaşayan hiçbir şey bu kötü duygudan muaf değildir."

Sorun şuydu ki, babası ölmüştü. "Ne olmuş yani? Gidip öpüşüp barışmamı mı istiyorsun?"

"Pek sayılmaz. Ama bir dakikalığına kendi incinmişliğini ve öfkeni bir kenara bırakıp net bir şekilde görmeni istiyorum. Bu seninle ve babanla ilgili değil, Nick'le benim değiştiremeyeceğimiz bir şey yüzünden birbirimizden nefret etmemizle de ilgili değil. Bu bir milyon masum insanın hayatını kurtarmakla ilgili. Phoebe gibi avlanmayı ve öldürülmeyi hak etmeyen insanların. Eğer ben daha büyük bir iyilik için düşmanlarımla yanında durabiliyorsam, sen de durabilirsin."

Urian alay etti. "Sanırım ben senin kadar özel değilim."

"Hiç kimse sınanana kadar gerçek cesaretini bilemez. Bu sizin sınavınız. İnsan ya da kahraman olma konusunda başarılı ya da başarısız olmak tamamen size kalmış. Sana ne yapacağını söyleyemem ama bu gece nerede olacağımı biliyorum... düşmanlarımın yanında, bizim yapmamız gereken savaşı yapamayanların hayatlarını kurtarmak için savaşıacağım." En önemli soruyu sormadan önce duraksadı. "Peki sen neyi seçiyorsun?"

"Kanlı ölüm."

Ash başını salladı. "Seni inatçı piç. Bunu ilk elden bilen biri olarak söylüyorum, affetmek için söylenecek çok şey var. Kin, kini taşıyan kişi dışında kimseye nadiren zarar verir."

"Düşmanların kafasına vurmak ve kafataslarını kırıp açmak için söylenecek çok şey var."

Ash, Urian'ın inatçı doğası karşısında çenesinde bir karıncalanma hissetti. "Her şeyin bir mevsimi vardır ve bu gece bizimki de ya birlikte durmak ya da her şeyi kaybetmek. Ben Stryker için ya da kız kardeşini kurtarmak için savaşıyorum. Sevdiklerimi korumak için savaşıyorum. Savaş durdurulmazsa en çok acı çekecek olanları... Erik, Tyr, küçük Phoebe gibi çocukları ve-"

Yeğenlerinden ve yeğeninden bahsedilince "Belden aşağı vuruyor," diye çıkıştı.

"Öyle mi?"

Urian'ın bakışları sertleşti. "Orada olacağım, ama düşmanlarımız alt edildiğinde-"

"Yine birbirimizle dövüşeceğiz. Anlaşıldı."

Urian başını salladı. "Bir konuda dürüstçe gerçeği öğrenmek istiyorum. Sana babamın bana verdiği kadar zarar vermiş biriyle gerçekten savaşabilir misin?"

Ash gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Vahşice katledildikleri gece kız kardeşimi ve yeğenimi koruyamayacak kadar beni uyuşturan tanrıçaya kendimi teslim ettim ve onlar evrende beni umursayan tek iki kişiydi. Aynı günün ilerleyen saatlerinde, insanlığı korumak için ikiz kardeşinin beni bir hayvan gibi yerde doğramasına göz yumdu, ancak bundan birkaç saat sonra kendimi korumak için ona sattım

İnsanlık. Kara Avcılar uğruna kendimi on bir bin yıl boyunca onun zalim kaprislerine maruz bıraktım. Yani evet, Urian, sanırım dünyanın geri kalanını korumak için bir saatliğine sineye çekmeyi başarabilirim."

Ash kendi küçüklüğünü acımasız bir perspektife oturtunca Urian yavaşça nefes aldı. Şımarık bir velet gibi davranıyordu ve Ash haklıydı. "Yaşadıklarımın son peşinden gidebileceğim tek erkek sensin, biliyorsun. Ayrıca saygı duyduğum ve benimle senin gibi konuşup da tokat yemeyecek tek kişi de sensin."

"Ve sen de güvendiğim çok az kişiden birisin." Urian elini ona doğru kaldırdı.

"Kardeşler mi?"

"Sonuna kadar kardeşiz," dedi Ash onun elini tutup sıkıca kavrayarak. "Şimdi gözyaşlarına boğulmadan önce kışını yukarı kaldır ve olacıklara hazırlan."

"Merak etme. Ben her zaman arkanı kollarım."

"Evet, ama bu kez karşımızda savaş tanrısı var."

Bu da dünyadaki tüm yedeklemelerin yeterli olmayabileceği anlamına geliyordu.

19 Ocak 2009

Urian, Savitar'ı Styxx'in New York'taki yatak odasına götürürken dişlerini sıktı; Styxx, Tory ve Acheron'la Kalosis'ten döndüklerinden beri aralıklarla sessiz bir nöbet tutuyordu ve Styxx yere yığılmıştı.

Styxx'in durumu onu dehşete düşürmüştü. Ve başka kimi arayacağını da bilemiyordu. Apollymi'den başka kim hasta bir ölümsüzü nasıl iyileştireceğini bilebilirdi ve şu anki ilişkileri göz önüne alındığında, tanrıçanın onu parçalara ayırması muhtemel olduğundan, bu mekânı denemenin en iyisi olmadığını düşündü.

"O hep böyleydi."

Savitar Urian'a ters bir bakış attı.

"Biliyorum, değil mi? Sanki tüm vücudu kapanmış gibi. Yemek yemiyor, içmiyor, hatta hareket bile etmiyor. Arada sırada eski Yunanca, Arapça ya da eski Mısırca bir şeyler fısıldıyor ama ne dediğini anlayamıyorum."

Savitar kaşlarını çatarak, Acheron'un kapattığı yarayı incelemek için battaniyeyi geri çekti. Ancak Styxx'in geniş yara izini gördüğü anda dehşetle ağzı açık kaldı. "Bu da ne böyle?"

Urian onun tepkisini fazlasıyla anlıyordu. İlk gördüğünde kendisi de aynı tepkiyi vermişti. "Düzinelerce savaşta çarpışmış bir savaş kahramanı olmasının yanı sıra, Atlantis'te savaş esiri olarak bir yıl geçirmiş. Berbat olduğu dışında bu konuda pek bir şey söylemiyor ama yara izlerine bakılırsa orada kaldığı süre boyunca ona işkence etmişler."

Savitar ağır bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yoktu. Acheron'un bundan haberi var mı?"

Biliyorsa da umurunda değildi. Belli ki. Onları kontrol etmeye ya da sormaya bile zahmet etmemişti. Urian, Tory'nin tehdit edilmesi yüzünden onu biraz rahat bırakmış olsa da, şu anda bu konuda biraz sinirlenmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum. Styxx'e olan nefretine bakılırsa, umurunda olmadığını söyleyebilirim. Muhtemelen Styxx'in bunu hak ettiğini söylerdi."

Savitar Styxx'in alnına dokundu. "Ateşi ne zamandır bu kadar yüksek?"

"Stryker'la dövüştüğünden beri. Onu eve getirdiğimde de vardı ve hiç kırılmadı ya da düşmedi."

Savitar elini Styxx'in boğazına götürdü. "Nabızı zar zor atıyor."

Hadi canım, Sherlock.

Savitar ona bunu duymuş olabileceğini belirten sinirli bir bakış attı.

Boğazını temizleyen Urian, her şeyi bilen, sinirli olanın etrafındaki düşüncelerini dizginlemesi gerektiğini hatırlattı. "Evet. Ne yapacağımı bilemedim. Doktor çağırabileceğim gibi değil. Ash'i aramaya çalıştığımda, Styxx'in muhtemelen ilgi çekmek için numara yaptığını söyledi. Bana Styxx'in ölemeyeceğini ve iyi olacağını söyledi. Endişelenmememi söyledi. Ama iyi görünmüyor. Bir ceset gibi görünüyor."

Ash'in dikkati dağılmış gibi görüldüğü ve veda etmeden telefonu kapattığı için Urian ipucunu almıştı.

Styxx'le aralarında geçenler onları birbirlerine yabancı bırakmıştı. Ash kardeşiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Dönem.

Kahretsin, Styxx, ne yaptın? En sevdiği oyuncağına işeyip, ona yedirdin mi?

"Pekâlâ. Geri çekilin. Onu şok ederek bundan kurtaracağım."

Savitar elini Styxx'in göğsünün üzerine koyduğunda Urian kapı aralığında durmak için hareket etti. Savitar'ın elinden Styxx'in göğsüne balyoz benzeri bir cıvata fırlatılmadan birkaç saniye önce kulaklarını hafif bir uğultu doldurdu.

Styxx'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese, önce Savitar'a sonra da Urian'a kaşlarını çatarak baktı, sanki ilk başta onları tanımamış gibiydi. Tanıdığı anda gözleri panik ve gözyaşlarıyla doldu.

"Hayır!" Styxx hırıltılı bir sesle nefes aldı ve bakışlarıyla odayı taradı. "Beth! Galen!"

Urian'ın beklediği tepki bu değildi. Kendini yataktan fırlattığı ve çılgınca evini oda oda aradığı bir sonraki tepki de değildi. Sersemlemiş bir halde Savitar'la göz göze geldiler ve Styxx dizlerinin üzerine çöküp böğürünce bu bakışlar ağzının açık kalmasına neden oldu. "Beni neden buraya geri getirdin? Neden mi? Onlarla birlikteydim ve mutluyduk! Onlarla birlikteydim...."

Styxx bir topun içine kıvrıldı ve sanki tüm dünyası paramparça olmuş gibi ağladı. "Beth, beni bir daha terk etme... lütfen... lütfen bana geri dön... artık sensiz yaşayamam."

Urian herkesten daha iyi bildiği o derin acıyı görünce boğuldu. Kendisini hayata döndürdüğü için Ash'ten uzun süre nefret etmişti. Şimdi bile, Phoebe olmadan yaşadığı her gün, öfkeyle hor gördüğü bir gündü.

Neden onu yalnız bırakmadım?

Styxx'in ailesiyle birlikte komada olduğunu bilseydi, onu sonsuza dek orada bırakırdı.

Ne halt ettim ben? Ne kadar bencil olabilirim?

Yeni bulduğu arkadaşı için kalbi parçalanan Urian, Styxx'in başının yanında diz çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "Özür dilerim, Styxx. Bilmiyorduk."

Savitar yanlarına geldi ve elini Styxx'in omzuna koyarak onu tekrar bayılttı. "Ne yazık ki, o şekilde kalmayacak."

"Onu yatağına geri koymama yardım et."

Savitar yardım etmek yerine, Styxx'i sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve yatak odasına taşıdı. Savitar'ın şu anki davranışlarında garip bir şeyler vardı. Ama Urian onu düşünceleri hakkında bir tahminde bulunacak kadar iyi tanııyordu.

"Rahatsız edici, değil mi?" Urian yatak odasına girdiğinde Savitar ona sordu.

"Ne?"

"Ash'i ne kadar kayırıyor."

Urian omuz silkti. "Onlar tek yumurta ikizleri. Benim de öyle olan iki erkek kardeşim vardı. Ama görünüşleri ortak olsa da

bazı eğilimleri olsa da genellikle çok farklı insanlardır."

Savitar bakışlarını odada gezdirdi, sonra Styxx'in üst rafta düzgünce katlanmış iki çift kot pantolonunun bulunduğu dolabı açtı. Bir süveter, bir ceket, iki uzun kollu düğmeli önlük ve üç kısa kollu gömlek. Bir çift ayakkabı. Savitar kaşlarını çatarak dairenin altı odasını da aramaya devam etti.

Merak eden Urian onu takip etti. "Ne arıyorsun?"

"Burası hakkındaki izleniminiz nedir?"

Urian aklına gelen ilk kelimeyle cevap verdi. "Spartalı."

Savitar başını salladı. "Şımarık bir prensin mutlu olacağı türden bir yer değil, değil mi?" Urian'a bir banka cüzdanı uzattı. "Acheron ona bolca para verdi. Bulaşıkların azlığından da anlayabileceğin gibi, çok fazla eğlenmiyor, hatta hiç eğlenmiyor. Savurganlık yaptığı tek şey bilgisayar gibi görünüyor."

"Sadece onun için sipariş ettiğim için. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve benden tavsiye istedi." Hatta buraya gelip onun için kurmuştu.

Savitar Styxx'in telefonunu aldı, baktı ve sonra Urian'a uzattı. "Sahip olduğu tek numara seninki ve aradığı tek numara da bu."

Ve çok sık değil, o zaman bile çok uzun sürmüyordu. En uzun sohbetleri bilgisayar hakkındaydı ve o da muhtemelen en fazla yirmi dakika sürmüştü.

Urian iç çekti. "Birlikte takıldığı başka insanlar olduğunu umuyordum."

"Sana yalnız kalmakla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Pek konuşmaz. Çoğunlukla anlayamadığı modern şeyler hakkında sorular sorar. Ya da aşına olmadığı gelenekler ve deyimler hakkında."

Savitar kaşlarını çatı. "Ash'ten ya da kız kardeşlerinden hiç bahsetti mi?"

"Sadece ben konuyu açarsam ve o da hemen başka bir konuya saptırırsa. Buna rağmen bu gece, ya da

Ash'le birbirlerine girdiklerinde genellikle sessiz ve çekingendir. Mütevazi. Ama hınzır bir mizah anlayışı var."

"Nasıl yani?"

Urian kısa sohbetlerinin anısına gülümsedi. "En sevdiklerimden biri... bir konuda iğneleyici bir yorum yaptı ve sonra aptallığa o kadar alerjisi olduğunu söyleyerek özür diledi ki, bu da onun iğnelemeye başlamasına neden oldu. Başka bir seferinde, takipçi değil lider olduğu yorumunu yapmıştı. Gürültülü hırıltıların olduğu karanlık bir yer olmadığı sürece, o zaman siktir et, araştırmak için beni memnuniyetle takip ederdi."

Savitar güldü.

Urian şöyle devam etti: "Ekşi krema, ayran ve mavi peynirin neden son kullanma tarihleri olduğunu da bilmek istiyordu. Boks ringlerinin neden her zaman kare olduğunu. Binaların neden yanarken yandığını." Gülmek için durakladı. "Ve benim iki favorim, neden artık doktorlarımız var da hekimlerimiz yok diye sordu."

Savitar yüzünü buruşturdu. "İkisi de aynı."

"Ben de öyle dedim ama sonra bana barbarlık olarak adlandırılan günlerde tıp pratiği yapan doktorlarımız olmadığını, bunun yerine sizi iyileştiren ya da öldüren hekimlerimiz olduğunu söyledi, tıpkı şimdiki gibi. Bana modern insanın kendi alanında bu kadar az bilgisi olan birine nasıl güvenebileceğini sordu, öyle ki bu kişi size hala öğrenme sürecinde olduğunu söylüyordu."

Savitar homurdandı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Evet, birkaç ay önce bir marketteydi ve neden limon suyunun yapay aromalı olduğunu, ancak bulaşık deterjanının gerçek limon içerdiğini öğrenmek istedi. Ve modern insanların hindilerle ne alıp veremediği vardı? Pastırma, biftek ve hamburger kılığında hindi bulabiliyordu ama sade hindi bulamıyordu. Söylemeye gerek yok, ben de bunların hiçbirini düşünmedim. Muhtemelen markete gittiğim tek zaman insanlar için alışveriş yaptığım içindir."

Savitar bu son yorumları görmezden geldi. "Uyum sağlamak onun için zor olmalı."

"Şikayet etmiyor. Sadece modern zihniyetleri anlamaya çalışıyor, örneğin bir kadına kapı açarsa nasıl şovenist bir domuz, açmazsa nasıl duyarsız bir domuz olabileceği gibi."

"Bunu çözdüğü gün, ona bir kitap yazmasını söyleyin ve hepimiz zengin olalım."

"Çoktan yaptı bile. Kız içeri girene kadar geride duruyor, sonra da bir başkası gelmeden kaçıyor."

Savitar güldü, sonra ayıldı. "Bana dürüstçe söyle, Urian. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum ve bunun nedeni çocukken onu askeri bir kahraman olarak idolleştirmiş olmam değil. O zamanlar benim için sert bir ihtiyardı. Tıpkı senin gibi."

Savitar kaşlarını çattı, sonra gülümseyerek başını salladı.

"Beni bilirsin, Chthonian; başkalarıyla iyi oynamam, ve aslında herkesten her zaman nefret ediyorum ama onunla sohbet etmek için karşıdan karşıya geçebilirim.... Hatta geçtim."

"Bunu sizden duymak, aklıma gelen en büyük destek."

Urian omuz silkti. "Sadece karşılıklı nefretlerini anlamıyorum. Yani, kardeşinden hoşlanmamanı anlıyorum. Etrafımda beş dakikadan fazla durmaya tahammül edemediğim kendi payıma düşenden fazlası vardı. Ama onlardan gerçekten nefret etmedim. Sadece farklıydık. Zaman zaman bir tanesini yere sermiş olsam da, hiçbir zaman gerçekten öldürmeye çalışmadım."

Savitar etrafındaki seyrek, mütevazı mobilyalara baktı. "Acheron'un ondan neden nefret ettiğini anlıyorum ve bunda haklı da. İnanın bana. Apollymi bana aralarındaki husumetten bahsetti ve yalan söylemediğini biliyorum. Sadece bana anlatılan hikâyeleri bu dairede yaşayan adamlarla bağdaştırmakta zorlanıyorum. Elbette on bir bin yıl insanı değiştirebilir.... bilmiyorum." Savitar içini çekti. "Ona göz kulak ol ve tekrar komaya girerse bana haber ver."

Ve böylece gitmiş oldu.

Urian da gitmeye başladı ama Styxx'in ne kadar perişan olduğunu düşününce, uyandığında yalnız kalmasını istemedi.

Bu, bu kadar yalnız birinin ihtiyacı olan son şeydi.

Ayrıca, gidecek başka bir yeri ya da onu bekleyen başka biri de yoktu.

Yalnızlığı anladığı kadar, sinirlerini yıpratın bir kardeşe vurmak istemeyi de anlıyordu. Ve daha önce iki kez hayatını toparlamaya çalışırken yalnız bırakıldığı için bunu Styxx'e yapamazdı. Bu yüzden kendini meşgul edecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı.

Bakışları sehpanın üzerindeki eskiz defterine kaydı. İçinde ne olduğunu merak ederek ona doğru yürüdü ve çevirerek açtı.

İçinde bulduğu şey karşısında çenesi düştü. Kitabın büyük bir kısmı, Styxx'in bahsettiği Bethany olması gereken, kesinlikle büyüleyici bir kadının çizimleriyle doluydu. Kahretsin, takıntılı olmasına şaşmamalı. Kadın muhteşemdi.

Bazı resimleri o kadar gerçektir ki, sanki sayfadan çıkıp ona dokunabilirmiş gibi görünüyordu. Ama gerçekten akıldan çıkmayanlar Styxx ve onun çizimleriydi. Gülümsemelerini ve kahkahalarını mükemmel bir şekilde yakalamıştı, ama en çok da ona sarılırken kendi yüz hatlarındaki ıstırabı ve sevgiyi yakalamıştı.

Bethany'nin oğluyla ve çocuğun tek başına çekilmiş fotoğrafları da vardı. Styxx'in hiç tanımadığı bir çocuk. Bu Urian'ın yüreğini burktı. Çünkü bunlar sadece anıların resimleri değildi.

Bunlar Styxx'in sahip olmak istediği anılardı. Tanrıların ondan çaldığı kırık bir sözün özlemleriydi.

Birinin hayallerini çalmaktan daha acımasız bir şey olamazdı. Bir geleceği almak. Ve bunu bilmeliydi. Kendi hayatının her günü bununla boğuşuyordu.

Yarını dünü olmuştu. Artık dört gözle bekleyeceği bir şey kalmamıştı. Ve işte o an

Ölmek istediğinizi biliyordunuz ve her güne yataktan kalkmak için bir neden arayan bir nefes ve bir fısıltıyla başladınız, çünkü gerçekten mi? Ne faydası vardı ki?

Hayat ezbere dönüştü.

O ve Styxx kardeş gibiydiler.

Tek fark, Styxx'in Urian'ın asla tahmin edemeyeceği bir şekilde yetenekli olmasıydı.

Arkadaşı hakkında en anlamlı bulduğu şey ise Bethany'nin çizimlerinden birkaçının onu baştan çıkarıcı bir şekilde Yunan elbiseleri içinde göstermesine rağmen hiçbirinin çıplak olmamasıydı. Styxx bunu kimsenin görmesini istememiş olsa da, karısının onurunu kutsal tutmuş ve ona saygı duymuştu. Bu, o kadını ne kadar çok sevdiği hakkında her şeyi anlatıyordu.

Urian bir sonraki sayfada hoplit Korint miğferi giymiş yeni yürümeye başlayan bir çocuğun resmini bulduğunda durdu. Çok komik ve sevimliydi. Yanında Styxx Yunanca "Galen" adını yazmıştı.... Ayrıca yetişkin bir Galen, Tig adında bir kadın, bir at ve bir köpek ve memleketi Didymos'tan birkaç sahne vardı.

Sayfalar uzayıp gidiyordu. Acheron'un modern Gotik kıyafetleri ve uzun siyah saçlarıyla çekilmiş çok sayıda fotoğrafının yanı sıra, aralarına düşen bir şimşekle birlikte çekilmiş fotoğrafları da vardı.

Urian bir sonraki sayfayı çevirdiğinde, bir daha görmeyi hiç düşünmediği bir yüze bakarken kalbi durdu.

Bu onu o kadar şaşırttı ki oturmak zorunda kaldı.

Styxx onu Phoebe ile birlikte çizmişti. Piç kurusu onu hiç görmemiş olmasına rağmen, Urian'ın tasvirlerinden yola çıkarak onun mükemmel benzerliğini kaleme almıştı. Bunu yapabilmesi kesinlikle ürkütücüydü ve Styxx bunu sadece kelimelerden yola çıkarak yapabiliyorsa, Bethany'nin çizimlerinin ne kadar gerçekçi olması gerektiğini ona gösterdi.

İnanılmaz.

Ve o anda, Urian'ın içinden geçen acı felç ediciydi. Styxx'i bu kitabı resim üstüne resimle doldurmaya iten aynı ıstırap ve delilikle birleştirdi

Karısını ve özlediği oğlunu. Styxx'in ondan geriye tutunacak hiçbir şeyi kalmadığına göre, bunu o yaratmış olmalıydı. Ve bu Styxx'in ruhuna bakmak gibiydi.

Bununla başa çıkamayan Urian, eskiz defterini bulduğu yere geri koydu. Dürüst olmak gerekirse, bu kitapta onu en çok rahatsız eden şey ...

Kendi geleceğini gördü. Phoebe öleli sadece birkaç yıl olmuştu ve bu acı hâlâ içinde kızgın bir fırın gibi yanıyordu. Styxx içirse on bir bin yıl geçmişti ve hâlâ o zamanki kadar acı çekiyordu.

Bu Urian için iyiye işaret değildi. Çünkü diğer gerçeği biliyordu.

Xyn'i hâlâ özlüyordu. Tıpkı ortadan kaybolduğu gün olduğu gibi bugün de.

Bu acı hiç bitmedi ve o da bunu biliyordu.

Belki de Styxx'e bu kadar ilgi duymasının nedeni buydu. Benzer trajedilerle birbirlerine bağlanmışlardı ve antik Yunanistan'da sanal çağdaşlar olarak doğmuşlardı. Pek sayılmaz. Styxx babasıyla aynı yaştaydı ama yeterince yakındı.

Urian eskiz defterine tekrar baktı ve yüzünü buruşturdu. Demek dört gözle beklemem gereken şey buymuş. Acı bir delilik.

Harika.

20 Ocak 2009

Gece yarısından hemen sonra, Styxx ter içinde uyandı. Urian onun için ağlamak istedi. O kadar üşümüştü ki dişleri takırdıyordu. Kederli arkadaşını hissederek, Styxx'in omzuna bir battaniye daha çekti, sonra görüş alanına girdi. "Nasılsın?"

Yüz ifadesi kırıldığını açıkça gösteriyordu.

Cevap vermeyince, Urian bakışları aynı hizaya gelene kadar yatağın yanına çömeldi.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Hâlâ uyandığımda Phoebe'yi yanımda bulmayı bekliyorum." Xyn de gerçekten kötü günlerde. "Cep telefonunu bile devre dışı bırakmadım. Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim o saatlerde onu arayabilmek ve sesini duyabilmek için saklıyorum. Dünya devam ederken, en hayati parçasını kaybettiğinden habersiz, onlarsız yaşamak zorunda bırakılmamız hiç adil değil."

Onu boğan ve adaletsizlikten çılgın atmak istemesine neden olan acıyı gidermeye çalışmak için acı bir kahkaha attı. "Bu yüzden senin kılıcı kışınla buradayım. Tory ve Ash'i görmek istemiyorum. Senin gibi ondan nefret ettiğim için değil, bana artık sahip olmadığım şeyleri hatırlattıkları için. Onlara mutluluklarını çok görmesem de, bu yalnızlığımı daha da derinleştiriyor."

Styxx sonunda gözlerini kırptırdı. "Neden benimle konuşuyorsun, Urian?"

"Bilmiyorum. Katatonik ya da komada olmadığın zamanlarda eğlencelisin. Ya da cinayete meyilli bir öfke içinde. Neden benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü düşüncelerini duyamıyorum."

Urian onun söylemesini beklediği son şey karşısında kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

Styxx iç çekti. "Bu benim doğduğumdan beri yapabildiğim bir şey. Küçük bir avuç istisna dışında, ki onlardan biri de sensin,

Birinin aklından geçen her düşünceyi duyuyorum."

Yani bu yeteneğini Spawn ile paylaştı. Vay canına, bu kıskanacağı bir şey değildi. "Bu berbat olmalı."

"Gerçekten de öyle. Beni savaş alanında bu kadar ölümcül yapan şey buydu. Düşmanlarımla ne yapacağını biliyordum ve onların önünü kesebiliyordum."

"Evet, tamam, bu hiç de fena olmazdı." Urian onu güldürmek istemişti ama bu Styxx'in ruh halini daha da kararttı, o yüzden konuyu değıştirdi. "Bir şeyler yiyebilir misin?"

"Bilmiyorum."

Urian ona bir şişe su uzattı. "Bunu yudumlamalısın. Açlıktan ya da susuzluktan ölmeyeceğini biliyorum ama yine de ikisini de hissediyorsun. Sen duş alırken ben de gidip buzdolabını karıştırayım." Ayağa kalktı ve Styxx'in biraz yalnız kalabilmesi için odadan çıktı.

Yine de sert bir şey yapabileceğinden biraz endişeliydi. En iyisini umarak, ikisine de sandviç yapmak için mutfağa gitti. Styxx'in gerçekten sevdiğini bildiği birkaç şeyden biriydi bu.

Bu ve spagetti, ama ne yazık ki Urian yemek pişiremiyordu. Bu beceriler için Danger'a ihtiyacı vardı.

Styxx tek kelime etmeden sandviçini almak için tezgâhın yanına geldi.

Urian lokmasını yuttu ve Styxx'in afiyetle yemesini izlerken çenesini sildi. "Biliyor musun, yemeklerin tadı bana hâlâ tuhaf geliyor. On bir bin yıl boyunca kanla yaşadıktan sonra yemek yemeye alışmak zor."

Styxx ona kaşlarını çatı. "Dişlerini törpülememiş olmana şaşırdım."

"Bunu gerçekten düşünmemiştim. Ama kendimi onlarsız hiç görmedim. Artık değıştirmek için çok yaşıyım. Isırmamı bozabilir ve zaten çiğneme konusunda yeterince sorun yaşıyorum. Muhtemelen çiğnemenin bir beceri olduğunun farkında değilsiniz. Ve dilimi ilk kez ısırduğımda... iyi ki orada değildin."

Esprî anlayışı buraya kadarmış. O da düz düşmüştü.

Styxx gülümsemeye bile tenezzül etmeden jambonlu sandviçini yemek üzere oturdu. "Daimon'a gitmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Urian cevaplamaktan nefret ettiği bu çok kişisel soru karşısında durakladı. Çünkü gerçek... halkın tüketimi için değildi. İsteyeceği son şey, Phoebe'nin ailesini avlamak üzere yola çıkmalarına neden olan o günü yeniden yaşamaktı.

Böyle yakalanmakla aptallık ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Styxx'i bir arkadaş olarak ne kadar sevse de, bu kadar yaygın bir aptallık hikâyesini paylaşmak istemiyordu. En azından bu gece. Bunun yerine, doğru sayılabilecek kısmi bir gerçeği kabul etti. "Çoğunlukla öfke." Bu doğrudu... "En iyi arkadaşım benden birkaç yaş büyüktü ve lanetle savaşmayı reddetti. Ben de onun yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yaşlanıp ihtiyarlamasını, çürüyüp toza dönüşene kadar bütün gün acı içinde çığlık atmasını izledim."

Darius'un gerçekten öldüğünü görmemiş olsa da, bunu yapan pek çok kişiye tanık olmuştu, yani bu tamamen saçmalık değildi. "Tek düşünebildiğim onun hiç kimseye zarar vermemiş olduğuydu. Yumruk yumruğa bir kavgaya bile karışmamıştı ve tüm bunlar ben yürümeye başlamadan önce olan bir şey yüzünden kendi büyükbabam yüzünden oldu. Bu beni çok kızdırdı. Ama Phoebe'yi kaybettikten sonra, Apollo'nun neden bu kadar üzgün olduğunu ve bizi lanetlediğini anlayabiliyorum. Oğlumu ve sevgili metresimi öldürselerdi ben de aynı şeyi, hatta daha fazlasını yapardım."

Styxx acı dolu bir iç çekti. "Ryssa'yı sevmiyordu."

Urian kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"O bir mülktü. Başka bir şey değildi. Çoğu zaman onun sızlanmasından ve şikayet etmesinden yakınırdı... ki bunu her zaman yapardı, her şey hakkında."

"Ash öyle demiyor."

"Onun ve benim tamamen farklı iki kız kardeşimiz vardı. Onu şımartırdı ve benden nefret ederdi."

"Neden?"

Styxx lokmasını yuttu. "Ne diyebilirim ki? Ben bir pisliğim. Acheron'a gelince, onun için üzülüyordu. Aklında,

Babamızın tahtını ve sevgisini kardeşimden çaldığıma ikna olmuştu."

"Bu yüzden mi sana hırsız diyor?"

Styxx omuz silkti. "Bilmiyorum. İronik bir şekilde, tahtı bile istemedim. Sadece benden nefret etmeyen bir ailem olsun istedim."

Babasının karısını öldürdüğü ve boğazını kestiği gerçeği göz önüne alındığında bunu anlayabiliyordu.

Urian sandviçini bitirdi. "Sana memnuniyetle birkaç kardeş verirdim. O evde o kadar çok testosteron vardı ki, annem ve kız kardeşim bize nasıl dayandılar bilmiyorum. Ama çoğunlukla mutluyduk. Gerçi ağabeylerim Apollo bizi lanetledikten sonra babamın çok farklı bir adam olduğunu söylemişlerdi."

"Nasıl yani?"

Urian omuz silkti. "Daha mutlu ve çok daha rahattı." Tabağındaki turşuyu aldı. "Gerçekten nefret ettiğim tek şey güneş ışığı görmemektir." Acı acı güldü. "Çocukken babam bana çok kızardı. Gizlice dışarı çıkar, güneşin doğuşunu yakalamaya çalışırdım. Ve eğer alevler içinde kalmak istiyorsam, güvenli bir yere gitmezsem kıcımlı ateşe vererek süreci başlatmaya hazır olduğunu haykırmaya başlardı."

Styxx güldü. "Seni seviyordu."

"Evet, boğazımı kestiği güne kadar. Bunu hiç anlamadım. Darius öldükten sonra oğlunu ve kızını evlat edindim." Onlar Nephele ve Geras öldükten sonra dünyaya gelmişlerdi. "İda ve Mylinus öldüğünde, bu beni neredeyse öldürüyordu. Onlara böyle bir şey yapacak kadar kızdığımı hayal bile edemiyorum ve teknik olarak benim değillerdi." Tıpkı Neph ve Geras'a olduğu gibi. Yaşadığı sürece babasının motivasyonunu asla anlayamayacaktı. "Kendi oğlunun boğazını nasıl kesersin?"

"Bilmiyorum, Uri. Ben de hiç anlamadım. Ben daha çocukken, annem ona doğum günü hediyesi verdiğim için beni öldürmeye çalıştı. Beni bilmem kaç kez bıçakladı."

Urian'ın gözleri kuşkuyla irileşti. Şaka mı yapıyordu? "Annen mi?"

Başını salladı. "Ryssa da."

"Seni bıçakladı mı?" Urian onun söylediklerine bir anlam veremiyordu.

Styxx cevap vermeden önce sütünden bir yudum aldı. "Ryssa ölmeden bir gün önce içimi boşalttı."

Buna ağzı açık kaldı. Erkek ve kız kardeşleri bunu neredeyse her gün tehdit etmiş olsalar da, hiçbiri bunu gerçekten denememişti. Ve bunun haklı olabileceği birkaç zaman düşünabiliyordu. "Ne yaptın sen?"

"Büyükbaban yüzünden bana saldırdı."

"Apollo mu? Neden?"

Styxx alay etti. "Kıskançlığa inanır mısın? Aptalca bir şekilde onun dikkatini kendi üzerinden çekmek için onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşündü."

"Ew!" Daha iğrenç bir şey düşünemiyordu. Apollo bir erkek olduğu için değil. Ama iyi bir insan özelliğine uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şeyden çok yoksun olduğu için.

"İnan bana, sana daha fazla katılamazdım. Alınma ama her parçamla büyükbabandan nefret ediyorum. Onunla aynı odada bulunmak bile tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor."

"Merak etmeyin. Onu savunmayacağım. Ben şahsen onun aşağılık, üzgün, bencil bir orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum." Urian'ın telefonu çaldı. Yere baktı ve kimliği kontrol ederek arayanın Davyn olduğunu gördü.

"Affedersiniz, buna bakmam gerek."

Dışarıya, terasa çıktı. "Hey-" "Cratus hakkında ne biliyorsun?"

"Video oyunu karakteri mi?" "Ciddi misin? Seni tokatlamak zorunda bırakma beni."

Urian homurdandı. "Güzel. Warcraft Tanrısı. Pis Titan piçi. Neden?"

"Eğer yapabilirsiniz, geri dönmek isteyebilirsiniz. Ortada bir durum var."

Davyn'in ona bunu söylemesinden ne kadar da nefret ediyordu. "Tamam. Teşekkürler." Demek babası aklını kaçırmış ve yine mutlak kötülüğü serbest bırakmıştı. Oh ne güzel!

Tiksintiyle içeri girdiğinde Styxx'i temizlik yaparken buldu.
"Benim çıkmam lazım. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette."

"Unutma, kardeşinin düğünü bu öğleden sonra." "Öyle mi?"

"Evet. Bu yüzden seni almaya geldim."

Styxx de en az Urian kadar düğüne katılacağı için heyecanlı görünüyordu. İkisi de Acheron'un Tory'ye sahip olmasından mutlu olsa da, kaybettiklerini düşününce ikisi de düğünü dört gözle beklemiyordu.

"Hey, içeri gireceğiz. İş bitirelim. Sarhoş olur ve çıkarız." Styxx homurdandı. "Saldırı planını sevdim."

Ona göz kırptı. "Stratejiyi ustamdan öğrendim." Stygian Omada'ya olan saygısını göstermek için kolunu kaldırdı.

Tahmin ettiği gibi, Styxx yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Bu çok ürkütücü."

"Ama iyi anlamda."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öyle davranacağız." Bu sözlerle rağmen Urian sözlerin altındaki alaycı notayı duydu. Styxx'in bir parçası bundan etkilenmişti.

Dövmeyi ona gösterdiğine sevinen Urian elini uzattı. Styxx elini tuttuğunda, ellerini göğüslerinin arasına koyarak onu kardeşçe kucakladı.

Urian başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Urian, Styxx'e uzun boyunlu bir bira uzatırken içini çekti ve resepsiyon salonunun arka tarafında takıldılar. "Kahretsin, Tory'nin ailesinde kaç kişi var?"

"Bilmiyorum." Styxx smokininin yakasını kaşdı. "Yemin ederim daha az nüfusa sahip ülkelerde bulundum."

Başını salladı.

Alexion onlara doğru yürüdü. "Siz ikiniz solungaçlarınızın etrafında biraz yeşil görünmüyor musunuz? İyi misiniz? Yoksa kusmuğunuzu tutmak için bir kova getireyim mi?"

Urian kesinlikle safradan boğuluyordu. "Bu yerde çok fazla Avcı var."

"Çoğunlukla eski."

"Daimon olduğun zaman da aynı şey geçerli." Alexion ona "Eski Daimon," diye hatırlattı.

Urian alay etti. "Aynı fark."

Styxx, Tory akrabalarının sırasına girip her biriyle sohbet ederken yüzünü buruşturdu. "Hepsini nasıl bir arada tutabiliyor?"

"Bu onun süper gücü." Kat gülerek arkasından yaklaştı. "Etkileyici, değil mi? Tory çocukken onunla ve kuzeni Geary ile bir teknede bir yaz geçirmiştım. O bir tabanca."

Urian tüm bunlar karşısında şaşkına dönmüştü. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" "Neyi? Ash'in babam olduğunu mu? Ya da Tory'nin benim üvey anne?"

"Evet, o."

Katra güldü. "İkinizin daha fazla alkole ihtiyacı var." "Kat? Mia aç."

Kat'in kocası Sin, bebek kızlarını emzirmesi için ona uzatırken Urian sessizleşti. Sin muhtemelen burada Artemis'ten Styxx, Acheron ya da Urian'dan daha fazla nefret eden tek kişiydi.

Ve sadece Kat'in yüzyıllar önce Urian'ın omzunda suçluluk duygusuyla ağlarken güçlerini çaldığı tanrı olduğu için.

Hayatın bu şekilde gelişmesi garip. Bunu yapmamış olsaydı, yüzyıllar sonra Sin ile bir araya gelmeyecek ve o güzel kıza sahip olamayacaktı...

Urian, Acheron'un Tory'nin büyükbabasını çocukken kurtarmış ve yetim kaldıktan sonra onu bir gemiyle Amerika'ya getirmiş olmasıyla benzer ürkütücü bir karşılaşma yaşayan Ash ve Tory'ye baktı. Ash Theo'yu New York'a getirmemiş olsaydı, Tory'nin babası doğmamış olacaktı ve Theo da ona Tory'nin doğumuna yol açan Atlantis hikâyelerini ve onu Ash'e götüren arayışını anlatmayacaktı.

Yaptıklarıyla kurtulacaksınız. Savitar'ın Acheron için kehaneti.

Styxx ona kaşlarını çattı. "Yüzünde tuhaf bir ifade var Urian. Aklından ne geçiyor?"

Silkindi. "İroni." Gülümseyerek Sin'e sırtıttı. "Bugünlerde Yaya'yla aranız nasıl?"

Sin güldü. "Artemis ona böyle seslenmemden nefret ediyor, bu yüzden bunu... sık sık yapıyorum."

Styxx'in kahkahası o kadar şeytaniydi ki Urian'ın tüylerini diken diken etti ve Sin'in özür dilemesine neden oldu.

"İyi misin?"

"Neden hala buradayız?"

Urian tuhaf grubun etrafına bakarken omuz silkti. Simi kız kardeşiyle birlikte tatlılara doğru ilerliyordu. Peltier ayıları, bir grup wereleopard ile dans eden Tory'nin teyzeleri için polka çalan Howlers'a eşlik ediyordu. Dev Peltier yeğeniyle birlikte ayaklarının üzerinde dans etti. Tabitha ve Valerius Magnus, Kyrian ve Amanda Hunter ve çocuklarıyla birlikte bir köşedeydi.

Kattalakis likantropları bir köşede toplanmışlardı... ama o da Styxx ile aynı şeyi hissediyordu.

Yersiz. Zamanın ve senkronun dışında.

Günün sonunda, buradan ayrılırlarsa kimse fark etmezdi. Görevlerini yapmışlardı. Görünüşlerini ortaya koydular. Doğru hediyeleri aldılar.

Evet.

Styxx, Acheron'la aynı kanı paylaşıyor olabilirdi ama gerçek bir aile değillerdi. Urian da hiçbirisi için bir şey ifade etmiyordu. Acheron için bir midye ve Simi için bir bebek bakıcısı sayılmazdı.

Urian birasını bir kenara koydu. "Sen hazırsan ben de hazırım." "Kardeşim, tören biter bitmez hazırdım."

Urian homurdanarak başını eğdi ve onları Styxx'in dairesine geri götürdü.

Styxx uzun bir iç geçirdi ve hemen smokinini çıkarmaya başladı. "Tanrılara şükürler olsun."

O da bu söze benziyordu. Urian kravatını çıkarıp yakasını açtı, sonra da güçlerini kullanıp siyah bir tişört ve kot pantolon giymeye karar verdi.

Styxx homurdandı. "Bu güçlerini kısıkanıyorum." "Evet, kullanışlı olabilirler."

Odayı garip bir sessizlik kapladı. "Pekâlâ," dedi Urian sonunda sessizliği bozmak için. "Sanırım geri döneceğim, tabii eğer

Bir şey mi?"

Styxx başını salladı. "Her şey yolunda."

Urian yine de gitmedi. Onu rahatsız eden tek soruyu sormak için durakladı. "Buradayken biriyle çıkmayı denedin mi?"

Styxx hafif bir kahkaha attı. "Mükemmelliğe sahiptim. Başka bir şey yerleşmek olurdu."

"Evet, ama yalnızlık..."

"Zor. Ama başka seçeneğiniz kalmayana kadar ne kadar güçlü olabileceğinizi asla bilemezsiniz." Styxx onun omzuna vurdu. "Bu benim yolum, Uri. Sen ben değilsin. Eğer yalnızsan, git güzel bir kadın bul. Sevilmeyi hak ediyorsun."

"Ya sen haklıysan?" "Ya yanılıyorsam?" Urian güldü.

Styxx çenesini kapıya doğru salladı. "Devam et, Urian. Mutluluğunu bul. Ya da en azından iyi bir içki."

"Pekâlâ. Yakında konuşuruz."

Styxx başını ona doğru eğdi. "Kendine iyi bak."

Ama Urian ayrılırken, Styxx'i bir daha göremeyeceğine dair çok ama çok kötü bir his vardı içinde.

Bu tamamen aptallıktı. New Orleans'taki Sığınak'a ulaştığında ve bu tür faaliyetler için ayrılmış olan üçüncü kata ışınlandığında kendini neredeyse buna ikna etmişti. Kulübün sahibi Ayı Avcısı bir aile olduğu için, "özel" müşterilerine hizmet vermek söz konusu olduğunda pek çok önlem alıyorlardı.

Dünyanın dört bir yanında bulunan tüm limanlar arasında hiçbirisi Sığınak kadar ünlü ya da efsanevi değildi. Peltier ayları bunu görmüştü. Adalet ve misafirperverlik konusundaki ünü onu diğerlerinden ayırıyordu.

Urian buraya geldi çünkü babasının mutlu aileleri arasında bir casus olduğunu biliyordu.

Sadece kim olduğunu bilmiyordu. Ne yazık ki Davyn de bilmiyordu. İkisi de öğrenmeye çalışıyordu ve bu onları atlatmaya devam eden bir parça önemsiz şeydi.

Bu gece personel sayısı az olacağından, Urian kimi araması gerektiğini daha iyi anlayabileceğini dűşündű. Bu yüzden "iniş pistindeki" nöbetçiye başıyla selam vererek merdivenlere yöneldi, böylece en alt kata kadar yürüyebilecek ve bar ve ızgaradaki hiçbir insanı ürkütmeyecekti.

Burada bu kadar az sayıda Varlık-Avcısı'yla birlikte olmak tuhaftı. Çoğu hâlâ Ash'in düğünündeydi. Urian, burada çalışan birkaç insandan biri olan Tony'nin barmenlik yaptığı bara yöneldi ve bir bira daha sipariş etti.

Boynunun dibinde bir Daimon'un yakında olduğunu haber veren o eşsiz hissi duyduğunda almıştı.

Urian barı gözden geçirmek için döndű ...

Orada kimse yoktu. İşte bu garipti. Tedirgin bir şekilde her iki kata doğru yürüdü. Çünkü hâlâ o hissi yaşıyordu. Bu çok açıktı.

Burada bir Daimon vardı.

Onları bulamadı.

Ve bu daha önce hiç olmamıştı. Ne haltlar dönüyordu?

24 Ocak 2009

Urian Styxx'i tekrar aramayı denedi ve yine telesekretere düştü. Styxx'in başka bir komaya girmiş olabileceğinden korkan Urian, kendini Styxx'in dairesine ışınladı.

Ortaya çıktığı anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Daireyle ilgili her şey garip geliyordu. Ama etrafına bakındığında, yerinde olmayan hiçbir şey görmedi.

"Styxx?"

Kimse cevap vermedi.

Hızlıca daireyi aradı ve boş olduğunu gördü. Bu kez Styxx'in yatak odasına girdiğinde, Styxx'in Phoebe'yle birlikte çizdikleri eskiz defterinin sayfasını çıkarıp katlanmış bir notla birlikte masasının üzerine bıraktığını gördü. Notu açıp okuduğunda korku içini kemirdi.

Urian,

Burada olmadığımı fark edecek tek kişi sensin. Merak etme, özellikle aptalca bir şey yapmıyorum. Sadece artık anlamadığım bir dünyada yaşamak istemiyorum.

Yerimi bulduğumda ve işlevimi yerine getirmek için ihtiyacım olan huzuru bulduğumda, irtibatta olacağım. O zamana kadar, kendine iyi bak kardeşim. Ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

S

Dişlerini gıcırdatan Urian, Styxx'i bulup şu anda hissettiği acı yüzünden ağzını burnunu kırmak istiyordu ve bunu neden hissettiğini bilmiyordu. Neden umursasın ki? Styxx'i çok az tanıyordu.

Akraba ruhlar olmalılar. Styxx, Phoebe'yi gerçekten anlayan tek kişiydi. Neredeyse

Altı yıl boyunca herkes onun hayatına devam etme ve sevecek yeni birini bulma konusundaki isteksizliği karşısında sabrını yitirmişti.

Ama bu o kadar kolay değildi. Başka biriyle paylaşmanın çok zor olduğu bir geçmişiniz varken değil. Sizi kanayan ve savunmasız bırakan bir geçmiş. Birine açılmak zordu çünkü bunu yaptığınız anda daha kötü incinme riskiyle karşı karşıya olduğunuzu ve sırlarınızı anlatmaları halinde aşağılanacağınızı biliyordunuz ve hayatınız boyunca başkaları tarafından incitilmişken ...

Bir ruhta ancak bu kadar cesaret olabilirdi. Ve Urian hayatını riske atmaya fazlasıyla istekli olsa da, kalbini bir daha asla riske atmayacaktı. Bu saçmalıkla işi bitmişti.

Seks bile duygusal olarak bağlanma olasılığına değmezdi. Bir kez daha Xanthia tarzı psikodrama ya da daha kötüsü Xyn veya Phoebe'nin kalp kırıklığı yaşama riskini almaktansa işleri kendi eline almayı tercih ederdi.

Onun yaşında, buna değmezdi.

Bu düzeyde bir yanmanın sonu yoktu.

Sonunda güvenme cesaretini bulmak ve kalbini bir başkasının ellerine bırakmaya cesaret etmek ve sonra onu kaybetmek en büyük acımasızlıktı. Ve bu asla üstesinden gelebileceğiniz bir şey değildi. Asla.

Altı yıl sadece bir göz kırpmasıydı. Ve görünüşe göre on bir bin de öyleydi. Onun da çok iyi bildiği gibi. Çünkü Xyn'i düşünmediği bir gün bile geçmemişti.

Şu anda gözlerini kapatsa, ellerinde hâlâ onun saçlarının kızılığını görebilirdi. Dudaklarının tenini gıdıkladığını hissedebilirdi. Başboş bir esintide onun kokusunu duyabilirdi. O da en az Phoebe kadar ruhunun derinliklerine işlemişti.

Onu değişmiş halde bırakmışlardı. Onu işaretlenmiş halde bırakmışlardı. Ve sonunda, onu terk edilmiş bırakmışlardı.

Kayıp.

Bunu tekrar yaşayamazdı. Ölmeyi tercih ederdi.

Urian boğazını temizledi. "İyi şanslar kardeşim. Umarım gece boyunca uyumanın ve tekrar nefes almanın bir yolunu bulduğunda, sırrını benimle paylaşırsın."

Çünkü şu anda hâlâ uyuyamıyordu. Bazı günler ve geceler
zar zor çalışıyordu.

4 Temmuz 2009

Urian, Xirena ve Simi'nin tartışmasını izlerken başını eğdi. "Şeytanlar? Tam olarak ne yapıyorsunuz?" Çünkü odaya girdiği andaki bakış açısından, bir bebeğe hangi barbekü aromasının en iyi gideceğine karar vermeye çalışıyorlarmış gibi geliyordu.

İkisi, Ash'in dev bir oturma odasına dönüştürdüğü Katateros'un taht odasında, ellerinde küçük bir kız çocuğu için dört kutu Burberry pike ile tartışıyorlardı ve tartışmalarında yumruklaşmak üzereydiler.

Simi tüylü mor fasulye torbası sandalyesinden kalktı. Kısa siyah fırırlı bir etek ve crop top giymiş, dudaklarını büzmüştü. "Akri-Uri, Simi'nin salak kız kardeşine söyle, cevizli tatlı sos pembe bebekle daha güzel oluyor! Çünkü daha lezzetli ve tatlı!"

Xirena gerçekten de bir alev patlaması çıkardı. "Hayır, Xiamara! Bebeğin sindirimi için daha fazla baharat almalısın. Buna ihtiyacın var!"

Evet, hayır, birinin bebeğini yemeyi planlıyorlarmış gibi geldi.

Urian ne yapacağını şaşırmış bir halde bir ileri bir geri baktı, bu durumla nasıl başa çıkacağından emin değildi çünkü ikisinin de menüsünde olmak istemiyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Simi kalçasını kaldırarak ona baktı. "Wells?"

"Uh ... hangi bebeği yiyeceksin?"

Simi dondu kaldı, sonra son derece mutlu oldu. "Yapabilir miyiz?" "Hayır!" Bunu düzeltmek için acele etti, eğer orada olmasalardı

bu gariplikle gidiyorlardı. "Bir bebeği yemeyi planlamıyorsun değil mi?"

Simi başını salladı. "Ama Simi yapabilirse, yapar. Yapabilir mi?"

"Hayır," diye tekrarladı. "Ne yapıyorsun?"

"Şimdi Simi bebek yiyemediği için üzgün çünkü çok hassaslar." Suratını astı.

Xirena içini çekti. "Biliyorum, hanım evladı. Çok üzücü." Çarşafı katlarken başını iki yana salladı. "Kibar korsan adam ve karısının bebekleri oldu. Biz de bunu onlar için gönderiyorduk."

"Ah." Urian bunu unutmuştu. "Rafael Santiago ve Celena."

Simi heyecanla başını salladı. "Bebek Ephani!" Şişeleri havaya kaldırdı. "Sizce Ephani Bebek hangi aromayı sever?"

Urian kahkahasını bastırdı. "Neden ikisi birden değil? Bırakalım bebek karar versin?"

Nefesi kesildi. "İyi fikir!" Şişeleri kutuya bıraktı, sonra da ona sarılmak için öne doğru koştu.

Ama ona o kadar sert vurdu ki, daha çok bir çalım gibiydi. Urian gülümsedi, özellikle de kanatları çırpınıp tüyleri uçuştığında. Charonte'lerle ilgili en tuhaf şey buydu. Mutlu olduklarında kanatları tüylenirdi. Birini kızdırdığınızda, kanatları etli ve deri gibi oluyor, uçlarında çivili uçlar bulunuyordu.

Simi geri çekilerek ona kaşlarını çattı. "Neden bu kadar üzgünsün, akri- Uri?"

"Ben iyiyim, Simi."

Elini onun başının üzerine koydu. "Hayır, değilsin. Çok fazla kalp yaran var." Dudakları titredi. "Simi üzgünüm. Tüünün tek örneği olmak eğlenceli değil. İnan bana, Simi bilir."

Öyleydi. Bu şekilde konuşmasının nedeni, Apollymi'nin onu daha küçük bir çocukken Ash ile yaşamaya göndermiş olmasıydı. İnsan dünyasında başka Charonte olmadığı için, ona onlar hakkında hiçbir şey öğretecek kimse olmadan büyümüşü. Ancak binlerce yıl sonra, kız kardeşi ve erkek kardeşi kaçmayı başardıktan sonra, nihayet yanında başka bir Charonte olmuştu.

"Ben senin kadar sevimli ve değerli değilim, Simikee."

O kadar geniş gülümsedi ki dişleri göründü. "Mavi gözlerin var. Çok güzeller, tıpkı senin gibi." Onun elini tutarak kız kardeşine doğru döndü. "Akri-Uri'yi onursal Charonte yapmalıyız, ne dersin Xixi?"

Yüzünü buruşturan Xirena, ona bakarken bakışlarını daralttı. "Boynuzlarla sevimli görünebilir."

Kafasına boynuz takacakları düşüncesi Urian'ın gözlerini açtı. Onları kafatasına sapladıklarını düşünmek dehşet vericiydi. Charonte'lerin böyle şeyler yaptığı biliniyordu.

Neyse ki Xirena, klipslerle tutturulmuş bir çift doldurulmuş kırmızı boynuzla ayağa kalktı. Boyunu uzatarak birini Simi'ye verdi ve her biri kafasına bir boynuz taktı.

Ona bakmak için geri çekildiler, sonra birbirlerine beşlik çaktılar. "Charonte!" dediler hep bir ağızdan.

Simi sert bir şekilde başını salladı. "Sen artık mükemmel, güzel bir Charonte'sin!" Sırıttı. "Aynaya bakabiliyor musun yoksa bunun için hâlâ çok mu Daimon'sun?"

Güldü. "Artık aynalara bakabiliyorum." Ash'in düzelttiği şeylerden biri de buydu ve ne zaman yansımasını görse onu hâlâ korkutuyordu.

"Güzel!" Simi güçlerini kullanarak kristal kaplı bir Hello Kitty el aynası yarattı ve boynuzları görebilmesi için ona doğru tuttu.

Urian bu saçmalığa sıırıttı. "Mükemmel."

"Charonte!" Beşlik çakması için elini havaya kaldırdı.

"Charonte!" dedi ve nazikçe avucuna dokundu.

onun.

Alexion içeri girmek için o anı seçti ve kahkahayı patlattı. "Sormalı mıyım?"

Urian ona ters ters baktı. "Eğer yaşamak istiyorsan, hayır."

Simi homurdandı. "Akri-Uri artık bir Charonte. Onu evlat edindik. O artık bizim bebeğimiz, eğer bebeğimizi ağlatırsanız, biz de sizi ağlatırız."

Urian'ın sıırıışı doğrudan bok yemeye dönüştü. "Bu çok hoşuma gitti." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Alexion'a meydan okudu. "Artık Charonte annelerim var. Devam et, bana hakaret et."

Alexion, şu anda çok tetikte olan iki iblis arasında ileri geri bakarken homurdandı. "Flört ettiğim tek Tehlike karımdır. Onu da şimdi bulacağım. Ama evlat edinmen konusunda sana bir tavsiyem var Uri... Bebeklerini habanero sosuyla şişeden besliyorlar ve geçirme konusunda sana iyi şanslar." Sonra ortadan kayboldu.

"Hey! Bu bir şaka mı?" diye arkasından bağırdı. Cevap yok.

Urian'ın içinden kötü, hastalıklı bir his geçti. İblislere doğru döndü. Her ikisi de şimdi ayaktaydı ve bir amaçla yaklaşıyorlardı.

Lanet olsun.

Ekim 2010

"Bir sorunumuz var."

Acheron, New Orleans'ta Tory ile paylaştığı evin mutfağında dururken Urian tam önünde cisimleşince, "Pantolonumu çekmeden bir dakika önce gelseydin daha büyük bir tane yerdin," dedi sertçe. Urian habersizce ortaya çıktığında dondurma topluyordu. "Bir ahırda mı büyüdün?"

Arka kapı yüksek sesle çalındı.

Acheron Urian'ın alaycılığına gözlerini devirdi, oysa Urian'ın sesi ona "canın cehenneme" demek için çıkardığı belliydi. Ash'in yüzündeki ifade, "Şanslısın ki az önce karımla harika bir seks yaptım ve beni öyle mutlu bir yere soktu ki senin pisliğin bile bunu bozamaz" diyordu. Aksi takdirde Urian duvarda alev alev yanan bir leke olacağından emindi. "Ne var ne yok?"

"Dev uyuşturucu kullanmıyor." Dev Peltier, normalde caddeye açılan ön kapılarında nöbet tutan Sığınak'tan bir ayıdır. Görünüşe göre ayı, Daimon'ları gündüz vakti turistlerle dolaşırken gördüğünü iddia etmişti. Herkes Daimonların bunu yapamayacağını bildiğinden... doğal varsayım ayının uyuşturucu kullandığı yönündeydi.

Acheron kaşığı lavaboya koymadan önce kaşığın arkasını yaladı. "Hiç öyle olduğunu düşünmemiştim.... Ketamin belki ama asla kokain değil. Neden, öyle mi?"

Urian Ash'in dondurma kutusunu dondurucuya geri koymasını izledi. "Az önce eski dostlarımdan biriyle sohbetten çıktım." Karanlık Taraf'ta başka arkadaşı olmadığı için aslında sadece Davyn'i kastediyordu. "Bana Daimonların gallu iblis ruhlarını bedenlerine alabildiklerini ve Stryker'ın ordusunu onların kanıyla dönüştürdüğünü söyledi."

Tıpkı Davyn ona babasının neyin peşinde olduğunu söylediğinde Urian'ın yaptığı gibi, Acheron da bu sözler karşısında dondu kaldı. Sümer gallu güçleri çok yoğundu. Kötülükte son nokta olan bu güçlerden birinin bir Daimon'un bedenine girmesi, İncil'deki boyutlarda bir kâbustu.

Dahası, gallu ısırıkları kurbanlarını akılsız birer asalağa dönüştürüyordu. Steroid almış bir zombi gibi. Biri binlerce yapabilir.

Bir Daimon artık kendi türünden daha fazlasını üretebilecekti.

Çok daha fazlası.

Büyük Acheron bir tanesini terlemeden alt edebilirken, normal bir Kara-Avcı ...

İyi şanslar. "Stryker ne planlıyor?"

Urian ona alaycı bir bakış attı. "Her zaman istediği şey. Büyükbabamı öldürmek ve Helios'un ulaşamayacağı bir yerde kalarak insanlara boyun eğdirmek."

Ash onun "ah" ifadesine karşılık verdi. "Golü ben istemedim Urian. Bunu biliyordum. İhtiyacım olan şey oyun planı. Neden halkını dönüştürüyor?" Ash'in telefonu çaldı. Kimliği görene kadar görmezden gelmeye başladı.

Acheron iç çekerek tezgahın üzerindeki eriyen dondurma kasesine baktı. Yeniden dondurdu, sonra da parlattı.

Kızgın bir ifadeyle telefonunu çevirip açtı.

"Nick Daimonlarla birlikte çalışıyor." Urian diğer uçtaki sesi tanımlayamadı ama bu sözleri açıkça duydu.

"Senden haber almak da güzel Spartalı. Neden böyle düşündüğünü bana söylemek ister misin?"

"Çünkü o küçük pislik Sam'i Sığınak'tan kaçırmaya çalıştı. Tüm ihtişamıyla oradaydı ve onu düşmanlarımıza sunuyordu."

Urian bunu anlamaya çalıştı. Nick, babası Adarian'ın ölümünden sonra şimdiki Malachai'ydi. Tory'yi kurtardıktan ve Nick Satara'yı öldürdükten sonra

Stryker'ın Nick'in yaşam gücünü bir şekilde kendi yaşam gücüne bağladığını keşfetti.

Ash telefonu kapattı ve Urian'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Charonte kulübüne git ve Dev ile Sam. Ona ne gelirse gelsin, kim ya da ne olduğu umurumda değil, sen onu koru."

Harika. Başka bir Kara Avcıyı korumak. Tam da görevlendirilmek istediği şey. Özellikle de bir zamanlar halkının büyük bir kısmını ortadan kaldıran bir Amazon olan ve onları lanetleyip terk eden tanrılarla akraba olan Samia'yı. "Pekâlâ. Neler oluyor?"

"Sadece yap."

Bu ton her zaman Urian'ın üzerinde uçtu ve Acheron bunu kullandığında onu yumruklamak istemesine neden oldu. Ayrıca Sam'i Daimonlara yem etmek istemesine de neden oluyordu.

Ama Gallu'lar bambaşka bir konuydu. İnsanoğlu için olduğu kadar Daimonlar için de büyük bir tehdit oluşturunlardı.

Babası şimdi ne düşünüyordu?

24 Ekim 2010

Urian'ın, Stryker'ın planı hakkında daha fazla bilgi toplayabilmek için Davyn'le Sığınak'ta buluşması gerekiyordu. O ve Davyn her zaman Apollimyalılardan herhangi birinin onları birlikte görme ihtimalinin olmadığı noktaları seçmeye çalışmışlardı. Stryker Urian'ın hâlâ eski dostuyla konuştuğunu öğrenirse Davyn'i derhal öldürürdü.

Ve bu çabuk olmayacaktı. İsteddiği son şey Davyn'in başına bir zarar gelmesine neden olmaktı. Kendi boğazını kesmeyi tercih ederdi.

İçgüdüsel olarak, Phoebe'nin öldüğü gece Stryker'ın ona yaptığı saldırının bıraktığı yarayı ovuşturdu. O gecenin acı hatırası yüzeyden hiç uzaklaşmıyordu ve kalbine kanla kazınmıştı.

Hayatı boyunca babasına tapmış, onu memnun etmek için her türlü gaddarlığı yapmıştı.

Peki ne için?

Yani o piç Urian'ın karısını öldürüp sonra da onu ilk kızdırdığında boğazını kesebilir miydi? Bir gün intikamımı alacağım.

Eğer bu yaptığı son şey olsaydı, Stryker'ı ondan aldıkları için öldürecekti.

"Hadi Davyn, benim için iyi bir şeyler getir." Urian beklerken bir bira sipariş etmek için bara gitti.

Colt Theodorakopolis - burada yaşayan ve çalışan aylardan biri - bunu ona uzattı.

Urian tek kelime etmeden oyun alanında dolaşmaya başladı. Saatini kontrol etti. Davyn geç kalmıştı. Onun için alışılmadık bir durumdu.

Korku karnını sıktı. Stryker öğrenmiş miydi? Bu düşünce bile kanını dondurmuştu.

Birdenbire tanıdık bir karıncalanma omurgasından aşağı indi ve boynu boyunca dans ederek onu bir

Daimon binada.

Urian arkadaşını aramak için yarı kalabalık barı taradı.

Uzak köşede beyaz-sarı saçların parladığını gördü ve ona doğru yöneldi.

Görüş alanına girene kadar onun Davyn olmadığını fark etmedi. Bu bir kadındı ve kadın ona doğru döndüğünde sanki biri onu yumruklamış gibi hissetti.

Hayır, olamazdı...

Bu mümkün

değildi. "Tannis?"

Kadın, adı ve yüzü onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Ama bu isim onun için her şey demekti.

Küçük kız kardeşinin öldüğü güne geri götürülürken zaman dondu. Küçük olduğu için değil, onlarla kıyaslandığında çok küçük ve kırılgan olduğu için. Ne pahasına olursa olsun korunması gereken biriydi.

Onun ve kardeşlerinin aksine, yaşamak için bir insanın canını alamayacak kadar nazik ve kibardı.

Ve böylece yirmi yedinci doğum gününde solup toz haline geldi. Çürümesinin acısı boğazını kanatana kadar çığlık atmasına neden olmuştu. Ve hala huzuru yoktu. Merhamet görmemişti. Hayal edilebilecek en acı verici ölümdü.

Ona kendi büyükbabasının laneti tarafından verilmiş bir isim. Yıllar sonra kalıntılarını toplayıp gömdükten sonra, adını bir daha asla yüksek sesle söylemediler.

Ama Urian hatırlıyordu. Koruduğu ve desteklediği o küçük kadını nasıl unutabilirdi ki? Korumak için öldürdüğü kadını?

Ama bu Tannis değildi.

O öldü. Onun çürüyüp toza dönüştüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Yine de bu kadın, hareketleri dışında onun fiziksel olarak tam bir kopyasıydı. Tannis tereddütlü ve zarifken, bu kadın emin ve kararlıydı. Akışkandı. Öldürmeye hazır bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Kendi kız kardeşinde olmayan bir özgüvene sahipti.

O daha iyi düşünemedi, aralarındaki mesafeyi kapattı.

Medea üzerine bir gölge düştüğünde döndü. Bunun muhbiri olmasını beklerken, babasının yüzüne baktığında şaşkına döndü.

Ama bu adam farklıydı. Babasının kısa boyalı siyah saçları yerine, onunki uzun ve bembeyazdı, at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

Yine de yüz hatlarının benzerliğini inkâr etmek mümkün değildi.

Bu babasının görsel ikiziydi.

"Sen kimsin?" diye sordular aynı anda.

Adam hemen cevap vermeyince Medea tereddüt etti. Henüz tanışmadığı bir akrabası olduğu apaçık ortadayken neden çekingen davranıyordu? Belki de babasının bile bilmediği bir kuzen?

Merakına yenik düştü ve ilk o cevap verdi. "Ben Medea."

"Medea..." Adını duyunca kafası karışmış gibiydi.

"Ben Urian."

Urian.

Hakkında bir şeyler duyduğu ama tanışmayı hiç beklemediği gizemli üvey kardeşinin adını duyunca nefesi kesildi. O artık Acheron'un bir hizmetkârıydı. Babasına ihanet ettikten sonra hepsine düşman olmuştu.

"Pis hain!" diye tükürdü.

Kolundan tutup kendisine doğru çekerken bunu pek iyi karşılamadı. "Kimsin sen?"

Gerçeği söylediğinde adamın yüzündeki şoku görmek istiyordu. "Kız kardeşin."

Bu haber kafasına dank edince Urian gözlerini iki kez kırptırdı. Sadece bir kız kardeşi vardı. Başka bir kız kardeşi olup da bunu bilmemesine imkân yoktu. "Nasıl?"

"Stryker annemle evlendi, sonra da seninkiyle evlenmek için ondan boşandı. O sırada annem bana hamileymiş ve Stryker'ın bundan hiç haberi olmamış."

Çenesi gevşedi. Davyn neden ona bundan bahsetmemişti? Davyn ona Stryker'ın ilk karısının geri döndüğünü söylemişti ama

bir kız kardeş ...

Yaşayan, gerçek bir kız kardeş. Davyn bunu neden saklasın ki?

Sır mı?

Ah, kahretsin! Birden Acheron'un ona söylediklerini hatırladı.... Böyle bir şeyi unutmazdım. Asla! Ama unutmuştu. Evet, unuttum.

Ash'in etrafta dolaşıp anılarla oynadığı kavgadan sonra... Piç kurusu onu da silmiş olmalıydı. Ash bunu neden yapmış olabilirdi? Kasıtlı mıydı yoksa bir hata mıydı? Duygular ve beyinle ilgili böyle şeyler söz konusu olduğunda Ash güçlerini her zaman çok iyi kontrol edemezdi, bu yüzden onunla konuşana kadar ona şüpheyile yaklaşıacaktı.

Ama bunu bilerek yaptıysa... Kıçına tekmeyi basabilirdi.

Ve bu düşünceyle birlikte gerçekten kötü bir his geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gezmek."

Daha iyisini biliyordu, özellikle de babasının soyundan gelen biriyle. "Stryker için casusluk yapıyorsun."

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Benimle bu tonda konuşma, küçük çocuk. Sen de ona hizmet ettin ve daha birçok yüzyıl boyunca."

Bu düşünce onu hasta etti. "Ve ben bu kör aptallığın bedelini en ağır şekilde ödedim. Güven bana."

Adamın vücudunu taradı. "Bilmiyorum. Bana oldukça sağlıklı ve mutlu görünüyorsun."

Bu bakışlar kesinlikle aldatıcı! "Evet, doğru. Sana bir şey söyleyeyim küçük kız, ben onun favorisiydim. Her şeyden önce onun gururu ve neşesiydin. Binlerce yıl boyunca onun yanında hizmet ettim, benden istediği her şeyi yaptım. Her şeyi. Sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, onun izni olmadan evlenmeye cüret ettiğim için boğazımı kesti. Kelimenin tam anlamıyla."

"Düşmanıyla evlendiğin için boğazını kesti."

Evet, doğru. Bunun kiminle evlendiğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey babasının egosuyla ilgiliydi. Stryker

birinin otoritesini sorgulamasına dayanamazdı. Kendi oğlunun bile.

"Hayatında bir gün bile kimseyi incitmemiş, nazik, kibar bir kadınla evlendim. O bir savaşçı değildi. Tek hatası bir canavara aşık olmak olan masum bir seyirciydi." Ve onu insan yaptı. Kendinden başka birine değer vermesini sağladı ve onunla bir an daha geçirebilmek için ruhunu satabilirdi. "Kendini bir dakika bile kandırma. Stryker sana sırtını dönecek, tıpkı bana döndüğü gibi."

"Bu konuda yanılıyorsun."

"Senin iyiliğin için, kardeşim, umarım öyleyimdir." Ama kötü olan şey, onun daha iyi biliyor olmasıydı. Babalarının da onun peşine düşmesi an meselesiydi.

Tanrı yardımcısı olsun o zaman.

Ve Gallu'nun serbest kalmasıyla... hepsi mahvolmak üzereydi.

16 Ocak 2011

"Bu... cidden berbat."

Styxx, devasa kahverengi köpeğiyle birlikte çadırlarından çıkıp Tanrı'nın unuttuğu bir çölün ortasında Urian'ı selamlarken güldü. "Bakış açına göre değişir, küçük kardeşim."

Kollarını iki yana açan Urian, Styxx'in küçük siyah çadırını ve onları her yönden göz alabildiğine çevreleyen uçsuz bucaksız çölü incelerken bir daire çizdi. "Benimkinden... cehennemi bulmuşsun dostum, ama cehennemin bu kadar sıcak olduğundan şüpheliyim."

Hâlâ gülmekte olan Styxx aralarındaki mesafeyi kapattı. "Hava sıcak değil. Burası kış. Temmuz ya da Ağustos'ta tekrar gelin."

"Evet, hayır teşekkürler." Urian ona sarıldı, sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kahretsin, yerlileşmişsin. Mavi gözlerin olmasa sen olduğunu anlamazdım."

Styxx yüzündeki siyah peçeyi indirdi. "Daha iyi misin?"

"Pek sayılmaz. Beni daha çok korkutuyor." Başını iki yana salladı. "Geçen hafta beni arayıp son iki yıldır çölde yaşadığını söylediğinde Fas ya da başka bir şehri kastettiğini düşünmüştüm. Ama gerçekten de Hiçbir Yer'in ortasında, Sahra'da yaşıyorsun."

Styxx omuz silkti. "Burası bana mantıklı geliyor."

"Hoşuna gidebilir ama kötü çocukluk anılarını geri getiriyor. Tuvalet kağıdından önceki hayat yaşamaya değmezdi."

"Yine bir bakış açısı meselesi."

Urian tiksintiyle ürperdi. Styxx kesinlikle bir tür orta yaş krizi yaşıyordu. "Bu arada iyi görünüyorsun. Sağlıklı."

"Teşekkürler." Styxx, Urian'ın içeri girebilmesi için kapağı açık tuttu; içinde yatağı ve gerekli malzemelerden oluşan heybesinden başka bir şey yoktu. "Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum."

Büyük kahverengi köpek içeri girdi ve Styxx'in yatağının üzerine kıvrılıp çiğ kemiğini çiğnemeye başladı. Urian kaşlarını kaldırdı. "Onun adı ne?"

"Skylos."

Zalimce görünen bu isim için Styxx'e kaşlarını çattı.

"Köpeğine ... Köpek adını mı verdin? Cidden mi?"

Styxx yine omuz silkti. "Aldırmıyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen Yunanca bilmediği içindir."

Styxx sırtarak bir şişe şarap ve elindeki iki fincanı çıkardı ve onlara içki doldurdu.

Urian köpeğin yanına oturdu ve bir yudum aldı. "Peki at ve deveye ne diyorsunuz? Alogo ve Kamila mı?"

Styxx gözlerini devirdi. "Hayır, onları satın aldığımda isimleri vardı. Jabar ve Wasima. Köpek bir gün peşimden gelmeye başladı."

Urian derin bir iç çekti. "Burada çıldırırdım. Yalnızlıkla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Barışmak zorunda olduğum şey buydu. Hayatım boyunca yalnız olmaktan nefret ettim. Soteria'yı özgürleştirdikten sonra bir seçim yapmam gerektiğini anladım. Ya modern dünyanın bir parçası olacaktım ya da olmayacaktım."

"Kötü bir seçim yaptın dostum."

"Hayır, bunu anlıyorum. Bu benim kendi isteğimle seçtiğim bir varoluş. Kimse beni isteğim dışında buraya hapsedmedi ya da bırakmadı. Beni hapseden katı duvarların olmamasını sevdiğimden bahsetmiyorum bile."

Urian bunu anlayabilirdi. Kalosis'te nefret ettiği şeylerden biri de klostrofobiydi. Her ne kadar geniş olsa da, sahip olunacak çok daha büyük bir dünya olduğunu biliyordu ve bu yüzden sık sık orada kendini hapsedilmiş hissediyordu. Kutulanmış.

Özellikle de gün ışığı yasağı varken. Ama bu çok fazla gün ışığıydı.

Styxx onun yanına oturdu. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Urian kaju konservesine uzandı. "Hep aynı, hep aynı. Birileri her zaman dünyayı ele geçirmeye ya da sona erdirmeye çalışıyor. Gerçekten de 2012 ve sonrasında uğraşmak için sabırsızlanıyorum."

Bizimle oynamaya gelen saçmalıklar." Styxx'i agal sargılı siyah kefiyesinin üstünden çöl botlarına kadar süzerken güldü. "Bir Bedevi gibi giyinmiş olman ne kadar doğal görüldüğün konusunda kafam gerçekten karışıyor. Pala ve hançer tüm bu cosplay, Assassin's Creed havanı daha da güçlendiriyor."

Styxx güldü. "Ayrıca sırtımda bir tabanca ve bir tüfek var." Başını eğerek yatağının yanında durduğu yere doğru eğdi. "Ama haydutlar saldırdığında kılıcın mermisi bitmez."

"Unutmaya meyilli olduğum bir şey daha var. Sen de bir insansın." "Bunu tartışacak çok kişi var."

Urian cevap vermedi, özellikle de eski Daimon statüsü nedeniyle ayaktakımından çekmek zorunda kaldığı bok göz önüne alındığında.

Bunun yerine yanında getirdiği sırt çantasını açtı ve koyu mavi bir kutuyu Styxx'e uzattı. "Sana hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şey aldım."

Styxx fincanını bir kenara bırakıp kutuyu aldı ve açtı. Dört yeni eskiz defteri ve bir kalem seti görünce dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim."

Arkadaşının her zaman daha fazlasını kullanabileceğini düşündü ve nerede ve nasıl yaşadığını bilseydi, çok daha fazlasını getirirdi. "Hey, senin gibi yetenekli biri asla onsuz olmamalı. Benim ve Phoebe'nin resmini çizmiştin.

... inanılmaz. Onu hiç görmediğiniz halde görünüşünü çok iyi yakalamışsınız ve bunu bana bıraktığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Onunla ilgili sahip olduğum tek resim kafamdakilerdi. Bu yüzden mi çizmeye başladın?"

Hediyelerini dikkatlice sakladı. "Aslında çocukken başladım. Ryssa beni görüp onun günlüklerini kopyaladığımı düşünene kadar yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi. O efsanevi öfke nöbetlerinden birini geçirdi ve sonra günlüğü açıp benim zayıf çizim denemelerimi görünce güldü, alay etti ve doğruca babama koşup çalışma zamanımı ve değerli parşömenimi aptallıkla harcadığımı söyledi. Babam bunu pek hoş karşılamadı. Çizimlerimi yaktırdı ve beni kırbaçlattı. Sonra da bana geri kazandırdı.

İyi bir parşömene harcadığım onca parayı bir aptallık uğruna heba ettim. O harika deneyimden sonra sanattan öylesine nefret ettim ki, figürlü çömleklere bakmak bile istemedim."

Urian, onların zamanında bu tür çömleklerin ne kadar popüler olduğunu düşününce ürperdi. "O zaman böyle çizmeyi nasıl öğrendin?"

"Kaybolan Ada. Kâğıt ya da kalemim yoktu ama bir sürü çubuğum, bir sürü ıslak kumum ve bir ton zamanım vardı. Çizebildiğimi mi sanıyorsunuz? Kumdan şehirlerimi görmelisiniz."

"Kumdan kaleler mi demek istiyorsun?"

"Hayır, herkes kumdan kale inşa edebilir. Ben orduları ve su kemerleri olan koca şehirler yapıyorum."

Urian daha da sert güldü. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama senin çarpık espri anlayışını özlemişim. Ve burada telefonun çekmesi beni hayrete düşürdü."

"Bilmiyorum. Bir hafta önce aradığımda bir kasabada malzeme alıyordum."

"Ah." Urian etrafına bakındı ve Styxx'in de herhangi bir güçten yoksun olduğunu fark etti. "Peki telefonu nasıl şarj ediyorsun?"

"Ben alışveriş yaparken bir mağaza görevlisine bir saatliğine prizi kullanması için rüşvet verin."

"Her şeyi düşünmüştünüz."

Styxx sırt çantasına eğilip bir rulo tuvalet kâğıdı çıkardı ve Urian'a fırlattı. "Denerim."

Gülerek başını salladı. "Dostum, bu çok berbat bir şey." Hüzünlünen Urian boğazını temizledi. "Bana Acheron'u sormadın."

Yüz ifadesi taşa döndü ve Urian'ı bu konuyu açtığı için pişman etti. "İyi olduğunu varsayıyorum. Dünyanın sonu gelmedi ve ben de ölmedim."

"Nisan'da bir bebek bekliyor."

Styxx homurdandı. "O zaman bu tıbbi bir haber olmalı ve eminim Soteria doğum yapmak zorunda kalmadığı için minnettardır."

"Ne...?" Urian'ın onun ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü ve sonra kendini aptal gibi hissetti. "Ah, gah. Evet. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ona alaycı bir şekilde başını salladı. "Ne olduğunu biliyorlar mı?" "Oğlum."

Evet, Styxx'in yüzünde Urian'ın kendi dilini kesmek istemesine neden olan bir başka kasvetli ifadeydi bu. Konuyu gerçekten değiştirmesi gerekiyordu. Belli ki bazı derin yaraları bıçaklıyor ve onları deşiyordu.

Styxx gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Onlar adına mutluyum. Oğlunun yakışıklı ve güçlü olacağına eminim."

Boğazını temizledi. "Davyn nasıl?"

Urian sonunda güvenli bir konuya girdiği için rahat bir nefes aldı. "Çılgınca. Nedense bu kişilik tipini kendime çekiyor gibiyim."

Styxx sırttı. "Aeì koloiòs parà koloiôî hizánei."

Urian, Styxx'in ne ima ettiğini anlamaya çalışırken eski Yunan deyişine kaşlarını çatı. "Bir karga her zaman bir karga ile birlikte midir?"

"Bir tüyün kuşları."

Urian güldü. "Hey şimdi, ben de bu söze benziyorum."

Styxx çadırın kapağındaki çatlaktan içeriyi gözetleyebilmek için arkasına yaslandı. Fincanını bir kenara koydu. "Burayı neden sevdiğimi gerçekten bilmek istiyorsan, beni takip et."

Kesinlikle merak ediyordu, çünkü hayal bile edemiyordu. Bunu değerli kılacak herhangi bir şey.

Skylos başını kaldırdı ama Styxx onu dışarıya çağırmadığı için tekrar uyumaya başladı.

Çadırdan çıkar çıkmaz Styxx gökyüzüne baktı ve çok daha serin olan gece havasından yararlanabilmek için çadırın kenarlarını açmaya başladı. "New York'ta böyle bir manzaraya sahip değilsin."

Urian canlı gece gökyüzünü görünce ağzı açık kaldı. Styxx haklıydı, çok uzun zamandır böyle bir şey görmemişti. "Ne kadar güzel ve parlak olduklarını unutmuşum."

"Evet. Çocukken balkonumda oturup saatlerce onları seyrederdim. Çoğu zaman, onları

Çadır. Burada kumların üzerinde uyuyorum, onları izliyorum. Yüzyıllar boyunca özlediğim şeylerden biri de buydu. Kaybolan Ada'da ya da Katateros'ta yoklar."

"Kalosis de öyle. Ve Katateros'un sadece bir ayı olduğu gerçeğini hiç düşünmedim. Alexion, Apollymi Astors'u öldürdüğünde yıldızların solduğunu söylemişti, sanırım adı neydi?"

"Asteros."

Urian onun cevabı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Herhangi birinin ismini hatırlamana şaşırdım."

Yine o yüz ifadesi, başka bir acımasız anıya rastladığını söylüyordu. Urian kendini tekmeledi. Buraya Styxx'in daha iyi hissetmesini sağlamak için gelmişti ama görünüşe göre istemeden de olsa bir pislik gibi davranıyordu.

"Aç mısın?" diye sordu Styxx. "Kurutulmuş akrep, fındık, incir, hurma ve elmam var."

"Ve sen de jumbo karidesle alay etmeye cüret ettin?" Urian yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Umarım akrep teklifi sadece benimle dalga geçmek içindir."

"Hayır, aslında oldukça iyi. Tadı tavuk gibi."

"Ar, ar, ar." Urian, Styxx ne zaman New York'ta işlerin tadının nasıl olduğunu sorsa gülüyormuş gibi yapıyordu. "Kanla yaşamayı tercih ederim... ya da ayakkabılarımla."

Styxx tsked. "Biraz kurutulmuş etim kalmış olabilir." "Bu konuda ikna edilebilirim."

Styxx sırtıarak içeri geri döndü. "Burada olman çok güzel, Urian. Kafamın dışında biriyle gerçek bir konuşma yapmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Artık nerede olduğunu bildiğime göre, ara sıra seni rahatsız edebilirim. Beni çekirge, karınca, akrep ya da tanrıların yememizi asla istemediği diğer iğrenç çok ayaklı şeylerle beslemediğiniz sürece."

"Bebek gibi davranmayı bırak. Etini ye yoksa puding yiyemezsin. Etini yemezsen nasıl puding yiyebilirsin ki?"

Urian güldü. "Pink Floyd'u bilmen beni şaşırttı."

Styxx önce Skylos'un yemeğini açıp küçük metal bir kâseye dökerken omuz silkti. "Modern müzik sizin dünyanızla ilgili özlediğim tek şey."

"Bir dahaki gelişimde sana telefonun için bir güneş pili şarj cihazı getireceğim. Sanki burada bol miktarda güneş ışığı yokmuş gibi."

"Bu bende var. Kesinlikle." Styxx durakladı, bakışları tüfeğinin yanındaki küçük sandığa kaydı. Yanına gidip açtı ve içinden yağlı bir bez çıkarıp Urian'a uzattı. "Sana hediyem, küçük kardeşim."

Urian kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim." Styxx'in siyah-bronz vambraklarını bulmak için bezi açtı. "Vay canına... bunlar kaç yıllık?"

"Eskiden onlar benimdi. Onları bana akıl hocam Galen verdi ve ben de her savaşta onları taktım."

Urian bunların ne kadar eski ve değerli olduğunu anlayınca çenesi düştü. Bunlar tarihin bir parçasıydı. Ve Styxx'in geçmişinin değerli bir parçası. Bunların bir evlada ya da müzeye gitmesi gerekiyordu, onun gibi birine değil. Başını iki yana salladı. "Bunları alamam."

Styxx onları kendisine doğru geri itti. "Artık onlara ihtiyacım yok. Onlar sadece paketleyip taşımam gereken ya da kaybetmekten endişe ettiğim başka bir şey."

Urian uzun, takdir dolu bir nefes verdi. "Bunlar inanılmaz. Bu kadar bozulmamış olduklarına inanamıyorum. Teşekkür ederim. Onları her zaman el üstünde tutacağım."

Minnettarlığı Styxx'i son derece rahatsız etti. "Antika koleksiyonu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve bunlardan daha yaşlısı yok." Akşam yemeklerini pişirebilmek için kamp ateşini yakmaya gitti.

Urian, Styxx'i izlerken vambrakları dikkatle kumaşlarına geri sardı ve sırt çantasına yerleştirdi. Kalbi, kendini dünyaya ait hissetmek için dünyanın en ücra köşesine gelmek zorunda kalacak kadar yabancı hisseden arkadaşı için kırılmıştı. Urian bu tür bir izolasyonla delireceğini söylerken şaka yapmıyordu. Bu gerçekten de yaşamak için ıssız ve zor bir yoldu.

Ama ne yazık ki, Styxx'in bildiği tek şey buydu. Bildiği tek şey.

Ne kadar üzücü olsa da, en azından Styxx ait olduğu bir yer bulmuştu. Urian hâlâ arıyordu. Styxx'in buradaki akıl sağlığına imreniyordu. Çünkü gerçek şu ki, o buna sahip değildi.

Çocukken bile. Hayatında hiçbir zaman Styxx'in görüldüğü gibi kendini tamamen evinde hissetmemişti. En yakın olduğu yer Phoebe'nin kollarıydı.

O olmadan...

Ben bir hiçim.

Etrafı kalabalıkla çevriliyken, sonsuza dek yalnızdı. Ve kıyamet yaklaşıyordu. Eğer akıllı olsaydı, bunu kabullenir ve acısının sonsuza dek sona ermesine izin verirdi. Savaşarak bir kahraman olarak ölmek daha iyiydi.

Evet. Bu mükemmel bir son olurdu. En azından o zaman, sonunda sevdiği kadınla birlikte olacaktı. Belki o zaman, sonunda ev denen o zor yere sahip olacaktı.

23 Haziran 2012

Acheron, kardeşi Katateros'tan ayrılmak istedikten sonra Styxx'e tahsis ettiği boş daireyi incelerken sinirle içini çekti.

Haftalardır o piçi yakalamaya çalışıyordu ama her "uğradığında" Styxx gitmişti. Daha iyi bilirse, Styxx'in taşındığını düşünecekti.

Ama banka cüzdanı, Styxx'in ehliyeti ve kredi kartlarıyla birlikte hâlâ mutfaktaki çekmecede duruyordu. Para ya da kimlik olmadan fazla uzağa gitmiş olamaz.

"Ryssa haklıydı. Sen her zaman sinir bozucusun."

Sonra tekrar, doğum günleriydi. Belki Styxx arkadaşlarıyla kutlama yapıyordu.

Ash bu düşünce karşısında durakladı. Styxx'in hiç arkadaşı var mıydı? Ne yazık ki hiçbir fikri yoktu. Tory'nin kazılar sırasında ortaya çıkardığı Ryssa'nın günlüklerinin ona gösterdiği gibi, kendi ikiz kardeşi hakkında bilmediği çok şey vardı. Ve okudukça, Styxx'le konuşmak için daha da çaresiz kalıyordu.

Gerçeği bulmak için.

Ash, Katateros'tayken Styxx'i köşeye sıkıştırmadığı için zihinsel olarak kendini kırbaçladı. Ama o zaman dinleyemeyecek kadar kızgındı. Styxx'in tarafını önemsemeyecek kadar incinmişti.

Şimdi...

Gözlerini kapatarak Styxx'in yerini saptamaya çalıştı. Yine de bundan elde ettiği tek şey migrendi. New York çok büyük bir şehirdi ve içinde çok fazla insan vardı. Onu başka bir ıssız adaya tıkmalıydım. En azından o zaman nerede olduğunu bilirdim.

Daha da tedirgin bir şekilde, eski Yunan kitaplarının sıralandığı kitap raflarına baktı...

Eski Yunanca yazılmış. Ash elini kaldırdı ve güçlerini kullanarak raftan bir tane çekti.

Odaya göz gezdirirken Styxx'in sadece Yunanca yazdığını fark etti. Ve herhangi bir Yunanca da değil. Proto Yunanca. Tüm Yunanca çeşitlerinin en eskisi. Tüm notları. Her şeyi. Bu Styxx'in ana diliydi.

Lanet olsun.

Styxx İngilizce okuyabiliyor mu? Bu, kardeşini modern dünyaya göndermeden önce düşünmediği bir şeydi. Styxx on bir bin yıldan fazla bir süredir hapsedilmiş olduğundan, Styxx'in herhangi bir modern dili nasıl okuyacağı hakkında hiçbir fikri olmaması büyük bir olasılıktı. Hem de hiç. Bu çek defterini, kartları ve kimliği açıklıyor. Styxx bunların ne olduğunu bile bilmiyor olabilirdi.

Sen lanet bir aptalsın!

Kitabı yerine koyan Ash, kendi kör aptallığı karşısında irkildi ve korktuğu kadar büyük bir piç olmadığını umdu. Okuma yazma bilmemenin ne kadar kötü bir şey olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Bir insan köle olarak okuma yazma bilmediği için bunu herkesten iyi biliyordu. İngiliz alfabesini en azından ilkel bir şekilde anlamadan modern dünyada yol bulmaya çalışmayı hayal bile edemezdi.

Ve bu düşünceyle birlikte, iradesi dışında, zihni geçmişe gitti - amcaları Estes'in onu Ryssa ve Styxx ile paylaştığı evden koparmasından önceki günlere.

Ryssa sabahlarının çoğunu annesini ziyaret ederek geçirirken, Ash odasında oturur ve Styxx'in öğretmenlerinin onu her türlü konuda acımasızca sorguya çekmesini dinlerdi. Didymos'un varisi olarak Styxx'in çok çalışması ve olabildiğince çok şeyi olabildiğince hızlı öğrenmesi gerekiyordu. Styxx her gün saatlerce mola ya da rahatlama olmaksızın tecrit edilmişti. Eğer mola istemeye cüret ederse, hocaları onu babasına şikayet edecekti, babası da bu tür hareketleri Styxx'in sorumluluktan kaçma çabası olarak değerlendirecekti. Kralın hafife almadığı bir şeydi bu. "Sen bir kral olacaksın evlat, sümüklü bir serseri değil!" Xerxes emirleri ve beklentileri konusunda acımasızdı.

Styxx'in migren hastası olmasına şaşmamalı.

Boş zamanı ciddi anlamda kısıtlıydı. Yine de Styxx elinden geldiğince babasına yardımcı olmaya çalışmıştı. Ve Ash zihninde, Styxx'in Ash'in eline küçük bir kutu verip yatağında yanına otururken ona gülümseyen bir çocuk olduğunu görebiliyordu.

"Nedir bu?" Ash ona sormuştu.

"Aç ve gör."

Bunun yerine, Styxx'in sarı saçlarını kötü bir şekilde morarmış gözünden geriye doğru taramak için uzanmıştı. Ve tek hasar bu değildi. Burnu ve ağzı hâlâ biraz kanla kaplıydı. "Ne oldu?"

Utanan Styxx gözlerini kaçırdı. "Babam doğum günü hediyesi olarak savaş eğitime başlamamın zamanının geldiğine karar verdi. Bugün ilk dersimi aldım ama korkarım bu konuda yeteneğim yok. Selinius benden daha beceriksiz birini görmediğini söyledi."

Acheron gözünün ona verdiği acıdan dolayı kendini çok kötü hissediyordu. Styxx her göz kırpışında irkildi ama bunun ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Babam ne dedi?"

Styxx iç çekti. "Onu utandırdığımı. Selinius'a merhamet etmemesini söyledi. Bir erkek olarak savaşmayı öğrenmem ve beni korumaları için başkalarına güvenmemem şart."

Oysa Styxx sadece beş yaşında bir çocuk, Selinius ise bir savaş kahramanıydı.

Styxx Ash'in elindeki kutuyu dürttü. "Aç şunu artık!"

Styxx ve ondan nefret eden başka bir öğretmen elindeki kaderi hakkında daha çok endişelenen Ash itaat etmişti. Küçük tahta askeri görür görmez nefesi kesildi. Enfes bir şeydi.

"Beğendin mi?"

Ash gülümsedi. "Bayıldım! Teşekkür ederim!" Hiç düşünmeden Styxx'i kucakladı ve savaş öğretmenin morarttığı tek yerinin yüzü olmadığını fark etti. "Özür dilerim."

Nefes alış veriş düzeni olan Styxx omuz silkti. "Sorun yok." Ash'in elindeki askeri parmakladı. "Umarım doğru şeyi almışımdır"

Bir. Satıcı, Ryssa size atı satın aldığında ona hayran kaldığınızı söyledi."

"İstedim ama Ryssa'nın ikisini birden alacak parası yoktu." Ash yataktan kalkarak askeri penceresindeki atın üzerine yerleştirdi. "Ryssa sana ne aldı?"

"Askerin kollarının hareket ettiğini biliyor muydun?" Styxx ona göstermek için pencerenin önünde ona katıldı.

Ash kardeşinin gülümsemesini bozan hüznü fark edince kaşlarını tekrar çatı. "Ryssa sana da bir at almadı mı?"

Styxx daha önce olduğu gibi sorusuna yanıt vermedi. "Doğru olanı aldığıma çok sevindim. Satıcının unutmış olabileceğinden ya da bana karşı dürüst davranmadığından endişe ediyordum."

"Styxx," dedi Ash sertçe, "doğum günün için ne aldın?"

Eli askerden uzaklaşınca derin bir iç çekti ve geri çekildi. "Bir hoplomachos."

Onu döven bir talim eğitmeni... "Bu kadar mı?"

Canlı mavi gözlerindeki tüm mutluluk kayboldu. "Babam ayrıca bana mahkeme oturumlarını izleme onurunu da verdi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Her sabah, halk için anlaşmazlıkları çözerken onunla birlikte oturmalıyım ki kral olarak benden ne isteneceğini görebileyim. Böylece babamın bilgeliğine tanık olabilir ve ondan bir şeyler öğrenebilirim."

Ash onun tarif ettiği sıkıcı dehşete bakakaldı. "Ama sabahları boş vaktin oluyor." Styxx'in sahip olduğu tek boş zaman buydu; geri kalanı öğretmenler, iş ve tapınak yükümlülükleriyle doluydu. O sabahlar, öğle yemeğinden sonra Styxx'in dersleri başlayana kadar Styxx'in onunla oynamak için gizlice kaçtığı zamanlardı.

"Babam artık oyun oynamak için çok yaşlı olduğumu söylüyor. O bir çocuk değil, bir kral yetiştiriyor ve krallar oyuncaklarla oynamaz. Kraliyet görevlerimi üstlenmeli ve her zaman bencil ve düşüncesiz olmayı bırakmalıyım."

Ash, Ryssa'nın aksine, Styxx'in kendi parasıyla satın aldığını ve bunun için çalışmak zorunda kaldığını bildiği askerine baktı. "Bencil ya da düşüncesiz değilsin."

Styxx yorum yapmadı. "Gitsem iyi olacak. En son Karpos Usta'ya geç kaldığımda babama söylemişti. Babam zaten yeterince kızgın, çünkü bugün oyuncak için çok yaşıyım. Onu daha fazla kızdırmak istemiyorum." Styxx başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Geçmişi unutmak için gözlerini kapatan Ash, zihinsel olarak bu anıları zihninin en karanlık köşelerine geri iterken yüzünü buruşturdu.

O ve Styxx gençken çok yakındılar.

Sonsuza dek ve daima kardeştiler. Estes ve diğerlerinin aralarına böyle bir nifak sokmuş olması onu hasta ediyordu.

Aralarına nifak soktuklarını. Sert sözler ve daha da sert eylemler.

İkisinin de.

Yüzyıllar boyunca Styxx'le ilgili tüm o mutlu anıları içinde saklamıştı. Bir kardeşi olduğunu kimsenin bilmesini engellemiş. Ve kendi hayatına devam ederken, Styxx'i mutlak yalnızlığa terk etti.

Artemis'in "şefkatli" ilgisine.

Suçluluk duygusu ve acı, kendi düşüncesiz vurdumduymazlığı yüzünden onu sertçe bıçakladı.

Bu gece Tory onun için büyük bir sürpriz parti planlamıştı. Tory ve diğerleri Sığınak'ı süsleyip hazırlıkları tamamlarken Urian'ın onu oğluyla meşgul etmesi gerekiyordu. Bu konuda hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu ama en iyi arkadaşı Pam sır saklamakta berbattı ve iki gün önce yanlışlıkla ona söylemişti.

Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ve Ash, Tory'yi Kalosis'ten kurtarmak için yaptıkları fedakârlık için her şeyi Styxx ve Urian'a borçluydu. Kardeşi Urian'ın Tory'nin hayatını kurtarmasına yardım etmek için devreye girmeseydi, Ash'in kucağına alabileceği değerli bir oğlu olmayacaktı.

Ya da onun tüm dünyası olan güzel bir kadın.

Hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen sade apartman dairesine şöyle bir baktı ve bir kez daha teşekkür edebilmek için Styxx'in burada olmasını diledi. Böylece ona mutlu bir hayat dileyebilirdi.

Küçüklüklerinden beri ilk kez doğum günü kutladılar ve ikiz kardeşler olarak birbirlerine bağlandılar.

Ama sonra ne oldu? On bir bin yıldır Styxx ile bir doğum günü geçirmemişti. Bir tane daha ne fark ederdi ki?

Yine de...

"Her neredeyse kardeşim, umarım etrafın dostlarıyla çevrilidir."

25 Haziran 2012

"Kardeşim hangi cehennemde?"

Urian yeğenlerine karşı oynadığı oyuna ara verdi ve Acheron'a boş boş bakmak için mikrofonun sesini kıstı. "Bu yersiz öfkeni kontrol altına almalısın dostum. Ben senin fahişen değilim, sen de benim pezevengim değilsin."

Acheron'un çenesinde bir tik başladı. "Özür dilerim." Ama ses tonu bu özürle çelişiyordu. "Styx'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Tabii ki biliyordu. Ancak cevap veremeyecek kadar kızgındı. Urian birasından bir yudum aldı. "Ben senin kardeşinin bekçisi miyim?"

"Tory'ye e-postasını vermişsin. Sanırım bu onu takip ettiğin anlamına geliyor."

Urian tekrar oyuna girdi ve Ash'in onu duvara fırlatmasına neden olacak bir şey söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ay üç kez evine gittim ve orada değildi. Anladığım kadarıyla uzunca bir süredir orada değil."

Güzel gözlem gücün var, Atlantis tanrısı. Sadece ne kadar sürdü? Kardeşinin taşındığını fark etmen üç buçuk yıl mı sürdü?

Sırf bu yüzden Ash'i yumruklamak istedi.

Aptallığın bu seviyesinden kaçınan Urian boğazını temizledi. "Belki de yüzünü bir süt kutusuna koymalıyız, bakalım yeri hakkında bilgisi olan var mı?" Kaşlarını çatı. "Hâlâ süt kutuları var mı? Şimdi düşündüm de, bir süredir hiç görmemiştim."

"Ben ciddiğim, Urian."

"Bunu duyabiliyorum," dedi, öfkesini patronu yerine çevrimiçi rakibinden çıkardı. "Yani, lanet olsun,

On bir bin yaşındaki kardeşim nasıl olur da üç buçuk yıl önce bana büyük bir iyilik yapıp benim ve karımın hayatını kurtardıktan sonra onu koyduğum yerde olmaz. Pislik herif. Düşüncesiz köpek! Belki de onu arka tarafa götürmeli ve seni bu kadar endişelendirdiği için ağzını burnunu kırmalıyız."

"Senin sorunun ne?"

Duvarı öpme zamanı ...

Urian içini çekti ve mikrofonu bir saniyeliğine açtı. "Hey, Tyr, Erik? Buna daha sonra devam edebilir miyiz küçük dostlar? Ash Amca'nın bana biraz ihtiyacı var."

"Bir sorun mu var?" Wulf sordu.

"Hayır, birazdan dönerim. Küçük adamların beni henüz öldürmesine izin vermeyin." Urian imzasını attı ve kulaklığını çıkardı.

Birasını alarak Acheron'la yüzleşti. "Senin için öleceğimi biliyorsun. Senin için her zaman hiç tereddüt etmeden kıcımlı tehlikeye atarım. Hatta bazen hayatımı kurtardığın için minnettar bile oluyorum. Ama sen mükemmel değilsin Ash. Hiçbirimiz değiliz ve söz konusu kardeşin olduğunda, sen lanet olası bir pisliksin."

Gözleri kararırken Acheron'un yanaklarını öfke kapladı. "Kardeşimi benim kadar tanı mıyorsun."

"Gerçekten mi?" Sesinde alaycılık vardı. "En son ne zaman oturup Styxx ile gerçek bir konuşma yaptın? Oh bekle..."

Urian kalçasını tokatlarken gülüyormuş gibi yaptı. "Bunu biliyorum." Ayıldı ve o mavi gözleri Ash'i küçümsemeyle deldi. "O zamanlar yedi yaşındaydın. Ne yani? Babamla aynı yaştasın... yani bu seni boktan ve bokun büyük büyükbabasından daha yaşlı yapar... sadece on bir bin beş yüz elli üç yıl önceydi, birkaç saat aşağı yukarı... Evet, haklısın, bu seni Styxx'le ilgili her konuda bir uzman yapar, çünkü en son geçen hafta onunla iki gece geçirdiğimde konuştum. Ama hey, neden bunu sorguladım ki? Aptal ben."

Ash'in yanakları daha da renklendi. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda beni yargılamaya cüret etme."

"Neden olmasın? Styxx'i her zaman hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda yargılıyorsun."

"Seni uyarıyorum Urian..."

Bu boş tehditle alay etti. "Ve ben intihara meyilliyim patron. Hayatı umursamayan bir adamda korku faktörü pek işe yaramaz. Ama... kardeşini tanıdığını mı söylüyorsun? İyi, uzman, o zaman bana onun hakkında basit, kolay bir soru cevapla."

Urian etki yaratmak için durakladı. "Karısının adı neydi? Hani şu olduğunu bile bilmediğin karısının? Ölmeden önce onunla beş yıl süren kararlı bir ilişkisi oldu, sen onunla aynı evde yaşadın ve onunla ilgili tüm uzmanlığını kazandın ... ve onu çok iyi tanıyorsun. Onun sevdiği tek kadın o. Onun adını bilmemek, beni tanıdığını iddia edip Phoebe'nin adını bilmemek gibi bir şey. Bu arada, sanki on bir bin beş yüz otuz altı yıl önce onun ve oğlunun adını koluna kazımamış gibi. Tanrılara yemin et, onun adını görmeden edemezsin. Yani onu tanırıyorsanız, adını da bilmek zorundasınız."

Ash'in gözleri canlı kırmızıya döndü. "Beni öldürmeye çalıştı," diye hırladı.

"Evet, biliyorum, çünkü onunla konuştum. Yaklaşık on yıl önce New Orleans'ta. Styxx, lanetlendiği ebedi cehennemden kaçmak için çaresizlikten sana saldırdığında, etrafın Karanlık-Avcılar tarafından sarılmıştı, tamamen uyanıktın ve tüm güçlerini kullanabilen bir Atlantis tanrısıydın. Birisi kalbine bir hançer sapladığında ve seni kendi kanından oluşan bir havuzda tek başına ölüme terk ettiğinde, yatakta mışıl mışıl uyuyan bir insan çocuğu olmakla aynı şey değil. Bunu ona yapan sendin, değil mi?"

"Kendi babasını öldürmeye çalışıyordu. Bunu sana söyledi mi?"

Ona karşı bir komplo planlıyor ve bunun için beni suçluyor."

"Öyle miydi? Çünkü bilirsin, insanlar asla yalan söylemezler.

bunun gibi. Asla." Ash kaskatı kesildi. "Evet, yalan söylerler Urian. Peki ben onun ne kadar yalancı olduğunu bildiğim halde neden Styxx'e inanıyorsun?"

Urian öfkesini kusarak birasını bir kenara bıraktı. "Nereden biliyorsun? Hâlâ onunla ilgili en kolay soruya cevap vermedin... Kardeşin hakkında başka bir şey bilmiyorsan, karısının adını bilmen gerekir."

Acheron gözlerini kaçırıldı.

Urian başını salladı. Konuştuğunda sesi alçak ve azarlayıcıydı. "Sahip olduğun onca güce rağmen cevap veremiyorsun. Bethany'ydi, bil diye söylüyorum. Oğullarına Galen adını vereceklerdi, çocukken kollarında ölen akıl hocasının adını. Karısının evlilik yüzüğünü alırken sizden başka biri ona suikast düzenlemeye çalıştığında Styxx'i kurtarmak için hayatını veren bir akıl hocası. Şimdi size tanıdığım adamdan bahsedeyim..."

Ash dişlerini sıktı. "Bunu duymak istemiyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, ondan nefret eden tek kişi ben değilim. İnsan hayatı boyunca kaç kişinin onun ölmesini istediği hakkında hiçbir fikrin yok." Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Styxx sana hiç arkadaşı olmadığını söyledi mi... çünkü kimse o kibirli piç kurusuna katlanamıyordu?"

Urian dehşete kapılmıştı. "Kibirli mi? Tanrım, Ash, sen körsün.

Onunla hiç ama hiç konuştun mu?" "Ben buradan gidiyorum," diye hırladı Ash.

Urian onu acımasız bakışlarıyla sıkıştırmak için öne çıktı. "Sen git, ben de söyleyeceklerimi dinlemen için Tory'ye seni tutturayım. Bilmen gereken şeyler."

"Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni... Çünkü bu gece yatağına uzandığında, karın sana sarıldığında ve sen mutlulukla gülümsediğinde, bir dakikanı ayırmanı ve sabah aynı yatakta uyanıp onun sıcaklığına uzandığında, bunun yok olduğunu hayal etmeni istiyorum. Sonsuza dek. Onun uzuvlarının sizinkilere dolandığı bir dakikayı daha asla yaşayamayacağınızı. Asla uyanamayacağınızı ve vücudunun size yaslandığını hissedemeyeceğinizi. Sonra Bas'ın odasına girdiğinizi ve orayı da boş bulduğunuzu hayal edin. Onun için yaptığın tüm planlar sonsuza dek yok oldu. Sonra bir dakikanızı ayırmanızı ve Styxx'in benimle Kalosis'e gelip, onu kucaklamasının nasıl bir sevgi ve nezaket gerektirdiğini hayal etmenizi istiyorum.

onları öldüren kadın. Senin için, Acheron. Ondan nefret eden kardeşin için."

Urian bu sözlerin aklına yerleşmesi için durakladı. "Senin kadar büyük bir adam olmadığımı kabul ediyorum Ash. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, dünyayı kurtarmak için babamın üzerine işlemem, kardeşimin Phoebe'yi her düşündüğümde çektiğim acıyı paylaşmasını engellemek için ona sarılmam... ki bu her kalp atışımda oluyor. Ben kindar bir orospu çocuğuyum. Çünkü Kalosis'e gitmeden birkaç dakika önce onu duvara fırlattığın o krizden sonra, benden aldığı şey için annenin bağırsaklarını deşerdim. Ve işte bilmediğin bir şey daha. Annen ona sarılmadan önce bir şeyler fısıldadı ve bu fısıltı çok soğuk ve acımasızdı."

Urian homurdanarak başını salladı. "Ve sonra, karını kurtarmak için oraya gittikten sonra. Sonsuzluğun geri kalanını cehennemde geçirmeni engellemek için babamdan senin için bir kılıç aldı. Oradaydım, Acheron. Onu gördüm. Yalan yok. Gerçeği. Evet, onu iyileştirdin ve sonra dönüp senin ve karının hayatını kurtaran adamı aklından tamamen çıkardın. Ona sırtını döndün. O gece onu eve götüren bendim ve bugüne kadar bir daha onu hiç sormadın."

Urian alaycı bir tavırla dudağını ısırды. "Bu arada, yarasını iyileştirirken içindeki zehri çıkarmayı unutmuşsun. İki ay boyunca komada yattı, ateş ve sayıklamayla yanıp tutuştu ve Savitar'ın gelip ona yardım etmesini sağlamak zorunda kaldım çünkü sana sorduğumda bana bunu ilgi çekmek için yaptığını söyledin. Seni kardeşim gibi sevsem de, Styxx'i de ailemden biri olarak görüyorum ve senin aksine, Styxx'in bu dünyada başka kimsesi yok. Zavallı piç benimle yalnız kaldı. Bu kabusu hayal edebiliyor musun?"

Kesik kesik bir nefes alan Urian, tiksintiyle dudağını büktü. "Savitar onu komadan çıkardıktan birkaç gün sonra, üç yıldan fazla bir süre önce o daireden ayrıldı. Senin ve Tory'nin hayatını kurtardı ve senin onu kurtarman üç buçuk yılını aldı.

gittiğini fark etti." Alaycı bir şekilde alkışladı. "İyi işti kardeşim. İyi iş çıkardın."

Ash, Styxx'e duyduğu nefrete tutunmak istedi. Buna ihtiyacı vardı. Ama şu anda...

"Ve her zaman neyi büyüleyici bulmuşumdur biliyor musun Ash?

Bana bir kez bile kardeşinle nasıl tanıştığımı sormadın." Ash utanç içinde gözlerini kaçırdı.

"Katateros'taydı, bilesin diye söylüyorum. Sahilde yürüyüşe çıkmıştım ve sizinkinin aşağısındaki tapınakta bir ses duydum. Onu içeride, karanlıkta tek başına, yiyecek kırıntılarıyla buldum ve ona getirebileceğim bir şey olup olmadığını sorduğumda, kibirli piç kardeşinin benden ne istediğini biliyor musun?"

Ash başını salladı.

"Tatlı su. Bay Bencil'in tek istediği buydu. İçmek için nehirdeki deniz suyunu tuzdan arındırmakta zorlanıyordu. Yemek yemeyi sevmediğini biliyorum ama bir dahaki sefere eve geldiğinde Tory'yi alıp adanın etrafında dolaşmanı ve orada bulduğu yenilebilir yiyecekleri göstermesini istiyorum çünkü çok fazla yiyecek yok."

"İçinizden birinin ona yemek götürdüğünü sanıyordum."

"Onun hakkında doğru olmayan pek çok varsayımda bulundun. Mesela bana onun on bir bin yıldır Elysian Fields'da olduğunu söyledin. Ama değildi. Artemis onu Kaybolan Ada'da tamamen yalnız bıraktı. Konuşacak kimsesi yoktu ve yine hiçbir malzemesi yoktu. Bir çekiç bile yok."

"Bana öyle söylemedi."

"Çünkü Artemis Teyze asla yalan söylemez. Asla. Hiçbir şey hakkında

... örneğin seninle on bir bin yıllık bir ilişki yaşamış ve bunun sonucunda benim yaşlarımda, birkaç yıl öncesine kadar sana hiç bahsetmediği bir kızı dünyaya gelmiş. Artemis mutlak gerçeğin pınarıdır, özellikle de senin söz konusu olduğun yerde. Styxx'i Katateros'a bıraktığınızda şikayet etmemesinin nedeni onun yüzyıllar boyunca gösterdiği nazik ve yardımsever ilgiydi. Orada hiçbir şey olmadan nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Ama asıl soru neden gittiği?"

"Sıkıldığını düşünmüştüm."

"İşte yine varsayımlarda bulunuyorsun." Urian bakışlarını Ash'in vücudunda Charonte kızının uyuduğu dövmeye indirdi. "Değerli küçük Simi iblisimiz ona sebepsiz yere saldırdı ve... şey, onu öldürdü. Ama belli ki ölü kalmamış. Şimdi siz ona bunun için de yalancı demeden önce, bana bu hikayeyi hiç anlatmadığını bilmenizi isterim. Asla anlatmadı. Akri'sine zarar vermeye çalışan kötü kopyanı parçaladığı için kız kardeşine böbürlenirken Simi'den duydum. Aslında Styxx senin aleyhinde tek kelime bile etmez. Asla."

"Sana onu bıçakladığımı söyledi."

"Evet, bir gece gerçekten harap ve sarhoşken ona vücudundaki bazı yara izlerini sordum. Çoğu ne kadar çok ve ne kadar kötü olursa olsun, göğsünün ortasında, tam kalbinin üzerinde yer alan büyük ve sivri yara izi öne çıkıyordu."

Ash onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ne yarası?"

"Sevgili tanrılar, Ash... kardeşine hiç bakmadın mı? Her tarafını sarmışlar. Yüzüne bile."

Hayır, Styxx'te hiç yara izi görmemişti. Ama Urian'ın da belirttiği gibi, ona hiç bakmamıştı.

Sadece onun
aracılığıyla.

"Nerede o?"

Urian bakışlarını daralttı. "Neden? Onu tekrar incitebilmek için mi? Unut gitsin. Güvenli bir yere gitti, böylece bir daha kapının eşiğine gelmesinden endişe etmene gerek kalmayacak."

"Evet, milyar dolarlık banka hesabıyla çok fedakâr."

"Eğer onu hiç düşünmeden terk ettiğinizde onun için ayırdığınız paradan bahsediyorsanız? New York'tan ayrılmadan önce o parayı sizin hesabınıza aktardı. O da üç yıldır kapalı."

Bu oyundan bıkan Ash dişlerini sıktı. "Biliyorsun, onu sensiz de bulabilirim."

"Onu incittin Acheron ve nefret ettiğim tanrılara yemin ederim ki bunun için seni döveceğim. Hayatlarınızda bir kez olsun

Onu düşünmüyor ve rahat bırakmıyor musun? Tek istediği bu. Onu zaten üç yıldır unuttun. Bir üç yüz yıl daha nedir ki?"

Bu sözler çok acımasızdı. Ama arkalarındaki gerçek daha da acımasızdı.

Ash yutkundu. "Kardeşimle konuşmak istiyorum."

Urian içini çekti. "İyi. O Sahra'da. Tam anlamıyla. Bir bedevi gibi yaşıyor. Onunla yemek yedim ve o zamandan beri haber alamadım. Tek bildiğim bu."

Ash başını eğerek Urian'dan ayrıldı ve Styxx'i bulmaya gitti.

Görünmez olmaya dikkat eden Ash, Styxx'in atını ve devesini beslemesini izledi. Urian, Styxx'in yetersiz varlığının dehşetini hiç de abartmamıştı. Sürmeyle çevrili canlı mavi gözleri olmasa, Styxx bir Bedevi'den kolayca ayırt edilebilirdi. Tamamen siyah giyinmişti, peçesini ağzının ve burnunun üzerine çekmiş, saçlarını ve yüz hatlarını tamamen gizlemişti. Vücudundaki tek renk, palasının kahverengi kılıfı ve siyah kefiyesinin etrafına sarılmış kırmızı agaldı. İki kahverengi deri kol kılıfının içinde de fırlatma bıçakları vardı.

At, Styxx'in kalçasındaki siyah deri keseyi ısırıldı.

Styxx güldü. "Ah, beni yakaladın." Atın kulaklarını kaşıdı ve boynunu okşadı. "Evet, bunlar senin için." Keseyi açtı ve atına eliyle yedirdiği elma dilimlerini çıkardı. "Güzel, değil mi?" Atı gerçekten de başını salladı ve homurdandı.

Deve kızgın bir ses çıkardı. "Merak etme, Wasima. Seni unutmadım." Styxx birazını diğer bineğiyle paylaşmaya gitti.

Hayvanlar beslenip güvene alındıktan ve küçük vahada ellerini yıkadıktan sonra Styxx küçük siyah bir çadıra girdi.

Ash onu takip etti ve bulduğu şey karşısında şaşkına döndü. "Prens "in yıpranmış bir İran halısının üzerinde mütevazı bir yatağı vardı ve yanında büyük kahverengi bir köpek uyuyordu

yarısı yenmiş köpek maması ve su dolu metal kaseler. Yatağın yanında, yerde küçük bir hoparlöre bağlanmış bir iPhone vardı ve Disturbed'ün "Criminal" şarkısını çadırdan duyulacak kadar kısık sesle çalıyordu ama dışarıdan yaklaşan birinin sesini bastıracak kadar yüksek değildi. Bir sırt çantası, heybeler, dört orta boy güneş feneri, bir tüfek ve başka hiçbir şey yoktu.

Ash'in varlığından habersiz olan Styxx, akarbeyine kadar soyundu.

Kahretsin, Urian şaka yapmıyormuş. Styxx'in vücudundaki yara izlerine bakmak dehşet vericiydi. Styxx bunları ne zaman, nerede ve nasıl almıştı? Ve Styxx sırt çantasını aramak için köşeye çömeldiğinde, Styxx'in omuzlarının tüm genişliğini kaplayan Apollo'nun güneş sembolünü gören Ash'in nefesi boğazında düğümlendi.

Ash bir tanrı olarak böyle bir işaretin ne anlama geldiğini ve içerdiği tüm dehşeti çok iyi biliyordu....

Şiddetli sahiplik.

Bu, onu gören tüm tanrılara Apollo'nun Styxx'i kölesi olarak tutmak için çok mücadele edeceğine dair bir uyarıydı. Ve Apollo bunu kolay kolay yapmazdı. Olimposlu tanrı Ryssa'yı asla kendi malı olarak işaretlememişti. Ona bunu yapacak kadar değer vermemişti. Bu nedenle Artemis de Acheron'u hiçbir zaman resmi olarak işaretlememişti ve Tory onu özgür bırakmadan binlerce yıl önce birlikte olmuşlardı.

Ash işarete bakarken, Ryssa'nın Styxx'in Apollo'yu nasıl baştan çıkardığına dair çığlıklarıyla dolu son günü uğursuz bir ton aldı. Ash kardeşiyle ilgili pek çok konuda yanıltılmış olsa da, kesin olarak bildiği tek şey Styxx'in tamamen ve sadık bir şekilde heteroseksüel olduğuydu.

Ama Apollo değildi. Ve eğer Styxx onun sahipliğiyle savaşıyorsa, Apollo intikamla karşılık verirdi. Bakın o piç kendi halkına ne yaptı....

Kendi oğlu.

Acheron'un kendisi.

Tory'nin insan formundaki tanrılar hakkındaki sözleri korkutucu bir olasılıkla çınılıyordu. Styxx'in ona karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini hep merak etmişti. Kendi ikiz kardeşi Acheron'a her saldırdığında aslında kendisine nasıl saldırabildiğini.

Apollo'nun onu hadım etmesi, Styxx'in bunu yapmasından çok daha mantıklıydı. Olimposlu, Artemis'le yattığı ve onu "kirlettiği" için Ash'ten intikam almak isterdi. Artemis'e yapılan bu saldırının vahşiliği, Styxx'in hiç umursamadığı bir kadın için ona saldırmasından çok daha mantıklıydı.

Ağzına bir elma koyan ve dişleriyle onu orada tutan Styxx, iki şişe ılık su, bir eskiz defteri ve kalemlerle ayağa kalktı. Köpeği rahatsız etmeden yatak örtüsünün üzerine oturdu, sonra suyu açıp yudumladı. Elmayı yerken, kitapta güzel bir çayırda oturmuş, kucağında bir bebek tutan bir kadının çiziminin olduğu sayfayı çevirdi. Kadın ona gülümserken bebeğin eli dudaklarındaydı. Bu sadece bir çizim olsa da, kadının ifadesindeki sevgi akıldan çıkmıyordu.

Ash'in bakışları Styxx'in elmasını tutan sol eline, oradan da Styxx'in kendi etine özenle kazıdığı karısının ve oğlunun isimlerine kaydı.

Nihai bir övgü. Bir adamın kolay kolay yapabileceği bir şey değil.

Styxx'in kaybettiklerinin ve kardeşinin ailesini ne kadar çok sevdiğinin büyüklüğü içine öyle bir kuvvetle çarptı ki, bir an için hasta olacağını düşündü.

Styxx elmayı bir kenara bırakıp elini kalçasına sildi, sonra da çizim yapabilmek için eğildi. Ash, Styxx'in kalemi kullanabilmek için sol elini kullanarak kalemi hasarlı sağ elinin avuç içine sıkıştırma şeklini izlerken yüzünü buruşturdu. Styxx'in bunu yapma şekli, kısmi felçli eli için bir şeyler yapmaya o kadar alıştığını gösteriyordu ki artık bunu düşünmüyordu bile.

Styxx'in mavi gözlerinde yaşlar buğulanırken, şiddetle yaralanmış sağ elini sevgiyle sayfanın üzerinde gezdirdi. "Seni özledim,

Beth," diye nefes aldı daha fazla ayrıntı doldurmaya başlamadan önce. Çalışırken kitabı biraz geriye itti ve Ash nedenini ancak o zaman fark etti.

Onu koruyordu.

Styxx çalışırken arada bir rastgele bir gözyaşı dökülürdü. Sessiz ve odaklanmış bir şekilde gözyaşını omzuna siler ve çizmeye devam ederdi.

Kardeşinin yüreği ve yeteneği karşısında dehşete düşen Ash, Styxx'in hassas ve ustaca vuruşlarını izlemek için dizlerinin üzerine çöktü. Kardeşinin böyle şeyler yapabildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bittiğinde, Styxx sessiz gözyaşlarını geri çekti ve aynı kadının ve erkek bebeğin yeni doğmuştan yetişkinliğe kadar çeşitli yaşlardaki resimleriyle dolu kitabı çevirdi. Sanki Styxx karısı ve çocuğuyla ilgili sahip olmak istediği anıları yaratmıştı.

Ondan çalınan anılar. Acheron'un annesi tarafından.

Ama Ash'in kalbini parçalayan şey, çocuğun Bas'a ne kadar benzediğiydi. Styxx karısını ve çocuğunu tutarken çizilmiş bir resmin üzerinde duraklayınca Acheron gitmek zorunda kaldı.

Urian'ın sözleri tünemek için eve geldiğinde ve Tory ve Bas olmadan bir gün bile yaşamaya çalışmayı düşündüğünde hıçkırıklar onu parçaladı. Yüzyılları boş verin.

Ondan karımın hayatını kurtarmasını ve kendi katilini kucaklamasını nasıl isteyebilirdim?

Urian haklıydı. O lanet olası bir pislikti. Ve kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastıran Ash, Styxx'in elinde bir oyuncak ayı tutan çocuğun resmini gördüğünde kendini kontrol etmek için mücadele etti. Eğer bilmeseydi, kardeşinin oğluyla tanıştığına yemin edebilirdi.

Şimdi düşününce, eşleri bile akraba olabilecek kadar birbirlerini tercih ediyorlardı.

Estes'e duyduğu nefretin ve Ryssa'nın Styxx'e duyduğu kıskançlığın onu bu kadar etkilemesine izin vermiş olması mümkün müydü?

ve kendi görüşlerini renklendirir miydi? Elbette bu kadar kolay etkilenmezdi.

Yapar mıydı?

Hayatı boyunca başkalarına her olayın daima üç tarafı olduğunu vaaz etmişti; sizin, onların ve ortada bir yerde yatan gerçek.

Ama konu kardeşine gelince...

Duyguların beyni yoktur. Ash bunu herkesten iyi bilirdi.

Eğittiği her Kara Avcı'ya bunu söylemişti. Yalnız kum tepesinde durup sıcak, uçsuz bucaksız çöle bakarken, Styxx'in çocukken yalnız olmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Kaç kez Acheron'un odasına gizlice girmiş ve bunun için dayak yemişti. Ama Styxx önemsemi. Ne olursa olsun Acheron'a gelecekti.

Kardeşler. Sonsuza kadar ve daima.

Styxx pek çok kez hatasını telafi etmeye çalışmıştı. Elini uzattı ve Acheron onu tokatlayarak uzaklaştırdı. Defalarca. Daha da kötüsü, Ash yüzyıllar boyunca Styxx'ten uzaklaşmış ve onu aklının ucundan bile geçirmemişti.

Bir kere bile.

Tek yapmaya çalıştığımız kendimizi incinmekten korumak olduğunda kendimize ve başkalarına verdiğimiz zarar şaşırtıcıdır. Bunu bir Kara Avcı'ya kaç kez söylemişti?

Ama tavsiye vermek her zaman uygulamaktan daha kolay olmuştur.

Bunu düzeltmesi gereken Ash çadıra geri döndü. Birkaç dakika dışarıda durdu ve bunun mantıklı olup olmadığını düşündü.

Ama o bir korkak değildi.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Acheron çadırın kapağını açtı. "Styxx?"

Köpek eğildi ve ona doğru hırladı.

Kardeşi şimdi öne doğru oturmuş, kanla ıslanmış bir bezi sıkışmış burnuna tutarken yanındaki köpeği sakınleştiriyordu. "Bunu ben yapmadım."

Şaşkına dönen Ash kaşlarını çattı. "Ne yapmak?"

"Beni her ne ile suçlamak için buradaysanız. Ben bir tanrı değilim. Buradan senin yaşadığın yere seyahat edemem.

göz açıp kapayıncaya kadar. Mütevazı bir köye bile ulaşmam tam bir hafta sürer." Öfke ve nefret onu yakıp kavurdu.

Ash bunu hak ettiğini biliyordu. "Sebastos'a gönderdiğin hediye için sana teşekkür etmeye geldim."

"Bir e-posta yeterli olurdu." "Size ulaşır mıydı?" "Eninde sonunda."

Ash yerde kanla ıslanmış diğer iki bezi görünce başını salladı. "Senin de hâlâ başın ağrıyor mu?"

"Evet ve en büyüğü az önce kapımdan içeri girdi." Styxx hala akmakta olan kanamayı kontrol etmek için bezi geri çekti. Bezi katladı ve burnuna geri koydu. "Ne istiyorsun?"

Bağışlanma. Yine de bu adamdan bunu istemeye hakkı yoktu. Urian haklıydı. Styxx onu öldürmeye çalışmıştı ama Styxx ona açıkça saldırmıştı. Hatta onu öldüreceğini bile söylemişti.

O ise Styxx'in arkasından saldırmıştı. Ve ikisi de aynı sebepten saldırmıştı. Sadece acılarına bir son vermek istemişlerdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet," diye hırladı Styxx, "sen bir pisliksin ve ben de bir piçim. Ailemin erkeklerinin nesi var da ben acı çekerken ve kan kaybederken beni sorguya çekmek istiyorlar?"

Ash bakışlarını Styxx'in yan tarafında boylu boyunca uzanan yara izlerine dikti. Yara izleri koltuk altından başlıyor, yanık hasarlı et yüzünden kıl çıkmayan belinin altında kayboluyordu. Göğüs uçları bile ciddi şekilde deforme olmuştu. Bu eşsiz yara izleri Ash'in hafızasını kurcaladı ve Ash'in uzun süredir bastırduğu bir aptallık eylemini ortaya çıkardı. Atlantis'te kardeşinin kasıklarını ve kalçalarını kaplayan yara izlerini gördüğü zamanı hatırlayınca irkildi.

Ne yaptın sen? Sıcak bir pokerle mastürbasyon mu?

Styxx, yapması gerektiği gibi onu yumruklamak yerine, bir topun içine kıvrılmış ve hiçbir şey söylememişti. Sadece duvara baktı.

Ash dişlerini sıktı, zamanda geriye gidip bu zalimlik için kendini tokatlayabilmeyi diledi. Birinin kardeşine işkence ettiği çok açıktı.

Ve onları bir çocuk olarak alacaktı....

Savaşa girmeden önce. Ama o zamanlar Ash'in umurunda değildi. Kendi ıstırabının içinde kaybolmuş, Styxx'inkini düşünmek için üç saniyesini bile ayırmamıştı.

Senin durumunun kötü olması, Acheron, benim durumumun iyi olduğu anlamına gelmez. Styxx'in ona böyle hırlamasına şaşmamalı.

Defalarca. Ama onu asıl yaralayan yara tam kalbinin üzerindeki yaraydı. Ash'in öz kardeşine verdiği yara... acıdan dolayı.

Çünkü artık canının yanmamasını istiyordu. "Neden hâlâ buradasın?" diye sordu Styxx. "Beni hayatından çıkarmak istedin. Çıktım. Artık bakmak istemediğim o lanet atı gönderdiğim için özür dilerim. Bir daha hiçbirinizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece gidin!"

"Neden gönderdin?"

Styxx'in çenesinde bir tik oluştu. "Çünkü ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair sana söz verdim ve hakkımda düşündüğünün aksine, verdiğim sözlerden dönmem."

Acı onu ele geçirirken Ash gözlerini kapadı. Neden benden istediğin gibi Katateros'tayken seninle konuşmadım?

Çünkü kızgındı. İncinmişti.

Çoğunlukla kızgın.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim, Styxx."

Styxx ona şaşkın şaşkın baktı. "Oh, tamam." Ses tonunda alaycılık vardı. "İçini dökmene sevindim. Ta ta!"

Sen bir pisliksin.

Haklıysa ne olmuş?

Ash iç çekti. "Gitmeden önce, Sebastos'un hediyenle çekilmiş bir fotoğrafını görmek ister misin?"

O yakıcı mavi gözler Ash'in gözleriyle buluştuğunda, içlerindeki çığ ıstırap Ash'e bir kasık tekmesi gibi çarptı. "Acıyı bildiğini mi sanıyorsun? Bilmiyorsun. Güven bana. Senin lanet hayatını yaşadım, hatırladın mı? Biliyorum.

Her bir detayını. Artemis beni o cehenneme hapsettiğinden ve benden neden sebepsiz yere ve hiçbir ilğim olmayan şeyler için nefret ettiğini gördüğümünden beri, bunun için ve annenin bana yaptıkları için senden nefret etmemek için her şeyimi verdim. Benden çaldığı her şey için. Ama bana mükemmel, sağlıklı oğlunun bir resmini gösterirsen, sana yaptıklarımdan sorumlu olmayacağım. Ve sen bana Ryssa gibi davranıp ne kadar bencil olduğumu söylemeden önce... Sana mutluluğunu ya da aileni çok görmüyorum. Kendi ailemin yasını tutmakla meşgul olduğum için düşüncelerimde buna yer yok. Şimdi git!"

Ash başını sallayarak çadırdan çıktı.

Styxx'in serbest bırakılmış öfkesinin acı dolu feryadını duydu. Bu, ne zaman bir Kara Avcı insan olarak ölse çınlayan aynı adaletsizlik sesiydi. Bu, Artemis'i Olimpos'tan aşağı çağıran ve onlara, kendilerine haksızlık eden kişi ya da kişilerden intikam almak için ruhlarını ona satmak isteyip istemediklerini soran sestiydi.

Acheron hiç kimsenin onlara karşı yaptığı eylemler yüzünden bunu başarabileceğini düşünmemişti.

Ve bunun kendi kardeşinin boğazından geleceğini asla hayal edemezdi. Kendi acısına ve öfkesine o kadar kapılmıştı ki Styxx'inkini bir kez bile düşünmemişti. Dışarıdan bakıldığında, Styxx'in hayatı çok mükemmel görünüyordu.

Sevgili prens. Didymos'un kahramanı. Büyük bir imparatorluğun varisi.

Ancak bir ev dışarıdan bakıldığında yeni görünebilir ve termitlerin acımasız saldırıları altında ayakta durmaya çalışmanın zorluğundan parçalanana kadar temellerini yiyip bitiren termitlerle delik deşik olabilir.

Ve tek bir gülümseme derin bir acıyı gizleyebilirdi.

"Özür dilerim, Styxx." Ve bu sefer gerçekten ciddiydi.

Kendi huzur duygusuna ihtiyaç duyan Acheron Savitar'ın adadaki evi. Orada hava karardığı için, eski akıl hocası ve arkadaşını siyah bir dalgıç kıyafeti içinde, sörf tahtasının yanında sörf yaparken ve okyanus üzerinde gün batımını izlerken buldu. Kollarına yaslanmış, bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden çaprazlamıştı.

Savitar onu görür görmez inledi. "Grom huzurumu bozmaya geliyor. N'aber kardeşim?"

Ash, Savitar'a sörfte katılabilmek için kıyafetlerini dalgıç kıyafetine dönüştürdü. Oturdu. Dizlerini büktü ve kollarını bacaklarına dolayarak derin bir iç çekti. "Urian, Styxx'i komadan çıkarman gerektiğini mi söyledi?"

Savitar başını salladı.

"Geçmiş hakkında ne biliyorsun?"

Kadim Chthonian kayıtsızca omuz silkti. "Sen onun kardeşıydin. Bilmen gerekirdi."

"Benimle oynama Sav. Havamda değilim."

Ash'e baktı. "Gerçekten de bir avuç dolusu ayrıntıdan fazlasını bilmiyorum."

"Ne gibi?"

Ağır bir iç çekişle tahtaya uzandı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Atlantis'in Chthonian'ı olduğumu biliyorsun, bu yüzden sadece orada neler olduğunu biliyorum. Başka bir şey değil."

Sav kışından yalan söylüyordu ama Ash şu anda bunu ona söylemeyecekti. "Ve?"

"Ne yaptığınızı biliyorum... Styxx ordusunu Atlantis kıyılarına götürdü ve onların canına okudu. Öyle ki tanrıları, Atlantisliler hala kendilerine ait bir ülkeye sahipken Styxx ve ordusunu durdurmak için Apollo ile bir anlaşma yapmak zorunda kaldı."

Ash kaşlarını çatı. "Gerçi anlaşmayı yapan tanrılar değildi. Yunan krallarıydı. Apollo'ya kız kardeşimi vermeyi teklif ettiler."

Başını tahtaya çevirerek ona aptal mısın bakışını attı. "Tam olarak değil."

Ash, Savitar'ın bu kelimeleri kullanmasından nefret ederdi. Asla iyi bir şey değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Apollo'nun istediği asla kız kardeşin değildi. Aslında değildi. Çekici olmasına rağmen Styxx, Epithymia'nın izniyle aynı olağanüstü güzelliğe ve cinsel cazibeye sahipti" - Acheron'a doğduğunda dokunan Atlantisli arzu tanrıçasıydı

ve ona bakan herkesin peşine düşmesi için onu lanetledi
- "Sen yaptın. Apollo da Styxx'i ilk gördüğü andan itibaren ona aşık olmuştu... tıpkı sen ve Artemis gibi. Atlantis tanrıları, Styxx onları devirmeden önce onu kıyılarından uzaklaştırmak zorundaydı. Apollo da en az Atlantis tanrıları kadar Styxx'in Yunanistan'a dönmesini istiyordu. Ama Didymos kralının, Apollo'nun bay-eşi olmak için varisinden açıkça vazgeçmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyorlardı. Bu yüzden Apollo, Styxx'e ulaşmak ve onu kontrol etmek için Ryssa'yı bir hile olarak kullandı."

Ne yazık ki, bu onların çocuklukları ve geçmişleri hakkında çok şey açıklıyordu.

Ve bu Ash'in midesinin suçluluk ve acıyla yanmasına neden oldu. "Atlantisli Chthonian sen olduğuna göre, Styxx'in Atlantis'e geldiği diğer zamanı biliyor musun?"

Savitar ona boş ve soğuk bir bakış attı. "Kardeşin hayatı boyunca dört kez Atlantis'e gitti."

Ash ağzı açık kaldı. Hayır, bu mümkün değildi.... "Dört mü?"

Savitar başını salladı. "İlki çocukken seni amcandan kurtarmak içindi. Estes onu yakaladı ve gözaltına aldı."

"Ve sen onu durdurmadın mı?"

"Olay olduğunda bundan haberim yoktu." Nasıl bilmez? "Ne demek istiyorsun?"

Bakışları işkenceye dönüşen Savitar iki eliyle alnını zonklayan bir baş ağrısı varmış gibi ovuşturdu. "Birinin senin neredede olduğunu öğrenmesinden çok korktuğu için, annen sen küçükken güçlerimi korumaya aldı, böylece seni ya da ikizini göremeyecektim. Onu New York'ta komadan çıkarana kadar seni kurtarmaya çalıştığını bilmiyordum."

"O zaman neden baktın?"

"Eski Yunanca'da 'fahişe' kelimesini ve Atlantis dilindeki 'tsoulus'u, amcanın kasıklarına kazınmış köle işaretiyle birlikte gördüm. Aptalca bir şekilde bunları nasıl aldığını öğrenmek istedim. Bu da uçuruma bakmakla ilgili bir ders olsun. Beni içine çekti ve tanrılara hiç görmemiş olmayı dilediğim bir gerçeklikle tokatladı."

Ash gözlerini kapattı, acı ona öyle bir çarptı ki doğru düzgün düşünemez hale geldi. "Lütfen... bana yalan söylediğini söyle."

"Sen daha iyi bilirsin. Bu yüzden Styxx Atlantis'e sanki onlara karşı bir kin maçı varmış gibi saldırdı. Öyle yaptı. Amcan onu alıkoydu ve sattı, tıpkı sana yaptığı gibi. Styxx'in dilini bile deldi... Apollo'nun yaptığı gibi. Sadece kendisi için değil, senin için de tüm kıtayı yerle bir etmek istedi."

Ash'in nefesi acı bir sempati dalgasıyla onu terk etti. "Madem baktın, amcam onu nasıl yakaladı?"

"Cevabını istemediğiniz soruları sormayın."

Ama Ash dinlemedi. Cevaplara ihtiyacı vardı. "Bilmek istiyorum." Bilmeye ihtiyacı vardı.

Savitar ona doğru sert bir bakış fırlattı. "Zaten biliyor olman gerekirdi, Acheron. Olay olduğunda sen de oradaydın."

"Saçmalık!" Ash hatırlamaya çalışırken durakladı ama hiçbir ayrıntıya sahip değildi. Tamamen karanlıktı. "Göster bana."

Savitar başını salladı. "Kimsenin ihtiyaç duymadığı bazı anılar vardır."

Ash yine de dinlemedi. "Artemis Styxx'i benim anılarımla cezalandırdı. Onu benim hayatımı yaşamaya zorladı ve bu onun beni affetmesini sağlamak yerine, nefretini tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkardı ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Lütfen Savitar. Nasıl ele geçirildiğini görmem gerek."

"Ve sana göstermeyi reddediyorum," dedi sertçe... Ash'e karşı daha önce hiç kullanmadığı acı bir tonda. "Şu kadarını söyleyeyim, ayak sürümeseydin ve amcana seslenip nerede olduğunu söylemeseydin kaçıp gidecekti. Styxx'le gönüllü olarak kaçabilirdin ama denemekten çok korktun. Daha da kötüsü, Estes onu tutarken, Styxx'e yaptıklarına gülüp eğlendin. Sürekli olarak. Atlantis'te seninle olduğu süre boyunca bunu yüzüne vurdun. Hatta damgalanırken bile onu tuttu."

Hayır...

Hayır! Hayır! Ash bu inanılmaz gerçek onu tokatlarken nefes nefese kaldı.

İnkâr ederken boğuldu. "Bunu ben yapmadım." "Evet, yaptın."

Ash başını salladı. "Ben o tür bir insan değilim Savitar. Değilim. Bunu başka birine asla yapmam. Özellikle de

kardeşim değil."

"Her erkek, kadın ve çocuk, nefretlerinde haklı olduklarını hissettiklerinde aşırı ve mutlak önyargı ve zalimlik yapabilir. Doğru ya da yanlış. Kendi kardeşlerine karşı bile. Hepimiz acı çektiğimizde saldırganlaşabiliriz. Hiç kimse, siz ya da ben bile bundan muaf değiliz. Eskilerin dediği gibi, tanıştığınız herkese karşı nazik olun çünkü hepimiz zor savaşlar veriyoruz. Ve evet, sevgili prens varisinin bir fahişe ve köle olarak damgalanmasının ve tıpkı sizin gibi satılmasının komik olduğunu düşündünüz. Kendinizi savunmak gerekirse, gençtiniz, uyuşturulmuştunuz ve kendi cehenneminizde kaybolmuştunuz."

"Bu bir mazeret değil." Ash, inkâr etmeye devam etmek istediği suçluluk duygusuyla boğulurken gözyaşlarını geri kırıptı.

"Hayır, bu bir bahane değil. Bu sadece sert, acı bir gerçeklik." Savitar acı bir kahkaha attı. "Tanrıların insanı neden yarattığını hiç merak ettin mi, Grom? Ben şahsen bizim orijinal reality show olduğumuzu düşünüyorum. O kadar sıkılmışlar ki, sırf kendilerini daha iyi hissedebilmek için bizi yaratmışlar."

"Hiç komik değilsin."

Savitar içini çekti. "Hayır. Trajedi asla öyle değildir. Hayatlarımız pişmanlıklarımızla işaretlenir ve şekillenir. Hepimizin geri almak isteyip de alamadığı şeyler. Mükemmel bir dünyada, sevdiklerimize asla zarar vermez ya da onların acı çekmesine neden olmazdık. Ancak dünya mükemmel değil ve ne yazık ki biz de değiliz."

Yine de Ash, Styxx'e yüzyıllar boyunca böyle davrandığı için kendini affedemiyordu. "Styxx'in ikinci ziyaretini sormaya neredeyse korkuyorum."

"Sen de oradaydın."

"Beni dışarı attıklarında..." Ve Styxx'i kasıtlı olarak tuzağa düşürüp alay ettikten sonra.

Kardeşinin ondan nefret etmesine şaşmamalı. Urian haklıydı. Bunu hak etmişti.

Ve Urian'a bir özür borçluydu.

Bundan daha fazlasını kardeşine borçluydu.

Ama bunu ikisiyle de nasıl telafi edebilirdi ki? Kendisi de hayal kırıklığına uğramıştı. Bu o kişi değildi.

olduğunu düşündüğü kişi. Olmak istediği kişi.

Savitar doğruldu ve kesik kesik bir nefes aldı. "Acheron, bana bak."

Kalp hastasıydı.

"Asla geriye bakma. Yaptıklarını değiştiremezsin. Sadece yapacaklarınızı değiştirebilirsiniz. Acı her zaman etrafımızdadır. Buna karşı kör olmak kolaydır. Ama hayatınızda acı çektiğiniz ve kötü şeyler yaşadığınız tüm zamanları bir düşünün; eğer tek bir kişi size baksaydı ve düşerken sizi tekmelemek yerine, 'Sorun yok. Sen kötü bir insan değilsin. Bu sadece kartların kötü bir dönüşü. Bunu da atlatacaksın. Bunun ne kadar inanılmaz bir dünya olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

12 Ekim 2012

"İşte göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara."

Urian gözlerini açtığında Cassandra'nın eğlenen bir gülümsemeye başında dikildiğini gördü.

Cık cık etti. "İki kudretli Daimon bebeklerini kucaklamış, Oyuncak Hikâyesi izlerken uyuyorlar. Oh, kudret nasıl da düştü."

Urian gözlerini ovuşturarak alay etti. "Sen neden bahsediyorsun? Ne tür bir anne çocuklarının bu filmi izlemesine izin verir? Woody psikopat bir piç, katil bir kaçık. Ya Sid? Vay anasını. Onu çok iyi anlıyorum, yani hiçbir çocuk bunu eğlence için izlememeli. İkisinden de dersler aldım. Tekrar söylüyorum, çocuk dostu bir dizi değil."

Davyn yerde uyandığında güldü. "İyi ki az önceki konuşmanı dinlemek için burada değillerdi. Yoksa bir daha çocuklarına bakmana asla izin vermezlerdi."

Wulf, Jeff Urian'ın göğsünde uyurken ve Erik kanepede ayaklarının dibinde yatarken Davyn'in iki yanında kıvrılmış olan Tyr ve Phoebe'yi kontrol ederken başını salladı.

Cassandra kaşlarını çattı. "Jeff en son ne zaman beslendi?" "Bilmiyorum. Sekiz civarı mı?"

Ağzı açık kaldı. "Hiç bu kadar uzun uyumamıştı. Daha sık kalmalısın." Bebeği alarak Jeff'i üst kata taşıdı.

Wulf sandalyesine oturdu. "Siz ikiniz bu gece kalacak mısınız?"

"Hayır, biz gidiyoruz." Urian ayaklarını yeğeninin tuttuğu yerden dikkatlice çekerken, Davyn iki yükünü uyandırmadan ayağa kalktı.

Davyn eşyalarını toplarken Urian sırt çantasından küçük bir kutu çıkardı ve Wulf'a uzattı. "Bunu geçen gün senin için almıştım."

Wulf antika kutuyu açtığında bordonun tuhaf bir tonunda parlayan eski bir madalyon buldu. "Nedir bu?"

"Ruh madalyonun."

Ağız açık kaldı. "Ne?"

"Seninkini almadığın için Loki'yle küçük bir at takası yaptım ve onu senin için geri aldım."

"At ticareti, nasıl?"

"Bunun için endişelenme." Ayrılmaya başladığında, Wulf onu orada tutmak için bileğinden yakaladı. "Neden sen-"

"Çocuklar için. Senden bir parçaya başka kimsenin sahip olmasını istemedim." Styxx'in sırtındaki tanrı işaretini görmek ve bu konuda bildiği bazı hikâyeler aklını tehlikeli yerlere sürüklemişti. Loki o ruhu elinde tuttuğu sürece...

Bu herkes için daha güvenliydi. Özellikle de başlarına geleceklerden sonra.

Kimse ruhunu yanlış ellere teslim etmek istemez. Hayatın ilk kuralı. Ruhuna dikkat et. Sahip olduğun tek şey o. Ve bir kez sattın mı, geri almak zordur.

"Bir teşekkürün çok yetersiz olduğunu hissediyorum. Karşılığında senin için ne yapabilirim?"

Urian homurdandı. "Sakın bir daha kaybetme. Ve Helios'un hareket halinde olduğunu unutma. Ne planladığını bilmiyorum ama Cassandra ve çocukları kilit altında tutun."

"Her zaman
yaparım." Bu
doğruydı.

Urian ve Davyn başlarını eğerek oradan ayrıldılar. Ama Urian hâlâ midesindeki kötü hissi atamıyordu. Tanrılar yine savaş için harekete geçmişlerdi.

Ve onlar bunun tam ortasındaydı.

21 Aralık 2012

"Simi... bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle!" Akri'nin Katateros'taki tapınağının bodrumuna girdiklerinde Simi kız kardeşi Xirena'ya sırtıttı. "Şimdi ışık düğmesi nerede?"

"Bir tane bile yok." Xirena örümcek ağıyla kaplı eski bir meşaleye ateş üfledi. Biri yanar yanmaz karanlık mermer odadaki diğerlerine de ışık saçtı. Alevler duvar boyunca dans ederek zaten ürkütücü olan ortama ürkütücü gölgeler ekledi.

Simi burada bulunan heykellerin sayısı karşısında bir adım geri çekildi. Akri'sinin onları yüzyıllar ve yüzyıllar önce buraya koyduğunu bilse de, onları hiç ziyaret etmemiştir, özellikle de Akri'sini çok mutsuz ettikleri için. "Simi bu kadar çok olduğunu hatırlamıyordu... Akra tüm bu kalitesiz halklara kötü davranmıştı."

"Hatırlıyorum." Xirena'nın sesi alçak ve nefessizdi. "Güzel bir gün değildi."

Simi kaşlarını kaldırdı. "Sen de mi oradaydın, koca hanım evladı?"

Xirena başını salladı. "Xedrix de öyle." Xedrix, annelerinin ölümünden sonra Apollymi'nin en gözde Charonte'si olan kardeşleriydi. Ama Xed sapmıştı... hayır, akri-Styxx New Orleans'ta geçidi açıp onu dışarı çıkardığında sapmıştı. Şimdi New Orleans'ta Simi'nin çok iyi deniz ürünleri yiyebildiği bir kulübün sahibiydi.

"Ooo, peki ne oldu, koca hanım evladı?"

"Orospu tanrıça Apollymi çok öfkeliydi. Hepsi çılgın atarak öldü. İkisi hariç."

"Kim iki?"

"Dikastis ve Bet'anya. Orospu tanrıçanın bebeğini öldürmesini engellemeye çalıştı, ama orospu tanrıça

Dinle. Onu karnından çekip çıkardı ve sonra da bunlardan birine dönüştürdü."

Simi acı içinde kendi midesine dokundu. "Akra neden bu kadar acımasızdı?"

Xirena omuz silkti. "Orospu tanrıça her zaman acımasızdı. Sadece seni ve oğlunu seviyor... bir de Kat ve Mia'yı."

Simi kendisine en yakın kadının üzerine çıktı ve onun taştan gözünü dürttü. "Bu kadın hangisi?"

Xirena heykelin ayaklarının dibindeki yere tükürdü. "Epithymia. O daha da büyük bir orospu-tanrıça. Onu kızdıran Charonte'nin kanatlarını koparırdı."

Simi yüzünü buruşturdu, sonra da tanrıçanın gözünü daha sert bir şekilde dürttü ve bunu hissedebileceğini umdu. "Akri- Styxx'in bebeğini kaybeden kim? Simi'nin ihtiyacı olan kişi o."

Xirena etraflarında dolaştı, arkada birini bulana kadar onlara yukarıdan aşağıya baktı. "Bu Bet'anya."

Simi oraya doğru yöneldi, sonra nefesi kesildi. "Tıpkı Akri Styxx'in çizimlerine benziyor. Onun çok sevdiği kız." Dudağını ısırarak kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "İyi biri miydi?"

Xirena başını sallayarak Bet'anya'nın eline dokundu. "Yine de her zaman çok üzgündü. Mutlu olduğu zamanlarda bile çok üzgün görünürdü. Sanki kalbinde yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi. Chara tanrıçası bunun sebebinin uzun zaman önce ondan almamaları gereken bir şeyi almaları olduğunu söylerdi."

Simi kız kardeşine bilmiş bir bakış attı. "Çünkü Akri-Styxx'i yanında değil. Onu seviyor ve bu yüzden bu Simi'nin ona Noel hediyesi. Simi ona doğum gününde dileklerin gerçekleştiğini söylüyor ve onun dileği de akrasının eve dönmesi."

"Evet, ama Xiamara, bu... çok kötü." Xirena başını salladı. "Bence yapmamalıyız."

"Yapmak zorundayız, koca hanım evladı. Portallar sadece bu zaman açılıyor. Eğer bunu şimdi yapmazsak, Akri-Styxx çok çok uzun bir süre beklemek zorunda kalacak ve zaten çok çok uzun bir süre bekledi. Simi onu bu kadar üzgün görmekten hoşlanmıyor. Hediye alamıyor ve Simi ona gelmiş geçmiş en iyi hediye almak istiyor."

Ayaklarının altındaki zemin gümbürdedi. Simi'nin gözleri büyüdü. "O da ne?"

Böcek gözlü Xirena omuz silkti.

Simi'nin saati karıncalanarak zamanın geldiğini haber verdi. Tanrıçayı kurtarmak için bir dakikadan az vakti vardı. Kanatlarını kullanarak havada asılı kaldı ve kutsal anti-aima'yı tanrıçanın dudaklarına yerleştirdi. New Orleans'ta akması dondurulduğunda, o ve akra-Kat onu kurtarmak için bunu kullanmıştı, bu yüzden Styxx'in akmasında da işe yarayacağını umuyordu.

Hmmm....

Odadan bir gümbürtü daha yükseldi. Karanlık bir gölgeye benzer bir şey fırladı ve Simi'nin başının yanından geçti.

Birdenbire ve diğer orospu-tanrıça Xirena yapmadı gözlerini açmış gibi. Ve Archon da öyle.

Uh-oh.

Simi kız kardeşinin yanına koştu. "Git yardım getir. Simi onları uzak tutacaktır!"

"Aptal Charonte olma!" Xirena onu kolundan tutup yukarı çekti.

Alexion mutfaktan geri dönerken neredeyse çığlık atan iki Charonte ile çarpıştıyordu.

"Yaşıyorlar!" Çığlık atarak onun etrafında bir aşağı bir yukarı zıpladılar.

"Kim yaşıyor?"

"Bodrumun dibindeki tanrılar!"

Alexion ne konuştukları hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ama birden ayaklarının altındaki zemin gümbürdedi ve sarsıldı. Camlar takırdadı.

Tehlike onun yanında belirdi. "Ne yaptın sen?"

Karısına boş boş baktı. "Neden ben suçlanıyorum?"

"Benim yapmadığımı biliyorum Alexei, yani bu beni temize çıkarıyor." Eller yukarı

kalçalarına vurdu, sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu.

İblisleri işaret etti. Simi

endişeyle sırttı.

"Tanrılar yaşıyor!" Xirena sıkılmış dişlerinin arasından tekrarladı.

Kulağa pek hoş gelmiyordu. Özellikle de ayaklarının altında devam eden Richter ölçeğindeki hareketlilikle birlikte.

"Sanırım iblisler bodrumda uyuyan bir şeyi uyandırdı. Ash'in orada ne saklamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Simi ona ters ters baktı. "Bu kitap ejderhası değil. Adasında uyuyor! Sana söyledim, o kalitesiz Atlantis tanrıları!"

İçinden küfrederek başını salladı. "Sim, Apollymi'ye git ve ona neler olduğunu anlat. Xirena, Acheron'u bul ve ona acilen ihtiyacımız olduğunu söyle."

Zemin tekrar çökerken Danger sendeledi. "Aşağıda ne var?"

"Acheron'un
akrabaları."

"Pardon?"

Alexion'un beti benzi attı. "Bana tüm Atlantis tanrılarına ne olduğunu sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Alexion içini çekti. "Görünüşe göre hepsi aşağıda... Apollymi tarafından taşla dönüştürülmüşler, benim bildiğim kısım da bu. Sadece tam olarak nerede olduklarından emin değildim."

Xirena kız kardeşini işaret etti. "Şimdi Xiamara tarafından serbest bırakıldı."

Evet... bu gerçekten de kötüydü. Alexion bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Çabuk.

"Nereye gidiyorsun?" Danger gitmeye başlarken seslendi.

Alexion ona alaycı bir bakış attı. "Savitar'ı yakalamak için. Bu felaket için herkesin elini taşın altına koyması gerekecek."

Kaşlarını çattı. "Peki, aşağıda kaç tane tanrı var?" "Yaklaşık yüz tane."

"Harika," dedi Danger sesinde histerik bir tonla. "Sakin tavrına bayıldım tatlım ve zaten hayalet olmam da iyi bir şey." Çünkü bunu atlatma şansları var mı?

Yiyebildiğin kadar barbekü kuyruğunda bir Charonte'nin önünü kestiğiniz bir brunch'tan sağ çıkmak kadar iyi.

"Evet, evet. Minnesota'daki Urian'ı ara!"

23 Aralık 2012

Savitar, küçük bir kum tepesinin üzerinde, batan güneşin silüetine bürünmüş Styxx'i izlerken durakladı. Köpeğiyle frizbi oynarken bol pantolonu ve botlarından başka bir şey giymemişti. Styxx defalarca gülerek frizbiyi alıyor, hayvanı övüyor, sonra köpeğin tekrar koşmasını bekliyor, böylece köpeğin zıplaması, yakalaması ve geri dönmesi için fırlatabiliyordu.

Styxx'i ilk kez bu kadar rahat görüyordu. Korumasız. Bu nedenle, prensin oynadığını bildiği tek zamandı.

Ya da gülmek.

Ve Styxx'i köpekle birlikte izlerken, bir panteonu ve ulusu dehşete düşüren vahşi askeri komutanı ya da her zaman edepli olmak zorunda olan katı prensi görmedi. Bir adam bile görmedi. Kendisine hiç yaşama şansı verilmemiş bir çocuk gördü. Gençliğinde kesilmiş ve normal, ölümlü bir hayattan mahrum bırakılmış birini.

Styxx ve Acheron'un davranış biçimleri, yaşlarının çok ötesinde bir olgunluk, sorumluluk ve acıya sahip olmaları nedeniyle, öldüklerinde ne kadar genç olduklarını unutmak kolaydı. Ama Savitar bunu şimdi görüyordu.

Ve bunun adaletsizliği yüreğini yakıyordu.

Ondan bunu istemeye hakkım yok.

Hiçbiri yapmadı. Tanrılar müdahale etmeseydi, Styxx'in sahip olacağı çocukluk ve hayat için duyduğu suçluluk duygusu içini kemirdi. Styxx herkesin sandığı o sevilen, el üstünde tutulan prens olacaktı. Kaderi tamamen başka bir şey olabilirdi.

Ve Styxx bir Chthonian olabilirdi...

Acheron'u onu avlayan ve çocukken ölmesini isteyenlerden kurtarmak ve korumak için hepsi sırayla

Styxx'i mahvediyor.

Savitar gitmesi ve çocuğu rahat bırakması gerektiğini biliyordu. Styxx sadece yalnız kalmak istiyordu ve bunu kesinlikle hak etmişti.

Ama yapamazdı. Acheron dünya için çok önemliydi. Hepsinden önemlisi, Savitar için kişisel olarak çok önemliydi.

Savitar, Styxx'in yanında belirmeden önce köpek için bir kaba su doldurmasını bekledi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Styxx'in bir elinde bıçak, diğerinde silah vardı. İkisi de Savitar'ın kafasına doğrultulmuştu.

"Etkileyici." Savitar, Styxx'in silahlı olduğunu bile bilmiyordu.

Birkaç dakika önce köpeğiyle oynayan çocuktan eser kalmamıştı. Bu, orduları yöneten, arenada tanrılarla ve gladyatörlerle savaşı, düşmanlarının onu yenmek için hilelere ve tuzaklara başvurmak zorunda kaldığı sert bir generaldi.

Eskilerin dediği gibi, asla "neden ben" demeyin. Aksine "beni dene" de. Styxx'in özeti buydu.

Styxx nefretle baktı. "Ne istiyorsun?" "Bunları başka bir yere doğrultmanı."

Onları Savitar'ın kasıklarına doğru indirdi. "Sevimli."

Styxx sırtarak silahı sırtındaki kılıfına soktu ve bıçağı ön kolundaki kılıfına geri koydu. "Her ne istiyorsan, bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Atlantis tanrılarından bazıları geri döndü."

"Dediğim gibi, bunun benimle bir ilgisi yok."

"İntikam istiyorlar."

Styxx abasının altından suyunu çıkarmak için eğildi. "Ne olmuş yani?"

"Acheron'da."

Styxx şişedeki suyundan bir yudum aldı ve kapağını kapattı. "Benimle bir ilgisi yok."

"Bu kadar mı yani? Kardeşinin ölmesine izin mi vereceksin? Ve o.... bundan kurtulmasının hiçbir yolu yok."

Styx içindeki acıyı yuttu. "Sağır mısın sen? Tanrılar biliyor, Acheron yeterince söyledi. Benim bir kardeşim yok."

"Bildiğiniz dünya sona erecek."

Buna güldü. "Bildiğim dünya, karım ve oğlum öldürüldüğü anda sona erdi. Ve bir zamanlar yaşadığım hayatla uzaktan yakından ilgili olan her şey, on bir bin yıldan fazla bir süredir tutsak olduğum sırada sona erdi. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu kavgada hiçbir köpeğim yok. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok," diye tekrarladı. Atına ve devesine doğru yöneldi.

"Tory yine hamile."

Styx bu sözler karşısında donup kaldı. "Onun için iyi... ve Acheron için."

"Gerçekten masum bir kadını ve iki çocuğunu kocaları ve babaları olmadan yaşamaya mahkum edecek misiniz?"

"Bu hiç adil değil!" diye homurdandı ve vurmak istediği Chthonian'a ters ters baktı.

"Hayat, savaş gibi adil değildir. Sadece öyledir. Galen'in sana öğrettiği bu değil mi?"

Styx, kardeşi ve doğduğu andan beri nefret ettiği tanrılar yüzünden kaybettiklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Bana Apollo'nun ihanetini hatırlatarak davana yardımcı olmuyorsun, Chthonian."

"İyi o zaman. Burada, çölünde kal. En azından Acheron'un dul eşi ve yetim çocuklarının acını paylaşabileceklerini bilmenin rahatlığını yaşarsın."

Styx öfkeyle dönerek su şişesini ona fırlattı.

Savitar eğildi. Ona isabet etseydi, sayılırdı. "Hepinizden nefret ediyorum!" Styx boğazının derinliklerinde hırladı. Acheron ve onu asla rahat bırakmayan tanrılar yüzünden hâlâ hasar görmüş bir boğaz.

Hepsine lanet olsun.

Hayır, hepsine lanet olsun.

Hiçbiri ona acımamıştı. Bir kenara atılmış ve çöp gibi unutulmuştu.

Ona ihtiyaçları olana kadar.

Tek istediği bir aileydi. Ona, kendileri için önemliymiş gibi davranan bir kişi. Ve tek elde ettiği hayal kırıklığıydı.

Hepsinden. Bu tek gerçeği kabullenmesi yzyıllarını almıştı.

Ne fark eder ki? Gerçekten mi? Onun bir hayatı yoktu. Hiç olmadı.

Ve kesinlikle karısı ya da çocuğu yoktu... İki çocuğu boş verin.

Git ve l artık. lmnn yasını tutacak kimse yoktu.

Öfkeli, incinmiş ve asla değiştiremeyeceği bir gerçek yüzünden acı çeken Styxx abasını çekti, sonra da sırt çantasını yerden kaldırdı. Nefes alıp verirken Savitar'a nefretle baktı. "Hayvanlarımla ve eşyalarımımla onlara ihtiyaç olan birine gitmesini ve kpeğimin yeni bakıcısı tarafından yenmemesini sağlayabilir misin?"

Savitar afallamıştı. "Kabul ediyor musun?"

Binlerce duygu onu ne hissettiğini gerçekten bilmediği bir noktaya sürüklerken Styxx bakışlarını kaçırdı. İncinmiş ve yalnız olmaktan başka.

Ama bu onun için yeni bir şey değildi.

Savitar'ın soğukkanlı lavanta rengi bakışlarıyla karşılaştı. "Hiçbir zaman bana yakıştırdığınız gibi bir piç olmadım. Onun ölmesine izin veremeyeceğimi biliyordunuz, aksi takdirde buraya gelmezsiniz."

"Teşekkür ederim,

Styxx." "Ne için?"

"Senin olduğunu bildiğim adam olmak."

"Siktir git Savitar. Beni gitmem gereken yere götür ve ben seni yumruklama arzuma yenik düşmeden önce bu duygusal saçmalıkları bırak."

Urian Davyn'in yanında durmuş, Sin ve Katra'nın Atlantis tanrılarına karşı savaşma planlarını gözden geçirmelerini dinliyordu. Bir şey dışında her şey iyi ve güzeldi.

"Yanlış mı okuyorum? Yoksa her oyunda Styxx ölüyor mu?"

Acheron içini çekti. "Biliyorum. Deniyorum Urian. Onun ölmesini ben de istemiyorum ama aklıma başka bir şey gelmiyor. Gerçekten, her türlü öneriye açığım. Sanırım bir teselli varsa, o da Styxx'in istediği şey."

Patronunun kardeşinin hayatı konusunda bu kadar rahat davranmasına sevinmişti. Ancak...

"En iyi arkadaşım olduğunu düşünürsek, onun için istediğim bu değil."

"Affedersiniz?" Davyn ona kırgın bir bakış fırlattı.

"Sen benim kardeşimsin. Kapa çenenin." Urian onun yanağına bir öpücük kondurdu ve saçlarını karıştırdı.

"Arkadaş olmayı tercih et. Arkadaşlarına kötü davranmıyorsun." "Sızlanmayı kes."

Ash gözlerini devirdi. "Her neyse, sana katılıyorum Urian. Ben de Styxx'e daha fazla zarar vermemeyi tercih ederim. Aklıma gelebilecek her şeyi yaptım ama-"

"Sanırım sorunu biliyorum."

Ash kaşlarını kaldırarak Urian'a baktı. "Lütfen beni aydınlat." "Yıldız oyun kurucumuzu kaybettik."

Bekle!" Urian ışınlanırken bağırdı ve Savitar'ın Styxx'i savaştırmaya götürmek üzere olduğunu gördü. Kahretsin, çok yakındı. Birkaç saniye daha geç kalsaydı, onları durdurmak için çok geç olacaktı.

Davyn'in yedeğinde oraya varmak için yaptığı çılgınca koşuşturmadan dolayı nefes nefese kalmış, soluklanmak için iki büklüm olmuştu.

Savitar homurdandı. "Bunun için zamanımız yok."

Urian kayıtsızca homurdandı. "Bunu patronla konuş. Beni mola almam için gönderen oydu. Acheron son oyunumuzu oynamadan önce takımın toplanmasını istedi."

Savitar başını sallayarak bıkkın bir iç geçirdi. "Hatırlat da ESPN aboneliğini iptal edeyim..." Lavanta rengi gözlerinde tuhaf bir parıltıyla Styxx'e baktı. "Tamam."

Urian'ın bildiği bir sonraki şey, dördünün Savitar'ın adasına, oğullarına kraker yediren Acheron ve Tory ile birlikte geri döndükleriydi. Danger ve Alexion, Bas'ın krakerlerini almak için komplo kuran Simi ve Xirena'yı gütmeye çalışıyorlardı. Katra ve Sin ise küçük şirin Dünyanın Sonu kulüplerinin işini bitirdi.

"Bütün gün bizi beklemeyecekler," diye uyardı Savitar Acheron'u. "Tanrıların beklediğini değil, yürüdüğünü biliyorsun." "I Biliyorum, ama olarak I oldu gözden geçirme ve durum Herkesle birlikte Styxx'in hayatına mal olmayacak alternatif bir plan yapmaya çalışırken Urian bana ekibin en hayati üyelerinden birini kaybettiğimizi hatırlattı." Acheron bakışlarını Styxx'in üzerinde sabitledi. "Aslında yukarı çıkan oyun kurucu

Atlantis tanrılarına karşı savaşıp onları fena benzettik."

Tüm kafalar ona dönerken Styxx kaşlarını çattı. "Kimse bana neye doğru gittiğimi söyleme zahmetine girmedigine göre, elimde hiçbir şey yok."

Ash Simi'ye baktı, o da kızardı ve mahcup bir şekilde sırttı. "Görüyorsun ya, akri-Styxx, her şey Simi'nin doğum günün için verdiği sözü Noel'de sana verecekti. Gördün mü?"

"Saatte iki yüz mil hızla esen bir kum fırtınası kadar açık."

Ash alçak sesle, uğursuz bir kahkaha attı. "Simi senin için Atlantis tanrılarını uyandırmaya karar verdi. Ne kadar düşünceli değil mi?"

Urian gülmemek için kendini zor tuttu. Ash, Simi'nin bu iğnelemeyi yakalamakta yavaş davrandığına dua etse iyi olurdu, yoksa akri olsun olmasın, Charonte'nin barbeküsü olabilirdi.

Styxx kaşlarını çattı. "Neden?"

Simi sevimli bir surat ifadesiyle derin bir iç çekti. "Görüyorsun ya, tüm o tanrıların olması gerekmiyordu. Sadece bir tane olması gerekiyordu. Ama o kalkmıyor. Diğerlerinin çoğu ayağa kalktı ve hızla çirkinleşti. Yani sabahları barbekü sosu olmayan bir gullu kadar çirkinler. Ve Simi hala benim uyandırmaya çalıştığım tek kişinin kalkıp konuşması bu kadar önemliyken neden uyumaya devam ettiğini bilmiyor. Bu çok kafa karıştırıcı."

Evet, evet, öyleydi. Ve olay olduğunda o da oradaydı.

Sin Savitar'a döndü. "Hey, iki tanrım ve bir yarı tanrım evinize girmek ve toplantımıza katılmak için izin istiyorlar."

Evet, kudretli Savitar'ın yüzünde Sümer tanrısının menüsüne girmek üzere olduğunu söyleyen bir ifade vardı. "Kim?"

"Kardeşim Seth ve tüm zamanların en az sevdiğin tanrısı."

"Noir?"

"İkinci en az sevdiğim," diye düzeltti Sin hemen.

Savitar sanki bir uzaylı doğurmak üzereymiş gibi alçak sesle ve karnının derinliklerinde homurdandı. "O piçin öldüğünü sanıyordum."

"Görünüşe göre değil."

Savitar'ın çenesinde bir tik başladı. "Neden?"

"Neden ölmemiş?" Urian alaycı bir tavırla sordu.

Savitar ona ters ters baktı. "Neden buradalar?"

Urian'ın sorusunu duymazdan gelen Sin omuz silkti. "Bu konuda yardımcı olabileceklerini söylüyorlar."

Ellerini kalçalarına koyan Savitar, önce Acheron'a sonra da Kat'e ters ters baktı. "Apollymi bana borçlu. Hem de büyük. Sen de öyle." Sonra tekrar Sin'e baktı ve sertçe başını salladı.

Urian, Sin'in ikiz kardeşi Zakar'ın yanında belirttiğini görünce Davyn'in nefesini tuttuğunu duydu. Ama en azından Zakar'ın saçları daha uzun olduğu için onları ayırt etmek daha kolaydı.

Mısır tanrısı Set her zaman tuhaf bir yaratık olmuştu, panteonunun geri kalanından çok farklıydı. Bunlardan biri de koyu kızıl saçlarıydı. Urian'a göre bu mantıklıydı çünkü kırmızı onlar için kötülüğü temsil eden bir renkti ve Set de kötülüğün, karanlığın ve kaosun tanrısıydı.

Tüm o kötü şeyler, gerçekten.

Uzun boylu ve kaslıydı, etrafında Urian'ın sinirlerini geren bir güç aurası vardı.

Yine de en tuhafı Zakar'ın Set'i Styxx'e bakması için dürtmesiydi. "İşte fotoğraf çektirmeye uygun bir ifade."

Urian, Styxx'in yüzündeki şaşkın ifadeye baktı.

Haksız değillerdi.

Her ne sebeple olursa olsun, Set ve Zakar tuhaf görünümlü bir çiftte dönüştüler, ardından hızla ölümsüz görünümlerine geri döndüler.

Tamam, o zaman...

Belli ki diğerlerinin bilmediği garip bir iç şaka vardı.

Set etrafındakilere bir göz attı. "Dört bin yıldan fazla bir süre önce, Apollon ve fahişe annesi oğlum Seth'i kullanarak" -yanında oturan kızıl saçlı, bukleli adamı gösterdi- "ona ne yapıldığını ve neden yapıldığını bilmeden beni çölde tuzağa düşürdüler ve Yunanlıların panteonumu ele geçirip oğlumu en azılı düşmanıma teslim edebilmeleri için güçlerimi kısıtladılar."

Ah...

Kahretsin, büyükbabası temas ettiği herkesi mahvetmişti. Urian Davyn'e tiksintili bir alaycı bakış attı. Gerçekten de, bu noktada Apollo'yu tokatlayarak unutturmak istemeyen biri var mıydı?

Set elini Styxx'in omzuna vurdu. "Ama Styxx olmasaydı, ben hâlâ orada, çölde zincirlenmiş, akbabalarla savaşıyor olurum." Oğluna baktı ve bakışları anında yumuşadı. "Ve oğlum, onu kurtarmak için elimden geleni yaptığım bir şey yüzünden benden hâlâ nefret ediyor olurdu."

Styxx'in kaşları daha da çatıldı. "Seni serbest bıraktığımda neden bana sen olduğunu söylemedin?"

"Bet yüzünden yeterince acı çekiyordun. Düzeltmek ya da sana yardım etmek için bir şey yapamayacağımı düşünürken bunu daha da kötüleştirmek istemedim. Bana böylesine büyük bir iyilik yaptıktan sonra, sana daha fazla acıyla karşılık vermek isteyeceğim son şeydi."

Set başını Sin'in kardeşine doğru eğdi. "Zakar ve ben eskiden müttefiktik, bu yüzden iyileşmem için beni onun evine götürmeni istedim. Sen gittiğinden beri, diğer Atlantislileri uyandırmadan kızımı canlandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. Onların uyanıp kızımın uyanmaması çok ironik."

Styxx kaşlarını çattı. "Ama Bethany Mısırlıydı, Atlantisli değil."

"Benden, evet. Annesi Symfora."

Böcek gözlü Urian, Davyn ile ikisinin de bildiği bir isme şaşkınlıkla baktı. Symfora Atlantisli ölüm, keder ve üzüntü tanrıçasıydı.

Styx uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Bethany'nin Bet'anya Agriosa'sı mı?"

Set başını salladı. "Belli bir nedenden ötürü sana gerçeği söylemekten korkuyordu."

"Umurumda olmazdı."

"Güzel. Çünkü onu geri istiyorsan, Apollo'nun kanını akıtman ve onun için Atlantis tanrılarının en kötülerıyla savaşman gerekecek."

"Ve biz olmadan savaşmayacaksın." Maahes ve Ma'at, Savitar'ın yanında odaya girdiler. Katliamın efendisi olarak adlandırılan Maahes masumların koruyucusuydu. Devasa kaslı bir canavar olan Maahes'in Urian'ın kardeşi Archie'yle pek çok ortak yönü vardı ama çok daha iyi huyluydu. Ve devasa cüssesi Ma'at'ın son derece küçük boyuyla acı bir tezat oluşturuyordu. Adalet ve doğruluk tanrıçası ancak bellerine kadar geliyordu.

Ama ona bakmayı daha çok tercih ediyordu, çünkü kadın muhteşemdi. Kırmızı ve altın rengi elbisesi esmer tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Nübyeli bukleleri koyu kırmızı bir eşarpla keskin, yontulmuş yüz hatlarından uzak tutuluyordu.

Gözleri öfkeyle parlayan Savitar hırladı. "Partiye getirmek istediğin başka biri var mı?"

Maahes küstahça sırttı. "Anne, izin verir misin?"

Savitar'ın yüzündeki ifade, Maahes'in Savitar'ın zemininde bir aslan halısı olmaktan sadece bir adım uzakta olduğunu söylüyordu.

Ma'at parmak uçlarında ayağa kalkarak Savitar'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Unutma, benden hoşlanıyorsun."

"Evime davetsiz girenlerden hoşlanmam, Mennie."

"Bunu atlatacaksın." Dikkatini gruba çevirdi. "Pekâlâ çocuklar. Neredeyiz biz?"

"Duyduğuma göre boku yemiş." Styxx kendisine söylenenleri düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir an için kalın kafalı olacağım çünkü kafamı toparlamakta güçlük çekiyorum.... Bethany geri getirilebilir mi? Evet mi?"

Ma'at ve Set başlarını salladılar.

Styxx yeşilin ilginç bir tonuna döndü ve Urian keder, acı ve öfke dalgalarının arkadaşını kontrol etmek için savaştığını hissedebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, Styxx'in tek başına geçirdiği tüm gereksiz yüzyıllar için adamın onları sindirmesine yardım etmek istiyordu. Öfkesini Acheron'a yöneltti. "Neden kimse bana bunu daha önce söylemedi?"

Ash ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Senin Bethany'nin Bet'anya olduğunu ya da bodrumdaki heykel bahçemde bulunduğunu bilmiyordum. Gerçek bu. On bir bin yıl önce annem beni Katateros'a ilk kez götürdüğünde biraz çılgına dönmüş ve kafam karışmıştı. O korkunç heykelleri bodruma ışınladıktan sonra kapıyı kilitledim ve bir daha o bölgeye yaklaşmadım."

Urian bunun için onu suçlayamazdı. Bunlar daha bebekken ona suikast düzenleyen tanrılardı.

Yine de, Ash'i durduğu yerde yumruklarsa bunu Styxx'e karşı kullanmazdı. Çünkü bodrumda Phoebe ya da Xyn olsaydı ve Paris orada dursaydı, şu anda yerde kan olurdu.

Styxx, Set ve Ma'at'a baktı. "Neden bana söylemediniz?"

"Şekerim, hepimiz onun öldüğünü sanıyorduk," dedi Ma'at. nazikçe söyledi. "İnanın bana, Katateros'ta donmuş olduğunu bilseydik, hepimizin iyiliği için onu serbest bıraktık."

"Denerdik ama." Set iç çekti. "Muhtemelen başarısız olurduk. Bunu mümkün kılan yirmi birinci aydaki hizalanmaydı... o ve iblis." Bakışlarını Simi'ye çevirdi.

Simi yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. "Sana dileklerin gerçekleşebileceğini söylemiştim, hem de sadece Disney World'de değil. Gerçek dünya da bazen iyi iş çıkarıyor."

Acheron, Simi'nin kardeşine olan yakınlığı karşısında kaşlarını çatı. "Siz ikiniz ne zaman arkadaş oldunuz?"

Burnunu kırıstırdı. "Doğum gününde, akri. Akri-Styxx'in özel gününü birlikte geçirecek kimsesi olmadığını biliyor muydun? O gün yapayalınız ve bu yüzden Simi özür dilemeye ve onu da arkadaş yapmaya gitti, böylece özel günlerinde yalnız kalmayacaktı. Ama kalbimi kırdı, bu yüzden şimdi o da Baby Bas ve akra-Kat gibi benim diğer akri-bebeğim. Simi onu resmen benimsedi... hayır... onu evlat edindi." O kadar geniş sırttı ki dişleri parladı.

Acheron kızmak yerine güldü ve onu yanağından öptü.

Urian boğazını temizledi ve Styxx'in kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Dostum, güven bana, eğer seni geçirmeye çalışırsa? Hızlı koş. Uzağı koş. Cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kaç, çünkü peşindeler."

Styxx onun karnına vurdu.

Ash gözlerini devirerek başını salladı. "Pekâlâ, Styxx. Senin gösterin. Bunu nasıl yapacağız?"

Styxx etrafındaki tanrılara ve iblislere baktı. Urian ve Davyn'e de. "Hâlâ odadaki tek insan benim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ya da kiminle savaştığımızı bilmiyorum. Daha fazla detaya ihtiyacım var."

Acheron ellerini uzattı ve duvarda Katateros'taki tapınağının bodrum katını ve orada bulunan heykelleri gösteren bir şema belirdi. O konuştukça animasyon da sözlerini gösteriyordu. "Simi bodrumda Xirena ile birlikte Bet'anya'yı ararken bir düzine tanrı uyandı. Ben Sin ve Katra'yla Vegas'ta, Tory de annemle Kalosis'te olduğu için iki iblis iyi niyetli yaramazlıklar yapmak için yalnız kaldılar. Tanrılar kıpırdanmaya başlar başlamaz Xirena koşarak Alexion ve Danger'a döndüklerini haber verdi. Üçü de Simi'yi alıp buraya, Savitar'a neler olduğunu anlatmak için kaçtılar."

"İşte o zaman beni Minnesota'dan aradılar," dedi Urian. "Ve bana birkaç gün eve gelmememi söylediler, çünkü Katateros'ta büyük olasılıkla

bana bir hoşgeldin partisi ver. Kim bilebilirdi ki? Umarım PlayStation'ımı rahat bırakmışlardır, çünkü bu beni çok kızdırır."

Bu yorumu görmezden gelen Acheron içini çekti. "Biz de kör uçuyoruz." Duvar süslemesini işaret etti. "Bunu Simi'nin hatırladıklarına dayanarak söylüyoruz ki bu da kusursuz. Ama Archon ve diğerleri sforalarımızı bloke ettikleri için biraz eski. Hiçbirimiz nerede olduklarını ya da ana tapınağın içindeki herhangi bir şeyi göremiyoruz."

"Davyn'i göndermeye çalıştım ama o bir korkak."

Davyn Urian'ı itti. "Kimse seni gitmekten alıkoymadı."

"Çünkü ben korkağın tekiyim."

Styxx onları tamamen görmezden geldi. "Kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyor muyuz?"

Acheron cevap vermeden önce Simi'ye baktı. "Yüzde yüz emin değiliz, çünkü onlar hüküm sürdüklerinde Simi daha bebektir. Sonuç olarak, bazılarının kimlikleri konusunda biraz kuşku. Anlayabildiğimiz kadarıyla, bu ..." Tekrar Simi'nin yarattığı görüntülere döndü - gerçek bir tanrıdan çok Wreck-It Ralph'e benzeyen bir görüntü... hadi Simi. "Dikastis, Ilos, Isorro, Asteros, Epithymia, Diafonia, Nyktos, Paidi, Teros, Phanen, Demonbrean ve Archon'un da onlarla birlikte olduğunu biliyoruz çünkü konuştuğumuz kişi o. Ve tabii ki herkesin en sevdiği sik kafalı Apollo."

"Çok güzel." Styxx kusacakmış gibi bakıyordu ve Urian kendi safrasının tadını alabiliyordu. "İdeal konuk listem... cehennemde bir şenlik için."

Urian daha fazla katılamazdı. Gothamesvari kötü adamlardan oluşan bu kadroyla tanrılar bugün kesinlikle hepsiyle alay ediyordu. Tek ihtiyacı olan Helios'un da bu karışıma katılmasıydı ve böylece bir parça almak istediği pisliklerin tam listesine sahip olacaktı.

Styxx onların üzerinden geçti, böylece hepsi kiminle ve neyle savaştıklarını bileceklerdi, çünkü çoğu daha önce onlarla hiç karşılaşmamıştı. "Apollo bir sorun değil. Konu böyle şeylere gelince o tam bir aptal. Ve kendisinden daha güçlü biri karşısında geri adım atacak kadar cesaretsiz bir zorba.

"Saldırıya öncülük etmeyecek ama güvenli bir yerden yumruk atana kadar geride duracak. Ne yazık ki, Archon bunların hiçbirisi değil. O keskin ve ölümcül. Cehennem gibi kindar. Acımasız. Ama listeden Epithymia ve Asteros"-onların altını çizdi-"derhal etkisiz hale getirmemiz gereken iki kişi. Onları hafife almayın, özellikle de Epithymia'yı. Orospu tanrıça deli ve çok acımasız. Ona merhamet göstermeyin ya da tereddüt etmeyin, çünkü o size göstermeyecektir."

Bakışlarını odada bulunanların üzerinde gezdirdi. "Ve ne yaparsanız yapın, o kaltağın size dokunmasına izin vermeyin... Demonbrean Apollo'dan bile daha aptal, ama aynı zamanda bir ev büyüklüğünde. Derisi zırhlıdır ve bir şeyleri ezmek için yaşar. Ona piton gibi davran ve kollarını sana dolamasına izin verme. Eğer yaparsa... boku yersin. Dikastis durumu anlamak için geride duracak ve bizimle hiç savaşmayabilir. O tamamen adalet ve doğru olanla ilgilidir. Eğer dövüş onur ya da gerçeğe ilgili değilse, buna katılmayacaktır. Diğerleri takipçidir. Ölümcüller ama yine de piyonlar. Savaşta Misos'un hizmetkârlarıdır ve sadece kendilerine söyleneni yaparlar. Archon'u ortadan kaldırırsanız onlar da geri çekilir.... Şimdi onların talepleri hakkında ne biliyoruz?"

Savitar acı bir hırıltı çıkardı. "Çünkü ben onların Chthonian, Archon benimle temasa geçti, Grom'la olan ilişkiyi bilmiyordu. Acheron'u kurban olarak istiyorlar, böylece onun kanını ve kalbini kullanarak Bethany hariç diğer neşeli küçük gruplarını geri getirebilecekler. Archon bunun için onu suçluyor, sanki Acheron'un lanetlenmesine neden olan o değilmiş gibi... Bana onun zekası hakkında ne diyordun?"

"İnatla inkâr etmek zekâyla aynı şey değildir." Styxx, kendisinden Acheron gibi davranmasını istediklerinde kimsenin ona söylemeye zahmet etmediği küçük altın külçesini sindirirken kaşını ovuşturdu. "Merakımdan soruyorum, beni ölüme gönderdikten ve kanımla kalbimin ölümlerini geri getiremeyeceğini anladıktan sonra nasıl bir oyun planınız vardı?"

Savitar kayıtsızca omuz silkti. "Onları alt etmeye yetecek kadar Chthonian toplamak için bize zaman kazandırır."

Styxx kaşlarını çattı. "Çünkü ne? Chthonianlar insanları memnun etmesiyle mi tanınıyor? Öyle mi? Siz sikikler en son ne zaman birlikte çalıştınız? En son kontrol ettiğimde, resmi sloganınız 'Başkalarıyla İyi Oynamaz. Genel Nüfus veya İnsanlarla Karışmayın. Nokta.'

" 'Ve ne yaparsanız yapın, onları gece yarısından sonra veya günün herhangi bir saatinde beslemeyin, çünkü onları besleyen eli alıp vücudunuzda rahatsız edici bir yere sokabilirler. "

Styxx başını salladı. "Bu kadar kızgın olmasaydım gülmek isterdim. Tanrılara şükürler olsun ki hiçbiriniz askeri danışmanlarım arasında değildiniz. Yoksa kışımıza tekmeyi yerdik," diye mırıldandı nefesinin altından. Sonra daha yüksek sesle, "Tam güçteler mi?"

Acheron omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Styxx, teslim olmak için ellerini havaya kaldıran Urian'a sinirli bir bakış fırlattı.

Seni anlıyorum kardeşim. Urian düşüncelerini ona gönderdi. Çünkü gerçekten hissediyordu. Tam da bu yüzden Styxx'i planladıkları şekilde göndermelerine izin vermeyi reddetmişti. Arkadaşının onların aptallığı yüzünden katledilmesine seyirci kalamazdı.

Styxx yorgun bir iç geçirdi. "Evet olduğunu varsayalım... Yani sayılarımız temelde eşit. Grubumuzdaki en zayıf halka benim.... Güçlü yanlarımız neler?"

Simi çantasını açtı ve barbekü sosunu çıkardı. "İblisler yemeye hazır, Sir akri-Styxx! Ver bana!"

Simi'nin coşkusuna gülen Acheron çenesini diğer kızına doğru salladı. "Katra'nın zarar görmesini istemiyorum ama o bir sifon."

Kat babasına sinirli bir bakış fırlattı. "Ben de eğitimli bir askerim, baba." Kat kocası Sin'e baktı ve bakışlarıyla onu tek kelime etmemesi için uyardı. Styxx'e doğru döndü. "Ben annemin birincil kori'siydim ve aşırı korumacı babam ve kocamın aksine, o-"

Sin, "Beni hâlâ sinirlendiren, onun güvenliğini göz göre göre hiçe sayarak kışını her zaman tehlikeye atıyor," diye homurdandı.

Kat gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Evet bebeğim, ama o bu kadar dikkatsiz olmasaydı, sana sahip olamazdım. Değil mi?"

Nefesinin altında homurdandı.

Ve Kat karşı karşıya oldukları iki panteondan doğmuştu. Kesinlikle bir artı.

Styxx başını salladı. "Onların bilmediği başka neyimiz var?"

Urian onu ve Davyn'i gösterdi. "Daimon ve eski bir Daimon." Gerçi bu muhtemelen fazla bir şey değildi.

Set kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Binlerce yıl boyunca oğlum Azmodea'da Noir'ın Baş Muhafızıydı."

Evet, kesinlikle o kadar iyi değillerdi.

Seth başını salladı. "Kızgın tanrılarla savaşmaya alışkınım. İhtiyacınız olan her şeyi kuşbakışı da görebilirim. Benim kullandıklarımı onlar engelleyemez."

Ama diğerlerinde olmayan bir şeye sahiplerdi... "Davyn sayesinde buna sahibiz." Urian, uğruna ailesiyle pahalıya pazarlık ettikleri kolyeyi havaya kaldırdı.

Ancak Set'in gözleri tanıyarak açıldı. "Bunu nasıl aldın?"

Urian homurdandı. "Düşmanımın düşmanı benim en iyi dostumdur. Davyn onu babamdan ödünç aldı, o da ödünç vermekten çok mutlu oldu ve onu Apollo'nun boynuna bir fiyonkla bağlamamızı istiyor."

"Ne oldu?" Styxx sordu.

Set alçak sesle ve şeytanca güldü ve ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Verlyn'in Gözü. Doğrudan temas ettiği her tanrının gücünü tüketir."

Bu yüzden odadaki her tanrı şu anda ondan bir adım geri çekiliyordu.

Styxx ona yeni bir saygıyla baktı. "Ne kadar süre için?"

Urian sırttı. "Onlara dokunur dokunmaz silinirler.

O zaman vücutlarında ne kadar süre kaldığına ve ne kadar güçlü olduklarına bağlı. Çok uzun süre kalırsa ölürlər."

Styxx gülümsedi ve başını onlara doğru eğdi. "Sadece tam kanlılarda mı yoksa başka türlerde de işe yarıyor mu?"

Set omuz silkti. "Bilmiyorum."

Kimse tepki veremedi Simi kız kardeşini yakaladı ve elini onun üzerine koydu.

"Hey!" Xirena kız kardeşine ters ters baktı. "Hâlâ gücün var mı, Sissy?"

Xirena ona bir ateş patlaması fırlattı.

Simi sırtıarak ve eğilerek Styxx'e baktı ve Xirena'yı bıraktı. "Bizde işe yaramıyor."

Urian güldü. "Onu taşımasına yardım ettim, yani... Ben sadece çeyrek yarı-tanrıyım ve bu beni etkilemiyor gibi görünüyor."

"O zaman sanırım tek gerçek demi benim." Seth cesurca eline aldı ve bekledi. Birkaç dakika sonra başını salladı. "Benim üzerimde de etkisi yok."

"Güçlerim Apollymi'den ödünç alındığı için bunu riske atmayacağım. Ondan uzak durmam gerektiğini varsayacağız. Urian, onu senin gözetimine bırakacağız." Aklına başka bir düşünce gelince Styxx tereddüt etti. "Taş parçalanabilir ya da çoğaltılabilir mi?"

Set başını salladı. "Onu yok etmeden olmaz."

Styxx, tüm bu olaylara yabancı olan Acheron'a kaşlarını çattı. "Taş sadece tanrı güçlerini emip geri kalanını sağlam mı bırakacak?"

"Genelde böyle olur. Neden? Bana erken bir Noel hediyesi vermeyi mi düşünüyorsun?"

Urian istemsizce güldü.

"Dikkatimi dağıtmayın ya da beni kışkırtmayın." Styxx cephaneliklerinin geri kalanını ve Acheron'un tapınağının planını gözden geçirdi. Neyin içine girdiklerini görmek için kesinlikle Seth'in güçlerini kullanacaklardı.

Ama önce...

"En önemli sorum... Bethany'm nerede?"

Urian ve Davyn iblislerin, Kat'in ve Styxx'in arkasındaydı ve Bethany'ye doğru ilerliyorlardı. Plan şu idi

Önce onu sonra diğerlerini hallederiz.

Styxx kapı koluna uzanırken Katra elini onun koluna koydu. "İlk kez tanıştığımızı biliyorum Styxx, ama oraya yalnız gitmemeni tercih ederim. Yanında biri olmalı."

"Artemis'in kızı nasılsın?"

Kat gülümsedi. "Düşündüğünüz kadar kötü değil.... Apollo ise muhtemelen daha kötü."

Simi onun diğer tarafında durdu ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Çok sessiz olacağız. Akri-Styxx orada olduğumuzu bile anlamayacak."

Urian elini Styxx'in omzuna koydu. "Merak etme. Olan oldu ve biz bunun hakkında hiçbir şey düşünmeyeceğiz. Bize ihtiyacın olursa yanında olacağız."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve oradaki duygular kimsenin yanında durmasına alışık olmadığını gösteriyordu. Urian bu duyguyu çok iyi biliyordu. Kardeşleriyle ilgili en çok özlediği şey buydu ve Styxx'e bu kadar değer vermesinin nedeni de buydu.

"Teşekkür ederim."

Urian bırakmadan önce tutuşunu sıkılaştırdı.

Styxx derin bir nefes alarak yatak odasının kapısını açtı. Tavandan tabana pencereler açıktı ve yumuşak okyanus esintisini içeri alıyordu. Ama dikkatlerini çeken, odanın ortasındaki devasa kanopili yataktı. Beyaz keten perdeler altın kordonlarla geriye çekilmişti ve yatağın içindekilerin çoğunu gizliyordu.

Urian'ın bakışları bembeyaz örtülerin altındaki şişliğe takıldı. Atlantisli Katateros'a saldırmadan hemen önce Simi Bethany'nin cesedini dışarı taşımış ve onu uyandırmanın bir yolunu bulana kadar saklaması için buraya getirmişti.

Urian dikkatini Styxx'in yatağa yaklaşması ve onlara gizlice yaklaşabilecek istenmeyen ziyaretçilere dikkat etmesi arasında paylaştırdı.

Styxx Bethany'yi görür görmez kaskatı kesildi.

Urian da aynısını yaptı.

Kahretsin, çok güzeldi. Mükemmeldi. Tıpkı Styxx'in yaptığı o titiz çizimlerde görüldüğü gibi. Koyu teni kusursuzdu. Hareket etmiyor olsa da, Styxx onun hareketlerinin akıcı zarafetini hayal edebiliyordu. Sesinin yumuşak tınısını duyabiliyordu.

Garip bir şekilde, Urian sanki onu bir şekilde tanıyormuş gibi hissetti. Sanki bir rüyada karşılaşmışlardı.

Styxx'in elleri titreyerek yorganı geri çekti ve Apollymi'nin ona saldırdığı yerde hâlâ elbisesinin üzerinde olan kanı ortaya çıkardı. Başını geriye atarak öfke ve acıyla kükredi, sonra da onu kucaklayabilmek için bedenini kollarının arasına aldı.

"Beth?" diye yanağına doğru nefes alırken başını omzuna yasladı. "Lütfen bana geri dön. Lütfen. Sana ihtiyacım var...." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Urian arkadaşının çektiği acıyı hissederken boğuldu. Buna dayanamayarak gözlerini kaçırdı. Zihninde, Phoebe'yi kaybettiği geceki halini gördü. Xyn'i. Kalbinin paramparça olduğu gecelerde hâlâ dinmemiş olan kendi acı dolu çığlıklarını duydu.

Davyn uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Urian güçlü durmak için elinden geleni yaptı. Her zaman yaptığı gibi.

Ama gerçek şu ki, hiçbir zaman o kadar güçlü olmamıştı. Hiçbir zaman da olmadı. Gerçek aşk hiçbir şeyi fethetmezdi. Tek yaptığı yok etmekti.

"Yanımdayım kardeşim," diye fısıldadı Davyn sessizce ağlarken kulağına ve Acheron da Styxx'in yanına gitmek için onlara katıldı.

Styxx Bethany'yi bırakıp öfkeyle böğürdüğü sırada Urian Davyn'den uzaklaştı. Geniş bir yumrukla Acheron'a döndü. Acheron onu engelledi ve kollarına çekti. Styxx karşı koymaya çalıştı ama Acheron onu demir gibi sıkıca kavradı.

"Sorun yok, Styxx. Acıdığını biliyorum."

Ama Acheron bilmiyordu. Urian bile bunu biliyordu. Kara Avcı'nın Styxx'le paylaştığı acı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çocuklarının hepsi hayatta ve iyiydi. Tory sağlıklıydı....

Kimse bebeğini öldürmeyecek ve onu böyle donmuş ve yalnız bırakmayacaktı.

Kendi kanıyla kaplanmış.

Urian, Acheron'un onların içinde yaşayan karanlığı asla bilmemesini umuyordu. Çünkü içlerini kemiren Stygian çılgınlığı, hayal edilebilecek hiçbir şeye benzemeyen, yiyip bitirici bir ıstıraptı. Karısı için duyduğu keder, tüm mutluluklardan beslenen bir açlıktı. Gülümsemeleri yutuyor ve bir daha asla ışığı göremeyeceğinden korkana kadar her gün ruhundan parçalar çalıyordu.

Styx gibi Urian da uzun zamandır o kadar kaybolmuştu ki gün ışığında yürümesine rağmen onu göremiyordu. Onu bütünüyle yutan uçsuz bucaksız kış topraklarında herhangi bir sıcaklık da hissetmiyordu. Güneş, acı ve pişmanlığın kalıcı gölgelerini kovamıyordu. Olabileceklerin sarsıcı karanlığını.

Uyandığınız ve yarına dair tüm umutlarınızın ve hayallerinizin dününüz olduğunu kesin olarak bildiğiniz anda gelen o derin kayıp duygusu.

Orası ev dedikleri cehennemdi. Ve Acheron bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Şanslı piç.

Styx, Acheron'un kulağına, "Senden nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Biliyorum kardeşim... Biliyorum." Ve Acheron hâlâ ona Urian'ın kendi ikizine sarıldığı gibi sarılıyordu. Masum birer çocuk oldukları günlerde, dünya üzerlerine çöküp onları savaş ve trajedinin yaraladığı acı dolu adamlar haline getirmeden önce. Ölüm ve kalp acısıyla ayrılmışlardı. "Her şeyi geri alabilmeyi her şeyden çok isterdim. Her şeyi," diye nefes aldı Acheron. "Başkalarına verdiğim tavsiyeleri dinlemiş ve uygulamış olmayı. Seni incittim ve seni terk ettim ve bu yanlıştı. Hatalıydım ve inanılmaz derecede üzgünüm."

Urian onları izlerken üzüntüden boğuluyordu. Nefret ve barış içinde yaşamalarına izin vermeyen bir dünya tarafından bölünmüş iki adam için de üzülüyordu.

Styx ikizine ters ters baktı. "Neden sadece senden nefret edemiyorum?"

Acheron'un kolları onun etrafında sıkılaştı. "Çünkü sen benden daha iyi bir adamsın. Her zaman öyleydin." Geri çekildi ve alnını Styxx'inkine dayadı, sonra elini Styxx'in ensesindeki saçlarda hafifçe dolaştırdı. "Sana bir daha asla sırtımı dönmeyeceğim kardeşim. I-"

Styxx eliyle ağzını kapatarak sözlerini kesti. "Tutamayacağın bir söz verme."

Eğer yaparsa onu öldürecekti. Atlantis tanrılarının laneti buydu.

Acheron'un yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Gah, iki yaşlı kadın gibi görünüyoruz." Styxx yumruklarını Acheron'un artık sırtından aşağı dökülmeyen saçlarına geçirdi. "Ama en azından sonunda düzgün bir saç kesimi yaptırdın."

Acheron güldü.

Urian, Ash ve Tory'nin uzun saçlarını kesip Sebastos'un ilk doğum günü şerefine hayır kurumlarına bağışladıkları zaman yaşadığı şoku hatırlayınca kendi gözlerini sildi.

Acheron hırıltılı bir nefesle onu serbest bıraktı. "Estes beni götürdüğünde seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, Styxx. Buna dayanamadım."

Styxx homurdandı. "Acını biliyorum. Sadece benim değil, senin de anıların var."

Acheron ona sert ve haşın bir bakış attı. "Ve şimdi seninki bende." Gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Kendimi ne kadar aptal hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, benimle bir daha nasıl konuşabileceğini bilmiyorum. Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, Styxx, ben de onu kendime tercih ederdim. En azından bakması daha güzel."

Urian kardeşinin acısının kendisine doğru uzandığını hissettiğinde Davyn'in elini tuttu. Hepsi bu acıyı anlıyordu. Aşk boşa harcanamayacak kadar nadir bir hediye idi. Eğer yanınızda duracak kadar güçlü birini bulacak kadar şanslıysanız, ona her şeyinizle tutunur ve asla gitmesine izin vermezsiniz.

Çünkü onları kaybettiğinizde, hayatınızın her günü sizi kesen hayal edilemez bir cehennemdi.

Acheron ona acımasız bir gülümseme verdi. "Onu korumakla hata etmedin. Ve onu senin için geri alacağız. Yemin ederim."

Urian, Davyn'in elinin kendi elinde titrediğini hissettiğinde kendi kederiyle boğuldu. İkisi de Paris'i, Phoebe'yi ya da Xyn'i geri almak için ruhlarını satabilirdi. Sadece bir kalp atışı için.

Kahretsin, onlara sahipken neden daha fazla değer vermemişti? Urian'ın tek pişmanlığı onların kollarında daha fazla zaman geçirememiş olmasıydı. Onları asla terk etmemeliydi. Styxx haklıydı. Cehennemde ya da yüksek sularda savaş arabasına tırmandın ve sonuçlarına aldırmandan onların yanında kaldın.

Styxx gözlerini sildi. "Bana tek bir söz ver. Eğer bu işe yaramazsa, sonunda beni öldüreceksin."

Urian bu sözler karşısında irkildi. Lanet olsun, eğer bunu anlamadıysam. O da aynı istekte bulunmuştu. Ve sevdiği kadınlar olmadan yaşadığı her günden nefret ediyordu. Onlar yokken burada olmak adil değildi. Onlar daha iyi olan yarısıydı. Kader, kendisi gibi bir hayvanı bağışlayıp onun yerine ruhlarının güzelliğini almakla ne kadar zalimce davranmıştı? Bu ne tür bir adaletti? Bu nasıl doğru kabul edilebilirdi?

Evrenin dengesinde ne gibi bir sorun vardı ki insanlığa böyle bir şey yaptı? Öldürülmesi gereken oydu. Phoebe asla bir ruha zarar vermemişti. Ve Xyn... o bir koruyucuydu. Çok güzel ve zarif bir hanımefendiydi.

O, kuduz bir köpek gibi uyutulması gereken bir canavardı.

Yine de onlar yokken burada sonsuza dek yaşamaya devam etti.

Bu doğru değildi ve bunu her düşündüğünde, zalimlikleri yüzünden bizzat tanrıların boğazlarını parçalamak istiyordu. İnsanlığa saygı duymadıkları ve onu geride bıraktıkları için çünkü neyin doğru neyin adil olduğu umurlarında bile değildi.

Hayat bencildi ve soğuktu. Tıpkı çorak ruhu gibi. Hayat neden böyle olmak zorundaydı? Neden tanrılar size cennetin bir anlık görüntüsünü gösterip, ona ulaşmaya cüret ettiğiniz anda onu avuçlarınızdan söküp alıyorlardı?

Sonsuz bir cehenneme gerek yoktu. Hayat yeterince cezaydı. Kimse bunu hak etmiyordu.

Özellikle de bu dünyaya çıplak ve acımasızlığına hazırlıksız gelen masum bebekler için.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Urian, Acheron'un sorusu karşısında homurdandı ve onun saflığı hakkında her şeyi söyledi. Ash hiç gerçekten sevmemiş ve kaybetmemişti, yoksa bu cevabı bilirdi. Kimse bağırsakları deşildikten sonra yaşamak istemezdi.

Zaman o yaraları iyileştirmede.

Yara izlerini kapatmıyordu. Umut edebileceğiniz en iyi şey, acının o kadar da kötü olmadığı anlık duraksamalardı. Ve eğer gerçekten şanslıysanız, bu aralar biraz daha uzayabilirdi.

Bu kadar.

Styxx Bethany'nin elini tuttu ve evlilik yüzüğünü parmağında döndürürken başıyla onayladı. "Bunu eline taktığımda çok mutlu oldu. Gülümseyişini hâlâ görebiliyorum...." Adam acı içinde irkildi. "Tanrım, Beth, sen giderken neden ben de seninle gelmedim? O savaş arabasına binmeli ve yanından hiç ayrılmamalıydım."

Styxx ondan pek çok kez duymuş olduğu sözleri tekrarlarlarken Urian gözlerini yumdu.

Acheron elini Styxx'in omzuna koydu. "Fark etmezdi. Serumunu almış olsaydı, annem onu yine de öldürürdü. En azından bu şekilde onu geri getirme şansımız var."

Urian Ash'in iyimserliğini paylaşmayı diledi. Onunki uzun zaman önce gerçeklik sunağında katledilmişti. O kaltak kimseye merhamet etmezdi.

Birden odada parlak kırmızı ve öfkeli bir şey parladı. Urian, halası Artemis'i tüm canlı kızıl ihtişamıyla gördüğünde öfkesi alevlendi. Öfkeyle ona doğru bir adım attığında Davyn onu yakaladı.

"Yapma," diye fısıldadı.

Urian'ın kalbi, ondan ve Apollo'dan intikam alma ihtiyacı doyana kadar onu dövmesini talep ederken çarpıyordu. Ama Davyn haklıydı. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ancak, bu onu daha iyi hissettirebilir.

Artemis, Ash ve Styxx'in birlikte durduğunu görünce kaşlarını çatı ve garip bir ses çıkardı. Eğer bilmeseydi, Urian onun onlardan korktuğunu düşünebilirdi.

Styxx Acheron'la konuşmak için başını arkaya yasladı. "Sanırım biz onu, onun bizi ürküttüğünden daha fazla ürküttük."

Acheron iç çekti. "Burada ne işin var Artie?"

Konuşmaya başladı, sonra aralarındaki mesafeyi kapatarak her ikisinin de omzunu dürttü. "Bu sadece... doğru değil. Başka bir şey söyleyin ki hanginizin Acheron olduğunu bileyim."

"Ne, Artemis?"

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "İşte nefret ettiğim o sinirli ses tonu." Styxx'le konuşabilmek için sırtını Acheron'a döndü. "Sana hediyeler getirdim."

Bu Urian'ın omurgasında bir ürperti yarattı. Teyzesi hiç hediye göndermezdi.

Herkese.

Hediye getiren bir Yunanlıya dikkat edin, özellikle de bencilliğiyle ünlü bir orospu-tanrıça ise.

"Neden?" Styxx sordu.

"Kardeşimle ve diğer hayvanlarla karşılaşacaksın.... kazanmanı ve onun kanını akıtmanı istiyorum. Hem de çok. Kovalar dolusu, ta ki fışkırp tüm salonu doldurana kadar."

Urian Davyn'e sırtıttı. Vay canına, Apollo gittiği her yerde arkadaş ediniyordu. İkiz kardeşinin de herkes kadar ondan nefret ettiğini bilmek güzeldi.

Styxx omzunun üzerinden Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. "Kan tutkusundan korkmalı mıyım?"

"Dehşete düştüm." Acheron'un kaşları daha da çatıldı. "Apollo şimdi ne yaptı?"

"Nicholas'ıma zayıf düşmüşken saldırdı. Buna izin vermeyeceğim. Apollo'ya tek başıma zarar verecek kadar güçlü olmadığım için, ikinizin onun bacağını tekmelemenizi istiyorum."

Acheron gözlerini devirdi. "Kıç mı demek istiyorsun, Artie?"

"Göt. Bacak. Vücudunun hangi kısmı hoşuna giderse. Onu öldüremezsın ama acı çekmesini sağlayabilirsin. Uzun süre. Zor. Acınası bir şekilde. Savitar'a Styx Nehri'ne batırdığım bir dizi silah verdim. Apollo'yu bir ölümlü gibi olacak kadar zayıflatacak." Apollo'ya duyduğu nefreti Styxx'e dik dik bakarak gösterdi. "Senin yerinde olsaydım, onu yavaşça ve büyük ölçüde hadım ederdim."

"Grammy! Grammy!"

Urian, Mia'nın bir tür orman perisi gibi giyinmiş halde odaya daldığını görünce homurdandı. Bu küçük esmer çocuk, konu büyükannesi ve büyükbabasına geldiğinde yarı tazı gibiydi. Büyükannesinin bir kâbus sürtüğü olduğundan habersiz, hemen Artemis'in kollarına atladı, böylece bir ciyaklamayla tombul kollarını ona dolayabilecek ve ona kocaman bir sarılma ve öpücük verebilecekti.

Öfkesi anında unutulmuş Artemis sevgiye karşılık verdi. "Mia Bella! Kıymetlim bugün nasıl?"

Kız onun kollarında zıplarken daha da yüksek sesle ciyakladı. "Gamma, Gamma, Gamma, tahmin et ne oldu? Tahmin et ne oldu! Simi kafama onun ve Pappas'ınki gibi boynuzlar takacak. Ve istediğim rengi seçebileceğimi, her zaman açık olacaklarını ve karanlıkta da parlayabileceklerini söyledi."

Böcek gözlü Artemis bu fikir karşısında, Simi bunu ona ilk kez yapmaya çalıştığında Urian'ın dehşete düştüğü kadar dehşete düşmüş görünüyordu.

Acheron güldü ve Mia'nın sırtını sıvazladı. "Simi sana çıkabilen bir çift yapsa nasıl olur?"

Mia ona burnunu kırıştırdı. "Pappas! Hayır! Ben gerçek olanları istiyorum. Sen, Simi ve Xireni gibi."

Artemis bir hava üfledi. "Pappas'ın sadece sinirlendiğinde böyle davrandığını biliyorsun, değil mi?"

Mia'nın gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi?" ikisi de başını salladı.

Mia kıkırdayıp ona el sallarken Urian da ona el salladı. Kuzeninin çok sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve hâlâ Katra'yla akraba oldukları gerçeğini aklına sığdıramıyordu. Ya da Apollymi'nin bunu ondan saklamış olmasını. Ama sonra

sır saklamakta Acheron'dan daha iyi olan tek kişiydi.

Mia'nın dikkati sonunda Styxx'e yöneldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pappas'ı kim klonladı?" diye fısıldadı.

Acheron gülümsedi. "O benim kardeşim... Styxx amcan."

Heyecanla kendini onun kollarına bıraktı ve onu öptü.

"Tıpkı babama benziyorsun." Sonra ellerini yanaklarına koydu ve onunla burunlarını ovuşturdu. "Charonte böyle merhaba der. Ama sadece senden hoşlanıyorlarsa. Aksi takdirde seni ketçap ya da barbekü sosuyla ya da Xed amcam gibilerse çok acı olan jalapeños ile yerler."

"Amcanla ilk karşılaşmada onu korkutma, şapşal güzelim." Artemis onu tekrar kollarının arasına aldı ve gıdıkladı.

Kapı açıldı. Kat ve Sin sinirli ama rahatlamış ebeveyn sesleri çıkararak odaya girdiler.

"Özür dilerim." Kat kızını Artemis'in elinden aldı. "Gözlerimizi ondan üç saniye ayırdığımızda zincirden kurtuldu. Burada olduğunuzu hissetmiş olmalı." Sin kızını Kat'in elinden alırken, Artemis annesine sarılarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Urian her zaman o çocuğu nasıl elden ele dolaştırdıklarına şaşırırdı ama yine de hiç umursamazdı. Yeğenleri buna katlanamazdı. Ama kuzeni bambaşka bir deli yumurtaydı. Ailesine bakılırsa...

O anladı.

Mia babasına sevimli bir yüz ifadesi takındı. "Başım belada mı baba?"

Sin, küçük Phoebe cazibesini ona doğru çevirdiğinde Urian'ın verdiği tepkinin aynısını verdi. Eridi ve sırtıttı. "Hayır, bebeğim. Ama bize nereye gittiğini söylemeden böyle ortadan kaybolmamalısın."

Urian güldü. Sin gibi sert ve haşın bir adamın böylesine parlak ve narin bir peri prensesini kucakladığını görmek histerikti. Elbisesinin üst kısmı pembe ve beyaz kumaştan çiçeklerle kabarmıştı, bunlardan bazıları uzun, kabarık elbisesinin üzerine dikilmişti.

sarı tül etek. Bacakları uyumlu pembe taytlar ve pembe rugan ayakkabılarla kaplıydı. Hatta bir çift minyatür pembe tül kanat bile takmıştı. "Tory Teyze'ye, Danger Teyze'ye ve Kish Amca'ya dönüp biraz onlarla kalmalısın, tamam mı?"

Sevimli bir şekilde suratını astı ve başını salladı.

Artemis, Mia'yla birlikte ayrılmadan önce Sin'i durdurdu. "Büyükanne birazdan gelip küçük dilberine masal okuyacak, tamam mı?"

Mia sırtıttı ve zıpladı. "Biz de senin geyik arabana binebilir miyiz?"

"Sadece annem ve babam izin verirse... ve bir süveter giymen gerekecek." Artemis ona kocaman bir sarılma ve öpücük verdi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Başını salladı, sonra Sin'in kollarında kaskatı kesildi.

"Bekle! Bekle!"

Pappas!"

Acheron gülümseyerek onu sıkıca sarıldı. "Ben de elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"O zaman Megamind'ı

izleyelim mi?" "Tabii,

bebeğim."

"Güle güle, Uri ve Davys!" diye bağırdı onlara melek gibi bir sırıtışla.

Sonra Acheron'un yanağına gürültülü, ıslak bir öpücük kondurdu.

Gören Kat onu Sin'den geri aldı. "Onu dolabına geri götüreceğim ve bir çeşit bebek Kriptoniti ile kilitleyeceğim."

Sin onlara dönmeden önce Mia'nın başının üstünü öptü. "Rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim." Karısı ve kızının peşinden gitti.

Acheron Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sen iyi misin?"

"Çok güzel bir torunun var ve gerçekten de aileni senden esirgemiyorum, Acheron." Bethany'ye baktı. "Ben sadece benimkini istiyorum."

"Bu hiç kolay olmayacak."

Artemis'in yorumu karşısında kaşlarını çattılar. Bunu söyleme şekli onlara bilmedikleri bir şey bildiğini söylüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Styxx sordu.

"Ağabeyimin ona aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Urian bu açıklamanın odada en çok kimi şoke ettiğinden emin değildi.

"Bethany?" Urian sordu.

"Bathymaas," diye düzeltti Artemis. "O ve annem seni dışarı çıkaran kişiler."

Acheron acı dolu bir ses tonuyla, "Seni... ispiyonladı," diye düzeltti.

İç çekti. "Her neyse. Sadece modern aptalları anlamıyorum."

Moused? Davyn Urian'a bu kelimeyi mırıldandı, Urian omuz silkti ve Artemis'in biraz deli olduğunu hatırlatmak için bir el hareketi yaptı.

Acheron boğazını temizledi. "Sanırım deyimleri kastediyor."

Acheron'a kızgın bir bakış fırlattı. "Hayır, bu sefer doğru anladım. Modern aptallar. Her neyse, annem ondan nefret ediyordu çünkü Bathymaas'ın güçlerine göz dikmişti ve Bathymaas Hera'nın bize böyle bir sürtük gibi davranmasını ve bizi kan emici lanetle baş başa bırakmasını engellemediği için..."

Evet, kız kardeşinin kanını içmekle lanetlenmiş olduğu gerçeğinden nefret eden büyükbabasının bunu onlara yüklemesi ne kadar hoş.

Lanet olası piç.

Sırf bu yüzden Urian onun kafasını kesip Helios'a teslim etmek istedi.

Ama Artemis açıklamasına devam etti. "Apollon Bathymaas'a aşık olduğunda ve Bathymaas onunla bir şey yapmayı reddettiğinde çok sinirlenmiş. Onun Atlantisli Aricles'e aşık olmakla kalmayıp onunla yattığını öğrendiğinde ise çılgına döndü."

"Fındık."

"Ne. Hiç." Acheron'a ve onun devam eden düzeltmelerine hırladı. "Seni öldürmesi için onu kandıran Apollo," dedi Styxx'e, "tıpkı bana Orion'la yaptığı gibi. Piç orospu o. Bu onu mahvetti. Ama sen ona on bin ömür bile sürse geri dönüş yolunu bulacağına yemin ettin. Ve bunu yaptığına sevindim ama Apollo senin sen olduğunu anladığında o kadar da mutlu olmayacak."

Urian'ın kafası karışmıştı. "Bekle. Bethany Bathymaas değil. Bathymaas ilkel kaynaktan doğdu. Bethany değildi."

"Evet, öyle. O Set'ten doğdu."

"Set mi?" Urian hâlâ aradaki bağlantıyı göremiyordu.

Artemis başını salladı. "Delirdi" -Acheron'a doğru şeytani bir yüz ifadesiyle baktı- "çıldırdı. Apollo Acheron'u öldürdüğünde Apollymi'nin yaptığına oldukça benziyor. Ama onun kapalı topuzu-"

"Düğme mi, anahtar mı?" Acheron onu düzeltmekten kendini alıkoyabilecek gibi görünmüyordu. Urian patronunun bunu sırf onun sinirlerini bozmak için yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Ona burnunu kırıştırdı ve konuşmaya devam etti. "Kapatma düğmesini bulmak Apollymi'ninkinden çok daha zordu. Bathymaas'ı durdurmanın tek yolu onun Aricles'le olan aşkını ve hayatını hatırlamadan yeniden doğmasını sağlamaktı. Annesinin Symfora, yani keder tanrıçası olmasının ve Bethany'nin Aricles yeniden doğana kadar evlenmemesinin ya da erkeklerle fazla haşır neşir olmamasının nedeni buydu. Ama garip bir şekilde, her zaman ikisinin yüzyıllar önce buluştuğu yerde balık tutmaya giderdi. Sanki seni ya da onu hatırlamasa da Aricles'in geri gelmesini bekliyormuş gibi."

Urian derin bir iç çekti. Kader ortaya çıkacak. Bu onun Babası ona hep söylerdi. Ne yaparsan yap, bazı şeyler değiştirilemezdi. Urian bunu anladı.

"İşte bu yüzden seninle ilk tanıştığım gün sinir krizi geçirmedi."

Urian, odada onlara katılan Set'e doğru döndü. "Seni görür görmez Aricles olduğunu anladım.

Bir şekilde sözünü tutmayı ve onu tekrar bulmayı başarmıştın ve eminim Apollo'yu sana çeken de buydu. Sana acı çektirmeye neden bu kadar kararlıydı?"

"Hayır." Artemis acı bir kahkaha attı. "Styx'i ona gösteren benim salak diğer kardeşimdi. Dionysos'tan hep nefret etmişimdir. Apollo'ya çok fazla kredi veriyorsun. O şımarık bir çocuk gibi... güzel... parlak... ver bana. Acheron'un şeytanı gibi."

Styx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bathymaas kardeşimin ilk aşkıydı ve reddedilmesi onu duygusal olarak yıktı - en

azından

Onun iddiası bu. Bu yüzden annem ikinizi asla birlikte olmamanız için lanetledi."

"Bethany bu yüzden mi uyanamıyor?"

"Kısmen," dedi Set ağır bir iç çekişle. "Ama çoğunlukla kalbinin sadece yarısına sahip olduğu için. Onu geri getirmek ve Aricles'in ölümünden sonra dönüştüğü intikam ruhu yerine akli başında biri olmasını sağlamak için, kalbinin içinde senin olduğun kısmını çıkarmak ve seninle ilgili tüm bilgileri hafızasından silmek zorunda kaldım."

Acheron kaşlarını çattı. "Bu biyolojik olarak imkânsız."

"Hayır. Unutuyorsun evlat, biz tanrıyız. Bath hiçbir şekilde insan değil, bir annenin rahminden de doğmadı. O bana başkalarına karşı şefkatli olmayı öğretmek için Kaynak'tan bir armağandı. Mavromino'nun anneni sakinleştirmek için ilk Malachai'nin doğumuna izin verdiği gibi, Kalosum da onu yapmak için doğduğum şeye sırtımı dönmemem için yarattı. Bu yüzden hiçbir erkeğin sevgisini tatmaması gerekiyordu. Onun görevi saf kalmak ve benim kaosuma düzen getirmektir. O adaletti. Soğuk ve boyun eğmezdi, kişisel çıkarları ya da kayırma yeteneği yoktu. Aricles tüm bunları değiştirdi. Onun ölümüyle kalbi ikiye bölündüğünde, gözyaşları onu acımasız, umursamaz bir intikama dönüştürdü. Tüm dengesini kaybetti ve dünyanın ona ve Aricles'e yaptığı yanlışın bedelini ödetmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. İronik bir şekilde, bu bana neden kendi güçlerimi kontrol altında tutmam gerektiğini her şeyden çok gösterdi. O ne kadar kötüyse, Mavromino'nun beni kontrol etmesine izin verirsem ben çok daha kötü olurum."

Styx tekrar Bethany'ye baktı. "Peki onu nasıl uyandıracağım?" "Kalbini ona geri vermelisin."

"Ve bu nerede?"

Set iç çekti. "Son duyduğumda Epithymia'ya verilmişti. Arzunun çirkin tarafı açgözlü kıskançlıktır. Epithymia Apollon'u istiyordu ve bir zamanlar sevdiği Bet'in o parçasını çalarsa, onu baştan çıkarmasına yardımcı olacağını düşündü."

Artemis alay etti. "İşe yaramadı. Kardeşim için fazla büyük bir sürtüktü. Onun bazı standartları var."

Urian bunu hiç duymamıştı. Apollo en az onlar kadar vefasızdı. Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamazdı.

"O zaman kolyeyi ilk onun üzerinde kullanacağız." Styxx, Bethany'nin elini öptükten sonra yorganı onun üzerine çekti. Geri adım attı ve kararlı bir yüz ifadesiyle örtüleri süpürdü. "Hadi yapalım şu işi."

Urian başını salladı. Hepsi yeterince acı çekmişti. Hayatlarını geri alma ve tanrılara bunu ödetme zamanıydı.

Bunun işe yaramayacağını biliyorsun, değil mi?" Styxx, Ash'in Katateros'taki yatak odasına ışınlanırken Acheron'a sordu.

"Daha kötü ihtimaller de vardı."

"Ben de öyle, ama çoğu benim için iyi sonuçlanmadı."

Urian bu konuda yorum yapmadı. Kendisi de pek çok kez o duruma düşmüştü. Bunların çoğu son zamanlarda Ash'in onu kurtlara, gallulara, ejderhalara ve tanrıların yarattığı diğer tüm şeytani varlıklara atmasından kaynaklanıyordu.

Yani intihara meyilli olması iyi bir şeydi.

Urian acı bir şekilde eğlenerek, yıllar içinde kendisi kadar değişmiş olan odaya göz gezdirdi. Acheron'un evliliğinden önce oda siyah ve kahverengi renklerle seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Şimdi ise duvarlarda dans eden sirk hayvanları ve büyük yatağın hemen yanında bir beşik vardı... Acheron'un, Urian'ın büyükannesinin üzerine saldıran askerler tarafından öldürülen ve böylece tüm Apollitler'e karşı ilk lanete neden olan yeğeni Apollodorus hakkındaki paranoyası ve suçluluk duygusundan kalan bir şeydi.

Acheron'un oğlu Sebastos asla yalnız uyumaya bırakılmazdı. Acheron'un babasının göğsünden başka bir yerde uyumasına izin vermesinden önce bebek neredeyse bir yaşındaydı.

Ama Urian bunun için onu suçlayamazdı. Kendi çocuklarına karşı da neredeyse o kadar kötüydü.

Beni duyabiliyor musun?

Acheron'un düşünceleri kendi düşüncelerine karıştığında kaşlarını çatı, sonra başını salladı.

Güzel. Bir süre bu şekilde iletişim kurmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum.

Styxx tekrar başını salladı.

Ash, Urian'a doğru döndü. Sen geri çekil.

Onu duyduğunu belli etmek için selam verdi.

Styxx kapıya gitti ve diğerlerini dinledi. Seth'in "kuş" ruhu onlara tanrıların hepsinin taht odasında toplandığını ve burada Apostolos'u ya da daha doğrusu Ash'i ellerine geçirdiklerinde ne yapacakları hakkında övündüklerini göstermişti.

Bunların hiçbiri hoş değildi ve Urian'ı patronu olmadığına ve Styxx'i onun dublörü olarak göndermeyi yeniden düşündüklerine daha da memnun etti.

Acheron kapıda Styxx'e katılırken Urian pencerelerin yanında kaldı. Güçlerimizi hissettiler.

Atlantislilerin yapmasını istedikleri bir şey, çünkü bu onları şaşırtacaktı.

Hazır mısınız? Styxx sordu.

Kesinlikle olmaz.

Urian, Acheron'un hastalıklı mizahı karşısında kendini tutamadı.

Bakışlarını kilitleyen Acheron elini Styxx'e doğru kaldırdı. Styxx beşiğe doğru baktı ve Urian onun aklından geçenleri sadece hayal edebiliyordu. İkisi de çok fazla ihanet yaşamıştı. Ash'in onu düşmanlarının önüne atması da onun için savaşması kadar olasıydı.

Ama bu arkadaşının Bethany'yi geri almak için en iyi şansıydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Acheron'a güvenmek zorundaydı. Urian her şeyin yolunda gideceğini bildirmek için başını ona doğru eğdi. O buradaydı ve onun gözetiminde bir şey olmasına izin verecek değildi.

Güç toplamak için derin bir nefes alan Styxx, Acheron'un elini tuttu ve kardeşinin onları taht odasına ışınlamasına izin verdi.

Urian kapıya doğru gitti, böylece aralıktan dinleyip izleyebilecekti.

Styxx Acheron'u bıraktı ve onun arkasında pozisyon aldı. Acheron diğerleriyle yüzleşirken o Archon, Apollo ve Epithymia ile yüzleşti.

Archon ayağa kalktı. "Bu hiç beklenmedik bir şey değil." Apollo'ya sırtıttı. "Ne de olsa evcil hayvanın için kovalamaca oynamak zorunda değiliz. Bize zaman kazandırmaları ne büyük incelik." Styxx'e ters ters baktı. "Hanginiz Apostolos?"

"Öyleyim," dediler aynı anda.

Urian yaşlı tanrıyı kızdıracak bir şeye sırtıttı. Boğul bakalım, ihtiyar.

Archon boğazından alçak sesle hırladı.

"Gözleri," dedi Apollo hızla. "Styxx'in gözleri mavi."

Onları ortaya çıkarmayı gelinciğe bırakın. Apollo'nun bir gün hakkını almasını umuyordu.

Acheron kardeşinin yanında durmak için döndü.

Konuştuklarında tek bir ağızdan konuşuyorlardı. "Artık değil."

Archon bakışlarını onlara dikti. "O zaman ikinizi de öldüreceğiz."

"Hayır," diye hırladı Apollo. "Anlaşmamız böyle değildi."

Epithymia büyük bir t i k s i n t i dolu bir ses çıkardı. "İkiniz de geri çekilin. Gerçeğe ulaşmanın kolay bir yolu var."

Urian bu sestten hoşlanmamıştı. Diğerlerinin geçmesine izin vermek için geçidi açmak üzere harekete geçti.

Kalbi durdu. Geçit açılmıyordu. Gözlerini kapatarak tüm gücünü diyarları aşmaya çalışmak için kullandı.

Cidden mi? Hiçbir şey olmuyordu. Bu nasıl olabilir? Yine de hiçbir şey. Bir kıvılcım bile yok.

Ne oluyor be?

Epithymia boynundaki siyah kordonu çekerek onlara küçük bir kristal şişe gösterdi. Şişeyi başının üzerinden geçirerek Archon'un sandalyesinin koluna yerleştirdi ve ardından bir çekiç gösterdi. "Bu Bathymaas'ın kalbi. Eğer gerçek Styxx ortaya çıkmazsa, onu yok edeceğim. Sonsuza kadar."

Urian geçidi açmak için daha fazla mücadele etti. Haydi!

"Yani onu sevmiyor musun?" Çekici şişenin üzerinde gezdirdi. "Gerçekten mi?"

Urian daha da çok

denedi. Hiçbir şey!

Lanet olsun!

Neler oluyordu? Nasıl bu kadar sıkı kilitlenmiş olabilirdi?

Styxx, Acheron'un sesiyle konuştu. "Bunu yaparsan ikimiz üzerindeki tüm kozlarını kaybedersin. Şu anda seni hayatta tutan tek şey onun hayatı."

Aniden bir ışık parladı.

Urian onu diğerleriyle birlikte beklediklerini biliyordu ama bu o değildi ...

Onun yerine Artemis, Apollon'un yanında parladı. "Aman Tanrım!" diye haykırdı onlara bakarken. "Bölüyor muyum?"

Apollo onun kolunu yakaladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Acheron'u görmeye geldim. Burası onun yaşadığı ev. Ziyaret etmeme izin var."

Urian bu yalana neredeyse kahkahalarla gülecekti ve Acheron'un kendi yalanını saklamasına hayret etti. Artemis buraya girmesini yasakladığı ilk kişiydi. Onun evine girmesine izin vermektense Archon'u uyandırmayı tercih ederdi.

Archon öfkeyle bağırdı. "Burası onun evi değil!"

Acheron ve Styxx şaşkınlıkla kaşlarını çatı. İkisinin de Artemis'in burada ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. O planın bir parçası değildi.

Ama Archon'un bel altını bulmuştu. Stryker'ın Urian'ın ruhuna işlediği ilk savaş kuralını öğrenmemiş olması çok kötüydü.

Asla ama asla iç yüzünüzü göstermeyin.

Artemis gözlerini kırıştıtarak yaşlı Atlantisliye masum bir bakış attı. "Hayır mı? O zaman neden onun tahtında oturuyorsun? O senin değil, biliyorsun. Onu seçip buraya getirdiğinde Acheron'la birlikteydin."

Hayır, değildi.

Bu zihinsel haykırış o kadar yüksekti ki Urian herkesin duymamış olmasına şaşırdı. Evet, Ash eski sevgilisinden pek hoşlanmıyordu.

Hadi, Artemis. Görünüşe göre, duygularını kamçılamak ve onları yıpratmak için buradaydı. Ve Archon'un yüzündeki benekli renge bakılırsa, mükemmel bir iş çıkarıyordu.

"O neden burada, Apollo?" Archon sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Epithymia kaskatı kesildi. "Doğru olmayan bir şeyler var..." "Çünkü o benim kızım değil."

Urian bu sözler karşısında donakaldı. Ne?

Styx ve Acheron, Apollo ve Artemis'in annesi Leto'nun yan kapıdan girdiğini görmek için döndüler. Urian'ın midesi yere çarptı.

Eğer bu Artemis değilse...

Kahretsin, Kat olmalı.

"Anne," dedi Apollo sinirli bir şekilde. "Ne yapıyorsun?"

Apollo'nun sorusunu duymazdan gelen Leto, onlara yaklaşırken sıırttı. "Gerçekten mi Katra? Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ama sorun değil." Archon'a baktı. "Artık ikizlere ihtiyacımız yok. Katra, Artemis ve Acheron'un kızı. Yok Edici'nin soyuna sahip ve aslında ailesinden daha güçlü." Kat'i yakaladı ve boğazına bir hançer dayadı. "Peki Acheron, kimi öldüreceğiz? Seni mi kızını mı?"

Urian onu kurtarmak için kapıları patlatarak açmaya çalıştı. Kimildamadılar.

Ne ...

Onlara vurdu. Yine de dayandılar.

Öfkeyle, onların arasından geçip savaşa katılmak için her şeyi denedi. Bu saçmalıktı! Burada kalıp Kat'in zarar görmesine izin veremezdi.

Birdenbire odada sonik bir patlama oldu. O kadar şiddetliydi ki herkesi ayağa kaldırdı ve Leto'yu duvara çarptı.

Urian bile yatak odasında yere serildi.

Artemis anında ortaya çıktı ve Kat'i güvenli bir yere çekti. "Bu ne cüret!" Annesiyle yüzleşirken her kelimeyi yavaşça telaffuz etti. "Kimse bebeğimi tehdit edemez! Seni inek!" Annesine öylesine vahşice saldırdı ki Kat, Leto'yu öldürmesini engellemek için Artemis'i uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Acheron dikkatinin dağılmasından yararlanarak güçlerini kullanıp şişeyi Epithymia'nın elinden çekip aldı.

Urian kapılara karşı savaşmaya devam ederken onu Styxx'e gönderdi.

Karşılıklı bir baş sallama ile kendilerine en yakın Atlantislilere saldırdılar. Ve Acheron panteonların neden kendi içlerinde savaşmaktan hoşlanmadıklarını çabucak öğrendi. Hepsi güçlerini ortak bir kaynaktan aldıkları için, zayıf bir pozisyonda savaşıyorlardı ve güçleri düzgün çalışmıyordu.

"Katra!" Epithymia onun arkasına geçerken Styxx seslendi.

Urian'ın kolu, kendi güçlerini onlarınkini desteklemek için onlara göndermeye çalışırken maviye döndü.

Kat döndü. Kat geri çekilmek yerine tanrıçayı kendine yaklaştırdı ve onun güçlerini kendi bedenine çekti. "Onlara ihtiyacın olmayacak, sürtük."

Urian güldü. Tanrıları güçsüz bıraktığı için duyduğu suçluluk duygusunu üzerinden atmış olmalıydı.

Ancak Epithymia'nın güçlerini bedenine çekerken garip bir şey oldu. Dişleri uzadı ve gözleri Apollymi'ninkilerle aynı şeytani kırmızıya döndü. Cildi Acheron'ununki gibi dönmeye başladı.

"Acheron!" Artemis çığlık attı. "İblis Katra'yı ele geçiriyor. Yardım edin!"

Yüzü bembeyaz kesilen Acheron, Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı.

"O benden daha önemli. Onu buradan çıkarın." Gizlice, Bethany'nin kalbinin bulunduğu şişeyi Acheron'a uzattı. Geri dönemesem bile Beth'i serbest bırak.

Urian, onu Acheron'un yardımı olmadan savaşmaya bırakıp bırakmamayı tartışırken Acheron'un gözlerindeki tereddütü gördü. Ama sonunda, başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Onu güvenli bir yere götürmek için kızının yanına koştu.

Styxx kalkanını tezahür ettirdi ve Acheron ile Katra'nın geri çekilmesini engellerken tanrı-cıvatalarını saptırmak için kullandı.

Artemis'le birlikte ışınlandılar ve onu diğerleriyle yüzleşmesi için yalnız bıraktılar.

Savaşta kardeşlerinin ölümünü izlediği zamanları hatırladıkça Urian'ın içinden binlerce kâbus geçti. Çığlık atarak kapıları patlattı ve tekrar patlattı. Sevdiği başka birinin ölümünü izleyemezdi.

Lanet olsun!

Archon'un dudaklarında yavaş, şehvet dolu bir gülümseme kıvrıldı. "Eski günlerdeki gibi, değil mi Prens? Ve söylemeliyim ki çok lezzetli görünüyorsunuz."

"Onu öldürmeyin," diye homurdandı Apollo.

"Oh, evcil hayvanımızı öldürmeyeceğiz. Hiç korkmayın. Ama onunla tekrar eğleneceğiz."

Styxx zırhını ve kılıcını ortaya çıkardı. Çenesini indirerek onlara gülümsedi. "Gelin biraz alın, sürtükler."

Öfkelenen Urian ısınlanabileceği tek yere ısınlandı.

Acheron baygın haldeki kızını Sin'e teslim etti. "İblis ısırtığından gelen bir şey Epithymia'nın güçleriyle etkileşime girdi," diye açıkladı. "Onu boşalttım ama beslenmesi gerekiyor."

Sin onu alıp gözden kaybolurken acımasızca başını salladı.

Acheron, savaşmalarına yardım etmek için orada olması gereken diğerlerine dehşetle bakıyordu. "Ne oldu?"

Set homurdandı. "Dışarıda kaldık. Eğer Yunan ya da

Atlantisli değilseniz, unutulmuş gitsin. Sadece Katra'nın size ulaşma yeteneği var." Urian onlara katılırken ters ters baktı.

"Ben de içeri giremedim. Elimden gelen her şeyi denedim.

Elindeki tek şey sensin. Ve onlar da onu dövmek. Onu orada bırakamazsın." "Simi, bana dön."

Hemen kendini Acheron'un kalbinin üzerine ejderha şeklinde bir dövme olarak yerleştirdi.

Xirena dudağını ısırды. "Ben de mi, Akri?" "Kesinlikle."

Bu iblisleri içeri çekti. Kalbi öfkeyle çarparken Urian'ın kolu neonlaşmıştı. Styxx'e neler yapabileceklerini düşünmeye dayanamıyordu.

Acheron etrafına bakındı. "Zayıf düştüm ve Artemis'in getirdiği silahlar Apollo üzerinde işe yarayabilir ama Atlantisliiler üzerinde işe yaramaz. Kim benimle içeri girmek ister?"

Hepsi bir adım öne çıktı.

"Pekâlâ. İşte hiçbir şey." Gözlerini kapatan Acheron, toplayabildiği her şeyi topladı ve onları geri ısınlandı

Katateros'a.

İşe yaramadı.

Ta ki Urian gözlerini kapatıp kolunu Acheron'un beline dolayana kadar. Kendi güçlerini Acheron'a göndermeden bir an önce kendi bedenindeki dalgalanmayı hissetti. Ancak o zaman her ne ise onu kırabildiler.

Archon tapınağı korumak için yapmıştı.

Kendilerini bekleyen manzaraya hazırlıksız olan Urian sendeleyerek Acheron'dan uzaklaştı. Her yerde kan vardı. Bir tür zombi filmine benziyordu. Yine de onu en çok dehşete düşüren şey, Styxx'in anka kuşu kalkanının en büyük kan gölünün ortasında bükülmüş ve şekilsiz yatıyor olmasıydı. Kan, sanki bir ceset kapıların arasından sürüklenerek çıkarılmış gibi kapılara bulaşmıştı.

Demonbrean ve Ilios, Apollo'nun yanında yerde inleyerek yatıyordu.

Dikastis, Styxx'in tahminine sadık kalarak diğerlerine katılmamıştı. Sanki tanık olduklarına inanamıyormuş gibi salonun gölgeleri arasında sakince duruyordu.

Urian boğazını istedi.

Ona doğru koşmaya başladı ama Acheron ona önce ulaştı. "Kardeşim nerede?"

Yaşlı tanrının gözlerinde çığ bir öfke parladı. "Onu tapınak arenasına götürdüler."

Urian dudağını büktü. "Neden onlarla birlikte değilsin?"

"Ben bir adalet tanrısıyım. Bu kadar yanlış ve hak edilmemiş bir şeye katılmayacağım."

Sadece bu bile kıcını Urian'ın gazabından kurtardı.

Acheron başını tanrıya doğru eğdi. "Bizimle savaşacak mısın?"

Dikastis tereddüt etmeden başını salladı.

Nefes nefese kalan Styxx bu noktada o kadar hırpalanmış ve yara bere içindeydi ki neden hâlâ bilincinin yerinde olduğundan emin değildi. Üçünü yere sermeyi ve diğerlerini zayıflatmayı başarmıştı ama sonuçta sayıca üstündü ve bir düzine tanrıyla boy ölçüşemezdi.

Archon ve Asteros onu yıllar önce Acheron'un onu hapsediği tapınağa sürüklemişlerdi... bir zamanlar hayatını cehenneme çevirdikleri arenaya. Tüm çabalarına rağmen, onu dayak ve düşünmek istemediği diğer şeyler için kullandıkları askıya sabitlemişlerdi.

Lanet olsun onlara.

Archon gülerek elini Styxx'in saçlarında dolaştırdı ve başını geriye doğru salladı. "Bu kadar çabuk yenilmeyeceksiniz, değil mi Prens?"

"Siktir git."

"Ne kadar isterdim ama ne yazık ki seni kurban ediyoruz." Archon onun ağzını kapattı, sonra Leto'ya baktı. "Leydi intikamımızı çağırın."

Leto, Styxx'e yaklaşırken güldü. "Gerçekten de Epithymia'nın Bathymaas'ın kalbine sahip olduğunu düşünmedin, değil mi? İnan bana, onu kendime sakladım. Şimdi on dört bin yıl önce başladığım işi bitireceğim."

Yunanlılardan geriye kalanları yok etmeyi bitirdiğimde, Sümerler ve Mısırlılara yaptığım gibi Atlantislileri de parçalayacağım.

Styxx'in gözleri, onun düşüncelerini yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğunda genişledi.

Leto bir bıçak çıkardı ve bir şişeyi onun kanıyla doldurabilmek için Styxx'in yanağını kesti. Kanını başka bir bileşikle karıştırırken anlamadığı kelimeler mırıldandı. Ve o bunu yaparken, Styxx'in başı dönmeye başladı.

Birdenbire Aricles olduğunu hatırladı...

Yanındaki Bethany'nin onun pazularına tutunduğunu gördü. Ama o Bethany değildi. O Bathymaas'tı. "Apollo'yla benim onurum için dövüşme. Kanının tek bir damlasına bile değmez. Benimle kaç, Ari. Tüm bunları geride bırakalım ve asla arkamıza bakmayalım."

"Yapamam, sen de yapamazsın tanrıçam. Çok fazla sorumluluğumuz var. Korumamız gereken çok fazla kişi var. Bu dünyayı onların ellerine bırakamayız."

"Artık onlar umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey sensin."

Kanı öfke ve acıyla dolup taşan Aricles başını onunkine bastırmiş ve ona sımsıkı sarılmıştı. "Ve benim için önemli olan tek şey sensin. O domuz yüzünden itibarının zedelenmesine izin vermeyeceğim. Sen yanlış bir şey yapmadın ve ben o piçi senin için yere sereceğim. Hiç korkma."

Elini onun saçlarına gömdü. "Sensiz yaşayamam, Ari. Sen benim doğuştan sahipsiz olduğumu iddia ettikleri kalbimsin. Bu yüzden artık adaletin ruhu olamıyorum. Senin sayende hayatımda ilk kez kendimi iyi hissediyorum. Beni sonsuza dek değiştirdin... Beni şimdi terk edemezsin. Bu şekilde olmaz."

Onu alnından öptü. "Onurunu kazanmama izin ver, sonra gidebiliriz ve asla arkamıza bakmayız."

"Bana yemin et."

"Ebedi ruhum üzerine. Her zaman seninle olacağım Bathymaas. Hiçbir şey beni senden alamayacak, asla. Tanrılar bile." Mısır ieb muskasını kadının göğsünden kaldırıp öptü, sonra tekrar göğüslerinin arasına sıkıştırdı.

Styx, Set'in ona ne söylediğini tam olarak anladığında nefesi kesildi. Bathymaas Kaynak tarafından yaratılmıştı, bir anneden doğmamıştı...

Mısır testisi şeklindeki tılsım, küçük bir kızken babasına neden diğerleri gibi kalp atışlarının olmadığını sorduğunda Set'in ona verdiği kalpti.

"Bu benim sana olan sevgimi taşıyor çocuğum ve sen bunu anlayamasan da bil ki bunu taktığın sürece benden bir parçayı yanında taşıyacaksın. Kalbimin büyük bir gücü var ve yokluğumda seni güvende ve sıcak tutacak."

Leto Mısır panteonunu bu şekilde yok etmiş ve Set'i çölde hapsedmişti. İlk tanrıyı tuzağa düşürmek için babasının DNA'sını ve Seth'in kanını taşıyan Bathymaas'ın kalbinin yarısıyla onu zayıflatmıştı.

Başını kaldırdığında Leto'nun bileğindeki kırık ieb parçasının Bethany'nin bilezik olarak taktığıyla aynı olduğunu gördü. Şimdi çok açıktı, ama bir Mısır kalbinin neye benzediğini bilmiyorsanız, kökenini asla tahmin edemezsiniz.

Ya da önemini.

Leto şişedeki kanı parmaklarına döktü ve ieb'i üzerinde gezdirdi. Sonra da diğer yanağından aşağıya doğru sildi. "Tarih her zaman tekerrür eder. Sevdiğin kadının ellerinde iki kez ölmek sana yazık olacak. Ve sen öldüğünde, o benim için tanrıları yok edecek." Geri adım atarak keskin, delici bir ololuge çıkardı... onun zamanında bir kurban sunulurken bir tanrının varlığını çağırmak için kullanılan bir ses.

Birdenbire şiddetli bir rüzgâr arenayı yırtarak geldi. Kapıları uçurdu ve vücudunu parçaladı. Leto ona karşı tökezledi.

Dönen bir hayalet onlara katılmadan bir an önce uğursuz bir uluma duyuldu. İnsanlık dışı büyüklükte, beyaz bir pelerinle rüzgârın üzerinde süzülüyordu. Styxx'e yaklaştığında bunun Bethany'nin intikamcı ruhu olduğunu anladı.

Ağzı tıkalı olduğu için ona tek kelime bile söyleyemiyordu.

Leto, Bethany ile konuşurken onu işaret etti. "Prensinizin hayatına ve varlığına mal olan düşmanınızın piç oğluna bakın. İkisinden de intikamını al! Apostolos'un kalbini sök!"

Bethany öfkeli bir acıyla çığlık attı.

Styxx, kadının kendisini öldüreceğini ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayınca gözleri büyüdü.

Urian bu tapınağı tanıyınca durakladı. Bu, Acheron'un Styxx'i Katateros'a yaşaması için ilk getirdiğinde hapsettiği tapınağın aynısıydı. Styxx'in, Urian'ın onunla ilk tanıştığı gece yaşadığı Acheron'un tapınağının yanındaki tapınağa gizlice girebilmek için geride bıraktığı tapınak.

Soğuk ve steril bir şekilde güzeldi.

"Burası neresi?" Acheron sordu. Tanrılardan hiçbiri binaları tanımlamak için etrafta olmadığından, binaların isimlerini bilmiyordu.

Artık Atlantisli adalet tanrısı Dikastis de onların takımında savaştığı için bazı cevaplar alabiliyorlardı.

"Burası oyunlar ve yarışmalar düzenlediğimiz arena. Burası cezalandırılması gerekenleri getirdiğimiz ve alçakgönüllülüğü öğrettiğimiz yer."

Urian, Ash'e sert bir bakış fırlattı. Ve Styxx'i çürümeye bıraktığın yer burasıydı. İyi işti patron. O anda Urian duygusuzluğu yüzünden onu tokatlayabilirdi.

Gümüş gözlerinde suçlu bir parıltıyla Ash bakışlarını Urian, Davyn, Dikastis, Seth, Set, Maahes, Ma'at, Zakar ve savaşmak için onlarla birlikte olan iblislerin üzerinde gezdirdi. "Neyin içine girmek üzere olduğumuzu bilmiyorum ama Styxx'in orijinal planıyla ilerleyelim. Ve ne yaparsak yapalım, kardeşimi kurtaralım."

Evet, hiç de bile. Urian hayatında değer verdiği yeterince insanı kaybetmişti. Başka kimseyi kaybetmeye niyeti yoktu. Bugün olmaz. Ve Apollo adına değil.

Tekrar tekrar, Styxx'in onlara karşı koyduğu görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Arkadaşının son görüntüsü bu olamazdı. Olamazdı.

Ona musallat olan diğer kâbuslardan sonra değil.

Apollo'nun kafasını tapınağın duvarlarına çivilemeye niyetlenmişti. Ve evet, bu çoğuldu, çünkü önce onu parçalara ayırmak istiyordu.

Dikastis hariç diğerleri başlarıyla onayladı. "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu adalet tanrısı. "Bize elinizden geldiğince yardım edin."

Her şey iyi güzeldi ama Urian'ın tuhaf bulduğu şey Atlantis'lilerden hiçbirinin Katateros'ta oldukları için onlara meydan okumamış olmasıydı. Burada olduklarını biliyor olmalıydılar. Sanki tanrı falan değillerdi.

Peki, kendi bölgelerinde bu kadar çok yabancı tanrı varken neden bu kadar sessizdiler?

Sessizlik ürkütücü ve yanıltıcı.

Kalbi bulacakları şeyden korkarak çarpan Urian, Ash'in arkasından binaya girdi. Karanlık salonun içinde vahşi bir rüzgâr uğulduyor ve giysilerini bedenlerine yapıştırıyordu. Kılıcını hazırda tutuyor, bir saldırının nereden ve ne zaman gelebileceğine dikkat ediyordu.

Arenaya ulaşmaları ve neler olduğunu görebilmek için rüzgârla mücadele etmeleri birkaç dakika sürdü. Atlantisliilerin hepsi yere serilmişti.

Ne oldu?

Sonra Urian neler olduğunu gördü ve midesi daraldı. Hayalet gibi bir görüntü Styxx'in etrafını sarmış, kalbinin üzerinde bir hançer tutuyordu.

"Bathymaas! Hayır!" Set bağırdı.

Artık çok geçti. Hançeri kabzasına kadar Styxx'in göğsüne sapladı, sonra başını geriye attı ve memnuniyetle kükredi. Konuşurken sadece Atlantis dilini kullandı. "Piçini geri al, Apollymi. Şimdi gel ve yüzleş benimle, seni sefil orospu, böylece senin kokuşmuş kanınla yıkanabilirim!"

Dehşete kapılan Urian, yüz ifadesi en az kendisi kadar acı dolu olan Set'e baktı.

Çok geç kalmışlardı.

O anda Urian kendini Phoebe'nin öldüğü günkü kadar işe yaramaz ve çaresiz hissetti. Sheba onun yanına düştüğünde.

Xyn ortaya çıkmadığında.

Ben ne işe yarıyorum?

Birdenbire Apollymi ortaya çıktı. Öfkelendiğinde kullandığı aynı ruhani gölge formuydu. "Ne yaptın sen?"

Bathymaas ona doğru koştu ve sonra içinden geçti. "Benimle yüzleşmekten korkuyor musun?"

Apollymi başını salladı. "Apostolos'umu sen öldürmedin." Styxx'in bedenine bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Hâlâ Kalosis'te kapana kısılmış durumdayım. Öldürdüğün adam Didymoslu Styxx."

"Hayır," diye nefes aldı Bathymaas. Styxx'e doğru dönüp solgunlaşırken gözlerindeki şaşkınlık daha da arttı. "Yalan söylüyorsun!"

Bathymaas'ın açtığı yaradan kan damladı ve damladıkça Apollymi'nin güçleri Styxx'ten çekildi. Saçları sarıya döndü, teni koyulaştı ve vücudunda gizlenmiş olan yara izleri yeniden ortaya çıktı.

Urian acıyla kıvranırken gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir arkadaşı daha gitmişti. İyi bir sebep olmadan.

Leto'nun kahkahası odayı doldurdu. "Zavallı Bathymaas... yine kendi ellerinle lanetlendin." Bathymaas'ın arkasında cisimlendi ve kolyeyi boğazından kopardı.

Set onlara doğru koştu, ancak mesafeyi kapatamadan Leto iki parçayı bir araya getirdi.

"Şimdi ben adaletin ruhu olacağım ve sen de ..." Tılsım yeniden birleşmeyi reddedince Leto kaşlarını çattı. "Ne? Bu neden çalışmıyor?"

Ash, Urian'ın bakışlarıyla karşılaştı ve çenesini kısıtılmış tanrılara doğru salladı.

Acı yüzünden Urian'ın bunu anlaması bir saniye sürdü. Sonra anlayışla başını salladı ve Davyn'i de yanına alarak onlara doğru ilerledi.

Ash tam Styxx'e doğru yürümeye başlamıştı ki, Styxx aniden nefesini tuttu ve sanki bir şey onu ele geçirmiş gibi sırtını dikleştirdi.

Urian kaşlarını çatarak donakaldı.

Bathymaas'ın göğsüne gömdüğü bıçak havaya fırladı ve zararsız bir şekilde yere düştü. Işık yaradan dışarı akarak yarayı kapattı. Bir sonraki kalp atışında, Ash hariç herkesin ayaklarını yerden kesen bir şok dalgası odaya yayıldı.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Styxx'i yerinde tutan zincirler paramparça oldu ve her yöne şarapnel parçaları saçıldı. Urian onu koruması için Davyn'e doğru sürdü. Tüm tanrılar yere çakılırken Styxx yükselip zeminin üzerinde süzüldü.

"Neler oluyor?" Archon kükredi.

Yıldırımlar Styxx'in vücudundan geçerek pencereleri patlatıp kapıları menteşelerinden sökerken kimse cevap vermedi. Işık şimşekleri Styxx'in gözlerini ve ağzını delip geçti. Vücudunu delip geçtiler.

Simi Styxx'e doğru gitmeye başladı ama Ash onu geri çekti.

"Hayır, Sim. Seni öldürebilir." Ash kendini Styxx'in havada asılı durduğu yere ışınladı.

Bathymaas onu görür görmez burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Sen!"

Kız ona saldırmak için hamle yaptığında Ash güçleriyle onu yakaladı. "Beni öldürürsen Styxx de ölür. İstedğin bu mu?"

"İkisini de öldürün!" Leto bağırdı, hâlâ kalbin iki yarısını bir araya getirmeye çalışıyordu.

Bu kadar acınası olmasaydı Urian gülerdi. Davyn'i bıraktı.

Bethany Leto'ya itaat edecekmiş gibi ayağa kalktı ama sonra bakışları Styxx'e kaydı ve anında sakinleşti. "Onu kurtarmak için ne yapmalıyım?"

"Onu topraklamalısın. Güçlerinin dışında gerçekte kim ve ne olduğunun farkına varmasını sağlayın."

"Nasıl?"

Ash başını salladı. "Biliyorsam ne olayım. Onu tutmaya çalışacağım ama sen ona ulaşmalısın yoksa bu güçler onu parçalayacak ve hepimizi yok edecek."

Başını sallayarak geri çekildi ve Ash'in kendini Styxx'e fırlatması için yolu açtı. Kardeşi ona vurmak için hamle yaptığında Ash tüm gücüyle onu kucakladı.

Styxx kurtulmaya çalışırken öfkeyle böğürdü.

Bethany formundaki karısı Styxx'in önünde belirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Styxx? Beni duyabiliyor musun?"

Kasırga gibi bir şey odanın içinden geçerken bir patlama daha oldu. Ash, Styxx ve Bethany'ye tutundu.

Urian kendini demirlemeye ve Davyn'i korumaya çalıştı.

Styxx, Acheron'u itti ve mavi gözlerinde ölümcül bir parıltıyla ona döndü.

Urian, Bethany'nin gözlerindeki korku ve belirsizliği gördü. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Onu öptü.

Styxx tam bir dakika boyunca dondu kaldı. Urian nefesini tuttu, işe yaramayacağından korkuyordu.

Sonra Styxx geri çekildi. "Beth?"

Ona gülümsedi. "Benimle misin, Akribos?" "Emin değilim. Öldüm mü?"

Güldü. "Bilmiyorum. Öyle miyim?"

"Hayır!" Leto onlara doğru koşarken çığlık attı.

Ash tereddüt etmeden onun önünü kesti. Ama ona yaklaşır yaklaşmaz, ypnisi özsuyna bulanmış bir Atlantis hançerini karnına sapladı. Bu zehir ölümlü varlıklar için ölümcül olsa da, tanrılar için güçlü bir toksindi ve Apollymi, oğlunun ölümü üzerine onlarla yüzleştğinde onları arafta kilitlemek için ailesi üzerinde kullandığı şeydi.

Ash sendeleyerek geri çekildi ve dizlerinin üzerine düştü. Styxx ona doğru koştu.

"Acheron?"

"Simi!" diye seslendi, kardeşini görmezden gelerek. "Simi ilgileniyor, Akri!" Simi ortadan kayboldu.

Zehir yaradan vücudunun geri kalanına yayılırken Acheron'un vücudu hızla griye dönüyordu. Styxx'in yanağını kavrayıp onu kendine doğru çekerken gözleri kıpkırmızı oldu.

Kimse Acheron'un niyetini anlayamadan Ash dişlerini Styxx'in boynuna geçirdi ve güçlerini Styxx'in kullanımı için ona teslim etti. Geri çekildi ve Styxx ile bakışlarını kilitledi. "Kıçlarına tekmeyi bas kardeşim."

Urian onu alkışladı, sonra da Phanen'in işini bitirmek için harekete geçti. "Zevkle."

Tam Phanen'in işini bitirip başka bir tanrıya uzanıyordu ki Styxx'in keskin çığlığını duydu. "Urian, güverteye."

Urian Acheron'un durumunu görünce lanet okudu. Ne kadar kötü olduğunu fark etmemişti.

"Onu izle ve koru."

Başını Styxx'e doğru eğdi. "Yapacağım."

"Styxx?" Bethany seslendi.

Styxx ona, "Ben iyiyim," diye güvence verdi.

Urian bundan pek emin değildi. Etraflarında tanrılar savaşıyordu.

Leto hançerini kaldırarak onlara doğru geldi. Leto hançeri ona saplarken Styxx Bethany'nin önüne geçti. Onun gücü

Saldırı onun dengesini bozdu. Onu öne doğru çekti ve bileğine tek bir dokunuşla etkisiz hale getirdi.

Leto onun kendisine vurmayacağını anlayınca güldü.

Ta ki Bethany gözlerinde acımasız ve kararlı bir parıltıyla yanına gelene kadar. "Bu kaltağı yakaladım."

Styxx geri çekildi ve ikisinin de nefret ettiği tanrıçadan on dört bin yıllık intikamını almasına izin verdi.

"Zakar?" Styxx bağırdı.

Tanrı Archon'a baktı, sonra Styxx Zakar'ın yerine Atlantisli tanrıya saldırmak için harekete geçince geri çekildi.

Archon güldü. "Gerçekten mi? Ödünç alınan güçlerin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Senden daha üstün varlıkların ve daha iyi savaşçıların kığını silip süpürdüm."

Urian bu küstah sözler karşısında kaşlarını kaldırdı.

Styxx de öyle. "Daha yüksek varlıkları kabul ediyorum, ama unutmamalısın ki Archon, benden daha iyi savaşçılar yoktu... benim yaşamlarımın hiçbirinde. Bu yüzden Aricles'i öldürmek için Apollo ve Leto'nun hile yapmasına yardım ettin. Senin için geleceğimi biliyordun."

Urian kahramanının savaşını izlemek için durakladı.

Archon alay ederek baltasını Styxx'in kılıcıyla birlikte ortaya çıkardığı kalkanının üzerine indirdi. Styxx kılıcıyla onun ayaklarına doğru hamle yaptı. Yaşlı tanrı dans ederek uzaklaşırken, Styxx kolunu sıyıran bir aparkatla döndü.

Urian irkildi. Kahretsin, bu acıttı. Archon acı içinde çığlık attı.

Archon onun darbelerine yetişmeye çalışırken Styxx onu geri püskürttü.

"Devam et," diye alay etti Archon, "beni tekrar uyut. Tekrar özgür kalacağım. Ve bunu yaptığımda, ikiniz için de geleceğim. Beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Geri döneceğim."

"Hayır," dedi Styxx kararlılıkla. "Yapamayacaksın." Sağa doğru çalım attı ve Archon savunmak için hamle yaptığında, iyi çalışılmış bir vuruşla karşılık vererek tanrının kafasını son bir hamlede kopardı.

Bu cesur hareket karşısında Urian'ın gözleri büyüdü.

Odadaki herkes Styxx'in ne yaptığını anlayınca dondu kaldı. Ve daha da önemlisi, onun gerçekte ne olduğunun farkına vardılar.

Bir Chthonian tanrı katili. Tek başlarına bir tanrıyı yok etme ve gücünü Kaynağa geri gönderme gücüne sahiptiler. Bir tanrıyı öldürmek onları zayıflatsa da, yine de Cehennem Diyarı'nın en belalılarıydılar.

Onlardan birini öldürebilecek tek şey Kaynak, onun hizmetkârlarından biri ya da başka bir Chthonian'dı.

Ve Urian'ın kolundaki ısıya bakılırsa, güçleri bundan hiç hoşlanmamıştı. Ama sorun değildi, etkilenmişti.

Görünüşe göre Atlantisliler de öyleydi, çünkü hemen silahlarını bırakıp geri çekildiler.

Şampiyonlar gibi savaşmaya devam eden Bethany ve Leto hariç.

Urian bu konuda kayıtsız kalarak Styxx'e doğru yürüdü. "Onları ayıralım mı?"

O cevap veremeden Set araya girdi ve Leto'yu sert bir şekilde uyutarak yakaladı. Leto bayılır bayılmaz onu omzunun üzerinden fırlattı. "Onu yenme ihtiyacına saygı duymakla birlikte, kızım, bu kaltağa karşı çok daha büyük bir kin besleyen benim. Sadece sana yaptıkları için değil, kardeşine yaptıkları için de." Bethany'nin yanağını öpmek için öne doğru eğildi. "Çok yakında geri döneceğim ve asla korkma... ben bir bayana asla saldırmam ama bu kaltak için sezon açık." Zakar'a bakmak için durakladı, o da hınzırca gülümsedi.

Sonra üçü de gittiler.

Urian irkildi, büyük büyükannesi olmadığı için tanrılara şükretti. O parti yanmıştı.

"Kardeşim?" Bethany Styxx'e dönerken fısıldadı. "Benim bir kardeşim mi var?"

Onlardan geride duran Seth'i işaret etti. "Seth, Apollymi sizi Katateros'ta dondurduktan çok sonra doğdu."

Styxx tepeden tırnağa taş grisi olan Acheron'un yanında diz çökerken Bethany onunla ilk kez buluşmaya gitti. Urian'a kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle?"

"Aima," diye yanıtladı Dikastis, yanlarında diz çökerek.

Styxx, Dikastis'in işini bitirmek için hamle yaptı ama Urian ona zarar vermemesi için onu geri çekti.

"Sakin ol, tanrı katili," dedi Urian gülerek. "O bizim tarafımızda."

Styxx bakışlarını daralttı. "Emin misin?"

"Şunu bıçakladı." Urian Teros'u işaret etti. "Ve kışımı kurtardı."

Maahes katıldı Seth ve Bethany için Yardım ile tanışırken Ma'at da Styxx'in yanına geldi.

Styxx'in sırtını güven verici bir şekilde okşadı. "Acheron iyi olacak. Simi panzehiri getirir getirmez uyanacak."

Styxx kuşkulu görünüyordu. "Emin misiniz?"

Başını salladı. "Aksi takdirde Apollymi bu kadar sessiz olmazdı." Urian onun sessiz olduğunu fark etti...

Simi, sadece Kalosis'teki Yok Edici tapınağında yetişen Hayat Ağacı'ndan üç yaprakla döndüğünde bile Apollymi son derece çekingen ve kuşkulu bir sessizlik içinde kaldı.

Bu iyi bir şey olamaz. Urian onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu nasıl yeni bir tehditti? Ensesindeki bütün tüyler diken diken olmuştu.

"Bunlarla ne yapacağım?" Styxx Simi'ye sordu.

Apollymi, "Nemli olana kadar çevirin," dedi. "Sonra Apostolos'un ağzına dokuz damla damlat."

Styxx tereddüt etti. "Yanlışlıkla on tane yaparsam ne olur?" Urian alaycı bir şekilde homurdandı. "Bunu öğrenmeyelim."

O dikkatle sayarken Bethany onun yanına döndü.

Dokuzuncusu Acheron'un dudaklarına değer değmez, rengi yavaşça tüm vücuduna geri döndü.

Acheron inleyerek gözlerini açtı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bir dahaki sefere nane aroması ekleyin. Bu gezegendeki en iğrenç tada sahip pislik."

Styxx homurdandı. "Seni geri getirdiğim için ciddi ciddi şikayet etmiyorsun değil mi? Değil mi?"

"Hem evet, hem hayır. Kendiniz tadın ve anlayacaksınız."

Birkaç kez bir doz almış olan Urian da aynı fikirdeydi. Bu çok iğrenç bir şeydi.

Başını sallayan Styxx elini kardeşine uzattı. Acheron elini tuttu ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi, sonra da ona sıkıca sarıldı. Birkaç saniye sonra, onu Bethany'ye bırakmak için geri çekildi.

Styxx döndü ve kollarını ona doladı. Başını onunkine yasladı. "Senin için geri döneceğimi söylemiştim, tanrıçam. Hiçbir şeyin beni durduramayacağını."

"Evet, ama ayak sürümek zorunda mıydınız?"

Güldü. "Korkarım burada benimle yaşamaya alışmak zorunda kalacaksın. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Beni vücudundaki büyük bir dış büyüme olarak düşün."

Urian bu duyguyu fazlasıyla anladığı için gözyaşlarının kendi boğazında düğümlendiğini hissetti. Tanrım, keşke Phoebe'yi geri alabilseydi...

Dudakları titreyen Bethany, kendi gözyaşları akarken ona gülümsedi. "Keşke oğlumuz da yanımızda olsaydı."

"Biliyorum, kıymetlim," diye nefes aldı. "Um... bu konuda."

Styxx, Apollymi'nin birdenbire yeniden bulduğu endişeli sesine baktı. "Ne?"

Urian onun yıkım tanrıçasına bu kelimeyi haykırmasına şaşırmişti.

"Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun, Styxx?" "Evet mi?"

Apollymi daha da garip ve ürkek davranmaya başlayınca Urian kaşlarını çatı.

"Oğlunuzu ben öldürmedim. Öldürmek istedim. Çaresizce. Ama o minik, güzel bebeğe baktığımda Apostolos'u gördüm ve ona zarar vermeyi kendime yediremedim."

Bethany'nin nefesi kesildi.

"Nerede o?" Apollymi'nin bakışları Urian'a kaydı.

Tamam... Şaşkınlık içinde arkasına dönüp baktı.

Kimse yoktu. Bu da ne böyle?

Styxx'in çenesi düştü. "Urian, Galen mi?"

Um, hayır ... Hatta değil. Öyle miydi? Urian başını salladı. "Bu mümkün değil. Ben onlar ölmeden önce doğdum."

"Hayır, değildin." Apollymi hüzünle gülümsedi. "Baban sana bunu söyledi çünkü senin ve kardeşinin lanetli doğan ilk Apollitler olduğunuzu bilmeni istemiyordu. Ve bu benim hatamdı. Bilerek Strykerius'un karısını seçtim çünkü Apollo'nun Styxx'e yaptıklarından sonra onun çocuğuna bakmasının mükemmel bir intikam olacağını düşündüm. Hepinizi lanetleyeceğini hiç düşünmemiştim. Apostolos ve Styxx gibi sizin kanınız da Strykerius'un gerçek oğlununkiyle karıştı ve bu sizi de Strykerius'un bir parçası yaptı." Kesik kesik bir nefes aldı. "Ama evet. Sen, çocuk, yarı insan, Atlantisli, Mısırlı ve Apollit olan yaşayan tek varlıksın... ve içinde üç panteonun ve tanrıların kanıyla doğdun."

Şaşkınlık içindeki Urian bunu hâlâ anlayamıyordu. "Stryker'in hiç haberi oldu mu?"

"Bir bakıma. Ona uzun zaman önce, sen büyüdükten ve kolun gibi bazı yüksek yeteneklerini merak ettikten sonra söyledim. Bu dünya için çok özel olduğunu ama gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu bilmediğini. Bir zamanlar üzerinde yaşadığın kötü ruhların seni Trelos'a dönüştürmemesinin nedeni eşsiz kan bağındı. Türünün diğer üyelerinden daha uzun süre beslenebilmenin ve Phoebe yaşarken kanının onu ayakta tutmasının nedeni de buydu. Strykerius'un seni kalbinden bıçaklamak yerine boğazını kesmesinin nedeni de buydu. Diğer Daimonların aksine, sen bir kalp yarasından ölmezdin. Seni sadece kan kaybı öldürebilir."

Onun sözleri karşısında afallayan Urian, Acheron'a baktı.

"Acheron

Bunu biliyor musun?"

"Stryker'in boğazını kesmesinin tuhaf olduğunu biliyordum ama hayır. Yeğenim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annem" -ona kızgın bir bakış fırlattı- "bana bundan hiç bahsetmedi."

Urian hiç hayal etmediği bu yeni gerçeklikle boğuşurken kaşlarını çatı. "Dostum, şu anda berbat durumdayım. En iyi arkadaşım babam mı? Çocukken idolüm olan adam... kolumda dövmesi olan adam... Ve benden daha genç. Evet, ben

Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Biri bana zihin silsin, lütfen! Sığınak'taki ejderha nerede? Simi, git Max'i getir. Ona ihtiyacım var."

Bethany dudağını ısırarak Urian'a temkinli bir şekilde yaklaştı. Urian hâlâ bir annesi olduğunu fark edince boğazı düğümlendi...

Ona bakarken nazik bir elini yanağına koydu. "Sende babanı görüyorum. Bebeğim çok güzel. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi." Onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Büyümeni göremediğim için nefret ediyorum ama seni seviyorum... Urian'ım."

Urian onunla arasındaki bağı hissetti. İçindeki sıcaklık bir sıçrama halinde yükseldi. Bir anda, onu annesinin ölümünü izleyen çocuğa geri döndürdü. Sadece bir annenin kalbinden gelen o eşsiz sevgiyi hissetmekten başka bir şey istemeyen çocuğa. Karşılığında hiçbir şey istemeyen türden bir sevgi. Yargılamayan. Nefret etmez ya da incitmezdi.

Sadece verdi.

Onu kollarına çekti ve sanki doğuştan onunmuş gibi sarıldı. Styxx kollarını her ikisine de doladı.

Gözleri gururla parlayan Styxx, Urian'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Benim oğlum."

Urian güldü. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu ürkütücü mü?"

Styxx gülerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Zavallı annenin ne kadar garip ve tuhaf bir çocuğumuz olduğundan haberi yok. Ama seni tanıması için sabırsızlanıyorum."

Urian elini onunkinin üzerinde sıktı. "Ben de yapamam."

24 Aralık 2012

Urian ailesinden uzaklaşınca herkesin arenayı terk ettiğini fark etti.

Apollymi hariç. Onları izlerken kristal gözyaşları solgun yanaklarında parlıyordu. "Hepinize yaptığım şey affedilemezdi. Öfke ve acıyla öfkelenim ve intikam sandığım şey bencilce bir kıskançlıktan başka bir şey değildi. Bebeğimi asla kucağıma alamayacağımı bildiğim için bu zevki sizden aldım ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Ama oğlun sayesinde Apollitleri kurtardım. Öfkem yatıştığında ve ne kadar hatalı olduğumu anladığımda, onu ikiniz için güvende tuttum."

Urian anne ve babasına baktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, öyle yaptı."

Styxx'in çenesinde bir tik oluştu. "Hayatta olduğum, hapsedildiğim ve oğlumun büyüdüğünü göremediğim için ne kadar öfkelendiğimi kelimelere dökemiyorum bile-"

Apollymi başını salladı. "Biliyorum, Styxx."

Urian babasının kolunu çekiştirdi. "Ve buna tanıklık edebilirim."

Onun acısına ilk elden şahit oldum."

Styxx başını sallayarak Apollymi'nin bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Gariptir ki Apollymi, şu anda sana karşı bir nefret besleyemiyorum. Bir dakikamı bile başka bir şey düşünerek harcayamayacak kadar yanımda oldukları için minnettarım."

Bethany onun ve Urian'ın elini tuttu. "Muhtemelen sabah senden nefret edeceğim, Pol. Ama bu gece Styxx'leyim. Sadece bir süreliğine çocuklarımla birlikte olmak istiyorum."

Apollymi başını onlara doğru eğdi. "Diğerleri sessizce ana tapınağa geri döndüler ve üçünüzü kendi halinize bıraktılar. Bilin ki bir şeye ihtiyacınız olursa

... Senin için burada olacağım." Gölgesi Kalosis'e döndü.

Styxx, Urian ve annesine doğru döndü. "Tek istediğim geceyi ikinizle de konuşarak geçirmek. Ama..."

Urian onun yerine, "Yapacak bir şey yok," dedi.

Bethany Urian'a baktı. "Sana konuşmayı kim öğretti?"

Urian hiç utanmadan sırtıttı. "Tüm bu modern değişiklikler ve aletlerle kaba bir uyanış yaşayacak, değil mi?"

Bu onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Ne zamandır yokum?"

Styxx saatini kontrol etti. "On bir bin beş yüz otuz dokuz yıl, yüz seksen üç gün ve kabaca on saat, aşağı yukarı birkaç dakika."

Bethany ağzı açık kaldı. "Gerçekten de kalp atışlarını saymışsın."

Styxx kolunun kolunu geriye doğru kaydırarak adını kazıdığı yeri gösterdi. "Hiçbir fikrin yok."

Urian orada da kendi adının geçtiğini fark edince midesi bulandı.

Lanet olsun. O kadar çok görmüş ki.

Bu benim Solren'im. Styxx'in üzerinde emek verdiği çizimlerdeki bebek oydu. Babasının onu ne kadar çok istediğini bilmek çok alçakgönüllüydü.

Ta ki annesi babasının kolundaki ismini öpüp dudaklarını onunkilere değdirene kadar.

Urian alçak sesle ıslık çaldı. "Biliyor musun, eğer ailem olmasaydın bu garip olurdu. Ebeveyn tanımlaması ick faktörünü katlanarak artırıyor."

Evet, muhtemelen çocukça bir davranıştı ama elinde değildi. Vücudunda biyolojik bir şeyler vardı ama evet.

Bethany gülerek kaşlarını çatmak için ondan uzaklaştı. "Seni tanımak için yanıp tutuşuyorum." Tekrar Styxx'e baktı. "Ve seninle konuşacak çok şeyimiz var. Ama..."

Styxx içini çekti. "İlgilenmemiz gereken tanrılar var."

Başını salladı. "Bizi bir daha asla tehdit edemeyeceklerinden emin olmak istiyorum."

Urian, "Aynı fikirdeyim," diye onayladı.

Bethany ellerini tuttu ve onları ana tapınağa ışınladı. Duvarlardaki ve yerdeki savaş izlerini ve kan miktarını görür görmez

keskin bir nefes aldı. Dehşete kapılmış bir halde Styxx'in mahcup bakışlarıyla karşılaştı. "Lütfen bana bunun senin olmadığını söyle."

"Bir kısmı öyle, ama çoğu Demonbrean'dı. O piç kesilmiş bir domuz gibi kan akıtıyor."

İlerlemeye başladığında, Styxx onun elini bırakmayı reddetti. Kaşlarını çatarak geri döndü.

Gözlerindeki acı dolu korku Urian'ın irkilmesine neden oldu. "Bir keresinde istemediğim halde elini bırakmıştım ve bu hayatımın en büyük hatasıydı. Bir daha asla yapmaya niyetim yok."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu siyah tahtında oturan, etrafı diğerleriyle çevrili Acheron'a doğru çekti. Urian geride durdu ve başına bir buz torbası tutan Davyn'in yanına gitti.

"İyi misin?"

Davyn başını salladı. "Elbette. Zaman zaman kafaya darbe almak iyidir."

Alaycılık karşısında başını salladı.

Urian gözlerini devirerek sayıları arasında kimlerin kaldığını gözden geçirdi. Tanrıların çoğu gitmişti. Geriye sadece Ma'at, Sin, Artemis, Simi, Apollo ve Xirena kalmıştı.

Bethany tahtın yanında durmak için hareket etti. Styxx kendini onun sırtına yasladı ve kollarını beline doladı, sonra sanki bir an bile onu bırakmaya korkuyormuş gibi çenesini başının üstüne koydu.

Acheron onlara baktı. "Bizi yakalayacak mısın?" Styxx sordu.

Simi sinirli bir şekilde nefesini dışarı üfledi. "Akri o iğrenç tanrılardan hiçbirini yememe izin vermiyor. Bir iblisin bir parmak sandviç için bile yalvarmak zorunda kaldığı dünya ne hale geliyor. Trajik. Korkunç derecede trajik."

Urian güldü.

Styxx Bethany'nin kulağına fısıldadı. "Simi'ye sonra açıklarım." Acheron, Simi'nin sözleri üzerine bir "heh" sesi çıkardı. "Pekâlâ,

Archon'un kafasını aldıktan sonra, geri kalanlar durağanlığa geri dönmekten çok mutlular. Ama ben düşünüyordum da

birkaçının Kat tarafından hortumlanmasına ve insan dünyasına geçmesine izin verdi."

Styxx'in yüz ifadesinden Urian bu fikrin onu heyecanlandırmadığını anlayabiliyordu. Ama hakkını yemeyelim, o da bu fikri reddetmedi. "Hangileri?"

"Önce seninle görüşmeden bu teklifi yapmayacaktım. Sen buradayken sana pek nazik davranmadıklarını biliyorum ve eğer onları temizlemek istiyorsan sana yardım edeceğim."

Bethany kaşlarını çatarak Styxx'e baktı. "Siz ikiniz ne zaman arkadaş oldunuz?"

Styxx onun burnunun ucunu öptü. "Sen uyanmadan yaklaşık beş dakika önce."

Kaşları daha da çatıldı.

"Dikastis," diye devam etti Acheron, "yalnız bırakacaktım ... kabul ettiğiniz sürece. Yeterince iyi birine benziyor."

Bethany başıyla onayladı. "Kurallar çiğnenmediği sürece son derece güvenilir ve sadıktır."

Urian'ın bununla bir sorunu yoktu.

"Epithymia güçlerini geri alabilecek mi?" Styxx sordu.

Sin neşeyle güldü. "Kesinlikle hayır. Güven bana. Kat güçlerini aldığı anda, onlar gitmiş olarak kalırlar. Teknik olarak, teoride, Kat onları geri verebilir. Ve karım burada değilken onun adına konuşmaktan nefret ediyorum ama Epi'nin onsuz olmayı öğreneceğinden eminim."

Urian bıyık altından güldü. Evet, Sin bu konuda kesinlikle uzmandı. İkinin evde nasıl kavga ettiklerini hayal edebiliyordu.

"Leto Set'le birlikte ve ben bu işe karışacak değilim. Özellikle de Seth ve Artemis'in onun hakkında bana söyledikleri ve hepinize yaptıkları göz önüne alındığında."

Artemis gururla çenesini kaldırdı. "Evet, onu arabanın üzerinden attık."

Acheron inledi. "Otobüsün altında, Artemis. İnsanları otobüsün altına atıyorsun."

"Her neyse. Annem bebeğimi tehdit etti ve benim sadakatim Katra ve Mia'ya, başka kimseye değil... Ta ki Katra

daha fazla çocuk ve bebekleri var. Ama hepsi bu kadar!" Dudaklarını büzdü. "Bekle, bir tane daha var ama hepsi bu kadar ve kızıma zarar veren sürtük değil. İkisi de değil. Epithymia'yı kişisel koleksiyonum için istiyorum."

Acheron Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Birinin hayatını cehenneme çevirebilecek biri varsa, Artemis'in uzmanlığına şahsen tanıklık edebilirim."

Urian bu yorum karşısında ve özellikle de Artemis'in ona attığı öldürücü bakış karşısında boğuldu.

Styxx başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim." "Ben de," diye onayladı Ma'at.

"Bu da bizi Apollo'yla baş başa bırakıyor." Acheron bakışlarını odada gezdirmek için durakladı. "Çoğumuz ona karşı eşit haklara sahibiz, bu yüzden onun kaderi konusunda nasıl adil olacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Artemis iç çekti. "Çok istesem de onu öldüremezsin."

Birdenbire Styxx şeytani bir ses tonuyla gülmeye başladı ve bunun ne anlama geldiğini anlayamadığı için Urian'ın tüyleri diken diken oldu.

Bethany kaşlarını çatı. "Bu beni neden korkutuyor?"

"Çünkü biri için mükemmel bir hediyem var. Simi bile onaylayacaktır."

Apollo, Artemis'in kendisini örümcek ağındaki bir sinekten daha sıkı tutan diktyon ağına karşı savaşıırken ağzını tıkayarak öfkeyle bağırdı. Eğer normal güçlerine sahip olsaydı, kaçabilirdi. Ama Urian'ın hediyesi -Verlyn'in kolyesi- güçlerinin tükenmesine neden olmuştu.

Urian kötü bir çizgi film kahramanı gibi kıkırdadı. "Hatırlat da babamı asla ama asla kızdırmayayım. Stryker'ı kastetmiyorum. Lanet olsun, babalık. Bu çok soğuk."

Artemis gülümsedi. "Evet, intikam bir kedidir!"

Acheron içini çekti ve başını salladı. "Kesinlikle pes ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Styxx, Apollo'yu ayağa kaldırarak. "Özel bir teslimat." Apollo'ya bakmadan önce Bethany'yi öptü.

Acheron. "Kızıma iyi bak. Ben hemen döneceğim." Urian'a döndü. "Hazır mısın?"

Bu bok için mi? Oh, evet. Artemis haklıydı. İntikam bir kedi idi. Ve miyavlamaya hazır idi.

"Önden buyur, Solren."

Urian'ı şoke eden Styxx onları doğrudan Apollymi'nin bahçesine ışınladı; Apollymi orada oturmuş aynasına bakıyordu.

Öfkeyle soluyarak ayağa kalktı. "Bu da ne böyle?"

Urian, kızın onu patlatması ihtimaline karşı babasını korudu. Her zaman korkusuz olan Styxx, Apollo'yu önünde diz çökmeye zorladı. Tamamen çıplak ve bağlı olan Apollo'nun itaat etmekten başka çaresi yoktu. Urian, o piç kurusu halkına zerre kadar merhamet ya da şefkat göstermiş olsaydı Olimposlu için üzülürdü.

Ama aslında onu ağlarken görmek istiyordu.

Styxx Apollymi'yi selamladı. "Hediyelerle geldim leydim."

Urian başını ikisine doğru eğerek kolyeyi Apollo'dan aldı. "Bunu Davyn'e geri vereceğim ve hemen döneceğim."

Urian, Davyn'in bir zamanlar Paris'le paylaştığı eve ışınlandı. Davyn onu bekliyordu.

Yüzündeki rahatlama elle tutulur gibiydi. Urian'ı kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı. "Beni bir daha böyle korkutursan bağırsaklarını deşerim."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Sertçe yutkunan Davyn onun gitmesine izin verdi. "Sahip olduğum tek şeyin sen olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Çok şey atlattık." Urian, onu tanıdığı yüzyıllar boyunca hiç değişmemiş olan seyrek kulübeye göz gezdirdi. "Teklifimi düşündün mü?"

Davyn son dört yıldır gün ışığında yürüyebiliyordu. Artık burada yaşaması için hiçbir neden yoktu. Apollimyalılar gitmekte özgürdü. Burada kilitli değillerdi.

Çoğu, ayrılamayan Apollymi'ye olan sadakatinden dolayı kaldı.

Ama Urian ve Acheron, Davyn'in kendilerine yıllarca verdiği hizmet karşılığında ona sığınma teklif etmişlerdi.

Davyn'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Gidemem, Uri. Paris'e dair sahip olduğum tek şey bu. Tüm anılarım burada."

"Sen de hayatına devam edemezsin." "Devam etmek istediğimi kim söyledi?"

Urian buna saygı duyabilirdi. Onu daha yakına çekerek alnından öptü. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Seni seviyorum." "Ben de seni, kardeşim."

Yine de ondan uzaklaşmak her zaman zor olmuştur. Davyn hayatında her zaman değişmeyen tek şey olmuştur. Eğer ona bir şey olursa, Urian bununla başa çıkamazdı.

Bunu düşünmek istemediğinden, Styxx'i... öz babasını bıraktığı Apollymi'nin sarayına geri döndü.

Styxx ona baktı, sonra da hediyesine ağzı sulanarak bakan Apollymi'ye gülümsedi. "Keyfini çıkarın."

Birlikte, Tory ve Ma'at ile konuşurken Sebastos'u tutan Bethany'ye geri ışınlandılar.

Urian onun annesi olduğunu bir kez daha anladığında gerçeküstü bir an yaşadı. Özellikle de onlara bakıp gülümsediğinde. "İşte geldi. Bas, Styxx Amca'ya merhaba de."

"Merhaba, Unkie Six!" dedi gülerek ve Bethany'nin kollarında zıplayarak.

Çocuk ciyaklayana ve onu öpene kadar karnını gıdıkladı. Küçük eli onun uzun saçlarına dolandı.

"İyi misin?" Acheron, Styxx'in arkasından yaklaşırken sordu.

Styxx, Urian'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. "Öyleyim."

Styxx'in elini tutup sıktı, sonra Bethany'nin yanına gitti. Elini Sebastos'un buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Selam, Bas."

"Onu tutmak ister misin?" Tory sordu.

Styxx başını salladı. "Onu kırabilir ve Acheron'u kızdırabilirim."

Urian güldü.

"Onu kıramazsın tatlım," dedi Bethany.

"Bilmiyorum. En son o yaşıta bir çocuğu kucağıma aldığımda kırmış olmalıyım çünkü her tarafıma akıttı."

Bethany o kadar çok güldü ki, Bas'ı düşürmeden önce annesine geri vermek zorunda kaldı.

Tory öptü Bas'ın Başını. "Sen Doğru, Bethany. O çok komik."

"Artık döndüğüne göre," dedi Ma'at, "bir şeyi bitirmemiz gerekiyor. Hepiniz bize izin verir misiniz?"

Urian kaşlarını çatı. "Endişelenmeli miyim?"

Ash oğlunu karısının elinden aldı. "Hayır. Bethany'nin kalbini yeniden birleştirmek için töreni bitirecekler. Her şey yolunda."

"Ah."

"O kadar endişeli görünme, Urian. İyi olacaklar."

Ash böyle söyledi ama bir şeyler doğru değildi. Urian bunu hissedebiliyordu. Ailesi yeniden bir araya gelmişti. Kendini yeniden bütün hissetmeliydi ve bir parçası bunu hissetti.

Yine de...

Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve hâlâ açıklamaya meydan okuyan o boş ağrıyı hissediyordu.

Alexion ve Danger, Xirena ve Simi ile birlikte oturmuş gülüyorlardı. Tory ve Ash ve hepsi iyi görünüyordu.

Ama bir şeyler doğru değildi. Kozmik olarak bir şeyler yolunda gitmiyordu. Sahip olduğu her Daimon ve yarı tanrı hissi bunu biliyordu.

Gözlerini kapattığında, evrenin atomlarının yeniden hizalandığını görebildiğine yemin etti. Aether'ın fısıldadığını duydu. Bu hiç iyi değil. Değişim rüzgârları geliyordu ve yanlarında kargaşanın tırpanını da getiriyorlardı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

23 Ekim 2017

"Falcyn!" Urian, Sığınak'taki devasa Were-Hunter piçinin kız kardeşine çok yaklaştığını görünce havladı.

O piçten pek çok nedenden ötürü nefret ediyordu. En önemlisi de Xyn'i yüzyıllar önce Kalosis'ten uzaklaştırmış olmasıydı.

Lanet olsun ona!

Daha mı kötü? Bu bakışı biliyordu. Ve hiçbir insan ya da hayvan, ondan dayak yemeden kız kardeşine o bakışı atamazdı.

Falcyn Urian'a baktı. "Gerçekten de emrinle bana diz çöktürmeyi mi düşünüyorsun, fino köpeği?"

Bu hakaretten rahatsız olmayan ve ejderha kanı içmek isteyen Urian, aralarındaki mesafeyi hızla kapatırken gözlerini kıstı. Dikkatini Falcyn'in üzerinde yoğunlaştırarak onun her kıpırtısını izledi.

Drakos piçine hiç güvenmiyordu. Bu Xyn'in kardeşlerinden biriydi, bu da Urian'ın Falcyn'in ne kadar hain olabileceğini bildiği anlamına geliyordu.

Aralarına giren Urian, Medea'ya biraz nefes alacak yer açtı. "Bir Were-Hunter sığınağında olduğunuzu unutmamamız konusunda sizi uyarmak isterim."

Falcyn homurdandı. "Sanki Savitar'ın kanunları umurumdaymış gibi." Urian'a acı dolu bir bakış fırlattı. "Ya da sen, bu konuda. Ve patronun için daha da az. O yüzden gazabımdan korunmak için Acheron'un adını bu işe karıştırmayı aklından bile geçirme. Herhangi bir konuda bana tek bir kelime etmesi için ona meydan okuyorum."

Urian, Acheron'un herkesin nihai Kaderi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak onun sözlerine ve cesaretine kaşlarını çattı. Evrendeki gerçek yerini bildiği halde ona meydan okumak, çoğu kişide bulunmayan özel bir aptallık ve cesaret seviyesiydi. "Korktuğun bir şey yok mu?"

Falcyn'in bakışları Urian'ın omzunun üzerinden geçerek kalabalığın içindeki bir şeye kaydı.

"Evet, ama ne yazık ki burada değil."

Urian arkasından gelen derin sesle başını çevirdi. Blaise du Fey. Uzun, çok uzun zamandır görmediği bir piç vardı. Xyn'in şüpheli akrabalarından biri.

Ama en azından Falcyn'den biraz daha iyi huyluydu. Saçları Urian'ınki kadar solgun ve gözleri tuhaf bir lavanta tonunda olan Blaise, sert ve güvenilir bir savaşçıydı.

Xyn gibi onun da kulakları biraz sivriydi. Ne zaman Blaise'i ya da Adoni'lerden birini görse Urian'ın midesine saplanan bir şeydi bu, çünkü ona Xyn'in kulaklarını kemirdiği ve onlarla sevgiyle oynadığı zamanları hatırlatıyordu. Bu kulaklar onun için her zaman bir hayranlık kaynağı olmuştu.

Dur, Uri! Beni utandırıyorsun! Onlar yüzünden kendimi yeterince ucube gibi hissediyorum.

Öyle deme. Kulaklarına bayılıyorum. Onlar da senin kadar güzeller. Ve herkesinki gibi olmamaları onları senin kadar özel kılıyor. Onları asla kapatmamalısın. Aksine onları dünyaya gösterin. Bırakın sizin eşsiz güzelliğinizi görsünler.

Tanrım, onu nasıl da özlemişti. Ve onun değerli iyiliği yerine, uğraşması gereken iki pislik kardeşiyle baş başa kalmıştı.

Harika.

Falcyn ona ters ters baktı. "Şimdi, Blaise, neden gidip Xyn'i bu işe bulaştırdın? Özellikle de ne kadar hassas bir konu olduğunu düşünürsek?"

Blaise sevimli bir sırıtış attı. "Ağabeyimi kızdırma ihtiyacı hissettim. Ayrıca herkes senden çok korkuyor. Seni eşitlemem için bana ihtiyacın var." Blaise elini kaldırıp dışarı uzattı, böylece onları hissedebiliyordu. Albinizm hastalığı yüzünden insan bedeninde kördü. "Yerlileri korkutmayı bitirdiysen, seninle konuşmam gereken bir şey var."

Falcyn alay etti. "Senin huysuz sızlanmalarını dinlemektense yerlileri korkutarak vakit geçirmeyi tercih ederim."

"Ah, Şimdi, duygularımı inciteceksin."

"Senin duyguların falan yok."

"Doğru değil. Sen, Kerrigan ve Illarion onları unutulmaya terk edene kadar birçoğuna sahiptim. Ama sanırım bir ya da ikisini kurtarmayı başardım. Lütfen o son ikisini öldürmemeye çalış. Bir gün onlara ihtiyacım olabilir."

Urian, tek çocuk olarak büyüdüğü için çok şanslı olan Medea'ya bakarak başını salladı. Ona imreniyordu.

Falcyn kaba bir kovulma sesi çıkardı. "Bunlara açlık sancısı deniyor."

Blaise güldü. "Güzel bir söze açım demek istiyorsun."

"Pekâlâ, onu burada bulamayacaksın." Falcyn eliyle Sanki kardeşi onun hareketlerini görebiliyormuş gibi merdivenlere doğru yöneldi. "Öyleyse çek git."

Blaise derin bir iç çekti. "Korkarım olmaz. Davetsiz geldim. Sabırsızlanıyorum."

Urian Medea'yı savaşan ejderhalardan uzaklaştırdı. "Peki o zaman. Sizi tartışmanızla baş başa bırakalım. Gel, abla. Godzilla ve Mothra birbirine girmeden ve biz de çapraz ateşte kalmadan buradan gidelim."

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Kimden ve neyden önce?"

Urian nefesinin altında inledi. Onun popüler kültür hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini nasıl unutabilirdi? Yaptığı alıntılardan çok azını anlaması gerçekten acı vericiydi. "Bir gün bütün gün film maratonu yapmalıyız ki benim referanslarımı öğrenebilesin." Ve böylece onu merdivenlere doğru çekti.

"Nedir bunlar?" diye sordu adam onu üst kata, barın daha az kalabalık olan bölümüne götürürken.

"Blaise bir adamotu. Falcyn... ne bileyim ben. O da ejderha türlerinden biri ama bir Arı-Avcısı değil." Gerçi Urian genellikle onu kızdırmak için böyle seslenirdi çünkü Falcyn'in itiraz ederken çıkardığı sinirli bağırsak semptomu seslerini dinlemek eğlenceliydi.

"Eğer kardeşlerse, o da bir mandrake olur. Değil mi?"

Biri düşünebilirdi. Ama yüzyıllar önce Xyn'den işlerin bu şekilde yürümediğini öğrenmişti. "Onların gerçekten

bağlantılı. Ejderhaların aileyi neyin oluşturduğu konusunda bizden çok daha tuhaf bir fikirleri var."

"Ama o bir ejderhaysa ve bir mandrake ya da Were-Hunter değilse, nasıl insan olabilir? İnsan formuna girebilen safkan ejderhalar sadece bu iki tür değil mi?"

Urian duraklayarak ondan aşağıdaki kalabalığın içindeki iki ejderhaya baktı. "İşte Medea, hepimizin sorduğu ve kimsenin cevap veremediği soru bu. Tek bildiğimiz, ondan uzak durulması gereken kana susamış bir canavar olduğu."

Mabet'te, doğaüstü müşterilerin taşkınlık yaptığı ve dünyalarını paylaştıkları şeyin gerçekliğine iyi tepki veremeyebilecek insan tanıklardan uzakta bir mola vermeleri gerektiği zamanlar için ayrılmış küçük özel odada konuşurlarken Urian kaşlarını çatarak Medea'ya baktı. Bir dolaptan biraz daha dar olan odaları, dışarıdaki insanlar tarafından duyulmamalarını sağlıyordu.

Ya da kural olarak çok hassas olan Were-Hunter'lar duruşma.

Kız kardeşinin az önce ona halkını yok etmek üzere olan gizemli bir vebadan bahsettiğini göz önüne alırsak, kimsenin onları duyamayacağına sevinmişti.

"Bunu bana neden söylüyorsun? Ben artık bir Daimon değilim." Yıllardır Daimon olmamıştı.

Medea kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, ama bildiğin gibi Apollo'nun gönderdiği bu veba sana da bulaşabilir. Apollo'nun üzerimize saldırdığı şey her neyse, korkunç bir bedel ödetiyor. Babamızdan nefret ettiğini biliyorum ama-"

"Stryker benim babam değil!" diye hatırlattı ona soğuk bir şekilde. Bu iyilik için tanrılara şükürler olsun.

"Biyolojik olarak doğru. Ancak, seni kendi çocuğu gibi yetiştirdi.

Seni onun karısı doğurdu."

"Hizmet ettiğin o kaltak tarafından gerçek annemin karnından koparıldıktan sonra... ve kimsenin bilgisi ya da rızası olmadan onun rahmine itildikten sonra!" Ve Medea ona hatırlatıyor

Tanrıların ona nasıl kazık attığını anlatmak onu davasına ısındırmıyordu.

Hem de hiç.

Dürüst olmak gerekirse, canları sıkıldığında tekmeledikleri piç üvey çocukları olmaktan bıkmıştı.

"O kaltak aynı zamanda şimdiki patronunun annesi ve gerçek babanla annenin sevgili koruyucusu, unutma!"

Urian, Apollymi'nin kendi dünyasındaki konumuyla ilgili pek de ince olmayan hatırlatması karşısında tısladı. Ve bir zamanlar onu hayatının büyük bölümünde ikinci annesi gibi sevmiş olduğu gerçeğini. Ama yüzyıllardır bildiği halde ona gerçeği söylemediği için iki kat ihanete uğramış hissediyordu. Yaptığı şey için Apollymi'ye o kadar kızgındı ki, gerçeği öğrendikten sonra onunla bir daha konuşmamıştı bile.

Geriye dönüp baktığında ve gerçek babasıyla geçirebileceği onca yılı -hayır, yüzyılları- düşündüğünde... bunun için onu öldürmek istedi. Bunu nasıl yapabilmmişti?

"Buraya gelip benden Stryker ya da Apollymi'ye yardım etmemi isteyecek kadar yüzünsün, hem de ikisinin de benden aldıklarını düşününce."

Bu onlar için bile zalimlikten de öte bir şeydi.

"Bunu biliyorum. Bu da size ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyor." Sertçe yutkundu. "Hasta olan sadece onlar değil, Uri. Davyn'de de var. Bize yardım etmezsen ölecek."

Bu haber onu sarstı. Davyn, kaybetme düşüncesine katlanamadığı tek kişiydi. Önce kendini öldürürdü.

"Lütfen, Urian. Kocamı ve tek çocuğumu kaybettim çünkü büyükbabam - senin ikizinin büyükbabası - bir piçti. İkisinin de senin koruduğun insan haşaratlar tarafından gözlerimin önünde katledilmesini izledim. Şüphelenmelerine neden olacak hiçbir şey yapmadığımız halde bizden korkmalarından başka bir sebep yoktu. Onlar bize saldırdığında biz masum ve zararsızdık, kendi işimize bakıyorduk. Bu yüzden bir an bile acı konusunda pazar payına sahip olduğunuzu düşünmeyin. Çünkü inan bana kardeşim, sen bir acemisin. Ölümlü hayatımda ya da bu hayatımda neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Özür dilerim.

Stryker'ın Phoebe'nize yaptıkları için. Öyleyim ama arkama yaslanıp diğerlerinin ölümünü izleyemeyecek ve en azından onlara yardım etmek için bir şeyler yapamayacak kadar çok insan kaybettim. Ben böyle biri değilim." O da böyle biri değildi ve acısı konusunda yanıliyordu. Ondan daha fazla çocuk kaybetmişti. Onun kaybının acısını çok iyi biliyordu. Onları doğurmamış olsa da,

Onlar da onun çocuklarıydı.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölürken gözleri hüznle doldu. "Praxis beş yaşındaydı, Uri. Beş. Ve o insan piçlerinin acımasız ellerinde acı içinde öldü, ona yardım etmem için çığlık atarken..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Söyle bana Urian, benden vahşice çaldıkları şeye rağmen nasıl aklım başımda? Hiçbir zaman bu kadar keskin bir acıyı dindiremez!"

Urian onun acısını biliyordu. İlk elden. Ve herhangi birinin bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordu. Onu kendine doğru çekti. "Çok üzgünüm, Dee."

Nefes alıp verirken onu kendinden uzaklaştırdı. "Senin merhametine ihtiyacım yok. Değersiz bir şey bu. Sende kalabilir, özellikle de bana yardım etmeyeceksen."

Urian gitmeye hazırlanırken onu kolundan yakaladı. "Bekle!" Onun bu isteğini reddetmek istedi. Aslında Stryker'ın alevler içinde kalmasını ve bunu izlerken gülmeyi istiyordu.

Ama Medea haklıydı. Bir zamanlar ailesi ve arkadaşları olan geri kalanların ölmesine ve hiçbir şey yapmamasına izin veremezdi.

Elinden gelse yapmazdı.

"Onları kurtarabilecek bir şey var." "Ne?"

Tereddüt etti. Onlara yardım etmek istemediği için değil, Stryker'ın tedaviyle ne yapabileceğini bilmediği için. Onun elinde çok ölümcül olabilirdi.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Bir şekilde bu ona geri dönecekti. Bunu biliyordu. Böyle şeyler her zaman olur ve onu kanlar içinde ve lanetlenmiş halde bırakırdı. Yine de, Medea'nın zaten olduğundan daha fazla incinmesine izin veremezdi. O haklıydı. Yeterince şey yaşamıştı ve günün sonunda onlar bir aileydi.

Belki geleneksel anlamda değil ama yine de onunla arasında bir yakınlık hissediyordu. Ve kendini Stryker'ın oğullarından biri olarak dūşünerek büyümüştü. Stryker'ın kızını kendi kız kardeşi gibi görüyordu.

Medea'ya her baktığında Tannis'in sevgili yüzünü görüyordu. Çocukluklarını hatırladı. Hepsi de kadim tanrılar arasındaki kokuşmuş bir güç oyununun masum kurbanlarıydı. Hepsi de yaşamaya devam etmek için büyük bedeller ödemişti, sırf sebepsiz yere öldüklerini görenlere inat olsun diye.

İyi ya da kötü, Medea da en az Tannis kadar onun kız kardeşiydi. Ve onu sevdiği için, acısına acı katmayı reddetti.

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

Medea onun bu sözlerini yadırgadı. "Tanrı aşkına, söyle artık şunu!"

"Bir ejderha taşı." Xyn'in ona çok uzun zaman önce bahsettiği tek şey. İnanılmaz derecede güçlüydüler ve hemen hemen her şeyi lanetleyebilirlerdi.

Geri çekilerek ona kaşlarını çattı. "Bir ne?"

Urian bunu açıklamak için bir yol ararken tereddüt etti. Ama bu olması gerektiği kadar kolay değildi. "Daha iyi bir terim bulamadım ama bu ejderhaların sahip olduğu büyülmüş bir taş. Güya her şeyi iyileştirebilirmiş. Ölümü bile."

"Nereden bulabilirim?" Bu

işin kolay kısmıydı.

Ve hayal edilebilecek en zor şey, çünkü çok az kişi kalmıştı. "Şansa bakın ki, burada bir tane var."

Koyu renk gözlerine neşe geri döndü. "Nerede?"

İkisinin de gitmek isteyeceği en son yer olduğu için gözle görülür bir şekilde irkildi. Çünkü orada yardım istemek her türlü aptallığın daniskasıydı. Keşke Xyn hâlâ hayatta olsaydı. Kendisininkini hemen paylaşırdı. "Falcyn'e ait olduğu için bu çok zor olacak." Neredeyse Apollo kadar nefret ettiği piç kurusu.

"Daha önce tanıştığım şu huysuz canavar mı?"

Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, bu var olan sonuncusu. Geri kalanların hepsi yok edildi ya da kayboldu."

Medea yüksek sesle inledi. "Harika. Peki bu şeyi nasıl alacağım?"

"Bir tavsiye? Güzelce sor."

Urian ve Medea, Falcyn'in Blaise'i görmeye gittiği söylenen odaya girdiler.

Sorun şu ki, yalnız değillerdi. Ve yanlarındaki fey Adoni de pek mutlu görünmüyordu. Aslında bu bir banka soygununun ortasına düşmekle aynı şey gibi görünüyordu.

Bütün soyguncular C-4'e sarılmış.

Falcyn onları görünce hemen geri çekildi. "Yardım etmek için mi yoksa engel olmak için mi buradasınız? Kendini tanıt."

Urian cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Hangi seçenek benim senin iyi tarafında olmamla sonuçlanırsa."

"Kaltağı yakala."

Falcyn'in bahsettiği kız kardeşi olmasa iyi olur.

Ama kimse kıpırdayamadan, odanın içinde parlak bir ışık titreşti ve zaten göremeyen Blaise hariç herkesi kör etti.

Falcyn küfretti. "Urian?"

Acıdan tıslayan Urian, büyük beyaz lekenin ötesindeki birini görebilmek için elini boşuna kaldırdı. Falcyn'in çağrısına karşılık olarak "Bir yarasa kadar kör!" diye bağırdı. "Dee?"

"Bir bok göremiyorum."

"Odada iblisler var." Blaise onları korumak için harekete geçti. "Gallu."

Ah, bu harika. En azından Charonte değillerdi. "Bu pislikleri partimize kim davet etti?" Falcyn hırladı.

Bir kurbanı bulaşp onu akılsız bir köleye dönüştürebilen az sayıdaki ırktan biriydi. Ya da ölüm makinelerine. İkisi de Urian'a çekici gelmiyordu.

Sadece emir verildiğinde ya da tehdit edildiğinde öldürürdü. Eski Daimon deyişinde olduğu gibi.

arkanızda. Yanınızda duranlara saygı gösterin. Ve size karşı duranları yenin ya da öldürün.

Birden bir şey onları yakaladı ve düşmeye başladılar.

"Blaise? Ne yapıyorsun?" Falcyn hırladı. "Dayan! Herkes sakın olsun!"

Falcyn alay etti. "O zaman neden sesin paniklemiş gibi geliyor ve ben neden hâlâ körüm?"

Urian ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde yere çarptı. Birkaç metre ötede Falcyn ve Medea sarmaş dolaş bir yığın halinde yere düştüler.

"Hey, hey, aşkım! Hayır bölgesine sadece onu mutlu etmeye niyetliysen dokunabilirsin."

Medea yüzünü buruşturdu. "Evrende senin o bölgeye dokunmama yetecek kadar bira yok, yusufçuk. Kendini övme."

"Her yerinde Daimon'un süründüğünü söylüyor."

"Antibiyotiklerin iyileştirmeyeceğinden emin olduğum bir hastalığa yakalanmadan önce atlamaktan bahsediyorsun."

Urian güldü. Kız kardeşinin sevdiği tek bir özelliği vardı; acımasız bir espri anlayışına sahipti.

Falcyn onun hakaretiyle alay etti. "Yattığım yerden öyle hissettirmiyor ve sen hâlâ üstümdesin-umph!" Kız ciğerlerindeki havayı dirsekleyerek çıkarırken hırladı.

Sert bir kaş çatmayla, zarar gören bölgeyi ovuşturdu ve kendini ayağa kaldırdı. "Blaise, ne yaptın sen?"

Urian'ın hemfikir olduğu bir başka şey daha vardı. Alaska'nın, Nebraska'nın ya da dünyanın sonundaki kıyametin koptuğu uzak bir yerin ortasındaymış gibi görünüyorlardı.

Blaise, aether'ı hissetmek için ejderha görüşünü kullandığını belli edecek şekilde yavaşça arkasını döndü. "Planladığım şey bu değildi."

"Ne?" Urian'ın sesinden alaycılık damlıyordu. "Cadılar Bayramı Kasabası'na bir gezi istemiyor muydun? Hayal kırıklığına uğradım, Blaise. Jack Skellington iç çamaşırlarımı imzalatmayı umuyordum."

Falcyn bıyıklı yanağını kaşıdı. "Peki buraya nasıl geldik?"

"Emin değilim. Peltier'lerin evinin salonunu hedefliyordum." Blaise yüzünü buruşturdu. "Destansı bir başarısızlık. Nerede olduğumuzdan bile emin değilim."

Urian çarpık manzarayı incelerken uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Sanırım biliyorum. Ama bundan hoşlanmayacaksın. Benim de hoşuma gitmeyeceğinden eminim."

Medea dudaklarını büzdü. "Bizi deneyin."

Urian, Sheba ile evlendiğinden beri hiç gitmediği bir yerde etrafına bakındı. Tanrım, umarım yanılıyordur. Ama evet, burası Ruyn'un kıkırdamak ve eğlenmek için parti yaptığı diyara benziyordu. "Myrkheim."

Blaise abartılı bir mutluluk ifadesi takındı. "Oh ne güzel! Dinsizlerin çürümeye gittiği sınır bölgeleri! Tam da tatil evimi inşa etmek istediğim yer! Kira kontratı nerede? Pullu kışımı imzala!"

Medea gözlerini devirdi. "Myrkheim nedir?"

Falcyn acı acı güldü. "Sanırım Daimon'lar burada çok fazla zaman geçirmiyorlar çünkü burası sizin mitolojinizin bir parçası değil. Burası nether diyarı. Feylerin büyülerini uygulayabildikleri, aydınlık ve karanlık diyarlar arasında bir bekleme alanı."

"Kimin feyfolk'u?" diye sordu.

Urian'a göre meşru bir soruydu bu, çünkü dünyada dolaşacak çok fazla fey vardı.

Falcyn içini çekti. "Bir zamanlar herkes öyleydi. Ama bugünlerde çoğunlukla Morgen'in reddettiği kişiler için ayrılmış durumda. Ve diğer bazı IBS hastası piçler."

"Evet, tamam... Peki ne-" Cümlesini tamamlayamadan aralarından bir ışık huzmesi fırladı ve onu kıl payı ıskaladı.

Aslında, Falcyn büyüünün yönünü değiştirdiği için onu ıskaladı. "Serseri büyü. Bunun için başını dik tutmalısın. Eğer sana isabet ederse, ne yapacağını bilemezsin. Seni buharlaştırabilir. Seni bir kurbağaya dönüştürebilir. Ya da çocuk sahibi olma şansınızı mahvedebilir."

Bu yüzden Ruyn burada oynamayı severdi. Piç kurusu tehlikeli oynamak için yaşardı.

Medea'nın gözleri açılmıştı, patlamasını ve kendilerinden çok uzakta olmayan bir ağacı çığlık atan bir tavuğa dönüştürmesini, sonra da korkmuş bir tavşan gibi toprağın altına dalıp yuva yapmasını izledi. "Bu çok sık oluyor mu?"

Falcyn başını salladı. "Buralarda mı? İyi bir yer." "Harika. Dikkat etmem gereken başka bir şey var mı?" "Evet," dedi acı acı. "Her şeye." Gözlerini kırıştıtarak Urian'ın bakışlarıyla buluştu. "Şaka mı?"

"Falcyn'in ölçülebilir bir mizah anlayışı yok. En azından bugüne kadar tespit edebildiğimiz kadarıyla."

Blaise uzun beyaz saçlarını ördü ve bileğinden çözdüğü deri bir bağla sabitledi. "Max, Falcyn'in her zaman bildiğimiz baş belası olmadığını söyledi. Ama ben sadece son birkaç yüz yıl hakkında konuşabilirim. Ve onu tanıdığımdan beri hiç değişmedi."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Blaise," dedi Urian sert bir sesle.

Çevrelerini işaret etmek için kollarını iki yana açtı. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu konuda pek iyi değilimdir. Ne zaman yardım etmeye çalışsam her şeyi berbat etme eğilimindeyim."

"Ve Merlin seni bir Kâse şövalyesi olarak seçti. Aklından ne geçiyordu?"

Blaise tısladı. "Bu konuyu yüksek sesle konuşmuyoruz Falcyn!"

Sheez! Ne? Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Falcyn gökyüzüne bir ateş patlaması fırlattı. "Hâlâ buraya nasıl ve neden geldiğimizi anlamaya çalışıyoruz. Çünkü kabul edelim ki buraya iyi bir şey için gönderilmedik."

"Bunu fark etmeyeceğini umuyordum." Blaise boğazını temizledi. "Zen'imi bozdun dostum."

Falcyn gözlerini Blaise'e doğru devirdi. "Savitar'la takılmayı bırakmalısın. O piçten nefret ediyorum."

"Herkesten nefret ediyorsun," diye hatırlattı Blaise ona. "En çok da şu sörf tahtası kullanan piçten nefret ediyorum."

Blaise meraklı bir kaşını kaldırdı. "Kardeşin Max'ten daha mı fazla?"

Falcyn homurdandı. "Önemsiz şeyleri mi tartışacağız yoksa eve dönmenin bir yolunu mu arayacağız? Çünkü az önce güçlerimi denedim ve bizi buradan çıkarmak için hiçbir

işe yaramadılar."

Blaise sinirli sinirli boynunu ovuşturdu. "Benim de öyle, ben de bu durum yüzünden beni dövmemen için dikkatini dağıtmayı umuyordum."

Falcyn Urian'a baktı. "Peki ya sen Prenses Bezelye? Bir şey var mı?"

"Zonklayan bir migren dışında mı? Hayır. Işınlanmam da işe yaramıyor."

Hepsi Medea'ya baktı.

"Gerçekten mi? Eğer benimki çalışıyor olsaydı, burada sizi dinliyor olur muydum sanıyorsunuz? Söz veriyorum, uzun zaman önce ortadan kaybolurdum."

Blaise içini çekti. "Sanırım bu filmi bir kez görmüştüm. Birbirlerine düşman olan insanlar için pek iyi gitmemiştii ve filmde zincirli testereler... ve bolca kan vardı."

"Ama sessizlik var mıydı? Asıl soru bu." Urian

Falcyn'in sinirli yorumuna homurdandı.

Daha mı kötü?

Ani bir sessizlik oldu. Tüm sinir uçlarını geren o ürkütücü durgunluk etraflarında yankılandı. Kötü niyetle yayılan türdendi çünkü bu bir alametti.

Adamlar, kendilerine doğru gelen tehdit her neyse onunla yüzleşebilmek ve savaşabilmek için sırtları birbirlerine dönük olacak şekilde bir araya geldiler.

Birden yanlarında parlak bir ışık parladı. Yoğunluğu Urian'ı bir anlığına kör etti. Sis, uzun boylu, sırık gibi, kahverengi saçlı ve kırmızı gözlü bir erkeğe dönüştü.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Sen hiç ölmez misin?" Urian iblis Kessar'ı gördüğünde sordu.

Bu piçi daha kaç kez öldürecekler ve geri gelmesini sağlayacaklardı?

Falcyn siyah üzerine siyah tasarımcı züppeliğiyle giyinmiş iblisle alay ederek Urian'a baktı. "Ee, Slim, kim bu tasarımcı pislik?"

İblis Falcyn'in sorusu karşısında sıırttı. "Bu Bay. Sana pislik, ejderha."

"Elbette, serseri. Nasıl istersen."

Medea Falcyn'in omzunu dürttüktan sonra ayak parmaklarının üzerinde yükselerek kulağına bir şeyler fısıldadı. "Onu kışkırtmak istemeyebilirsin."

"Bunu beni hiç tanımayan bir kadın söylüyor. Güven bana. Bu gösteriş meraklısı çocuğı olduğundan bile daha aşağılık gösteren canavarların boğazına işedim. Korku-ölçerimde ibreyi bile oynatmıyor."

Kessar isteksizce gülümsedi. "İşte bu yüzden ejderha taşını tarihteki diğer tüm ejderhalardan daha uzun süre elinde tuttu. Şimdi uslu bir çocuk ol ve taşı ver."

Falcyn alaycı bir tavırla homurdandı ve ona pek de etkilenmiş gibi görünmeyen bir bakış fırlattı. "Uh... kesinlikle hayır."

Kessar'ın yontulmuş yüz hatlarına yavaş bir gülümseme yayıldı ama kırmızı gözlerine tam olarak ulaşamadı. "Bize taşı ver, ben de sana kız kardeşini nasıl kurtaracağını anlatabayım."

Urian bu sözler karşısında dondu kaldı. Ejderhaların düzinelerce kardeşi olduğu doğru olsa da, gerçekten önemsediklerini bildiğı sadece bir kız kardeşleri vardı.

Onun yaptığıının aynısı.

"Kız kardeşim öldü. Ve eğer bana Narishka gibi davranırsan, yemin ederim iblis, öğle yemeğinde kalbini yer, tatlı olarak da geçiririm."

"Narishka'nın ne yaptığını bilmiyorum ama kız kardeşiniz taşa dönüştü. Yani teknik olarak yaşamıyor olsa da, tam olarak ölü de sayılmaz."

"Blaise? Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır. Bana Morgen'e karşı savaşırken öldüğü söylendi."

Urian dikkatle dinledi. Xyn hakkında konuşuyorlar mıydı yoksa konuşmuyorlar mıydı?

Medea elini rahatlatıcı bir hareketle Falcyn'in koluna koydu ve sırtına yaslandı. "Kessar hain bir piç. Ona güvenme. Tüylü küçük kıcını ısırsa bile gerçeğı bilemez."

Bu konuda haklıydı. Bu bir numara olabilir.

Urian nefesini tuttu.

Falcyn dudağını büktü. "Demek posh-boy Sümer tanrılarının karşı çıktığı gallu lideri. Eminim bu senin gününü mahvetmiştir, ha?"

Kessar alay etti. "Bilmen gerekirdi, Lilith'in oğlu."

Blaise nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Asla, asla... asla annesini bu işlere karıştırma. Bu sadece kıcına tekme yemen için iyi bir yoldur, çünkü ne zaman adı asla konulmaması gereken kadından bahsetsen delice saldırmaya eğilimindedir."

Falcyn iblise alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Kardeşimi dinlemelisin, iblis. En azından ben annemin adını biliyorum. Bu da senden daha fazla." Yüzünü buruşturarak Kessar'ı süzdü. "Ve hakkımda bu kadar çok şey biliyorsan, babamın kim ve ne olduğunu da biliyorsun demektir. Yani senin yerinde olsam, eğlenmek için kanatlarını koparmaya ve sarhoş olduğumda dart atmak için seni bir duvara yapıştırmaya karar vermeden önce kaçardım."

Kessar rahatsız olmadan pençelerini inceledi. "Güzel. Anladığım kadarıyla kız kardeşini nereye gönderdiklerini öğrenmekle ilgilenmiyorsun?"

Falcyn'in yüzüne yavaş ve sinsî bir gülümseme yayıldı. "Oh, onu bulacağım. Beynini yer yemez ve bilgiyi özümser özümsemez."

Urian onun neye niyetlendiğini anlayamadan Falcyn Kessar'ın üzerine atılmış, etini parçalıyordu. Şeytani bir hırlamayla iblisin kafasını geriye çekti ve Kessar ortadan kaybolmasaydı boğazını koparacaktı.

Falcyn kasvetli gökyüzüne bakarken ellerinden ve çenesinden kan damlıyordu. "Ne oldu? Söylediğim bir şey yüzünden mi? Buraya gel, seni korkak piç! Ne tür bir iblis küçük bir ısırık için orospu gibi kaçır?"

Urian, Medea'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaşırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve şimdi neden pek de dost canlısı olmayan ejderhamızla sohbet etmek konusunda çekincelerim olduğunu biliyorsun. Onu insan içine çıkaramazsın. Ya da özel olarak."

Falcyn parmaklarındaki kanı yaladı.

Medea dudaklarını hoşnutsuzlukla büktü. "Peçete denen şeyler var, biliyor musun? Binlerce yıldır varlar. Bir tane denemelisin."

Dudaklarındaki kanı parmak eklemiyle silen Falcyn ona sıırttı. "Titiz bir Daimon mu? Cidden mi? Ayrıca, düşmanımın kanının tadını seviyorum. Beni rahatlatıyor. Dostlarımın kanı daha da iyi ama ne zaman en sevdiğim lezzeti tadacak olsam biraz hırçınlaşıyorlar."

Blaise içini çekti. "Gerçekten, evde eğitimi denedik. Çok başarısız oldu. Ama birini öldürmeniz gerektiğinde ve cesedi saklayacak bir yeriniz olmadığında harikadır. Cesedin tüm izlerini yiyor. Evcil bir Charonte iblisinden daha iyi."

Falcyn orta parmağını son bir kez yaladıktan sonra Blaise'e döndü. "Dönüşebilir misin?"

"Denemedim.

Neden?" "Yapamam."

Blaise bunu fark edince midesinin bulandığını hissetti. Bir saniye sonra başını salladı. "Neden dönemiyoruz?"

"Bu o anın rahatsız edici sorusu olurdu, değil mi?"

Urian endişeyle güldü. "Nasıl geri döneceğiz?"

"Her zaman bir tür geçit vardır." Falcyn etraflarındaki araziye incelerken yavaşça, küçük bir daire çizdi. "Sadece nerede olduğunu ve neye benzediğini bulmamız gerekiyor. Bilirsiniz işte... eğlenceli şeyler, her zaman."

"Evet. Çok eğlenceli." Urian'ın sesinden alaycılık damlıyordu. "Ve başıboş büyü ve iblislerden kaçının."

"Ve diğer her şey," diye ekledi Medea.

"Kesinlikle ne o dedi." Falcyn mırıldandı altında nefesini.

"İyi ki bu sabah kalkmışım." Blaise derin bir iç çekti.

"Kahretsin, banyo bile yaptım."

Falcyn kendini beğenmiş bir alaycılıkla ona baktı.

"Hepinizle birlikte burada sıkışıp kaldığım için çok mutluyum. Mızımızlanıp inliyorsunuz."

"Blaise?" Medea aniden fısıldadı.

"Evet... Hissediyorum."

Medea'nın karanlık gözleri onunkilerle buluştu. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Falcyn etraflarında hiçbir Şey görmedi.

Urian aniden duydu. Sadece bir nefes sesi. Neredeyse duyulamayacak kadar alçak.

Falcyn savaşın bileğiği yıldıırım refleksleriyle uzandı ve takipçisini yakaladı.

"Sana zarar vermeyeceğim!" Bir kadının sesi onu Şoke etti.

Falcyn boğaz gibi hissettiren Şeyi sıkıca kavradı. "Göster kendini."

Kadın adamın avucunda cisimleşti. İri lavanta gözleri, kadından çok kıza benzeyen bir yüzü yutuyordu ama deri kaplı vücudunun dolgunluğu yirmili yaşlarında olduğunu gösteriyordu. En azından fiziksel olarak.

"Nesin sen?"

Adamın bileğini ovuşturarak ölümcül tutuŐunun konuşma yeteneğini engellediğini hatırlattı. Korkmuş bir gençten daha yaşlı olduğunu gösteren bir başka hareket.

Falcyn tutuşunu gevşetti, ama onun kaçmasına izin verecek kadar değil.

"Ben Brogan."

"Adını sormadım. Gerçekten umurumda değil. Ne olduğunu sordum."

"Lanetli. Sürgün edilmiş ve lanetlenmiş. Lütfen bırak gideyim, sana yardım edebilirim."

Korunmaya çalışıyordu ve Urian bundan hoşlanmamıştı. Oyun oynayan yaratıkların genellikle saklayacak bir Şeyleri olurdu.

"Neden?" Falcyn talep etti.

"Neden gitmeme izin veriyorsun? Nefes alabileyim diye."

Falcyn dişlerini sıktı. "Hayır, bize yardım etmen için sana neden güvenelim?"

"      buradan gitmeyi her Şeyden çok istiyorum ama mührü kıracak ya da özgürlük için pazarlık yapacak g  ten yoksunum. Eğer beni yanına alırsan, sana geçidin yerini gösteririm."

Hâlâ Ő phelenen adam onu serbest bıraktı. "Ve tekrar soruyorum, siz nesiniz?"

"Bir Kerling Deathseer."

Falcyn bir ateş topu yarattı ve onu öyle bir tuttu ki kendi ölümünün yakın olduğunu anladı. "Deathseer mı yoksa seeker mı?"

Urian bu soruya katılıyordu, çünkü aralarında büyük bir fark vardı. Bir kahin ölümü görürdü. Bir arayıcı ise sebep olur.

Ellerini havaya kaldırarak ondan bir adım geri çekildi. "Kahin," dedi çabucak, hareketlerindeki üstü kapalı tehdidi anladığını belli ederek. "Gerçi çoğu zaman Kara Crom kurbanlarını bulmak için beni kullanır."

"Peki neden?"

"Ona bunun için satıldım."

Falcyn onu öldürmek için hamle yaptı ama Blaise onun kolunu yakaladı. "Ona zarar verme."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Mandrake aklını mı kaçırdın sen?"

Blaise homurdandı. "Her zaman. Ama bu konuda değil." Elini minyon esmer kıza doğru uzattı. "Gel, Brogan. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Elindeki ateşin sönmesine izin vererek Blaise'e kaşlarını çattı. "Onu hiç görebiliyor musun?"

Blaise başını salladı. "Sadece onun sesini duyabiliyorum. Neden?"

Çünkü olağanüstü derecede güzeldi. Sıkı örgülerinden kurtulan uzun koyu kahverengi saçları, elf yüz hatları ve sivri kulaklarının etrafında mükemmel spiraller oluşturuyordu. Feylerin başkalarını kendi sonlarına çekmek için sık sık kullandıkları büyüleyici özellikler. Dar kahverengi deri pantolonu ve korsesi de buna dahildi; üzerini çürük yeşil bir cübbe örtüyor, fey taşından kolye ve diadem takıyordu.

Ama Blaise bunu göremiyorsa, o zaman bu onun için bir tuzak değildi. "Neden ondan etkileniyorsun?" Falcyn sordu.

"Öyle olduğumu söylemedim. Ben sadece onun sesindeki gerçeği duyuyorum. Bize yalan söylemiyor. Bence ona yardım etmeliyiz."

"Ve hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Ona yardım edersen bunun bedelini ödersin. Hayal edilebilecek en kötü şekilde ve mümkün olan en kötü zamanda."

Blaise, Falcyn'in bir ömür boyu ihanete uğramasından kaynaklanan güvensizliği karşısında derin bir iç çekti.

"Sende en çok sevdiğim şey, Fal.

Hiç bitmeyen iyimserliğiniz. Beni şaşkına çeviriyor."

Urian ilk kez Falcyn'in tarafındaydı. Bu bilgece tavsiyeyi göz ardı etmekte o kadar acele etmezdi. Eğer Blaise'in yerinde olsaydı, biraz daha dikkatli dinlerdi.

Gossamer kanatlarını görünmeyecek şekilde aşağı indiren Brogan sırt çantasını aldı. Falcyn'in yanından geçerken, Falcyn onu durdurdu. "Ona zarar verirsen... ya da herhangi bir şekilde zarar görmesine neden olursan - bir tırnak bile olsa - çığlıklar içinde acı çekerek ölmeni sağlarım."

Onun tehdidi karşısında gözleri büyüdü. "Onun için ölüm görmüyorum.

Onun adına beni tehdit etmek için hiçbir nedeniniz yok."

Blaise'in yanında yürümeye başladığında, Medea tekrar Falcyn'in yanına düştü. "Kerling nedir?"

"Büyü yapan bir cadı."

"Bu yüzden mi ölümü isteyip istemediğini sordunuz?" Başını salladı. "Kerlingler ele avuca sığmaz olabiliyor." "Tanıdığın çok kişi var mı?"

"Hayır, ama kendi payıma düşeni öldürdüm."

Brogan nefesini tuttu ve omzunun üzerinden Falcyn'e baktı. Sahte bir gülümsemeyle ona el salladı.

Bir gıcırtı çıkardı ve Blaise'e doğru yaklaştı, Blaise de ona doğru sert bir yüz ifadesiyle baktı. "Ne yaptın sen?"

"Gülümsedim."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor o zaman. Bu senin için o kadar doğal olmayan bir hareket ki, ne zaman denesen arayış içindeki bir canavar gibi görünüyorsun."

Blaise Kerling'in onları yönlendirmesine izin verirken Falcyn yüzünü buruşturdu.

Urian onların şakalaşmalarını dinleyip Xyn'in hayatta olduğuna dair herhangi bir gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken yürümeye devam ettiler. Yoksa Kessar tarafından özenle hazırlanmış bir yalan mıydı?

İblis ilk kez böyle bir hainlik yapmıyordu. Ve bir insan bunu düşünerek delirebilir.

Mağaralarına ulaştıklarında, Urian güçlerini kullanarak onları içeri mühürledi.

Sabrı tükenen Urian Brogan'a döndü. "Sence Acheron'u çağırırsam beni duyabilir ve

Kurtarma mı?"

"Deneyebilirsin." Falcyn bekledi.

Birkaç saniye denedikten sonra Urian tekrar homurdandı.

"Denemeye değeri."

"Kara elf tanıyan var mı?" Falcyn onlarla birlikte eğlenmeyi alışkanlık haline getirmiş olan Blaise'e baktı.

"Aramak istediğim kimse yok."

Falcyn ateş toplarıyla mağarayı aydınlattı. "Cadegan'ın burada olmaması çok kötü. Bunun gibi karanlık bir delik tam ona göre."

"Illarion'un da." Urian Falcyn'e diğer kardeşini hatırlattı.

Falcyn başını salladı.

Medea ona ters ters baktı. "Ben de senin burada evinde olduğunu düşünürdüm."

Falcyn yüzünü buruşturdu. "Klişeleri bırak. Tüm ejderhalar kapalı alanlarda kış uykusuna yatmaz. Ben bir adada, harabelerin tepesinde yaşadım. Açık havada ve kapalı kalmamaktan oldukça mutluydum. Kardeşim Max bir barda yaşıyor."

"Aynen öyle," diye katıldı Blaise. "Benim evim bir kaleydi."

Brogan başını eğdi. "Buradaki ejderhaların çoğu mağarada yaşıyor. Demir ocaklarımızı ateşliyorlar. Geri kalanlar köleleştirilmemek için saklanıyor."

Brogan kendi boğazını temizleyerek mağaranın arka tarafını işaret etti. "Verandaya giden bir yol bulabileceğimiz yeraltı kanallarına doğru giden bir tünel olmalı."

"Veranda mı?" Medea sordu.

"Evet. Yaşlıların diğer diyarları izlemek için buluştuğu plato. Orada bir geçit var."

"Bunu neden yapıyorlar?"

Brogan onun sorusuyla alay etti. "Fark etmediyseniz söyleyeyim leydim, burada hayatta kalmak ve tanrılar ile fey varlıkları için silah yapmak dışında yapacak pek bir şey yok. Bu yüzden yaşlı wyrdlingler dışarı bakar, mutlu bir ölümlü seçer ve hayatlarını mahveder. Eğlence ve bahis için."

Medea ağzı açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

Yüzü aşık olan Brogan başını salladı. "Buna yewing diyorlar. Ölümlüler rastgele seçiliyor ve kaderleri onları izlerken skytel çantalarından çektikleri kuraya bağlı oluyor. Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorlar."

"Biliyordum!" Blaise homurdandı. "Hayatımın feyler için iğrenç bir şakadan başka bir şey olmadığını biliyordum. Ve hepiniz bana deli diyordunuz." Kimse yorum yapmayınca suratını asarak doğruldu. "Evet, söylediniz. Ve haklıydım."

Falcyn homurdandı. "Her neyse, şu sundurmayı bulalım ve bakalım eve dönüş portalının yerini tespit edebilecek miyiz?"

Medea, "Sadece portala ışınlanamaz mıyız?" diye sordu.

Brogan başını salladı. "Ben olsam tavsiye etmezdim. Bu güçler bu âlemde istenmeyen dikkatleri çekme eğilimindedir. Bilmedikleri bir büyü ne kadar az kullanılırsa o kadar güvende olursunuz."

Yürürlerken Brogan tekrar Medea'nın yanına gitti. "Sana Daimon mu dediler?"

"Sayılır."

"Türünüzü bilmiyorum. Fey gibi misin?"

"Halkım Yunan tanrısı Apollo tarafından yaratıldı ve sonra onun tarafından lanetlendi."

"Neden?"

Gerçekten de neden? Bu, kıza açıkladığı olağanüstü uzun yaşamı boyunca onu en çok rahatsız eden soruydu.

Medea, annesinin ölümlü kaderinin trajedisini hatırlamak için iradesi dışında sürüklenirken iç çekti. Genç bir kızken sırlıslıkla aşık olmuş, hiç tereddüt etmeden Apollon'un oğluyla evlenmişti. Ve sonra ona hamile kalan annesi, Medea'nın babasından boşanmaya ya da intikamcı tanrı tarafından tecavüze uğrayıp öldürülmeye zorlanmıştı.

Babasından ayrılmak annesini duygusal olarak mahvetmişti. Yeniden bir araya geldikleri güne kadar bir daha canlanmayan derinlerdeki bir şeyi öldürmüştü.

Stryker evlendikten ve başka bir eşle -Urian'ın taşıyıcı annesiyle- başka bir aile kurduktan yüzyıllar sonra.

Ve böylece Stryker ailesini babasının lanetinden kurtarmak için Atlantisli bir tanrıçayla pazarlık yaparken halkının laneti başlamış oldu.

"Bu korkunç!" Brogan hikâyeyi bitirdiğinde nefes nefese kaldı.

"Gerçekten de öyle."

Hepsi, ne bir parçası oldukları ne de durdurabildikleri bir şey yüzünden Tanrı'nın öfkesiyle lanetlenmişti.

"Çok üzgünüm, Medea."

Omuz silkti. "Bunu atlattım. Ayrıca, bizi lanetlediğinde altı yaşındaydım. O günden önceki hayatı zar zor hatırlıyorum."

"Yemek yemiyor
musun?" Başını
salladı.

Brogan bir an sessiz kaldı. "Ama eğer yirmi yedi yaşında öldüysen ve şu anda bir Daimon değilsen, nasıl oluyor da hâlâ hayattasın?"

"Annemin benim hayatım için yaptığı bir pazarlık."

Hüzün gözlerini canlı bir mora çevirdi. "Bana çocuğunu bu kadar seven bir anneden bahset. Güzel midir? Harikulade mi?"

Medea başını salladı. "Kelimelerin ötesinde." Madalyonu boynundan çıkardı ve annesinin resmini görebilmesi için Brogan'a uzattı. "Adı Zephyra."

"Rüzgar gibi mi?"

"Evet. Gözleri şimdi siyah, ama ben küçük bir kızken çok canlı bir yeşildi."

Brogan dudaklarının kenarlarını çekiştiren hüzünlü bir gülümsemeyle fotoğrafı parmakladı. "Ona hayranlık duyuyorsun."

"O tanıdığım en güçlü kadın. Ve onu bunun için seviyorum."

Madalyonu kapatarak Medea'ya geri verdi. "Sana benziyor."

"Teşekkür ederim. Ama bence o çok daha güzel." Medea onu boynuna geri koydu. "Peki ya annen?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Annem ben on üç yaşındayken beni Kara Crom'a sattı. Beni sevdiyse bile bunu bir kez bile göstermedi."

"Özür dilerim."

Yanağını silerek kesik kesik bir nefes aldı. "O kadar da kötü değil. Kardeşlerimi çok daha kötülerine sattı. En azından benim görme yetim vardı. Hiçbir şeyim olmadan doğmuş olsaydım.... kaderim böyle olurdu." Sanki bu konuda daha fazla konuşmaya cesaret edemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kara Crom tam olarak nedir?" Medea, onu lavanta rengi gözlerinin ardındaki dehşetten uzaklaştırmaya çalışarak sordu.

"Lanetlenmişlerin ya da lanetlilerin ruhlarını arayan başsız bir Ölüm Süvarisi."

Medea, Falcyn'in kulağına gelen sesiyle sıçradı.

"Bir kerling savaştan önce kurban sunmak için onlara şarkı söyleyebilir. Ya da onları belirli bir kurban için çağırabilir."

"Yapabilirim," dedi Brogan, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. Onda ateşli ve cesur bir şeyler vardı. "Ama ben istemiyorum. Crom'dan nefret ediyorum. Korkakların kemikli dikenlerinden yapılmış bir kırbaçla kurbanlarının ruhlarını almak için Annwn'dan fırlıyor. Ateşten gözleri olan soluk bir ata biner ve atını sürerken ona rastlarsa hem suçluları hem de masumları yakabilir. Onun yolunda kimse güvende değildir. Onunla birlikte çukura kadar. O canavar gibiler işime yaramaz. Onun gölgesinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Onun acımasız kaprislerine maruz kalmak."

Onunla yeni tanışmış olmasına rağmen, Medea kadın için çok kötü hissediyordu. "Serbest bırakılabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Ona sonsuza dek bağlı olduğum için ölüm bile beni özgür bırakamaz. Olan oldu."

Brogan aniden hareket etmeyi bıraktı.

Medea tanımaya başladığı bu bakış karşısında anında gerildi. "Bir sorun mu var?"

"Verandaya yaklaşıyoruz," diye fısıldadı. "Bu kötü bir şey mi?"

Urian ona alaycı bir bakış attı.

"Crom burada" demek dışında soruya cevap vermedi.

Urian onun sözleri üzerine başını kaldırıp parlayan devasa atlıyı gördü. İlk başta başsız gibi görünüyordu. Ta ki biri fark

edene kadar

Atını sürerken kullandığı dikenli kırbacın ucundaki buğu başını oluştıuruyordu. Beyaz at devasa boyutlardaydı... neredeyse bir Mack kamyonu kadar büyüktü. Korkunç bir sülfür kokusu mağaraya sinmiş, onları boğuyor ve sanki dikenlerden yaratılmış gibi boğazlarına yapıştıyordu.

Daha da endişe verici olanı, böğüren at, yankılanan yirmi hayvanın sesini çıkarıyordu. Toynakları da yaklaşan bir tren gibi gürlüyordu.

"Bunu yapmayacağım!" Brogan bağırdı. "Seni reddediyorum!"

Crom kırbacını havada şaklatırken at şaha kalktı. Daha fazla gök gürültüsü yankılanırken kırbacın ucundan ateş fışkırdı.

Brogan hiç istifini bozmadan ve yumruklarını iki yanında sıkarak Crom'la aralarında inatla durdu. "Beni istediğin kadar döv. Sana bu gücü vermeyeceğim. Bir daha asla! Yeni bulduğum arkadaşlarımin üzerinde olmaz!"

"Neler oluyor?" Medea sordu.

Brogan bakışlarını inatla efendisine kilitledi. "Konuşma yeteneği istiyor. Ama eğer bunu ona veririm, o zaman senin adını haykırabilir ve ruhunu kendisiyle birlikte cehenneme götürmek için talep edebilir. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

Uzun, kemikli bir parmağıyla Brogan'ı işaret etti.

Başını ona doğru salladı. "Madem öyle, al beni. Bugün alacağın tek şey benim! Onları almana izin vermeyeceğim! Duydun mu beni? Başka yok!"

Ona saldırdı.

Tam bir cesaret örneği göstererek, gözünü kırpmadan yerinde durdu.

Blaise, Crom onu biçmeden bir an önce onu yakaladı. Onu kollarına alan mandrake, Crom'un geçmiş kurbanlarının kalıntılarıyla dolu, jilet gibi keskin, kanla kaplı toynakların yanından geçirdi.

Urian yanında Falcyn ile onları korumak için hücumla geçti.

Hiçbiri silahlı olmadığı için onların bu cesur aptallığına gözlerini deviren Medea da onlara katıldı. Kılıcını ortaya çıkardı ve vücudunun etrafında döndürdü. Urian

Fey yaratığının başka bir geçiş için dönmesini izlerken ateş toplarını serbest bıraktı.

Onlara doğru gitmeye başladı. Ta ki onun kılıcını görene kadar.

Son bir çığlık atarak, keskin yeşil bir dumanın içinde kayboldu.

Bu da neydi böyle?

"Tamam... bu çok garipti. Nereye gitti?" Etrafına bakındı, yarı yarıya onun arkalarında belirmesini bekliyordu. "Az önce ne oldu?"

Brogan başını Medea'nın kılıcına doğru eğdi. "Bu senin kılıcının ve kabzasının altını. Bu onun zayıflığı. Bununla onu sakat bırakabilirdin."

Medea ona bön bön baktı. "Bunu bana o saldırmadan önce söyleyemez miydin?"

"Siz kendiniz bulana kadar söylemeye iznim yoktu. Yasaklandım."

"Bu berbat bir şey!"

Brogan gülümsedi. "Sizden çok benim için, leydim. İnanın bana."

Haklıydı.

Ve Blaise henüz onu ayağa kaldırmamıştı. Aslında, gitmesine izin vermeye isteksiz görünüyordu.

"Lordum?" Brogan bolca kızardı.

Blaise tereddüt etti. "Seni hayal kırıklığına uğratmalı mıyım emin değilim. Ne zaman bir şey yapsam başını belaya sokmaya devam ediyorsun."

Falcyn onlara ters ters baktı. "Blaise! Onu yere bırak! Şimdi!"

Brogan onun sert ses tonundan etkilenmiş gibi görünürken Medea koluna vurdu. "Senin derdin ne?"

Falcyn Brogan'ı işaret etti. "Onun nerede olduğunu bilmiyor."

"Aman Tanrım, Falcyn! O iki yaşında bir çocuk değil ve o da yerde bulup ağzına attığı bir şeker parçası değil!"

"İşte böyle davranıyor. Sanki onu yiyip bitirecekmiş gibi bakıyor."

"Ve sen de bebek gibi davranıyorsun. Aş artık bunu. O yetişkin bir ejderha. İstedığı kadına iyi davranabilir. Senin iznin ya da onayın olmadan, anlıyor musun?"

Falcyn'in burnu gerçekten de seğirdi ve parladı. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor." Az önce bahsettiği iki yaşındaki çocuk gibi homurdandı.

Blaise gözlerini devirdi ve başını salladı. "Her zaman yaşlı bir kadın gibi davranıyor. Ben buna alışkınım."

Blaise sonunda onu tekrar ayağa kaldırırken Brogan güldü ama onu yanında tutmaya devam etti.

Urian bunu sormaya fırsat bulamadan Brogan dikkatlerini taşlara çekti; bir adım geri çekildiklerinde Urian, derin, ateşli bir uçurumun üzerindeki kaidelerin üzerinde asılı duran yarı kırık şeytani bir yüz olduğunu fark etti.

"Bu farklı bir şey." Ve kürsüye ulaşmak imkânsızdı... Medea kaşlarını kaldırdı. "Sanırım aradığımız portal bu?" Brogan başıyla onayladı. Şu anki ruh hali durgun ve sessizdi. Birkaç saniye önceki neşeli halinden eser kalmamıştı.

Medea Falcyn'e kuru bir bakış attı. "İşte o zaman uçan bir ejderhaya sahip olmak işe yarayabilir."

Falcyn homurdandı. "İp de öyle... ve bir tıkaç."

Medea onun uzun, gür vücuduna ateşli, baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Bir ip ve bir tıkaç pek çok şey için işe yarar prenses," dedi imalı bir şekilde.

Urian dudağını büktü. "Hey, kardeşim burada ve ben kız kardeşimle yaptığım bu konuşmanın tamamını onaylamıyorum! G derecesine geri dönün, millet."

Biraz gergin de olsa gülerek Brogan platforma doğru ilerlemeye başladı. Daha bir adım atmıştı ki önlerinde bir ışık parladı ve duman patladı - bu âlem bunu çok seviyor gibiydi. Görünüşe göre burası bir zamanlar Ozzy turnesi için sahne gösterisi olarak kullanılmıştı.

Önlerindeki tuhaf geçit harekete geçti, paslanmış bir nikelodeon gibi dönüp durdu. İblisin ağzından ve gözlerinden kör edici bir ışık fışkırdı.

Yoğunluk. Semboller, izlemesi acı veren çılgın bir balede etrafında dönüyordu.

Ve bu çılgınlığın içinden daha fazla duman ve sis çıktı. Sanki kızgın bir canavar onlara öfkeli bir nefretle homurdanıyordu. Spiral çizerek yükselen ve sarsıntılı bir ritimle dans eden sis, uzun boylu, kapüşonlu bir canavarın şekline dönüştü.

Hayır, bir
canavar değil.

Bir insan.

Urian uzun, çok uzun zamandır bir Copian görmemişti. En azından böyle görünen birini. İlk bakışta, daha çok bir tür büyücüye benziyorlardı. Ya da şamana. Gerçekten de akan tüylü cübbesi ve zincirleri, örgülü siyah saçları ve kocaman, özenle işlenmiş kuzgun kafatası başlığı bu varsayımı destekliyordu. Özellikle de hareket ettikçe çanlar çaldığından ve sol elinde kan kırmızısı bir meşale asası tuttuğundan. Başının etrafında yukarı doğru ışık topları fırlatırken daha fazla ateş ve duman püskürten bir asa.

Yine de çok daha güçlü ve eskiydiler.

Zamansız.

Onlarla yüzleşmek için döndüğünde, Urian altın gözlerinin üzerine, alışılmadık renklerini daha canlı hale getiren kalın siyah bir bant çektiğini gördü. Kürsüden yarı yaşındaki bir adamın zarafetiyle indi. Onlara yaklaştığında asayı tutan koyu gri eldivenli elini esnetti ve parmak uçlarına takılı tahta pençeleri asanın deri kaplı gövdesine geçirdi. Bakışları, çağların bilgeliği ve hançerlerin keskinliğiyle onları delip geçti. Sanki onların ruhlarındaki sırları çözüyormuş gibi.

"Kerling," diye hırladı en sert tonda. "Nedir bu?"

Brogan ona reverans yaptı. "Buraya kendi istekleri dışında getirildiler, Copián. Bu diyara ait değiller. Onları yollarına göndermeye çalışıyorum."

Alnında derin ve sert bir çatıklık vardı. Meşalesinin kırmızı ışığı tekrar parladı ve maviye döndü.

Kafası karışan Medea Falcyn'e doğru eğildi. "Copián nedir?"

"Açıklaması zor. Onlar zaman bekçileri ve portalların koruyucuları."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden Kalosis'teki cıvata delikleri için de bir tane yok?"

"Biliyorsun," dedi Copián, Urian'ın zaten bildiği şeyi söyleyerek. "Braith, Verlyn, Cam ve Rezar türümüzün ilk üyeleri idi. Dünyaların sınırlarını belirlediler ve aralarındaki geçit kapılarını tasarladılar. Apollymi'yi kendi krallığına bu şekilde hapsettiler - kendi kanı ve tasarımıyla. Bu yüzden onu kendi kız kardeşi ve erkek kardeşi tarafından hiç işlemediği halde hayal ettikleri suçlar yüzünden hapsedildiği diyarından kurtarabilecek tek kişi oğludur."

Çünkü Apollymi eski tanrıça Braith'ti. Kapıları ilk kuran tanrılardan biri.

Havuzunda oturmasının bir başka nedeni de Xyn'in oraya hizmetkârlarından ve koruyucularından biri olarak yerleştirilmiş olmasıydı.

Brogan onlara doğru eliyle işaret etti. "Gördüğünüz gibi, onların varlığı dengeyi bozuyor. Burası onların dünyası değil ve burada olmamalılar. Diğerleri tarafından keşfedilmeden önce onları geri götürmeliyiz."

Meşalesinden iki ışık fırladı. Daha önce başıboş büyü patlamalarının yaptığı gibi yukarı fırladılar ve yaşlı copián'ın etrafında dönerek her iki yanına kondular. Orada yerden yukarı doğru kıvrılarak iki uzun boylu, zayıf, keten sargılı veba doktoru yarattılar. Geniş kenarlı süvari şapkalarıyla, uzun gagalı, siyah keten maskelerinden parlak abanoz gözleri dışarı bakıyordu. Köşelerinden kan akıyormuş gibi görünen ruhsuz gözler. Ürkütücü, ürkütücü bir manzaraydı.

"Bunlar ne?" Medea sordu.

Falcyn eğilip fısıldadı: "Zeitjägers." "Ne iş yaparlar?"

"Nöbet zamanı. Ama çoğunlukla çalışıyorlar." Kaşlarını çattı. "Zamanı nasıl çalışıyorsunuz?"

Falcyn güldü. "Hiç bir şey yaparken... kafanızı kaldırdığınızda saatler geçtiğini ve zamanın nereye gittiğini anlayamadığınızı, çünkü sanki yeni oturmuşsunuz gibi hissettiğiniz oldu mu?"

Başını salladı.

"Zeitjagers," dedi basitçe. "Sinsi piçler. O zamanı sizden aldılar ve kendi çıkarları için şişelediler."

"Neden?"

"Böylece onu satabiliriz." Copián arkadaşlarına baktı. "Zaman tüm evrendeki en değerli metadır. En kutsal olanı. Ve yine de en sık israf edilen şeydir. Doğduğumuz andan itibaren bize sadece o kadar zaman ayrılır. Ve bir saat fazlası için bile her şeyden vazgeçmeye hazır olanlar var." Şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Ölümsüz ruhlarından bile."

Urian gerçek karşısında başını salladı.

Copián aşağı inerek Medea'ya yaklaştı. "Apollite ırkından gelen bir çocuk bu çaresizliği herkesten daha iyi anlayabilir."

Bu konuda haklıydı. İnsanın hayatın ne kadar değerli olduğunu anlaması için yapmadığı bir şey yüzünden sadece yirmi yedi yılla lanetlenmek gibisi yoktu.

Hatta etrafınızdaki herkesin zamanından çok önce ölmesini izlerken daha da fazla.

Bir nefes daha alabilmek için ırkları insan canı almaya ve onların ölümsüz ruhlarını yok etmeye hazırdı. Urian'ın aksine Medea'yı kurtaran tek şey, annesinin onu bu seçimi yapmak zorunda kalmaktan kurtarmak için kendi ruhunu feda etmiş olmasıydı.

Hiçbir zaman Urian ve kardeşlerinin yaşadığı gibi yaşamak zorunda kalmamıştı.

Medea onların yaptığı zor seçimleri hiç yapmamıştı.

Polis başını eğdi. "Ödünç alınmış bir zamanda yaşamak' deyimini duydunuz mu?"

"Evet."

Medea'ya çarpık bir gülümseme verdi. "Ödünç aldığınız kişiler biziz."

Ama sadece aptallar onların oyununu oynardı. Urian onlarla pazarlık yapıp da yananlar hakkında çok fazla korku hikâyesi duymuştu.

Hiçbir zaman bedava öğle yemeği diye bir şey yoktu ve paranormallerle pazarlık yaptığınızda, bunun için her zaman sopanın kısa ucuyla karşılaştınız. Deste size karşı yığılmıştı ve dolu zarlarla oynuyorlardı.

Copián uğursuz bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. "Fiyatım basit. Her birinizden bir saat ve ben de geçidi açacağım."

"Bir saat mi?" Falcyn tükürdü. "Siz teslim olana kadar hepinizin kafasını koparmama ne dersiniz?"

Urian bu fikri sevdi.

Copián sırttı. "Bunu yapabilirsin ama ben olmadan geçidi açamazsın."

"Elbette birini bulabilirim."

"Gerçekten şansını denemek istiyor musun?"

Falcyn'in yüz ifadesinden kumar oynamaya hazır olduğu anlaşılıyordu.

Copián ona dudak büktü. "Hiç sorun yaşamadan bir saatini ayırabilen bir ölümsüzden çok vahşi. Bunu hayır işleri için bozuk para bağışlayan insanlar gibi düşün. Bir saat sadece bir peni ve evinizde hiç kullanmayacağınız bir kavanoz dolusu bozuk paranız var. Neden bir tanesini gerçekten kullanabilecek birine vermiyorsunuz?"

"Çünkü bunu iyilik için kullanacaklarını varsayıyorsunuz, oysa sizinle takas yapan çoğu insanın kalbinde iyilik olmadığını biliyorum."

"Doğru, ama bazen mezara giderken çıkardıkları çöpler başlı başına bir hizmettir, öyle değil mi?" Urian'a doğru sivri bir bakış fırlattı.

Seni orospu çocuğu. Urian bu kazma olmadan da yapabilirdi.

Blaise dişlerini sertçe sıktı. "Bu ikisiyle uğraşırken sana bir tavsiye. Ben olsam hakarete ikiye katlanmazdım. Destek olarak zeitjäger'lar olsa bile. Yani, kabul edelim. Şu anda barışçıl davranmıyorlar çünkü nasıl şiddet uygulayacaklarını bilmiyorlar... yine de, bizi buradan çıkarabilirseniz ilk söyleyen ben olacağım. Benden iki saat alabilirsin."

Copián kaşlarını çatarak Blaise'e baktı. "İki mi?"

"Evet. Bir tane bana, bir tane de Brogan'a. Ücretini ben ödeyeceğim." Teklif karşısında nefesi kesildi. "Bunu neden yapasın ki?"

Blaise omuz silkti. "Burada sıkışıp kalmak senin için yeterince ceza oldu. Belirttiğim gibi, hayatımın iki saatini kaçırmayacağım. Zaten onları bir sinemada boşa harcamış

olurdum.

Böylece hem onlarla faydalı bir şey yapmış oluyorum hem de senin için bir kahraman oluyorum. Bu ikisiyle de yaşayabilirim." Ona göz kırptı. "Ayrıca, buradan sensiz ayrılmaya niyetim yok."

"Yalaka, gösteriş budalası," diye mırıldandı Falcyn. Sonra daha yüksek sesle, "İyi, benimkini al."

"Peki bu zamanı bizden nasıl alacaksınız?" Medea tekrar zeitjäger'lara baktı.

Copián güldü. "Çoktan gitti. Dediğim gibi, özlemiyorsun bile. Yaptığımızı bile bilmiyordun."

Falcyn eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Sana söylemiştim. Sinsi piçler."

Copián geçide doğru yürüdü ve asasını yukarı kaldırdı. Bunu yaptığı anda portal dönen, canlı renklerle canlandı. Sis onun hareketlerini taklit etmeye başlayana kadar asasını geçitte gezdirdi.

Meşaleden çıkan kırmızı ateş sis tarafından emildi.

"Hazır."

Urian Medea'ya sıırttı. Uzun zamandır ilk kez küçük kardeş olmaktan keyif alıyordu. "Önce bayanlar."

Gözlerini devirdi. "Sanki başaramasaydım haberin olacaktı." "Kibar davranıp çığlık atabilirsin... ama yine de bu sensin.

Belki de önce Blaise gitmeli? Bizi uyarmak için çığlık atacağını biliyorum."

Falcyn'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Çığlık nöbetlerimden kimseye bahsetmeyeceğini sanıyordum?"

"Ben yapmadım. Seni ifşa eden Max'ti."

"Oh.... Hatırlat da onu sonra öldüreyim." Blaise geçide doğru yöneldi. "Peki, önce ben geçeceğim."

Brogan onun elini tuttu. "Ben de seninle geleceğim."

Urian onları acı veren girdabın içine kadar takip etti. Kahretsin, bu kapılardan birine adım atmaktan her zaman nefret etmişti. Kalosis ve Katateros için olana benziyorlardı.

Onun gibi Blaise de adamotunun, büyücü Merlin'in Avalon ve Camelot'u zamanın dışına çıkardığı perde dünyasına gidip gelmesini sağlayan anahtarlardan birine sahipti

Böylece diğer dünyaları ve diyarları Morgen'in kötülüğünden koruyabilecekti.

Urian bir kez daha kendini sert, berbat bir zemine inerken buldu.

Falcyn birkaç adım öteye indi. "Blaise? Öldün mü?"

"Hayır." Yine de sesi Falcyn'den daha iyi durumda gibi gelmiyordu.

"Güzel. Seni kendi ellerimle öldürme zevkini tatmak istiyorum, seni piç kurusu!"

Blaise homurdandı.

"Alay etme ejderha." Urian da bir o kadar sinirlenmişti. "Tekrar hareket edebildiğim anda, senin öldürülmene ve parçalanmana yardım etmek niyetindeyim."

Falcyn başını sağa çevirdi, Medea onun birkaç adım ötesinde, çimlerin üzerinde kıpırdamadan yatıyordu. "Medea?"

Sonunda bir elini kaldırarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ölü de değil."

"Brogan?"

"Keşke öyle olsaydım." Bacaklarını oynatarak ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Daha ziyade sırt üstü yatıp kasvetli gri gökyüzüne bakmaktan memnun görünüyordu. "Bu şekilde seyahat etmek her zaman bu kadar berbat mıdır?"

Blaise içini çekti. "Hemen hemen. En azından bu sefer görünmez bir güç alanına çarpmadım."

Yuvarlanan Falcyn kendini oturma pozisyonuna itti, sonra etrafındaki karanlık, bükülmüş ağaçları görünce kaşlarını çattı. Ağaçlar aynı derecede berbat ve kasvetli bir manzara oluşturunuyordu.

"Hey, Blaise... Neden Val Sans Retour'dayız?" Evet. Urian yavaşça ayağa kalktı.

Hemen ayağa kalkan Medea kaşlarını çattı. "Ne?" Falcyn cevap vermeden önce bir inilti daha çıkardı. "Ne?"

Dönüşü Olmayan Vadi. Buradan kimse sağ çıkamadığı için böyle adlandırılmış. Blaise gibi... çünkü gücümü bulur bulmaz onu gerçekten öldüreceğim."

"Bu doğru değil!" Blaise ayağa kalktı ve savunma pozisyonu aldı. "Birkaç yıl önce buradayken canlı çıktım."

Falcyn yapılmış a kaba Gürültü at ve
Hatırlatma . mandrake'nin pek de
yıldız olmayan macerası.

Medea ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. "Yaptın mı?"

"Evet."

Öfkesi yükselen Falcyn adamotunun yanına gitti. "Ama neden

Şimdi burada mıyız, Blaise? Buraya nasıl geldik?"

Blaise alaycı bir şekilde sırttı. "Bir büyü portalına girdiğimiz ve bir girdabın içine çekildiğimiz kısımda uyudun mu?"

"Seni ayakkabımla dövmek zorunda bırakma beni."

"Şey, sadece merak ediyorum. Çünkü sen sordun. Yani, oradaydın, değil mi? İçine girdiğimiz o oldukça büyük, korkunç ışığı kaçırmadın, değil mi?"

"Evet, ama şu anda başımda bir yaralanma var. Belki bir beyin sarsıntısı. Ciddi bir beyin hasarı olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle bir çeşit travma. Ve senin büyüklüğünde bir migren."

Urian Falcyn'in tiradını, hızla gruplarına yaklaşan adamı ona gösterebilmek için dikkatini çekmek amacıyla kolunu çekerek kesti.

"Kim o?"

Urian omuz silkti. "Bilmiyorum ama onu tanıyor gibi görünüyor."

Blaise'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da biliyordu. Ve onlar arkadaş değildi.

Falcyn bakışlarını ona dikti. "Blaise?"

Çenesinde bir tik başladı. "O özü hissettiğimde anlarım. Bu-"

"Kardeşim Brandor!" Brogan ayağa fırladı ve ona doğru koştu.

Mandrake'nin çenesinde bir tik başladı. "Öpüşüyorlar mı?"

Medea yüzünü buruşturdu. "Hayır ama sanki onu çok ama çok uzun zamandır görmemiş gibi sarılıyor."

Falcyn başını eğdi. "Yanağını öpmek sayılır mı?"

Blaise'in yüz ifadesi aşırı acıya dönüşürken Medea karnına bir yumruk attı. "Bu çok kötü! Zavallı mandrake'ye işkence etme!"

Falcyn ve Urian yüzlerini sertçe buruşturarak Brogan ve Brandor'la yüzleşmek için onun etrafından dolandılar. "Burada neler oluyor?"

Falcyn ile aynı boyda olan Brandor kendini Brogan ile onların arasına koydu. Kıyafetleri yırtık pırtık olmasına ve iyi bir yaşam sürmediği belli olmasına rağmen, bir kolunu Brogan'ı korur gibi tutarken, vücudunu onlarla yüzleşmek için destekledi.

Son derece uzun boyluydu, yakışıklı yüz hatları vardı. Evet, fey ve iblislerin pek çok ortak noktası vardı.

Uzun, dalgalı siyah saçları ormanda tek başına yaşadığı için keçeleşmişti. Yine de o kadar yeşil olan ela gözlerinde hâlâ bir isyan vardı ki kutsal olmayan bir ateşle parlıyorlardı. Yırtıcı duruşundan nasıl dövüşüleceğini bildiği ve kan akıtmaktan korkmadığı belliydi.

Sonunda konuştuğunda, sözleri Urian'ı şoke etti.

"Seninle konuşabilmek için Brogan'a seni buraya getirmesini söyledim."

"Affedersiniz?"

Brandor gerildi, yaklaşan bir saldırıya dair herhangi bir ipucu için onları izliyordu. "Bana güvenmediğinizi biliyorum. Güvenmek için hiçbir nedeniniz yok."

Brogan sonunda ondan uzaklaştı. Blaise'e doğru mahcup bir bakış fırlattı. "Sana çok daha kötü olabileceğini söylemiştim. Kardeşimin hayatı benim ve kız kardeşleriminkiyle alay konusu oldu. Beni onların kaderinden korumak için Bran ergenlik çağında güçlerinin büyük bir kısmından vazgeçti - daha güçlü ve daha değerli olmam için onları bana aktardı."

Brandor'un gözleri hüznle karardı. "Uzun zamandır Ro'ya yardım etmeye çalışıyorum."

"Peki paylaşacak ne haberin var?" Medea sordu. "Apollo tanrıça Apollymi'nin peşinde ve onu Charonte ordusu Acheron'u öldürüp dünyayı ve Olimpos'u ele geçirecek."

Urian kaşlarını çattı. Bunların hepsi iyi ve güzeldi ama bir şey hariç. "Peki ya Apollymi'yi koruyan Daimon'lar?"

"Apollon onları öldürmek için bir veba gönderdi ve kendisine karşı isyanları nedeniyle onları cezalandırmak için gallu'yu gönderdi."

Kız kardeşine baktı. Bu, saflarını kasıp kavuran yabancı hastalığı açıklıyordu. Mücadele edememelerine şaşmamalı.

Falcyn çenesini kaşdı. "Neden ejderha taşımlı istiyorlar?"

"Onları durdurabilecek tek şey bu."

"Evet, çürüyebilirler." Falcyn başını salladı. "Onlardan hiçbirine yardım etmeyeceğim."

Brandor ona ters ters baktı. "Kendi kız kardeşini kurtarmak için bile mi?"

Xyn'den bahsedilince Urian'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

O soğuk çelik nefret Falcyn'in gözlerine geri döndü. "Oraya gitme."

Brandor Brogan'a baktı. "Ben asla kimseyle böyle bir zalimlikle alay etmem. Aile asla bir takas aracı olarak kullanılmamalı. Ama istediklerini yapmazsan sana karşı kullanacakları şey bu. Bu yüzden Ro'ya seni buraya getirmesini söyledim. Sarraxyn'in nerede olduğunu biliyorum ve onlar sana ulaşmak için ona zarar vermeden önce seni ona götüreceğim."

Sormaya korktuğu şeyin doğrulanması Urian'ın dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetmesine neden oldu.

Xyn yaşıyordu.

Bir an için nefes alamadı. Bu sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve onu sersemletti. Yüce Tanrım, doğru muydu?

Şimdi bile onun güzel yüzünü görebiliyordu. O kadar ki sözlerini zar zor fark etti.

"Ne karşılığında?" Falcyn sordu.

Kız kardeşinin elini tuttu. "Bunu zaten ödedin. Kız kardeşimi kendi diyarından kurtardın ve onu efendisinden koruyabilmem için bana getirdin. Ben de seninkini onunkinden kurtarmana yardım edeceğim. En azından bunu yapabilirim."

Blaise başını salladı. "Saçmalık. Sana inanmıyorum."

Brogan'ın yanaklarına renk geldi. "Ona güvenebilirsin, Blaise. O iyi bir adam."

"Kimseye güvenmiyorum."

Urian bakışlarını her birinin üzerinde gezdirirken içini çekti. "Evet, bu gruptaki hiç kimsenin bir diğerini geçmişte yaptıkları için yargılayabileceğini sanmıyorum." Ve eğer Xyn'i kurtarmak için gerçekten bir yolu varsa, bu piç kurusuna bir şans vermemelerine kesinlikle izin vermeyecekti.

Eğer onu tekrar görme şansı varsa... Bunu istiyordu.

"Her şey iyi güzel de Urian ve benim buraya tatile gelmediğimiz gerçeğini gözden kaçırmayalım. Ejderha taşına ihtiyacım var Falcyn. Hâlâ halkım arasında yayılan veba meselesi var. Ailemin ve en iyi arkadaşımın ölümünü izleyemem. Yeterince ölüm gördüm ve daha fazlasını istemiyorum."

Brandor ona kaşlarını çattı. "Sen Stryker'ın kızı mısın?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Apollo."

Falcyn gözlerini Brandor'a dikti. "Ne kadarını duydun?"

"Her şeyi."

"Peki, madem bu kadar çok şey biliyorsun, neden şu anda ejderhaya dönüşemediğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, üzgünüm."

"Blaise? Buradan çıkış kapısını açabilir misin?"

"Anahtarım burada çalışmıyor."

Falcyn ona baktı. "Urian?"

Bir uyarı zilinin sesini çıkardı. "Tekrar dene, Ringo."

Blaise onlara tek kelime etmeden ağaçlara doğru yöneldi.

"Sylph?"

Bir . ve kırmızımsı kahverengi ağaçlar içinde a bükülmüş form onlara bakmak için uyandı. Blaise bir lanetle sıçrayıp uzaklaştı.

"Ne oldu?" Urian sordu.

Kanayan, şeytani bir bedene dönüşen sylph, küfürler ve tıslamalar eşliğinde onlara doğru ilerledi.

Blaise'in beti benzi attı ve Brogan'ı tutup ağaçtan geri çekti. "O bir gallu! Kaçın!"

Işık ve ses her yerde patladı. Sanki tüm orman onları tüketmek için canlanmıştı. Ya da en azından onları yıkmak için. Her şey bir tür hastalıklı heavy-metal ışık gösterisi gibi patlıyordu.

Tarlalara dağıldılar.

Urian ve Blaise, Brogan ve Bran ile birlikte saatlerce Falcyn ve Medea'yı aradılar. Ve her geçen dakika Medea'nın Falcyn ile yalnız kalmasından daha çok endişeleniyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu en çok endişelendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Anlaşabilecekleri gerçeği. Ya da birbirlerini öldürebilecekleri.

Ama düşüncelerinde en ağır basan şey... "Brandor?"

"Evet?"

"Xyn hakkında söylediklerin? Doğru mu? O bir heykel mi?"

Urian'ın sorusundan rahatsız olmuş görünüyordu. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Falcyn'i manipüle etmek için."

Etrafındaki hava statik olarak yüklenirken Blaise yavaşladı. "Bu yüzden sormuyorsun Daimon."

Urian ejderhanın düşüncelerini okumasını engellemek için kendi kalkanlarını kaldırdı.

Ama Blaise'in bakışlarının yoğunluğuna bakılırsa artık çok geçti. "Onu tanıdığını bize neden hiç söylemedin?"

Urian onun bildiğini söyleme şeklinden ürktü. "Ne amaçla? Onun ..." olduğunu sanıyordum. "Ölü" kelimesini söyleyemiyordu. Acı şimdi bile ona çok ağır geliyordu.

Brogan uzanıp Urian'ın koluna dokundu. "Onu seviyorsun." "Bu uzun zaman önceydi."

"Zaman aşka zarar vermez. Aşk her şeyi yener."

Urian alay etti. "Aşk her şeyi fethedemez. Bunu sadece hızlı bir kılıç yapar."

Brogan ona karşı burnunu kırıştırdı. "Bir Kerling'e yalan söyleyemezsin, tatlım. Biz senin içini görürüz." Kardeşine doğru bir bakış attı. "Ve Brandor yalan söylemiyor. Ben olsam

Eğer öyle olsaydı sana söylerdi. Özellikle de bu konuda. Kimse aşkı için acı çekmemeli."

Urian başını saygıyla ona doğru eğdi. Güzel bir kalbi vardı ve bu tür şeyler o kadar nadirdi ki, bunlara sahip olmayı başaran az sayıda insana değer vermesi gerektiğini biliyordu. "Teşekkür ederim."

Yine de Urian umut etmekten korkuyordu. Hayal kurmaktan. İkisi de olmadan o kadar uzun süre yaşamıştı ki artık nasıl yapacağını bilmiyordu.

Artık kendisine hiçbir şeyin dokunmadığı, rahat bir uyuşukluk hali içinde işlev görmeyi öğrenmişti. Davyn'le sık sık şakalaştığı gibi, "İşte nadasa bırakılmış tarlalarım, umurumda değil."

Evet, şu anki gayrimenkulü buydu ve acının içinde barınmadığı bu adresi seviyordu. İstirabın ruhunun kalıcı bir parçasına sahip olmadığı yeri.

Yine de, şimdi bile gözlerini kapadığında, Xyn'in dokunuşunun en tatlı anıları tenini karıncalandırıyor. Onun kahkahalarını duyma ihtimaliyle kalbi hafifledi.

Onu gördüğünde canlı yeşil gözlerinin parladığını görmek.

Hiç kimse onu onun gibi hissettirmemişti.

Hayatındaki tüm kadınların birbirinden çok farklı roller oynamış olması ne garipti. Xanthia onu kullanmış ve tekmelemişti. Sheba ona şımartılması ve oynanması gereken bir evcil hayvan gibi davranmıştı. Phoebe onu sevmiş, ona ihtiyaç duymuş ve hayatta kalmak için ona bağımlı olmuştu. Onu efsanevi bir kahraman gibi hissettirmişti.

Ya Xyn? Eşit bir savaşçı olarak onun yanında durmuştu. Onun en iyi arkadaşıydı.

Hepsini sevmişti ama sadece Xanthia, ihaneti ve hainliği yüzünden ona düşmanlık beslemeyi öğretmişti.

Brogan onun elini tuttu. "İyi misin?"

Urian onu boğan çığ korku ve umuda karşı sertçe yutkundu. Gerçekten mi? Uzun zamandır hiç iyi olmamıştı. Ve duygularını bu kadar uzun süre gömdükten sonra gelen bu yeni saçmalık dalgası gerçekten de ihtiyacı olan son şeydi. Özellikle de şu anda. Ama duygularını paylaşacak biri değildi.

kimseye karşı bir şey hissetmez. Yeni tanıştığı birine bile. "Elbette."

Gözlerindeki ışık daha iyi bildiğini gösteriyordu. Yine de nazikçe gülümsedi. "Sen öyle diyorsan." Elini sıkarak, yürümesine yardım etmek için Blaise'in yanına döndü.

Urian da Brandor'un yanında durmak ve kız kardeşine bu kadar yakın olduğu için Blaise'e zarar vermesini engellemek için harekete geçti. "Biliyorum kardeşim. Unutma, Medea ve Falcyn'i bulduğumuzda, ben o piçin çükünü koparmadan önce iyiliğimin karşılığını vermelisin."

Brandor boğuldu. "Pardon?"

"Beni duydunuz. Falcyn ona her baktığında, tamamen intihara meyilli bir şey yapmamak için kendimi zor tutuyorum."

Bana Maddor'u getirin. Onu hangi fahişeden koparacağın umurumda değil, çeyrek saat içinde onu bana getir yoksa taşaklarını yerim!" Fey kaltağı onu itti, sonra da uzaklaştı.

Muhafızların komutanı bir tıslamayla arkadaşlarına döndü. "Onu duydunuz! Adamotunu getirin!"

"Siktir git." Varian du Fey bıçağını önündeki piçin ciğerine sapladı ve çırpınmayı bırakana kadar onu dik tuttu. Ancak o zaman güçlerini kullanarak fey'in varlığına dair tüm izleri ortadan kaldırdı.

"Kahretsin, V. Bu çok soğuk."

Kanı ceketinin koluna silerek cehennem köpeği arkadaşına dudak büktü. "Sanki sen onun boğazını ısırp koparmayacaktın da kendi taşaklarını yalayacaktın."

"Muhtemelen birincisi, ama ikincisi asla. Bunu benim için yapmak isteyen çok fazla kişi var." Kaziell ona sırtıttı. "Her halükârda, annen için ayak işi yapan bir Adoni'yi öldürmek, dikkat çekmememiz gerekirken biraz pervasızca görünüyor. Aeron ve Nick'in beni düşüncesizlikle suçladığını düşününce."

"Çok acelecisin dostum. O kadar acelecisin ki, boynundan aşağı süzülüyor."

"Bunlar, sen son derece aptalca bir şey yaparken sana bu kadar yakın olmaktan kaynaklanan kurdeşenler." Kazi el etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için koridora baktı. "Annene bu kadar yakın olmak ve onun seni tanımaması çok yazık."

"Hiçbir fikrin yok. Ama onun için hiçbir şeyi göz ardı edemem. Şimdilik önemli olan Blaise'i bulmamız ve ona neler olduğunu anlatmamız. Sen git onları bul."

Kazi el tereddüt etti. "Peki ya sen?"

"Hâlâ daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Annemin neden onlar ve özellikle Maddor konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu anlamak için ejderhaların peşindeyim. Bu onun yapacağı bir şey değil. Bu da orada tuhaf bir şeyler olduğu anlamına geliyor ve ne olduğunu bulmaya niyetliyim."

Kazi el başını ona doğru eğdi. O uzaklaşırken, Varian bileğinden yakaladı ve onu karanlık bir oyuğa çekti.

İki adam homurdanarak koridordan gelene kadar perdeli gölgelerin arasında kaybolmuşlardı bile. Birbirlerini inceleyebilmek için saklandıkları yerin hemen önünde durdular. "Bize virüs bulaştığını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Siyah saçlı fey dudağını ısırıldı. "Umarım öyle değildir. Enfekte olanları Gallu'ya yediriyorlar."

Küfrederek yollarına devam ettiler.

Varian bu haberi sindirirken birkaç kalp atışı boyunca hareket etmedi. "Lanet olsun sana, Apollo."

Varian'a soğuk bir şey değdi. Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde hançerini çekti ve hamle yaptı.

Yanındaki gölge katılaşıarak bir adama dönüştü ve onu çabucak etkisiz hale getirip tısladı. "Dikkatli ol kuzen. Biri beni hançerlemeden önce akşam yemeğine ihtiyacım var."

Çelikten gözleri olan gölge doğumlu iblise gözlerini devirdi. Tıpkı ruhu gibi, kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı omuz hizasındaki saçları da ne açık ne de koyu renkti; iki düelloocu doğası arasında sıkışıp kalmış, farklı tonlarda saç telleri vardı. Gölge kural olarak korkusuzdu ve karanlıkta dolaşan ve en ölümcül geceyi evi olarak gören en şeytani şeydi.

"Dikkatli ol iblis. Bana sinsice yaklaşmak için tehlikeli bir zemine basıyorsun."

"Bunun için üzgünüm. Ama Apollo'nun ejderhaların etrafındaki ilmiği kapattığını ve ejderha taşını Helios'tan önce almaya çalıştığını bildirmek için buradayım. Aksi takdirde, her şey kaybedilir."

"Bunu zaten biliyordum."

Gölge ona hırladı. "Ben senin hayatını kurtardım. İyi kısmını unutmayalım."

"Beni taciz etmeyi bıraktın mı?"

"Yakınından bile geçemezsin." Varian'a ukala bir sırıtış fırlattı. "Ayrıca portal anahtarınız için buradayım."

Varian güldü. Ta ki bunun bir şaka olmadığını anlayana kadar. "Delirdin mi sen?" Anahtar olmadan burada kapana kısılırdı.

"Muhtemelen. Ama dostlarımızın portallardan geçip kendi dünyalarına dönmelerine imkân yok."

"Onları kendi başına geçiremez misin?"

Başını iki yana salladı. "Gölge gezenler sadece tek başlarına geçebilirler. Anahtar olmadan kapana kısılırlar ve diğer tarafta bana el sallamak zorunda kalırlar."

"Bu berbat bir şey."

"Bildiğinden daha fazla." Gölge elini uzattı. "Ver onu."

Varian homurdanarak boynundaki ejderha anahtarını çıkardı ve uzattı. "Nasıl geri dönmem gerekiyor?"

Anahtarı cebine koyduktan sonra Gölge onu kolundan alkışladı. "Sen beceriklisin. Eminim bir şeyler düşünürsün. Kriz anlarında iyi olduğunu duydum."

"Sen tam bir piçsin."

"Elbette öyleyim. Tüm kötülüklerin memesini emdim."

Rütbeli iblisi utandırmak diye bir şey yoktu. Bilinmeyen bir nedenden ötürü hakaretlerle büyüdü.

Hoşnutsuz ve sinirli Varian içini çekti. "Ben de seni istediğin kişiden anahtar çalabilen usta bir hırsız sanıyordum."

"Yapabilirim. Ne yazık ki, böyle bir nesneyi çabucak gözden kaçırma ve onun için bir arama ekibi oluşturma eğilimindedirler. İhtiyacımız olan son şey

bizden önceki yoldaşlarımızı bulacaklar. Eğer Falcyn'in taşı düşmanlarımızın eline geçerse ..."

O da vardı.

Bu düşünce Varian'ın midesini bulandırdı. Gölge haklıydı ve o da bunu biliyordu.

Bu da ona başka bir şey düşündürdü. "Soru?"

"Bir kahin değil, ama bunu denemekte özgürsünüz."

"Nasıl oluyor da Sharoc seni tespit edemiyor?" Varian ne zaman görev için buraya gelse onların tespitinden kaçmakta yeterince zorlanıyordu. Shadow'un bunu nasıl başardığını hiç anlamamıştı.

"Vermek istemediğim sırları istiyorsun." Alışılmadık derecede sessiz olan Kaziell'e sert bir bakış fırlattı. "Açıklanmasını istemediğiniz geçmişe sahip olanlar sadece ikiniz değilsiniz." Ve bununla birlikte ortadan kayboldu.

Kaziell kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona güveniyor musun?"

"Karım ve çocuklarım dışında kimseye güvenmiyorum ama güvenmemem için bana hiçbir zaman özel bir neden vermedi. Neden?"

"Aeron'un her zaman söylediği bir şeyi düşünüyordum. Düşmanımı kaybetmeyi göze alabildiğim için bir dostuma güvenmektense düşmanıma güvenmeyi tercih ederim. Ama ihanet yüzünden bir dostu öldürmek iki kat daha derin ve üç kat daha uzun süre yakar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir anlamı yok, gerçekten. Sadece o iblisle ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor."

Varian da aynı fikirdeydi. "Merak etme. Senin gibi, benim ısırganım havlamamdan çok daha kötüdür." Ve bunu kanıtlamak için yeterince can almıştı. Eğer Gölge onlara ihanet ederse, Varian onun boğazını kesmekten çekinmeyecekti.

Yine de burada şeytani bir varlık vardı ve bu ilk kez annesi değildi.

Hayır, bu çok daha sinsi bir şeydi. Dünyayı yutmaya çalışan bir karanlık gibi. Níthöggur'un kendini hapisanesinden kurtarmaya çalışırken Yggdrasil'in köklerini kemirmesi gibi.

Şimdilik kontrol altındaydı ama içgüdüleri öyle kalmayacağını söylüyordu.

Kaziel ona kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Sadece kötü bir önsezi."

"Neyin?"

"Apollo'yu durdurmayı başaramazsak dünya nasıl bir yer olur?"

Morgen, Apollo'nun giyinmek için yatağından çıkışını izledi. Son derece uzun boylu ve sarışın başının tepesinden ayak parmaklarına kadar altın sarısı olan Apollon, tam da bir tanrıdan beklenecek biriydi.

Yatağa girip çıkıyorum.

Ona suratını astı. "Neden gidiyorsun?"

"Ejderhayı yakalamak çok uzun sürüyor. Bu gecikme hoşuma gitmiyor. Helios beni devirip tüm güçlerimi almadan önce bu işi halletmeliyiz."

Onun endişeleriyle alay etti. "Adamlarım bu işi halleder. Beni yüzüstü bırakmayacaklarını çok iyi biliyorlar."

Ağzını çalkalayıp tükürdükten sonra ona doğru döndü ve çenesini kuruladı. "Ve ben oğlumu tanırım. Her zaman becerikliydi. Hizmet ettiği o kaltaktan bahsetmiyorum bile. Apollymi benden tutkuyla nefret ediyor. İki oğlu da öyle. O piç Styxx beni hediye paketi yapıp teslim ettikten sonra ondan kaçmam çok uzun sürdü. Hepsine ödemem gereken büyük bir borç var."

"İki oğlu mu var? Tek oğlunun öldüğünü sanıyordum."

"Keşke." Acı bir kahkaha attı. "Hayır, benim kötü fey kraliçem. Ölmedi. Acheron doğuştan ve gebelikten onun. Onu becermek isteyen ve bunun yerine eski bir insan fahişeye olan doymak bilmez iştahıyla geri kalanımızı mahveden aptal ikiz kardeşim tarafından hayata döndürüldü. Styxx'e gelince, o evlat edinme yoluyla Apollymi'ye ait. Bu bağlamda benim oğlumu da sayabilirsiniz. Gerçekten de Stryker'a kendi oğlundan daha çok annelik yapıyor."

"Gerçekten mi... Bilmem gereken başka veletler var mı?"

Havluyu bıraktı ve pantolonuna uzanarak onu giydi. "Malachai'yi neredeyse sayabilirsin. O bir

İlk çocuğunun doğrudan torunu. Binlerce kez uzaklaştırılmış. Ve Urian. Onu da şımartıyor ve koruyor."

Apollymi için beş oğul ...

Morgen ayağa kalkarak ona yaslandı. "Şu anki Malachai'yi kendisinden biri olarak mı görüyor?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bu yöndeki sadakati ilk oğlu Monakribos'la birlikte ölmüş gibi görünüyor."

"Peki ya babası? Kissare'nin ona dönebilmesi için yeniden doğması gerekmiyor muydu?"

Apollo gömleğinin düğmelerini iliklerken dondu kaldı. Cevap vermeden önce yavaşça gözlerini kırptırdı. "Gerçekten de öyleydi." Yüzüne yavaş, şeytani bir sırıtma yayıldı. "Neden, Morgen, sevgili kötü kaltak, bir şey bulduğuna inanıyorum."

"Yani yeniden mi doğdu?"

Apollo gülerek onun çıplak bedenini kendine doğru çekti. "Bilmiyorum. Ama kimin yapacağını biliyorum."

The Fates.

O söylemedi ama Morgen cevabı en az onun kadar iyi biliyordu. Bu üç fahişe herkes hakkında her şeyi biliyordu. Onlar gelmiş geçmiş en büyük dedikoducu orospulardı!

"Ve eğer yaşarsa," diye fısıldadı Apollon onun dudaklarına, "onu bulacağız ve ayaklarının dibine sereceğiz!"

"Takip etmiyorum. Bu biraz can sıkıcı olmaz mıydı? Ne anlamı var ki?"

Onun dudaklarını öptü. "Mesele şu ki, tüm yıkımın ve karanlığın tanrıçasının hayatı boyunca sadece üç zayıflığı oldu. Kissare, Monakribos ve Acheron." Onun dudaklarını ısırdı. "Ne kadar frijit bir kaltak olduğu göz önüne alındığında, annelerinden daha fazla ortak noktaları olduğuna bahse girmeye hazırım."

Sonunda anladığında Morgen'in gözleri büyüdü. "Acheron'un babasının Kissare'nin reenkarne olmuş hali olduğunu mu düşünüyorsun?"

Geri çekilip başını sallarken dişleriyle kızın alt dudağından kan çekti. "Bu çok şeyi açıklıyor.... Archon ondan asla çocuk sahibi olmayacağına yemin etti ve

Acheron'un oğlu olmadığını iddia ederek belirsiz durumuna gitti. Apollymi onu gerçekten sevseydi, Styxx'in onu öldürmesine asla izin vermezdi. Tanrı biliyor ya, Kissare'yi ve yavrularını korumak için çok acı çekti."

"O zaman Acheron'un gerçek babası kim?" "Sadece Apollymi biliyor."

Morgen yeni öğrendiği bu bilgiye ve bunun ne anlama geldiğine gülümsedi. "Ve Kaderler."

"Öğrenmezlerse, öğrenecekler." Ona son bir öpücük verdikten sonra uzaklaştı.

Onun hareketleri karşısında kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?" "İblisimi bulmaya. Onun için başka bir işim var."

Salla şu para kazananı, bebeğim! Hadi bakalım! Şu bariyere ödeme yaptır! Tekmele! Bize daha fazla pazu göster! Kanayana kadar şaplak at! Hadi, yapabilirsin. Daha sert vur!"

Urian, Medea'ya ve onun cinsel tacizine homurdandı.

Falcyn, Brogan'ın yanında yere oturup onlara seslenen Medea'ya ters ters bakmak için arkasını döndüğünde o, Urian, Blaise ve Brandor bariyeri aşmanın bir yolunu arıyordu. Ellerini kalçalarına koyarak bakışlarını ona dikti. "Hiç yardımcı olmuyor."

Medea elini dudaklarına götürdü ve Brogan'a yaklaşıp yüksek sesle fısıldadı. "Girişimleri de öyle, ama dikkat edin bu onları denemekten alıkoymuyor."

Brogan güldü.

Falcyn onların yersiz esprileri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Gevezelik etmek yerine yardım etmeyi deneyebilirsin kadın."

Dişlerinin bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde sırtıttı. "Yardım ediyorum.

Sana cesaret veriyorum, yusufçuk."

Çenesi yerinden çıkmış bir halde Urian'a döndü. "Bunu cesaret verici buluyor musun?"

"Kız kardeşimden mi geliyor? Evet. Size bir şeyler fırlatmıyor ya da doğrudan bize ve ailemize hakaret etmiyor. Bana sorarsanız bu büyük bir gelişme. Ona ne yaptınız da bu kadar mizah anlayışına sahip oldu merak ediyorum."

Medea Urian'a bir patlama fırlattı, Urian ustalıkla savuşturdu.

Gülerek, ona vurulmasına izin vermeyeceğini bildiği için kendi vuruşuyla karşılık verdi.

"Hey!" Falcyn Urian'ı kenara iterek tersledi. "Uslu dur! Kız kardeşini incitirsen, kışını kızartırım. Ash olsun ya da olmasın." Medea ıskalamak için atladığı yerden doğruldu. Urian'ın patlaması. "Sen söyle ona, tatlı yanaklar."

Urian kaşlarını çatı. "Sarhoş mu?" Tekrar Blaise ve Brandor'a baktı. "Üzerine yine ne attınız?"

"Su." Brandor alnını sildi.

Evet, bu şekilde davranmıyordu. Urian onu bir pod insanının kaçırdığını düşünmeye başlamıştı.

Medea alay etti. "Ben iyiyim. Sadece erkek inadının en iyi halini görmenin keyfini çıkarıyoruz ve hepinizin hangi noktada yenilgiyi kabul edeceğini merak ediyoruz." Brogan'a doğru bir bakış attı. "Bu zavallı savunmasız kabuğu ne zamandır dövüyorlar?"

"En az bir saat." Brogan burnunu kırıştırdı.

Blaise ona ani bir atış yaptı ve geri teperek Brandor'u tam göğsünden vurdu. Patlama onu on beş metre geriye savurdu ve yan yatıp dumanı tüten bir yığın haline gelene kadar tepetaklak etti.

Medea yine kahkahayı patlattı.

Bir iniltiyle kendini oturur pozisyona iterek Blaise'e dik dik baktı. "Gerçekten mi, mandrake? Gerçekten mi?"

Kardeşi için korkuyla gıcırdayan Brogan, Brandor'u kontrol etmek ve uğradığı aşağılamaya duyduğu öfkeyle Blaise'e saldırmadığından emin olmak için ayağa fırladı.

"Biliyor musun Falcyn," diye alay etti Medea. "Bence bu, tüm zavallı derilerinize bonus puanlar için duvarı aşıyor."

"En azından bir şeyler yapıyoruz. Sen de bu işte şansını deneyebilirsin."

"Neden? Belli ki yerinden kımıldamıyor. Eğer salt irade gücü onu açabilseydi, onu size verirdim ve on saat önce teslim olurdu."

"Bir saat önce."

"Tomayto, tomahto." Yan yatarak başını elinin üzerine koydu. "Siz vaktinizi boşa harcarken ben gidip biraz kestireyim."

Urian onların keskin nişancı şakalaşmalarını görmezden geliyordu. En azından keskin bir ışık onu neredeyse kör edene kadar.

Bir tanrı şimşegi çağırarak tam onu serbest bırakmak üzereydi ki gölge iyi tanıdığı bir adamın şeklini aldı. Ve hiç güvenmediği birinin.

Ellerini saran parıltıyı görür görmez Gölge hemen geri çekildi ve misilleme yapmak istercesine kendi ellerini ateşe verdi. "Oha! Yere yat, evlat!"

"Burada ne yapıyorsun?"

Gölge elindeki ateşin sönmesine izin verdikten sonra boynuna taktığı üç tılsımdan birini başının üzerine çekti. "Sana bir hediyem var."

"Bu bir portal anahtarı," dedi Blaise hemen. "Üzerinde hissedebiliyorum."

"Mandrake haklı olabilir. Varian beni hepinize buradan çıkarken eşlik etmem için gönderdi."

"Sığınak'a geri dönmemiz gerekiyor," diye ayağa kalktı Medea. "Yeterince zaman kaybettik."

"Önce Camelot'taki ejderhaları serbest bırakmalıyız," diye hatırlattı Blaise ona. Evet, Urian bu konuda kesinlikle Blaise'in tarafındaydı.

Medea gözlerini devirdi. "Onlar heykel, değil mi? Yüzyıllardır böyleler. Birkaç gün daha ne fark eder? Bu arada halkım biz konuşurken bile ölüyor. Onları kurtarmamız gerek!" Blaise kızgın adımlarla ona yaklaştı. Keskin kesik vuruşlarla konuşabilmek için tam önünde durdu. "Eğer ejderhaları serbest bırakırlarsa, seni parçalayacaklar. Daimonlar. Nasıl olsa ölecekler."

Brandor ona hırladı. "Ve Falcyn'in kız kardeşi de tutulanlar arasında. Onu uyandırırsa ilk katledilen o olacak. Onu da mahkûm edecek misin?"

Urian'ın kalbi bu sözler üzerine durdu.

Kahretsin. Davyn ve Xyn arasında seçim yapması isteniyordu. Bu kararı veremezdi.

İkisi de onun yüzünden ölürse, bununla asla yaşayamazdı. Gölge onların tartışmasını dinlerken kaşlarını çatı. Tartışmalarının ikinci turundan sonra ısıık çaldı. "Bu tartışma gerçekten hiç eğlenceli ve verimli olmasa da ve sonuç umurumda olmasa da, ilginç bulabileceğiniz bir şeyden bahsetmek zorunda hissediyorum." Tekrar konuşmadan önce hepsinin kendisine dönmesini bekledi. "Maddor neden bunun için çağrıldı? Bana sorarsanız yeteneklerini boşa harcamış gibi görünüyor."

Falcyn'in yüzündeki renk soldu. "Ne tür sanrılar görüyorsun?"

"Hayal görmüyorum dostum. Ben ayrılmadan hemen önce peşinden bir muhafız gönderdiler ve eminim ki kahve, çay ya da öğleden sonra atıştırması için değildi. Genelde onu sadece savaş için çağırırlar."

Medea nefesinin altından küfretti ve Falcyn'e döndü. "Onu seni tuzağa düşürmek için kullanmayı planlıyorlar, değil mi?"

Falcyn başını salladı. "Yani bu bir tuzak."

"Urian?" Serçe parmağındaki yüzüğü çıkardı ve ona uzattı. "Davyn'e git ve iyi olduğundan emin ol. Ona en kısa zamanda ejderha taşıyla birlikte orada olacağımı söyle. Lütfen onu benim için güvende tut."

Evet, doğru. Ve Xyn'i yalnız mı bırakayım? O deli miydi? Hiç şansı yoktu.

Falcyn ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne yapıyorsun sen?" "O kâbusun içine girmene izin vermeyeceğim. Arkanızda biri olmalı. Tanrı ya da her neysen, yine de biraz desteğe ihtiyacın olacak."

"Peki ya senin halkın?"

"Onlar benim oğlum değil. Ama Maddor senin oğlun." Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Bunun için cehennemin ta kendisine yürüyeceğiz." Urian birden Medea'nın Falcyn'e karşı ne kadar derin duygular beslediğini fark etti ve o anda ne hissedeceğini bilemedi.

Falcyn onun etrafından dolaştı. "Gölge, Urian'ı Sığınak'a geri götür. Biz-"

"Ah, hayır," dedi Urian onun sözünü keserek. "Birlikte kalacağız." Xyn'in güvende olduğunu bilene kadar hiçbir yere gitmiyordu.

Gölge yüzünü buruşturdu. "Evet, çünkü bir kaleye gizlice giren büyük, tanıdık olmayan rengarenk bir grup asla fark edilmez. Kimse tarafından. Ya da rapor edilmez. Bana harika bir intihar planı gibi geldi. Varian'ın bu mutlu işkence ve cehennem macerası için beni gönüllü olarak seçmesine çok sevindim. Piç fey sıçanı o!"

Falcyn kolunu Medea'nın üzerine sardı. "Bundan emin misin? Gölge haklı. Bizimle oraya gelmek pek akıllıca bir fikir değil."

Başını salladı.

"Pekala o zaman iblis, bakalım ne bela bulacağız."

Gölge şiddetli bir inilti çıkardı. "Neden her zaman deli olanlarla birlikte oluyorum?"

Urian sırttı. "Kuş tüyü mü?"

Gölge hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Şimdi senden neden hoşlanmadığımı hatırladım." Bakışlarını Blaise ve Falcyn'e çevirdi. "Herhangi birinizi, o kadarıyla."

Gölge derin bir nefes alarak parmak eklemlerini kırdı. "Pekâlâ çocuklar. Son şansınız. Akıselime bilet almak isteyenler elini kaldırsın ve portaldan çıkıp kendi diyarınıza gidelim."

Abartılı bir inilti çıkarmadan önce tam bir dakika bekledi. "Tamam o zaman, intihar. Kemerlerinizi bağlayın, düğün çiçekleri. Ellerinizi her zaman arabanın içinde tutun ve kafalarınızı koparmamaya çalışın. Bugün Büyük Aptallık'a binmeyi seçtiğiniz ve evde kirli iç çamaşırlarımı ayırıp çimlerin büyümesini izlemeyi tercih ederken beni bu işe sürüklediğiniz için teşekkür ederim."

"Oh, sızlanmayı kes." Blaise onun koluna vurdu. "Heyecanı seviyorsun."

"Evet, o yalanlara inanmaya ve o dumanı içine çekmeye devam et Mandrake." Gölge uzun bir ip gösterdi.

Medea, Brogan'a doğru adım atarken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

Duraklayarak ona sinirli bir yüz ifadesi takındı. "Pekala, cimcime, eğer ön kapıdan girersek, düşmanların

akbabalar gibi üzerimize üşüşüyorlar. Ortalama bir erkekten daha fazla aptallığım ve tiyatroya karşı belli bir yeteneğim olsa da, içimi tamamen boşaltmadan da yapabilirim. Gerçek şu ki, olağanüstü uzun hayatımın tamamında bu deneyimi yaşamaktan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum." İpi Brogan'ın beline düğümledi.

"Bizi Gölgeler'e götürmeyi planlıyorsun." Brogan'ın sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Başını salladı. "Eğer ışınlanırsak, Morgen anında öğrenecektir.

Tek güvenli giriş ya da çıkış yolu benim bölgemden geçiyor."

Gölge Brogan'ı Brandor'a bağlamak için harekete geçtiğinde Medea'nın kafası daha da karışmıştı. "Ve tekrar soruyorum... neden ip?"

"Karanlıkta kaybolmanızı önler prenses." Gölge Blaise'in yanına geçti.

Sonunda anladığında kalbi duracak gibi oldu. "Dünyalar arasındaki iplik mi?"

Gölge başını salladı. "Evim güzel evim. Halat, biz içinden geçerken herhangi bir şeyin birinizi benden koparmasını engellemek için."

Çünkü orada kaybolmak bir daha asla görülememek demektir. Karanlık her zaman açtı ve bulabildiği her besini aradı.

Yaşam onun bir numaralı besinidir.

Shadow herkesi birbirine bağladı ve sonra herkesin birbirine bağlı olduğundan emin olmak için düğümleri iki kez kontrol etti.

Sonra kolunu kaldırdı ve sadece kendisinin duyabildiği bir orkestrayı yöneten bir orkestra şefini andıran bir dizi sembol çizdi ve göğsünün derinliklerinden gelen melankolik bir uğultu başladı. Kreşendoyu yükseltti ve bunu yaparken etraflarındaki hava kıpırdandı.

Bir an dışarıda duruyorlardı, bir an sonra ise bulanık, girdaplı, koyu sepya bir dünyadaydılar. Eski bir nikelodeon makinesinin içine hapsolmuş gibiydiler.

Her şey sarsıntılı, gerçeküstü bir his veriyor, onları yönlerini şaşırmış ve biraz da mideleri bulanmış bir halde bırakıyordu.

"Yönünüzü bulmanız birkaç dakika sürecek." Gölge'nin sesi de manzara gibi bozuk çıkıyordu.

"Neden burada her şey bu kadar tuhaf?" Brogan sordu.

"Dünyaların astarındasın. Bunu içi boş bir diyar gibi düşünün." Gölge sol elini havaya kaldırdı ve küçük bir lomboz belirerek onlara çocukların kovalamaca oynadığı parlak, güneşli bir parkı gösterdi. "Buradan her yere gidebilirsiniz. Geçmiş. Şimdiki zaman. Geleceğe. Tüm dünyalara." Lombozu kapattı ve sağ tarafında fırtınalı bir denizi gösteren bir lomboz açtı.

Hem güzel hem de korkutucuydu.

Gölge ilerleyerek onları ürkütücü alanına doğru götürdü.

Burada zamanın gerçekten bir anlamı yoktu ve Gölge aniden durup havadan bir uluma sesi gelirken kötü bir küfür savurduğunda dakikalardır mı yoksa günlerdir mi yürüdüklerini anlayamadılar.

Hepsi birden döndüler ve Crom'un kendilerine doğru koşan atının sesini duymaya başladılar.

Ve yalnız da değildi.

Sarı gözleri parlayan yüzlerce gölge köpek onun peşinden gitti.

Urian onları görünce dudağını büktü.

Gölge ipi Falcyn'e uzattı. "Yolda kal.

İlerleyin, mümkün olan en kısa sürede size katılacağım." "Sen ne-"

"Yürü!" diye kükredi Falcyn'e. "İleri. Sakın durma! Eğer havlayan köpekler seni yakalarsa, işin biter."

Falcyn onları da peşinden sürükleyerek ileri atıldı. Küçük bir tepeye doğru koştular ve tam zamanında geri döndüklerinde Gölge'nin, topuklarından uzak tutmaya çalıştığı şeytani köpekler tarafından istila edildiğini gördüler.

Medea'nın gözleri bu korkunç manzara karşısında irkildi.

"Biz öldük." Urian, Blaise, Falcyn ve Brandor Medea ve Brogan kuduz köpekler onlara yaklaşırken.

Gölge'nin onlar tarafından istila edildiği yerden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bir damla bile kan yoktu. Sanki tamamen yutulmuş gibi görünüyordu. Son parçasına kadar. Bedeni ve ruhu.

Havlama ve hırlama sesleri gittikçe yükseldi. Brogan uzandı ve onun elini tuttu. Sonra, sapkın şeytani köpekler tam onlara ulaşırken, gölgeli toprak dik bir açıyla yukarı fırladı ve şeytani canavarlarla aralarında bir duvar oluşturdu. Duvara çarptılar ve acı içinde uludular. Duman gibi dönen ve bükülen toprak, hayvanların dağılıp karanlığa doğru kaçmasına neden olan dev bir el oluşturdu.

Bir sonraki dalgada ürkütücü hayalet atıyla Crom geldi. Acele eden ve ateş homurdanan canavar, onları da menüsüne eklemeye kararlı görünüyordu. Tam onların bulunduğu yere ulaşacakken, el eğildi ve devasa bir insan şeklini almak üzere yukarı doğru kıvrıldı.

"Burada hiçbir gücün yok!" Sesin insanlık dışı hırıltısı ve tınısı bozulmuş olsa da Urian yine de Gölge'ye ait olduğunu anladı.

Crom atını kısa bir süre için geri çekerek şahlanmasına ve elini pençeleyerek ateş etmesine neden oldu. "Bu kerling bana ait!" Hırıltılı ses Brogan'dan geliyordu.

Lanet olsun! Urian, Brogan'ın gözlerinin artık iris ya da gözbebeği olmaksızın süt beyazı olduğunu görünce lanet okudu. Teni dokunulduğunda buz gibi soğuktu.

Crom belli ki onun aracılığıyla konuşabilmek için onu tamamen ele geçirmişti.

Blaise boğazının altından hırladı. Neler olduğunu anlamış olmalıydı. "Onu götürmüyorsun!"

"B-b-b-b..." Brogan boğuldu, sonra dizlerinin üzerine çökerek boğazını tuttu. Belli ki Crom ona Blaise'in adını söylemesini emrediyordu ve o da adamotu üzerindeki ölüm gücünü ona vermeyi reddediyordu.

Başını geriye atan Brogan kan dondurucu bir çığlık attı. Yumruğu kanlı ve morarmış olana kadar yere vurdu.

"Kesin şunu!" Blaise ejderhasının bedenine dönüştü. Crom'a doğru bir ateş püskürdü.

Ateş tarafından yutulan Brogan'ın boğazına doğru güldü. Sonra kemik ve kafataslarından oluşan kırbacını Blaise'e doğru fırlattı. Kırbacın ucundaki kafa, adamotuna gülüyormuş gibi ağzını açtı.

Gölge onu yakaladı ve at ile biniciye doğru geri fırlattı. "Buradan gidin yoksa ikinizi de yerim!"

Kırbacını Gölge'nin elinden kurtaran Crom, havada şaklatarak her yöne ateş kıvılcımları fırlattı. Üzerlerine sülfür yağdı.

"Malımı talep ediyorum!" Kırbacını Brogan için şaklattı.

Urian tekrar yakaladı ve Crom'u atından çekti. Medea'nın göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde, Falcyn onun peşindeydi.

Crom'u yakaladı ve onu yerden kaldırdı. "Kerling üzerindeki hak iddiandan vazgeç. Burada ve şimdi. Ona özgürlüğünü ver yoksa seni sonsuza dek özünden mahrum bırakırım!"

Crom, Falcyn'in pes etmeyeceğini anlayana kadar birkaç saniye mücadele etti. Dahası, Falcyn'in pek de boş olmayan tehdidini yerine getirebilecek imkân ve kabiliyete sahip olduğu gibi şaşırtıcı ve doğru bir sonuca vardı. "Pekâlâ lordum. Kerling'e özgürlüğünü veriyorum."

Brogan bu sözleri söyler söylemez kız öne doğru düşerek bir yığın haline geldi. Blaise insan formuna geri döndü, böylece onun yanına koşup onu kollarına çekebildi.

"Ro?" Sesi korkunun verdiği gerginlikten titriyordu. "Konuş benimle! Bir şeyler söyle!"

Brandor yanlarında diz çöktü. "Brogan, lütfen beni yalnız bırakma!"

Yine de hareket etmedi. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Yüzü önce solgunlaştı, sonra maviye döndü.

Blaise onun yanağını kavradı ve omzuna yasladı. "Konuşun benimle leydim. Size zarar verdiğimi bilerek yaşayamam."

Kız cevap vermeyince Blaise hıçkırıklara boğuldu ve onu kaldırdı. Brandor onun elini tutarken başı geriye düştü.

ve sanki anlatılamayacak kadar değerliymiş gibi öptü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Urian bu aşkı ilk elden biliyordu. Tannis'in öldüğü gün hissetmişti ve cehennemin dibine kadar çekmişti. Çığlık atmak ve evrene karşı öfke duymak istemişti. Bu doğru ya da adil değildi.

Hepsine lanet olsun!

Gölge onların yanından Brogan'a doğru döndü ve hafifçe yanağına dokundu.

Adam elini çeker çekmez kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kederleri içinde kaybolan Blaise de Brandor da bunu göremedi.

Ta ki Brogan elini kardeşinin avuçlarından çekip Blaise'in solgun saçlarının arasına daldırana kadar. "Beni zorla alabilirler ve sahip olduğum her kemiği kırabilirler, ama kalbime sadece sen sahip olacaksın, Blaise. Çünkü onu yalnızca ben verebilirim."

Gülüyor ve ağlıyordu, onu öpebilmek için dudaklarına çekti.

Brandor hızla yanlarından çekildi. Kız kardeşini başka bir adamın kollarında görmekten hoşlanmadığı belli olsa da, Medea'nın yanında durmak için hareket ederken tek kelime etmedi. Ters yöne bakıyordu.

Urian gibi.

Medea onların bu saçma hareketleri karşısında homurdanarak gözlerini sildi. Kesik kesik, minnettar bir nefes aldı.

Hayatta olduğu için kelimelerin ifade edemeyeceği kadar minnettar olan Urian, Falcyn ile ona, sonra da Brandor'a baktı. "Kendimizi dışlanmış gibi hissetmiyor muyuz?"

Gölge aralarında belirdi ve kollarını omuzlarına doladı. "Acınızı anlıyorum kardeşlerim. Ben her zaman tuhafların en tuhafıyım." Bakışlarını etraflarında dolaştırdı. "Peki hanginiz ipimi yok ettiniz?"

Nihayet hedeflerine ulaştıklarında Gölge yavaşladı. "İşte geldik."

Güçleriyle, gölge âleminden küçük bir odaya bir delik daha açtı. Gölge geride kalırken

içinden geçti. Sonra onlara katıldı ve yarığı sıkıca kapattı.

Medea ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bu bana nasıl nefes aldığımı sormak gibi bir şey. Bilmiyorum ki. Sadece düşünüyorum ve oluyor." Gölge ona alaycı bir sırıtış attı. "Bu büyü."

Onun alaycılığı karşısında gözlerini devirerek başını ona doğru salladı. "Sen hasta bir piçsin."

"Her zaman."

Urian etraflarından dolaşıp yerdeki kan lekesine kaşlarını çatarak baktı. Bulundukları odada hiç renk olmamasına rağmen -her şey eski bir film gibi siyah ve beyaz tonlarında görünüyordu- bunun nasıl görüldüğünü biliyordu. Kokusunu da.

"Yaralı mısın?"

Shadow, Medea'nın sorusu karşısında durakladı ama cevap vermedi.

Sonra hepsi onu gördü. Gölge'nin pelerininin kısmen gizlediği yan tarafındaki kocaman, açık yarayı.

Urian ona doğru bir adım attı. "Gölge?"

Bacakları bükülürken gözleri yuvalarından fırladı. Falcyn onu yakalayıp yavaşça yere indirmeseydi sertçe yere çarpacaktı.

Daha geri çekilir çekilmez kapı açıldı ve küçük bir fey grubu görüldü. Adoni kılıçlarını kınından çıkarırken metalin hisirtisi havayı doldurdu. Bir an sonra da saldırdılar.

Urian kılıcını ve kalkanını tezahür ettirdi ve saldırmadan önce onlara hücum etti. Binlerce savaşın bileceği yetenekleriyle feyleri geri çekip onları korudu.

Brogan, bu yeni saldırıyla uğraşırken onu korumak için Shadow'un yanında kaldı.

Tabii ki fey alarm verdi. Çünkü sessiz kalmak çok fazla şey istemek olurdu. Öyle değil mi? Lanet olası kötüler.

Urian Falcyn'e baktı. "Olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemiştim."

Falcyn onun alaycılığına homurdandı. "Daimonlara ve Kara Avcılara bulaşmamam gerektiğini biliyordum. İşte başıma gelen bu

deliğimden çıktığın için."

Medea yüzünü buruşturarak fey rakibinin kafasını kopardı, ardından başka bir düşmanla karşılaşmadan önce Falcyn'e döndü. "Sızlanmayı kes, yusufçuk! Neden yer değiştirip onları ateşe vermiyorsun? Bu işi bizim için biraz daha kolaylaştırırsın? Eh?"

"Basit uzaysal farkındalık. Eğer Blaise ya da ben şu anda değişseydik, hepinizi öldürürdük, çünkü tüm odayı kaplardık ve siz de altımızda ezilirdiniz. Hâlâ değişmemi istiyor musun aşkım?"

Medea rakibini tekmelerken ona sırtarak baktı. "Lütfen, yapma."

"Böyle hissedebileceğini düşündüm."

Tam Adoni'lerini bitirip daha fazla olmadığından emin olmaya başlamışlardı ki kapı açıldı.

Bu yeni saldırıyla yüzleşmek için tek bir grup olarak döndüler. Urian kadar uzun olan yeni gelen, bir fey muhafızının altın ve yeşil zırhına bürünmüştü. Başını kalın deri bir kukuleta örtüyordu. Kaslı ve vahşi olan bu adam, sonuna kadar dövüşmeyi bilen bir savaşçının kendinden emin duruşuyla duruyordu.

Acı son.

Yine de kılıcını çekmedi.

Bunun yerine, sanki onlarla ve içinde bulundukları durumla eğleniyormuş gibi ellerini iki yana açtı.

Urian kalkanını kaldırdı ve psişik bir saldırıya hazırlandı.

Bunun yerine onları kahkahalar karşıladı. "Eminim şu anda hapşırsam, hepinizi bir kedi sürüsü gibi tavana zıplatırım."

Falcyn boğazının derinliklerinde hırladı. "Varian, seni değersiz piç! Buraya gel. Gölge düştü."

Adam kapıyı kapattıktan sonra uzun siyah saçlarını ortaya çıkarmak için kapüşonunu indirirken mizah anında sona erdi.

"Ne oldu?" Varian, Gölge'nin yanında diz çöktü.

Falcyn de Shadow'a yardım etmek için ona katıldı. "Korkunç kurtlar tarafından köşeye sıkıştırıldık."

"Dire kurtları mı yoksa gwyllgi mi?" "Gwyllgi," diye yanıtladı Blaise.

Varian küfretti. "Crom da onlarla birlikte miydi?" Blaise başka bir yorum yapmadan başını salladı.

Varian güçlerini Gölge'nin deri zırhını çıkarmak için kullandı. Sonra hasarı incelemek için keten gömleği kaldırdı.

Urian iltihaplanmış yarayı ve Shadow'un kesik ve yırtık karnını ve göğsünü gölgeleyen diğer tüm derin, çıkıntılı yara izlerini görünce acı içinde kıvrandı.

Varian yine küfretti - bu sefer daha müstehcen bir şekilde. "Lanet olsun, Shade. Arada bir yarım yamalak bir şey yapamaz mısın? Hayır, küçük bir yara almayacaksın. Neredeyse karnın deşilecek."

Falcyn topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Eğer onu tutarsan, iyileştirebilirim."

Varian Falcyn'i durdurdu. "Eğer düşündüğüm şeye dokunmayı planlıyorsan, sakın yapma. Apollo bunu hissedecek ve denediğin anda üzerine atlayacak." Shadow'un kanamasını durdurmaya çalıştı. "Bunu ben hallederim. Tamamlaman gereken bir görevin var. Ama seni uyarmalıyım..."

Bu ses tonu Urian'ın içini burktu.

Varian'ın bakışları Falcyn'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce Blaise'e kaydı. "Koridorun sonunda seni yeraltı mezarlarına götürecek bir merdiven var. Dikkatli olun. Hepinizin buraya gelip aptallık yapmanızı bekliyorlar."

Oh iyi, bunu yapabilirler!

"O halde onları hayal kırıklığına uğratmak bizden uzak olsun." Falcyn, Gölge'den aldığı anahtarla onu selamladı. "Teşekkürler." Ayağa kalktı ve odadan çıktılar.

"Bu yol nereye çıkıyor?" Bir tünele geldiklerinde Medea sordu.

"Morgen'in bahçesi." Blaise'in sesi loş ışıktaki düz ve duygusuzdu.

"Anlamıyorum. Yeraltında bir bahçe mi?" Kadın sorusunu bitirir bitirmez yavaşladılar.

Falcyn, etraflarında ne olduğunu görebilmek için elindeki dragonfyre'i bir meşale olarak kullandı.

Kolunu başının üzerine kaldırdığı ve ışığın ağır gölgeleri kovaladığı anda Urian'ın kalbi durdu.

O da öyle
yaptı. İşte
buydu...

Vay anasını. "Bahçe" devasaydı ve sonsuz, ürkütücü bir gösteride devam eden dev ejderha heykelleriyle kaplıydı. Her yönde.

Brandor dönüp Urian'a baktı. "Buradaki hafif sis onların nefeslerinden geliyor. En azından bu sayede, Merlin'in büyüyle donmuş olsalar bile hâlâ hayatta olduklarını biliyoruz."

Medea kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Donmuşlarsa nasıl sis soluyabiliyorlar?"

İnsan formunda kör olmasına rağmen Blaise cevap vermeden önce önce Brogan'a sonra da Medea'ya baktı. "Soluduğumuz gaz. Buna o sebep oluyor. Büyü tarafından kilitlendiğimizde bile. Neden olduğundan emin değilim. Sadece tuhaf bir yan ürün."

"Hepsini serbest bırakmak zorunda mıyız?" diye sordu.

Urian cevabını patlatamadan Falcyn sağındaki en büyük canavara yöneldi. "Yapılacak en güvenli şey bu. Bu şekilde, Morgen'in uyandırıp bize karşı kullanabileceği bir hayvanı olmayacak."

Urian hâlâ konuşamayacak kadar duygu yüklüydü. Konuşursa gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu.

Hareket ederse dizlerinin üzerine
düşeceğinden korkuyordu. Xyn neredeydi?

Onu bulmak için yanıp tutuşuyordu.

Blaise karanlıkta yolunu bulmaya çalışırken Brogan'ın yanından ayrıldı. "Onları uyandırmak için babamın yüzüğünü nasıl kullanacağımdan emin değilim. Sen biliyor musun?"

Falcyn ondan almak için uzandı.

Parmakları birbirine değdiği anda en yakınlarındaki ejderha gözlerini açtı ve hırladı. Yanındaki canavar savaşmak için ayağa kalkarken Falcyn geri çekildi. Blaise kolunu tuttu ve onu durdurmak için elini kolunun içine soktu. "Yapma! O Maddor."

"Maddor..." İsim acı dolu bir nefesle çıktı.

Maddor, Falcyn'in kendisinden alınan oğluydu.

Sonunda kendini kontrol edebilen ve bir şeye odaklanabilen Urian, çocuğuna yaklaşmasını engellemek için

elini Falcyn'in göğsüne doğru uzattı. "Onu aldılar

Sıkıştırılmış." Çenesini Maddor'u yerinde tutan zincire doğru salladı. "Bahse girerim ejderhaları serbest bırakırsan, bu onu öldürecektir."

Çünkü tanrılar bu tür kötü taktiklerde uzmanlaşmışlardı. Zalim değillerse hiçbir şey değillerdi.

Zincir Maddor'un göğsüne ve şüphesiz kalbine doğru ilerledi.

Bunun için Apollo'ya lanet olsun!

Ve hepsi bu değildi. Ağzı da bağlanmıştı. Bu zalimlik kombinasyonu Maddor'u çıldırtabilirdi. Hiçbir ejderha esaret altında iyi değildir. Bir mandrake bile. Onlar özgürce dolaşmak için yaratılmışlardı, böyle bir şekilde bağlanmak için değil.

Urian'ın yanından geçen Falcyn oğlunun pullarına dokunmak için uzandı. "Maddor, sakın ol. Yardım etmek için buradayız."

Maddor ateşli bir tıslamayla Falcyn'in temas edemeyeceği şekilde ona doğru hamle yaptı.

Maddor kuyruğuyla Blaise'e saldırdı.

Falcyn, Maddor ona bir çivi saplamadan önce Blaise'i güçlkle geri çekti. "Dur! Bize zarar vermek istemezsin."

Tabii ki biliyorum. Burada olmam senin suçun! İkinizi de öldürmeye niyetliyim!

Falcyn değiştiremeyeceği bir gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. "Biliyorum ve bunun için üzgünüm."

Seni öldürmeden önceki o üç saniyede daha da üzüleceksin!

Birdenbire zemin ayaklarının altında gümbürdedi. 6.0 büyüklüğünde bir deprem gibi...

"Blaise? Burada ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Uçan cehennem maymunları olabilir mi?"

Urian kaynağı bulmaya çalışarak odaya göz gezdirdi. Çok şanslı olmalıydılar. Dramonk iblislerinin serbest kalması yerine, taştaki çatlaklar genişledi ve dışarı yeşilimsi bir duman yayıldı. Sanki tüm zindan canlıymış ve hareket ediyormuş gibiydi.

Hayır, hareket etmiyorum.

Nefes alıyordum. Tam olarak böyle hissettiriyordu. Kokuyordu. Zeminin ve duvarların hareket etme şekli

Birinin nefes alışını. İçeri ve dışarı. Sismik. Yuvarlanıyor.

Sarsıcı.

Urian pis bir sülfür kokusu aldığıında dudak büktü. "Biri bana bunların Delphian kahininin saçma sapan şeyler mırıldanmadan önce kafayı bulduğu buharlar olduğunu söylesin."

Medea başını salladı. "Üzgünüm, küçük kardeşim. Aslında onu bir kez ziyaret etmiştim. Bu o değil."

Tahminine sadık kalan duman, zırhlarını kuşanmış vahşi savaşçılara dönüştü.

Ve kılıçlar.

Bir sürü kılıçları vardı.

"Lanet olsun!" Urian kılıcını ve kalkanını tekrar çağırdı. "Mola veremeyiz."

"Hey, sana kolay bir çıkış yolu verdim," diye hatırlattı Falcyn ona. "Şu anda evde Survivor izliyor olabilirdin. Ama hayır, sen burada olmayı seçtin."

"Ne diyebilirim ki? Ben bir aptalım. Bunun için uzun bir soydan gelmemi suçlardım ama annem ve babam hakaret ettiğim için kıcıma tekmeyi basarlardı. Bu yüzden beni onların arasında yetiştirdiği için Stryker'ı suçlayacağım. Bu pisliklerin kim ve ne olduğu hakkında bir fikri olan var mı?"

"Bu zindan, kurbanlarına ne yapılırsa yapılsın yaşamalarını sağlamak için büyülenmiş. İşkenceyi bitirdikten sonra cansız bedeni alıp yeraltı mezarlarına ekliyorlar. Ancak bu zalimliğin ve büyüünün yan ürünü, zindanın işkence gören ruhu emmesi ve onu sonsuza dek tutmasıdır. Ruhu kendisinin bir parçası haline getirir. Bir süre sonra, l'âme en peine burada hapsedilen diğerleriyle tek bir varlık haline gelene kadar bağ kurar."

"Tamam." Falcyn etrafındaki savaşçılara baktı. "Yani onlar hayalet mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Artık büyüünün doğası ve gücü ruhlarla birleşiyor. Tek tek hayaletler olmak yerine, tek bir canavar haline geliyorlar. Lombrey de la Mort."

Tek kelimeyle harika. Ve burada Urian, Apollymi'nin eğlenceli oyuncaklarda aslan payına sahip olduğunu düşünmüştü. Hayır, bu işi

Ölüm Gölgesi olarak bilinen bir şey var.

Falcyn ona bakakaldı. "Bana Gölge'nin kötü ikiziyle karşı karşıya olduğumuzu mu söylüyorsun?"

Brandor güldü. "Aslında onun prens yardımcısı. Gölge burada olsaydı Lombrey'i kontrol edebilir ve geri çekilmeye zorlayabilirdi. Ya da en azından geri çekilmesini emredebilirdi."

Bu sözler neden midesini bulandırıyor? "Onsuz mu?" Urian sordu.

Karanlığın ortaya çıkardığı sayısız savaşçıya bakan Brandor içini çekti. "Boku yedik. Lombrey iğrenç bir piç. Bir milyon masum kurbanın çığlıkları ve haklı ıstırapıyla dolu. Bunun onu delirttiğini ve bu yüzden bölgesine gelen herkese saldırdığını söylüyorlar. Ayrım gözetmeksizin."

Medea kaşlarını çatı. "Peki Gölge onu nasıl bastırıyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Bu konuda kimse kesin bir şey bilmiyor. Sadece Lombrey'in yaşadığı her yere korkusuzca gittiğini ve zaferle çıktığını."

Falcyn hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Şey, bu... lanet olası işe yaramaz."

Urian derin bir iç çekti. Xyn'i uyandırmanın bir yolunu bulmalıydılar. Maddor'u öldürmeden serbest bırakmanın. Diğer ejderhaları uyandırmak.

Ve Lombrey'in onlara saldırmasını engelle. Ya da onları öldürmesini.

Urian midesinin bulandığını hissetti.

Mahvolduk.

Falcyn öksürdü, "Çocuklar, nefret edeceğinizden oldukça emin olduğum bir fikrim var."

Saatler sonra Maddor belirsizlik içinde geri adım attı. "Anlamıyorum."

"Bu doğru Maddor. En azından ben senin Maddor olduğunu düşünüyorum." Tabii Crom hâlâ Maddor'un ejderha bedenindeyse ve tanrılar onlara yine kazık atmadıysa.

Çünkü şansları bu şekilde yaver gidiyordu. "Bir sorunu çöz ve başka bir sorun yarat."

"Falcyn beni buraya sana göz kulak olmam için gönderdi. Medea'yı Falcyn'e gitmesi için kışkırtan bendim, sana ulaşabileceğini ve buradan çıkmaya yardım edebileceğini umuyordum. Onun ölümüyle sonuçlanacak aşırı tepkisini hesaba katmamıştım. Sanırım hesaba katmalıyım."

Urian'ın nefesi, rüyalarında kaybolduğunu sandığı o beklenmedik, tatlı sesi duyunca boğazında düğümlendi.

Xyn.

Ona koşmak istedi. Ona sarılmak ve o dudakları öpmek. Ama bu, şu anda, onunla kardeşleri arasındaydı, bu yüzden bunun dışında kaldı.

Solgun ve dengesiz ayakları üzerinde duruyordu, bir kolunu en yakınındaki duvara dayamıştı.

"Xyn? Gerçekten sen misin?"

Falcyn'e zayıf bir gülümseme verdi. "Selamlar, kardeşim."

Kendi uzuvları da titreyerek, onu kollarının arasına almak için odayı geçti. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bir an donup kaldım ve sonra Burası. Burası her neresiyse."

Falcyn elini kızın sivri kulaklarını göstermek için ayrılan alev kırmızısı uzun saçlarında gezdirdi.

Urian, kadının yarı saydam, canlı yeşil bakışları onu yakıp kavururken hareket edemiyor ya da nefes alamıyordu. O hâlâ hayatında gördüğü en güzel kadınlardan biriydi.

Kadının varlığı onu sendeletti. Geriye düştü ve destek için bir taşa yaslandı, çünkü bacaklarının onu tutacağına güvenmiyordu. Şu anda değil.

Maddor'a bakmak için geri çekildi. "Falcyn senin baban Maddor. Tıpkı Blaise'in senin oğlun olduğu gibi."

Bu, odadaki tüm havayı emdi ve onların ortasında patlayan bir nükleer bombayla aynı etkiyi yarattı.

Blaise tökezleyerek geri çekildi. "Ne-ne-ne?"

Xyn başını salladı. "Sen doğduğunda ben de oradaydım. Annen çok öfkeliydi, albinizmin Max'in lanetiyle ilgili olduğunu düşünüyordu."

"Ne laneti?"

Falcyn yüzünü buruşturdu. "Blaise'e gerçeği hiç söylemedim, Xyn. Onun bu konuda hiçbir fikri yoktu."

Çenesi gevşedi. "Çok özür dilerim. Bildiğini sanmıştım."

Falcyn başını salladı. "Onun doğumunu öğrendiğimde büyümüşü. O zaman ona söylemeye cesaret edemedim. Teşekkürler, kardeşim. Beni ispiyonlamakta her zaman iyidindir."

Maddor oturdu. "Blaise benim oğlum mu? Nasıl?"

Xyn içini çekti. "Ormarra. Hamileliğini senden sakladı ve Blaise'in doğumunu kendi lehine çevirmeyi umuyordu."

"Ben deforme olarak doğduğumda beni öldürmeye çalıştı." Brogan Blaise'i tutmak için hamle yaptı.

"Sen deforme değilsin!"

"Ve onu sana karşı yaptıkları yüzünden öldürdüm, Blaise." Xyn söyledi. "Seni evlat edinen baban tarafından yetiştirilmek üzere yanıma aldığımda yumurtanı kırdığım için hâlâ ıslaktın. Bildiğin tek gerçek babanın mandrakların lideri olduğuydu."

Maddor'dan önce mandrake olduğunu düşünmüştü çünkü sadece bir avuç fey Maddor'un kendi türlerinin ilki olduğunu biliyordu.

Sadece yaralamak, incitmek ve bir aileyi bölmek için söylenmiş bir yalan daha.

Sadece fesatlık olsun diye fesatlık yapmaya çalışanlara lanet olsun. Tüm kötülüklerin kaynağı onlardı. Ağgözlülük ya da para değil.

Maddor Xyn'e hırladı. "Bana ondan bahsetmeliydin!"

"Onun güvende olduğunu öğrendiğimde bunu yapmayı planlıyordum ama buna fırsat bulamadan burada kapana kısıldım."

Maddor şiddetli bir kükremeyle Xyn'e doğru ilerlemeye başladı ama görünmeyen bir güç tarafından durduruldu.

"Ona zarar veremezsin," diye hatırlattı Brogan. "Sana onun adını vermedim."

"Hepinizden nefret ediyorum!" diye kükredi.

Falcyn ona ters ters baktı. "Bu ne cüret! Benden istediğin kadar nefret etmekte özgürsün. Bunu hak ediyorum. Ancak Blaise senin ona olan düşmanlığını hak edecek hiçbir şey yapmadı. O senin oğlun. Yüzyıllar boyunca sebepsiz yere cehennem muamelesi yaptığın ve alay ettiğin biri. Ona bir özür borçlusun."

Maddor Falcyn'e bön bön baktı. "Bana ebeveynlik hakkında ders vermeye mi cüret ediyorsun? Cidden mi?"

"Evet ve kışını tekmeleyeceğim, evlat! Sakın seninle dövüşemeyeceğimi düşünme. Sana söz veriyorum, seninkinden çok daha sert derileri yedim ve pullarını ayakkabı olarak kullandım. Eğer çocuk gibi davranmak istiyorsan, ben de sana öyle davranırım."

Gerçek Crom, ejderhanın bedeninin derinliklerinde bir ses çıkardı.

"Neler oluyor, Brogan? Kusmak üzere mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu ikinizin arasındaki çekişme. Bu onu besliyor. Onu-"

Crom ejderhasının bedenini tutan tüm bağları çözdü ve ayağa kalktı.

"Daha güçlü," diye bitirdi gıcırtyla.

Blaise onun elini tuttu ve arkasına çekti. "Şimdi ne yapıyor?"

"Emin değilim." Falcyn elini uzatarak Medea'nın saldırmak için hamle yapan canavarla çatışmasını engelledi.

Çünkü yükselen tek ejderha Crom değildi.

Hepsi öyleydi ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Ama şansları yaver giderse, bu iyi bir şey değildi.

"Maddor?" Falcyn oğluna baktı. "Gerçek bedenine dönmek mi istiyorsun?"

Kırbacı cızırdayarak yavaş bir daire çizdi ve artık sadece kızgın olmaktan biraz daha fazlası olan orijinal ejderhaların sayısını inceledi. Ve başka bir hedefleri olmadığı için, odada buldukları tek düşmanın etrafında dönüyorlardı.

Onlar.

Tüm grup. Buna, Crom'un bedeninde olduğu ve kafası olmadığı için ejderha olarak tanımlayamadıkları liderleri de dahildi.

"Evet, sanırım biliyorum."

Urian bu konuda onu suçlayamazdı. Yeni canlanan ejderhaların ruh haline bakılırsa, pullu klanlarından biri olmayan her şey yenmek üzereydi.

Lombrey ejderhaları engellemek için ayağa kalktı ama ejderhalar onun cismani olmayan formunun içinden geçti.

Urian gözlerini devirdi. "Gölge olmak güzel, ha? Keşke ben de bir gölge olsaydım." Kılıcını ve kalkanını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı.

Falcyn tam da onları bu karmaşaya sürükleyen o aptal büyüü yenilerken, yakınlarında parlak bir ışık parladı. Yoğun ve yakıcıydı. Öyle ki onları geçici olarak kör etti.

Ta ki Acheron'un iblis yoldaşı Simi içinden fırlayana kadar.

Kısa mor eteği, siyah-kırmızı çizgili taytı ve ona uygun korsesiyle, etrafındakileri incelerken kısa bir adım attı. Kısa eteğinin altından bir kuyruk çıkarken kırmızı boynuzları başının üstünde filizlendi. Bir dizi kösele yarasa kanadı dışarı fırlayarak Urian'a pek de küçük olmayan Charonte Goth iblisin ciddi olduğunu gösterdi.

Güldü. Evet, neyle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Çocuklarınızı saklayın. Karınızı saklayın.

Evcil hayvanlarınızı saklayın.

Urian ona gülümsedi. "Simi? Burada ne işin var?"

Omuz silkti. "Akri, Simi'ye son zamanlarda garip ve tuhaf davrandığını ve Simi'nin gözünü senden ayırmaması gerektiğini söyledi, Akri-Uri. Bu yüzden... reklam arası verdiğim sırada kalp atışların hızlandı ve dikkatimi çekti. Simi'nin gözlerini kör edecek şeyler yapan inek gibi kırmızı başlı bir tanrıça yarattığıyla birlikte olmayacağını bildiğim için sorunlu olduğunu düşündüm. Sonra düşündüm ki, Simi, o yaşlı eski Daimon'u kontrol etsen iyi olur, iyi olduğundan ve dostça olmayan bir şey tarafından etlenmek üzere olmadığından emin olmak için."

Simi kaşlarını çatarak parmağını yanağına götürdü ve söylediklerini düşündü. "Hayır, bu yanlış olur. Başım belada." Dişlerini göstererek genişçe sırıttı. "Başın belada mı, Akri-Uri?"

Simi sorunlarınızı yiyebilir mi? Çünkü bu ejderhaların Simi'nin yenmezler listesinde olduğunu sanmıyorum. Simi onları yerse Akri'nin buna aldırmayacağından eminim." Urian'ı gülümseten çocuksu bir coşkuyla dudağını ısırıldı. Özellikle de tabut sırt çantasına uzanıp istakoz önlüğünü ve bir şişe barbekü sosunu hazırlarken.

Bunu yaptığı anda ejderhalar geri çekildi.

Bu da Maddor'u fena halde tedirgin etti. "Neler oluyor?"

Xyn güldü. "Tatlım, kimse aç bir Charonte'yle dalaşacak kadar aptal değildir. Bilmiyor musun?"

Simi'nin nefesi kesildi. "Hayır! Öyle olmadığını söyle! Simi çok aç! Simi son elmasını yiyeli tam yirmi dakika oldu..." Yemek aramak için arkasını dönerken suratını astı.

Daha fazla ejderha uzaklaştı.

"Evet!" Urian onlara hışımla baktı. "Bu doğru! Burada bir Charonte var ve onu serbest bırakmaktan korkmuyorum. Hah!"

Yanında bir ejderha hapşırdı ve Urian'a biraz fazla yaklaşan ateşi üfleyerek söndürdü.

Urian koşarak Simi'nin yanına gitti ve onu aralarına aldı. "Ateşe dayanıklı mısın, Sim?"

"Bombaya da dayanıklı." Geğirdi ve birkaç ejderhanın siper almak için çabalamasına neden olan bir ateş püskürdü. "Gördünüz mü!"

"Ah, sizi bir avuç yavru." Falcyn ellerini kalçalarına koyarak Maddor'u bedenine geri yerleştirmeyi bitirdi.

Crom tekrar kendine gelir gelmez kırıbacını aldı ve doğruca Brogan'ın yanına gitti.

Brogan her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için elini kaldırdı. Birkaç saniye geçtikten ve kulağına fısıldadığı birkaç kelimeden sonra başını salladı. "Huzur içinde yat, Crom."

Paltosunu sertçe sallayarak atının sırtına bindi ve gözden kayboldu.

"Ne dedi?" Blaise sordu.

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bir daha asla ejderha olmak istemediğini. Kokuşmuş yaşlı bedenin sende kalabilir."

Urian kaşlarını çatarak Brogan'a baktı. "Hepsi bu mu?"
Gözlerinde şeytani bir ışık dans ediyordu. "Ona ...-Morgen adını vermiş olabilirim."

Medea, onlara hâlâ ters ters bakan diğer ejderhaları hatırlatmak için boğazını temizledi.

Xyn esnedi. "Ne kadar zamandır uyuyoruz?"

"Yüzyıllardır," dedi Blaise ve Falcyn aynı anda.

Ejderha sürüsünün içinden mutsuz bir mırıltı yükseldi.

"Simi onları şimdi mi yiyor, çünkü hepsi homurdanıyor?"
Kanatları beklentiyle seğirdi.

Ejderhalar hemen sustu.

Medea güldü. "Sadece Daimon'ları korkutmadığını bilmek güzel, Simi."

Simi parmağını dudaklarına bastırdı ve sevimli bir ifadeyle başını eğdi. Kaşlarını çatı, sonra Medea'ya gülümsedi. "Simi seni tanıyor! Seni çok ama çok gördüm. Sen Kalosis'te Simi'nin Akra'sıyla birlikte olan kötü kalpli prensessin!"

"O aynı zamanda benim kız kardeşim."

Simi Urian'ın sözleri karşısında nefesini tuttu. Sonra kendini tuttu. "Ah, evet. Yapmalıydım... ama bekle. Baban sahte-akri." Ellerini kaşlarına bastırdı. "Simi'nin kafası çok karışık!"

Urian güldü. "Çoğu gün ben de öyleyim." Hüzünlenererek, kız gözlerini açıp ona bakana kadar ellerinden birini nazikçe aşağı çekti. "Unutma ki ben doğmadan önce annemin rahminden çıkarıldım ve başka birinin karnına yerleştirildim. Yani beni doğuran Apollite gerçek annem değildi. Ve Stryker da gerçek babam değildi. Styxx benim babam ve Bethany de benim gerçek annem."

"Ah! Simi gibi sen de uyum
sağlayabiliyorsun!" Urian'ın sırtışı
genişledi. "Evet."

"Bekle..." Brandor kaşlarını çatı. "Evlatlık mı demek istiyor?" "Hayır, aptal!" Kollarını iki yana açan Simi gözlerini devirdi. "Hatta

İkimiz de evlat edinilmiş olsak da, Simi uyum sağlayabilen anlamına geliyordu çünkü Akri-Uri kendi halkından olmayan insanlarla birlikte yaşamak zorundaydı. O gerçek bir Daimon değil, yarı tanrı. Ki bu daha iyi. En azından bazen." Urian'a

dönüp bakarken dudak büktü. "Özür dilerim,

akri-Uri. Bu yüzden mi Phoebe'nin yanı sıra üzüntü duyuyorsun?"

Gözleri karardı. "Hayır, Sim. Çoğunlukla sadece Phoebe'ye üzülüyorum."

Barbekü sosunu ona doğru uzattı. "Bir ejderha yemek ister misin? Kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Karnınızı ısıtır ve tüyelerinizi ürpertir."

Ve bu, ejderhaları gölgelere doğru itmeyi ve Lombrey'i kriz geçirmeye itmeyi başardı.

"Hayır! Hayır! Hayır! Benim alanımda saklanamazsınız! Çıkin dışarı, uyuz hayvanlar!"

Brandor kahkahasını gizlemek için boğazını temizledi. "Biliyorsun, bu kadar gürültüden sonra Morgen ne olduğunu anlayacaktır. O birilerini ya da bir şeyleri soruşturmaya göndermeden önce buradan gitmeyi düşünebiliriz."

Falcyn kız kardeşine başıyla onay verdi. "Kabul ediyorum, Crom'un peşinde biraz meşgul olmalı - yine de onları benim adamıza götürmelisin. Sadece güvende olmak için."

Onun emri üzerine kaşlarını kaldırdı. "Hepsi mi? Gerçekten de kişisel alanınızda bize tahammül etmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Onlar için en güvenli yer orası olacak." Xyn onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum." "Ben de seni."

Onun cevabıyla alay etti. "Bu kelimeyi boğulmadan söyleyebileceğin gün için yaşıyorum Veles." Ve bununla birlikte ejderhaları topladı ve portaldan ayrıldı.

Urian Xyn'i Falcyn'in kesinlikle nefes kesici olan ada evine kadar takip etti. Açık ve havadar, ama teknik olarak bir mağara olan bu ev geniş ve ferahtı, muhteşem bir okyanus manzarası vardı. Büyülü duvarlar kristal berraklığındaydı, böylece dışarı bakabiliyor ama kimse tarafından görülmüyordu. Duvarların şeffaflığı, gözleri yakan ama teni yakmayan gün ışığından parıldamalarını ve ışıldamalarını sağlıyordu. Falcyn'in neden burayı seçtiğini anlayabiliyordu.

Ancak Urian'ın aklındaki son şey buydu. "Xyn?" Elini uzattı ve onu karanlık bir odaya çekti. diğerlerinden uzakta.

Sonunda yalnız kalmışlardı.

Ve şimdi onlar... kaybolmuştu ve emin değildi. Kız onu hatırlıyor muydu? Öyle davranmamıştı.

Belki de başından aldığı bir yara onu hafıza kaybına uğratmıştı. Bunca yıl sonra ona ne demişti?

Sarraxyn şimdiye kadar tanıdığı en mavi gözlere bakarken titredi. Urian'ın ne kadar büyük ve ezici bir canavar olduğunu unutmuştu. Daha büyük olan ejderha-kadınlara alışkın olmasına rağmen Urian'ın onları daha küçük göstermesi gerçekten de şaşırtıcıydı.

Zayıf.

Onda diğerlerinde olmayan, doğuştan gelen bir güç vardı. Ve aynı zamanda, tanıdığı herkesten daha seksiydi çünkü tüm gücüne ve acımasızlığına rağmen ona asla zarar vermezdi. Daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemeyen bir koruyucuydu. O acımasız gücünü dizginlemiş ve kontrol altında tutmuştu.

Bu kadar yakından, içindeki ölümcül katili hissedebiliyordunuz. Kan için salyalarını akıtan şeytani. Yine de onunla bir şair gibi sevişmiş ve ona şefkatle dokunmuştu.

Daimon'un güzelliği de buydu.

Aşk ve mutluluk kalbini hızla çarptırdı. Ama bu, bunca zaman sonra onu reddedeceği korkusunu bastırmaya yetmedi.

Bunca zaman sonra ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onu öylece terk etmişti. İsteyerek değil.

Yine de bunun bir önemi var mıydı? Sadece onun hayatına devam ettiğini düşünerek nasıl incindiğini ve acı çektiğini hayal edebiliyordu. Ya da daha kötüsü, öldüğünü. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı.

Kollarına girerek onu öptü.

Urian Xyn'in dudaklarının tadıyla hırladı. Kolları beline dolanırken tatlı dili onunkine sürtünüyordu. Vücudu korkunç bir intikam duygusuyla kükreyerek canlandı.

Uzaktan birinin ona seslendiğini duydu.

Geri çekilmeden önce öpücüğünü derinleştirdi ve onun çenesini ısırıldı. "Bana birkaç dakika verir misin?"

Beyninde tutarlı bir düşünce oluşturacak kadar kan kalmamıştı. "Um... tamam."

Xyn güldü. "Urian?" Yüzünü avuçladı ve onunla burunlarını ovuşturdu. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Gideceğim." Hiçbir şey onu gitmeye zorlayamazdı. "Tamam."

Ejderhaların yerleşmesine yardım etmek için giderken, hırıltılı bir nefesle duvara yaslandı. Sonra kot pantolonundaki büyük yumruya baktı.

Kahretsin, bu gerçekten çok açık ve utanç vericiydi. Yakın bir gelecekte gölgelerden ayrılmak üzere değildi.

En azından hala çalıştığını biliyorsun.

Doğru. Bu noktaya geleli o kadar uzun zaman olmuştu ki, merak etmeye başlamıştı.

Ve bu düşünce birkaç dakika sonra Xyn zayıf bir fısıltı olarak geri döndüğünde hâlâ aklındaydı.

Kulağına gülerek ona sarıldı ve onu gölgelerinden bir yatak odasına ışınladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Kapıyı kilitlemek için yanından ayrıldı, sonra dönüp önünde durdu. Onu daha da kızdıracak şekilde dudağını ısırarak parmağını göğsünde gezdirdi ve yol boyunca tüyleri diken diken oldu. "Hâlâ kıyafet yapmak için büyünü kullanabiliyor musun?"

"Evet."

Yüzünde şeytani bir sırıtiş belirdi. "Güzel."

Ona neden bilmek istediğini sormadan, gömleğini eteklerinden boynuna kadar yırttı ve sanki açlıktan ölüyormuş ve o da bir ziyafetteki son biftekmiş gibi ona saldırdı.

Urian onu ateşe verse ve taşaklarını çıra olarak kullansa daha fazla etkilenemezdi. Ellerini tüm vücudunda gezdirirken, Urian kör olacağını düşünene kadar tenini yaladı ve emdi.

Güçlerini kullanarak onu çevirdi ve yatağa fırlattı, ardından ikisinin de kıyafetlerini çözdü.

Nefesini içine çekerek, kendini tamamen onun şiddetli okşamalarına teslim etti. Daha önce hiçbir kadın ona karşı bu kadar güçlü olmamıştı. Buna bayılmıştı.

Xyn dişleriyle Urian'ın boğazını sıyırdı ve bıyıklarını yalayarak diline batmalarına izin verdi. "Beni ve diğerlerini buraya kadar takip ettiğin için çok mutluyum."

Kulağını dillerken kulağına doğru nefes aldı ve göğsünü avucunun içine aldı. Parmakları meme ucuyla öyle bir oynadı ki Xyn ıslandı ve sızladı. "Oh, Xyn... nasıl yapamam? Seni çok özledim!"

Çenesini ısırırken ellerini adamın kaslı sırtına dayadı ve çıplak vücudunu onunkine bastırdı. Ah gah, teni çok iyi hissettiriyordu. Onu yeniden keşfetmenin verdiği huzurla ağlamak istedi. Bu gerçekten Katateros'tu.

İşte o zaman neyin eksik olduğunu fark etti. Nasıl kaçırmış olabilirdi ki?

Şok ve şaşkınlıkla geri çekilip kaşlarını çatarak adamın göğsüne baktı. "Uri? Daimon işaretin nerede?"

Elinin kalbinin üzerinde durduğu yere baktı. "Ben artık bir Daimon değilim. Ben... düzeltildim-" Tam olarak doğru kelime değildi ama kullanacak daha iyi bir şey bulamamıştı. "Uzun zaman önce."

"Sen insan mısınız?"

"Hayır. Ben eşsiz biriyim."

"Ama ruhlarla beslenmiyorsunuz?" "Ya da kanla."

Tuhaf bir yarım kahkaha attı. "Yemek mi yiyorsun?" "Yiyorum."

Gözleri sıcak ve hayranlık dolu bir ifadeye büründü. "Ah, ilk yemek yediğinde orada olup yüzünü görmeyi ne kadar isterdim."

"Pek bir şey kaçırmadın. Dilimi ısırmamın ardından gelen bir sürü küfür dışında."

Xyn onun daha önce hiç çiğnemek zorunda kalmadığı halde nasıl çiğneyeceğini anlamaya çalıştığını düşünerek gerçekten güldü. "Urian'ım."

"Bu benim. Beyin hasarlı."

"Hayır. Kesinlikle hayır." Onu öptü, Daimon'u olan mucizenin tadını çıkarıyordu. "Seni yiyip bitirebilirim."

"Emrinizdeyim."

Boynunu ısıırken bu sözler üzerine başını salladı. Adam öyle bir zevk sesi çıkardı ki, açıkçası bu onu ürküttü. "Sen iyi misin?"

Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. Kızın başını ellerinin arasına aldı. "Duruma göre değişir. Gerçekler can sıkıcı mı yoksa tahrik edici mi olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elini saçlarının arasına sokarken bakışları onu yaktı. "Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım Xyn. Kalbim bir kez çok fazla kırıldı."

Bakışları adamın kolundaki, sevdiklerinin vefatını simgeleyen siyah gözyaşlarını taşıdığı dövmeyle kaydı. Bu, tüm Daimonların kaybettiklerini onurlandırmak ve hatırlamak için yaptıkları bir şeydi.

Başını aşağı eğerek onun işaretini öptü. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır!"

Gülümsedi, sonra çenesini ısırdı.

Kadın elini aşağı kaydırıp sikine dokunduğunda Urian inledi. Güçlerinin içinde dalgalandığını hissetti. Evet, bu inanılmaz bir zevkti. Başka biri ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Kızın dudaklarını yakalayarak kalçalarını kendi kalçalarına yaklaştırdı.

Onu avucunun içine alırken alçak sesle bir takdir ısığı çaldı. Sonra babasının kalkan desenli dövmesine doğru bir çizgi çizdi. "Bunu da mı değiştirdin?"

Başını salladı. "Daha çok babaminkine benzettim." "Stryker?"

Gülerek başını salladı. "Çok şey kaçırdın. Ben Styxx'in oğluyum, Stryker'ın değil. Stryker ve ben savaştayız. Ama nefret hakkında konuşmak istemiyorum... seninleyken olmaz."

Ve tam orada ona ruhunun derinliklerine kadar işleyen o bakışı attığında değil.

Xyn aç bakışlarını onun esmer vücudunda gezdirdi. Her kası bir zarafet ve mükemmellik çalışmasıydı. Tamamen erkek ve tamamen ateşli. Göğsü altın rengi kıllarla kaplıydı. Çok kalın değil, sadece erkeksi ve çekici olmaya yetecek kadar. Tanrım, bir erkeğe dokunmayı ve ona böyle yakın olmayı ne kadar da özlemişti.

Urian ona her zaman kimsenin dokunmadığı bir şekilde dokunmuştu, fiziksel olarak değil. Duygusal olarak. Bir yanı hâlâ ejderha güçlerinin devreye girip onu yakacağından korktuğu için ona dokunmaktan çekiniyordu ama diğer yanı da ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu. Sadece kısa bir süre için.

"Sahte insanları sevmiyorsun, değil mi?"

Bakışlarını ona dikti. "Aklımı mı okuyorsun?" "Hayır. Bu kesinlikle senin söylediklerinden kaynaklanıyor. Sana söyledim, ben hiç düşüncelerinizi okuyamadım ve nedenini bilmiyorum." Bu çok garipti çünkü normalde başkalarının düşüncelerini okuyabiliyordu. Urian her zaman farklıydı.

Ona ukala bir sırıtış attı. "Şu anda onları okumak için fazla bir şey gerekmiyor." Ona yakıcı bir bakış attı.

Xyn, parmaklarını onun kendisini en çok arzulayan kısmına daldırana kadar güldü.

Urian ona baktı. Kadının vücudunu öperken gözlerinde hınzır bir ışık belirdi. Göğüslerini okşamak için durakladı. Parmakları kızdırmaya, oynatmaya ve derinlerine inmeye devam ederken, kızın içinde hararetli zevk şeritleri yanıyordu.

Sonra çok yavaş bir şekilde, elini dudaklarıyla değiştirene kadar güneye doğru devam etti.

Xyn onun ustaca dokunuşuna karşılık olarak vücudu seğirip ağrırken sırtını kamburlaştırdı. Bir nefes daha alamadan, hayatının en yoğun orgazmlarından biri onu ele geçirdiğinde vücudu paramparça oldu.

Yine de kasılmakta olan bedeninden bir tane daha çekene kadar onu memnun etmeye devam etti. Elini onun yumuşak

saçlarını çekiştirerek onu tekrar tekrar kızdırmaya devam etti.

Urian onun tadının ne kadar güzel olduğunu görünce homurdandı. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hatta son zamanlarda kadınlara karşı o kadar az ilgi duyuyordu ki, kırıldığından korkmaya başlamıştı. Ama onda hiçbir çekingenlik ya da tereddüt yoktu, oysa bunlara fazlasıyla sahip olması gerekirdi.

Şu anda gerçekten başka şeylere odaklanmaları gerekiyordu. Ama onun umurunda bile değildi. Bırakın ölsünler ve dünyanın sonu gelsin. Umurunda değildi. Ona her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Daha fazla dayanamayan adam ondan geri çekildi. Kadının kalçalarını kaldırdı ve kendini vücudunun derinliklerine bıraktı.

Onun adını haykırdı.

Gülümseyerek ona doğru itti, onun sıcak yumuşaklığında teselli aradı.

Xyn Urian'ın yumuşak beyaz saçlarına yumruğunu geçirdi ve yüzünü onun boynuna gömüp teninin sıcak erkeksi kokusunu içine çekti. Onda çok fazla güç vardı, onu doldurma ve ona dokunma biçiminde çok fazla beceri vardı. Sanki her hamleden olabildiğince fazla zevk almanın her yolunu biliyordu. Ve ona bu şekilde tekrar sahip olabilmek... inanılmazdı.

Yüzyıllar sonra ilk kez kendini insan gibi hissetti.

"Daha sert, bebeğim," diye mırıldandı kulağına, onu her şeyiyle sevmesini istiyordu. Bu hayatının en inanılmaz anıydı ve sonunda boşaldığında ona katıldı.

Tamamen tükenmiş ve doymuş bir halde, adam hâlâ içindeyken yatağa geri yaslandı. Nefes alıp verirken bacaklarını adamın beline dolamış, adam da onun gözlerinin içine bakıp göbek deliğiyle oynuyordu. "Bu inanılmazdı."

Şeytani bir sırıtışla parladı. "Bunu yapabildiğime sevindim." Elini göğsünün etrafında gezdirdi, karmaşık dövmesinin çizgilerini takip etti, sonra başparmağıyla sertleşmiş meme ucunu okşarken hafifçe sıktı. Dövmesini ne zaman yaptırdığını hatırlayınca dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gücünü simgeleyen pembe bir gülle sarılmış siyah bir kılıçtan oluşuyordu. En altta kızıl saçlı, piksel benzeri bir kadın ve onun üzerinde onu korumak ve kalkan olmak için yükselen bir yarı ejderha vardı.

Ejderha kalkarıyla eşleştı.

Ve ejderhanın kanatlarının altına şu sözleri yazmıştı: Ben kadınım. Acıdan doğdum. Kükreyişimi duyun. Kendisine ejderha olarak doğduğunu ve aşırı ve mutlak şiddet uygulayabildiğini, aynı zamanda merhamet ve şefkat gösterebileceğini hatırlatmak için yapmıştı.

Ama onu gülümseten şey, onu son gördüğünden bu yana eklenen ve kılıcın arkasından aşağı inen kelimelerdi. "Tavsiyemi dinledin mi?"

Elini kaldırdı ve parmak uçlarını ısırabilmek için dudaklarına götürdü. "Sadece bana seni hatırlatacak bir şey istediğim için ve senin beni görme şeklini sevdiğim için. Aynı fikirde değilim. Ama beni bu şekilde düşünmeni seviyorum."

"Evet, öyle." Artık orada olan kelimeleri öptü. Ben Yenilmezim. Sonra kızın dili parmaklarının arasında gezinirken ürperdi. Nedenini bilmiyordu ama bu onun içinde bir şefkat uyandırmıştı. Koruyucu ve korkutucu bir şey.

Ama o bunu hep yapardı. Sanki içindeki şeytan onu sahiplenmek ve ona yaklaşan herkesi öldürmek istiyordu. Onu inciten ya da ona yanlış bakan herkesi. Vahşi ve güçlüydü.

Ve onun bu parçasına sahipti. Her zaman sahipti.

Şu anda, tüm vücudu tutuşup patlaması gereken elektrikten oluşuyormuş gibi hissediyordu. Onunla seks yapmak psişik yeteneklerini her zaman artırmış ve güçlendirmişti ama bu farklıydı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Onun parmak eklemeni dişledi. "Daimon'luğunla ilgili o kısım hâlâ doğru mu?"

"Evet. Hepimizin kalçasında saklı ikinci bir penis var."

Yüksek sesle güldü. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilemiyorum. Onlarla takıldığınızda Kara-Avcıların ağzından çıkan her türlü aptallığı duyarsınız.

Söyledikleri her şeyin yaklaşık yüzde doksanı beni her zaman dehşete düşürüyor ve gücendiriyor."

Xyn başını salladı. "Yani hâlâ bütün gece devam edip birden fazla orgazm olabilir misin?"

Kendini onun içinde daha derine bastırdı, böylece onun zaten tekrar sertleştiğini ve daha fazlası için hazır olduğunu söyleyebilirdi. "Oh, evet, hanımefendi. Halkım için kesin bir avantaj." Bunun her zaman ya bir ceza ya da son derece kısa ömürlerinde üreyebilmelerini sağlamanın bir yolu olarak yapıldığını varsaymıştı.

Kalçalarını onun etrafında sıkı. "Bana hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Sevgili Bayan Ejderha, ikimiz de yürüyemeyene kadar gitmeye hazırım."

Adam diliyle meme ucunu okşarken nefesini sertçe içine çekti. Kendini çok iyi hissediyordu. "Seni bu konuda tutmaya niyetliyim."

"O halde sizi hayal kırıklığına uğratmak benden uzak olsun..."

Garip bir uğultu başladığında Xyn üçüncü orgazmını henüz tamamlamıştı. "O da ne?"

"Bir saniye bekleyin." Urian güçlerini kullanarak eline ışıltı saçan tuhaf bir şey aldı. Onu kulağına doğru tuttu. "Hey, küçük dostum, neye ihtiyacın var?"

Bu, onun daha önce kullandığını hiç duymadığı garip bir tondur.

"Şey, hayır. Kardeşini öldüremem. Legolarını aldığı için onunla sert bir şekilde konuşabilirim. Baban ne dedi?"

Xyn ayağa kalktı ve konuşmayı anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Anlıyorum. Peki ya Chris Amca?"

Bacak bacak üstüne atarak adamın yüzündeki şaşkın ifadeye karşı dudaklarını ısırdı.

"Hayır. Hayır, Erik! Kardeşini öldürme. Bir gün kefalet parasına ihtiyacın olabilir ve ben bunun için müsait olmayabilirim ve Phoebe geçen yılki Barbie olayını sana karşı kullanabilir. Sakin ol ve nefes al. Kardeşinin hayatı bir video oyunundan daha değerli, söz veriyorum. Bunu biliyorum."

Ŗu anda öyle görünmüyor ama bir saat içinde bunu geride bırakacaksınız."

Diğerk uçtan birinin bağırdığını duydu.

"Evet, tamam. Yakında konuşuruz. Seni seviyorum." Gülererek küçük dikdörtgeni indirdi.

"Sormalı mıyım?"

Parmağıyla kutuyu kaydırđı, ardından yüzünde kocaman, abartılı bir gülümseme olan siyah saçlı bir çocuğın resmini kaldırdı. "Yeğenim Erik."

"O çok sevimli."

"Bazı günler." Tekrar kaydırmak için geri çekti. "Bu küçük adamı öldürmek üzereydi." Benzer özelliklere sahip, birkaç yaş küçük, kahverengi saçlı bir ocuğuy gösterdi. "Tyr."

"Bunlar hangi kardeşinize ait?"

O anda yüzündeki tüm espriler kayboldu ve derin, karanlık bir hüznün gözlerindeki ışığı yuttu. Bu kargaşaya öylesine trajikti ki, kadının midesinin sıkışmasına neden oldu. "Urian?"

Başka bir resme geçti. Kızıl saçlı güzel bir kızın resmiydi bu. "Küçük Phoebe."

"O çok güzel."

Urian kesik kesik bir nefes aldı. "Öldüğünü sanmıştım Xyn."

"Biliyorum. Ne olduğunu bilmene imkân yoktu." Ve sonra onun gözlerindeki suçluluk duygusunu gördü. "Birini mi buldun?"

Başını salladı.

İçinden öfke fıskırdı. Bir an için Urian'ın onu kandırđından korktu ama tepki vermeden önce kendini tuttu. Urian böyle bir şey yapmazdı. Kabul etmek gerekir ki, gideli uzun zaman olmuştu. Yine de onunki gibi bir dürüstlük yok olmazdı. Ve ailesine yardım etmek için bile olsa, taşıması gereken kendi suçluluğuy vardı. Urian'ın ayrı kaldıkları yüzyıllar boyunca yaşadığı acı ve üzüntüyü hayal bile edemezdi.

O da bunu biliyordu. Ayrıca, ona kimseyle birlikte olmadığını söylemişti. Uzun zamandır.

"Ne oldu?"

"Phoebe on dört yıl önce öldü." Gözünün kenarından bir damla yaş kaydı ve hızla sildi.

Tepki vermediği için minnettar olan Xyn onu kendine doğru çekti. "Çok özür dilerim."

"Sorun yok."

Hayır, değildi. Urian'ın sevdiği gibi değildi. Onu yakınında tuttu ve sırtını ovdu.

"Anneleri onun kız kardeşi." "Ve sen onlara göz kulak oluyorsun?"

Başını salladı. "Ona yapacağıma söz verdim." "Peki ya kardeşlerin? Onlar nasıl?"

Urian kesik kesik bir nefes daha çekti. "Hepsi gitti."

"Ne?" diye şok içinde soluk soluğa kaldı.

Başını salladı. "Atreus en son düşen oldu. Onu 1962'de bir Kara Avcı'ya kaybettim."

Sempatik Keder getirdi gözyaşları için onu gözler olarak yüzündeki saçları geriye doğru taradı.

"Çok özür dilerim."

Onun elini öptü. "Sorun değil. Biz Daimon'uz, değil mi? Kaybetmek için doğduk."

"Yani bunca zamandır yalnız mıydın?"

"Davyn hâlâ bende," dedi gülümseyerek. Ama çabucak soldu. "Kardeşinin yumurtasını almak zorundayız. Davyn'in tedavi için tek umudu bu. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmanı istiyorum, Xyn. Lütfen?"

"Tedavi mi?"

Çenesinde bir tik başlarken öfke gözlerini kararttı. "Apollo Daimon'ları yok etmek için bir veba gönderdi. Bu her neyse Davyn'de var. Onu kaybedemem."

"Sana izin vermeyeceğim." Onu öptü. "Gel. Gidip kardeşimi pataklayayım."

Ayağa kalkmaya başladığında Urian onu durdurdu. Kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Bir sorun mu var?"

"Ben artık bir Daimon değilim. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Güzel, çünkü seni buna zorlamayı planlıyorum."

Xyn gülümseyerek adamın kıyafetlerini yaratmasını ve daha önce hiç görmediği kıyafetleri ona vermesini izledi.

"Nedir bu?" "Modern

kıyafetler."

Burnunu kırıştırdı. "Kaşıntılı görünüyor."

"Kaşındırıyor. Buna alışacaksın. Ayrıca, bu işi hallettikten sonra, seni mümkün olduğunca çabuk bu durumdan kurtarmak niyetindeyim."

Onun ses tonuna kaşlarını kaldırdı. "Bunun içinde bir 'lütfen' olsa iyi olur."

Homurdandı. "Orada istediğin kadar yalvaracaksın, söz veriyorum." Bunu kanıtlamak için dudağını dışarı çıkardı.

Gülerek parmak uçlarında ayağa kalktı ve adamın dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bu daha iyi."

Urian uzaklaşıp onu odadan çıkarırken Xyn yutkundu. Konuşacak çok şeyleri kalmıştı. Onu son gördüğünden beri başına çok şey gelmişti.

Söz vermenin bu kadar kolay olması ne garip. Ve tutması inanılmaz derecede zor.

New Orleans'taki Café Du Monde'da küçük yuvarlak bir masada oturan Dikastas, alışveriş yapan ve işlek caddede gezinen turistleri izlemekten hoşlandığı yaya alışveriş merkezini görmesini engelleyen bir gölge üzerine düştüğünde kahvesi ve beignet'lerinden başını kaldırdı.

Bu kesinti ilk başta hayal ettiğinden bile daha kötüydü - bozuk para dilenen zavallı bir dilenci ya da yol tarifi isteyen sinir bozucu bir eşek.

Somurtkan bir izci kız, aşırı tatlı kurabiyeler satıyor.

Hayır, o kâbuslar Dikastas'ın çenesinin düşmesine neden olan mide bulandırıcı bir hissi beraberinde getiren bu zararlı yaratığa tercih edilirdi. Gerçekten de, Apollymi'nin kendisini orada durmuş, ona nefretle bakarken bulmaktan daha büyük bir şok ya da şaşkınlık yaşayamazdı.

Şekerli şekerlemeden aldığı lokmayı yuttu ve boğazını temizlemek için bir yudum kahve içti. "Apollo... bunu neye borçluyum..." Uygun bir kelime aradı.

Honor kesinlikle uymadı.

Korku, pek sayılmaz.

Rahatsızlık en uygunu olurdu ama Dikastas Atlantis'in adalet, ılımlılık ve düzen tanrısı olduğu için, çatışma ve çekişmeye neden olabileceği için bunu yüksek sesle söylemekten biraz daha nazikti. Bu yüzden ağzını kağıt peçeteyle silerken bunu Yunan tanrısının yorumuna açık bıraktı ve karşısındaki küçük metal sandalyeyi işaret etti.

Apollo tereddüt etmeden daveti kabul etti. "Seni bulmak için ne tuhaf bir yer. Aslında Clotho bana bugünlerde nerede yaşadığını söylediğinde yalan söylediğini düşünmüştüm."

Panteonunun büyük çoğunluğunun şu anda Acheron'un Katateros'taki sarayının altında heykel olarak donmuş olduğu gerçeği göz önüne alındığında, buna şaşmamak gerekir. Ancak Dikastas, Apollymi'nin gazabına ya da Styxx'in kılıç koluna maruz kalmamak için sağduyulu davrandığından, birkaç yıl önce hepsinin üzerine çullandıktan sonra yeryüzünde serbestçe dolaşabilen çok az sayıdaki kişiden biriydi. "Peki benim sevgili yarı Yunan yeğenlerim nasıl?"

"Her zamanki gibi değersiz."

Dikastas bu konuda yorum yapmadı. Çünkü üç Kader hakkında aynı fikirdeydi. Büyük aptallıkları ve aceleci eylemleriyle, göz açıp kapayıncaya kadar tüm Atlantis ırkını ve panteonunu yanlışlıkla lanetlemişlerdi. Acheron'a karşı bir korku anında söylenen kıskanç sözler, başta üçüz tanrıçalar olmak üzere geri kalan herkes için yıkıcı sonuçlar doğurmuştu.

Boğazını temizledi ve Apollo'ya soğuk bir bakış fırlattı. "Bana hâlâ neden burada olduğunu söylemedin."

Ne de olsa arkadaş değillerdi, hatta dost bile değillerdi. Aslında, birbirlerinden ateşli bir gayretle nefret ediyorlardı. Geçmişte panteonları ölümcül düşmanlardı. Ve ikisinin tek ortak noktası sarı saçlarıydı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ve hatta aynı tonda bile değildi. Apollo'nunki çok daha altın rengiydi ve onunki kahverengiye meyilliydi.

"Bilgi istiyorum."

Dikastas kaşlarını kaldırdı. "Kader sana istediğini veremedi mi?"

Apollo homurdandı. "Dediğim gibi, temelde değersizler. Bilmem gereken şey onların doğumlarından birkaç yüzyıl öncesine dayanıyor ve Apollymi ve Kissare ile ilgili."

İlginç...

Bir garson gelip Apollo'dan sipariş istedi.

Onunla alay etti. "Bok yiyip içiyor gibi mi görünüyorum? Benden uzak dur, ölümlü pislik!"

Dikastas onun öfkeli sözleri karşısında iç çekti. Apollon'un ölçülü bir tanrı olması buraya kadarmış. "Buna hiç gerek yoktu."

"Zamanımı boşa harcamak da öyle!"

Yine de Apollo'nun onun huzurunu kaçırmakla ilgili bir sorunu yoktu. Tipik bir durum. Ama Apollo her zaman böyle bencil bir hıyar olmuştu.

Önemli olan tek şey onun hayatı ve istekleriydi. Diğer herkes Kalosis'e gidip çürüyebilirdi.

Dikastas sandalyesinde arkasına yaslanarak café au lait'sini yudumladı. "Eğer peşinde olduğunuz şey buysa, gerçekten konuşmak isteyeceğiniz kişi Bet'tir, çünkü en çok ..." Apollo ona sert bir bakış attığında ve önerdiği şeyin ne kadar aptalca olduğunu anladığında sözlerini yarıda kesti.

"Ah," dedi Dikastas alaycı bir gülümsemeyle. "Sanırım oraya gidemezsin, değil mi?" Apollo Bethany'ye bir değil iki ayrı yaşamda kazık attıktan sonra olmazdı. Atlantisli gazap ve savaş tanrıçası, Apollo'nun bağırsaklarını tamamen deşmekten başka bir şey için ona gitmesini hoş karşılamazdı.

Sonrasında da tam bir denutting.

Ve sevgili kocasını öldüren ve oğlu Urian'ı kaybetmesi için onu lanetleyen piç kurusuna yardım etmeden önce güneşin kendisi donacaktı.

"Apollymi Atlantis panteonunu kurduğunda zaten orada olamazdı. Henüz yeniden doğmamıştı, değil mi?"

Yine, Apollo'nun kendisine ve kocasına karşı ilk acımasız ihaneti sayesinde ...

Dikastas kahve fincanını yere bıraktı ve bir beignet daha almak için uzandı. "Doğru."

Kollarını göğsünde kavuşturan Apollon bir şeyler düşünürken çenesini sıvazladı. "Peki Archon nasıl oldu da tüm zamanların en soğuk kaltağını kendisiyle evlenmeye ve kralı olduğu bir panteon kurup hükümdarcılık oynamaya ikna etti?"

Dikastas onun varsayımına homurdandı. "Apollymi soğuk değil. Sorun da burada zaten. Tutkuları derin ve karanlık. Acımasız ve kana susamış ama bu onu soğuk yapmaz. Bir yanardağ kadar ateşli ve patlamaya daha da hızlı hazır, zirve yaptığında ise çok daha ölümcül."

"Soruma hâlâ cevap vermediniz. Neden o? Neden o? o zaman?"

Dikastas omuz silkti. "Çok basit. Birisi Archon'a Apollymi'nin kıymetli Kissare'sinin dönüşünü beklediği bilgisini verdi ve Apollymi de donuk tanrıyı Sephiroth'unun onunla birlikte olmak için geri döndüğünü sandı. Casus Archon'a yeterince bilgi vermiş ve Archon da Apollymi'nin ihanete uğramış sevgilisinin bir tanrı olarak yeniden doğduğunu düşünmesini sağlamıştır. Bu yüzden onu kralı olarak kabul etti ve kendisini yönetmesine izin verdi. En azından bir süreliğine."

"Öyle olmadığına emin misin?"

"Evet. Hem de çok. Kissare Apollymi'yi severdi. Onun için ve oğulları için hayatını verdi. Archon'un fedakâr bir yanı yoktu. O da senin gibiydi."

Apollo'nun gözleri kısıldı. Ama kazmayı görmezden gelmeyi tercih etti. "Kiminle çalışıyordu?"

"Kimse bilmiyor. Archon muhbirine ihanet etmeyi reddetti. Kendi panteonunun kralı olduğu için o kadar minnettardı ki, Apollymi'nin kesinlikle bağırsaklarını deşeceği birinin adını bile vermedi."

Apollo bunu birkaç dakika düşündü. "Kissare hiç yeniden doğdu mu?"

"Yine kimse bilmiyor. Ama ben öyle olması gerektiğini söyleyebilirim." "Neden?"

"Çünkü Acheron'un babası biriydi. Apollymi'yi ve onun nasıl biri olduğunu bildiğim için, iki oğlunun da babasının Kissare olduğuna dair paramı ve hayatımı ortaya koyarım. Acheron'un gerçek babasının kim olduğunu bulursanız, Apollymi'nin gerçekten kimi sevdiğini de öğrenmiş olursunuz."

"Sence hâlâ hayatta mıdır?"

Dikastas düşünürken kahve fincanını kucakladı. "Bu günün sorusu olurdu, değil mi?"

Urian önündeki ejderha piçini korkuturken hırladı. Pullu yaratıklardan bıkmıştı!

Xyn aralarında belirdi. "Sorun mu var?"

Ejderha ona öyle bir baktı ki, küçük bir Daimon barbeküsü yapmak istediğini söyledi. "Hayır."

Urian alay etti. "Yürümeye devam et, Barney. Kulüp binası sağında." Xyn onun sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Barney mi?" "Büyük mor Piç kurusu. Sürücüler sen delice ile tıpkı oradaki arkadaşın gibi saçma sapan şeyler." Çenesini salladı

Onları terk eden hantal ejderhaya doğru.

Elini onun saçlarının arasından geçirerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni çok özledim."

Urian gözlerini kapadı ve onun sıcaklığının tadını çıkardı. "Kanis tin zoi mou pio omorfi."

Gülümsedi. "Sen de benim hayatımı güzelleştiriyorsun."

Ve bu, onun en sevdiği özelliklerinden biriydi.

Aslında onun dilini konuşuyordu.

Karnını onu ateşe verecek şekilde okşayarak, rahat edemeyeceği kadar yakınında durdu. "Gölge'den haber aldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Daha fazla konut bulur bulmaz bize haber verecek."

Yatak odasından ayrıldıktan sonraki ilk görevleri buydu. Her ikisi de Falcyn'in döndüğünde paylaşmaya pek hevesli olmayacağını bildiğinden, buradaki arkadaşları için yeni evler bulmak.

Söz açılmışken...

Kardeşi ve Medea geri dönerken ani bir feryat duydular.

"Eğlenceli zamanlar!" Xyn aşırı abartılı bir gülümsemeye konuştu. "Hadi gidip koca adama eziyet edelim, olur mu?"

Gülerek onu takip etti.

Sözlerine sadık kalarak Falcyn'i büyüleyici bir gülümseme ve sadece onun başarabileceği bir zarafetle karşıladı. "Yeni dekorasyonları beğendin mi? Duvardan duvara ejderha mı?"

Kardeşinin yüzünü buruşturması, onun mizah girişimini takdir etmediğini gösteriyordu. Hem de hiç. "Ha. Senden çok nefret ediyorum."

Xyn onun sinirliliğini anlayışla karşıladı. "Ah, kimseyi kandırmıyorsun. Beni özlediğini biliyorum."

Falcyn ona hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındı. "Kanayan bir hemoroid gibi."

Urian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ses tonundan hoşlanmasa da, sadece kardeşlerin şakalaşmasını anladığı gerçeğine duyduğu saygıdan dolayı geri çekildi. Bu sözlerin arkasında kötü niyet yoktu. Başka biri Xyn'e böyle bir şey söyleseydi, onun boğazını sıkardı.

Ve eğer Falcyn onun duygularını incitmiş olsaydı, yumruklaşıyor olurlardı. Yine de o gülmeye devam ettiği sürece, Falcyn uslu duracaktı.

Falcyn yüzünü buruşturdu. "Peki tüm bu canavarlarla ne yapmayı planlıyorsun Xyn? Onların buraya taşınmasına izin vermeyi düşünmüyorum, biliyorsun değil mi? Burada olmalarından kesinlikle rahatsızım."

Xyn hayranlıkla gülümsedi. "Neden olmasın? Oldukça rahat, sence de öyle değil mi? Pembe olan gerçekten de dekora çok yakışıyor. Ve seni yalnızlıktan kurtarır." Kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırdı.

Urian'ın gülmekten iki büklüm olmamak için yapabileceği tek şey buydu. Falcyn büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Nedenini biliyorsun."

Ve sakın bana sataşma. Eskilerin dediği gibi, kapı duvarda."

Bir at gibi homurdandı. "Oh, sakın ol, seni yaşlı uyuz canavar. Zaten kalmayı planlamıyorlar. Sadece seninle dalga geçiyoruz."

Rahatlaması elle tutulur bir şeydi.

Xyn Medea'nın bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. "Ona nasıl katlanıyorsun?"

"Bence o çok komik."

Falcyn'in karnına bir şaplak attı. "Bu kız tam bir bekçi, kardeşim. Gitmesine izin vermesen iyi edersin."

Urian kanatlarında sorun yaşayan ejderhalardan birine yardım etmeye gitmişti ki yanlarında bir ışık söndü.

Ejderha gerildi.

"Sakin ol. Sadece Gölge geri dönüyor." O güç dalgalanmasını nerede olsa tanırdı.

Elbette, Gölge odanın öbür ucunda, Xyn'in yanında belirdi.

Başını Falcyn'e doğru eğerek Xyn ve Shadow'a yaklaştı.

"Şansın var mı?"

Gölge başını salladı. "Evet. Ejderhaları barındırmak i s t e y e n birkaç kişi daha var."

Falcyn sesli bir iç çekiş yaptı. "Gölge... sen benim adamımsın."

Gölge gergin bir kahkaha attı. "Ne zamandan beri?"

"Kıcını kurtardığımdan beri. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki beni dövmüşler gibi.... Bir şey değil."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Falcyn'in yüz ifadesinden bu sözlerin onu rahatsız ettiği anlaşılıyordu. Yine de gözlerindeki parıltı eğlendiğini ele veriyordu. "Varian bunca yüzyıldır seni nasıl sindirmeyi başaramadı?"

"Sizi temin ederim ki bu onun çabasızlığından değil. Ben sadece ondan daha hızlıyım."

Falcyn başını salladı. "Her neyse, seni yeniden ayakta gördüğüme sevindim."

"Tekrar ayaklarımın üzerinde durabildiğim için mutluyum. Özellikle de Varian kıllı bir anne gibi başımda dikilmeden. Ve küçük kardeş Lombrey ile arkadaş olduğunu duydum."

"Evet, sende kalabilir."

"Hmmm, herkes bana söyleyip duruyor. Aslında o kadar da kötü biri değil. Onu içirip yatağa atarsan, tekrar karşına çıkmadan önce beş on dakika huzur bulabilirsin."

Falcyn yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Demek sırrın bu." "Temel olarak. Çoğu insanda işe yaradığını görüyorum."

Falcyn güldü. "Peki neden senin söylediğinden biraz daha fazlası olduğunu düşünüyorum?"

"Yine söylüyorum, o kadar da kötü biri değil. Sadece nereden geldiğini anlamak zorundasınız. Hepimiz bizi doğuran cehennemin yaratıklarıyız. Öyle değil miyiz?"

"Doğru." Ejderhalardan biri onlara yaklaşıırken Falcyn geri adım attı.

"Mabetler hazır mı?" diye sordu Shadow'a. Gölge başını salladı. "Hazırlanıyorlar." "Teşekkür ederim."

"Bizim için zevktir."

Xyn'in yanağına bir öpücük kondurdu ve Falcyn ardından Gölge'ye döndü. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Kafandan mı vurayım? Tabii ki."

Falcyn gözlerini devirdi ve bu yorumu görmezden geldi. "Beni içeri, oğlumun yanına geri götürebilir misin?"

Gölge alaycı bir inançsızlıkla gerçekten muhteşem bir ses çıkardı. "Peki sen hangi özel aptallık seviyesine ulaştın ejderha? Kafana ciddi bir darbe aldığını biliyorum ama beyninde hasar oluştuğunu fark etmemiştim. Sana tomografi çektirelim mi? Köpek taraması?"

"Ha ha. Ve ben ciddiylim."

"Evet... ben de öyle. Aslında taşaklarımın vücuduma bağlı olmasından hoşlanıyorum. Onları istediğim kadar kullanamam da, masamda bir kavanozun içinde görmektense orada olmalarının verdiği rahatlığı tercih ediyorum."

"O zaman bana yardım edeceksin yoksa neye saldıracığımı biliyorum."

Gölge'nin çenesinde bir tik başladı. "Senden gerçekten nefret ediyorum, ejderha.... Fine. Ama eğer yakalanırsan, seni tanımıyorum. Seni hiç görmedim ve oraya nasıl geldiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ve Lombrey'i seni kurtarması ya da öldürmesi için göndereceğim, hangisi olursa. Seçim onun."

"Kimse seni öldürmeden bu kadar uzun süre yaşamayı nasıl başardın?"

"Sana söyledim, ayaklarım hızlıdır." Gölge iç çekti. "İntiharını ne zaman gerçekleştirmek istiyorsun?"

Falcyn kalabalık evinin etrafına bir göz attı. "Şimdi iyi bir zaman olabilir. OKB'm yüzünden çıldırmamı engeller."

Xyn kaşlarını çatı "OKB mi?"

"Aşırı Nüfuslu Ortak İn." Grubu işaret etti. "Ben yokken şundan kurtulun."

Kardeşine gözlerini devirdi. "Ugh, seni koca bebek. Paylaşmayı hiç öğrenemedin!"

"Oh, bu doğru değil. Acıyı ve sefaleti paylaşmayı erkenden öğrendim."

"Hayır, hayır. Sen acı ve ızdırap vermeyi öğrendin. Büyük fark var. Taşıyıcı ve teslim edici olmak paylaşmakla aynı şey değildir, m'gios. Bu terimleri birbirine karıştırmayın."

"Beni kızdırmaya kararlısın, değil mi?"

Xyn gülümsedi. "Her zaman. Şimdi beni uyandırdığına sevinmedin mi?"

"Heykelini görmezden gelmem gerektiğini düşünüyorum." Falcyn boğazının arkasından homurdandı. "Blaise! Xyn'i neden tekrar uyandırdık?"

"Onu kaçırdın!" diye seslendi odanın öbür ucundan. "Yalan söyledim!"

Xyn onu Gölge'ye doğru itti. "Git ve sinir krizi geçirmeden önce onu al. Ya da ben onu öldüreyim."

Medea güldü. "Hadi, yusufçuk."

Onlar yola koyulurken Urian Xyn'in yanına gitti. "Gitmeli miydin?"

"Hayır. İyi olacaklar. Ayrıca, burada olman hoşuma gidiyor."

Burada onunla olmak hoşuna gidiyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı. Xyn, Urian'ın gençlere yardım etmeye gidişini izledi ve kalbi onun için kırıldı. Yaşadıkları yüzünden çok fazla suçluluk duyuyordu.

O yapmıştı. Kardeşlerine yardım ederek onu terk etmişti.

Onlardan çalınan yıllardan nefret ediyordu. Bunun için Apollo'ya lanet olsun.

Bir şekilde Urian'a ulaşmayı başaracaktı.

Ve Apollo'ya faiziyle ödeyin.

Apollo, Morgen'in tahtına yaklaştığını görünce donakaldı. Saçları yanmış, elbisesi yırtılmış ve kirlenmişti. "Biraz daha kötü görünüyorsun, aşkım."

Gerçekten de ona bir el ateş etti. "Seni piç!"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Öfke, öfke. Dikkatli ol, yoksa alınırım."

"İstediğin her şeyi al! Bana söz verdiğin ejderha taşına ne oldu?"

"Sabır. Oyun henüz bitmedi. Sadece tahtada hafif bir sıfırlanma oldu."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun, yorgun bir iç çekti. "Senin bir tanrı olmadığını unutuyorum. İnsanların hayatlarıyla oynamak pek tecrübeli olduğun bir şey değil. Bazen olayları akışına bırakmak gerekir."

"Anlamı?" diye tekrarladı.

"Yani iyi adamlar tüm ejderhalara sahipti... şimdi değiller. Ve Urian Apollymi, Bet, Set ve Acheron'un kanını taşıyor..."

Morgen sonunda anladığında nefesini içine çekti. "Hepsini alaşağı etmenin anahtarı o."

"Öyle değil mi? Ve az önce ne keşfettiğimizi biliyor musun?"

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Onun felaketinin kaynağı."

Apollo yavaşça başını salladı. Phoebe kontrolü altındayken Acheron'un babasını bulmasına gerek yoktu. Elinin altında daha da iyi bir şey vardı.

Acheron'un intikamı.

Çünkü bir kehanet tanrısı olmanın güzelliği buydu. Geleceği biliyordu.

Dünyanın... tüm insanlığın nihai kaderi aslında Acheron'un ya da hatta Apollymi'nin elinde değildi.

Urian'ın ailesinin kanında vardı. Ve şimdi de onunkindeydi.

28 Ekim 2017

Medea günlerdir bu andan korkuyordu. Ama bu yapılması gereken ve Urian'ın kendi başına keşfetmesini istemediği bir şeydi. Haberin sevdiği birinden gelmesi, kazara başına gelmesinden daha iyiydi.

Falcyn'in onu Katateros'taki Acheron'un sarayında bunu yapmaya ikna etmesine nasıl izin vermişti, hiçbir fikri yoktu. Canavarı kesinlikle seviyordu. Bu çılgınlık seviyesini ancak bu açıklayabilirdi.

Ama sonunda haklıydı. Urian'ın gerçeği öğrendiğinde rahat olması ve ailesi tarafından kuşatılması, gafil avlanıp yabancılar tarafından kuşatılmasından daha iyiydi. Bu kimse için iyi olmazdı.

Yine de...

Bu sinir bozucuydu. Devasa mermer saray, eski tanrıların evinden bekleneceği gibi hayranlık uyandırıcıydı. Etkilemek için inşa edilmişti ve o da kesinlikle sarayın sadeliğine karşı bağışıklık kazanmamıştı.

Acheron'un tahtı sağında, birkaç küçük ejderha benzeri yaratığın şu anda Acheron'un iki oğluyla birlikte kıvrılıp uyuduğu büyük bir kürsünün üzerindeydi. Yaratıkların birbirine dolanmış hallerine bakılırsa kaç tane olduklarından bile emin değildi.

Simi ve Charonte kız kardeşi onun solundaki katta oturmuş, sol tarafındaki duvara monte edilmiş devasa bir monitörde bir alışveriş kanalı izliyorlardı. Acheron'un kâhyası Alexion ve karısı Danger kaseyi tıka basa doldururken, aralarında duran ve paylaştıkları bir kaseden barbekü soslu patlamış mısır yiyorlardı.

Urian'ın babası Styxx, onu ve Falcyn'i kapıda karşıladı. Neredeyse bir metre boyunda, etkileyici derecede yakışıklı bir canavardı. Rahat bir mavi düğmeli gömlek ve kot pantolon giymişti, Ash'in tercih ettiği Goth tarzından çok uzaktı. "Evet, biliyoruz. Ama bu onları beladan uzak tutuyor ve bebeklerin kafasına boynuz takmalarını engelliyor."

Medea, Urian'ın öz annesi Bethany'nin en küçük oğullarını kucağına aldığını ve yürümeye başlayan çocuğa mırıldandığını görünce güldü. "Demek ağabey Urian'dan sürekli duyduğum küçük Aricles bu."

Siyah spiral buklelerini atkuyruğu yaparak yüzünden uzaklaştıran Bethany oğlunun sırtını sıvazladı. Karamel teni keskin hatlara sahip yüz hatları üzerinde kusursuzdu. "Onu kucağına almak ister misin?"

"Eğer yaparsam onu tutabilirim."

Ari ona bakarken gülümsedi. "Mimi?"

Tamamen batmış olan Medea onu kucağına aldı ve kollarını boynuna dolayıp baş döndürücü bir ciyaklama ve zıplamayla ona sarıldığı anda kendini kaybetti. En son bir bebeği kucağına almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, böylesine sınırsız bir sevgiye sahip olmanın ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştu.

Daimonların etrafında olmanın en zor yanı buydu; çocuk sahibi olamıyorlardı. Sadece Apollitler yapabiliyordu.

Falcyn elini onun saçlarında gezdirdi. "İyi misin?"

Başını salladı. "Yine de boku yedin. Uyarayım. Bunlardan bir demet daha istiyorum."

Aricles Falcyn'in parmağını sıkıp ısırınca burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Biraz kokuyor ve her iki ucundan da sızıntı var."

Bethany güldü. "Bu şekilde kokan seninki olduğunda seni rahatsız etmiyor."

"Sen öyle diyorsan." Styxx'in bakışlarını şüpheyile karşıladı.

Styxx boğazını temizledi. "Beth'e katılıyorum. Sonuna kadar."

"Çünkü kardeşim aptal değil." Acheron içeri girdi ve ellerini Styxx'in omuzlarına vurdu.

Medea onları bir arada görünce donakaldı. Göz ve saç renkleri dışında birbirlerinin aynısı olduklarını bilmesine rağmen

-ve bunun tek nedeni Acheron'un yapay olarak siyah ve kırmızıya boyanmış olmasıydı- yine de onları bu şekilde yan yana görmek şok ediciydi.

Eğer ikisi kafaya koyarlarsa, onları birbirinden ayırmanın gerçekten bir yolu olmazdı.

Ürkütücü.

"Yüce tanrılar, kim öldü?"

Urian odaya girip onları orada toplanmış halde yakalayınca hepsi donakaldı.

"Lütfen bana Stryker olduğunu söyle." Urian'ın sesindeki umutlu tonu fark etmemek mümkün değildi.

"Hiç komik değil." Medea, yapmak istediği son şey için kendini hazırlarken Aricles'i Bethany'ye geri verdi. Urian'a Phoebe'den nasıl bahsedecekti?

Şimdi Davyn'in bu yüzleşme için burada olma teklifini kabul etmiş olmayı diliyordu. Ama o bir korkak değildi ve Urian da onun kardeşiydi.

Bunu yapabilirim.

Falcyn onun yanında olduğunu bildirmek için elini omzuna koydu. Onun varlığıyla rahatladı. Ve derin bir nefes alarak kendini korkunç bir tepki verecek olan şeye hazırladı.

Gerçekten kötü.

"Sana söylemem gereken bir şey var Urian. İnanmayacağın bir şey."

"Piyango mu kazandım?"

Onun yersiz ve son derece rahatsız edici mizahına gözlerini devirdi. "Hayır. Phoebe hakkında."

Yanaklarının rengi solmuştu. Konuştuğunda sesi kırılıyordu. "Peki ya o?"

Bunu yapmanın kolay bir yolu yoktu. Bu yüzden yara bandını olabildiğince hızlı ve merhametli bir şekilde sökmeye karar verdi. "Stryker o gece onu öldürmedi. Hâlâ hayatta."

Gah, bu kendi kulaklarına bile sert geliyordu. Kendi kışını tekmeleyebilirdi.

Narin, senin adın Medea değil.

Sendeleyerek babasının kollarına geri d6ndü ve Styxx orada olmasaydı d6şecekti. "Ne?"

"Nefes al," diye fısıldadı Styxx kulağına. "Seni tutuyorum." Urian başını iki yana salladı. "Bu m6mk6n değil."

Bunu hissediyorum, kardeşim.

Ama onun için g6l6 olmak zorundaydı. Ve artık bu işi sonuna kadar g6t6rmekten başi seçeneği yoktu. "Davyn de ben de onu g6rd6k. O yaşiıyor Urian. Sadece aynı değil."

Urian'ın başi, sırayla ona saldıran duygular y6z6nden d6nd6. İnançsızlık. 6fke. Acı. İhanet. Bir tanesine bile karar veremiyordu. Bir duyguya sahip olduğunu d6ři6nd6ę6 anda, o duygu başi bir duygunun içinde eriyip gidiyordu.

Acheron'a ters ters baktı. "Biliyor muydun?"

"Annemin hayatı 6zerine yemin ederim ki hiçbir fikrim yoktu. O insan değil, bu y6zden onun kaderini g6remem. Bu benim g6c6m6n 6tesinde. Bilseydim sana s6ylerdim."

Urian onun verdiği haberi yavaşia sindirirken g6zlerini kırpıştırdı ve tekrar kırpıştırdı. "Stryker biliyor muydu?"

Zayıfça başını salladı.

Tabii ki o piç biliyordu. Neden aksini d6ři6ns6n ki? "Neden bana s6ylemedi?"

"Onun d6n6ři6t6ę6 şey için kendini suçlu hissetmeni istemedi.

Yaptığı şey için."

Ne? Ona kaşlarını çattı. "Ne yaptı?"

Medea sanki ona bu kısmı s6ylemeye dayanamıyormuş gibi g6zlerini kaçırdı. "Trelös'a gitti, Uri. Onu barındırdığın kom6ne saldırdı."

Hayır. Ona s6ylerlerdi. Yalan s6yl6yordu.

Bunu bilebilecek tek kişiye baktı. "Ash

... eğer bu doğruysa, onu geri getirmenin bir yolu var mı?"

Acheron başını salladı. "Bildiğimden değil. Ama ben bir kader tanrısıyım. Ruhların değil." Styxx'in karısına baktı.

Başını iki yana salladı. "Gazap, savaşi, sefalet ve av. Birinin avlanıp 6ld6r6lmesine ihtiyaın var.

aşırı önyargı, ben senin kızınım. Ama hiçbir zaman ruhlardan da sorumlu olmadım. Üzgünüm."

Falcyn içini çekti. "Ve ben de bir savaş tanrısıyım. Ne kadar da değersiziz."

"Yine de..."

Acheron'a bakmak için döndüler.

Ash bir şey düşünürken dudağını ısırıldı. "Bu uzun bir atış. Yani tüm zamanların Hail Mary pası."

"Ne?" Urian babasından bir adım uzaklaştı.

"Bu konuda yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim.... Xander." Urian bunu düşündü. Xander şu anda New Orleans'ta görev yapan bir Karanlık Avcısıydı. Yarı büyücüydü, en karanlık güçlerden biriydi. O kadar ki Artemis onun ruhunun sadece bir kısmını alabilmişti.

"Kim o?" Medea sordu.

Acheron içini çekti. "Dönüşümlerle ilgileniyor ve Jaden ve Thorn ile pazarlık yapabilecek, iblis olmayan tanıdığım tek kişi. Eğer size yardım edebilecek biri varsa, en iyi seçeneğiniz o olacaktır."

Medea umutlu görünüyordu. "Sence yapacak mı?"

Ash gergin bir kahkaha attı. "Bilmiyorum. O kurnaz bir orospu çocuğu. Ama bir zayıflığı var."

"Ve bu?"

Ash konuşmadan önce Urian zaten biliyordu.

"Bryнна Addams ve Kit Baughy. Onu çoğu şeye ikna edebilirler. Belki, sadece belki onu buna ikna edebilirler."

Ve eğer yapmazlarsa, Urian onu dışarı sürükler ve kıcını tekmelerdi.

En azından dönüp Xyn'in Medea geldiğinde bulundukları yatak odasına giden koridorda durduğunu görene kadar böyle düşünüyordu.

Bakışları onunkilerle buluştuğu anda, bu konuşmanın her kelimesini duyduğunu anlamıştı.

Ve kadının gözlerindeki acı, kasıklarına inen bir balyoz gibi çarptı. Ne oluyor, Fates? Siz sürtükler sıkıldınız mı? Hayatının büyük bölümünde acı bir şekilde yalnızdı.

Hayatı boyunca gerçekten sevdiği sadece iki kadın olmuştu. Aralarında nasıl seçim yapabilirdi?

Parçalanmış ve dehşete düşmüş bir halde ona doğru yöneldi. Gölgelere doğru geri adım attı.

Urian onun peşinden koştu ve güçlerini kullanarak ortadan kaybolmaması için dua etti. Eğer kaçarsa, onu takip edemeyecekti. "Xyn?"

Neyse ki durdu ve yüzünü ona döndü. "Ona gitmelisin."

Kadının sesindeki gözyaşlarını duydu. "Konuş benimle."

"Seninle konuşmamı istemiyorsun, Uri. Ben Drakomai'yim. İçinde bulunduğum ruh haliyle sana zarar verebilirim." Gözleri yılan gibi ejderha formuna dönüştü. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Bunu bilmiyordun. Ama içimdeki ejderha bunu umursamıyor." Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. "İşte bu yüzden sen bir Daimon'ken birlikte olamadık. Çünkü içimde yaşayan şey, senin içindeki iblis kadar tehlikeli. Ve paylaşmıyor. Sen bana çok yakınsın ve bir ejderha sevdiği şeyi paylaşmadan önce onu öldürür. Bizler özverili yaratıklar değiliz." Derisi pullara dönüşüyordu.

Urian onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Bunu yaptığı anda sakinleşti ve dönmeyi bıraktı.

Gözlerinde yaşlar yüzüyordu.

"Sen benim ilk aşkımsın, Sarraxyn. En iyi arkadaşımsın."

"Ve Phoebe senin kalbinin sahibi. Diğerlerinin bundan bahsettiğini duymadığımı sanma. Onun için nasıl özlem duyduğunu."

Yüzünü buruşturdu. "Ben de senin yasını tutmadım mı sanıyorsun? En az onun kadar kötü? Davyn'e sor." Taht odasına doğru baktı. "Bundan bahsetmiyorlar çünkü sen ortadan kaybolduğunda orada değillerdi. Davyn oradaydı. Kardeşlerim oradaydı. Sen gittiğinde de aynıydı. Bir asır boyunca acıdan bir kabuk gibiydim!"

"Evet, ve bana bunu başka birinin kollarında atlattığını söylüyorsun.

."

"Söylediğim bu değil. Tanrım, Xyn, lütfen merhamet et. Eğer Phoebe trelos ise, bunun suçlusu benim. Nasıl hissettiğimi düşün. Bunu ona ben yaptım. Onu ben öldürdüm."

"O zaman bunu halledeceğiz."

Bu onu şok etti. "Bana yardım edecek misin?"

"Hayır. Bu pisliğe bulaştığın için kıcına tekmeyle basacağım." Ona ters ters baktı, sonra dudaklarını şefkatle öptü. "Seni neden seviyorum ki? Beni deli ediyorsun!"

"S'a-"

"Yapma!" Onun sözlerini sertçe kesti. "Phoebe'ye sahip olana kadar bunu söylemeyeceksin bile. Ve bu-" Vücudunu gösterdi. "Yasak, dostum. Kendi suyunda pişiyorsun. Ve su ısıtıcısına ateş eklememişim için minnettar olsan iyi edersin!"

Onu eğlenceli bulduğu için hasta bir piçti. Başka biri onunla böyle konuşsaydı, Acheron bile olsa, kıcını bir tepside sunardı. "Evet, hanımefendi."

Yeşil gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Bir erkekte gördüğüm en güzel kıça sahip olduğun için çok mutlu olsan iyi edersin."

"Bana cinsel tacizde mi bulunuyorsun?"

"İyi ki de öyleyim çünkü biz bu meseleyi çözene kadar sekse en çok yaklaşacağın şey bu."

Birisi boğazını temizledi.

Urian omzunun üzerinden bakınca babasının kaşlarını çatmış bir halde orada durduğunu gördü.

"Sanırım bu iyi olup olmadığınla ilgili soruma cevap oldu. Öylece çekip gittiğin için endişelenmiştim. Gördüğüm kadarıyla buna gerek yokmuş."

Urian irkildi. "İkinizin bu şekilde tanışmasını istememişim." Boğazını temizleyerek, babasının bir kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymiş olan Sarraxyn'i görebilmesi için kenara çekildi. Uzun kıvılcı saçları kalın bukeler halinde beline kadar sarkıyordu. "Xyn, babam, Styxx."

"Benim için bir onurdur, efendim." Elini ona doğru uzattı.

"Ben de öyle." Babasının gözlerindeki eğlenceli parıltı karardı.

Elini ters çevirip bileğinin hemen üzerinde, ön kolunun iç tarafındaki dövmeyi incelerken. Falcyn'inkine benzer bir ejderha işaretiydi ama farklıydı. "Sen bir Varlık Avcısı mısın?"

"Lütfen bana hakaret etmeyin. Drakomai. Onlardan çok daha yaşıyım."

"Falcyn ile akrabalığınız var mı?"

"Hepimiz akrabayız. Annem Lilith. Babam Helios." Urian'ın gözleri hiç bilmediği bir gerçek karşısında irileşti.

"Helios'un

Titan mı?"

Başını salladı. "Yine de sohbet etmiyoruz. Uzun zaman önce aramız bozuldu. Babam söz konusu olduğunda Urian kadar şanslı değildim. Ne yazık ki sadece bir penisle baş başa kaldım."

Şoke olan Urian çenesinin düştüğünü hissetti ama neyse ki babası onun sözlerine güldü.

Urian'ın koluna sarıldı. "Ona bayılıyorum. İnan bana, annen babamla tanıştığında ona çok daha şok edici şeyler söylemişti. Ve en azından benimle tanıştığınızda ikiniz de çıplak değildiniz."

"Pardon?" Urian bu tuhafılık karşısında kaşlarını çattı.

"Büyükbabana tanıştığımız günü sor." Ve bununla birlikte diğerlerinin yanına döndü.

"İstediğimden emin değilim." Xyn'e doğru geri döndü.

"İstiyor muyum?"

Xyn, her zaman Stryker'inkine benzediğini düşündüğü o mükemmel yontulmuş yüz hatlarına bakarken uzun ve yorgun bir iç çekti. Ancak şimdi Styxx'le tanıştığına göre, Urian'ın gerçek babasını çok daha fazla tercih ettiğini fark etmişti. "Muhtemelen hayır."

Sinirlenmiş ve onu tokatlamakla ona sarılmak arasında kalmış bir halde, elini saçlarında gezdirmek için uzandı. Sonra da çekti. "Seninle olan ilişkim neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

"Ne diyebilirim ki? Tanrılar benden nefret ediyor."

"Gerçekten de. Karanlık-Avcılarla çalışmak zorunda kalan bir Daimon

... eğer bu nefret değilse, nedir bilmiyorum."

Xyn bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu kısa bir süre sonra Fransız Mahallesi'nin göbeğindeki tuhaf, koyu mor bir av tüfeği kulübesinin kapısını çaldıklarında anlayacaktı. Elleriyle kendini yelpazeleyerek, şiddetli ve bunaltıcı sıcaklığı hafifletmek için derin bir nefes aldı. "Burada kış olması gerekmiyor muydu?"

Urian güldü. "New Orleans'ın meşhur sıcak hava dalgalarından birine hoş geldiniz. Havayı beğenmediyseniz, bir dakika bekleyin."

"Ha?"

Ona göz kırptı. "Yani bu kadar hızlı değişiyor. Bir parti hattında Red Bull içen genç bir İkizler gibi." Bu referans onun için tamamen kaybolmuştu.

Ash kapıyı çalmadan önce başını salladı.

Bir an sonra kendi kendine açıldı. Çoğu insan bunu tuhaf ya da ürkütücü bulabilirdi ama yaşadıkları yerde bu olağan bir şeydi, normaldi.

Ash, Urian'ın önden gitmesi için geride durdu. "Entrez."

Urian, Acheron'un davetine güldü. "Evet, hiç sanmıyorum. Kapıdan ilk giren Daimon genelde kazıklanır. Bu kadar uzun süre nasıl yaşadığımı sanıyorsun? Bir Kara-Avcı'nın evine davetsiz girecek değilim." Ash'in koluna bir şaplak attı. "Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez." Dilini ona doğru şaklattı.

Ash pek de eğlenmemiş görünüyordu. "Bana yemek borunu söktürüp seni onunla dövdürtme."

"Şu anda akraba olmasaydık bu tehdit daha ağır basardı amca." Urian ona sıırttı. "Après-vous."

Ash Xyn'e sırtarak baktı. "Bana bir şey söyle. Hiç tatlı ve sevimli oldu mu ya da oldu mu?"

Omuz silkti. "Sadece seksten sonra."

Ash gözle görülür bir ürpermeyle içeri doğru ilerledi. "Oh, oraya gitmiyorum." Sonra nefesinin altından, "İkinizin iyi anlaşmasına şaşmamalı. Sheez!"

Urian gülerek Xyn'i kollarının arasına aldı ve önüne koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Eşitlik, benim bayan ejderham. Sen benim etten kalkanımsın çünkü Avcı'nın sana zarar veremeyeceğini biliyorum." Arkalarındaki kapı ürkütücü bir gümbürtüyle kapanırken şakacı bir şekilde başının arkasını öptü.

Urian'ı daha iyi tanıdığı gerçeği olmasaydı Xyn gücenirdi. Eğer bir şey olacak olursa, ilk

kendi hayatını onunkine değişir. "Ummhmm, Daimon. Konuşmaya devam et. Seni gün işığında dışarı atacağım."

"Artık bir tehdit değil. Ash Amca beni gündüz geçirmez yaptı." "Gerçekten mi?"

"Evet, yaptım. şimdi pişmanlık duyuyorum. Kardeşimi esaretten kurtarmadan ve Urian'ın annesinin ondan gerçekten hoşlanan eşit güçte bir tanrıça olduğunu öğrenmeden önce kıçını tır tır kızartmalıydım." Ash sanki görünmeyen bir şey tarafından oraya yönlendirilmiş gibi, evi boydan boya kat eden dar koridordan geçerek birinci katın en arka sol odasına yöneldi.

Peşinden giden Xyn parmağını floklı koyu bordo duvar kâğıdında gezdirdi. Daha önce hiç böyle dekore edilmiş bir yer görmemişti.

"Tarzın adı Viktorya dönemi ve brokar." Urian başlarının üzerinde, ana merdivenden sarkan siyah avizeyi işaret etti. "Okltizme karşı hastalıklı bir hayranlıkları vardı, dolayısıyla jet kristalleri. Pek çok değişimin içinde uyudun."

Gerçekten de yle.

Ash kapıyı üç kez çaldı ve kapı tıpkı n kapı gibi tek başına açıldı.

"Alacakaranlık değil, Kadim Mucize." Kalın aksanlı ses, etrafına kalın bordo perdeler çekilmiş sayvanlı yatağın ortasından geliyordu. "Neden buradasın Ash, stelik arkadaşlarını da getirmişsin?"

Xyn adamın güçlerini hissedebiliyordu. Çok azı onun özüne sahipti. Bunlar Acheron'un, Urian'ın ve hatta onunkilerden çok Gölge'ninkilere benziyordu.

Doğal olarak doğmamış.

Onunki doğumdan sonra kalıtsal olarak kazanılmış ve yılların pratiğiyle ince bir şekilde bilenmiş. Yine de bunun altında, bazılarının çalınmış olduğunu hissetti.

Kimdi bu adam?

"Rahatsız ettiğim için zgnm Xander, ama uzmanlığına ihtiyaımız var."

Perdeleri aralamadan önce yumuşak bir hırıltı çıkardı. Sadece onlara dokunmadı. Kapılara da. Geri uçtular.

Yatağında yan yatarken onlara bakabilsin diye. "İnsanken pek sabah insanı değildim. Kara-Avcı'ya dönüştüğümünden beri de bu durum değişmedi." Durgun bir şekilde gerindi, sonra esnedi.

Birdenbire dondu kaldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Xyn etrafına bakındı. Kimse konuşmamıştı.

"Sizi salonda bekleyeceğiz." Ash'in ses tonu bir soru değildi. Kesin bir "giyinin ve harekete geçin "di.

Yürürlerken Xyn Urian'ın elini tuttu ve göğsünü ovuşturdu, onun ne kadar inanılmaz yakışıklı bir yaratık olduğuna hayret etti. Yüz hatları çok zarif bir şekilde yontulmuştu. Solgun saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplaması da yüz hatlarının mükemmelliğini vurguluyordu. Güzelliği kusursuzdu.

Ve o gevşek yürüyüşü...

Tam bir özgüven ve tam bir yırtıcı. Kendinden emin olmadığına bile, yine de nefis bir güç aurası yayıyordu.

Vahşi zırhında bir çatlak olduğu tek zaman yalnız oldukları ya da tamamen rahat olduğu bir ailenin yanında olduğu zamanlardı.

Bu da ona Acheron hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu. Ash gerçek Urian'ı tanıyan seçilmiş birkaç kişiden biriydi. Ve Urian'ın şakacı mizahını göstermesinin ya da gardını indirmesinin ne büyük bir ayrıcalık olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Daimon bunu kolay kolay yapmazdı. Hayatı çok acımasızdı.

Xander odaya girdiğinde bu durum hemen anlaşıldı. Urian onun elini bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onun önünde bir adım attı ve ona bir kalkan sağlamak için duruşunu genişletti. Kaba olmak için değil. Önem verdiği şeyleri korumak için duyduğu içgüdüsel bir ihtiyaçtı bu.

Ona manevra yapması için bolca özgürlük tanıyordu ama duruşu, ona ulaşmak için birinin önce onu geçmesi gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Ayrıca pozisyonu

Ash'in savunmasız tarafını örtmek için, sırtı duvara, bakışları pencereye ve kapıya bakacak şekilde.

Her zaman bir avcı. Ruhunun derinliklerine işlemiş.

Ve Kara-Avcı da bunu fark etti. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, teni zengin, altın sarısı bir ok ağacı rengindeydi. Kafası tıraş edilmişti ama yontulmuş yüz hatlarını kaplayan kirli sakalından, kafasının kuzguni siyah olduğunu anlayabiliyordu.

Rengi göz önüne alındığında, onun koyu renk gözleri olduğunu düşünebilirdi ama gözleri kesinlikle öyle değildi.

Aslında en az Acheron ve Urian'ınki kadar göz alıcıydılar. Sağ gözü daha koyu bir yosun tonuyla çevrelenmiş açık, buz yeşili bir renkteyken, sol gözü sarı ve yeşilin tonlarıyla ikiye bölünmüş kehribar ve pastan oluşan bir kaleydoskop gibiydi.

Güzelliğiyle sinir bozucu olan bu gözler yaşlanmıyor gibiydi ve kalbini sızlatan derin ve trajik bir geçmişe ihanet ediyordu.

Urian gibi o da sırların ve gücün yaratıcısıydı ve vücudunun her gözeneğinden kan akıyordu.

"Ee," dedi Xander yavaşça. "N'aber Daimon-olmayan Daimon ve Karanlık-Avcı-olmayan Karanlık-Avcı ve o kadar güzel bir ejderha ki sizi kategorize bile etmeyeceğim çünkü bu lütuflarınızdan birine kötülük olur."

Urian boğazını temizledi. "Adı Xyn ve eğer onları tutmak istiyorsan gözlerini bana ver."

"Korkmayın. Benim sadece bir bayanda gözüm var ve onu asla utandırmam. Bununla birlikte, her ne kadar evime bayılıyor ve başka bir evle kişisel olarak ilgilenmiyor olsam da, bu başka birinin evim dediği şeyi takdir edemeyeceğim anlamına gelmez." Xyn adamın hakkını vermek zorundaydı, kurnaz ve çekiciydi.

Kaç kadının bu gözler ve bu tatlı dil karşısında kendini kaybettiğini hayal edebiliyordu.

Ve Urian ona öyle bir bakış attı ki, onun da bu duruma karşı bağıışıklığı olmayabileceğinden şüphelendi.

Masumca göz kırptı. "Not almalısın dostum." Gülümseyerek öne doğru bir adım attı ve kollarını adamın beline dolayıp onu sıkıca kavradı. Normalde

kimsenin güvensizliğine oynamadığını, Urian'ın doğasında böyle olmak olmadığını biliyordu. Kıskaç da değildi.

Ancak, Xanthia'nın sadakatsizliği onun ruhunda kötü bir yara bırakmıştı ve istediği son şey bu yarayı açmak ve kanamasını sağlamaktı.

Urian nazik bir eli onunkinin üzerine koydu. "Küçük bir sorunumuz var. Ruh değişimleri hakkında ne biliyorsun?"

Kara bir kahkaha attı. "Jaden'dan sonra ikinci sırada. Neden?"

Urian nereden başlayacağını düşünürken durakladı. Bu çok karmaşıktı. Nasıl başlayacağını bile bilmiyordu. "Karım ... öldüğünü sandığım kişi, görünüşe göre trelös olmuş. İçindeki ruhları çıkarıp onu geri getirmenin bir yolu var mı?"

Aslında bu düşündüğü kadar karmaşık değildi. Xander gözlerini Ash'e dikti. "Benden bir çocuğa yardım etmemi istiyorsun.

Daimon?"

"Evet. İster inanın ister inanmayın."

"Bu zor bir soru." Parmaklarını şıklatarak açtı. Sol elini uzatırken parmak uçlarını ateş yaktı. Raflardan bir kitap uçarak önündeki masanın üzerine düştü. Kendi kendine açıldı ve bir sayfa çevirdi. Ateş parmaklarını boş sayfaların etrafında birkaç kalp atışı boyunca döndürdü ama onları yakmadı. Bunun yerine ateş, sanki görünmeyen biri ya da bir şey yazıyormuş gibi kelimeleri ortaya çıkardı.

Urian omzunun üzerinden okumak için yaklaştı. Ancak bu alfabeye benzer bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Simya ya da bildiği kadim dillerden biri değildi.

Xander garip sesler çıkardı. "Sizler işleri kolaylaştırmaya inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Psyche'yi deneyebiliriz ama son çaldığımda iki yüz kiloluk bir tümörle gelmişti."

Xander kaşlarını çatarak Acheron'a baktı. "Pardon?" "Eros. Eros'la birlikte geldi."

Başını iki yana salladı. "Bu işe yaramaz." Elini fırlattı ve kitap sıçrayarak rafa geri döndü. Parmaklarındaki alevler söndü. "Basit cevap, bilmiyorum. Nerede o?"

"Kalosis'te."

Xander derin bir kahkaha attı. Ta ki şaka yapmadıklarını anlayana kadar. "Durun... bir Karanlık Avcısı'ndan Daimonların bile korktuğu bir trelos Daimon'u kurtarmak için Daimon Merkezi'ne inmesini mi istiyorsunuz? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Urian Xyn'i işaret etti. "Bir ejderhamız var."

"Ve kafamda bir yaralanma yok. Ya da ölümcül dozda aptallığım yok. İntihara meyilli de değilim."

"Ya lütfen deseydim?"

"Güzel, Daimon. Gerçekten güzel. Sen lanet bir komedyensin. Ve bu sana birinin programında konuk oyuncu olarak yer almanı sağlayabilir ama beni babanın cıvata deliğinden içeri sokamaz."

"Ama bunu benim için yapacaksın."

Xander, Acheron'a sert bir hırıltı çıkardı. "Sana borçlu olduğumu düşündüğün bu iyiliği yeniden değerlendiriyorum."

"Düşünme. Ben biliyorum. Ve Urian'ın benim yeğenim olduğunu unutma. Ona bir şey olursa çok üzülürüm."

Xander yavaşça elini yüzünde gezdirdi. "Bir şartla."

"Yani?" Ash beklerken kalçasını eğdi.

Parmaklarıyla saydı. "Simi istiyorum, yanında da taze bir şişe barbekü sosu."

"Bunu yapabilirim. Zaten onu seninle birlikte göndermeyi planlıyordum, böylece belli bir tanrıçanın geçidini ihlal ettiğin için kafanı yemesini engelleyecektim."

"Güzel." Xander geri çekildi, ellerini birbirine vurdu ve içi boş bir zil gibi bir ses çıkardı. Bu ses odanın içinde ruhani bir geri tepmeyle yankılandı. "Gölge!" Sesleniş alçak ve derindi. Tipik bir bağırış değildi.

Garip bir şekilde, havadaki parçacıklar sanki bir girdaba yakalanmış gibi yüzmeye başladı. Işık bir koni oluşturdu.

Bir an sonra Gölge ortaya çıktı. Dördüne şöyle bir baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Neden? Neden hiç Emma Stone olmuyor? Gal Gadot? Artemis'e bile razıyım. Hayır... her zaman siz eziklerden biri benim için sızlanıyor." Tavana baktı. "Neden, Tanrım? Neden?"

"Durun... Bir iyilik yapacağız."

"Elbette biliyorsun. Hava durumu raporu istemediğini düşünüyordum ve sağlığım hakkında endişelendiğini ya da Parcheesi oynamak istediğini için aramadığını biliyorum. Hepiniz bir avuç bencil pisliksiniz. Peki sizin için ne yapabilirim?"

"Kalosis'e girmemiz gerekiyor."

Xander'inkinden çok daha tiz bir sesle güldü. "Ne? Ciddi misin? Kim Drano shot'larını geri deviriyor?" Bakışlarını Urian'ın üzerine dikti. "Senin için son kez bir portal açtığımda neler olduğunu hatırlıyor musun? Sonu benim için pek iyi olmamıştı. Hâlâ tişörtlerim kanıyor."

"Doğru. Seni takdir ettiğimi söylesem yardımı olur mu?"

"Azıcık bile değil. Bunun için bir kız kardeşin olduğunu sanıyordum?" "Kardeşiyle meşgul." Urian Xyn'i gösterdi.

Gölge hırladı. "Bugün ondan ne kadar nefret ettiğimi söyledim mi?"

Avcılar mı?" Urian sırtıttı. "Evet, ama biz dinlemiyoruz."

"Umarım hepiniz Apollymi tarafından yenirsiniz." Gölge baktı

Acheron. "Sen hariç. Sen burada kalacaksın. Çünkü dünyanın sonunun gelmesini istemiyorum. Berbat olabilir ama o ve akrabalarının yönetiminde olması kadar kötü değil."

"Endişelenme. Ne yapacağımı biliyorum." Ash göz kırptı. "Simi? İnsan formu."

Ön kolundaki dövme soyularak Ash'in sevimli bir panda tulumu giyen genç, Goth, iblis kızına dönüştü. Hepsine göz kırptı, esnedi ve sonra tipik etek ve korse kıyafetine büründü, bir dizi mor ve siyah siber şalvarla tamamlandı. "Parti mi veriyoruz, Akri?"

"Hayır, Simikee. Kusura bakma. Apollymi'yi ziyaret etmek için onlarla birlikte gitmeni istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil! Simi tanrıça-akrasını seviyor. O en iyisidir!"

Ash başını salladı, sonra Xander'ın bakışlarıyla karşılaşınca durakladı. "Ne?"

"Düşünüyorum da... içeri bir Kerling girseydi daha iyi olurdu." Gölge'ye baktı. "Senin olmadığını biliyorum ama hiç arkadaşın var mı?"

"Arkadaşlarım var, bilginiz olsun." Gölge Urian'a doğru döndü. "Brogan'ı küçük bir suare için Blaise'den koparabilir miyiz?"

Cebinden telefonunu çıkardı. "Denemeye değer."

Xyn o küçük cihaz karşısında hâlâ şaşkıındı. Oldukça etkileyiciydi.

Bu sırada Simi yanına geldi ve onun koluna girdi. "Yemek yemeyi en çok sevdiğin insanlar kimler, Akra-Ejderha?"

"Biliyor musun Simi, uzun zamandır bir şey yemedim."

"Oh. Akri sana da diyet yaptırıyor. Bu çok yanlış. Sert şeyler yememe izin vermiyor. Bu çok zor. Ama bu yaşımda bu kız gibi fiziğimi böyle koruyorum."

O daha yorum yapamadan Urian telefonunu cebine geri soktu.

"Bir iyi bir de kötü haberim var."

Xander bu ihtimal karşısında biraz midesinin bulandığını belli eden bir yüz ifadesi takındı. "Ne?"

Bir an sonra Blaise ve Brogan ortaya çıktı.

"Kerling'ini aldım ama yanında iki yüz kiloluk bir tümörle geliyor."

Blaise onun yorumu karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Ne?"

Acheron onun sırtını sıvazlarken kıs kıs güldü. "Seninle ilgili bir şaka. Üzgünüm, Blaise."

"Yeni olan başka ne var Ash? Herkes ejderhaya saldırıyor. Biz düşük asılı meyveyiz. O kadar büyüğüz ki vurması kolay. Bu yüzden herkes bir atış yapar."

Brogan başlığını indirerek örgülü siyah saçlarını ortaya çıkardı. Ufak tefek fey cadısı kesinlikle enfesti. Simi gibi o da çelimsiz ve zararsız görünmesine rağmen aşırı ve mutlak bir şiddet uygulayabiliyordu.

Elini Xander'a doğru uzattı. "Urian'ın aramasının nedeni sen olmalısın. Ben Brogan."

"Xander."

"Ve bu da Blaise."

Xander gülümsedi. "Bir mandrake ve bir Crom'a komuta eden bir Kerling Deathseer. Bu daha önce hiç görmediğim bir şey."

daha önce." Dilini şaklattı. "Söylediklerimi geri alıyorum Gölge. Etkileyici arkadaşların var."

"Evet, bir dahaki sefere beni aşağıladığında bunu hatırla."

Hazırlandıkları sırada Xyn, Urian'ın gözlerindeki bakışı yakaladı.

Ona doğru bir adım attı. "İyi misin?" Adam başını salladı ama kadın daha iyi olduğunu biliyordu.

Kalosis'e doğru ilerlerken, işlerin her türlü ters gitmek üzere olduğuna dair kötü bir his vardı içinde. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı. Sorun şu ki, o kadar uzun süredir uykudaydı ki, güçlerinin çoğu henüz güvenilir değildi.

Üzerinde her ne büyü kullanıldıysa hâlâ kendini güçsüz hissediyordu.

Urian diğerlerinden uzak durdu. Geçitten geçmelerine izin verdi. Ama Xyn gitmeye başladığında, onu yanında tuttu.

Soru soran bir kaşla yukarı baktı. Adam onun tam gücünde olmadığını hissetti. Yine de bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ona göre, bu işe neyle karşılaşacaklarını bilmeden giriyordu. Bu sadakat eylemini hafife almadı. Ne de o

onu hafifçe riske atmaya istekli.

Güçlerini toplayarak koluna akmasına izin verdi, sonra çenesini kaldırarak onu öptü.

Xyn Urian'ın ona verdiği dalgayı hissetti ve bu sadece öpücüğünden kaynaklanmıyordu. Gücünün bir kısmını da ona devretmişti. "Ne yaptın sen?"

Ona gülümsedi. "Ben yarı güçle dövüşmek için eğitildim. Sen değilsin."

Ve böylece geçidin içine geri düştü.

Sersemlemiş bir halde Acheron'un dönen gümüş bakışlarıyla karşılaştı.

Ona omuz silktili. "Tory dik başlı olduğumu mu düşünüyor? O konuda elimde bir şey yok. Onunla tanıştığım günden beri o salakla hiçbir şey yapamadım. Tanrılar sana merhamet etsin."

Gözlerini devirerek Urian'ın peşinden gitti ve girdabın her mide bulandırıcı dönüşünde ona lanet okudu. Gölge sağ olsun, onları ana salona, Stryker'ın ayaklarının dibine

düşürmemişti.

Shadow dünyalar arasındaki Nether Diyarını manipüle edebildiği için onları yanına almış ve böylece eski mağarasından çok da uzak olmayan bir yere varmışlar. Aslında güçleri için onu kıskanıyordu... bir bakıma.

Bir süreliğine ellerinde tutmak güzel olabilirdi ama onlarla birlikte öyle derin bir yalnızlık ve kimsesizlik geliyordu ki, bir ejderhanın katlandıklarıyla kıyaslandığında nazik kalıyordu.

İner inmez Gölge'nin yüzündeki ifadeyi fark etti. Karanlık iblisi hissederek yanına gitti ve yanağından öptü. "Teşekkür ederim."

İrkilerek ondan bir adım geri çekildi.

Xyn onun tepkisi karşısında kaşlarını çatı. "Sanki daha önce kimse sana teşekkür etmemiş gibi davranıyorsun."

"Normalde yapmazlar. İyilikle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu beni korkutuyor."

Bu onların türünün en büyük trajedisiydi. Ya da belki de insanlığa karşı en büyük suçlamaydı. İyilik ve nezaket o kadar nadir hale geldi ki insanlar artık buna nasıl karşılık vereceklerini bilemez oldular ya da nazik bir davranışa tanık olduklarında, aslında haber değeri taşımayacak kadar sıradan olması gereken bir şey hakkında yorum yapma ihtiyacı hissettiler.

Eğer bir şey kanıksanacak kadar yaygın olacaksa, tanrılar adına, bu kesinlikle zalimlik değil nezaket olmalıdır.

Gölge donuk gri manzaraya göz gezdirdi. "Ahh, görüyorum ki bugünün hava durumu kasvetli ve umutsuzluk dolu. Bunu sevdim. Bir yazlık ev inşa edelim mi?"

Blaise güldü. "Ruh eşim! Daha fazla takılmalıyız." Brogan bundan rahatsız olmuş görünüyordu. "Seni vefasız canavar.

Senin ruh eşinin ben olduğumu sanıyordum. Şimdi de

Gölge'ye mi yanaşıyorsun? Seni beş dakika yalnız bırakamam." O

ağır ağır iç çekti.

"Senin kadar sevimli olmadığınızı söylesem yardımı olur mu?" "Pek sayılmaz. Hasar tamamlandı."

Xander iç çekti. "Bunun bir hata olabileceğini düşünüyorum."

Urian başını sallayarak güldü. "Kardeşim, ben bunu her gün düşünüyorum. Gidelim mi?"

Ash eve yeni dönmüştü ki Styxx'i onu beklerken buldu.

"Urian nerede?"

"Kahretsin", ne kadar kötü bir şekilde çuvalladığını fark ettiğinde içinden geçen dehşet duygusunu tam olarak yansıtmıyordu. Kara Avcılarla uğraşmaya alışkın olduğu için, Urian'ın artık "ebeveynleri" olduğu gerçeğini düşünmeye alışık değildi.

Daha da önemlisi, Urian'ın başına bir şey gelirse kıcına tekme basacak bir anne ve babası olduğunu hatırlamaya alışık değildi.

Ash ikizine gergin bir gülümseme verdi. "Um..."

"Bu kötü bir ses, kardeşim. Normalde seni incitme arzumdan önce böyle bir ses çıkarırdın." Styxx kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ona keskin bir bakış fırlatıyordu.

"Beni öldürmeden önce hatırlatmama izin verin, oğlunuza ulaşmak için annemin yaşadığı bölgeye girmeniz gerekecek ve bana zarar verirsiniz bundan hiç memnun olmayacaktır."

Ash buna neden olduğu için kendini bu kadar kötü hissetmeseydi, yüzündeki iğrenme ifadesi aslında eğlenceli olabilirdi.

"Ne yaptın sen?"

"Phoebe'nin peşinden gitmek istedi."

Kül, birkaç yüzyıldır eski Yunanca'da bu kadar etkili ve renkli bir şekilde sövülmemişti. Etkileyiciydi.

Styxx sonunda sert bir emir verecek kadar durdu. "Kalosis'e giden portalı açın!"

"Benim kontrol ettiğim seni doğruca Stryker'a götürecektir."

"Nereye gittiği umurumda değil. Beni oraya götür ki çocuğumu bulabileyim. Hemen!"

Bethany anında ortaya çıktı. "Neler oluyor?"

Styxx Ash'i işaret etti. "Gallu enfeksiyonlu karısının peşinden gitmesi için çocuğumuzu Kalosis'te serbest bıraktı."

Ve Şimdi Ash'e eski Mısır ve Atlantis dillerinde küfür ediliyordu. Bu da Tory'yi ana odadan çıkarıp toplandıkları salona getirdi.

"Neler oluyor böyle? Bu Mısırlı mı?"

Ash onları işaret etti. "Ailemi yine kızdırdım... ve evet, Birinci Hanedan."

Bethany'nin gözleri kıpkırmızı oldu. "Tory? Lütfen Ari'ye biraz göz kulak olur musun? En büyük  ocuğumu bulup aptalca bir Şey yapmadan önce onu eve götürmem gerekiyor."

"Elbette."

"Geçidi a , Acheron," diye tekrarladı Styxx. "Stryker-"

"Yoluma  ıkmayacak." Bethany hemen saçlarını atkuyruğu yaptı.

Ash kardeşiyle tartışacak olsa da, bu konuyu Bethany'ye bırakacaktı. Gözlerindeki ve ses tonundaki öfkeye bakılırsa, Stryker'ın kı ına etkili bir tekme yiyeceğinden hiç Şüphesi yoktu. "Pekâlâ o zaman." Geçidi açtı. "Urian'ın yanında arkadaşları var. Lütfen Simi'yi ŐiŐlememeye  alıŐın."

Bu Styxx'i biraz sakinleŐtirmiŐ gibiydi. "Onu onunla gönderdiğin için teşekkür ederim."

"Gerçekten yapmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Onu göndereceğini düşünmemiştim!"

"TartıŐmayı kesin!" Bethany tersledi. "Bebeğimin yanına git!" Styxx'i geçide doğru itti. "İkinizi de sonra döveceğim."

Ash geçidi kapatır kapatmaz, Tory'nin tedirgin yüz ifadesini görmek için döndü. "Seni kızdıracak ne yaptım ben?"

Gülümseyerek onu kollarının arasına aldı. "Yok bir Şey. Sarılmaya ihtiya ın varmış gibi görünüyorsun."

Nihayet ona kızgın olmayan biri vardı. "Onu gerçekten tehlikeye atmak istememiştim."

"Biliyorum, seksi bebek. Her Şey yolunda."

Stryker geçitlerinden beklenmedik ziyaretçilerin geçmesine alışkındı. Yüzyıllar boyunca pek çok ilginç yaratıkla karşılaşmışlardı.

Karanlık-Avcılar. Were-Hunters.

Birkaç tanrı. Şeytanlar. Orman yaratıkları. Çok sayıda trelos.

Düzinelerce aptal insan, özellikle de doksanlı yıllarda vampir çılgınlığının en yoğun olduğu dönemde. Kaç tane Goth karşı kültür üyesinin gelip onlara şöyle bir baktığını ve "Isır beni!" dediğini sayamıyordu. Onlara katılmak istemişlerdi.

Spathi savaşçıları için her zaman hızlı ve kolay bir atıştırmalık sağlardı.

Karısı bile on yıl önce onun ayaklarına kapanmıştı.

Ama bu... bu bir ilkti.

Eski bir Yunan kahramanı ve Mısırlı bir tanrıça, daha küçük bir adamın saklanmak için kaçmasına neden olacak yakıcı bir bakışla ayaklarının üzerine indi.

Stryker olduğu gibi oturmaya devam etti ve kendi oturma odasında onunla karşı karşıya gelme cüretine karşı sadece küstahça bir kaşını kaldırdı. Başını, Misos'un uzun zaman önce mağlup ettiği tanrıların kemiklerinden yapılmış tahtına yaslanmak için öne çıkan karısına doğru eğdi.

"Hmm, Phyra. Ziyaretlerinden dolayı gurur mu duymalıyım yoksa kızmalı mıyım karar vermeye çalışıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak omuz silkti. "Eğer haraç getiriyorlarsa, gurur duyarım. Başka bir sebep... Bence onları durdukları yerde şişleyelim."

Bethany alay etti. "Dene de bağırsaklarını ayakkabı bağcığı olarak kullanayım."

Styx kana susamış karısının omzuna nazik bir el koyarken boğazını temizledi. "Diplomat olmayan eşimin söylemeye çalıştığı şey, burada bir barış görevi için bulunduğumuz. Ve bu seni de ilgilendiren bir görev Stryker."

"Nasıl yani? Son baktığımda düşman mıydık?" "Düşman ya da değil, ortak bir çıkarımız var... Urian."

Oğlundan bahsedildiğinde Stryker bir acı ve öfke patlaması hissetti. Urian'ın gerçekte oğlu olmadığını hatırlayınca ona saldırmak istedi.

O onlarındı.

"Ne olmuş ona?"

"O burada. Phoebe'yi arıyor."

Bu sözler Stryker'ın içinden buz gibi geçti. Hareket ettiğinin farkına bile varmadan tahtından indi. "Ne demek o burada?"

"Dediğim gibi. Ve ben aptal değilim, Stryker. Bir çocuğu sevmekten vazgeçemezsin. Buraya onu bulmaya ve ona yardım etmeye geldi."

Bu ifadenin doğruluğu için ona lanet olsun. Hoşuna gitse de gitmese de çocuğu hâlâ seviyordu, onu öldüresiye dövmek istese bile. Stryker Zephyra'ya baktı. O onun gücüydü.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında başını hafifçe salladı. "Oğlumuza zarar gelmeden onu bulmalıyız. Nerede olabilir?"

Ve bu yüzden onu seviyordu.

"Bilmiyorum. Ama onu bulacağız." Stryker, Zolan'a ters ters bakarken hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Davyn ve Medea'yı getirin. Onlardan biri bir şeyler biliyor olabilir."

Bethany, Stryker yanından geçerken onu durdurdu. "Onu yetiştirmek gerçekten bu kadar zor muydu?"

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "O hayal bile edilemeyecek bir kabustu... ve benim en büyük sevincim ve gururumdur."

Gözlerinde yaşlar birikti. Elini adamın yanağına doğru kaldırdı. "Alabilir miyim?"

Stryker onun Urian'ın çocukluğuna dair anılarını paylaşp paylaşamayacağını sorduğunu biliyordu. Bir yanı onları kendine saklamak ve onun isteğini reddetmek isteyecek kadar bencildi. Ama o kadar da büyük bir piç değildi. Mantıklı yanı, iki düşmanı olmasaydı bu kadar büyük bir hediyeye sahip olamayacağını biliyordu.

Yani asıl suç, şu anda Urian'la aralarında yatan öfkeden çok, oğullarını hiç tanımamış olmalarıydı.

Yaşadıkları şeyden daha kötü bir dehşet düşünemiyordu. Umutsuzca istedikleri oğullarının hayatlarından koparılıp bir başkasına verilmesi. Bakışları Styxx'in kolunda, Urian'a doğduğunda vermeyi planladıkları ismi kazıdığı yara izlerine gitti... Galen.

Hayır, kimseye karşı bu kadar zalim olamaz. Düşman olsun ya da olmasın.

O da başını salladı ve kadının davetsiz girişine karşı kendini hazırladı.

Gözlerini kapatarak sıcak elini onun yanağına koydu, ardından diğer eliyle Styxx'e dokunmak için uzandı. Styxx'in nefesi kesilene kadar Stryker onun da anılarını kendisiyle paylaştığını fark etmedi.

Bethany'nin usta bir beceriyle zihnini karıştırdığını hissettiğinde başı döndü.

Garip bir şekilde, içinde unuttuğu şeyleri yeniden canlandırmıştı. Bir zamanlar Stryker'ın dünyalara bedel olduğunu düşündüğü çocukluğunda Urian'la geçirdiği değerli anlar. Urian'ın savaş miğferini ilk kez eline aldığı ve denediği gece.

Başının üzerine bir çan gibi oturmuştu ve zavallı çocuğun göremeyeceği kadar eğri duruyordu. Yine de Urian, Stryker'ın yanında savaşa hazır olduğunu ilan etmek için onun yatak odasına girmişti. Miğferi, tahta kılıcı ve boynuna doladığı havlu dışında tamamen çıplak bir halde orada duruyordu.

"Ben hazırım, Solren! İnsan haşaratıyla savaşmak için beni de yanına al!"

Bir başka seferinde Urian, Paris'e hediye etmek için zırhının bağcıklarını çalmıştı.

"Neden, Urian? Bunu neden yaptın?"

"Kavga edip yaralanmanı istemedim Solren ve Paris'e bir hediye vermek istedim. Bu yüzden her iki amacı da gerçekleştirmek için iyi bir yol gibi göründü."

Kaç kez çocuğu boğmanın eşiğine gelmişti ki Urian onu cinayet işlemekten vazgeçirecek kadar tatlı ve sevgi dolu bir mantıkla geri dönmüştü?

Ta ki sarsıcı gerçeği öğrendiği güne kadar.

Trates her zamanki gibi gergindi. Çalışma odasında koşuşturup duruyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Haberlerim var Kyrios. Üzücü haberler."

"Acheron ya da Kara Avcılar hakkında mı?"

"İkisi de değil."

Bu Stryker'ı soğuktan dondurmuştu. "O zaman ne olacak?" Trates zorlukla yutkundu ve tereddüt etti. "Urian."

O zamana kadar Urian hayatta kalan son çocuğu olmuştu. Stryker tüm torunlarını ve torunlarının torunlarını kaybetmişti. Ve iki gayri resmi "eşiyle" evlenmeyi reddetmişti çünkü kadınlara, onlara sunamayacağı bir parçasını talep edebileceklerine dair yanlış bir umut vermemişti. Onları asla sevmeyeceğini bildiği için, bir yalan altında onlarla evlenmek yanlış geliyordu.

Ailesinden o kadar çok kişi ölmüştü ki kalbi buz tutmuş ve kanı saf zehre dönüşmüştü.

İçinde bir ölü vardı ve bunu biliyordu. Urian hariç.

Sevgisi ve bağlılığı yalnızca oğluna aitti.

Stryker, Trates konuşana kadar incinmeyeceğini düşünmüştü. "Oğlunuz mirasçının soyundan gelen bir kızla evlendi."

"Ne?"

"Bu doğru Kyrios." Trates ona resimleri göstermişti. Phoebe ve Urian'ın. "Araştırmacılarımız ve kız kardeşi Cassandra arasında parazit yapıyor. Onun izlerini örtmeye yardım ediyor."

Yine de Stryker'ın bir parçası buna inanmayı reddetmişti. Aklının bir köşesinde, Urian'ın düşmanlarının oğlunun kalbine mesafe koymak için bir yalan uydurduğuna kendini ikna etmişti. Evlerine nifak sokmak için. Ne de olsa bu tam da onların yapacağı türden bir şeydi.

Buna inanmak oğlunun ona ihanet ettiğine inanmaktan daha kolaydı. Ama bunun peşini bırakamamıştı. Ve bu yüzden

Elysia ve orada Phoebe ile tanışmıştı.

Aptal herifin onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir öğleden sonra oturmuş ve adam onu boğmak isteyene kadar en saçma konular hakkında konuşmuştu. Urian'ın onunla neden evlenmek istediğini anlayamamıştı. Yeterince güzel olsa da, olgunlaşmamış ve yavan bir kızdı. Hollywood yıldızları ve pembe diziler hakkında dedikodu yapıyordu. Urian'ın hakkında hiçbir şey bilmeyeceği ve daha da az umursayacağı şeyler.

Aralarındaki ilişkiyi anlamaya çalışmış ve daha da şaşkın bir halde oradan ayrılmıştı.

Sonra Urian'ın ona gerçeği söylemesini bekledi.

Stryker bildiğine dair ipuçları vermişti. Ama Urian konuyu ustalıkla başka bir şeye çevirmişti.

Ta ki o uğursuz geceye
kadar... Her şey ters
gitmişti.

Acheron'un Apollymi'nin gerçek oğlu olduğunu ve ona yalan söylediğini öğrenmişti. Bu ona balyoz gibi inmişti. Bunca yıl Apostolos'un öldüğünü ve kendisinin onun seçilmiş oğlu olduğunu düşünmüştü.

Bunun yerine, kendisinin bir kukla olduğunu ve Acheron'un da onun sevgili çocuğu olduğunu öğrenmişti. Bu onu çok üzmüştü. Daha da kötüsü, Urian Stryker'ın ölmesini istediğini bildiği kaltağı korumak için kendi adamlarını öldürmüştü.

Urian dışarıdayken Shanus'un Phoebe'nin trelos'a gittiğine dair çağrısı geldiğinde...

Stryker babalık ve halkına karşı görevleri ile ihanete uğradığı için duyduğu öfke arasında kalmıştı. Oraya gittiğinde niyeti Phoebe'yi öldürmektir. Aldığı canlar için öfkesini ondan çıkarmaktır.

Savaştlar ve savaştlar.

Sonunda, bunu yapamamıştı. Stryker hayatında ilk kez merhamet göstermişti. Onu öldürmek yerine Kalosis'e geri getirmiş ve hapsedmişti. Niyeti daha sonra Urian'a söylemek ve onunla ilgilenmesine izin vermektir.

Sonra Dante'nin Cehennemi'nde Acheron ve Wulf'la karşılaştıklarında... kesinlikle aklını kaçırmıştı. Acheron, beş para etmez bir fahişe, ona ve davasına sırt çevirmesine rağmen Apollymi tarafından sevilen, etrafı ona sadık ve onun için ölmeye hazır sayısız Avcıyla çevrili, tüm kendini beğenmişliğiyle. Tek yapmaya çalıştığı halkını kurtarmakken Acheron'un orada durup onunla alay etmesi ve onu yargılaması.... Apollymi'nin de bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde Urian'ın ihaneti hakkında onunla alay etmesi.

Çünkü sonuçta Stryker'ın hayatı boyunca güvenebileceği tek bir kişi vardı. Sevebileceği tek bir kişi.

Onu seven tek kişi. Ve tanrılar onu ondan almıştı.

Diğer herkes onu kullandı ve bunu yaparken de yalan söyledi. Onu öldürmeye çalıştılar ya da bir çöpmüş gibi bir kenara attılar. Ya da daha kötüsü, tanrılar onları ondan aldı ve onu kısır ve yalnız bıraktı.

Urian hariç. Stryker'ın güvendiği ve ihtiyaç duyduğu tek kişi oydu.

Sonra güvenebileceğini düşündüğu tek kişinin de bir sahtekar olduğunu öğrenmek...

Bu onu paramparça etmişti. Dünyasında onu seven tek kişiyi kaybetmenin acısı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Bu onu mahvetmişti ve bu yüzden Urian'a saldırmış ve annesinin rahminden, onu beslemektense ölmesini tercih eden ıslak bir hemşirenin soğuk ve duygusuz ellerine şiddetle itildiği andan beri tüm dünyanın ona yaptığını yapmıştı.

Ama o zaman bile Acheron'un oğlunun ölmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Stryker sadece aralarındaki bağı koparmıştı, böylece Urian artık ona zarar veremeyecekti.

Çünkü Stryker, Urian'ın onu her zaman dize getirebilecek güce sahip olan tek kişi olduğunu biliyordu.

O onun oğluydu. Onun güzel oğlu. Urian ne yaparsa yapsın ya da ona ne kadar zarar verirse versin.

O piç onun oğluydu. Ve Stryker onu her zaman sevecekti. Urian ona ne kadar acı verirse versin, umurunda olmayacaktı.

Phoebe'yi bu yüzden hayatta tutmuştu. Stryker onu öldürmesi gerektiğini bilmesine rağmen. Yaşadığı sürece bir tehlikeydi. Bunu yapamazdı. Yaptığı şeyi neden yaptığı konusunda kendisine ve diğer herkese yalan söyleyebilirdi. Phoebe'ye ne olduğu hakkında yalan söyleyebilirdi. Herkese onu öldürdüğünü ve Urian'ın boğazını kestiğini söyleyebilirdi.

Bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Çünkü oğlunun sevdiği şeyi öldüremezdi. Ve oğlunun boğazını kesebilse de, oğlunu öldüremezdi.

Daha da kötüsü, Stryker o günü milyonlarca kez tekrar yaşamış, suçluluk ve pişmanlık duygularıyla kendini paralamıştı. O kadar çok yapabilirdi ve yapmalıydı ki. Geri dönüp onlara yaptıklarını değiştirmek için tek bir şans için ruhunu satabilirdi.

Bu yüzden cehennemin gerçek olduğuna inanmıyordu. Hayat cehennemdi. Sadece yaşayanlara eziyet etmek için vardı ve ölüm buna katlanmanın ödülüydü.

Stryker, Bethany elini yüzünden çekene kadar aktığını fark etmediği gözyaşlarına boğuldu ve geçmişinin kâbuslarından kurtuldu.

Dehşet anlarının bir noktasında Zephyra onu rahatlatmak için sırtına bastırmış ve elini saçlarına gömmüştü.

Nefes nefese kalan Stryker, Styxx ve Bethany'den ne bekleyeceğinden emin değildi. Az önce onlara aktardığı Urian anıları göz önüne alındığında, hem Styxx'in hem de Bethany'nin onu durduğu yerde deşmesini bekliyordu.

Bunun yerine, Styxx onu sert bir kucaklamayla öne doğru çekti. Kulağına fısıldadığında sesi duygu doluydu. "Bugünden itibaren biz kardeşiz, Stryker. Seni bir daha asla düşmanım olarak görmeyeceğim."

Zorlukla yutkunarak başını salladı.

Aynı şekilde Bethany de kendi gözyaşlarını sildi. "Oğlumu bu kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Onu sizinle paylaşmaktan onur duyuyorum. Şimdi onu bulalım da ikimiz de kışını ateşe verelim."

Kaybolduk da ne demek?" Urian Davyn'e ters ters baktı. Gallu saldırıp onu öldürmeden önce ejderha taşıyla ona ancak zamanında ulaşabilmişlerdi. Öyle bile olsa, kurtarılmaları planlandığı gibi gitmiyordu.

"Saldırıdan sonra hâlâ güçsüzüm, bu yüzden takip yeteneklerim azaldı."

"Neden o bir gallu değil?" Blaise sordu. "Saldırdıkları herkesin din değiştirdiğini sanıyordum."

"Önce onlardan birini yersen olmaz." Davyn ona bir sırtıfış fırlattı. "Öğrendiğimize göre her türlü avantaja sahip oluyormuşsun. Yürüye bilme yeteneği

gün ışığında. Ve ısırıklarına karşı garip bir bağıışıklık." Xander kaşlarını çatı. "Yani bu bir tedavi gibi mi?"

"Eğer yeteri kadar Gallu'muz varsa, evet. Bu yüzden son birkaç yıldır Kara-Avcıları rahat bırakıyoruz. Artık birincil hedefimiz siz değilsiniz. Gallu'lar."

Xander ağzı açık kaldı ve Urian'a döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Evet. Herkes öyle değil mi?"

"Hayır, yok." Xander'ın telefonu çalmaya başladı. Yüzündeki şok ifadesi oldukça komikti. "Cehennemde cep telefonu mu çekiyor?"

Davyn güldü. "Kablolu yayınlımız ve internetimiz de var. Reality TV ve tele pazarlamacılar olmadan cehennem tamamlanmış sayılmaz."

Alaycılığına homurdanan Xander telefonuna cevap verdi. Sert adamın yumuşak ve şefkatli konuşma tarzı herkesin durup ona bakmasına neden oldu.

"Hey, bebeğim. Hayır, özür dilerim. Bir not bırakmalıydım ama Ash'ti ve aniden ortaya çıktı. Evet, düşüncesiz biriyim, bunu biliyorsun." Onlara ters ters bakmak için durakladı. "Yakında döneceğim... sen de. Güle güle." Öfkeyle telefonu kapattı ve cebine attı. "Ne, sizi çakallar?"

Davyn'in gözleri büyüdü. "Kara Avcıların kız arkadaşı olamayacağını mı sanıyordun?"

"Erkek arkadaşım da olabilir, bilemezsin." Xander onu iterek geçti.

Davyn şeytani bir kahkaha attı. "Aslında biliyorum. Ve eğer aileden biri olsaydın, kardeşim, bunun için her şeyi yapardım-" Xander'ın kışına baktı. "İnan bana. Ne zaman dönüşmeye hazır olursan, bana seslen."

Xander gözlerini devirerek bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. "Bu kimseyi ilgilendirmez."

Urian Xyn'e bilmiş bir bakış attı. Bu seviyedeki kızgınlığı biliyordu. Bu, olmaması gereken biriyle ciddi bir ilişkisi olan ve bunu tartışmak istemeyen bir adamdı.

Vay be...

Ve sorunları olduğunu düşünüyordu.
O da öyle yaptı, dolayısıyla bu cehennem
yolculuğu da öyle oldu. "Tam olarak
neredeyiz?" Blaise sordu.

"Karanlık ve acı bir orman."

Xyn'in cevabı üzerine homurdandı. "Ha ha, kardeşim. Ha ha. Kastettiğim bu değildi. Burası ne için kullanılıyor?"

"Burası kimsenin olmadığı bir yer." Urian sol taraflarındaki
çelik dikenlerle kaplı karanlık duvarı işaret etti. "Kaçınmak
istediğin şey, lanetlenmişlerin ruhlarının bulunduğu bariyer
topraklarına geçmek. Bunlar çok kötü piçler. Bir zamanlar
bazı güçlü Apollitler onların ruhlarıyla beslenmeye
çalışmışlardı."

"Onlar için pek iyi gitmedi." Davyn ürperdi.

"Evet. Trelos salgınlarıyla ilgili büyük bir sorunumuz vardı.
Ama yeterince çaresiz olduğunuzda... aptalca şeyler
yaparsınız."

Xander olduğu yerde durup onlara baktı. "Ne olmuş yani?
Halkınız buradaki ruhları mı yedi?"

Urian başını salladı. "Pek fazla seçeneğimiz yokmuş gibi."
Çenesini bariyere doğru salladı. "Babam, Apollymi'nin
yardımıyla, halkımızın başa çıkamayacağından korktuğu en
yozlaşmış ruhları hapsetmeye yardımcı olmak için biz
gençken o bariyeri dikti."

Xander'ın vücuduna garip bir parıltı geldi. Yavaşça bir
daire çizdi.

"Buradaki tüm tanrılar ölmedi."

Gölge kısa kesildi. "O haklı. Ben de hissediyorum."

Urian hiçbir şey hissetmedi. Xyn'e doğru döndü.

"Elimde hiçbir şey yok. Her zamanki gibi hissediyorum."

Xander elini Shadow'a doğru uzattı. Shadow tereddüt
etmeden elini tuttu. Küçük gruplarının etrafında bir rüzgâr
esmeye başladığında ikisi de sessizleşti.

Urian Xyn ve Brogan'ın yanı sıra Blaise ve Davyn'i de
korumak için harekete geçti. Her ne kadar algıladıkları şeyi
hissedemese de kolu parlamaya başladı.

"Hala bir şey alamıyorum."

Gölge duvara baktı. "Sanırım içeriden geliyor
Orada."

"Bir tanrı içeri girmiş olabilir mi?"

Brogan sorusunu sorduğunda Xyn'in içinde kötü bir his vardı. "Yoksa oraya konulduklarında zaten içeride miydi?"

Ve daha da güçlendi.

Bu korkunç bir düşünceydi.

"Başka ülser olan var mı?" Blaise sesli bir şekilde yutkundu. "Benimkinin daha yeni ikizleri oldu," dedi Gölge iç çekerek. "Mazel

Tov!"

"Bariyerden uzaklaşalım." Xyn Urian'ı yakaladı ve Daimonların yaşadığı şehre doğru çekti.

"Sence Phoebe oraya sığınmış olabilir mi?"

Urian Xander'ın sorusundan hiç hoşlanmamıştı. "Bu mümkün.

Ama-" En garip hissi duyduğunda sözünü kesti.

Sanki bir şey bacaklarından yukarı doğru kayıyordu. Baş dönmeye başladı.

"Urian?"

Xyn'i duydu ama cevap veremedi. Ya da hareket edemedi. Nefes alış veriş kalınlaştı ve düzensizleşti. Her şey dönüyordu.

Bir an Xyn'e uzanıyordu ve sonra ...

Bir girdabın içindeydi. Sadece bir geçit çağırmamıştı. Nereye gittiğini ve hareket etmediği halde nasıl olup da bir girdabın içine düştüğünü anlamak için yönünü bulmaya çalışırken, kulaklarını hızla esen rüzgârlar doldurdu.

Yere çarptığında o kadar sertti ki, saçlarını tutan bant kırıldı ve omuzlarına dökülmesine neden oldu. Daha da kötüsü, başını betona, duyularını bir anlığına sarsacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Archie onu yumrukladığından beri hiç bu kadar sert bir darbe almamıştı. Kahretsin, beklenmedik bir anda darbe almanın ne kadar acı verdiğini unutmuştu. Kendini iterek ayağa kalktı, gözlerini kırıştırdı ve kendini Apollymi'ninkine benzer eski bir tapınağın içinde bulmak için büyük, soğuk odayı taradı.

Sadece bu seferki derin, ısıltılı obsidyenden yapılmıştı. Büyük yeşim kaplar, duvarlara ürkütücü gölgeler düşüren kutsal olmayan yeşil bir ateşle yanabilmeleri için birkaç adımda bir ayrılmıştı.

"Sert iniş için özür dilerdim ama keşke sizin için daha zor olsaydı."

Urian Phoebe'nin acı sesini duyunca donakaldı. Şok olmuş bir halde arkasını döndüğünde onu Stryker'inkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir tahtta otururken buldu. Bu yeterince şaşırtıcıydı.

Ancak en dudak uçuklatan unsur bu değildi.

Hayır... hiç de değil. Çekingen, tatlı karısı gitmişti. Tahttaki kadının altın sarısı saçları özenle toplanmış ve eski Atlantis tarzında örülmüştü. Transparan, pırıltılı bir elbise giymiş olan bu kadın, Apollymi'nin utangaç gelininden çok daha fazla ortak noktası olan enfes güzellikte bir şeydi.

"Charonte dilini mi yuttu?"

Trelos değildi... yoksa öyle miydi?

Bu Phoebe ona çocukken öldürdüğü ilk Trelos'u hatırlattı. Hani şu tuhaf bir şekilde akli başında ve kendine hakim olan.

"Değişmişsin."

"Gerçekten mi? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Beni başımın üstüne düşürdün ve beynimi dağıttın, aşkım."

Gözlerinde öfkeyle tahtından ayağa kalktı. Bu, onun için tam bir azarın habercisi olan bir bakıştı ve dört gözle beklediği türden bir bakış değildi. Onu sert ve kızgın bırakan türden.

"Bana verdiğin sözü tutmadın Urian."

Yüzündeki kanı silerek ona bakakaldı. "Stryker'ın boğazımı kestiği zamanı mı kastediyorsun?"

"Seni çağırdım ama gelmedin!"

"Elimden geldiğince çabuk geldim. Ve bana öldüğün söylendi."

Ona doğru koştu ve onu geri itti. "Nasıl bilmezsin!"

"Artık bir Daimon değildim, Phoebe. O zaman sahip olduğum güçlere şimdi sahip değilim."

"Beni terk ettin!" diye haykırdı, suçlamasını tekrarlayarak. Urian onu kendine doğru çekti. "Öldüğünü sanıyordum."

"Nasıl bilmezsin? Tam buradaydım!"

"Tekrar söylüyorum, Phee, Stryker boğazımı kesti. Kalosis'ten men edildim. Sana söz verdiğim gibi kız kardeşini koruyordum."

"Başka ne yapıyordun, ha?" Kaşlarını çattı. "Ne?"

Ona bir tokat attı. "Ejderha sürtüğünü bulup onun yatağına girmen ne kadar sürer?"

Kadının suçlaması karşısında öfkeden deliye döndü. "Aman Tanrım, Phoebe! Yıllardır bir kadına yaklaşmadım! Senin yüzünden cehennemde yaşıyorum. Şaka mı yapıyorsun?"

"O zaman neden beni gördüğüne sevinmiyorsun?"

"Beni kafamın üstüne düşürdün!" Her kelimeyi yavaşça telaffuz etti. "Bana saldırdın. Bana tokat attın! Sence neden?" Dayanamayacağı kadar öfkeli bir şekilde kapıyı işaret etti. "Yasaklı olmama rağmen buraya sana yardım etmeye geldim. Nefret ettiğimi bildiğin Karanlık Avcıları'nın yanında yer aldım. Seni sevdiğimi kanıtlamak için daha ne yapabilirdim ki?"

Sonra onu yakaladı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Urian acı içinde tısladı. Kahretsin, bunun ne kadar acı verdiğini unutmuştu ve artık bir Apollite ya da Daimon olmadığı için, bundan adrenalin ya da cinsel dürtü duymuyordu. Hissettiği tek şey acıydı.

Görünüşe göre, Phoebe de öyle. Öncekinden daha da yüksek sesle çığlık atarak başını kaldırdı ve onu geri itti. "Sana ne yaptılar?"

"Sana söylemiştim. Sana ve Cassandra'ya yardım ettiğim için Stryker beni öldürdü."

Sonunda bunu anlamış gibi görünüyordu. Ona göz kırptı. "Seni baban mı öldürdü?"

"Evet. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor? Neden artık burada yaşamadığımı sanıyorsun?" Yüzünü buruşturarak boynundaki kanı sildi.

Gözlerindeki öfke geri döndü. "Büyükannemi ve büyükbabamı öldürdün, seni piç!"

Bunu o yaptı. Urian bunu inkâr edemezdi. "O zaman daha doğmamıştın."

"Sence bu her şeyi yoluna koyar mı?"

"Hayır, ama-"

"Bana pek çok konuda yalan söyledin!" Kadın ona tekrar tokat atmak için hamle yaptığında, adam bileğini yakaladı.

"Ben senin şamar oğlanın değilim,

Phoebe." "Beni kullandın!"

Başını iki yana salladı. "Seni korudum ve seni sevdim."

Kadın ona dişlerini gösterdi. "Sen sevgiden acizsin."

Bu sözler yüreğini dağladı ve kanlar içinde bıraktı. "Bu konuda yanılıyorsun."

Elini adamın elinden kaptı. "Beni sevseydin, bana gerçeği söyledin. Ailemi yok eden bir canavarı umursamama izin vermezdin. Ne dedin? Bize güldün mü? Baban bizi teker teker öldürürken beni bir oyuncak gibi saklaman komik mi geldi?"

"Aman Tanrım, Phoebe! Seninle birlikte olduğum süre boyunca cehennemde yaşadım. Babamı seviyordum ve senin yüzünden ona yalan söylemek zorunda kaldım."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ona yalan söylemeyi sen seçtin." Sözlerini onun göğsünü dürterek noktaladı. "Sen seçtin Urian. Onu istediğin zaman terk edip benimle kalabilirdin ama hayır. Yalanlar hoşuna gitmiş olmalı, yoksa sürekli ona geri dönmezdin."

"O kadar basit değil. O benim babamdı!"

"Ve şimdi düşmanınızla birlikte mi yaşıyorsunuz? Ne kadar çabuk atlattın, değil mi?"

Bu delilikti! Hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Ve bana hâlâ hayatta olduğunu istediğin zaman söyleyebilirdin. Neden söylemedin?"

"Etrafına bak!" Etrafındaki duvarları göstermek için kollarını uzattı. "Baban beni bu cehennem çukuruna kilitledi ve anahtarı attı." Onu tekrar itti. "Senin için çılgılık çılgılığa bağırdım. Beni duyabileceğinden emin olduğumu düşünüp durdum. Gelmek için beni yeterince seveceğini. Ama hiç gelmedin!"

Kadının çılgınlıkları adamın içini parçaladı. Sadece sözcükler değil, onu duymuş olması ve bunu

kabus musallatları.

Çünkü onun ölmüş olması gerekiyordu. Uzun zamandır kafasının içinde pek çok ses duymuştu. Onunkinin gerçek olduğunu nereden bilecekti?

"Ne yapmamı istiyorsun, Phoebe? Özür mü dileyeyim? Özür dilerim! Seni asla incitmek istemedim."

"Ama sen yaptın." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ve özrünü reddediyorum. Bazı şeyler vardır ki 'özür' onları düzeltmez!"

"Tamam. Seni Cassandra'ya götüreceğim ve-"

Onun sözlerini acı bir kahkahayla kesti. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin ve bana sahip olamazsın. Apollit olduğumuzu unutma. Sen benim soyadımı taşıyorsun, Urian Peters."

Bu onların geleneği idi. Babalık hiçbir zaman kesin bir veri olmadığından, ancak herkes bir çocuğu doğuran annenin kim olduğunu bildiğinden, soyu annenin ailesi üzerinden takip etmek ve evlendikten sonra eşin adını almak Apollit geleneği idi. Apollit değişinde olduğu gibi, "Annenin bebeği, babanın belki." Kızın bununla nereye varmak istediğinden emin değildi.

Odanın etrafındaki dikenler kalınlaşmaya başlayana kadar değil. "Ne yapıyorsun sen?" Urian kılıcını çağırdı.

Karanlık bir şekilde güldü. "Bunu benim üzerimde kullanmayı mı planlıyorsun?" "Hayır." Umutluydu.

"Ama neler oluyor?"

Soğuk, sinsi bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Beni burada çürümeye terk ettin Urian. İyiliğinin karşılığını veriyorum."

Ayaklarının altındaki zemin büküldü ve diğerlerini uyardığı ruhları serbest bıraktı. Çığlık çığlığa bir ulumayla ona saldırdılar.

"Apollo!" diye seslendi. "Anlaşmamızın yerine getirildiğini gör. Düşmanın oğluna bak! Özgürlüğüm karşılığında onu sana teslim ediyorum!"

Gölge mi? Ne demek geçemiyorum? Bu senin numaran! Sen bir hamamböceğisin. Kimsenin giremediği yerlere giriyorsun."

Kaşlarını çatarak Blaise'in yüzüne döndü. "Gerçekten mi, adamotu? Hamamböceği mi? En azından ben kendi taşaklarımı yalamıyorum. Ve

Bilgin olsun diye söylüyorum, o bariyeri kim inşa ettiyse harika bir iş çıkarmış!"

"O ben oluyorum."

Hepsi sisin içinde Apollymi'yi görmek için döndüler.

Xyn hepsine kötülükle bakan kadim tanrıçanın ruhani güzelliği karşısında donakaldı. Siyah elbisesi karanlığa mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı ama beyaz saçları ve gözleri parlıyor gibiydi, bu da onu daha da ürkütücü ve korkutucu gösteriyordu.

Bakışları diğerlerini bulmuş olan Styxx, Stryker ve Bethany'ye gitti. Sonra da Xyn'e. "Öfkeli olmalıyım."

Bakışlarını Xander'a dikti. "Öfkenin de ötesinde... ve eğer bu Urian'dan başka biri olsaydı, burada olduğunuz için hepinizi şişlerdim. Bu haliyle..." Apollymi kollarını açtı ve duvarlar açıldı.

"Keşke partiye daha önce katılsaydın." Bethany onu azarlama cüretini gösterdi.

Apollymi'nin çenesi düştü.

"Evet, sana bağırdım. Sana hala borçlu olduğum kışkırbacını unutmadım. Son karşılaşmamızda hamile olduğumu unutma. Şimdi hamile değilim, Pol. Rövanş mı istiyorsun... Ne zaman istersen."

"Beth, Beth, Beth." Styxx onu nazikçe Apollymi'den uzaklaştırdı. "Oğlumuzu alabilmemiz için kapıyı açan güzel tanrıçayı kızdırmayalım. Tamam mı? Uri'ye odaklan. Bebeğinin sana ihtiyacı var. Öfkeni çocuğumuza sahip olan kötü adamlara sakla."

Başını sallamadan önce parmağıyla Apollymi'yi işaret etti. "Tamam."

Xyn Apollymi'nin onu patlatmasını bekliyordu. Bunun yerine, tanrıça aslında gülümsedi.

Xyn'in kendisini izlediğini fark ettiğinde ona sıırttı. "Ne? Bet'anya'ya her zaman hayranlık duymuşumdur."

Xyn bunun ortasında kalmak istemiyordu. Ayrıca, düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Urian'ı bulmak gibi. Diğerlerine yetişmek için koşarken, neden bu tarafta olmaması gerektiğini çabucak öğrendi.

Kutsal şeytan.

Bu tarafta yankılanan çığlıklar sağır ediciydi. Xyn kulaklarını kapattı. Simi bile yüzünü buruşturuyordu.

Xander Stryker'a baktı. "Neden bunlardan biraz yiyip onları susturmuyorsun?"

"Gerçekten mi? Az önce oraya mı gittin?" "Bu kadar gürültülü olduğu için mi? Evet." "Kulaklarınızı koruyun," diye uyardı Apollymi.

Xyn neyin gelmekte olduğunu biliyordu. Apollymi'nin etraflarındaki duvarlardan ikisini paramparça edecek kadar yüksek bir sonik patlamayla serbest kalmasından bir an önce bir ejderhaya dönüştü. Üzerlerine yağın tavan molozlarından hücumlarını korumak için kanatlarını zamanında zar zor açtı.

Kendine ilk gelen Styxx oldu. "Teşekkür ederim, Xyn."

"Evet." Bethany onun kanadını okşadı. "Çok teşekkür ederim. çok!"

"Sorun değil." Herkesin güvende olduğundan emin olmak için diğer kanadını dikkatlice kaldırdı. Neyse ki kimse zarar görmemişti.

"Ne? Gürültüyü durdurduğum için kimse bana teşekkür etmiyor mu?" Apollymi başını salladı. "Nankörler! Etrafım hep nankörlerle dolu!"

Bethany yüzünü buruşturdu. "Üstümüze bir ev yıkmasaydın nankörlük etmezdik Polli."

"Seni memnun etmek mümkün değil."

Ağız açık kalan Bethany kocasına baktı. "Neden fetihlerini durdurdun? Bir gün daha... sadece bir lanet gün daha!"

"Oraya gitme."

Xyn insan formuna geri döndü ve garip bir şekilde sessiz kalan Brogan'ın yanında durmak için hareket etti. "Bir şey mi buldun?"

"Emin değilim." Aether ile iletişim kurduğu her zamanki o cam gibi, garip bakışları vardı.

Sonra Brogan'ın gözleri açıldı. "Acele etmeliyiz." Koşar adımlarla uzaklaştı.

Takip ettiler.

Bariyerin diğerk tarafına ulaştıklarında, Xyn Daimon'unu tüm kanlı ihtişamıyla gördüğünde hem gurur duydu hem de dehşete kapıldı. Her yerde cesetler vardı. Urian kalkanı ve kılıcıyla onları uzak tutmaya çalışıyordu, ama onu istila etmek üzereydiler.

Gözlerini kapatan Xyn, kendi teçhizatını çağırırken onu zırhıyla örtmek için güçlerini kullandı. Çatışmanın içine koştu ve arkasından gelip ona saldırmak üzere olan Adoni'yi orada yakalamak için yuvarlandı.

"Seni tutan neydi?"

"Tırnaklarımı yaptırmam gerekiyordu."

Urian onun cevabına güldü. "Hazır başlamışken saçlarını da yaptırsaydın keşke. Saç uçların kırılıyor."

"Sanki sen konuşuyorsun da. En son ne zaman tıraş oldun? Yüzündeki o büyüme de ne? Erkek misin, keçi mi?"

Önündekini yakalamak için omzunun üzerinden bıçakladı, sonra ikincisini ve sonra üçüncüsünü yakalamak için döndü.

Urian dördüncünün peşinden gidemeden onu durdurdu. Yüzünde kalbini sızlatan bir kesik vardı. "Teşekkür ederim." Hızlı bir öpücükle onu bıraktı ve sağ tarafındaki bir saldırganı bıçakladı.

"Uri?"

Ona bakmak için durakladı.

"S'agapo."

Geçmişte, ona kendisini sevdiğini söylemesine hiç izin vermemişti. Onun bunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

Yanağına dokunmak için uzandı. "Ise to alo mou miso." Sen benim diğer yarımısın.

Hiçbir şey onun için daha anlamlı olamazdı. Çünkü onun bu sözleri öylesine söylemediğini biliyordu.

"Kahretsin, Daimon! Kimi kızdırdın sen!" Xander bağırdı.

"Bu şeyler nereden geliyor?"

"Evet!" Gölge de aynı fikirdeydi. "Kapıyı kim açtı?"

Blaise rakibini tekmeleyerek geri püskürttü. "Daha da iyisi, nasıl kapatacağız?"

Mutlu olan tek kişi, onlardan barbekü yapan Simi'ydi.

"Bunun için Apollo ve Morgen'e teşekkür etmelisin. Apollo, Hades'in asasını çaldı."

Apollymi nefesinin altından küfretti. "Dünyalar arasındaki geçitleri açan mı?"

"Evet, işte o."

Xander homurdandı. "Soruma geri dönersek... bunu nasıl kapatacağız?"

"Apollo ve Apollymi'nin kanı." Urian onlarla yüzleşti. "Başka bir deyişle. Ben."

Xyn onun sesindeki bu notayı duyduğunda kötü bir hisse kapıldı. Birkaç kez daha duymuştu bu notu, adam dramatik bir şekilde aptalca bir şey yapmadan hemen önce. Genellikle kardeşlerinden biri için.

Ya da kız kardeş.

"Sakın yapma!" diye hırladı. "Bana yardım et, Uri! Kıçını tekmelemek için seni cehennemden sürükletme bana."

"Açık bırakamayız Xyn."

Sonra gördü.

Nefesini tutarken zaman yavaşladı. Aptalca bir galibiyet için gidiyordu. Korkusu onu felç ederken ruhu çığlık attı.

Ve Urian onu durdurmak için bir şey yapmak üzere aklını toplayamadan, Stryker ışınlandı. Urian'ı yakaladı ve silahsızlandırdı, sonra da onu kollarının arasına aldı.

Bir an sonra, kendisini Urian'ın yerine götürmelerine izin verdi.

Xyn yere düştü, Urian da onun üzerine çıktı. Birbirlerine bakarken hangisinin daha çok şaşırdığından emin değildi. Tek bildiğı onun burada olmasından ne kadar memnun olduğuydu.

Urian hâlâ hayatta olduğuna ya da ejderhası tarafından korunduğına inanamıyordu. Ama rahatlaması kısa sürdü.

Stryker'ın ne yaptığını hatırlayınca panik onun yerini aldı. Kendini yukarı iterek, şimdi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş olan savaş alanını hızla gözden geçirdi. Gölge ve Xander

etraflarında dönüp daha fazla düşman arıyorlardı. Brogan, Blaise'i tutuyordu. Simi ...

Atıştırıyordu.

Ailesi de ... Hayır'a gidiyordu.

Urian Stryker'ı yerde görünce nefes alamadı. O anda, adama duyduğu tüm öfke ve nefreti unuttu. Onun ölmesini istediği ve cinayetini planladığı gerçeğini unuttu.

Tek gördüğü, çocukken onu kucağına alan adamdı. Yatağının altından canavarları kovalayan adam. Ona sandaletlerini bağlamayı öğreten babası. Gurur ve dürüstlikle yürümeyi.

Hayatını kurtarmak için kendini düşmanlarının önüne atan kişi.

"Baba!" Urian ona doğru koştu. "Baba, hayır!" Stryker'ın yanında dizlerinin üzerine çöküp onu nazikçe yuvarlarken gözleri yaşlarla doldu.

Her tarafı kan içindeydi. Nefes alış veriş düzenli değildi, zor yaşıyordu. "Eisai oti kalutero uparxei, m'gios." Sen dünyadaki en iyi şeysin, oğlum. "Seni incittiğim için çok üzgünüm."

Urian iki yumruğuyla onu gömleğinden yakaladı. "Sakın üzerimde ölmeye cüret etme, seni piç! Bunu bana ya da Medea'ya yapma!" Urian kararlılığının, cesaretinin ve ateşinin her zerresini toplayarak kolunu parlayana ve orman yangını gibi yanana kadar ısıttı. Tanrılar adına, Stryker'ın gitmesine izin vermeyecekti. Tanrılar ve kader ondan yeterince şey almıştı. Hayatından bir şey daha koparmalarına izin vermeyecekti.

Bir daha
olmaz! Bu
şekilde
olmaz!

Onunla işi bitmişti!

Gözyaşlarıyla kör olmuş bir halde, sahip olduğu her şeyi babasına gönderdi. Gücünü. Güçlerini.

Hepsinden önemlisi, sevgisini gönderdi. Aralarında yaşanan her şeye rağmen onlar hâlâ bir aileydi. "Lütfen,

Lütfen, Baba." Urian ağlayarak başını göğsüne yasladı.

Ama kalp atışı yoktu.

Lanet olsun size tanrılar! Hepinize lanet olsun!

Ve sonra onu hissetti. Babasının eli saçlarında. Kalbinin yumuşak atışı kulağına çarptı ve ardından derin bir nefes aldı.

Urian, Stryker'ın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdığında gergin bir kahkaha attı.

Çocukken yaptığı gibi ona gülümsedi. "Tanrım, çocuğum. Bu benimle tekrar konuştuğun anlamına mı geliyor?"

Hissettiği acı ve rahatlama karşısında konuşamayan Urian başını salladı.

"Lanet olsun evlat, beni affetmen için bunun yeterli olacağını bilseydim, kendimi on yıl önce öldürmüş olurdum."

"Hiç komik değilsin, Baba."

Stryker onun gözyaşlarını sildi ve alnından öptü. "Ve senin tek baban da ben değilim." Çenesini Styxx ve Bethany'ye doğru salladı.

Xyn Urian'ın kalkmasına yardım ederken Styxx de Stryker'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

Styxx derin bir iç geçirdi. "Tekrar ediyorum, Stryker. Biz bir aileyiz." Stryker başını salladı. "Öyleyiz. Şimdi Phoebe nerede?"

Urian homurdanarak saçlarını atkuyruğu yapıp sabitledi. "Düşündüğü yerde değil."

Xander etrafına bakındı. "Ne demek istiyorsun?"

Simi elinde barbekü sosuyla geldi. "Köşede kuduz olmuş gibi sallanan Phoebe'sini kastediyor."

"Pardon?"

Simi şişesiyle işaret etti.

Kolu parlayan Urian Phoebe'ye doğru yöneldi. Tam olarak nerede olduğunu bilmesede, civar hakkında iyi bir fikri vardı.

Onu bulmak uzun sürmedi. Simi'nin dediği gibi, kuduz olmuştu. Ve Urian'ı gördüğü anda, biraz daha fazla oldu.

Kaçmaya başladı ama Urian onu yakaladı.

"Sana zarar vermeyeceğim." Gerçekten öyle hissetmesine rağmen.

Ondan arkadaşlarına bakarken gözleri vahşi görünüyordu.

"Ne yapacaksınız?"

"Gerçekten mi? Senin için üzülüyorum." Ve Apollo'nun ona yalan söylediği gerçeği için. Omzunun üzerinden diğerlerine baktı. "Apollo ona kanımdan biraz verirse onu serbest bırakacağına söz verdi. Ona ne için ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Kanı aldıktan sonra o piçleri üzerime saldı ve onu burada bıraktı."

Apollymi alay etti. "Apollo yalan söylüyor. Bunu hayal edebiliyor musun?"

"Evet. Her neyse, artık tamamen trelos olmadığını bildiğimize göre, Acheron beni iyileştirdiğine göre, seni de iyileştirebiliriz diye düşünüyorum."

Phoebe ağzı açık kaldı. "Beni affediyor musun?"

"Hayır, hayır, hayır. Davyn'e saldırdın. Apollo'nun babama ve üvey anneme onları neredeyse yok edecek bir virüs bulaştırmasına izin verdin."

"Yine de bunun için sana teşekkür ederim çünkü Brogan'ı bu işten kurtardım," diye mırıldandı Blaise.

"Kapa çeneni, Blaise."

"Demek istediğim, hepimiz ondan nefret etmiyoruz."

Urian ona ters ters baktı. Sonra elindeki konuya geri döndü. "Beni onlara yedirmeye çalıştın. Yani-"

"Boşanmak istiyorum, Urian." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Hayatım boyunca kafese kapatıldım. Önce babam, sonra annem tarafından. Sen ve burası tarafından. Gerçek dünyada tek başıma olmak istiyorum. Başkalarına bağlı olmaktan ve başkalarının kurallarına göre yaşamaktan yoruldum. Sadece kendime ait bir hayatım olsun istiyorum."

Urian teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Anladın sen onu. Tartışmayacağım. Senin için her şeyin yapıldığından emin olacağım."

Phoebe güldü. "Peters varisi, hatırladın mı? Ona ihtiyacım yok. Kendi param var."

"Yeterince makul. En azından kız kardeşinin adresini

istiyor musun?" Başını salladı. "Bunu istiyorum."

Urian ona telefonunu uzattı ve kilidini açtı. "İkiye basınca Cassandra'yı arayacak."

O tek başına giderken, adam diğerlerine döndü. "Sanırım şu anki krizimiz sona erdi."

Gölge bir kahkaha patlattı. "Hayır, değil prenses. Apollo'nun portalları açabilen bir asası var. Ve senin kanın. Bu büyük bir felaketin reçetesi. Ülserim dört katına çıktı."

Xander başını salladı. "O haklı. İşler kötüye gidecek."

"Onu durdurmak için kaynaklarımızı birleştirmeliyiz." Stryker derin bir iç çekti.

"Söyledikleri doğru mu?" Xander çenesini Davyn'e doğru salladı. "Daimon'larınız artık ruhlarla yaşamıyor mu?"

"Bu doğru. Neden?"

"O zaman resmi bir ateşkes yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Stryker başını salladı. "Bir uyarı. Dışarıdaki tek Daimon biz değiliz. Biz sadece küçük bir grubuz."

"Ama onları işaretleyebilirim," diye önerdi Apollymi. "Böylece Kara Avcılar benim Spathi'mi diğerlerinden ayırt edebilirler. Onlara kimsenin kopyalayamayacağı ya da çoğaltamayacağı bir işaret vereceğim. Bu işaret sadece Avcıların gözleri tarafından görülebilecek ve böylece onlara zarar veremeyecekler."

"Bu işe yarar."

Bethany gülümsedi. "Kim aynı tarafta olacağımızı düşünebilirdi ki?"

Yüzünü buruşturan Styxx gergin bir şekilde boynunu kaşıdı. "Atlantislilerle aynı yatağa girmekten pek hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Bethany onun karnına bir şaplak attı. "Hey şimdi!"

Güldü. "Sen sayılmazsın."

Stryker, Urian'la birlikte kenara çekildi. "Yine iyi miyiz?"

"Bilmiyorum, Solren... boğazımı kestir. Berbat durumdayım." Urian gülümsedi. "Ama ben senin oğlunum, bu yüzden normallik ve akıl sağlığının uzun zaman önce ortadan kalktığını düşünüyorum. Bunu göz önüne alırsak, sanırım öyleyiz."

Stryker onu kollarının arasına aldı ve Urian küçükken yaptığı gibi elini saçlarında dolaştırdı. "Seni çok özledim." Bu sert sözler kulağına doğru homurdanıyordu.

"Ben de seni özledim."

Urian bir dakika boyunca onun bırakmayacağını düşündü. Sonunda sırtına vurdu ve uzaklaştı.

Sonra Stryker durakladı. "İstediğin zaman gelip gidebilirsin. Evinizi bıraktığınız gibi muhafaza ettim. Eşyalarınıza kimse dokunmadı."

Bu da Urian'a babasının onu ne kadar çok sevdiğini her şeyden daha iyi anlatıyordu. "Teşekkür ederim."

"Pekâlâ, Daimon'larım Kara Avcıları öldürmeyi bırakmalarını söylemeye gidiyorum. Bunu sindirmek biraz zaman alabilir. On bir bin yıllık içgüdüğü sıfırlamak zordur."

Davyn başını salladı. "Haksız değil. Acheron'u her gördüğümde hâlâ altıma sıçmak istiyorum." Styxx'e doğru bir bakış attı. "Ya da seni, çünkü ona benziyorsun."

Simi ata benzer bir homurtu çıkardı. "Oh, kahretsin! Akri çok tatlı biri. İhtiyacı olmayan hiçbir Daimon'u öldürmez!" Hıçkırdı. "Ooo, o da beni ısırıldı!"

Phoebe geldi ve Urian'ın telefonunu geri verdi. Yüzündeki gözyaşlarını geri çekti. "Teşekkür ederim."

"İyi misin?"

Başıyla onayladı. "Minnesota'ya gitmeme yardım edebilir misin?" "Elbette. İstersen hemen şimdi giderim."

Diğerleriyle tekrar görüşeceğim. Xyn düşüncelerini ona aktardı.

Sen Phoebe'ye göz kulak ol. Sonra görüşürüz.

Urian, Phoebe'nin yerleştiğini görebilmek için onunla birlikte portala yönelmeden önce başıyla onayladı.

Onu Cassandra ve Wulf'un evine götürmek uzun sürmedi. Oraya vardıkları anda Cassandra, dünyanın etrafında binlerce kez dönmediğine şaşırdığı bir çığlık attı.

Köpekleri bile bunun için mızızlandı.

Ve Phoebe çocukları gördüğünde, özellikle küçük Phoebe için gerçekten muhteşem bir gözyaşına boğuldu.

Wulf onun sırtını sıvazladı. "Sanırım sonunda buraya taşınacaksın."

Urian başını salladı. "Tekrar bir araya gelmeyeceğiz." "Ne?"

"Uzun hikâye."

"Dostum, özür dilerim."

Kendisinin de Wulf kadar kötü hissetmesini dileyen Urian içini çekti. "Minnettarım."

"Uri, Uri, Uri!" Jeff koşarak gelip kollarına atladı.

"Umph!" Urian onu zar zor yakaladı. "Dang, evlat! Ne yiyordun sen? Taş mı?"

Gülerek boynuna sarıldı. "Uzun kalacak mısın?" "Hayır, üzgünüm. Geri dönmek zorundayım. Teyzenle tanıştın mı? Phoebe?"

"Evet, ama kızlarla ilgili şeyler konuşuyorlar. Çok sıkıcı."

Cassandra ve Phoebe odaya girerek ona, çoğu insanın Ağustos ayında arabalarında unuttukları üç günlük peynire attıkları bakışla baktılar.

Urian Jeff'i tekrar ayağa kaldırdı ve başını okşadı. "Bu arada, testislerim vücuduma daha fazla girmeden kaçsam iyi olacak. Bir gün onları tekrar kullanmak isteyebilirim."

İşler daha da çirkinleşmeden ve garipleşmeden oradan ayrıldı.

Ama kendini ait hissetmemeye de alışkındı. Yaşadığı onca yüzyılda, evim dediği onca yerde

-Hiçbir zaman kendini rahat ya da huzurlu hissetmemişti. Hiçbir zaman o mutlak aidiyet duygusunu hissetmemişti.

Hiçbir yere.

Muhtemelen her şeyin en garip yanı da buydu. Medea babasının yanına taşınmış ve annesiyle birlikte Kalosis'te hemen kendini bulmuştu. Davyn ve Paris tanıştıkları anda uyum sağlamışlardı. Danger bile Alexion'la birlikte Acheron'un tapınağında ortaya çıkmış ve ikisi sanki hep oradaymış gibi bir yuva kurmuştu. İblis Xirena bile Simi'nin yanına taşınmış ve sorun yaşamamıştı.

Şimdi Phoebe, Urian'ın hiç hoş karşılanmadığını hissettiği bir şekilde kız kardeşiyle birlikte evindeydi.

Ve o... Hala

kayıptı.

Kendi yalnızlığı içinde sürükleniyor.

Stryker ve Zephyra ile birlikte Kalosis'te kendini garip hissediyordu. Zamanının çoğunu Katateros'ta geçirirken, tek bir yerde izole edilmişti.

Oda.

Sonsuza dek yalnızlık.

Bildiği tek şey buydu.

Oh neyse. Olan olmuştu. En azından artık suçluluk duymuyordu. En azından bu yeni bir şeydi.

Odasının kapısını açıp tamamen boş olduğunu görene kadar bunları düşünüyordu. Hem de bomboş. Simi ve kızkardeşi geçtikten sonra bir büfe gibi.

Ne oluyor be?

Başka bir bebek için eşyalarını mı toplamışlardı?

Sersemleyen ve biraz da sinirlenen Urian arkasını döndü ve Alexion'u bulmaya gitti. "Eşyalarım nerede? Soyulduk mu?"

Alexion ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Xyn geldi ve onu aldı. Bildiğini sanıyordum."

Bu onun kafasını daha da karıştırdı. "Nereye götürdü?"

Omuz silkti.

Cidden mi? Piç kurusu hiç yorum yapmadı mı? Çifte cehennem.

Bu oyunu oynadıkları için hayal kırıklığına uğrayan Urian telefonunu çıkardı ve onu aradı. "Xyn? Eşyalarım nerede?"

Sorusunu daha yeni bitirmişti ki mağarasına ışınlandı. Urian telefonunu kapattıktan sonra kızın kendisi için yaptığı devasa mekâna göz gezdirdi. Işıltılı ve açık olan mağarada her türlü son teknoloji elektronik eşya ve pahalı mobilyalar bulunuyordu. Ejderhawan'ının mükemmel bir zevki vardı. Ama zaten her zaman öyleydi.

Ortada dev bir ağaç merdivene benzeyen bir şey vardı. Ve Xyn yeşil bir gecelik giyerek aşağı indiğinde, boğazının kuruduğunu ve anatomisinin bir parçasının, vücudunu her zaman ateşe veren yemyeşil kıvrımlarını takdir ederek hazır ola geçtiğini hissetti.

"İyi misin?" diye sordu hızını yavaşlatırken.

"Emin değilim... doğru yerde miyim?"

Aralarındaki mesafeyi kapatırken güldü. "İstediğin bu değil miydi? Seni yanlış mı anladım?"

"Bilmiyorum. Ne okudun?"

Yanakları parlak pembeye döndü. "Aman Tanrım, Urian! Karına geri mi döndün?"

Neden ona bu kadar kızgındı? "Eski karım! Hayır!" Kadın uzaklaşmaya başlarken kolunu yakaladı ve sonunda ne yaptığını anladı. "Beni yanına mı aldın?"

Ona ters ters baktı. "Oraya gitmiyor muyduk?"

Phoebe gelmeden önce, evet. Ama ondan sonra... "Fikrini değiştirdiğini sanmıştım."

Yüz hatları, kalbinin daha hızlı atmasına neden olan bir şefkatle yumuşadı. "Fikrimizi değiştirmeyiz." Onu şefkatle öptü, sonra elini tutarak kanepeye doğru götürdü. "Konsolunu kulaklığınla birlikte oraya koydum. Ve sana rahat bir oyun koltuğu aldım."

Gözlerine inanamayan Urian, onun alışkanlıkları ve beğenileriyle ilgili en küçük ayrıntılara ne kadar dikkat ettiğini fark edince onu durdurdu. Şefkat onu boğdu.

"Sarraxyn?"

"Evet?"

"Seni seviyorum. Ve seni asla hafife almayacağım.

Teşekkür ederim." "Ne için?"

Tüm varlığı boyunca hiç sahip olmadığı tek şey için. İstendiğini hissettiği bir yer. Ait olduğu bir yer. "Bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi verdiğin için... bir yuva."

EPILOG

Xander ceketini silkti. Ne berbat bir geceydi. Karanlık Avcıları artık Daimonlarla müttefikti.

Cehennem donmuştu.

Evet. Sonunda şok olacak kadar uzun yaşamıştı. Annesi ve Konfüçyüs haklıydı. Nehir kenarında yeterince uzun süre oturursanız, sonunda düşmanlarınızın cesetlerinin yüzdüğünü görürdünüz.

Garip, garip, garip.

"Brynna! Bu gece olanlara inanamayacaksın!"

Onu beklerken bulamayınca kaşlarını çattı. Garipti. Her zaman onun eve gelmesini beklerdi. "Brynna?"

Xander evin içinde dolaşarak yaverini aradı. "Bryn?"

Hasta mıydı? İçini kötü bir his kapladı. Bu normal değildi.

Birden korktu ve sesli mesajlarını kontrol etmek için telefonunu çıkardı.

İlk ikisi önemsizdi. Ama üçüncüsü... Kanını dondurmuştu.

Ses tanımadığı bir sestti.

Yaverin elimizde, Kara Avcı. Bu cesur yeni bir dünya. Ve eğer dediğimizi yapmazsan, onu parçalar halinde sana geri göndeririz.

Önizleme için okumaya devam edin

Deadmen Walking

SHERRILYN KENYON

Piatkus'tan şimdi temin edilebilir

Telif Hakkı © 2017 Sherrilyn Kenyon

ÖNSÖZ

Rabbimizin Yılında 1715, 31 Temmuz

Cape Canaveral, Florida Kıyıları Açıklarında

"Bugün burada hayati bir ders aldık, dostlarım. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın bir iblisi alt edemezsiniz. Çürümüş, kurnaz canavar piç kurusu buna izin vermeyecektir."

Mürettebatın yarısı dönüp ağzı açık bir şekilde Kaptan Paden Jack'e baktı. Diğer yarısı gözlerini devirdi ve ona küfretti, sonra da aziz annesinin kusursuz itibarını, soyunun meşruiyetini ve tüm zekâsını sorguladı.

Eğer ölmek üzere olmasalardı, onların iğrenç hakaretlerine biraz daha gücenirdi. Ama tam burada, şu anda, onların yanından geçip iskele pruvalarında karanlık girdaplı derinliklerden yükselen büyük, iğrenç canavarı gördüğünde, itaatsizlik biraz önemsiz bir endişe gibi görünüyordu.

Paden denizde geçirdiği onca yıl boyunca onun çarpık, insanlık dışı haline benzer bir şey görmemişti ve oldukça fazla şey görmüştü. Kösele gibi derisi kelimenin tam anlamıyla kaynıyor ve etrafındaki suyun aynı zehirli dumanla köpürmesine neden oluyordu - canavarı alçaltmak için yaptıkları tüm girişimlerden kalan ateşle temas ettiği anda patlayan iğrenç bir sülfürik koku.

Hiçbir şey işe yaramadı. Tek bir numara bile.

Levazım subayı sendeleyerek geri çekildi. "Deniz şeytandır ve o kötü kaltak kimseye acımaz."

Evet, Paden daha fazla katılamazdı. İşleri bitmişti. Sulu dolaba doğru gidiyorlardı, son adamlarıyla birlikte.

Burada.

En azından doğrudan cehenneme gitmeyenler.

Lanetleneyeceği kesinleşmişken hiç korku hissetmemesi garipti. Korkmalıydı da. Geçmişindeki günahlar ve bu hayatta yaptığı onca şey göz önüne alındığında, bunların şimdi ona musallat olacağını düşünürdünüz. Yine de Paden'ın hissettiği tek şey, tüm bunlarla ilgili alışılmadık bir tür huzurdu.

Bu işin yolu buydu. Annesinin kılıcını eline alarak ve içinde akan kanı kucaklayarak kaderini kabul ettiği kalp atışında bu günün onun için geleceğini biliyordu - er ya da geç. Bu onun gibiler için her zaman böyleydi. Tek üzüntüsü, aşağı inerken mürettebatını da yanında götürecektir olmasıydı.

Ve döndüğünde Letty ile evleneceğine dair verdiği sözü tutamayacak olması. Ama en büyük üzüntüsü, zavallı küçük kız kardeşinin bu dünyada yalnız kalacak olması ve ona bakacak kimsenin kalmayacak olmasıydı.

Büyük, korkunç yükleri şimdi onun küçük omuzlarına düşecekti.

Çok yazık oldu. Cammy kaderin genç kıza verdiğiinden daha iyisini hak ediyordu. Şimdi atalarının onlara lanetlediği mirası devralmak için onun peşinden geliyor olacaktı. Ama bunun için ağıt yakmanın bir faydası yoktu. Tanrı ve tüm azizleri onun yakarılarına ve dualarına uzun zaman önce kulaklarını tıkamıştı.

Levazım subayı Edmond, istavroz çıkarmadan önce ona üzgün bir bakış fırlattı. "Emirleriniz nedir, Kaptan Jack?"

"Gemiye terk edin Bay Symmes. Kurtarabildiğiniz kadarını kurtarın."

Symmes bu emirleri ilettikten sonra Paden'ın kaçışlarında onlara katılmaya niyeti olmadığını fark etti.

Güvenlik bugün onun işi değildi.

Paden, diğerleriyle birlikte bir sandalda yer bulmaya çalışmak yerine, barut fıçılarını, canavarın hâlâ onları bütün olarak yutmak için elinden geleni yaptığı iskele pruvasına yaklaştırıyordu.

"Kaptan? Neyin peşindesin, dostum?"

Paden levazım subayına palasını ve çakmaklı tüfeğini uzattı. "Bu güzel gemi benim leydim, tek gerçek metresim ve cehennemdeki ruhumun sahibi. Ona son durağına kadar eşlik etmek benim görevim ve şerefim. Ve o piçin bizden bir parça almadan ona sahip olmasına izin verirsem lanet olsun. Kendinizi güvene alın. Artık beni düşünmeyin Bay Symmes. Tanrı benimle hiç olmadığı kadar sizinle olsun."

Bakışları üzgün olan Ed tereddüt etti. Ama iblis gemiye çarpıp onu yana savurarak yan yatmasına neden olurken, sahip olduğu tek şey bir andı. "Bu benim ayrıcalığımdı, Kaptan." Kolunu Paden'a doğru uzattı.

"Benimki de öyle." Ed'in elini sıktı. "Şimdi seninle gidiyoruz, çabuk."

Gemi tehlikeli bir şekilde devrilirken Ed koştu ve daha fazla adamı geminin yan tarafına döktü.

Barut maymunlarından birinin sandallara doğru kaçarken terk ettiği güverteden linstock'u alan Paden, sandalların sonuncusu da inene kadar bekledi. Cebinden bir çakmak ve çakmaktaşı çıkardı ve barutu tutuşturabilmek için ipi yaktı.

İblis kaçan ekibinin peşinden gitmeye başladı.

"Hey şimdi!" diye bağırdı canavara. "Nereye gittiğini sanıyorsun, seni pis, kokuşmuş serseri!" İblisin dikkatini tekrar üzerine çekmek için linstock'u başının üzerinde salladı ve ucuyla geminin yan tarafına vurarak olabildiğince çok gürültü çıkardı.

İşe yaradı.

Hırlayan iblis döndü ve cehennemden gelen bir çığlıkla doğruca Paden'a yöneldi.

Kalbi olacakların beklentisiyle çarparak, kaçınılmaz yüzleşmelerini bekledi.

Bu sefer, canavar gemiye tırmanmaya cesaret etti.

İşte bu, seni pis piç. Gel de benden biraz al. Mürettebatımı rahat bırak.

Gerçek bir şekli olmayan jelatinimsi karmaşa güvertede sürünerek ilerledi ve karanlık, ruhsuz gözleriyle onun önünde yükseldi.

Canavarı daha da güçlendireceği için korkusunu göstermeyi ya da onun önünde geri adım atmayı reddeden Paden, sahip olduğu tüm cesaretle yerinde durdu. "Evet, beni istiyorsun, değil mi? Benim ne olduğumu biliyorsun ve ben de senin kalbindeki kötölüğu biliyorum."

Kocaman soğanlı gözlere sahipti, salya ve sümük akıtıyor ve tek pençeli eliyle uzanıyordu.

Patrick Michel Alister Jack, tam onu kesip açacakken linstock'unu aralarında duran barut fıçısına indirdi ve fıçıyı ateşe verdi.

Duyduğu son ses sağır ediciydi ve parlak bir parıltı ve büyük bir acı patlamasıyla sona erdi.

1

Rabbimizin Yılında 1716

Jamaika

"Duyduğuma göre, bu adam o kadar kötü ki, haftada üç kez kendi kışını tekmeliyormuş."

Cameron Amelia Maire Jack, gürültülü taverna sesleri ve müziği arasında kulak misafiri olduğu beklenmedik, kuru yoruma gözleri faltaşı gibi açılarak güldü. Ta ki yorumun yöneltildiği adamı görene kadar. Bu onu yeterince çabuk ayılttı.

Kutsal Meryem Ana...

Eski bir kahramanın vücut bulmuş hali gibi kalabalık odaya dalan o devasa insan kütlesini görmemek mümkün değildi.

Hayır, bir kahraman değil.

Bir pagan tanrısı.

En az bir buçuk metre boyuyla oradaki herkesin üzerindeydi ve omuz genişliği o kadar fazlaydı ki kapı aralığından geçmek için yana dönmek ve kalın, alçak kirişle başını kesmemek için eğilmek zorunda kalıyordu. Bunu erkeksi bir zarafet ve çalımla başarması, yılların deneyiminden gelen bir alışkanlık olduğunu yeterince yaptığını gösteriyordu.

Bu da onu, içgüdüsel olarak böyle eğilmeyi öğrenmeden önce çocukken kaç kez kafasını çarpmış olabileceğini merak etmeye itti.

İri elinin hızlı bir hareketiyle siyah üç köşeli şapkasını çıkardı ve kaslı kolunun altına sıkıştırdı,

Donuk mum ışığında parıldayan, bağlanmamış, dalgalı samur saçlardan oluşan kalın bir yeleyi ortaya çıkarıyordu. Taştan yontulmuş gibi görünen bir dizi sert yüz hatlarına sahipti - mükemmel erkeksi oranlarda.

Hayatında hiç onun kadar formda, güçlü ya da zarif birini görmemişti ama bu sadece onu beklenmedik bir şekilde görmekten kaynaklanmıyordu. Kral ya da komutanların sahip olmadığı o ham, hükmedici varlığa sahipti. Kana susamış bir hoşgörüsüzlük, soğuk bir kayıtsızlık ve tam bir bıkkınlık aurasıyla dengelenen asil bir incelik havası.

Öldürücüydü, buna şüphe yok. Baştan çıkarıcıydı. Bundan da öte, kalbini herkese, özellikle de kendisine itiraf etmek istediğinden çok daha fazla hızlandıran, savaştan çelişkilerin esrarengiz bir çalışmasıydı.

Adaletsizliğin ve kötülüğün kol gezdiği bir inin en yüce imparatoru olarak bu adam hüküm sürüyordu. İki arkadaşı, odanın diğer kibirli sakinleri gibi parlak renkli brokarlar giymişken, bu adam tam tersine, kasvetli siyah bir yün ceket, düz pirinç düğmeli pantolon ve dikkat çekici olmayan koyu kahverengi bir yelek giymişti. Pamuklu gömleği ve boyun atkısı bile saçları ve çizmeleri kadar siyahtı. Bir Quaker gibi... ama yine de tavırları ve silahları onların dinine ya da barışçıl yöntemlerine katılmadığını gösteriyordu.

Vücudundaki tek renk barbar tarzı bir palanın kan kırmızısı kabzasıydı. Ve serçe parmağında ışığı yakalayan yakut bir mühür yüzük.

Ama sert duruşu, ölümcül tavrı ve kılıcın kabzasında sabit duran sağlam eli sayesinde kolayca saygıdeğer bir adam olarak görülebilirdi. Hatta asilzade.

Ta ki etrafındaki her şeyi en ince ayrıntısına kadar gören o soğuk, karanlık, zeki bakışla karşılaşana kadar.

Onun meyhanedeki herkesin güçlü yanlarını saydığını ve onları her türlü karakter zayıflığı ve fiziksel kusurları açısından ölçüp biçtiğini hissedebiliyordu....

Tabutları da öyle.

Tam da onun ve Lettice'in Black Swan'daki eve girişinde, hangisinin gece boyunca onun masasında beklemek zorunda kalacağını görmek için kura çekmelerine neden olan türden sinir bozucu bir erkekti.

Ve Cameron her zaman hile yaparak bu işin ona kalmadığından emin oluyordu. Kuğu'nun sahibi Lettice'in babasıydı ve Nathaniel Harrison kızının itibarını ve refahını korurken, söz konusu kızıninki olduğunda bu kadar ihtiyatlı davranmıyordu. Özellikle de kâr etme ihtiyacıyla karşı karşıya kaldığında. Bunun için kızı hariç her şeyini satabilirdi.

Kendi annesi ve muhtemelen karısı bile.

Bunu düşünmek istemeyen Cameron kaşlarını çatarak yeni gelenin yanındaki adamlara baktı. Arkadaşları, böylesine iğrenç bir yerde bulunması beklenebilecek tipik korsan ya da özel askerlerden çok daha fazlasıydı. Sağındaki adamın uzun kahverengi saçları kusursuz bir kuyruk oluşturacak şekilde arkadan bağlanmıştı, sakalları iyi kesilmişti ve gözleri loş ışıkta parlayacak kadar açık ve neşeli bir maviydi. Adamın her parmağında süslü bir yüzük vardı - talihsiz bir ceset değilse bile, yağmaladığı dikkatsiz bir gemiden yağmaladığı şüphesizdi. Yine de yeterince dost canlısı görünüyordu.

Birçok Karayip korsanı kulak memelerini delme eğilimindeyken, bu korsan sol kaşına, kemerin hemen dışına küçük bir altın halka yerleştirmeyi tercih etmişti. Özenle hazırlanmış bordo ve siyah ceketinin bel kısmı genişçe kesilmişti - son moda çılgınlığı. Baştan çıkarıcı ve tehlikeli kaptanın düz siyah bir boyun atkısı taktığı yerde, bu korsanın kravatı bembeyaz ipekti ve kat kat dantellerle süslenmişti.

Soldaki adam tavus kuşu mavisi ipek bir ceket giymişti ve bu ceket delicesine süslü altın bir yeleği örtüyordu. O kadar ince bir ipekti ki ışıkta su gibi parlıyordu. Saç rengini gizleyen küçük beyaz bir peruk takmıştı ama ten rengine, koyu renk kaşlarına, biçimli yanaklarını ve çene hattını tozlandıran dikkatsiz bıyıklarına bakılırsa

Saçlarının kaptaninki kadar koyu olduğunu varsayıyordu. Yine de kaptanın kömür karası gözleri varken, onunkiler elamavisinin derin bir tonuydu.

Ruh hali ve yüzü kaptaninki kadar karanlık ve uğursuz olmasa da, arkadaşları kadar neşeli de değildi. Onun levazım subayı olduğunu tahmin etmişti.

Ya da bir cellat.

Üçü de ona doğru bir bakış bile atmadan yanından geçip gitmiş, onu hiçbir şekilde tehdit olarak görmediklerini belli etmişlerdi ki bu onun için sorun değildi. İsteyeceği son şey böylesine korkunç ve ölümcül adamlarla karşı karşıya gelmekti.

Meyhanenin arka tarafındaki boş bir masaya doğru ilerlediler. Masayı onlar için ayıran iri yarı muhafız başını öne eğdi, sonra da içkilerini getirmeye gitti.

O kadar çabuk dönmüştü ki, hanın hız rekorunu kırdığına şüphe yoktu. Böyle bir işletmede çalıştığı yıllardan, bunun üç yeni geleni kızdırma korkusu hakkında çok şey söylediğini ve hatta mizaçları ve kişilikleri hakkında daha da fazla şey söylediğini biliyordu. Bu adamlar ne bekletilmekten hoşlanıyorlardı ne de yerleştikten sonra rahatsız edilmek istiyorlardı.

Cameron ilk kez, adamların özel ve yoğun bir fısıltıyla konuşmaya başlamalarını izlerken cesareti kırıldı.

Ne yapıyorsun, Cam?

Yüzbaşı Devyl Bane ile konuşmak ve yardımını almak için gelmişti.

Belki de o değildir.

O daha iyi biliyordu. O tıpkı tarif edildiği gibiydi. Günahtan daha karanlık ve şeytanın gözde hizmetçisiyle dans etmekten daha tehlikeliydi. Olabileceği başka kimse yoktu. Cadı-kadın ona nefesini kesecek ve şeytanın ta kendisi olduğuna dair aklında hiçbir şüphe bırakmayacak bir kaptan aramasını söylemişti.

Bu kesinlikle diğerk ikisinin ortasındaki adamı tarif ediyordu.

Kimse daha ölümcül ya da daha uğursuz olamaz.

"Selamlar, vali bey. Arkadaş ister misiniz?"

Cameron, çekici bir fahişek kucağına oturduğunda yüzünü buruşturdu. Cameron erkek gibi giyindiğı ve rahatça seyahat edebilmek için kendini erkek gibi gösterdiği için, fahişek orada zamanını boşa harcadığının farkında değildi.

Cameron dişlerini gıcırdatarak kadının elini, vücudunun her ikisini de utandıracak bir bölgesine kaymadan önce yakaladı. Cameron başını sertçe salladı.

"Ne? Dilsiz misin?" Cameron'ın yüzüne dokunmak için uzandı ve genişçe gülümsedi. "Sorun değil, aşkım. En iyi yaptığım şey için kelimelere ihtiyacım yok, hiçbir şekilde. Gerçek şu ki, eğer konuşmazsak paranın karşılığını fazlasıyla alırsın."

Cameron kadının bileğini tekrar yakaladı ve sesini sertleştirip bir oktav alçaltması gerektiğini kendine hatırlattı. "İlgilenmiyorum tatlım. Benim tipim değilsin." Bakışlarını anlamlı bir şekilde üç adama yöneltti.

Fahişek güldü. "Ah... seni suçladığımı söyleyemem. Her biri o kadar güzel ki, o kıçlardan bir ısırık almak için can atmaktan ve çene kilitlenmesi için dua etmekten kendinizi alamıyorsunuz." Bir başka hoş gülümsemeyle içini çekti. "Sana iyi şanslar dostum. Duyduğuma göre, hiçbiriyle şansın yokmuş."

Ve böylece, daha olası başka bir müşterinin peşinden gitmek üzere Cameron'ın kucağından ayrıldı.

Derin bir nefes alan Cameron, bu görevi tamamlamanın akıl sağlığına uygun olup olmadığını tartıştı. Üç adamın bir yabancı tarafından yaklaşılmak istemedikleri açıktı.

Aslında, tartışıyor gibi görünüyorlardı.

Hararetli bir şekilde.

Bu tam bir çılgınlık....

Ama Cameron Jack bir korkak değildi.

Belki biraz?

Kafasının içinde, onlar bağırsaklarını deşmeden önce kapıya doğru koşmasını söyleyen mantıklı sesi susturdu. Jack'ler korkak değildir. Şimdi içeri gir kızım.

Korkmuş ve nefesi kesilmiş bir halde kendini zorla ayağa kaldırdı ve kesinlikle hissetmediği bir güven yaymaya çalışarak odayı geçti. Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk ter birikirken bacakları titriyordu.

Bir an için bayılacağından korktu.

Bunu yapabilirsin. Sakın geri adım atayım deme. Patrick'in sana ihtiyacı var. Bu dünyada sahip olduğu tek şey sensin....

Onlara yaklaştığı anda sessizliğe büründüler ve üç çift göz de, daha aşağı varlıkları taşa çevirdiğinden emin olduğu kötü niyetli bir bakışla onu delip geçti.

Ya da en azından pantolonlarını kirletmelerine neden oldu.

Kaptan Bane, karanlık ve fırtınalı bir koyda gök gürültüsü gibi yankılanan derin bir sesle konuşmadan önce birasından bir yudum aldı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Öne doğru gergin bir adım attı.

Kahverengi saçlı adam kılıcını çekti ve kızın boynuna doğrulttu. "Bu yeterince yakın, delikanlı. Kendini ilan et."

Boğazını temizledi ve kaptanın bakışlarıyla eşit bir şekilde karşılaştı. "Bana sizin Kaptan Bane olduğunuz söylendi?"

Doğrulamadan emin olduğu tek şey başparmağını alt dudağının üzerine götürdüğüydü. "Neden iyi kaptanı arıyorsunuz?"

"Bana onun... daha doğrusu sizin, batan Plaka Filosu'nun kurtarma ekibinin bir parçası olduğunuz söylendi?"

Arkadaşı ayağa kalktı ve kılıcıyla onu geri adım atmaya zorladı. "Konuştuklarınız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Çok geç fark etti ki, muhtemelen onu kralın batık gemileri ve yüklerini yağmalayanların peşine düşmekle görevlendirdiği korsan avcılarından biri sanmışlardı. "Düşündüğünüz gibi değil. Kardeşim gemilerden birindeydi."

Bane uzanıp adamın eline dokundu ve arkadaşının kılıcının ucunu yere doğru bastırdı. "Ve?"

"Bana gemisiyle birlikte battığı söylendi." Kendisini boğmakla tehdit eden gözyaşlarına boğuldu. Ağabeyinin akıbetini öğrendiğinden beri baş edemiyordu. Nefes alamıyordu. İkisinin birlikte yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. "Lütfen. Gerçeği bilmek zorundayım."

Peruklu adam sesinde bir dereceye kadar sempati ile konuştu. "Sadece bir gemi kurtulmayı başardı."

"Evet," diye fısıldadı. "Griffon. O gemide değildi. Gemisi San Miguel'di. Onun kaptanıydı... Patrick Jack."

Bane'in bakışları yumuşadı. "Özür dilerim. Kaptan dışarı çıkamadı."

Onu görmezden gelmeye başladıklarında, bu kadar rahat bir şekilde reddedilmesi onu kızdırdı ve Cameron tekrar öne çıktı. "Eğer söyledikleriniz doğruysa, bunu bana açıklayabilir misiniz?" Ağabeyinden gelen bir notla birlikte kapısına bırakılan hurda parçasını fırlattı.

Masanın üzerinden kayarak Bane'in önündeki mumun altına düştü.

Kadın nefesini tutmuş beklerken, o ve arkadaşları tam bir dakika boyunca donup kaldılar.

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C. Oyuncular
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle Lucy
March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura
Wright

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin

www.piatkus.co.uk

Bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction | [@piatkusbooks](https://twitter.com/piatkusbooks)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.